

Đỗ Quyên Không Tàn (Hồ Ly Thúc Thúc)

Contents

Đỗ Quyên Không Tàn (Hồ Ly Thúc Thúc)	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	6
3. Chương 3	10
4. Chương 4	13
5. Chương 5	17
6. Chương 6	21
7. Chương 7	24
8. Chương 8	28
9. Chương 9	32
10. Chương 10	35
11. Chương 11	39
12. Chương 12	43
13. Chương 13	48
14. Chương 14	52
15. Chương 15	56
16. Chương 16	60
17. Chương 17	64
18. Chương 18	68
19. Chương 19	72
20. Chương 20	76
21. Chương 21	86
22. Chương 22	91
23. Chương 23	95
24. Chương 24	100
25. Chương 25	104
26. Chương 26	108
27. Chương 27	112
28. Chương 28	116
29. Chương 29	121
30. Chương 30	125
31. Chương 31	130
32. Chương 32	134
33. Chương 33	138
34. Chương 34	142
35. Chương 35	147
36. Chương 36	151
37. Chương 37	154
38. Chương 38	158
39. Chương 39	163
40. Chương 40	167

41. Chương 41	171
42. Chương 42	176
43. Chương 43	179
44. Chương 44	183
45. Chương 45	187
46. Chương 46	191
47. Chương 47	195
48. Chương 48	200
49. Chương 49	204
50. Chương 50	208
51. Chương 51	211
52. Chương 52	216
53. Chương 53	219
54. Chương 54	223
55. Chương 55	227
56. Chương 56	230
57. Chương 57	235
58. Chương 58	239
59. Chương 59	244
60. Chương 60	248
61. Chương 61	252
62. Chương 62	256
63. Chương 63	260
64. Chương 64	264
65. Chương 65	267
66. Chương 66: Kết Thúc Rồi!	272

Đỗ Quyên Không Tàn (Hồ Ly Thúc Thúc)

Giới thiệu

Thể loại: Hiện đại, tình duyên đô thị, nam chính hơn nữ chính 10 tuổi, ngọt, HEEditor: Tũn CòiĐộ c

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/do-quyen-khong-tan-ho-ly-thuc-thuc>

1. Chương 1

Người già thường thích kể chuyện xưa, hết lần này đến lần khác, cứ kể mãi một câu chuyện mà chẳng đổi chữ nào.

Gần đây, Bộ gia vừa tổ chức xong tiệc mừng đại thọ cho ông cụ Bộ, mới yên tĩnh được mấy hôm, ông cụ

lại bắt đầu chương trình kể chuyện chiến trường năm xưa, bữa cơm trưa nào cũng gõ gậy ba toong lọc tọc xuống sàn nhà, vô cùng hào hứng kể cho đám con cháu đang ù xiu nghe chuyện cũ.

Lần nào cũng là câu chuyện, ông bị bao vây giữa làn tên mũi đạn, đêm hôm đó, khi vừa tỉnh dậy trong hầm, đồng đội nằm bên cạnh đã bị đạn pháo bắn trúng chỉ còn là máu thịt mơ hồ.

“Pháo đạn ầm ầm nã xuống, sóng xung kích chấn động cả đường hầm, lưỡi và môi của ta đều bị răng cắn dập nát, nhổ ra toàn là máu, có người đang sống sờ sờ như vậy, bị lực va đập mạnh đến mất mạng! Sau một hồi lửa đạn đi qua, đồng đội vừa chết bên cạnh chỉ còn lại vết máu loang lổ, chưa kịp nhìn đã bị đất bụi mịt mù vùi lấp đi...”

Bữa cơm tối nay, ông cụ Bộ lại nhắc tới chuyện này, thời tiết đang vào cuối thu, cây lá um tùm tươi xanh trong viện đã úa vàng, những cơn gió lạnh lẽo lùa qua căn nhà cũ trong đêm tối buốt lạnh.

Buổi tối, con cháu Bộ gia cũng chỉ có mấy người về nhà ăn cơm, lúc này không thể làm gì khác hơn là gác đĩa ngồi nghe ông cụ kể chuyện cũ, nghe đi nghe lại hơn tám trăm lần câu chuyện sớm đã thuộc nằm lòng cùng với tiếng tíc tắc tíc tắc của con lắc đồng hồ, làm cả nhà đều chìm trong bầu không khí ngột ngạt nhưng không dám nói xen vào, mãi đến khi đồng hồ khô khốc gõ lên bảy nhịp, tiếng lá rụng xào xạt ngoài sân vọng vào, ông cụ mới thở dài một hơi kể đến chuyện cuối cùng.

“Lão Ngư, người bạn chiến đấu của ta, đã bị nổ chết như vậy, chú Ngư của mấy đứa, chắc mấy đứa vẫn còn nhớ, hồi đó nhà mình và con của hắn là hàng xóm cũ, ta đã hứa với lão Ngư, nếu còn sống trở về sẽ chăm sóc vợ con hắn, hai người con của lão ta đã không chăm sóc được, đã rất thẹn với lòng rồi, bây giờ nhà hắn chỉ còn lại hai đứa cháu gái nhỏ đáng thương, ta còn có thể không quan tâm sao?” Ông cụ kể xong chuyện xưa, hơi thở cũng trĩu nặng.

“Ba, dù sao chuyện cũng đã qua nhiều năm rồi, ba ráng ăn thêm miếng nữa đi ạ! Gần đây người ăn ít quá.” Con dâu Diêu Tố Quyên nghe ba chồng nói xong, liền khuyên nhủ, nào biết vừa mở miệng đã bị ông cụ chặn cho một câu ghen cầm nín.

“Ha ha, ăn sao! Chưa nhìn thấy mấy đứa nhỏ đó sống thế nào, ta nuốt không trôi! Tố Quyên à, mấy hôm trước ta bảo con thu xếp chuyện nhận nuôi bọn chúng, rốt cuộc con có thể làm được không? Có việc gì phải nói ta biết, đừng có lừa gạt một ông già như ta!” Ông cụ Bộ nặng nề đặt mạnh cái bát xuống bàn tròn.

Bình thường, Diêu Tố Quyên là một người rất nhanh nhẹn, trong bụng nghĩ gì đều nói thẳng, không hề kiêng dè khi nói chuyện với trưởng bối, nhưng lúc này khuôn mặt lộ ra vẻ khó xử, ánh mắt trông đợi nhìn ông xã Bộ Tịnh Sinh, Bộ Tịnh Sinh thấy vậy thở dài, đặt đĩa xuống, nhẹ nhàng liếc mắt nhìn bà ra hiệu.

Hai tháng trước, ông cụ đang đánh quyền trong vườn hoa thì bị té ngã, hiện tại vẫn còn ngồi xe lăn, sau cú ngã kia, tính tình trở nên gàn dở rất dễ phát hỏa, thỉnh thoảng ông cụ lên cơn nổi lửa với con cháu trong nhà, đều do một tay con dâu trưởng Diêu Tố Quyên đứng ra chặn đỡ.

Diêu Tố Quyên thấy ông xã đẩy ngược chuyện này lại cho mình, bất đắc dĩ thu hồi đôi đũa đang gấp thức ăn đặt vào bát ông cụ lại, nhẹ nhàng nói: “Ba, năm đó, lúc hai vợ chồng con trai chú Ngư mất, chúng ta muốn nhận nuôi hai đứa cháu nhưng không được, đứa lớn lúc đó đã hơn mười bốn tuổi, trong nhà người ta còn có một đi nhỏ, những chuyện này con và Tịnh Sinh đều bảo chú út hỏi qua rồi...”

Ông cụ Bộ nghe con dâu nói vậy, ngồi im lặng hồi lâu trên xe lăn không lên tiếng, hai tay chụm vào nhau đặt trên đầu gối, dáng vẻ trầm mặc cúi đầu như một bức tượng.

“...Nghe lão Tứ nói, di dưỡng hai đứa nhỏ đó đều là giáo viên, tuy điều kiện không bằng nhà ta, nhưng gia đình cũng khá giả, nuôi nấng ba đứa nhỏ tuy có chút khó khăn nhưng hiện tại không phải chúng ta vẫn luôn giúp đỡ hai đứa nhỏ đi học sao, mỗi tháng đều gửi tiền sang đó....” Diêu Tố Quyên thấy ông cụ đã bình tĩnh lại, nên nói năng mạch lạc hơn: “Thế này vậy, ngày kia, con đi đón mấy đứa đến nhà mình ăn cơm, ông cụ người nhìn thấy có thể an tâm rồi.”

Bộ Tịnh Sinh thấy bà xã mình sắp xếp mọi chuyện hết sức hợp lý, khiến lông tóc ông cụ đang dựng ngược này giờ cũng được vuốt xẹp xuống, mới len lén gấp một miếng bắp cải xào, lùa thêm một đĩa cơm vào miệng.

Diêu Tố Quyên thở hổn hển liếc ông xã một cái, rồi quay sang nhìn ông cụ Bộ, vẻ mặt ông cụ còn ảm đạm hơn khi nãy rất nhiều.

“Haizz dà,” ông cụ Bộ thở dài một hơi, hai tay nắm cây gậy ba toong nện một cái xuống sàn nhà: “Nhưng ta đã hứa với lão Ngư, gia đình ông ấy chỉ còn sót lại duy nhất hai đứa cháu gái này, nếu ta nhắm mắt làm ngơ, mấy năm nữa xuống dưới đó ta còn mặt mũi nào mà gặp hần.... Còn có, hai vợ chồng người có thể yên tâm giao hết việc này cho lão Tứ sao? Có bị hồ đồ không vậy! Nếu hần không cà lơ phất phơ thì hần còn là lão Tứ sao?”

“Phốc...,” người con dâu thứ ba Phàn Thanh nãy giờ ngồi im lặng bên cạnh không nhin được che miệng cười.

“Ái dà, ba, ngài cứ yên tâm đi, con giám sát rất kỹ, mấy năm nay lão Tứ nề nếp hơn nhiều, không còn đến mấy chỗ phong lưu phóng đãng, gây chuyện thị phi nữa rồi.” Rốt cuộc Bộ Tĩnh Sinh cũng nuốt miếng cơm trong miệng xuống nói.

Ông cụ Bộ nghe xong mấy lời này không lên tiếng, dường như cũng hài lòng với biểu hiện gần đây của con trai.

“Đúng rồi, sao hôm nay không thấy chú Út về ăn cơm?” Phàn Thanh một tay khảy nhẹ cơm trong bát, tay kia kéo mắt kính xuống lộ ra đôi mắt đen long lanh chăm chú nhìn chị dâu cả hỏi.

“Công việc kinh doanh của lão Tứ bận rộn như vậy, đến thời gian về nhà còn không có, trái lại bị anh cả cô nói thành ra còn đồ, không biết có đúng là anh em một nhà không nữa.” Diêu Tố Quyên nói xong, lại trừng mắt nhìn Bộ Tĩnh Sinh.

Cả nhà bị ông cụ lặn qua lặn lại, bữa cơm này nuốt sao cũng không trôi, ai nấy đều tâm sự nặng nề. Khuyên giải an ủi vô cùng vất vả, ông cụ Bộ mới chịu ăn nửa bát cơm, thêm mấy đĩa cá hấp hành, cả nhà mới xem như xong một bữa. Diêu Tố Quyên để Phàn Thanh và dì cần vụ thu dọn bát đĩa, còn mình đi chuẩn bị thức ăn khuya cho con trai vẫn còn đang ở lớp tự học buổi tối, năm cuối cấp. Mãi đến khi trở về phòng rửa mặt, nằm lên giường, trong đầu vẫn nghĩ tới chuyện ngày kia đi đón mấy đứa bé Ngư gia.

Nghĩ tới hai đứa cháu gái đồng đội ông cụ để lại, số cũng thật khổ, lúc còn bé chưa kịp hiểu chuyện đã mất cha, bà cụ Ngư thấy con trai mình chết đi, chưa được mấy năm sau cứ như vậy rời khỏi thế gian, người nhà họ Ngư hết lần này đến lần khác ngày càng hoang vắng điêu linh, ngay cả người thân thích có thể tin cậy cũng không còn ai. Kết quả, mấy năm trước, người mẹ một tay nuôi nấng hai con trưởng thành cũng mắc bệnh ung thư qua đời, hai đứa trẻ cứ như vậy mồ côi.

Hai đứa bé đó, Diêu Tố Quyên từng gặp qua một lần, trong ấn tượng vẫn còn lưu lại vóc dáng như cành liễu mềm đung đưa trong gió, làn da trắng mịn như ngọc, mang vẻ đẹp sông nước vùng Giang Nam, bây giờ nghĩ lại ngày mẹ hai đứa nhỏ qua đời, trong hội trường tang lễ, bản thân bà cũng chỉ mới nhìn thoáng vài lần từ xa, chưa từng nói chuyện, không hiểu sao trong lòng vẫn còn nhớ rõ.

Nghe nói, cháu gái đích tôn của Ngư gia học cùng trường trung học với con trai mình, cả hai đều đang học lớp mười hai.

Màn đêm dần buông xuống, Diêu Tố Quyên chìm vào giấc ngủ mơ hồ, trong mơ bà thấy rất nhiều chuyện đã quên từ lâu hiện về như hình ảnh trên đèn kéo quân kể lại những việc bà đã trải qua.

Diêu Tố Quyên mơ thấy cô gái nhỏ quỳ gối trước linh vị, đôi mắt đen ầng ậc nước, ánh mắt trong suốt ngày thơ, nhìn một cái đã thấy sâu tận đáy mắt, phẳng lặng như mặt hồ không chút gợn sóng, cô bé quỳ trên nền nhà lạnh buốt, ngay sau đó cô bị dì mình tát một bạt tai té ngã xuống đất, còn có tiếng người hét thê thếp, ‘Khóc đi, khóc cho tao! Mẹ mày chết mà mày không khóc sao?!’

Hai hàng lông mi cô bé đó rũ xuống, trong khoảng khắc cô ngược nhìn lên, ánh mắt đó không chút hoảng loạn, trái lại tỏa ra sức phản kháng mạnh mẽ khiến người ta sợ hãi.

Chắc, sau khi bừng tỉnh khỏi giấc mộng, Diêu Tố Quyên nghĩ tới những lời đã nói với ông cụ, đó cũng chỉ là những lời xoa dịu an ủi mà thôi. Hai cô gái nhỏ sống với một người dì không phân rõ phải trái như vậy, sao có thể có cuộc sống tốt đẹp?

Trong lòng cứ mãi nghĩ đến chuyện đó, Diêu Tố Quyên quyết định hôm nay sẽ tự mình đến trường đón cô bé về nhà ăn cơm.

Trung học Z là trường trung học tốt nhất thành phố, tỷ lệ tốt nghiệp luôn đứng đầu vượt xa các trường trọng điểm khác, hơn nửa số học sinh thi đậu vào trường đại học danh tiếng thành phố G đều tốt nghiệp từ trung học Z. Năm đó, Diêu Tố Quyên đã tốn không ít sức lực thúc đẩy con trai cố hết sức để đạt được bảy trăm hai mươi điểm trong kỳ thi, cũng may đứa nhỏ Bộ Huy này cũng không chịu thua kém, thật sự vượt qua được.

Tối hôm qua, Diêu Tố Quyên đợi con trai từ lớp tự học về hỏi mấy câu, mới giặt mình kinh ngạc, không ngờ hẳn lại là bạn cùng lớp với cháu gái đích tôn Ngự gia.

“Cô bé đó học giỏi không?” Diêu Tố Quyên quan tâm nhất là thành tích học tập mấy năm trung học thế nào.

“Năm đó đứng đầu toàn thành phố cuộc thi vào trung học, mẹ nói thử đi?” Đứa nhỏ Bộ Huy này đang trong thời kỳ phản nghịch, cách nói chuyện cứ kỳ quái như vậy, bà dặn hẳn ngày mai tan học dẫn cô bé này ra cổng trường, hẳn hết sức miễn cưỡng đồng ý.

Thành phố G đang vào cuối thu, những cơn gió mang hương vị mùa đông ulla về, tài xế đậu xe ở trước cổng trường, cửa sổ xe chỉ hạ xuống một khe rất nhỏ, Diêu Tố Quyên xuýt xoa chờ mãi đứa nhỏ tan học.

Chập tối, rốt cuộc cổng chính trường học cũng mở ra, một làn sóng đồng phục học sinh màu dương đậm tràn về phía cửa, như có một sự đè nén thình lặn phả vào mặt, Diêu Tố Quyên hạ sát cửa sổ xe xuống, trong nháy mắt gió lạnh lùa vào trong, thối rồi tung mái tóc dài của bà, bà đưa mắt tìm kiếm một lúc lâu cũng không thấy Bộ Huy đâu.

Đội quân màu dương đậm tựa như đợt sóng dần dần tan biến, chỉ còn thừa thớt vài nhóm nhỏ lác đác, gần nửa giờ sau khi tan học, học sinh lớp mười hai mới bắt đầu ra cổng.

Diêu Tố Quyên nhìn quanh quất cả buổi trời, cuối cùng cũng nhìn thấy cái cặp sách màu dương hoa văn trắng bà mới mua cho Bộ Huy, nhờ nó mới có thể nhận ra hẳn trong đám đông.

Gần đây Bộ Huy đã ra dáng thanh niên trưởng thành, chiều cao tăng rất nhanh, một chàng trai lớp mười hai lạnh lùng khó tiếp cận, dáng người cao gầy, toàn thân toát ra hơi thở sạch sẽ, mặc bộ đồng phục màu dương đậm, mày rậm đôi mắt trong trẻo, tướng mạo anh tuấn, cao ngất, sống mũi thẳng tắp, nhìn thoáng qua có thể đoán được tương lai sẽ là một người đàn ông mạnh mẽ, mái tóc xoăn có chút rối ngấp tràn hương vị thiếu niên.

Hắn ra khỏi cổng trường, nhìn thấy Diêu Tố Quyên đang giơ cánh tay béo tròn trắng nõn ra khỏi cửa sổ xe hướng về phía mình vẫy vẫy, về mặt lạnh băng chậm rãi bước tới, hoàn toàn mặc kệ cô gái đang đi theo phía sau.

Cách đó khá xa, tuy Diêu Tố Quyên có thể nhìn thấy cô gái nhỏ đi phía sau con trai mình, nhưng vì đồng phục học sinh kiểu dáng rất rộng, cùng với việc cô bé luôn cúi thấp đầu, nên bà hoàn toàn không nhìn thấy được khuôn mặt, chỉ cảm thấy cô gầy đến mức khiến người ta xót xa, đôi chân gầy guộc dưới ống quần đồng phục khá rộng, mỏng manh đến dọa người, dường như cả cơ thể đang phải gồng mình chống đỡ bộ quần áo.

Tài xế Lý sư phụ vội vàng xuống xe, giúp cô mở cửa ra, Diêu Tố Quyên nghiêng đầu nhìn quanh quất bên ngoài, đúng lúc Bộ Huy vừa đi tới bên cạnh, dùng cái giọng vịt đực ném ra một câu: “Con ngồi ghế trước,” rồi vòng qua sau xe đi thẳng ra phía trước.

“Đứa nhỏ này...” Diêu Tố Quyên trừng mắt liếc hẳn một cái, cảm thấy thằng nhóc này lớn lên có lẽ còn khiến người ta chán ghét hơn ba nó.

Bộ Huy lên xe, động tác đóng cửa rất mạnh khiến thân xe khê rung lên, Diêu Tố Quyên xoay đầu nhìn cô bé đứng bên ngoài, cô đang vịn cho cửa xe đứng lại.

Bàn tay nhẹ nhàng đặt trên khung cửa, rất lớn so với bàn tay thiếu nữ, ngón tay dài mảnh mai, móng tay tròn trịa, được cắt tỉa rất gọn gàng sạch sẽ.

Mới đầu Diêu Tố Quyên vẫn đang mơ hồ, chỉ nhìn thấy được cánh tay, một lát sau, cô gái bên ngoài cúi người xuống, nghiêng đầu nhìn vào trong xe, trong khoảng khoắc ánh mắt chạm nhau, cô nhìn bà mỉm cười, cất lời: “Chào dì.”

Giọng nói nhỏ nhẹ dịu dàng, bên trong ẩn chứa sự khiêm nhường lễ độ, rất có nề nếp gia giáo.

Nhưng đôi mắt kia không giống trong giấc mơ của Diêu Tố Quyên, có lẽ bởi vì khi cô thầm mỉm cười, đuôi mắt rất dài cong lên thành một vòng cung, đáy mắt tựa mặt hồ khi ngọn gió thổi lướt qua khẽ lăn tăn từng đợt sáng nhỏ dịu dàng.

Nhìn sao cũng thấy là một đứa bé ngoan ngoãn.

2. Chương 2

Đợi Ngư Vi lên xe ngồi vào chỗ, xe liền khởi động rời đi, giờ cao điểm buổi tối đường xá khá đông đúc, tiếng nói chuyện trong xe liên tục bị ngắt quãng.

Diêu Tố Quyên tán gẫu với một cô bé cũng chỉ lần qua lộn lại mấy chuyện thông thường, trước hết hỏi cô tên gì.

“Dạ, Ngư Vi.”

“Viết như thế nào?”

“Dạ, đầu là bộ thảo, sau là rất nhỏ bé.”*

(*Ngư Vi còn có nghĩa là hoa tường vi, nhưng Ngư Vi nói tên mình như loài cỏ hèn mọn.)*

Một cái tên hay, một loài hoa xinh đẹp rực rỡ, không hiểu sao lại bị cô bé nói thành loài cỏ hèn mọn như vậy, Diêu Tố Quyên hỏi xong vài câu xã giao liền bắt đầu tán gẫu chuyện học hành, nào là kết quả học tập ra sao, định thi vào trường đại học nào....

Lúc Ngư Vi trả lời giọng nói vẫn luôn nhẹ nhàng, đáng vẻ tự nhiên hào phóng, nhưng không hiểu sao Diêu Tố Quyên luôn cảm thấy có gì đó không đúng, tuy hỏi gì cô bé này cũng đều thành thật trả lời nhưng bà vẫn cảm thấy cô cách xa vạn dặm, nhiều chuyện chỉ trả lời lấp lửng cho qua, nếu bà cố dò hỏi thêm một chút, cô cũng chỉ mỉm cười nhẹ nhàng lẩn tránh.

Tính tình Diêu Tố Quyên bình thường rất thẳng thắn, nhưng dù sao cũng là người trưởng thành, chỉ cần nhìn liếc qua đã biết đây là một đứa nhỏ thông minh, chừng chặc như người lớn.

Như vậy cũng tốt, rất nhiều chuyện chỉ vừa khơi gợi, Ngư Vi đã hiểu ngay ý bà.

“Ông nội Bộ Huy và ông nội con là đồng đội cũ, lúc ba con còn trẻ chúng ta từng là hàng xóm của nhau, rồi ba mẹ con chuyển đến Giang Tô sinh con ra ở đó, nên mãi đến giờ cũng chưa từng gặp mặt....Nhưng trong lòng ông cụ lúc nào cũng lo lắng không biết hai chị em con sống thế nào, nên bảo thám đốn con về nhà ăn cơm, ông cụ từ lúc bị ngã gãy chân đến giờ cứ buồn bực không vui, lát nữa con cố gắng trò chuyện với ông nhiều một chút.”

“Dạ.” Ngư Vi gật đầu, thái độ kính cẩn trả lời: “Dì yên tâm ạ.”

Lúc này Diêu Tố Quyên nghĩ thầm trong bụng, cô bé này thật thông minh lanh lợi, nói đến điểm cần dừng là dừng, hai bên đều hiểu rõ ý đối phương, những gì nên nói không nên nói, cô bé con này đều tự biết cân nhắc.

Rồi nhìn tới thằng nhóc đang ngồi phía trước kia, lên xe xong lập tức nghịch điện thoại, đúng là cái đầu gỗ, khó trách ông cụ không thích hẳn, nhìn tới là khó chịu, đến nỗi con chó nuôi trong nhà thấy hẳn cũng phải sủa vài tiếng mới chịu yên.

“Bây giờ chúng ta đã biết nhau, sau này có chuyện gì con cứ trực tiếp tìm thím là được, trước đây đều là chú Út gặp hai chị em con, con cũng đừng khách sáo, dù sao vai vế cũng là chú của mấy đứa, có gì cần giúp đỡ cứ nói thẳng với chú ấy.” Diêu Tố Quyên nói hết mấy lời muốn nói, lúc này mới yên tâm, mỉm cười tán gẫu với Ngư Vi: “Có điều hần cũng có chút không đứng đắn, nếu hần có gây ra mấy chuyện vô vị, con gọi điện cho thím, thím sẽ mắng hần thay con!”

Khi nói những lời này, Diêu Tố Quyên thấy dường như Ngư Vi ngẩn người ra, nét mặt thoáng sững sờ.

Đứa bé Ngư Vi này làn da rất trắng, đến độ gần như trong suốt, có thể thấy được cả những mạch máu nhỏ li ti. Bên ngoài cửa xe tịch dương đang buông xuống, ánh chiều tà chiếu một vầng sáng đỏ lên khuôn mặt cô, trượt một đường cong từ chóp mũi xuống cằm, ánh sáng phản chiếu lại khiến bà không thể nhìn rõ được nét mặt cô.

“Chú Bộ....Hôm nay chú ấy có về nhà ăn cơm không ạ?” Ngư Vi bình tĩnh, giọng nói vẫn khiêm nhường và dè dặt như trước.

Diêu Tố Quyên thấy Ngư Vi hỏi mình, đây là lần đầu tiên cô chủ động mở lời kể từ lúc bước lên xe.

Quả nhiên vẫn là lão Tứ gần gũi với cô bé hơn, dù sao từ lúc mẹ cô bé qua đời, tất cả đều do một tay lão Tứ tới lui chăm sóc, giúp đỡ. Diêu Tố Quyên mỉm cười: “Ai mà biết được hần, từ sáng đến tối không thấy mặt mũi đâu, gặp hần một lần còn khó hơn gặp người ngoài hành tinh.”

“Ai nói...” Bộ Huy này giờ vẫn im lặng không lên tiếng, bỗng mở miệng cắt ngang lời mẹ mình, vì cu cậu đang trong giai đoạn dậy thì nên giọng nói có chút khàn khàn: “Chiều nay, chú Út gọi điện cho con, hỏi có cần đến trường đón người không, con nói mẹ tới đón, chú ấy mới không tới nữa.”

“Ô, rốt cuộc cũng thấy hần có lương tâm được một lần, vậy mà không có cơ hội thể hiện!” Diêu Tố Quyên bật cười, vỗ nhẹ lên lưng ghé Bộ Huy.

Ngư Vi đang trầm mặc, bỗng nghe thấy hai tiếng ‘chú Út’ toát ra trong lời nói của Bộ Huy, con người đen lầy khê dao động, ánh mắt ngẩn ngơ nhìn ra ngoài cửa sổ, nhưng bị ánh mặt trời chiếu vào liền nheo mắt lại.

Cô cảm thấy nơi nào đó trong lòng đang tan chảy, ấm nóng, rồi ngọt ngào đến mơ hồ khó thở, dường như căng thẳng lại dường như an tâm.

Nhà họ Bộ tựa mình bên núi nhìn ra một con sông lững lờ trôi, giáp với thành phố G phồn hoa sầm uất, dãy núi trùng điệp như một bức bình phong thiên nhiên ngăn cách sự ồn ào của thế giới bên ngoài, liền bên là một ao cá yên tĩnh tao nhã, không khí trong lành, rất thích hợp để nghỉ dưỡng.

Thật ra nói là biệt thự trên núi cũng không chính xác, căn nhà của Bộ gia là một tòa nhà kiểu cổ hai tầng hình chữ ‘ ’ điển hình, cấu trúc và nội thất đều mang phong cách Trung Quốc xưa, nhìn từ xa có vẻ rất trầm mặc tĩnh lặng, nhưng khi vào bên trong mới thấy vô cùng tiện nghi, tao nhã sang trọng, vừa qua khỏi cửa sắt chạm trổ hoa văn màu đen là khoảng sân vườn, trước đó ông cụ Bộ bị vấp ngã tới mức phải ngồi xe lăn cũng là do suốt ngày treu hoa chọc cò ở đây, hiện tại chỉ có thể mời chuyên gia đến để cắt tỉa chăm sóc cây cối.

Khi Diêu Tố Quyên đón mấy đứa nhỏ về đến nhà, mặt trời đã lặn về Tây chỉ còn le lói sót lại một đường chỉ đỏ nơi chân trời.

Vừa vào cửa, một con chó lông vàng đã bay nhào ra, hướng Bộ Huy nhe răng sửa inh ỏi, đây chỉ là một chú chó nhà rất bình thường không biết thuộc giống gì, nhìn có chút hung hăng, mõm ngắn tai nhọn, mặt mũi hung dữ, đáng vẻ chẳng đẹp chút nào, lại thêm cái tướng ham sửa hấp ta hấp tấp, hết một con chó hay cắn bậy dọa người, một con chó dữ thích nhiều chuyện gây sự, chọc cho Bộ Huy đuổi theo nó chạy như điên, cuối cùng một người một chó té lăn ra vật nhau trên cỏ, Diêu Tố Quyên không thèm quan tâm, mặc kệ con trai náo loạn.

Lúc này, dì Triệu nấu ăn chạy ra nói ông cụ đang đợi người trong thư phòng, dặn dò xuống nói muốn trò chuyện với đứa nhỏ trước sau đó mới ăn cơm, Diêu Tố Quyên không có thời gian hỏi tới mấy chuyện khác,

vội vàng dẫn Ngư Vi vào trong.

Lúc vào nhà, Bộ Tĩnh Sinh đang ngồi xem báo trong phòng khách, Phan Thanh thấy có người đi vào liền nhanh chóng đứng dậy nghênh đón.

“Đến rồi sao.” Phan Thanh đi qua gạt đầu mỉm cười chào hỏi Ngư Vi, Bộ Tĩnh Sinh nghe thấy tiếng động cũng vội buông tờ báo xuống.

Xuất hiện trong phòng khách, trước mặt mọi người là một cô bé mặc bộ đồng phục học sinh giống của Bộ Huy, nhưng có vẻ còn cao gầy hơn cả mấy cậu trai đang dậy thì, dưới tay áo đồng phục sẫm màu lộ ra cổ tay rất trắng, mảnh mai đến mức khiến người ta nhìn thấy giật mình.

Nhưng nét mặt và dáng đi của cô bé này rất đúng mực, vô cùng nề nếp lễ phép, mái tóc ngắn đen nhánh, tóc rối hai bên được vén lại sau tai rất gọn gàng, lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn một màu trắng ngần, nhìn sao cũng khiến người ta yêu thích.

“Thế này, con đừng gọi là chú, dì nữa, mà gọi theo vai vế như tiểu Huy đi, đây là thím Ba và bác Cả.” Diêu Tổ Quyên giới thiệu sơ qua.

“Thím Ba, bác Cả.” Ngư Vi chào hỏi hai người trước mặt, vừa cất lời xong, chưa kịp nghỉ chân đã bị Diêu Tổ Quyên nắm tay kéo thẳng lên lầu.

“Nè, tôi nói, bà cũng nên để cho con bé người ta nghỉ ngơi một chút chứ!” Bộ Tĩnh Sinh thấy bóng dáng bà xã mình vội vàng vàng biến mất ở lối rẽ cầu thang, ngược cổ lên lầu nói với theo nhưng chẳng có âm thanh nào phản hồi.

Ông cụ Bộ đang ở trong thư phòng, ánh tà dương cuối cùng rải chút tàn đỏ còn sót lại, bốn vách tường trắng tuyết và chiếc tủ xếp từng chồng sách ngay ngắn như hòa tan trong ánh hoàng hôn chiều tà.

Lúc Diêu Tổ Quyên gõ cửa, tia nắng cuối cùng trên nền trời xa xa đang dần chìm vào ánh lam đậm, trời bắt đầu chuyển tối.

“Ba, con đã dẫn cháu gái của chú Ngư đến rồi!” Diêu Tổ Quyên nhẹ nhàng đẩy cửa đi vào, vẻ mặt hớn hở nói, cùng với bước chân đến gần của bà, ngoài cửa có tiếng bước chân nhẹ nhàng đi vào, một dáng người nhỏ bé xuất hiện.

Ông cụ Bộ đang ngồi đọc báo chiều sau bàn đọc sách, nghe thấy tiếng động liền gỡ cặp kính lão xuống, sợi dây buộc kính lắc qua lắc lại trước ngực, ánh đèn bàn đang mở chói vào mắt khiến ông không nhìn rõ được khuôn mặt đứa bé đang đứng trong bóng tối phía sau quầy sáng kia, vì vậy vội vàng đưa tay vận công tắc đèn thấp xuống.

Theo ánh sáng yếu dần đi, một bóng hình bé nhỏ đen nhánh đang đứng lặng lẽ ở đó dần trở nên rõ nét hơn, như bước khỏi bóng tối được ánh sáng rót vào phác họa thành một dáng hình tươi sáng.

Lúc này, ông cụ Bộ mới nhìn ra đồng phục của cô bé không phải màu đen mà là màu dương đậm, mái tóc đen nhánh, đôi chân trắng gầy đi một đôi giày thể thao đã cũ sờn, dường như không vừa với kích cỡ bàn chân, nhưng được chà rửa rất sạch sẽ, không một vết bẩn. Cặp sách màu đen trên lưng cũng rất cũ đã bị mài mòn thành một màu xám đen không còn nhìn ra được màu sắc ban đầu.

Dáng vẻ cô bé rất đúng với lứa tuổi mười bảy mười tám, lưng thẳng tắp, lộ ra nét khiêm nhường dịu dàng, vì mặc đồng phục sẫm màu nên càng làm nổi bật lên làn da mềm mại trắng ngần, đôi mắt đen láy sáng ngời, toàn thân toát ra khí chất an nhiên mà trầm tĩnh.

Cô không đợi ông cụ lên tiếng, mà lễ phép ngắt đầu nhìn ông, nhẹ nhàng nói: “Chào ông.”

“Chao ôi, cháu gái lớn của Ngư gia” Hiếm khi ông cụ Bộ có được vẻ mặt hòa nhã, hiền từ cười hà hà hỏi: “Nhiều năm như vậy vẫn chưa từng gặp mặt, rốt cuộc hôm nay cũng tới rồi, ta phải hỏi chuyện một chút, con tên gì?”

Tuy đây không phải là lần đầu tiên Ngư Vi gặp người nhà họ Bộ, nhưng với người âm thầm giúp đỡ hai chị em cô ăn học, đồng đội cũ của ông nội vẫn là lần đầu gặp, đối phương lại là bậc bề trên đức cao vọng trọng, mặc dù cô cũng xem như hết sức bình tĩnh, nhưng vẫn không tránh được có chút hồi hộp.

Trước mặt cô là thư phòng được bày trí rất sang trọng tào nhả, dọc hai kệ sát tường từng chồng sách vở được xếp đặt ngay ngắn gọn gàng, trên bàn sách là một bộ văn phòng tứ bảo (bút, mực, giấy, nghiêng) rất quý, bên cạnh đang mở sẵn một quyển ‘Kinh Thi’.

Ngư Vi cúi đầu do dự chốc lát, sau đó buông nắm tay đang siết chặt ra, ngẩng đầu lên khẽ mỉm cười, cô có giọng nói dù nhẹ nhàng, mềm mại tựa nỉ non, nhưng ngữ điệu rất trầm tĩnh và chính chắn: “Ông nội Bộ, con là Ngư Vi, Vi Vi.”

Mười phút sau.

Diêu Tố Quyên sau khi dần xếp ổn thỏa xong chuyện của Ngư Vi liền đi xuống lầu, dạo một vòng qua nhà bếp xem thức ăn đã chuẩn bị tới đâu, thăm nghĩ trước đây Ngư Vi lớn lên ở Giang Tô, khẩu vị nhất định rất thanh đạm hơi ‘chua, ngọt’ nên dặn dò nhà bếp nấu món ăn nhạt một chút, cho nhiều đường, rồi đi lên nhà trên.

Lúc bước vào phòng khách, Bộ Huy vẫn chưa chịu về phòng mà đang chiếm một cái sofa nhỏ đóng tở ở đó, đôi chân dài đung đưa trên tay vịn, dưới chân là con chó đang nằm bò ra thở thườn thượt, trên tay cầm điện thoại chơi game, Bộ Tĩnh Sinh ngồi bên cạnh lật báo, dường như không nhìn thấy cái tướng ngồi không giống ai của con trai mình.

Bộ Tĩnh Sinh nghe thấy tiếng động, nâng mắt lên thấy bà xã đang đi tới, vội vàng đặt tờ báo xuống, cố ra vẻ hung hăng nhìn con trai: “Đi đi đi, lên lầu làm bài tập đi!”

“Chưa ăn cơm, có tí sức nào đâu mà làm bài tập, con mới nhắn tin cho chú Út, chú nói chưa biết tối nay có về kíp hay không.” Ngón tay Bộ Huy thoăn thoắt bấm điện thoại: “Con liền nói, nếu chú không về, con sẽ hầm nhừ con chó này....”

“Thằng nhóc người, không biết lớn nhỏ! Nói chuyện với chú Út người vậy sao?” Bộ Tĩnh Sinh dưng râu trừng mắt. Lúc này, Bộ Huy mới phát hiện bầu không khí có phần quỷ dị, vừa ngẩng đầu lên, y như rằng thấy Diêu Tố Quyên đang đứng chống nạnh, cu cậu đảo mắt một cái cảm thấy gió lạnh tứ phía tràn về, không nói hai lời phóng vèo xuống ghế, đầu tóc rối bù nhào về phòng mình.

“Ông xem con trai ông đi, sao mà dạy đây!” Diêu Tố Quyên chờ con trai đi khỏi, thở hổn hển đẩy ông xã mình một cái: “Bình thường không thấy gì, hôm nay nhìn thấy con nhà người ta, mới biết tiểu Huy gây phiền tới mức nào, đều do học theo ông hết...”

“Cái đó sao lại học theo tôi chứ? Thằng nhóc này từ nhỏ đã thích lằm đường lạc lối đi theo lão Tứ, toàn học mấy chuyện xấu.” Bộ Tĩnh Sinh trốn tránh trách nhiệm, nhưng nhìn ánh mắt vợ mình, phát hiện có nói vậy cũng vô ích, liền chuyển đề tài: “Ừmm, tôi đang muốn hỏi bà, ông cụ gặp bé con đó nói chuyện gì rồi?”

Diêu Tố Quyên thở dài, ngồi xuống sofa cạnh ông xã: “Ba rất nhớ hai chị em chúng nó, nhưng ông chưa thấy dì con bé đâu, hoàn toàn không có cách nào nói chuyện đạo lý với bà ta được, cũng không chịu tha người, mỗi tháng chúng ta gửi tiền giúp đỡ mấy đứa nó nhưng không biết chúng có thể nhận được bao nhiêu nữa, ông không nhìn thấy sao? Cả cặp sách và giày, đã cũ đến vậy mà còn không được mua cho cái mới, đứa nhỏ này cũng thật khổ mà...”

Lời còn chưa dứt, bỗng trong sân truyền đến tiếng động ‘ầm ầm’ rất lớn, tựa như có gì đó đâm sầm vào nhau.

Diêu Tố Quyên và Bộ Tĩnh Sinh giật thót tim, còn chưa kịp phản ứng, con tai nhọn kia nãy giờ nằm bợ phờ ỉu xiêu trên mặt đất hết như đang mắc bệnh tương tư đột nhiên nhảy dựng lên sủa ‘gâu gâu gâu’ inh ỏi, rồi điên cuồng bổ nhào khỏi cửa lao ra sân như một tia chớp, thoát cái đã không còn thấy bóng dáng đâu nữa.

Bầu trời bao phủ một màu đen, đèn trong sân vườn vẫn chưa được bật sáng, bóng đêm như tấm chăn khổng lồ dần buông xuống, hai chùm sáng chói lọi từ đèn xe rơi vào một mảnh sân cùng với tiếng chó sủa điên cuồng không ngơi nghỉ, khiến cả căn nhà đang yên tĩnh bỗng chốc ồn ào náo động.

“Trời ạ lão Tứ! Chú lại đụng hổng chậu trúc đào của ông cụ nữa rồi, cây lựu bị đụng lần trước còn chưa kịp sống lại yên ổn, bây giờ tới cây này!” Giọng nói của Phần Thanh mang khẩu âm vùng Sơn Đông, khi sốt ruột giọng nói bật ra không kiểm soát được có chút đáng yêu.

“Hử?” Một giọng nam trầm thấp, âm cuối có chút muốn ăn đòn, vang lên trong vườn hoa, giọng nói biếng nhác, phát âm từng chữ rất rõ ràng, không cao không thấp mà lộ ra mười phần trêu chọc: “Ồ, chị dâu Ba, mấy tháng không gặp lại béo lên rồi?”

“Đi, gần ba mươi tuổi đầu mà còn không đứng đắn! Đợi lát nữa ba xuống giáo huấn chú một trận.” Phàn Thanh bình thường rất dịu dàng, lúc này cũng ôm một bụng tức.

Diêu Tố Quyên nghe tiếng ồn trong sân truyền đến, chỉ cảm thấy đau hết cả đầu, xoay người nhìn Bộ Tĩnh Sinh cũng đang nhíu mày như thế nào: “Haizz, ma vương nhà mình lại về rồi, tối nay đừng ai mong được yên tĩnh.”

3. Chương 3

Nói lão Tứ về, cả nhà rối tung rối mù, cũng không quá.

Bộ Huy chân trước vừa mới phóng lên cầu thang về phòng, nghe tiếng chó sủa vang dội trong sân, biết ngay chú Út về tới, lúc này đang im lìm quẹo lại, đứng trên bậc thang nhìn xuống.

Phàn Thanh đi vào trước, khuôn mặt ửng hồng, chỉ có Diêu Tố Quyên biết rõ tại sao, cách đây mấy hôm em dâu Ba ăn gì cũng không ngon miệng, bị bà bắt gặp nôn ói nhiều lần, buổi tối bà qua phòng Phàn Thanh hỏi chuyện, mới biết em ấy có thai, không hiểu nổi lão Tứ kia lớn lên kiểu gì mà đôi mắt quá độc, đàn ông trong nhà không ai nhìn ra, vậy mà hắn chỉ liếc qua một cái đã biết ngay Phàn Thanh béo lên...

Hiếm khi một người làm ăn bận tới mặt tối mũi như hắn, hôm nay lại có thời gian rảnh về nhà ăn cơm.

Diêu Tố Quyên vẫn còn đang suy nghĩ, tiếng chó sủa trong sân ngày một dữ dội hơn, trong bóng đêm, chỉ thấy một người đàn ông đang chậm rãi đi về hướng phòng khách, bám theo sát gót chính là con tai nhọn đỏ người, hết nhảy tung tung cọt quẹt rồi lại lên cơn lao đi như điên cố gắng nện lấy lòng ông chủ.

Cái người này nhìn sao cũng thấy không đứng đắn, quanh năm mặc trên người một chiếc áo khoác đen rộng dài không đối, miệng ngậm điếu thuốc, sải từng bước dài xuyên qua đám cây ông cụ dốc lòng dốc sức chăm sóc mỗi ngày, làm rơi rụng không biết bao nhiêu cánh hoa tươi tắn, cũng không biết đã giẫm lên mấy cành, thỉnh thoảng bị con tai nhọn chặn đường, còn đưa chân sút em nó mấy cú.

“Chú Út!”

Người đàn ông vai rộng, lưng thẳng tắp, vóc dáng cao lớn còn chưa đi vào nhà, Bộ Huy đã chạy ra ngoài gọi to, anh nghe thấy có tiếng gọi ngẩng đầu lên, lộ ra khuôn mặt anh tuấn, những vòng khói lượn lờ bên bờ môi, tàn tro theo gió rơi xuống.

Theo bước chân gần vào, ánh đèn trong nhà loang nhuộm lên người anh một quầng sáng, khuôn mặt đáng người đó bước ra khỏi bóng tối, có thể thấy anh cao hơn Bộ Huy rất nhiều, đôi vai rộng, mày rậm, sống mũi cao, bờ môi mỏng, trong ba anh em nhà họ Bộ, anh có nhiều nét giống người mẹ đã qua đời nhất, lông mi rất dài, đôi mắt sáng tinh anh.

Theo lời ông cụ Bộ thì là: “Đề nhiều kinh nghiệm cao, càng đề càng đẹp mắt, thằng út nó gom hết nét đẹp của cha mẹ,” có điều câu chốt hạ chính là: “Dáng vẻ trái ngược với người tốt, cười lên giống hệt tên lưu manh.”

Ông cụ nói quả không sai, người này vừa đi vào nhà thấy cháu trai đang đứng cạnh cửa đợi mình, khóe môi lập tức nhếch cười, uể oải duỗi tay vò vò đầu Bộ Huy khiến mái tóc cu cậu rối bời, cặp mắt hoa đào vốn sáng tinh anh, lúc này ngập vẻ biếng nhác, hơn nữa trong miệng còn đang ngậm điếu thuốc, cười lên quả thực hệt một tên vô lại.

Bộ Tiêu hồ hững vỗ đầu cháu mình: “Lần nào cũng nổi đuôi theo chó ra đón chú, không uống công thương nhóc.”

Bộ Huy cũng cợt nhả nắm chặt quả đấm tính nện lên vai chú mình, kết quả chưa kịp đến gần đã dễ dàng bị vặn ngược lại, ‘Ui, ui’ cu cậu bị đau rên hừ hừ mấy tiếng.

“Chú Út, chú nhường con tập kích thành công một lần đi...” Bộ Huy dáng người cao gầy, lúc này mặc đồ ở nhà, cẳng lộ vẻ gầy nhom, cổ chân còn nhỏ hơn cả phụ nữ, cu cậu đứng thẳng dậy vuốt lại quần áo, ảo não vì vạ lần đánh lên chú mình đều thất bại.

“Muốn đánh được sao, nhóc còn non nớt lắm.” Bộ Tiêu ôm vai cháu trai đi vào nhà vừa đi vừa nói: “Trước hết chải đầu lại cho ngay ngắn đi.”

Hai chú cháu kè vai bá cổ đi vào, không biết nói chuyện gì mà liên tục thì thầm to nhỏ, tiểu Huy đột nhiên cười ồm lên, cái giọng vịt đực the the nghe hết sức chói tai, quả nhiên, hai chú cháu còn chưa vào đến nhà đã nghe tiếng Diêu Tổ Quyên mắng.

“Lão Tứ, chú xem chú đi! Tiểu Huy bao nhiêu tuổi, chú bao nhiêu tuổi mà còn bằng vai phải lứa vậy hả!” Diêu Tổ Quyên thật sự nhìn không được mà, phát tay bảo con trai: “Lo học bài đi, đừng có mà học theo chú Út, đầu óc chú ấy thông minh, năm đó suốt ngày chỉ có chơi bởi mà còn đậu đại học tốt nhất, bây giờ lại làm ăn lớn, không biết có bao nhiêu mỹ nhân ngày đêm điên cuồng bám theo đuôi đòi làm thím út con đầu, với đầu óc của con, mà còn học chú ấy, thì làm được cái gì?”

Bộ Tiêu nghe chị dâu cả nói giễu mình như vậy, không nhịn được bật cười thật to, sau đó miệng lưỡi trơn tru nói: “Chị dâu, nếu thật sự có nhiều mỹ nữ bám theo em như vậy, em còn phải vất vả nhờ chị giới thiệu đối tượng sao?”

Diêu Tổ Quyên nghĩ tới chuyện giới thiệu đối tượng cho chú nhỏ này thất bại không biết bao nhiêu lần, không nghĩ còn tốt, vừa nghĩ tới lập tức phát hỏa: “Còn không phải do thằng nhóc chú chướng mắt sao? Trước sau bao nhiêu cô gái danh giá, chú nhìn cũng không vừa mắt, cũng không biết rút cuộc chú thích cái dạng gì nữa...”

Bộ Tiêu không nhịn được cúi đầu cười, đôi mắt đào hoa híp lại thành một vòng cung mê hoặc, lúc vào nhà tiện tay vỗ vỗ vai cháu trai bảo cu cậu lên lầu.

Khoảnh khắc lão Tứ đi vào, cái đồng hồ để bàn cổ trong phòng khách xa hoa sang trọng vừa vịn gõ lên bầy nhíp.

“Sao đều ngồi đây tròng mắt to mắt nhỏ thế này? Chị dâu cả, chị không định cho em ăn cơm sao?” Sau khi bảo Bộ Huy về phòng, Bộ Tiêu bước vào phòng khách, vẻ mặt như cười như không vừa nói vừa đi tới ghế mây chuẩn bị ngồi xuống, ngược mắt nhìn thấy Phan Thanh đang ngồi trên sofa đối diện, liền lấy điều thuốc trên miệng ra dụi vào gạt tàn dập tắt đi.

Diêu Tổ Quyên nhìn thấy động tác này của hắn, lập tức hiểu ngay, ánh mắt lão hồ ly này thật độc mà, quả nhiên không gì lừa được hắn, nửa đùa nửa thật tiếp lời anh: “Hơ, lão Tứ, chú nói vậy là sao chứ, không có cơm ăn sao lại đổ lỗi cho chị, chị là người giúp việc nhà mình à?”

Đôi mắt đen láy sáng rực của Bộ Tiêu nhìn thấy vẻ mặt oán trách của Diêu Tổ Quyên nồng đậm nét cười, hờ hững ngả người tựa vào ghế mây, bắt chéo đôi chân dài: “Được, chị dâu, miệng lưỡi chị bén nhọn, em nói không lại, em học theo anh cả đi đọc báo vậy.”

“Cút!” Diêu Tổ Quyên bị trêu chọc, cười lạnh lạnh không ngừng.

Bộ Tĩnh Sinh lộ đôi mắt ra khỏi tờ báo, liếc nhìn đứa em trai không đứng đắn của mình.

“Không phải chị không để mọi người ăn cơm, mà là ông cụ.” Diêu Tổ Quyên cười xong, đứng dậy khỏi sofa, vuốt lại mép váy bị nhàu: “Không phải cô bé con Ngư gia đến sao, đang ở trong thư phòng nói chuyện với ông cụ đó.....Có điều bây giờ cũng đã bảy giờ, để chị lên xem thử, cũng nên ăn cơm rồi...”

Diêu Tổ Quyên nói xong, vội vàng chạy về phía cầu thang.

Bộ Tiêu ngửa đầu ra sau, tư thế thoải mái bắt chéo hai chân, cả người tựa vào gối, nghe chị dâu nói, ánh mắt lướt qua mấy chậu hoa tươi xanh mơn mớn nhìn về hướng lầu hai, như có điều suy nghĩ, bên môi thoáng hiện lên nụ cười, bàn tay to rộng sờ sờ đầu con tai nhọn đang nằm dưới chân, nhào nặn một hồi xù hết lông lên.

Con tai nhon hoàn toàn không có dáng vẻ hung dữ như khi đối diện với Bộ Huy, lúc này nó vô cùng ngoan ngoãn dường như cũng cảm nhận được tâm trạng vui vẻ của ông chủ, điên cuồng phe phẩy cái đuôi, liếm liếm ống quần Bộ Tiêu.

Có điều Bộ Tiêu ngồi chưa được mấy phút, đã vỗ nhẹ đầu con tai nhon rồi đứng dậy khỏi ghế.

“Lão Tứ, chú đi đâu thế?” Phan Thanh đang gọt táo thấy anh đứng lên đi về phía cầu thang liền hỏi.

“Em cũng lên xem thử.”

Chuyện nghe lén thế này, thường ngày Diêu Tố Quyên thật sự chưa từng làm qua.

Tính bà mạnh mẽ, chuyện gì cũng thích nói thẳng, cái tính nết này của bà trái lại giống hệt người chị thứ Hai nhà họ Bộ, từ nhỏ đã được Bộ gia xem như con trai mà nuôi lớn, nên bình thường hai người vô cùng hợp ý, rất ghét những người nghe lén vụng trộm sau lưng người khác, nói hành động như vậy là khua môi múa mép, nhưng không hiểu sao khi lên đến lầu hai, nghe thấy giọng nói kia không khỏi bước chậm lại, nhón chân đi rất khẽ, sợ tiếng động sẽ làm gián đoạn âm thanh dịu dàng tình tứ đó.

Lắng nghe một hồi, Diêu Tố Quyên chỉ còn biết tấm tắc kinh ngạc, bình thường ông cụ Bộ mà lên lớp giáo huấn, con cháu trong nhà đều như lửa bén mông không cách nào kiên nhẫn ngồi nghe được, cô nhóc này bất quá chỉ mới mười bảy mười tám tuổi vậy mà có thể ngồi trò chuyện với ông cụ lâu như thế, thậm chí còn không động đậy, cứ hệt như nhập thiền định.

“Vậy sao? Ông thật không biết những chuyện trong nhà đã trải qua, một đứa bé như con sao có thể biết nhiều như vậy?” Ông cụ Bộ thương tâm, giọng nói già nua vang lên.

“Lúc con còn nhỏ, thích ngủ chung giường với bà nội, ban đêm bà ngủ ít, thường trằn trọc trở mình, thỉnh thoảng con đi tiểu đêm, ở phương nam vào mùa đông đêm rất lạnh, chăn cũng lạnh lắm, ra ngoài rồi chui lại vào chăn cũng không hết lạnh, bà nội thường ôm con vào lòng, một lúc sau vẫn không ngủ được, bà thường kể cho con nghe chuyện xưa, cũng không có gì nhiều chỉ mấy chuyện vụn vặt, linh tinh, nhưng sau này con đều nhớ mãi...” Giọng nói của Ngư Vi vẫn nhẹ nhàng, ảm áp như thường ngày, khi nói những lời này càng lộ ra nét vương vấn dịu dàng buông nhẹ tựa tiếng tơ, khiến người ta chỉ muốn mọi thứ thật thình lặng để được lắng nghe âm thanh đó.

Diêu Tố Quyên cũng dựng thẳng lỗ tai lên.

“Con nghe kể, khi đó ông cố con có hơn trăm mẫu đất ở nông thôn, còn mở tiệm trang sức và cửa hàng tơ lụa trong thành phố, sau ngày giải phóng cải cách ruộng đất, địa chủ và tư sản bị liệt vào thành phần không tốt, bà nội con khi đó...”

Cô nhóc này chỉ kể chuyện xưa vậy mà cũng có thể nói đầy một xe như thế, Diêu Tố Quyên vừa nghe vừa đi về hướng thư phòng, đèn bên ngoài hành lang vẫn chưa được bật lên, ánh sáng từ ngọn đèn vàng trong phòng chảy tràn ra cửa phòng đang rộng mở, bà nhìn vào phòng, thấy Ngư Vi an nhiên ngồi trên ghế sofa, sườn mặt cô được phủ một tầng cam nhạt dịu dàng rất thanh tú, chóp mũi cao nhỏ nhắn khi ánh sáng lướt qua vô cùng xinh đẹp, nhưng toàn thân tĩnh lặng tựa dòng nước ngọt ngào, chậm rãi tỏa ra hương vị trầm ổn kiên định.

Cũng không biết nghe được bao lâu, đề tài đã chuyển sang chuyện trồng hoa chăm cỏ, không ngờ Ngư Vi cũng có thể nói rõ ràng mạch lạc đâu ra đấy, lúc này Diêu Tố Quyên mới mơ hồ cảm thấy, đứa nhỏ này sao giống yêu quái vậy, chuyện gì cũng biết...

“Ông nội, ông cũng đừng sốt ruột, hoa đỗ quyên vốn khó trồng, đặc biệt là loài đỗ quyên cánh kép được nhập từ Châu Âu này, đổi lại chậu bòn có lẽ sẽ tốt hơn một chút.” Ngư Vi nhìn qua thư phòng, thấy một chậu đỗ quyên héo rũ, nên chậm rãi nói hệt như bách khoa toàn thư: “Trước đây, mẹ con thích trồng hoa, nói đỗ quyên có bảy cái thích và bảy cái sợ, chỉ cần nhớ kỹ là có thể trồng được, có điều con cũng chỉ nghe nói, hiểu được trên lý thuyết, còn thực tế thế nào rất khó nói, vì như mẹ con, hiểu rõ về nó như thế, nhưng khi làm theo vẫn chết hết mấy chậu ạ.”

“Ha ha ha...” Ông cụ nghe xong không khỏi vui vẻ, cười vang lên: “Con, đứa nhỏ này, sao lại giống tiểu tinh linh vậy chứ, nói thử ông nghe xem cái gì mà bảy cái thích bảy cái sợ, ông nội trồng đỗ quyên lâu như thế cũng không biết, khó trách chậu cây này không sống được.”

Diêu Tố Quyên mê mẩn lắng nghe, đang định nghe tiếp, đột nhiên sau lưng bị vỗ một cái, dọa cho hoảng hồn suýt chút nữa hét âm lên.

Vừa quay đầu lại, nhìn thấy lão Tứ không biết đã đứng sau lưng mình từ lúc nào, bóng tối bao trùm khắp hành lang, chỉ có quầng sáng vàng ảm áp trong phòng loang ra chiếu vào khuôn mặt góc cạnh thâm trầm luôn chứa đựng tia cười hờ hững như có như không, ánh đèn chiếu qua người hắn, rọi vào tường một bóng đen lớn khiến dáng người hắn càng trở nên cao lớn hơn.

“Chú hù chết chị.” Diêu Tố Quyên trừng mắt, dùng khẩu hình mắng hắn.

Bộ Tiêu giơ ngón tay trở thon dài đặt lên miệng mình, bảo bà đừng lên tiếng, sau đó khẽ nâng cằm hướng vào trong phòng ra hiệu tiếp tục lắng nghe.

“Thích chua sợ mặn, thích ẩm sợ lứt, thích lạnh sợ nóng, thích thoáng mát sợ nắng mạnh, thích gió nhẹ sợ gió lớn, thích ẩm ướt sợ khô ráo, cái cuối cùng là....” Ngư Vi nói từng câu từng chữ, khi nói đến đây thì dừng lại, cúi đầu xuống tự cười mình một cái.

“Cái cuối cùng là gì? Quả nhiên ông cụ gương đôi mắt trông đợi hỏi tiếp.

“Chính là lúc trước mẹ con đã quên mất, chỉ nói với con đến cái thứ sáu, bà nói nghĩ mãi mà không nhớ ra cái thứ bảy là gì, nên dĩ nhiên con càng không biết.”

“Ha ha ha....” Tâm tình ông cụ Bộ rất vui, cười tới mức răng giả cũng muốn rớt ra: “Có lẽ cũng vì quên cái thứ bảy, nên trước đây mẹ con mới trông chết nhiều chậu như vậy đó!”

Từ góc độ của Bộ Tiêu nhìn qua, cô gái ngồi trên ghế sofa, thắt lưng luôn vươn thẳng, mặc dù không đến mức thẳng tắp, nhưng đối với một đứa nhỏ mà nói tư thế này không khỏi quá mức hành hạ người, nhưng cô ngồi hết sức tự nhiên, còn toát ra ý vị nhàn nhã, cô mỉm cười theo ông cụ, có thể xem như cười vì cô chỉ khẽ khàng cong môi rất nhẹ, không thấy niềm vui trong đáy mắt, sau đó dường như bất chợt nhớ đến chuyện đau lòng, nụ cười kia đông cứng lại treo ở khóe môi, như đang bị quá khứ giày vò, ánh mắt lập tức trở nên ảm đạm.

Anh chợt nhớ hồi đó, sau khi đưa cô ra nghĩa trang chôn cất tro cốt mẹ, anh có đến nhà cô một lần, trên ban công trong nhà đặt rất nhiều chậu hoa, nhưng cành khô lá rũ, chẳng còn sót lại cánh hoa nào.

Về mặt khác lạ của Ngư Vi cũng chỉ thoáng qua một hai giây, rất nhanh sau đó đã được ẩn giấu vào trong thay bằng một nụ cười bình thản không chút dấu vết.

“Khụ khụ.” Bộ Tiêu ho khan hai tiếng, không đợi một già một trẻ trong phòng nghe thấy, lại tựa người vào vách tường tập trung nghe tiếp, trên mặt cũng lộ ra nụ cười thật tươi hệt ông cụ khiến Diêu Tố Quyên đang ở bên cạnh sợ mất hồn.

“Lão Tứ, chú làm gì vậy!” chị dâu cả vỗ mạnh hắn một cái.

Quả nhiên, ông cụ Bộ đang trong thư phòng nghe thấy tiếng ho khan của Bộ Tiêu vang lên ở cửa, sắc mặt biến hóa nhanh như ảo thuật, thoắt cái đen thui xuống, mắng: “Thằng nhãi ranh kia, tối cũng đã tối rồi, còn đứng ngoài đó nghe trộm cái gì hả?!”

4. Chương 4

Vừa rồi tiếng động trong sân rất lớn, Ngư Vi lại ngồi gần cửa sổ thư phòng, nên âm thanh dưới lầu truyền vào tai rất rõ. Ngoài trời, bóng đêm dày đặc buông xuống, lẫn trong tiếng chó sủa ‘gâu gâu’, là tiếng người hô to ‘Lão Tứ về’, đối với Ngư Vi, lời nói này tựa như tù nhân nghe được lệnh ân xá, khiến trái tim thấp thỏm treo lơ lửng trong lồng ngực.

Anh về.

Ngư Vi khẽ thở nhẹ một hơi, nghiêng mặt nhìn về cửa thư phòng, người đàn ông vóc dáng cao lớn đó vẫn mặc chiếc áo khoác đen rộng dài mà bốn năm nay cô thường trông thấy, sau lưng anh là hành lang tĩnh mịch chìm trong bóng tối, mà dáng hình anh được quầng sáng từ ngọn đèn vàng trong thư phòng soi tỏ, khuôn mặt nghiêng góc cạnh đầy nam tính mạnh mẽ, nét mặt như cười như không vạm vỡ không đổi.

Bộ Tiêu bước vào thư phòng, nháy mắt nhìn Ngư Vi một cái, ánh mắt hệt một lão hồ ly.

Ngư Vi đã quen thuộc với nụ cười xấu xa này của anh, nhưng vẫn không nhịn được muốn nhìn ngắm nơi đầu mày, khóe môi, vừa chăm chú nhìn vừa nắm chặt lòng bàn tay lại, sau đó nghe thấy anh cất tiếng nói chuyện với ông cụ Bộ, giọng nói hoàn toàn không giống đứa con trai nói chuyện với cha mình, cứ thản nhiên tùy ý, thêm chút muốn ăn đòn: “Ông già, tin thời sự của đài truyền hình phát sóng rồi, nhanh xuống lầu ăn cơm kia.”

Có lẽ ông cụ Bộ đã quá quen với dáng vẻ cà lơ phất phơ của con trai mình, không thêm để ý tới hần đang tính đi qua đẩy xe lăn, chỉ hằm hừ mắng: “Hừ, người còn về làm gì? Lần nào về nhà cũng đậu xe rầm trời như vậy! Hoa cỏ trong sân chắc lại bị người giẫm hỏng hết rồi!”

Bộ Tiêu mỉm cười: “Chuyện này hử, lần sau về con sẽ xuống xe cách nhà một dặm rồi đi bộ vào, đi ba bước lạy chín cái, cái loại lạy đập đầu sát đất đó, được chưa ông già?”

Nói xong, hần cúi người xuống, động tác rất lưu loát đáp lại cái chần nỉ đang phủ trên đầu gối cha mình, sau đó đẩy xe lăn ông cụ ra cửa.

“Người nhìn xem người đang nói gì, mẹ người mà nghe thấy có thể sống bật dậy đó! Thằng nhãi ranh kia, cha người ta đây chết rồi sao? Người lạy thần hay lạy quỷ hả!” Ông cụ Bộ dựng hết râu tóc lên tròng mắt.

Ngư Vi nhìn cảnh tượng này, cảm thấy vô cùng mới lạ, người cha già và con trai nhỏ ở cạnh nhau ngập mùi thuốc súng, không ngừng tranh cãi, nhưng thật ra có lẽ trong lòng họ rất yêu thương nhau.

Cô nhìn nét mặt Diêu Tố Quyên, chỉ thấy con dâu trưởng của ông cụ đang cười đến khoái trá, hiển nhiên đây là cách thường ngày hai cha con này chung sống với nhau.

Thư phòng ở lầu hai, xe lăn không thể xuống được, Ngư Vi còn đang nghĩ bình thường ông cụ muốn lên xuống lầu phải làm sao, đã nhìn thấy Bộ Tiêu dừng xe, sau đó đi đến phía trước ông cụ ngồi xổm xuống, động tác rất nhuần nhuyễn khéo léo công ông cụ lên lưng, Diêu Tố Quyên ở phía sau giúp anh cầm gậy ba toong, cứ như vậy xuống lầu.

“Con đừng thấy chú Út của tiểu Huy không biết lớn nhỏ, kỳ thực ông cụ kia ai nói gì cũng không nghe, chỉ nghe mỗi lão Tứ...”

Lúc Ngư Vi xuống cầu thang, cô đi theo phía sau Bộ Tiêu, Diêu Tố Quyên chạy đến cạnh cô rí rả nói chuyện, kể sát tai cô thì thầm: “Sau khi ông cụ bị ngã gãy chân, từ nhân viên y tế đến bác sĩ tư đều do một tay lão Tứ sắp xếp, thẳng trước lão Tứ nói muốn lắp thang máy trong nhà, kết quả nói gì ông cụ cũng không đồng ý, chê ồn ào, hần không thèm nghe cứ tìm người đến lắp, quả nhiên ông cụ rất thích dùng, đi lên đi xuống không cần người phục vụ, nhưng mỗi lần con trai nhỏ về, đều bắt hần công, nói không thích trong nhà có cái thùng sắt bự ầm ỉ đi lên đi xuống kêu ong ong.....Ha ha, ta nói, ông cụ cô đơn thích gây khó dễ với con út...”

Ngư Vi nghe Diêu Tố Quyên thì thầm bật mí mấy chuyện phiếm này, thầm nghĩ quả nhiên như mình suy nghĩ, ông cụ Bộ rất thích đứa con trai sinh sau đẻ muộn đột nhiên đến khi ông đã ngoài năm mươi này, chỉ là tâm miệng bất nhất nói một đằng nghĩ một nẻo mà thôi.

Mùi cơm chín dưới lầu thoang thoảng bên mũi, tivi đang phát sóng tin thời sự, Bộ Tĩnh Sinh thấy em trai công ba xuống tới, vội vàng đẩy một cái xe lăn khác đang để cạnh sofa qua.

Trước đó Diêu Tố Quyên đã cho người chuẩn bị cơm tối sẵn sàng, lúc này bày ra một bàn, ngoại trừ người chị thứ Hai quanh năm sống ở thành phố B và người anh trai thứ Ba mấy ngày nay đang đi công tác ở nước ngoài, thì tối nay người nhà họ Bộ đều có mặt đông đủ, cứ dựa theo thứ tự lớn nhỏ mà ngồi vào chỗ, Ngư Vi vốn định ngồi bên cạnh Bộ Huy, nhưng dưới yêu cầu khăng khăng của ông cụ, đành ngồi bên phải ông.

Bữa cơm này cũng không mất quá nhiều thời gian, nhưng với quy củ phức tạp ‘Ăn không nói, ngủ không mớ’ của Bộ gia mà nói, vì ông cụ cứ mãi nói chuyện phiếm với Ngư Vi trên bàn ăn, nên tốc độ chậm hơn thường ngày rất nhiều, cơm nước xong, lúc Diêu Tổ Quyên lấy thêm trái cây, trà bánh, Ngư Vi rất lễ phép tạm biệt ra về.

“Ông, con về trước, hôm khác con lại đến thăm ông.” Ngư Vi chào ông cụ Bộ ở cửa phòng khách, lại nghe thêm rất nhiều lời dặn dò....

Diêu Tổ Quyên nhiệt tình đến mức hận không thể giữ Ngư Vi ngủ lại qua đêm, có điều bà cũng là người hiểu chuyện, sao có thể giữ con gái người ta ở lại được, chỉ có thể đưa cô ra cửa, sau cùng còn ra sức dặn dò Bộ Tiêu: “Này, lão Tứ, chú đừng có đưa cô gái nhỏ người ta đến cửa tiểu khu là thấy xong việc, nhớ phải đưa lên tận nhà mới được đó!”

Ngư Vi đi theo Bộ Tiêu ra sân, thấy anh không quay đầu lại, chỉ duỗi cánh tay phất phất phía sau, cô ở sau anh, thấp thoáng nhìn thấy đuôi mày, khóe mắt anh nhếch lên, nét mặt ung dung, đi mấy bước, anh chậm cho mình điều thuốc, sau đó ngồi xổm xuống đất xoa nhẹ con ‘chíp bông’ tai dài mấy cái.

Mãi đến khi lên xe ngồi vào chỗ, anh mới nhẹ nhàng hỏi: “Ăn tối có no không?”

Ngư Vi nghĩ đến bàn thức ăn thịnh soạn lúc nãy, dường như đã rất nhiều năm rồi cô chưa được thấy qua. Cô ‘dạ’ một tiếng, trong lòng nặng tựa quả cân, một lúc sau cất giọng nhỏ nhẹ nói tiếp: “Vì không biết khi nào lại ăn ngon như vậy, nên đã ăn rất nhiều.”

Bộ Tiêu ngồi trên ghế lái, nhàn nhã duỗi cánh tay ra ngoài cửa sổ để tàn thuốc bay đi, sau đó thu tay lại, cúi đầu cười nói: “Chỉ ăn có nửa bát cơm....ăn vậy sao khỏe được?”

Bên này Diêu Tổ Quyên tiễn Ngư Vi về, nghe tiếng Bộ Tiêu khởi động xe vang lên mới quay vào nhà, kết quả vừa mới bước vào, đã thấy ông cụ Bộ ngồi trên xe lăn, tivi đã sớm bị ông bấm tắt, màn hình chỉ còn một màu tối đen, ông cụ mím môi, nét mặt ảm đạm.

Bộ Tình Sinh và Phàn Thanh không dám hó hé tiếng nào, sắc mặt tập trung ngồi vô cùng nghiêm chỉnh, trái lại Bộ Huy thấy mọi việc cách rất xa chẳng liên quan gì đến mình, nên ngồi trên sofa, miệng gặm quả táo, cúi đầu nghịch điện thoại.

Phòng khách hiếm khi yên ắng đến mức này, tĩnh lặng tới mức dường như khiến người ta hoảng hốt, con lắc đồng hồ để bàn ngọt ngào lắc lư, thời gian uể oải trôi qua.

“Mấy anh chị mù hết rồi phải không?” Ông cụ Bộ thấy Diêu Tổ Quyên đi vào thấp thỏm ngồi bên cạnh ông xã, rốt cuộc không nhịn được phán ra, nói xong thở dài trĩu nặng.

Diêu Tổ Quyên rất nhanh trí, vừa nghe thoáng qua biết ngay ba chồng muốn nói gì.

“Không nhìn ra đứa nhỏ kia sống không tốt chút nào sao?!” Hôm nay đúng là lần đầu tiên ông cụ thật sự phát hỏa: “Thành thật nói ta biết, dì của Ngư Vi rốt cuộc là kẻ như thế nào, sao có thể nuôi nấng con bé thành ra như vậy, không biết nó phải chịu bao nhiêu thương tâm, khổ sở nữa, có cô gái nhỏ nào mười bảy mười tám tuổi mà lòng bàn tay toàn vết chai cả không!”

Diêu Tổ Quyên nghe ông cụ nói, lỗ mũi cay cay, dĩ nhiên bà cũng đã thấy rất rõ, tuy không nói ra nhưng ai cũng biết đứa nhỏ kia sống không tốt: “Ba, con biết, nên vừa rồi con có bảo chú Út lúc đưa con bé về thử nói chuyện với dì nó xem sao, hàng tháng nhà chúng ta đều gửi tiền sang đó, rốt cuộc dùng cho mấy đứa nhỏ đó được bao nhiêu....”

Ông cụ Bộ nghe vậy không mở miệng nói chuyện nữa, sắc mặt xám xịt trĩu nặng, phản chiếu dưới ánh đèn càng lộ vẻ u ám, qua một hồi lâu, ông mới thở dài: “Haizz, thật không biết đứa nhỏ kia đã phải trải qua những chuyện gì, nhìn sao cũng không giống một đứa trẻ...”

Lúc này, Bộ Tiêu đang lái xe vào con đường quanh co trên núi cũng nghĩ như vậy.

Bóng đêm sâu lắng, đường núi đen thăm thẳm, cách một khoảng mới có ngọn đèn đường, bóng cây hư ảo lay động theo từng ngọn gió lướt qua, âm thanh xào xạt tựa tiếng mưa rơi, thời tiết đang vào mùa lá rụng, gió

lớn thổi qua cuốn theo rất nhiều lá cây chạm vào thân xe màu đen, phát ra những tiếng khe khẽ va chạm, Ngư Vi ngồi bên ghế lái phụ, cửa sổ bị cô hạ sát xuống bên dưới, những cơn gió lạnh không ngừng cuốn vào khoang xe.

Từ ánh mắt anh nhìn sang, tuy cô ngồi đó rất ngay ngắn, dây an toàn đã được thắt chỉnh tề, nhưng khuôn mặt nghiêng hẳn ra ngoài cửa sổ, nhìn bóng đêm chăm chú đến xuất thần, mái tóc ngắn đen nhánh rối tung lòa xòa bay trong gió, cả khuôn mặt nhỏ nhắn lộ ra trong gió lạnh như băng, không biết sao cô có thể thờ được.

Ấn tượng của Bộ Tiêu đối với Ngư Vi vẫn như lần đầu gặp gỡ nơi cuối hành lang rất dài trong bệnh viện, toàn thân đầy máu, nét mặt hoàn toàn không lộ chút nét trẻ con. Nhìn thế nào cũng không giống một đứa trẻ.

Có điều đã gặp nhau nhiều lần như vậy, bốn năm qua, hầu như mỗi tháng chỉ cần có chút thời gian rảnh rồi anh liền đến gặp cô, có khi ở trường học, có khi qua song cửa chống trộm nhà dì cô, gặp nhau nhiều như vậy, thỉnh thoảng anh mới được nhìn thấy nét trẻ con nghịch ngợm của cô, có điều...dáng vẻ đó càng không giống một đứa trẻ.

Tựa như lúc này.

Đối với người xa lạ không quen biết, cô hoàn toàn tĩnh lặng dịu dàng khiến người ta yêu thích, tựa như vừa rồi trước mặt ông cụ và Diêu Tổ Quyên, từng câu từng chữ, từng cái nhíu mày nụ cười, đều vô cùng lễ phép không phạm chút sai sót nào, ngoan ngoãn, hơn nữa còn lộ ra sự nhanh nhẹn khéo léo, rất thông minh.

Nhưng thật ra anh biết, cô mạnh mẽ hơn dáng vẻ kia rất nhiều.

Nhưng dù hiện tại, cô bé con đã hoàn toàn thả lỏng buông hết mọi đề phòng trước mặt anh, thì hành động của cô vẫn không giống người khác.

Bộ Tiêu đã gặp rất nhiều đứa trẻ cùng lứa tuổi cô, con trai có, con gái có, nhưng không ai giống Ngư Vi, kỳ lạ lập dị, nhưng anh rất thích điểm này ở cô, vì khi nói chuyện anh không bao giờ đoán được câu tiếp theo cô sẽ nói gì, tuy anh lớn hơn cô nhiều như vậy, nhưng vẫn không thể nào nhìn thấu được.

Bộ Tiêu vừa lái xe, vừa quay sang nhìn Ngư Vi tóc rối bay trong gió hỏi: “Bé con, không thích để tóc dài sao? Tóc ngắn như vậy, bạn trai nào thích chứ...”

Có lẽ tiếng gió thổi lớn quá, Ngư Vi không nghe rõ, cô quay đầu lại, gió mạnh ào ào thổi qua cuốn mái tóc rối bời khiến khuôn mặt cô khá ma mị, cô nhẹ nhàng ‘dạ?’ một tiếng.

Bộ Tiêu không nói gì, ngậm điều thuốc lên miệng, trực tiếp đóng kín cửa sổ xe lại.

Cửa kính từ từ đẩy lên cao, sau một tiếng ‘kít’ trầm đục, không gian hoàn toàn khép kín, không một kẽ hở, gió mạnh biến mất trong nháy mắt, chỉ còn lại mái tóc rối bời trên khuôn mặt thiếu nữ.

Bộ Tiêu cho rằng cô không nghe thấy câu hỏi của mình, anh không lặp lại chỉ tiếp tục hút thuốc, tập trung lái xe, anh hạ một phần cửa sổ bên mình xuống để khói thuốc tản đi, gió đêm ẩm ướt thổi qua mái tóc rối bời của anh, lộ ra vầng trán cao rộng rất đẹp, đôi mắt kia càng đen láy sáng bừng.

Ngư Vi nghiêng đầu tựa vào cửa sổ, nhẹ nhàng vuốt lại mái tóc, tựa như đang suy tư điều gì, một lúc sau cô hướng về phía anh hỏi: “Chú thích con gái tóc dài sao?”

Giọng nói cô mang âm thanh thiếu nữ rất riêng, tuy không quá du dương, nhưng mềm mại dịu dàng hết sức ngọt ngào, giọng điệu cũng kỳ lạ, dù sao đây cũng không giống vấn đề mà một cô bé con nên thắc mắc.

Bộ Tiêu đột nhiên nghe thấy cô hỏi vậy, một tay giữ tay lái, một tay cầm điều thuốc, ánh mắt hoa đào khẽ nghiêng, khóe mắt liếc nhìn Ngư Vi, nở nụ cười nhàn nhạt.

Mỗi khi người đàn ông này mỉm cười, bên khóe môi mỏng hiện ra hai lúm đồng tiền, đẹp tựa ánh mặt trời, nhưng đáy mắt lại lộ ra nét hư hỏng kia, khiến khuôn mặt anh khi mỉm cười nhìn thế nào cũng thấy gian tà.

“Uhm,” giọng nói anh tao nhã ấm áp, có một loại từ tính không thể diễn đạt, nửa câu sau anh hạ giọng thấp hơn: “Phụ nữ mà, tóc dài vẫn đẹp mắt hơn.”

Ngư Vi nghe thấy Bộ Tiêu nói vậy, ánh mắt thoáng thất thần, có điều trong xe tối tăm, chỉ có ánh sáng từ đèn xe rọi vào con đường uốn lượn đen kịt phía ngoài, anh đang nhìn thẳng trước mặt nên không thấy được ánh mắt đỏ của cô.

Thì ra, anh thích tóc dài....

Không khí trong xe trầm mặc một hồi, Ngư Vi mới nhẹ nhàng khẽ nói, dường như có điều suy nghĩ khiến câu nói như đắm vào sương mù, không thể hiểu rõ ý: “Tóc dài, bị người ta nắm trúng rất đau, nên mới để tóc ngắn mãi như vậy.”

Bộ Tiêu nghe cô nói, không nhin được quay đầu thoáng nhìn cô thật sâu, mỉm cười hỏi: “Ai rảnh đến mức ngày ngày thích nắm tóc người khác chơi vậy?”

“Phụ nữ đánh nhau, không phải cũng chỉ có mấy chiêu vậy sao.”

Bộ Tiêu nghe thấy cô trả lời như vậy, quả thật cảm nín, phát nhẹ tàn thuốc, nụ cười trong mắt vẫn còn thấp thoáng: “Người ta đã làm gì đến mức phải đánh nhau?”

Lúc này giọng nói của Ngư Vi rất nghiêm túc: “Tức giận, nên không nhin được.”

Bộ Tiêu lái xe rẽ sang khúc ngoặt, trầm ngâm một hồi mới nói tiếp: “Chuyện thế này, về sau nếu lại tức giận, gọi điện thoại cho chú, loại chuyện đánh nhau này vẫn nên để đàn ông làm.”

Ngư Vi nghe anh nói vậy, phút chốc ngay ngắn cả người, một lúc sau mới hạ thấp giọng, âm thanh buồn bực hỏi: “Là phụ nữ, chú cũng đánh giúp sao?”

“Tuy chú không đánh phụ nữ, nhưng vẫn có rất nhiều cách khiến họ khó chịu....” Lúc Bộ Tiêu nói những lời này, dáng vẻ hoàn toàn là một tên lưu manh biếng nhác.

5. Chương 5

Không biết xe chạy trong bóng đêm bao lâu.

Khi đầu bị đụng vào cửa kính, Ngư Vi bất ngờ giật mình tỉnh dậy.

Bỗng nhiên bị thức giấc, Ngư Vi mở đôi mắt vẫn còn mơ màng ngủ, nhất thời không biết mình đang ở đâu, sau một lúc quan sát xung quanh, mới nhớ mình đang ngồi trên xe Bộ Tiêu.

Lúc này, chiếc xe màu đen của anh đang dừng ở ngã tư đường, phía trước có hai chiếc xe đang đứng xếp hàng chờ đèn đỏ, anh vẫn đang ngồi bên trái cô, tay nắm vô lăng, nghe tiếng cô động dậy, đôi mắt ngậm cười ngắm nhìn cô: “Tỉnh rồi sao?”

Anh hỏi xong, thu tầm mắt lại hướng ra đèn giao thông trước mặt, lúc này Ngư Vi mới để ý không biết chiếc áo khoác đen anh vẫn mặc đã biến đi đâu, trên người anh chỉ còn lại chiếc áo trắng ngắn tay.

Ngư Vi cúi đầu xuống, quả nhiên cô đang đắp áo của anh...

Chiếc áo này thật sự rất cũ kỹ, kích cỡ cũng lớn, kiểu dáng đã lỗi thời, nhưng mỗi khi anh mặc lại mang đến hương vị hoài cổ chiếc áo khoác đen dài thuở xưa.

Ngư Vi nhớ rất lâu trước đây có lần cô đã hỏi anh, ‘Lẽ nào cứ mặc mãi một chiếc áo hết năm này sang năm khác như vậy?’ anh chỉ cười nói có người tặng, không bỏ được.

‘Người’ anh nói là ai? Với khuôn mặt này của anh rất khó để anh mở miệng nói ra, có lẽ đã chôn sâu đáp án kia thành ẩn số cả đời không lời giải đáp, nhưng có thể biết, nhất định là một người vô cùng quan trọng với anh.

Tám phần là phụ nữ....

“Sắp tới rồi, không có gì khác muốn nói với chú sao?” Lúc đèn xanh bật lên, Bộ Tiêu khởi động lại xe, tựa như tình cờ hỏi.

Ngư Vi hiểu rõ ý anh, nhưng vì mới tỉnh ngủ, hơn nữa đã về gần đến nhà, bỗng nhiên cô cảm thấy mệt mỏi đến tột cùng, ngay cả sức lực để ngụy trang cũng không còn.

“Quả thật bọn họ đối xử với cháu không tốt lắm, nhưng cháu vẫn có thể tự mình giải quyết được.” Ngư Vi tựa người ra sau nói.

Bộ Tiêu nghe câu trả lời của cô vẫn như trước, hoàn toàn là giọng điệu không muốn phiền người khác, anh thầm nghĩ trong bụng không biết cô nhóc này học đâu ra cái tính bướng bỉnh, vừa cứng đầu vừa đáng ghét hệt như ông cụ nhà mình, cái kiểu tám trăm con bò cũng không kéo lại được, nếu xét theo phương diện này, cô quả thật hệt như cháu ruột ông cụ Bộ.

Khung cảnh bên ngoài ngày càng lộn xộn phức tạp hơn, xe đi vào khu vực các tòa nhà chung cư cao tầng san sát nhau, xung quanh là một quảng trường thương mại, về đêm ánh sáng lập lòe muôn màu muôn vẻ, gần đó có một siêu thị rất lớn và một loạt cửa hàng thức ăn nhanh hai mươi bốn giờ, xa xa phía trước, ven đường bày đầy biển hiệu của các quầy hàng và các quán ăn ven đường, náo nhiệt từng bừng, hoàn toàn là đáng về không nghĩ không ngủ.

Đội thanh chắn bảo vệ từ từ nâng lên, Bộ Tiêu lái xe vào cư xá, cuối cùng dừng lại trước lối lên cầu thang, Ngư Vi nói tạm biệt xong đang chuẩn bị xuống xe, dây cặp xách đang đeo trên vai đã bị kéo lại.

“Đội đã.” Anh ở phía sau gọi một tiếng, Ngư Vi quay đầu lại.

Trừ lần đầu tiên gặp mặt, Bộ Tiêu có gọi qua tên cô một lần, sau đó vẫn luôn gọi cô là ‘nhóc con’, ‘cô nhóc’ hoặc gọi bằng biệt danh anh đã đặt cho cô ‘dằm cá nhỏ’.

Mấy năm trước, giai đoạn mẹ cô bệnh tình nguy kịch, anh từng tận mắt chứng kiến Ngư Vi đánh nhau với một đám phụ nữ trong bệnh viện, nói đúng ra là quây nháo nhào, kéo tóc, cắn người, dùng móng tay cào lên mặt, chiêu thức nào cô cũng làm, vì vậy mới đặt cho cô cái biệt danh tương xứng như vậy....

Lúc này đèn trong xe đã sáng lên, ánh sáng rọi qua sườn mặt Bộ Tiêu khiến khuôn mặt anh có vẻ trắng hơn, mái tóc cũng đen hơn, anh từ từ thu cánh tay đang nắm dây cặp cô lại, lấy trong túi quần dài màu đen ra một vật nhỏ đưa cho Ngư Vi.

“Cho cháu.” Bộ Tiêu nghiêng mặt qua, nhìn Ngư Vi mỉm cười, giọng nói trầm thấp dịu dàng.

Anh có đôi mắt to, nếp mí rất rõ, ánh mắt có hồn sâu thẳm thẳm.

Ngư Vi mở tay ra đón lấy, chỉ thấy cảm xúc mát lạnh truyền đến lòng bàn tay, trọng lượng rất nhẹ, nhìn kỹ lại, thì ra là một chiếc vòng đeo tay bện dây thừng màu đen, hai đầu nối với nhau bằng móc khóa khắc hình con cá nhỏ bằng bạc, trong đêm tối ánh đèn xe chiếu vào hiện ra phong cách cổ xưa không quá nổi bật.

Lúc Ngư Vi nhìn thấy vòng tay này, hai mắt sáng ngời, lập tức ngược mắt nhìn Bộ Tiêu, muốn nhìn thấy vẻ mặt anh.

Cho đến giờ cô chưa từng nghĩ, Bộ Tiêu sẽ mua tặng cô một món quà đầy hơi thô thiếu nữ thế này.

Quả nhiên anh ngồi đó, tắt máy xe, về mặt lộ ra tia trêu chọc, không khí bỗng trở nên yên tĩnh, anh phát âm từng chữ rất rõ: “Nhanh lên lầu đi, dằm, cá, nhỏ.”

Ngư Vi không biết Bộ Tiêu rời đi lúc nào, khi cô vào thang máy lên đến tầng tám, từ cửa sổ hành lang nhìn xuống, chiếc Audi màu đen của anh vẫn đang đậu trước lối ra vào dưới lầu, anh không bật đèn, thân xe đen bóng ẩn mình thâm trầm trong bóng tối, gần như bị mấy bóng cây trong vành đai xanh che khuất lấp, cô dừng lại bên cửa sổ muốn đợi anh rời đi rồi mới vào nhà, nhưng cánh cửa 802 đã bị kéo ra, tiếp theo đó tiếng khóa chống trộm ken két vang lên, dây đèn cảm biến âm thanh trong hành lang đồng loạt sáng bừng.

Phòng khách nhà họ Chu không bật đèn, ánh sáng ngoài hành lang rất chói mắt, rọi vào người phụ nữ đang đứng bên trong cánh cửa, cái bóng bị ánh sáng kéo dài méo mó, rất quỷ dị.

Cửa vừa mở mùi thức ăn lập tức thoát ra ngoài, hòa lẫn với không khí dơ bẩn trong nhà, có lẽ buổi tối mấy người Chu gia đã ăn hải sản, Ngư Vi chỉ ngửi thấy một mùi tanh nồng xộc thẳng vào khoang mũi.

“Còn không vào nhà định đứng ngoài này làm trò quỷ gì hả?” Giọng nói Từ Ấu Oánh rất bén nhọn, tựa như mèo bị giẫm phải đuôi thét ra.

Ngư Vi bình thần khẽ lướt mắt nhìn xe Bộ Tiêu đang ở dưới lầu, rồi cúi đầu đi theo dì nhỏ vào nhà.

Bóng tối bao trùm khắp phòng khách, chỉ có ánh huỳnh quang từ tivi rọi ra, ông dưỡng Chu Quốc Khánh đang ngồi trên sofa xem tivi, vừa xem vừa cười ha hả, tivi đang chiếu phim truyền hình tám giờ, sau khi thấy Ngư Vi đi vào, ánh mắt hắn ta gắt gao nhìn cô chằm chằm.

Từ Ấu Oánh ‘bập’ một tiếng mở đèn phòng khách lên, ánh sáng trắng đột nhiên lóe lên khiến khuôn mặt bà ta tựa như phốt qua một lớp nước sơn, lộ ra nụ cười khẩu phật tâm xà, hé răng hỏi: “Hắn có cho mày tiền không?”

Ngư Vi không trả lời, chỉ im lặng lắc đầu.

“Bỏ hết đồ trong túi áo ra, cặp sách cũng để đây luôn.” Từ Ấu Oánh bắt đầu lục soát người cô như thường lệ.

Ánh mắt rét lạnh hết ánh mắt tử thi của Chu Quốc Khánh chằm chằm nhìn Từ Ấu Oánh lần mò trên người Ngư Vi xem có cất giấu tiền không, tựa hàng trăm con côn trùng nhớp nhúa bò qua thân thể cô, ánh mắt gớm ghiếc đó lần theo bàn tay bà ta từ trên xuống dưới không mảy may dời đi, nhất là khi Từ Ấu Oánh kéo cổ áo Ngư Vi ra nhìn vào trong áo lót.

Không tìm thấy tiền, nhưng cái vòng tay Bộ Tiêu vừa tặng cô đang nhét trong túi áo đồng phục, hiển nhiên đã bị Từ Ấu Oánh lấy ra, có lẽ vừa rồi bà ta luôn đứng trên này theo dõi hành động của bọn họ, thấy Bộ Tiêu đưa cô về còn đưa đồ cho cô, nên hôm nay mới phá lệ lục soát rất lâu.

“Ồi dào, tưởng thứ gì tốt, ai dè là mấy đồ chơi con nít rẻ tiền, cùng lắm chỉ đáng mấy xu, hắn ta không biết xấu hổ sao mà đưa cho mày...” Ngũ quan Từ Ấu Oánh rất bén nhọn, khuôn mặt lộ vẻ dè bĩu, chán ghét như muốn nôn mửa: “Không phải hắn có tiền sao? Đi xe xịn như vậy, lại mua cái thứ này cho mày? Thiệt thân mày còn muốn bám lấy hắn, nếu hắn thật đã ngủ với mày, thì mày lỗ nặng rồi.”

Toàn thân Ngư Vi rét run, chỉ cảm thấy chân tóc dựng đứng lên, từng cơn ớn lạnh quét qua khắp lỗ chân lông.

Đây là cái lạnh thấu xương, lạnh đến mức khiến hàm răng cô phát run.

Nhưng cô vẫn không nói gì, cô sợ chỉ một câu phản bác rất nhỏ của mình, Từ Ấu Oánh sẽ đem đồ Bộ Tiêu đã tặng ném thẳng vào thùng rác.

Nhưng bà ta không làm vậy, mà trực tiếp đeo chiếc vòng tay bện dây thừng đen kia lên cổ tay.

“Trả lại cho tôi.” Ngư Vi ngược mắt lên, bình tĩnh nhìn Từ Ấu Oánh nói: “Cái này là của tôi.”

Từ Ấu Oánh nghe cô nói, hết như nghe thấy mấy lời đại nghịch bất đạo tội ác tày trời, lập tức trợn to mắt: “Mày nói gì? Hàng ngày, tao cho mày ăn, cho mày uống, cho mày ngủ trong nhà tao, lúc tao tốn tiền quần áo, chi tiêu cho mày, sao mày không nói đó là của tao hả?”

Bả vai Ngư Vi run run, chỉ cảm thấy sống lưng cứng đờ, lúc này cảm xúc tích tụ như núi đổ sập xuống muốn xé toạc cô ra từng mảnh, thân thể cô khẽ lay động, rồi nhanh chóng đứng thẳng lại.

Chiếc vòng tay căng ra trên cổ tay núc nỡ của Từ Ấu Oánh, sợi dây khá chặt, cái móc khóa khắc hình cá nhỏ kia đâm thẳng vào da thịt bà ta...

Đó là món quà Bộ Tiêu vừa tặng cô, cô thậm chí còn chưa kịp đeo qua.

“Cút đi, xuống bếp rửa hết đồng chén cho tao, sau đó nhanh về phòng mày học bài đi.” Từ Ấu Oánh nói xong, quay trở lại sofa ngồi xuống.

Chu gia không tính là rộng, hơn một trăm mét vuông, ba phòng ngủ một phòng khách, mỗi phòng đều khá nhỏ. Phòng ngủ lớn nhất là của hai vợ chồng Từ Ấu Oánh, phòng tiếp theo cũng khá rộng là phòng của em họ Chu Tiểu Xuyên, hiện đang học lớp ba. Trong phòng, Chu Tiểu Xuyên đang ngồi viết bài trên bàn, đèn bàn tỏa ra ánh sáng rất hạn chế rơi vào thân hình vốn béo mập của hắn hắt lên tường tạo thành cái bóng đen to lớn hết con vật khổng lồ. Lúc Ngư Vi rửa xong bát đĩa đi về phòng mình ngang qua phòng hắn, thằng nhóc béo mập đầu húi cua đó quay lại nhìn cô nhe răng nhếch mép, khuôn mặt bị ánh đèn chiếu vào xám xịt.

Từ Ấu Oánh cứng nhất đứa con trai này của bà ta, nghe nói lúc trước hai lần đầu mang thai con gái, bà ta lên tìm người siêu âm, sau khi biết được giới tính thì bỏ thai đi, vất vả lắm mới sinh được một thằng con trai giúp bà ta có thể ưỡn ngực thẳng lưng ở nhà chồng, nên đương nhiên cưng chiều nó tận trời, em họ lúc nào cũng đòi ăn thịt, béo núc hệt một con heo.

Lúc Ngư Vi vào phòng mình, Ngư Na đang nép sau cánh cửa đợi cô, chỉ hé một khe rất nhỏ, lộ ra đôi mắt to tròn xoe.

Tháng chín năm nay, Ngư Na mới vừa lên cấp hai, nhờ Bộ Tiêu giúp đỡ, sắp xếp cho con bé học trường nội trú, mỗi tháng đóng năm trăm tệ tiền sinh hoạt phí, mặc dù ở trong trường không được tốt lắm, nhưng còn hơn để em gái sống dưới nhà người ta bị khinh miệt như mình.

“Chị, chị mới về sao...” Ngư Na thấy chị mình đi tới, vội mở cửa ra.

“Sao em không học bài đi, đứng đây làm gì?” Ngư Vi vào phòng, chỉ thấy Ngư Na rất nhanh đóng cửa lại.

“Khóa phòng hư rồi, đừng nhõ không có việc gì cũng cứ nhào vô, lúc này em thay đồ, ông ta cũng vào!” Ngư Na tức giận vênh môi: “Chị, bình thường sao chị sống được vậy?”

Ngư Vi liếc nhìn khóa cửa, đã sớm tập mãi thành quen, chuyện này vẫn chưa là gì, cửa nhà vệ sinh Chu gia cũng bị phá hỏng, cho dù đi tắm hay đi vệ sinh Ngư Vi đều nơm nớp lo sợ phải dùng ghế ngồi chặn cửa lại, gần đây cố gắng tập thành thói quen không dùng phòng vệ sinh ở nhà, dù vậy, Chu Quốc Khánh luôn vờ như không biết trong phòng tắm có người cứ năm lần bảy lượt xông vào nhìn trộm.

“Ông ta nhìn thấy chỗ nào rồi?” Ngư Vi kéo Ngư Na ngồi lên giường rồi hỏi.

“Không sao, may mà bên trong em có mặc áo ba lỗ.” Ngư Na nhìn thấy vẻ mặt Ngư Vi rất nghiêm túc, thầm nghĩ chuyện này có vẻ nặng nề quá, thêm vào đó đã hơn một tháng không gặp chị gái, liền lú lú kể cho Ngư Vi nghe mấy chuyện trong trường.

“Chị, em thật hết cách với môn toán, chắc đầu em bị úng mấy con số rồi, nhưng kỳ kiểm tra tiếng Anh tháng này em được điểm cao lắm đó, đứng thứ ba của lớp.

Ngọn đèn đầu giường tỏa ra ánh sáng yếu ớt, rắc chút ánh sáng ảm áp dịu dàng lên khuôn mặt nhỏ nhắn của em gái, vẻ mặt cô bé ngập tràn sự hoạt bát đặc trưng của một đứa trẻ, con người đen trong suốt sạch sẽ, có lẽ vì đang ở lứa tuổi học sinh cấp hai, nên vẫn còn rất hồn nhiên ngây thơ. Gần đây ngày người mãi trong trường mấy tháng, hiện tại cũng có chút thay đổi, dường như trưởng thành hơn lên, trong lời nói có mấy phần đặc chí, không biết học từ ai.

“Chuyện học tập, cố hết sức là tốt rồi.” Ngư Vi nghe Ngư Na nói xong, bình thản nhẹ nhàng nói với em gái.

“Người khác đều mong đạt thành tích tốt nhất, sao chị lại nghĩ vậy?” Ngư Na tròn mắt hỏi.

Ngư Vi khẽ mỉm cười, đáy mắt dịu dàng, nhưng nụ cười kia nhanh chóng vụt tắt, dần trở nên xuất thần, âm thanh dường như đang tự nói với chính mình: “Thành tích không phải là tất cả, quan trọng nhất được sống là chính mình, như em là Ngư Na, chị là Ngư Vi vậy.”

6. Chương 6

Ngư Na nhú nhú mày, dường như không hiểu: “Chị, chị nói vậy là sao?”

“Thôi, không có gì.” Ngư Vi vỗ vỗ bờ vai nhỏ của em gái.

Màn đêm buông xuống, hai chị em đánh răng rửa mặt rồi đi ngủ, hai người nằm cạnh nhau trên một chiếc giường, nhiều năm trước, kể từ khi mẹ qua đời, Ngư Vi vẫn luôn ngủ cùng em gái.

Tắt hết ánh sáng đèn, căn phòng chìm vào bóng tối, nhưng đôi mắt Ngư Na vẫn mở to lấp lánh, rất lâu sau vẫn chưa chịu nhắm lại, Ngư Vi cảm thấy cô bé có chuyện muốn nói, quả nhiên một lúc sau, Ngư Na cất lời.

“Chị, có thể mua điện thoại cho em được không?”

Ngư Vi nghe em hỏi vậy, trong lòng cũng biết, trước đây, khoảnh khắc nhìn em rời khỏi nhà, cô mơ hồ biết rằng em còn nhỏ vậy đã phải ra ngoài sống một mình, có lẽ khi trở về sẽ có nhiều thay đổi, cô cũng không biết hiện giờ mình cảm thấy thế nào, chỉ im lặng suy nghĩ, dù sao đưa em vào trường nội trú vẫn tốt hơn ở lại nơi này.

Cô đưa tay lên mặt, mu bàn tay lạnh lạnh, mới nhận ra mình đang khóc, không lý do, cũng chẳng rõ tại sao.

Vì Ngư Na nằm xoay lưng lại nên không biết chị mình có nghe thấy không, cô bé gọi thêm một tiếng: “Chị?”

“Di động đắt quá, chị biết kiếm đâu ra nhiều tiền như vậy mua cho em...” Ngư Vi lấy tay lau khô nước mắt bình thản trả lời.

Có lẽ Ngư Na có chút không vui, kìm nén một lúc nhưng nghĩ sao cũng thấy uất ức, dù sao vẫn là một đứa trẻ, không thể nào che giấu được cảm xúc, oán giận nói: “Ai cũng có, chỉ mình em không có di động! Đừng nói tới di động, ngay cả quần áo mặc hàng ngày cũng bị người ta giấu cọt, nói ăn mặc quê mùa lỗi thời...”

Ngư Vi gối đầu lên mu bàn tay, cảm giác ngón tay lạnh lạnh, sự tủi thân và nóng giận bỗng ủa tới: “Người ta có ba mẹ, hai chị em mình không có, em chỉ có chị, chỉ chị có em.”

Lời nói có chút giận dỗi, bình thường Ngư Vi không bao giờ tức giận như vậy, nhưng khi nghe thấy mấy lời em nói rất khó chịu trong lòng.

“Không phải hôm nay chị đến nhà chú Bộ ăn cơm sao?” Chú ấy thích chị như vậy, chị nói muốn điện thoại, chắc chắn chú ấy sẽ mua cho...” Ngư Na tính tình còn trẻ con, bướng bỉnh như con bê nhỏ.

Ngư Vi không biết phải nói gì.

Nghĩ đến người đó, chớp mũi lại ngập tràn chua xót không sao kìm nén được, cô hít một hơi thật sâu.

Không biết tại sao, có lẽ ai cũng có điểm yếu, dù trẻ con cũng vậy, hai chữ ‘Chú Bộ’ kia chính là điểm yếu của cô, chạm vào một cái liền đau đớn.

Cô bỗng nhớ tới chiếc vòng tay Bộ Tiêu vừa tặng mình tối nay, bao nhiêu nước mắt Ngư Vi cố kìm nén bỗng chốc tuôn trào.

Cô tuyệt đối không thể nào đi tìm Bộ Tiêu nhờ anh giúp đỡ được, trước mặt anh, được làm chính mình đã quá khó khăn rồi.

“Em ráng đợi đi, mai chị đi lấy tiền xem thử có đủ không, chị sẽ mua cho em.” Ngư Vi vừa rơi nước mắt vừa cố giữ giọng bình tĩnh, nói những lời chắc chắn như đánh vào lòng người.

“Chị, chị khóc sao?” lúc này Ngư Na mới nhận ra giọng chị mình khác lạ, cô bé liền bật dậy, xoay lại nhìn, chỉ thấy Ngư Vi nằm nghiêng trên giường, ánh trăng mỏng mảnh phủ một vầng sáng mờ lên những vệt nước mắt trên khuôn mặt cô lấp lánh tia ánh bạc.

Ngư Na lập tức nằm xuống, ôm lấy thắt lưng Ngư Vi òa khóc: “Chị, em sai rồi, em không cần điện thoại! Chị đừng khóc nữa...đều tại em không tốt!”

Đêm qua, vì chuyện mua điện thoại này, Ngư Vi thức rất khuya, hôm sau trời còn chưa hửng sáng, đã mở to mắt nằm trên giường, tính sáng nay sẽ nghỉ học nửa buổi, tìm chỗ làm thêm.

Học sinh khối mười hai, thứ bảy nào cũng phải học thêm nửa buổi từ sáng đến trưa, ngoại ngữ, toán học và ba môn khác, nhưng Ngư Vi thường trốn ra ngoài. Thành tích của cô rất tốt, thầy cô đều mắt nhắm mắt mở cho qua, trước đây giáo viên chủ nhiệm đã nhiều lần mời phụ huynh đến trường để thông báo tình trạng bỏ học của cô, nhưng chẳng ngờ từ lớp mười tới giờ, mỗi lần họp phụ huynh đều chưa bao giờ có người nhà đến dự, gọi điện thoại Từ Ấu Oánh cũng không nhận, sau này giáo viên biết cô không có người bảo hộ chăm sóc, nên cũng mặc kệ.

Bầu trời dần ló lên tia sáng bạc, Ngư Vi lặng lẽ đứng dậy, không ngờ vừa vén chăn ra, chút ánh sáng yếu ớt ngoài cửa sổ rọi vào chăn nổi bật lên một mảng đỏ.

Ngư Vi ngẩn người nhìn em gái đang ngủ say, một mảng đỏ trên quần đang thấm ra.

Ngư Na có kinh nguyệt lần đầu.

Ngư Vi vội vàng đánh thức em gái dậy, vừa cúi đầu nhìn thấy trên giường có vết máu, Ngư Na choáng váng, tuy trước đó đã được học qua khóa vệ sinh sức khỏe, biết được chuyện gì đang xảy ra, nhưng cũng không tránh khỏi hốt hoảng, luôn miệng ậm ỉ nói rằng bạn học của mình còn chưa có kinh nguyệt, nếu người khác biết được nhất định sẽ bị trêu chọc, Ngư Vi vừa tháo drap giường ra cuộn lại vừa bảo em gái cởi đồ bẩn ra.

Cô ngồi trong nhà vệ sinh giặt drap giường hồi lâu để đợi Từ Ấu Oánh thức dậy, thật sự cô chẳng còn cách nào, vừa rồi đã lục khắp nơi trong nhà cũng không tìm được băng vệ sinh, có lẽ đã dùng hết, chỉ có thể bất chấp đi ra phòng khách mở lời với bà ta: “Dì nhỏ, có thể cho con xin ít tiền được không?”

Từ Ấu Oánh nghe thấy cô hỏi xin tiền, gai lông cả người liền dựng thẳng lên: “Lại há mồm xin tiền, mà cần tiền làm gì?”

Ngư Vi không có tâm trạng để tranh cãi: “Ngư Na có kinh nguyệt, con muốn xuống nhà mua mấy gói băng vệ sinh.”

Từ Ấu Oánh nghe mấy lời này, nhìn thấy Ngư Vi bình thản đứng rũ mắt, đáng vẻ tĩnh lặng, trong lòng liền nổi cơn tức giận, chắc lưỡi hít hà không thôi, lập tức nện bàn chân to bự nặng nề chạy vào nhà vệ sinh, nhìn thấy drap giường, đồ ngủ trong thau, miệng không ngậm được bắt đầu mắng chửi: “Mới có mấy tuổi đầu mà đã bẩn thỉu thế này, trời ơi là trời, đúng là bẩn chết người! Nuôi con gái đúng là kinh tởm mà, vừa mới lên cấp hai chứ bao nhiêu, mà đã gặp thứ này rồi, thế nào mấy ngày nữa cũng đi tìm đàn ông cho coi....”

Trong miệng bà ta ném qua đủ thứ kinh tởm, đôi môi trắng bệch phập phật phồng, chửi mãi chửi mãi. Chu Quốc Khánh cũng đã thức dậy, đứng trước cửa nhà vệ sinh ló đầu nhìn vào trong, ánh mắt âm u, Ngư Vi nhìn thấy hân ta, nháy mắt toàn thân như rớt vào hầm băng lạnh, nghiêng người che thau đồ lại.

“Ông nhìn cái gì, mau đi ra, bẩn chết!” Từ Ấu Oánh đẩy chồng mình ra, thuận tay quẳng cho Ngư Vi hai mươi tệ: “Cầm lấy chút cho lệ, rồi lo mà chùi rửa sạch sẽ cho tao, làm bẩn hết thau nhà tao....”

Ngư Vi cầm tiền đi xuống cửa hàng tiện lợi hai mươi bốn giờ mua băng vệ sinh, lúc trở về phòng, Ngư Na vẫn đang nằm trên giường, Ngư Vi nhìn xuống, thấy con bé đang rơi nước mắt.

Ngư Vi im lặng không nói lời nào, liền ôm lấy Ngư Na, hai tay vịn bả vai con bé, bình thản nói: “Đừng khóc, bà ta nói gì cũng đừng nghe, bà ta là người xấu.”

Ngư Na nhìn nét mặt bình tĩnh, không chút e dè sợ hãi của chị gái, như có được điểm tựa vững chắc, lau nước mắt ngồi dậy.

Ngư Vi hướng dẫn em gái cách dùng băng vệ sinh, sau đó đi phơi khăn trải giường, đồ ngủ, quần lót đã giặt sạch sẽ của em, vừa ngẩng đầu nhìn lên đồng hồ trên tường đã bảy giờ rưỡi, liền dặn dò Ngư Na mấy câu, bảo con bé đừng tùy tiện ra khỏi phòng, không ăn thức ăn lạnh này nọ, mới đi ra khỏi cửa Chu gia.

Nói là cửa, chi bằng nói rằng cửa nhà tù thì đúng hơn.

Bất cứ nơi nào trong thành phố này, đều có thể khiến người ta thoải mái hơn ba phòng ngủ, một phòng khách khoảng trăm mét vuông kia, chỉ cần vừa bước vào nơi đó đã khiến người ta bị đè nén đến mức không

thở nổi. Thoát khỏi nơi ngột ngạt đó, tâm trạng vui vẻ hơn rất nhiều, không khí bên ngoài tràn đầy sự ngọt ngào.

Ngư Vi đeo cặp sách vội vã đi tới khu vực gần trường học, cô không đi thẳng vào cổng trường mà chuyển hướng rẽ vào khúc quanh, đến con phố ăn vặt phía sau.

Cửa tiệm mọc lên san sát như nấm sau mưa, chỉ chít các biển hiệu nhô sát ra ngoài lề đường xếp thành hàng dài đến cuối phố. Tấm bảng ‘Lẩu cay Tứ Xuyên Sông Hương’ treo lủng lẳng ngay khúc cua lộn xộn, phía trước tiệm lẩu cay là một cửa hiệu nhỏ, vẫn chưa mở cửa, cửa sắt lạnh lẽo kéo sát đất, Ngư Vi vòng qua cửa tiệm, đi lên cầu thang phía sau.

Đúng lúc Miêu Diễm đang đi xuống lầu, hai cô gái nhìn thấy nhau, cùng dừng lại.

Ngư Vi thấy rõ là cô ấy, liền đứng lại gọi lớn: “Chị Diễm.”

Cô gái đang đi xuống được nửa đoạn cầu thang đó bị chặn nhẹ, lúc này đang đeo cặp kính áp tròng không độ màu tím hàng sơn tặc, do bị ngược sáng nên nhìn cả nửa ngày mới thấy rõ khuôn mặt người đối diện, khá kinh ngạc, giọng nói mang khẩu âm thành phố G lớn tiếng hỏi: “Ngư Vi, sao em lại tới đây?”

Miêu Diễm bước xuống cầu thang gập gềnh, đôi giày đỏ cao gót tạo ra âm thanh ‘lộp cộp’, Ngư Vi thấy cô ấy đã trang điểm rất cẩn thận, da sáng trắng, mắt màu xanh lá, son môi đỏ tươi.

Miêu Diễm thích sử dụng nước hoa, người còn chưa đến gần, mùi hương nồng nặc đã ập vào mặt Ngư Vi.

Nói đến ngoại hình Miêu Diễm, dáng người cô ấy vô cùng nóng bỏng, khuôn mặt cũng xem như dễ nhìn, có điều không biết cách trang điểm, Ngư Vi đã thấy qua khuôn mặt mộc của cô ấy, trắng trẻo mịn màng, đẹp gấp trăm lần so với khi trang điểm, nhưng cô ấy cứ thích trang điểm và ăn mặc hết mấy cô gái phong trần giang hồ, nên trông có vẻ già dặn.

Vì vậy, tuy Miêu Diễm chỉ lớn hơn Ngư Vi có hai tháng, nhưng hiện tại Ngư Vi đang mặc một bộ đồng phục học sinh nên nếu nói cô ấy là mẹ Ngư Vi, có lẽ người ta cũng tin thật.

“Chị Diễm, em tới kiếm chị vì muốn tìm việc làm thêm, chị có việc gì không giới thiệu cho em với?” Ngư Vi giải thích rõ mục đích đến đây, vừa dứt lời đã thấy Miêu Diễm cười đến ngọt ngào.

“Em thật biết chọn thời điểm, hôm nay đúng lúc có một việc kiếm tiền rất nhanh, làm tới trưa là kiếm được năm trăm, em thấy sao? Vừa rồi chị mới hỏi, bên kia nói vẫn còn thiếu người đó.” Miêu Diễm nói xong, tựa người vào tay vịn cầu thang, ‘pặp’ đánh bật lửa, tự đốt cho mình một điếu Trung Nam Hải.

Ngư Vi thoáng thất thần, vẻ mặt không biểu hiện gì, nhưng khoảnh khắc do dự kia, con ngươi đen lách khe dao động, làn da cô lại quá trắng, chỉ một nét biểu cảm rất nhỏ cũng hiện rõ lên khuôn mặt, Miêu Diễm thoáng cái liền nhìn thấu tâm tư cô.

“Haizz, em gái của tôi, chị có thể dẫn em tới mấy chỗ đó sao? Em nghĩ đi đâu vậy? Cho dù có dẫn em tới đó, em làm được gì?” Hai ngón tay đánh mùi thuốc lá của Ngư Diễm điểm lên trán Ngư Vi, búng một cái: “Chỉ đứng phát đồ ngoài đường, nhưng phải ăn mặc hở hang một chút, nên được trả tiền nhiều hơn.”

Tuy Ngư Vi không tiếp xúc nhiều với Miêu Diễm, trước kia lúc làm việc bán thời gian tình cờ quen biết nhau, từ đó về sau, phần lớn việc làm thêm đều do cô ấy tìm giúp hoặc dẫn cô đi làm chung, qua mấy lần tiếp xúc, Ngư Vi rất hiểu tính cách Miêu Diễm, tuy bỏ học từ cấp hai, cuộc sống khá hỗn loạn, bạn trai đổi hết người này đến người khác, nhưng đối với bạn nữ hết sức hào phóng trượng nghĩa.

“Vậy tính luôn em vào đi.” Ngư Vi quyết định rất nhanh, rồi nghĩ đến chuyện gì liền nói: “Có điều bây giờ em phải quay về trường học trước.”

“Ok, vậy em đi nhanh đi, chín giờ, chị đứng trước trung tâm thương mại đó chờ em.” Miêu Diễm nhả ra một vòng khói, lập tức trả lời.

Sở dĩ sáng nay Ngư Vi vừa thức dậy đã vội vàng hấp tấp đến nơi này, cũng vì trong lòng luôn nghĩ tới chuyện hôm qua Ngư Na từ trường học trở về nói muốn mua điện thoại.

Không phải cô không có tiền mua cho con bé, đến giờ, cô cũng tiết kiệm được một ít, khoảng bảy tám trăm tệ, có điều cô không biết số tiền này có đủ mua không, đợi lát nữa cộng thêm năm trăm tệ tiền làm thêm, có lẽ cũng đủ.

Vì ngày nào về nhà cũng bị lục soát người, nên bình thường Ngư Vi không để tiền trong túi, từ năm mười sáu tuổi sau khi làm thẻ căn cước, cô lên đến ngân hàng mở sổ tiết kiệm, cho tới giờ tiền làm thêm, tiền sinh hoạt tiết kiệm được cô đều dồn hết gửi vào thẻ, phòng hờ khi có việc cần dùng gấp.

Có điều, thẻ cô cũng không mang theo trên người, nếu Từ Ấu Oánh nhìn thấy, chắc chắn sẽ lấy mất, nên cô luôn để thẻ ở chỗ Kỳ Diệu nhờ bạn thân giữ dùm.

Kỳ Diệu đã học chung với Ngư Vi từ năm lớp mười, sau đó phân ban, lại cùng sánh vai nhau vào lớp chuyên khoa học tự nhiên, thành tích của cô nàng không quá tốt, nhưng vì một lòng muốn được học chung với Ngư Vi, nên tuy thường ngày rất lười biếng nhưng trước mỗi kỳ kiểm tra đều làm trận mài gươm, thức đêm thức hôm đọc sách cố gắng nhồi nhét, nếu không làm vậy sẽ bị sàng lọc khỏi lớp chọn, may mắn cô nàng cũng là người thông minh, mười lần chẳng sai đều qua trót lọt, lâu ngày, Ngư Vi cũng thích nghi với việc ở bên cạnh cô nàng.

“Đuôi, cậu lại trốn học đi đâu hả?” Kỳ Diệu đứng bên cạnh bồn hoa sát tường rào trường học, giơ tay đưa cái thẻ ngân hàng qua hàng rào sắt cho Ngư Vi, nhìn cô hỏi.

Mới đầu, Kỳ Diệu thích gọi cô là ‘Đuôi cá’, lâu ngày lướt dần chỉ còn ‘Đuôi’. Lúc này, trong miệng cô nàng đang nhai kẹo cao su vị chuối tiêu, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn mềm mại đỏ hây hây từ trong bụi cây chui ra, nhào về phía hàng rào Ngư Vi đang đứng đuổi tận giết cùng không tha: “Nè! Đuôi, cậu đừng có lặt đặt đi vậy chứ, nói tớ biết chút coi, cậu đi đâu hả?”

“Tớ đi làm thêm, giờ phải qua đó ngay.” Ngư Vi lấy cặp xách xuống, cắt sâu thẻ vào ngăn kín bên trong, vừa định đi, cổ tay đã bị Kỳ Diệu chụp lại, rất có khí thế liều chết không buông.

“Cậu cũng lớn gan đó, hôm nay Trúng muối điểm danh tên cậu, cậu không có mặt, kết quả sao cậu biết không? Ông xếp người ngồi chung bàn với cậu!” Kỳ Diệu nắm chặt cổ tay Ngư Vi, cất tiếng giòn tan ngọt ngào nói.

‘Trúng muối’ là biệt danh bạn học trong lớp đặt cho giáo viên chủ nhiệm, Ngư Vi nghe vậy sững sốt cả người, dù sao sáng thứ bảy cô thường trốn học, gần như tuần nào cũng vậy, thầy chủ nhiệm từ lâu đã quen với việc này, sao hôm nay lại đặc biệt nhớ tới tên cô mà điểm danh, còn xếp cô ngồi chung bàn với người khác.

Nhìn khuôn mặt Kỳ Diệu bị màu xanh lá cây che phủ làm nổi bật lên làn da trắng ngần, cô tựa vào sát hơn hỏi: “Trúng muối xếp ai vậy?”

“Tớ mà nói ra thế nào cậu cũng thấy phiền chết! Đừng nói là cậu, ngay cả tớ, lúc nghe chuyện này lập tức phát hỏa, tớ đứng lên hỏi Trúng muối, sao tớ xin được chuyển sang ngồi cùng bàn với cậu lâu như vậy mà thầy ấy vẫn không đồng ý, kết quả ông nói tớ nói quá nhiều, sợ ảnh hưởng kết quả học tập của cậu, đứng ngắt mà, tuy Bộ Huy không nói nhiều, nhưng chuyện gì tốt hán quyết không làm, cả ngày kéo bè kéo đảng trong lớp, mới hôm qua còn dẫn đầu đám con trai lớp mười hai đánh nhau...”

Ngư Vi nghe thấy Kỳ Diệu nhắc tới cái tên đó, lập tức ngơ ngẩn, lẩm bẩm lặp lại lần nữa: “Cậu vừa nói, Bộ Huy?”

“Ừ, từ giờ phần tử nguy hiểm này sẽ ngồi chung bàn với cậu đó.”

7. Chương 7

Trong thẻ chỉ còn tổng cộng khoảng bảy trăm tệ, Ngư Vi rút hết ra, cẩn thận gấp lại bỏ vào cặp sách, rồi rời khỏi ngân hàng đi tới trung tâm thương mại vừa này đã hẹn với Miêu Diễm.

Còn năm phút nữa là chín giờ, quanh lối vào trung tâm rất đông người, Ngư Vi nhìn từ xa, chợt hiểu ra vì sao công việc này chỉ cần làm đến trưa đã được trả nhiều tiền công như vậy.

Khoảng mười mấy cô gái, người nào cũng lộ ra đôi chân dài thẳng tắp, đi giày cao gót đen, trên người mặc bộ đồng phục cô nàng thổ hồng phần ngực đính sequin lấp lánh, bên dưới là tất lưới đen có thể miễn cưỡng che được phần đùi, không phân biệt tóc ngắn hay dài, đều đeo trên đầu một đôi tai thổ trắng hồng cao chót vót, hôm nay là thứ bảy, người đi dạo chơi mua sắm liên tục kéo đến, sớm đã vây thành một vòng tròn xung quanh những nàng thổ để chụp hình, xem náo nhiệt.

“Ngư Vi, mau tới thay quần áo đi!” Miêu Diễm hướng về phía Ngư Vi đang đến gần ngoắc tay liên tục, vừa ngoắc vừa nhìn người đàn ông bên cạnh hỏi: “Anh Triệu, đây là em gái em, anh xem thử cũng được đúng không?”

Ngư Vi đi tới bên cạnh Miêu Diễm, chỉ thấy anh trai Triệu đeo kính râm hơi quét mắt lướt qua mình một cái rồi mắt hướng nghiêng đầu sang chỗ khác: “Quá gầy, có gì mà xem, có điều không đủ người miễn cưỡng cho qua.”

Anh trai Triệu vô cùng khí thế, Ngư Vi nhìn phía sau hắn, có năm sáu người đàn ông mặc đồ tây đen đứng thẳng tắp, sau khi nghe thấy anh trai Triệu ra lệnh cho đàn em cô mới yên tâm đôi chút: “Đợi lát nữa bắt đầu, mọi người phải chú ý cho tôi, cửa trên dành cho ông lớn, chỉ được nhìn không được chạm! Ai táy máy tay chân đánh vỡ mặt! Dám đụng tới người của bất động sản Đế Dương ta, đánh chết!”

Ngư Vi thấy một đám đàn em đồ tây đen giậm chân gân giọng hét to ‘Dạ!’, lúc này mới loáng thoáng hiểu ra, hôm nay mình làm thuê cho một công ty bất động sản giàu nứt vách đổ tường.

Ngư Vi vội vàng đi vào nhà vệ sinh của trung tâm thương mại thay quần áo, đây là lần đầu tiên cô mang giày cao đến mười phân, không ngờ lại có thiên phú như vậy, chỉ tới lui mấy bước đã quen, Miêu Diễm hướng dẫn cô: “Đặt trọng tâm lên đầu ngón chân, đứng thẳng lưng, ngẩng cao đầu đẩy vai về phía sau, quan trọng nhất phải làm chủ đôi chân.” Cũng may, cô chỉ thử mấy bước đã có thể đứng vững.

Nhưng khi Miêu Diễm đưa cho cô một chiếc túi to có in ‘Cao ốc Đế Dương, tôi đến một bộ*’ Ngư Vi nhìn thoáng qua trong túi, nhất thời ngây ngốc, hoàn toàn không biết phải làm sao.

(*Chắc cao ốc này quảng cáo theo bài hip-hop “Yo yo! Check it out! Bánh rán trái cây đến một bọc!”)

Trong chiếc túi hai màu đen trắng viền hoa xung quanh, đựng đầy bao cao su bao bì màu đỏ khá chói mắt.

Ngư Vi vốn tưởng là chương trình xúc tiến bán hàng thông thường, đứng giờ bằng hiệu bên ngoài trung tâm mua sắm, hoặc phát tờ rơi quảng cáo gì đó, hoàn toàn không nghĩ tới là phát thứ đồ này.

“Chị Diễm, hay cho em giờ bằng hiệu đi.” Ngư Vi nhất thời có chút bối rối.

“Hôm nay không cần người giờ bằng hiệu, haizz, em xấu hổ gì chứ? Không phải chỉ phát áo mưa thôi sao.” Miêu Diễm liếc cô một cái: “Bên cạnh còn có nhân viên bảo vệ, ai dám chạm vào em thì em la lên, sợ gì chứ!”

Ngư Vi nghĩ ngợi một lúc, rất nhanh đã thông suốt, nếu không phải phát thứ đồ này, sao có thể được trả nhiều tiền như vậy, đã cần tiền thì còn so đo những thứ này làm gì?

Trước khi bắt đầu đi phân phát, cô đứng sau lưng Miêu Diễm, nghe cô ấy và anh trai Triệu nói chuyện phiếm, anh trai Triệu sắc mặt thần bí hạ thấp giọng nói với các cô nàng thổ: “Ngàn vạn lần đừng có dùng đó, tôi nghe nói mấy cái này đều bị người ta đâm thủng lỗ...”

“Ha ha ha, ai mà thất đức dữ vậy!” Miêu Diễm cười đến nội thương.

Bọn họ hàn huyên tán gẫu, nội dung càng lúc càng đen tối, còn nói những từ rất quái lạ, Ngư Vi tự thấy mình trưởng thành sớm vậy mà một chữ nghe cũng không hiểu, chỉ có thể đứng một bên làm cảnh.

Các hoạt động bắt đầu, khởi động bằng màn chơi nhạc âm thanh vang dội, tiếp theo là nhảy múa trình diễn vũ đạo, cuối cùng rốt cuộc cũng đến lượt các cô nàng thổ ra sân, Ngư Vi cố gắng chịu đựng đứng giữa đám đông vây quanh bắt đầu phát bao cao su.

Thực tế, việc phát thứ này mới đầu rất khó khăn, Ngư Vi chỉ cầm trên tay đã thấy khổ sở, đưa đến tay người ta càng không thoải mái, nhưng dần dần cũng cảm thấy đỡ hơn. Thỉnh thoảng cô bị từ chối, còn bị mắng mấy câu ‘đạo đức suy đồi’ này nọ, tệ nhất, có người đàn ông cầm lấy, sau đó còn hỏi Ngư Vi có bán mình không, bao nhiêu một đêm, nét mặt Ngư Vi phẳng lặng như nước, bình thản trừng mắt im lặng nhìn hắn ta, hắn ta thấy vậy biết điều bỏ đi.

Thời tiết tháng mười một, tuy ban ngày nhưng trời vẫn rất lạnh, bộ đồ Ngư Vi đang mặc trên người không che phủ được cơ thể, cô cảm thấy chân tay lạnh cóng, phát xong một hộp nhỏ màu đỏ, lại đứng giậm giậm chân một lúc, chỉ có thể đi tới đi lui nhiều hơn để làm ấm cơ thể.

Kết quả lúc cô đang cúi đầu xoa xoa hai tay, thì nhìn thấy một đôi giày nam đế bằng màu đen, khi phát thứ này cho người ta Ngư Vi đều cúi đầu, vì vậy liền lấy trong túi ra một cái đưa tới, lúu rúu nói câu quảng cáo: “Cao ốc Đế Dương, tiên sinh đến một bộ!”

Cũng giống phần lớn những trường hợp cô gặp này giờ, đối phương im lặng trầm mặc, chỉ duỗi tay nhận món đồ cô đưa, nhưng sau đó cứ cầm mãi như vậy, không rời đi.

Lúc này Ngư Vi mới ngẩng đầu lên, kết quả trong nháy mắt hai chân cô dính chặt vào mặt đất đông cứng hệt như bị người ta đổ xi măng.

Đôi mắt đen mở to hoảng hốt, khóe mắt ngăn ngăn tựa làn sương mỏng, Ngư Vi há hốc miệng như bị người ta vặn xoắn dây thanh quản, xiết chặt cổ họng, chỉ có thể phát ra tiếng hít thở nặng nề, thoáng chốc cả khuôn mặt đỏ bừng lên dường như tất cả máu đều chảy ngược đổ dồn về đó.

Lòng tự trọng tựa chiếc lá nhỏ trong cơn gió xoáy quật rơi rụng tả tơi, hóa thành vũng lầy, bị người ta giẫm đạp dưới chân, Ngư Vi chỉ hy vọng xoay chuyển được giờ khắc này, cô có thể đánh mất tự tôn trước bất kỳ ai, chỉ duy nhất không phải trước mặt anh.

Bộ Tiêu im lặng đứng trước mặt cô, trong tay vẫn đang cầm hộp bao cao su màu đỏ cô vừa đưa tới, đôi mắt sâu đen thăm thẳm như bóng đêm, dường như tất cả ánh sáng trong đôi mắt đó đã đặt hết lên người cô.

Đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy dáng vẻ anh không cười, khi anh nghiêm túc, tĩnh lặng đến tột cùng, ánh mắt thâm trầm, không một tiếng động nhìn thẳng vào mắt cô, tựa như muốn nhìn thấu nội tâm cô.

Xung quanh người đến người đi, âm thanh ồn ào huyền ảo, nhưng trong thế giới của Ngư Vi khoảng khắc này tất cả đều bị nhấn chìm im lặng.

Nghĩ đến câu quảng cáo vừa nói với anh, cảm giác xấu hổ tràn ngập cơ thể, lúc này cô cảm thấy đúng là sống không bằng chết.

“Cháu trốn học, chạy ra đây phát bao cao su?” Bộ Tiêu đưa tay nhú nhú cặp chân mày kiếm anh tuần, cất giọng nói: “Ăn mặc hở hang như vậy sao.”

Ngư Vi cảm thấy dường như toàn bộ năng lượng của cơ thể đã bị rút sạch, huyết áp thoát cái tăng vọt, lúc này miệng đắng lưỡi khô, hoàn toàn không biết nên nói gì.

“Thiếu tiền sinh hoạt, tới tìm chú.” Ánh mắt Bộ Tiêu như phát hỏa nhìn Ngư Vi chằm chằm, anh không lặp lại câu hỏi, chỉ phát âm từng chữ rất rõ ném ra một câu khẳng định như vậy.

Nếu hai chữ ‘thiếu tiền’ như gai nhọn bắt ngờ đâm Ngư Vi một nhát, thì mấy chữ ‘tới tìm chú’ tiếp theo sau đó lại như mũi dao đâm thẳng trái tim cô.

Cô sẽ không bao giờ đến tìm anh vì thiếu tiền...

Vì, cô thích anh.

Nhưng khi nghe những lời anh nói, Ngư Vi bỗng trấn tĩnh lại, không sai, mặc y phục hở hòng phát bao cao su trên đường bị anh nhìn thấy, đây không phải điều khủng khiếp nhất, đối với cô đáng sợ nhất là khi gặp chút khó khăn liền đi tìm anh, mở miệng nhờ anh giúp đỡ, nếu vậy, cả đời này cô chỉ có thể hèn mọn nhỏ bé ngắm nhìn anh mãi tận xa tít trên cao mà thôi.

Khi bạn luôn cúi đầu trước một người, bạn không có tư cách để hâm mộ người đó.

Khi bạn cúi đầu quá lâu, bạn mãi mãi không bao giờ có thể cùng người đó sống đôi.

Ngư Vi mấp máy đôi môi khô nứt, âm thanh nhẹ hẫng, nói đến nửa câu sau giọng nói có chút bướng bỉnh: “Cháu thiếu tiền, nhưng tự mình gánh vác được.”

Câu nói kia tựa sức nặng ngàn cân, để nói ra những lời này, Ngư Vi gần như tự nghiền nát răng mình.

Bộ Tiêu nghe cô nói vậy, nhìn vẻ mặt bình tĩnh đến tột cùng của cô, nhất thời không biết nên nói gì, trên tay vẫn đang cầm hộp bao cao su cô vừa đưa cho, tình cảnh buồn cười như vậy nhưng lúc này tâm trạng anh cứ lên xuống chập chờn không sao ổn định được.

Đúng là một bé con kỳ lạ....Đầu đầu nhất là, anh vậy mà lại hoàn toàn hết cách với cô.

Bộ Tiêu nhẹ nhàng thở hắt ra một hơi, lúc anh ngược mắt nhìn lên, lại thay bằng vẻ mặt như cười như không trước đó, thần sắc chẳng rõ vui buồn tức giận nhìn Ngư Vi, dường như có phần trầm mặc ngớ ngàng.

Ngư Vi thấy vẻ mặt Bộ Tiêu như vậy, sợ anh giận, nên chậm rãi giải thích: “Bình thường, cháu và Ngư Na đã nhận rất nhiều sự giúp đỡ từ ông nội Bộ, không lý gì còn tìm chú hỏi tiền, nếu cháu đã đồng ý nhận công việc làm thêm này, cũng không lý gì chỉ mới làm một nửa liền bỏ ngang không làm tiếp, đợi đến trưa cháu làm xong việc nhận tiền rồi, cháu sẽ đi về. Chú không cần lo lắng, ở đây rất an toàn...”

Bộ Tiêu nghe cô liệt kê đầu đó một cách logic, đáng vẻ rất nguyên tắc, hơn nữa nét mặt cô còn nghiêm túc đến vậy, thế mới biết, ngay cả một đứa trẻ anh cũng quản không xong.

“Vậy chú ở trong xe đợi cháu, làm xong việc đi ăn cơm với chú được không?” Bộ Tiêu nhíu mày.

Ngư Vi nghe thấy anh đột nhiên thay đổi âm giọng, khá ngạc nhiên: “Nhưng lát nữa, cháu còn phải đến một nơi...”

“Cháu muốn đi đâu, chú lái xe đưa đi.” Không đợi cô nói xong, Bộ Tiêu trực tiếp cắt ngang lời cô, hơn nữa những lời này không phải hỏi ý kiến mà hoàn toàn là ra lệnh, ánh mắt anh lúc này khá nghiêm túc.

“Dạ, cảm ơn...” Ngư Vi không biết nên nói gì, chỉ có thể nói cảm ơn, sau đó lại cảm thấy chưa đủ, rất ngoan ngoãn gọi thêm: “...chú Bộ.”

Bộ Tiêu đang định thả cho cô đi muốn làm gì thì làm, bỗng nghe thấy cô gọi mình ‘Chú..’, biết được kỳ thực bé con này đang tỏ ra đáng yêu, có ý xin mình tha thứ, không giống như cái ‘dằm xương cá’ vừa rồi, cắn trong cổ họng người ta, nuốt không được, nhổ không xong.

Anh lướt mắt một vòng quanh mấy cô nàng tỏ mặt đồ hờ hạng và mấy tay vệ sĩ mặc âu phục đen kịt, sau đó ra khỏi cổng trung tâm mua sắm, đi về hướng xe mình.

Xe Bộ Tiêu đậu ở ven đường.

Ngư Vi vừa làm việc, vừa nhìn chiếc Audi màu đen kịt kia, từ xa chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy dáng vẻ anh ngồi trong xe hút thuốc, lòng cô luôn cảm thấy bồn khoăn lo lắng, sợ vừa rồi mình quá bướng bỉnh khiến anh tức giận.

Sau bao vất vả cuối cùng công việc cũng kết thúc, Ngư Vi vội vàng thay đồng phục học sinh, trả bộ đồ thổ hồng lại cho anh trai Triệu, nhận tiền xong, cẩn thận kiểm tra lại năm trăm tệ, thấy không phải tiền giả và không bị rách, liền cất kỹ vào cặp, sau đó tạm biệt Miêu Diễm.

“Có người tới đón em hả?” Miêu Diễm cố ý kéo âm cuối thật dài hỏi cô, cô nàng đã sớm nhìn thấy chiếc Audi màu đen đậu xa xa ven đường, một người đàn ông tựa người trong xe hút thuốc đợi Ngư Vi, vì khoảng cách khá xa chỉ có thể thấy được một phần góc cạnh gương mặt, nhưng chỉ cần thoáng qua đã biết đối phương rất anh tuấn, trong lòng không khỏi hiếu kỳ: “Bạn trai em sao?”

Ngư Vi nhìn cô ấy lắc đầu, cũng không biết nên giải thích thế nào, liền vẫy vẫy tay tạm biệt Miêu Diễm, rồi đi về hướng xe Bộ Tiêu đang đậu.

Sau khi cô đi rồi, Miêu Diễm mới cảm thấy có lẽ đúng như Ngư Vi nói, nếu cô bé thật sự có một người bạn trai như vậy, sao phải đến đây làm loại việc mất mặt này.

Ngư Vi ngồi trên xe, sau khi cài chặt dây an toàn, mới phát hiện tâm trạng Bộ Tiêu thật sự không giống thường ngày, lúc lái xe anh không nói gì, chỉ đặt hai tay trên vô lăng tập trung nhìn phía trước.

Cả một quãng đường trầm mặc không ai nói tiếng nào, bầu không khí rất kỳ lạ, cũng may nhà hàng Bộ Tiêu muốn dẫn cô đến khá gần, chỉ mất hơn mười phút lái xe, lúc đi tới trước cửa nhà hàng, Bộ Tiêu dừng xe bảo Ngư Vi xuống trước, còn anh đậu xe xong sẽ tìm cô.

Ngư Vi ngoan ngoãn nghe lời đưa tay định mở cửa, nhưng khi vừa chạm tay vào, khóe mắt vô tình lướt qua cái hộp bao bì màu đỏ bị tùy ý ném ở học để đồ phía trước, cô bất chợt nhớ ra chuyện gì đó.

Ngư Vi rút tay về, xoay lại nhìn Bộ Tiêu nhẹ nhàng nói: “Chú Bộ.”

Bộ Tiêu vừa dừng xe, vẫn chưa tắt máy, nghe cô gọi anh khẽ nghiêng mặt qua, ánh mắt đen láy nhìn cô, cứ im lặng ngắm nhìn cô như vậy, kể từ lúc lên xe đến giờ, đây là câu đầu tiên cô mở miệng.

“Cháu nghĩ nên nói với chú, đừng dùng cái đó, bên trên bị người ta đâm thủng rồi.”

8. Chương 8

Bộ Tiêu ngàn nghĩ, vạn nghĩ, chỉ duy nhất không nghĩ, cô trầm mặc lâu như thế, câu đầu tiên mở miệng nói với anh lại là chuyện này.

Anh nghe cô nói vậy, trong lúc nhất thời khẽ nheo mắt lại, đợi đến khi hiểu được cô nói gì, chỉ cảm thấy buồn cười.

Thế nên anh cũng chẳng cố kìm nén mà bật cười tựa người vào cửa sổ, chống tay lên trán hất hết mấy sợi tóc đen nhánh ra phía sau để lộ ra khuôn mặt đang mỉm cười rạng rỡ đến lóa mắt nhìn về phía Ngư Vi, ánh mắt trong suốt.

Bé con này sao thú vị đến thế...

Ngư Vi cứ ngắm anh cười như vậy thật lâu, anh cười đến sáng khoáy, cả lúm đồng tiền sâu hoắm bên khóe môi cũng lộ ra.

“Chú nghĩ muốn dùng cũng phải có chỗ mới dùng được...” Bộ Tiêu hạ thấp giọng khẽ nói, vẻ mặt hết sức vô lại, bờ môi mỏng cong thành đường vòng cung hư hổng, nhìn Ngư Vi: “Được rồi, cháu xuống xe trước đi.”

Chủ đề vừa rồi có chút mờ ám, Ngư Vi đã xuống xe nhưng mãi sau đó tinh thần vẫn bồn loạn không yên.

Sao anh lại nói chuyện một cách thoải mái như vậy, nhưng dường như mỗi lời nói ra đều ẩn chứa thâm ý trong đó, không lẽ anh muốn nói hiện giờ anh không có bạn gái sao? Nhưng người như anh, không thể nào không có người theo đuổi được, cô cũng từng nghe chị dâu cả của anh nói, phụ nữ thích anh đến không xuể....

Đến tận lúc ngồi xem thực đơn trong gian phòng riêng được bao trọn gói ở nhà hàng, Ngư Vi vẫn còn nghĩ đến chuyện này, đợi đến khi nhìn thấy những món ăn được liệt kê trong thực đơn, cô mới khẽ ngáy ngốc, nhìn lướt qua Bộ Tiêu đang ngồi đối diện bên kia bàn.

Nhà hàng có tên gọi ‘Bãi bồi Cô Tô’, tất cả món ăn trên thực đơn đều có nguồn gốc Giang Tô – Tô Châu, hiển nhiên anh đã cố ý chọn nhà hàng theo khẩu vị của cô.

Lúc này anh không xem thực đơn, mà cúi đầu lấy trong túi áo khoác ra một bao thuốc lá, Ngư Vi không thấy rõ hiệu gì, chỉ thấy ngón tay thon dài của anh cầm bao thuốc màu đen, nhíp mấy cái lên mặt bàn khiến bao thuốc nảy lên, lúc này Ngư Vi mới nhìn rõ phía trên in hai chữ ‘Lan Châu’ viết lối phồn thể nho nhã rất đẹp, một điếu thuốc trượt ra khỏi bao, anh hờ hững đưa lên miệng, bờ môi mỏng ngậm hờ điếu thuốc.

Cảm nhận được cô đang nhìn mình, Bộ Tiêu ngược mắt lên, nhướn mày nhìn Ngư Vi, Ngư Vi vội vàng cúi đầu xuống đọc tên vài món ăn với nhân viên phục vụ, nói ra thật xấu hổ, tuy cô là người Tô Châu, sinh ra và lớn lên ở đó, vậy mà có nhiều món cô chưa từng nếm thử bao giờ.

Vì không biết Bộ Tiêu ăn nhiều ít thế nào, nên cô gọi khá nhiều, khi tất cả các món ăn được bưng lên đã xếp đầy hết cả mặt bàn, vậy mà câu đầu tiên anh hỏi là cô gọi vậy có đủ ăn không.

Gần đây Ngư Vi ăn cơm rất ít, vì thường xuyên phải nhịn đói, nên đôi khi ăn nhiều dạ dày cũng không chịu được, chỉ ăn một chút đã thấy no.

“Không phải chỉ ăn với chú có bữa cơm thôi mà cháu cũng thấy không thoải mái chứ?” Bộ Tiêu ăn cơm xong, lúc ăn canh, thấy Ngư Vi đã ăn xong từ lâu đang ngồi trên ghế, hai mắt thỉnh thoảng lướt qua nhân viên phục vụ, nhấp nhòm như đứng đồng lửa ngồi đồng than, anh không nhịn được hỏi.

Ngư Vi ngồi đối diện với anh cách một cái bàn tròn rất lớn, dường như anh đang ở rất xa cô, cô chỉ mím môi, cũng không phủ nhận.

Bộ Tiêu bắt đầu dĩ mím cười, đặt cái chén sang một bên, lên tiếng gọi nhân viên phục vụ, sau đó nói với Ngư Vi: “Dù sao đi nữa, cháu cũng gọi chú một tiếng ‘chú’, cũng xem như là trưởng bối, chú còn có thể mặt dày để cháu mời cơm sao?”

Anh còn chưa dứt lời, cửa phòng riêng đã mở ra, một người đàn ông trung niên đi vào, theo sau là mấy nữ tiếp viên mặc sườn xám, hết như đi diễu hành.

Người vừa tới tươi cười rạng rỡ, ánh mắt sáng quắc, giọng nói khá nhã nhặn mang khẩu âm nồng đậm vùng Giang Tô, ông ta lên tiếng: “Không sai, không sai, trước giờ, Tứ gia đến ăn cơm không bao giờ để phụ nữ trả tiền, tôi làm chứng, tôi làm chứng!”

Bộ Tiêu sau khi nhìn rõ người đột nhiên xông vào cửa là ai, anh ngả người ra sau ghế, vừa bực mình vừa buồn cười mắng: “Làm chứng cái quái gì.”

“Bạn gái theo Tứ gia ăn cơm đã mở rộng đến học sinh trung học rồi, lợi hại, lợi hại!” Người đàn ông trung niên chủ nhà hàng vỗ vỗ tay, ghé sát bên tai Bộ Tiêu hỏi: “Tứ gia, lần này nghiêm túc thật sao?”

Bộ Tiêu nhìn dáng vẻ nham hiểm của ông ta, biết rõ cái tay già mà không đứng đắn này đang trêu mình, vì vậy cũng đưa tay nhịp nhịp chân mày, nói đùa: “Ông đã thấy qua tôi nghiêm túc với ai chưa?”

“Không hổ danh Tứ gia!” Người đàn ông kia cười ha hả, khá bỉ ổi.

Ngư Vi nhìn người đàn ông trung niên đột nhiên xuất hiện trước mặt, còn chưa kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra, hai người bọn họ đã anh mắt tới trêu hết một vòng Bộ Tiêu mới nhớ tới giới thiệu, khẽ nghiêm mặt lại nói với Ngư Vi: “Gọi chú Bảo.”

“Chú Bảo.” Ngư Vi lịch sự gật đầu, nhưng vẻ mặt lãnh đạm xa cách, cô thầm nghĩ phải cách cái ông chú bệnh thần kinh này xa một chút.

Bữa cơm cứ vậy kết thúc, ông chủ Bảo của ‘Bãi bồi Cô Tô’ nhất quyết không chịu lấy tiền của Bộ Tiêu, hai người sánh vai bá cổ đi ra sảnh lầu một, nhân viên phục vụ hai bên đều là mỹ nữ xinh đẹp tựa mây trời đồng loạt rạp người cúi chào, Ngư Vi theo sau hai người họ, chậm rãi đi ra khỏi nhà hàng.

Bộ Tiêu tùy tiện vắt áo khoác trên khuỷu tay, đi lấy xe lái tới trước cửa tiệm, mở cửa bảo Ngư Vi lên, chiếc Audi màu đen từ từ rời khỏi tiệm, ông chú Bảo vẫn còn đứng phía sau mỉm cười phất phất tay, rất nhiệt tình.

“Sao chú tùy tiện đến nhà hàng ăn cơm mà cũng biết ông chủ vậy?” Ngư Vi sau một hồi trầm mặc không nhận được hỏi.

Bộ Tiêu vừa lái xe vừa mỉm cười, mắt nhìn thẳng con đường phía trước, giọng nói hững hờ: “Dọc con đường này, có ai chú không biết chứ?”

“Con đường này?” Ngư Vi nghe anh nói vậy lập tức đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, đây không phải là con đường chính của trung tâm thành phố sao?

“Bây giờ đến lượt cháu, cháu muốn đi đâu nói đi, chú đưa đi.” Bộ Tiêu nhìn thấy phản ứng của Ngư Vi hết sức buồn cười, quả nhiên, tuy nói cô trưởng thành sớm, nhưng tính tình vẫn còn nét trẻ con, anh không biết xấu hổ mạnh miệng nói vậy mà cô cũng tin.

“Làm phiền chú rồi, cháu muốn đến cửa hàng bán điện thoại gần đây.” Quả nhiên mỗi khi Ngư Vi nhờ cậy chuyện gì, giọng nói đều hết sức khiêm tốn, tựa như thật sự gây phiền toái cho anh vậy.

Xe chạy về hướng cửa hàng điện thoại, Bộ Tiêu vừa lái xe vừa quan sát Ngư Vi đang ngồi bên ghế phụ lái, cô mở khóa cặp sách, lấy một xấp tiền từ ngăn bí mật bên trong ra, anh lặng lẽ nhìn, cũng không hỏi gì, cô cũng không có ý nói anh nghe, chỉ im lặng ngồi đó đếm tiền, tổng cộng mười hai tờ, sau khi xếp lại ngay ngắn, không biết cô nghĩ gì mà nhất thời rơi vào trầm tư suy nghĩ.

Trên người cô cài dây an toàn, cửa sổ xe hé ra một khe nhỏ gió lùa len vào, thổi lay mái tóc ngắn đen bóng của cô, lộ ra chiếc cổ trắng ngần với đường cong duyên dáng quyến rũ, tầm mắt Bộ Tiêu tùy ý rơi vào bàn tay đang cầm tiền của cô, ánh mắt dừng lại nơi cổ tay.

Tay áo đồng phục thể thao co giãn được, có thể cô cảm thấy nóng nên hơi cuộn tay áo lên để lộ ra cổ tay mảnh mai trắng ngần, bên trên có vết đỏ nhàn nhạt do bị xiết chặt, ngoài ra phẳng mịn, sạch sẽ, không đeo bất cứ thứ gì.

Bộ Tiêu đắm chiêu thu hồi ánh mắt lại, nhìn thẳng về con đường trước mặt.

Chỉ một lát sau, xe đã dừng lại khúc cuối con đường, quanh khu này là quảng trường thương mại tập trung rất nhiều cửa hàng, trước mặt là một trung tâm mua sắm, trên tầng bốn có mười mấy cửa hàng bán điện thoại di động, Ngư Vi chưa từng tới nơi này, vẫn là Bộ Tiêu quen đường quen lối thành thạo dẫn cô đi thang cuốn lên lầu.

Đến cửa hàng điện thoại, dĩ nhiên là để mua điện thoại. Bộ Tiêu biết Ngư Vi không bao giờ hỏi mình chuyện tiền bạc, huống chi lúc này trong tay cô đang có hơn một ngàn tệ, nhưng anh không nghĩ cô mua nhanh chóng như vậy, chọn lựa chưa bao lâu đã trực tiếp thanh toán mua một cái di động, tiếp theo đi làm sim, dán màn hình, mua vỏ điện thoại, tất cả mọi việc vô cùng gọn gàng đầu vào đấy.

Bộ Tiêu vắt áo khoác trên tay, không nhanh không chậm nhàn nhã bước theo Ngư Vi, nhìn cô loay hoay làm hết việc này tới việc khác, anh cứ nhìn như vậy không can thiệp vào, luôn duy trì khoảng cách nửa mét để cô hoàn toàn tự do làm những gì mình muốn, còn anh cứ lẳng lặng ở phía sau ngắm nhìn cô.

Nhưng sau khi mua điện thoại xong, lúc bước vào xe, đột nhiên Bộ Tiêu bấm mở chìa khóa rồi bảo Ngư Vi: “Cháu ra cốp sau lấy đồ giúp chú...”

Ngư Vi không nghĩ ngợi gì, xoay người đi ra phía sau, nhưng khi nắp cốp từ từ mở lên, động tác của Ngư Vi cũng dần khựng lại.

Bên trong cốp rất sạch sẽ, chỉ có một chiếc túi giấy ngoài ra không còn gì khác, trên túi giấy màu trắng đỏ có in hình quả táo cắn dở, biểu tượng như vậy, vừa nhìn đã biết ngay bên trong đựng gì.

“Điện thoại di động?” Ngư Vi vẫn đứng sau xe hỏi Bộ Tiêu.

“Ừ, cầm lại đây giúp chú.”

Ngư Vi cầm túi giấy ra, bước lên xe ngồi vào trong, sau khi đóng cửa lại cô đưa cho Bộ Tiêu, nào ngờ anh không hề nhìn tới, cũng không đưa tay ra lấy.

“Cho cháu.” Anh nói hết sức ngắn gọn dễ hiểu.

Vừa rồi, Ngư Vi đã mơ hồ đoán được ý của anh, bây giờ nghĩ lại, lúc này đi một vòng loanh quanh trong cửa hàng điện thoại, hai tay anh trống trơn không có mua gì, cái này lại đặt sẵn trong cốp xe, rõ ràng anh đã mua từ trước.

“Cháu không thể nhận được.” Phản ứng đầu tiên của Ngư Vi là từ chối như một phản xạ vô điều kiện, nhưng ngay sau đó liền giải thích: “Cháu không cần điện thoại, cái này mua cho Na Na, hôm qua con bé nói muốn có điện thoại, cháu mới mua.”

“Như vậy càng tốt chứ sao? Cháu và con bé mỗi người một cái.” Bộ Tiêu nghiêng đầu tựa vào lưng ghế, giọng nói không cho phép xen vào: “Hôm nay, chú đến trường học, đầu tiên là do Bộ Huy đánh nhau bị mời phụ huynh, chú đến gặp giáo viên chủ nhiệm của cháu nói chuyện, thứ hai là muốn đưa cháu cái này, chú nghĩ cháu không có điện thoại sẽ rất bất tiện....Kết quả thì sao?”

Ngư Vi nghe thấy anh lặp theo cách nói liệt kê thứ nhất, thứ hai của mình, tựa như đang cười nhạo, lại thấy anh thay đổi chủ đề, đôi mắt đen sâu thẳm nhìn thẳng vào cô, ánh mắt sắc bén tựa lưỡi dao rét lạnh.

“Kết quả....Chú nghe giáo viên chủ nhiệm nói, hôm nay cháu trốn học, lúc chú ra khỏi cổng trường, thấy cháu đứng bên ngoài hàng rào sắt nói chuyện với một cô bé hết như thăm tù, vì vậy chú đi theo phía sau, phát hiện cháu chạy đến trung tâm mua sắm, mặc y phục thổ hồng đứng phát bao cao su trên đường....” Bộ Tiêu càng nói, vẻ mặt càng thâm trầm: “Có phải cháu hơi quá mức rồi không?”

Đây là lần đầu tiên anh giáo huấn cô, trước đây khi nói chuyện anh luôn dùng thái độ trêu chọc, đùa giỡn. Lúc này, khuôn mặt anh không một nét cười, toàn thân như phủ thêm tầng khí lạnh lẽo.

Ngư Vi bị anh nói vậy không biết phải trả lời thế nào, trái tim như vẫn còn đang treo lơ lửng, những lời này dù bất cứ ai nói ra, cô đều có thể phản bác, duy với anh cô làm không được, chỉ duy nhất với anh cô làm không được.

Anh sẵn lòng dạy bảo cô, muốn tốt cho cô, chỉ vắn vắn mấy câu như vậy, chỉ cần một lần thế này, cô đã cảm thấy như ngàn vạn may mắn bất ngờ rơi xuống mình.

Đã rất lâu rất lâu rồi, không ai sẵn lòng dạy bảo cô....

Ngư Vi cúi đầu, cắn cắn môi dưới, từ góc độ Bộ Tiêu nhìn sang, anh thấy khóe mắt trắng ngần mịn màng kia dần ửng đỏ, đôi mắt đen láy nhìn chăm chú mấy đầu ngón tay, anh không thấy rõ nét mặt cô, nhưng nhìn sao cũng giống vẻ mặt cô gái nhỏ cúi đầu rũ mắt chực khóc.

Anh bị dọa hoảng hồn, trước đây khi còn nhỏ anh thích trêu con gái, chọc cho họ khóc, sau này lớn lên hiểu chuyện, chỉ cần thấy phụ nữ khóc anh không cách nào chống đỡ được, Bộ Tiêu vội vàng nghiêng người sát lại gần cô, giọng nói lập tức mềm nhũn: “Khóc sao?”

Ngư Vi ngẩng đầu lên nhìn Bộ Tiêu, đôi mắt to tròn khô ráo trong veo hết con nai nhỏ nhìn lại anh.

Bộ Tiêu thấy đôi mắt ửng đỏ cổ nén khóc của cô, bị làm cho không còn biết phải nói gì, chỉ nhắm mắt lại tựa người ra sau ghế xoa xoa trán cười khổ, thở dài nói: “Chịu thua cháu rồi...”

Ngư Vi cảm thấy tim mình lỡ mất nhịp, khuôn mặt dần nóng bừng lên, khoanh khoắc anh dịu dàng kia, khiến cả người cô ngây ngốc.

Khi anh nói chuyện bằng giai điệu nhẹ nhàng đó, quả thực là vũ khí giết người vô hình.

Cô vội vàng xoay mặt chỗ khác để anh không nhìn thấy khuôn mặt đang đỏ bừng lên của mình, Ngư Vi trầm mặc một hồi, cho tới khi nghe thấy giọng nói anh lần nữa vang lên trong không gian xe nhỏ hẹp: “Điện thoại cháu giữ lấy, sau này chú muốn liên lạc với cháu cũng dễ hơn.”

Lúc này Ngư Vi mới cảm thấy, lý do đó tựa khối nam châm hút chặt lấy cô, cô không cách nào dời lòng từ chối được, nhưng đột nhiên cô nghĩ đến, nếu cô cầm hai cái điện thoại về Chu gia, Từ Ấu Oánh nhìn thấy, nhất định sẽ tịch thu, huống chi điện thoại Bộ Tiêu đưa cho cô tốt như vậy, mấy hôm trước em họ Chu Tiểu Xuyên còn âm ỉ đòi mua.

Về mặt Ngư Vi càng lúc càng ảm đạm, cô khó xử nói: “Cháu vẫn không thể nhận, dù cháu có cầm về, cũng không dùng được...”

Bộ Tiêu thấy cô lẩm bẩm một câu như tự nhủ chính mình, nhất thời nghe không hiểu, ngẫm nghĩ một lúc mới đoán được ý cô. Mỗi tháng ông cụ Bộ gửi cho Ngư Vi và Ngư Na rất nhiều tiền, đủ cho hai chị em sinh hoạt dư dả thoải mái, kết quả, giày cũ, cặp xách cũng cũ, muốn mua điện thoại, cuối tuần phải đi làm thêm tích góp từng chút một mới mua được, rõ ràng có thể thấy vấn đề nằm ở người dì kia của cô.

Rồi nghĩ tới lúc này anh đi theo Ngư Vi, thấy bạn học cô cách hàng rào đưa thẻ ngân hàng qua, đầu óc Bộ Tiêu xoay chuyển nhanh chóng, trong lòng đã có câu trả lời.

“Chồng của dì cháu hôm nay có nhà không?” Bộ Tiêu vừa khởi động xe vừa hỏi.

“Dạ?” Ngư Vi sửng sốt: “Có ạ...sao vậy ạ?”

“Ở nhà thì tốt, đỡ nói chú đóng cửa bắt nạt phụ nữ...” Bộ Tiêu nhìn Ngư Vi cười một cái xấu xa, nhanh chóng lái xe chạy về hướng Chu gia.

9. Chương 9

Trên đường về Chu gia, Ngư Vi luôn nói anh không cần bận tâm đâu, nhưng Bộ Tiêu chỉ mỉm cười, căn bản không thèm để ý lời cô nói. Đến nơi, xe đậu ở dưới lầu, lúc theo Bộ Tiêu vào thang máy lên tầng tám, bao nhiêu lo lắng thấp thỏm đổ dồn hết về lồng ngực Ngư Vi.

Cô không nghĩ mọi chuyện sẽ ầm ĩ tới mức này, tuy không biết chuyện gì sẽ xảy ra, nhưng trong lòng cô ngàn vạn lần không muốn Bộ Tiêu có bất kỳ liên quan gì với hai vợ chồng Từ Ấu Oánh và Chu Quốc Khánh, hơn nữa, sâu thẳm nội tâm nơi bí mật và ích kỷ nhất trong suy nghĩ cô không muốn để anh nhìn thấy cô sống ở một nơi khiến người ta buồn nôn đến mức này.

Nhưng cái người đi trước mặt cô, hoàn toàn không nghĩ nhiều như vậy.

Bộ Tiêu hết sức nhàn nhã bước khỏi thang máy, hai tay nhét vào túi quần, một đường quen thuộc đi thẳng tới cửa nhà 802. Trước đây, khi đưa Ngư Vi về anh từng tới nơi này hai lần, lúc đó Từ Ấu Oánh đứng bên trong cửa chống trộm nhìn anh chằm chọc khiêu khích, ẩn ý mỉa mai nói rằng trong nhà chỉ có mình bà ta phụ nữ, không tiện để đàn ông vào, vì vậy anh chưa bước vào nơi đó lần nào.

Hôm nay, quả nhiên anh không có ý định chỉ đứng bên ngoài đơn giản như vậy, Ngư Vi thấy anh dừng lại ngay trước nhà, dáng người anh cao gần bằng khung cửa, anh khẽ cúi người nghiêng đầu nhìn cô, ngón tay nhip nhip một bên mày kiếm, cô lập tức hiểu được ý anh.

“Thật mà, chú không cần phải...” Ngư Vi cố giãy dụa lần cuối, nói với Bộ Tiêu.

Bộ Tiêu thấy sắc mặt cô sắp trắng bệch ra, khẽ cười: “Sợ gì nào? Ban ngày ban mặt, chú còn có thể bắt nạt người sao?”

Ngư Vi nhìn dáng vẻ nói chuyện vĩnh viễn không đứng đắn của anh, chỉ có thể cắn cắn môi dưới, bất chấp hy sinh đi tới trước cửa, gõ nhẹ hai cái.

Phòng khách Chu gia hoàn toàn yên tĩnh, mãi một lúc sau, mới nghe thấy tiếng dép lê đi trong nhà quen thuộc xuyên qua hai lớp cửa, sau đó có tiếng mở khóa dội lại, cửa nhà Từ Ấu Oánh có ba lớp khóa, lần nào mở cửa cũng giống như cái ngục mở cổng nhà giam thả tù nhân ra ngoài thông gió, tiếng leng keng xúng xểng vang lên không dứt.

Nhưng hôm nay, Từ Ấu Oánh mở xong lớp cửa chống trộm cuối cùng, vừa hé ra một khe nhỏ âm dương quái khí trùng mắt liếc Ngư Vi đang đứng bên ngoài, thì thấy một bàn tay to rộng từ phía sau gờ tới đặt lên khung cửa, che khuất tầm nhìn bà ta.

Cánh tay kia, khớp xương chắc khỏe, cơ bắp mạnh mẽ, bàn tay to rộng sạch sẽ, lúc này đang đặt mạnh lên khung cửa, rõ ràng là tay đàn ông.

Từ Ấu Oánh bị dọa giật cả mình, hai mắt bắt ngờ trùng lớn, ngay sau đó nhìn thấy một dáng người cao lớn, vai rộng, thắt lưng thẳng tắp nhanh chóng lách người bước vào trong, bà ta không khỏi sợ mất hết hồn vía.

Ngước mắt lên, một khuôn mặt anh tuấn hiện ra ngay trước mặt, là người bà ta biết, gương mặt góc cạnh cương nghị, sống mũi cao thẳng, chính là Bộ Tiêu trước kia đã đến nơi này hai lần.

“Cậu làm gì vậy hả?” Bà ta hoảng sợ, giọng nói chói tai vọng khắp hành lang: “Cậu dám tự tiện xông vào nhà dân hả?”

Người đàn ông đứng đó rất cao, chiếc áo khoát rộng vạt dưới để mở, càng lộ ra dáng người rắn chắc khỏe mạnh, bà ta mang đôi dép lê trong nhà thấp lệt tệt, dường như có nhảy lên cũng không với tới được anh, nhưng lý do chính khiến bà ta không dám hành động thiếu suy nghĩ là vì lão chồng bà ta ăn cơm xong vừa mới ra ngoài đánh bài, hiện trong nhà chỉ còn bà ta và con trai.

“Không làm gì...” Bộ Tiêu lộ người vào trong, rử mắt nhìn người đàn bà thấp bé trước mặt, hoàn toàn không thêm để ý về mặt kinh ngạc của bà ta, cười cười nói: “Chị Từ phải không? Đã biết lâu như vậy, nhưng chưa có dịp thăm nhà, hôm nay tốt xấu gì cũng phải mời tôi vào nhà uống chén trà chứ...”

Tuy gương mặt anh luôn tươi cười, nụ cười kia vừa đắc ý vừa ngả ngớn, đuôi mày kiểng không ngừng nhếch lên, nhưng Từ Ấu Oánh có thể cảm giác được người đàn ông này không dễ đụng vào, từ lúc bước vào tới giờ anh ta luôn lộ ra nụ cười gian tà như vậy.

Thậm chí khiến bà ta cảm thấy, nếu người này đột nhiên không cười nữa, sẽ là chuyện rất đáng sợ.

Bất đắc dĩ chỉ có thể để người vào nhà, Bộ Tiêu đương nhiên chẳng chút khách khí rảo mạnh bước tiến vào nhà họ Chu. Từ Ấu Oánh đứng cạnh cửa, hung tợn trừng mắt liếc Ngư Vi đang đi phía sau. Thấy trên khuôn mặt con nhỏ này vẫn là vẻ ‘vân đạm phong khinh’ tĩnh lặng như mây trôi gió thoảng, làn da tuyết trắng, hàng mi rũ lặng, đến nhìn cũng chẳng thèm nhìn bà ta lấy một lần, chính là cái dáng vẻ thâm trầm bí ẩn đầy âm khí khiến bà ta càng nhìn càng tức điên.

Đứa cháu gái này bất luận là tướng mạo hay hành động, lời nói đều giống hệt người chị gái của bà ta, y như được đúc ra từ một khuôn ...

Nghĩ vậy, Từ Ấu Oánh hận tới nghiến răng, nhưng dường như sau đó tự răn nhủ chính mình, lạnh lùng nhếch khóe miệng, nhẹ nhàng khép hờ cánh cửa chứ không dám đóng chặt lại.

Sau đó, bà ta xoay đầu nhìn vào trong nhà, đột nhiên thấy hoảng hốt toàn thân toát ra mồ hôi lạnh.

Lúc này ăn cơm trưa xong, bà ta đang kèm con trai làm bài tập về nhà, Chu Tiểu Xuyên này giờ vẫn luôn ở trong phòng, nghe thấy tiếng động bên ngoài liền hiếu kỳ chạy ra xem. Lúc này, đang đứng ngẩn đầu nhìn ông chú xa lạ trước mặt. Vì dáng người Bộ Tiêu rất cao, khi anh bước tới bóng anh bao trùm lấy thân thể béo mập núc nịch của Chu Tiểu Xuyên, anh cúi người xuống, nhẹ nhàng đưa tay ngắt một cái lên khuôn béo núc của nó.

“Nhóc con này, ăn rất khỏe đây.” Lúc anh nói lời này, giọng nói trầm xuống mấy nhịp khiến cho âm thanh cũng lập tức trở nên kim nén, ngọt ngào. Nụ cười chẳng chút khách khí mang vẻ lạnh lẽo, sau đó, anh đưa tay vỗ vỗ lên khuôn mặt núc nịch của Chu Tiểu Xuyên, chỉ dùng lực rất nhẹ nhưng dụng ý hết sức khinh thường.

Cái người trước mặt này, quả nhiên là vô lại xấu xa mà.

Biết được Bộ Tiêu chính là tìm tới cửa gây chuyện, Từ Ấu Oánh cảm thấy dựng hết tóc gáy, một trận mồ hôi lạnh chạy dọc sống lưng như phá kén xộc thẳng lên đỉnh đầu, bà ta nhanh chóng chạy đến chắn trước Chu Tiểu Xuyên, tựa như gà mẹ che chở gà con rồi nói với con trai: “Tiểu Xuyên, đi về phòng đi!”

Chu Tiểu Xuyên nhìn thấy bộ dạng phát cuồng của mẹ mình, giật mình hoảng sợ, chạy thật nhanh về phòng.

Bộ Tiêu hồ hững đứng thẳng dậy, nhìn dáng vẻ hết hoảng của bà ta, nhưng đến vờ mỉm cười anh cũng chẳng có chút tâm trạng.

Vừa bước vào, anh đã nhìn thấy chiếc vòng tay tới qua anh đưa cho Ngư Vi đang vô duyên vô cớ treo trên cổ tay người đàn bà này, khiến tâm trạng anh vô cùng bức bối.

Chỉ là một món đồ trang sức nhỏ chẳng đáng giá, vậy mà bà ta còn giành giật với một cô bé, có thể thấy cuộc sống hàng ngày Ngư Vi phải trải qua thế nào.

Bộ Tiêu khẽ nghiêng mặt, nhìn Ngư Vi đổi dép đi trong nhà đứng im lặng bên bàn trà, dáng vẻ trầm mặc của cô khiến anh cảm thấy như có một ngọn lửa không tên đang hừng hực trỗi dậy trong lòng.

Cô cứ đứng lặng ở đó, tựa đặt hết tất cả trong tầm mắt cũng tựa như không nhìn thấy gì, cứ đứng mãi như vậy dường như đã đứng đó tự trăm năm, rồi dần dần biến thành hư ảnh vô danh, không âm thanh, không tiếng động, đến cả hơi thở để thấy mình tồn tại cũng nhạt nhòa đến khôn cùng.

Ánh mắt Bộ Tiêu càng sâu lắng, con ngươi đen thâm trầm lóe sáng, nhẹ nhàng khẽ chớp, dời tầm mắt đi.

Anh cũng không lên tiếng bảo Ngư Vi về phòng, mà vô cùng hồ hững ngồi xuống sofa trong phòng khách Chu gia. Vì dáng người anh rất cao lớn, nên dù chỉ tùy tiện ngồi xuống, hồ hững dang rộng đôi chân dài thoi đã toát ra vẻ đặc biệt nổi bật.

Anh đưa tay vào túi chiếc áo khoác vừa cởi ra đang vắt hồ trên khuỷu tay, lấy bao thuốc lá, đưa lên miệng một điếu.

Từ Ấu Oánh vờ khách sáo đi vào phòng bếp pha trà mời Bộ Tiêu, chỉ một lúc sau bà ta bưng ly trà còn bốc hơi nóng đưa tới trước mặt Bộ Tiêu, khi cánh tay bà ta lướt qua tầm mắt anh, cái móc khóa chạm khắc hình con cá trên cổ tay kia càng hiện lên chói mắt.

‘Poong’, âm thanh tiếng bật lửa lạnh lạnh vang lên trong bầu không khí tĩnh lặng tựa tiếng chuông ngân, khoảng khắc anh đốt thuốc, đôi mày kiếm thâm trầm khẽ chau nhẹ, đôi mắt sâu híp lại, sau đó thở ra một vòng khói, ánh mắt nhìn Từ Ấu Oánh càng rét lạnh hơn.

“Chị Từ thích đeo mấy thứ đồ chơi để dành dỗ trẻ con này sao?” Bộ Tiêu liếc nhìn cổ tay bà ta, giọng nói hơi hợt: “Cái dây xích chẳng đáng mấy xu này, đeo vào tay ngược lại còn tự hạ thấp thân phận của ngài.”

Từ Ấu Oánh đột nhiên nghe anh nói vậy, cảm thấy cổ tay như bị siết chặt, khuôn mặt lúc đỏ lúc trắng, thần kinh toàn thân căng cứng như dây đàn.

Bà ta mỉm cười một cách cứng nhắc: “Chú thật biết nói đùa, tôi còn có thể lấy đồ của mấy đứa nhỏ sao? Ngư Vi cầm về nhưng không muốn đeo, quăng ở trên bàn, tôi thấy thú vị nên nhất thời mới đeo vào, chú không cần phải khinh thường người khác như thế, dù sao chồng tôi cũng là giáo viên đại học, trong nhà cũng không phải không có tiền...”

Bộ Tiêu nghe mấy lời dong dài của bà ta, tay cầm điếu thuốc mơ hồ mỉm cười, chậm rãi nhấn mạnh từng chữ: “Tôi cần quần chồng chị làm gì...”

Từ Ấu Oánh nghe anh nói vậy, tựa cắn phải ruồi bọ, mắc kẹt trong cổ họng, cảm thấy toàn thân phát run nhưng chẳng thể nói được câu nào, cẩn thận nghĩ lại mới thấy những lời mình vừa nói có phần....

Cho dù Chu Quốc Khánh có lợi hại hơn nữa, bất quá cũng chỉ là giáo viên dạy học, còn Bộ gia cấp bậc gì? Nhà bọn họ mà nói, chỉ cần nghe tới tên thì thành phố G này có ai không biết, chính là ‘nhà giàu quyền thế’ mà người ta thường nói, gia đình bà ta chỉ là tầng lớp vô danh vậy mà lại ở trước mặt người này khoe khoang sản nghiệp.

Về người đàn ông được gọi là ‘lão Tứ’ của Bộ gia này, vì hắn ta rất gần gũi với Ngư Vi nên bà ta đã đặc biệt thăm dò, nhưng mọi người đều nói hắn rất thần bí, chỉ biết được đó là một người kinh doanh đồ cổ, bối cảnh sâu sa phức tạp, nghe nói thế lực rất lớn, mạng lưới vươn rộng khắp nơi, là một người không ai có thể nắm bắt hiểu rõ được của Bộ gia. Đương nhiên, mấy lời trên đều là những lời tán thưởng, bà ta còn nghe qua mấy lời đồn đại, người ta nói cái người tên Bộ Tiêu này khôn ngoan lời đời như yêu như ma, sâu không lường được....

Nghĩ tới đây, Từ Ấu Oánh cảm thấy có chút không yên, nhưng khi nghe anh nói tiếp mấy lời còn lại, bà ta lập tức cảm thấy quần bách tột cùng.

“Hôm nay tôi mua cho Ngư Vi và Ngư Na hai cái điện thoại, không có ý gì khác, chỉ để sau này mấy con bé có chuyện gì có thể dễ dàng liên lạc với tôi,” Bộ Tiêu mỉm cười nhàn nhạt lướt qua sắc mặt u ám của Từ Ấu Oánh, ngồi thẳng người dậy với tay tới gạt tàn khẩy khẩy tàn thuốc rơi xuống: “Chị Từ sẽ không lại cảm thấy thú vị, dù đồ mấy đứa nhỏ lấy đi xài chơi chứ?”

Từ Ấu Oánh nghe thấy mấy lời Bộ Tiêu nói ra trực tiếp giáng thẳng vào mặt mình, không muốn để mặc người ta mỉa mai, toàn thân kích động khóe miệng co rút: “Tôi đâu có rảnh dỗi vậy! Mấy ngày nay chồng

tôi cũng tính mua điện thoại cho hai đứa nó, còn không phải do công việc bận quá nên quên sao? Phải cảm ơn chú vẫn luôn nghĩ ngợi nhớ thương Ngư Vi, mua cho nó nhiều đồ tốt như vậy.”

Ngư Vi đứng cạnh đó, nghe thấy hai chữ ‘chồng tôi’ phát ra từ miệng Từ Ấu Oánh, chỉ cảm thấy chán ghét, lại nghe thấy câu cuối đầy ý mỉa mai chẳng tốt đẹp gì của bà ta, không khỏi siết nhẹ nắm tay, nhìn về phía Bộ Tiêu đang ngồi trên sofa.

Ly trà trước mặt anh bốc lên hơi nóng lượn lờ, bám vào thành thủy tinh tựa một làn sương mỏng mảnh, anh không uống ngụm nào, cứ hờ hững ngồi như vậy trên sofa nhà Chu gia, nghe mấy lời Từ Ấu Oánh nói, cúi đầu cười khẽ một tiếng.

Bộ Tiêu đương nhiên hiểu bà ta có ý gì, nhưng hôm nay trong nhà Chu gia chỉ có đàn bà trẻ con, anh chẳng rảnh làm mấy chuyện mang tiếng ức hiếp người khác, cũng chẳng muốn dây dưa gì với người đàn bà này, chỉ rủ mắt thản nhiên nói: “Nếu chị đã biết rõ cô ấy là người của ai, vậy thì nhớ đối xử cho thật tốt.”

Trái tim Ngư Vi thoát cái treo lơ lửng trong lồng ngực đập cuồn cuộn không theo trật tự nào, cô không cách nào che giấu được vẻ bối rối trên khuôn mặt, ánh mắt khẽ lay động, làn da trắng ngần sau tai như bốc lên hơi nóng hầm hập, anh đây là ý gì chứ, sao có thể ...không đứng đắn đến vô hạn thế này...

Trái lại, Từ Ấu Oánh nghe thấy mấy lời này, quả nhiên trên mặt lập tức hiện lên vẻ chán ghét, dữ tợn trừng mắt liếc Ngư Vi đang đứng cạnh bàn trà.

Bộ Tiêu chỉ ngồi đó không hút thuốc nữa, ánh mắt nhìn theo làn khói tỏa ra từ điều thuốc đang kẹp trên ngón tay thon dài, chẳng buồn nhìn lên.

“Tôi còn một câu cuối.” Bộ Tiêu như cười như không ngẩng đầu lên nói: “Chị Từ, tôi ở đây gọi một tiếng ‘chị’ cũng xem như nể mặt chị, đừng có coi tôi như mấy kẻ ngu mà lừa đảo. Số tiền mỗi tháng ông lão nhà tôi cấp cho hai đứa bé này chỉ cần chị lo cho chúng đầy đủ là được, số còn lại, chị thích lấy bao nhiêu cứ lấy, cầm đi nuôi con trai mình hay nuôi heo, đều không liên quan gì tới tôi...”

“Chú!” Từ Ấu Oánh tức đến trắng bệch cả khuôn mặt, môi giứt giứt run lên, dường như chỉ cần nghe thêm một câu nữa thôi thì máu sẽ xộc khỏi não mà tức chết, bà ta đột nhiên đứng bật dậy: “Chú, người này, sao có thể ăn nói vậy chứ!?”

“Không cần phải cảm thấy xấu hổ,” Bộ Tiêu thấy bà ta tức giận, trái lại cười đến rạng rỡ, ngược mắt nhìn qua phía Từ Ấu Oánh chậm rãi nói: “Con người tôi từ trước đến nay chưa bao giờ nói chuyện đạo lý.”

Nói xong, anh vươn tay ném thẳng điều thuốc vào ly trà nóng vừa rồi Từ Ấu Oánh rót cho mình.

Tia lửa chạm vào nước, lóe lên ánh đỏ sậm rồi bùng chốc lụi tàn.

10. Chương 10

Bộ Tiêu ngồi không bao lâu, ném xong mấy lời lợi hại liền rời đi.

Lúc Ngư Vi đưa anh xuống cầu thang, hiếm khi thấy anh trầm mặc, nhưng khi xuống tới tầng dưới cùng, trong bóng râm ở lối ra vào, anh chậm rãi dừng bước xoay người lại, khóe môi giương cao, trên khuôn mặt lại treo lên nụ cười biếng nhác kia.

Không biết anh nghĩ gì, dường như khoảnh khắc đó anh không muốn rời đi, chỉ dừng lại bên cạnh Ngư Vi nhìn cô chăm chú.

“Hiện tại trong mắt cháu có thể nhìn thấy gì?” Bộ Tiêu bỗng cất giọng hỏi, âm cuối còn ẩn chứa ý cười, ánh mắt vô cùng sâu lắng.

“A?” Ngư Vi không rõ anh đang hỏi gì, đành phải ngây ngốc trả lời: “Có thể nhìn thấy chú...”

“Không sai, có chuyện gì thì đừng tự mình gánh hết, bờ vai cháu nhỏ như vậy không chịu được đâu,” Bộ Tiêu nhìn cô, chậm rãi nói: “Chú luôn ở đây.”

Ngư Vi nghe thấy giọng nói mang nét cợt nhả của anh dần trở nên nghiêm túc, khi anh nói đến bốn chữ cuối cùng kia, đôi mắt anh nhìn cô thật sâu, khoảnh khắc đó, cô không còn cảm nhận được gì nữa chỉ muốn khóc.

Con người ta rất nhiều lúc như vậy, bị bao nhiêu tủi thân uất ức đều có thể cắn chặt răng, đến cả đá cũng có thể ngâm đắng nuốt vào lòng, nhưng đôi khi chỉ cần có người đối xử với mình dịu dàng một chút, thì tất cả nước mắt dường như vỡ bờ mà tuôn trào.

Nhưng Ngư Vi vẫn nén chịu đựng, cô luôn thầm cố gắng để không bao giờ rơi nước mắt trước mặt anh.

Nói xong, Bộ Tiêu xoay người rời đi, Ngư Vi vịn thật chặt khung cửa lối lên cầu thang, chặt tới mức dường như cả móng tay cũng muốn khảm vào đó.

Cô đã nhìn bóng anh xoay đi nhiều lần, rất nhiều lần....cô không muốn nhìn bóng lưng đó cứ xa dần rồi vụt mất, nhưng có những lời tuôn đến bờ môi lại chẳng thể cất nổi tiếng.

Rất nhiều lời thật lòng nhưng thoát ra từ miệng một cô bé như cô khó tránh khỏi mang đến cho người ta cảm giác ngu ngốc và buồn bã, ví như, đừng đi, hãy ở lại, em muốn mãi được ở bên anh.

Khoảnh khắc này, vạn vật trong mắt cô chỉ duy nhất hai màu đen trắng lưu khắc lại bóng lưng anh rời đi. Khi bước gần đến cửa xe, bỗng Bộ Tiêu dừng chân xoay lại.

Ngư Vi ngẩn người ra, trước đây khi bước đi anh chưa từng quay đầu lại bao giờ.

Bộ Tiêu thấy quả nhiên Ngư Vi vẫn còn đang đứng đó, núp trong bóng râm lối cửa ra vào, anh thầm nghĩ, lẽ nào mỗi lần anh rời đi cô đều đứng nhìn theo như vậy?

“Xương cá.” Anh gọi cô, khuôn mặt phẳng phất nụ cười sáng ngời, khoảnh khắc đó dường như tất cả ánh mặt trời đều rơi vào đáy mắt anh, hiếm có lúc giọng nói anh nghiêm túc: “Nhớ lời chú nói, nếu bị ai bắt nạt thì gọi điện cho chú.”

Nói xong, anh xoay người thông thả bước đi khoát khoát tay phía sau tạm biệt cô.

‘Kẻ xấu’ tìm tới cửa gây chuyện đi rồi, phòng khách Chu gia rơi vào trạng thái im lặng chết chóc.

Nói sao đi nữa, Từ Ấu Oánh cũng là giáo viên tiểu học, lại y vào chồng mình dạy ở trường đại học, nên lúc nào cũng tự xưng là gia đình ‘dòng dõi thư hương’, hai vợ chồng đều là kỹ sư tâm hồn là tấm gương mẫu mực cho người khác noi theo, nói thẳng ra cho tới giờ đều được người ta kính trọng hâm mộ, làm gì có chuyện bị ai mắng chửi như vậy. Nhưng chuyện bà ta hết lần này tới lần khác tham mấy món lợi nhỏ bị Bộ Tiêu vạch trần thẳng ra như vậy, khiến một bụng tức nghẹn như độc được muốn tràn khỏi tai mắt mũi miệng mà phun trào.

Chu Tiểu Xuyên thấy ông chú xa lạ kia đã rời đi liền bước ra khỏi phòng nói muốn ăn sườn heo, Từ Ấu Oánh giận tới mức ném luôn giẻ lau, mắng: “Ăn ăn ăn, mày nhìn mày đi, béo thành cái dạng gì rồi! Chẳng trách người ta nói mày béo như heo!”

Mặc dù bình thường Từ Ấu Oánh rất cưng chiều con trai, nhưng những lúc tâm tình không tốt, bà ta rất thích đem hết phần nộ của mình trút lên đầu thằng nhóc, có khi Chu Tiểu Xuyên không làm được bài tập toán hay thành tích kiểm tra không tốt, bà ta cứ rập khuôn mắng chửi tới mức thằng nhóc ầm ĩ khóc loạn cào cào, có lúc lại ‘chỉ tiếc rèn sắt không thành thép’ mà thẳng tay ngắt nhéo mấy khối thịt nung núc của nó.

Chu Tiểu Xuyên sợ ngây người, kể từ sau khi có hai người chị họ đến nhà, mẹ nó giống như có đối tượng để phát tiết nên rất ít khi mắng mỏ nó, nó nhất thời chưa kịp thích nghi, “A” một cái bắt đầu khóc ầm lên, nếp thịt trên mặt nhăn đùn lại, nước mắt còn lớn hơn hạt đậu.

Sắc mặt Từ Ấu Oánh trắng bệch, một tay cầm ly trà lúc này rót cho Bộ Tiêu đổ vào bồn rửa, ném đầu thuốc lá vào thùng rác, nghe tiếng con trai khóc um trời, tay còn lại liền xoắn lỗ tay Chu Tiểu Xuyên, xách

thăng nhóc vào trong phòng, ‘Ầm’ một cái đóng cửa lại: “Khóc, mày khóc cho đã đi, khi nào khóc xong thì ra ngoài cho tao!”

Sau đó, bà ta trở lại phòng bếp, có lẽ tiếng khóc của Chu Tiểu Xuyên quá vang dội khiến bà ta cảm thấy bức dọc phiền không chịu được, Từ Ấu Oánh nghĩ thế nào cũng nuốt không trôi được cục tức này, rõ ràng là con nhỏ Ngư Vi đánh vào mặt mình, dựa vào cái gì bà ta phải nhịn nhục, nghĩ vậy nên lẽ mạnh dõng dõng ra khỏi phòng bếp, ‘loảng xoảng’ một cước đá văng cánh cửa phòng chị em cô.

Vừa bước vào đã thấy hai chiếc hộp điện thoại để trên giường, chị em Ngư Vi đang ngồi ở mép giường xem điện thoại, bao nhiêu lửa giận trong lòng phùng phật bốc lên tận đầu ngọn tóc.

Bà ta không lên tiếng, chỉ lẳng lặng đi tới cạnh giường, thấy trên tay Ngư Na đang cầm cái túi giấy liền đưa tay túm lấy, Ngư Na bị dọa hoảng sợ vội lùi lại trốn phía sau Ngư Vi.

Ngư Vi vẫn ngồi yên lặng trên giường, ánh mắt không lay động.

Từ Ấu Oánh mở túi giấy ra, nhìn thấy nhãn hiệu liền cười lạnh nói: “Điện thoại xịn cỡ này, cả đời tao còn chưa xài qua, mày đúng là nhiều thủ đoạn, dụ dỗ được cả đàn ông mua điện thoại cho.”

Ngư Vi nghe thấy mấy lời này của bà ta cũng chẳng muốn phản ứng, cô đã quá hiểu Từ Ấu Oánh, bủn xỉn, tham lam, mềm nắn rắn buông, hư vinh, những thứ khiến người ta ghê tởm bà ta đều có phần. Vừa rồi Bộ Tiêu tìm đến nhà gây chuyện, cô biết sau khi anh rời đi nhất định Từ Ấu Oánh sẽ tìm cô trút giận.

“Sao mày và mẹ mày lại giống nhau dữ vậy, thích dụ dỗ quyến rũ đàn ông đến thế...” Từ Ấu Oánh thấy cô không thèm nhìn tới mình, tức tới mức lồng ngực phập phồng như người hấp hối, ra sức chửi rủa: “Cái thứ dê tiện, không biết xấu hổ? Mới mấy tuổi đầu đã để người ta bao nuôi!”

Ngư Vi đã nghe quá nhiều những từ ngữ nặng nề chối tai mà bà ta liên tục ném ra, sớm đã không còn cảm giác, chỉ là ‘bao nuôi’ hai chữ kia có thể xem như mới mẻ, cô nghe thấy, chẳng thể nói được cảm giác thế nào.

Nếu cô thật sự được Bộ Tiêu bao nuôi...

“Ngư Vi nghĩ mãi nghĩ mãi, đột nhiên phát hiện hóa ra trong lòng cô vẫn có chút tro tàn âm ỷ những suy nghĩ xấu xa, cô vậy mà lại cảm thấy cho dù như vậy thì có gì không tốt chứ, có lẽ cô còn rất hưởng thụ cảm giác mỗi ngày được ở bên cạnh người mình yêu, có anh làm điểm tựa.

Thì ra cô chính là một đứa xấu xa như vậy, biết rõ sẽ không bao giờ có thể chạm tới nhưng vẫn hy vọng xa vời về người đó.

Ý nghĩ đó khiến cho những giọt nước mắt đã nhẫn nhịn quá lâu của Ngư Vi nhất thời không sao kiểm soát được, bao nhiêu kìm nén vỡ òa, lẳng lẽ tràn ra ngoài khóe mắt, quét qua gò má trắng ngần như tuyết tựa những hạt châu đứt vỡ rơi xuống.

“Ai, u, mày còn khóc sao?” Từ Ấu Oánh thấy Ngư Vi im lặng rơi nước mắt, đến cả khóc cũng là đáng vẻ thanh cao xa cách không thể chạm tới, cơn giận trong lòng ngực như bị khuấy tung lên: “Mày già bộ trong sáng cho ai coi hả? Không biết nhục! Cái tên họ Bộ kia cũng chẳng phải thứ tốt lành gì, còn nói cái gì mày là người của nó, tao nhỏ vào! Hai đứa bây đúng là một đôi cặn bã!”

Cho dù bà ta mắng mình cỡ nào, Ngư Vi đều có thể nín nhịn, xem như vào tai này rồi ra tai kia, nhưng những lời bà ta vừa ném ra, thật sự rất chói tai.

Những giọt nước mắt trong vắt sáng lấp lánh, Ngư Vi ngẩng đầu nhìn lướt qua Từ Ấu Oánh, giọng nói bình thản như băng: “Vậy cũng hơn bà, gả cho một tên hời đầu ghê tởm...”

“Mày nói gì?!” Từ Ấu Oánh nghe thấy mấy lời của Ngư Vi, giận đến mức thiếu điều muốn tát thối, bà ta giữ chặt bả vai Ngư Vi, ‘bốp’ một bạt tai giáng xuống.

Ngư Vi ôm mặt, thật sự bây giờ cô không cách nào nhịn được nữa. Những lời Bộ Tiêu nói ‘không thích con gái đánh nhau’ cô cũng quên hết, trực tiếp nhào tới, đẩy Từ Ấu Oánh ngã ra đất, hai người lăn vào vật lộn.

“Chị...” Ngư Na bị dọa vô cùng hoảng sợ, nhưng lại không dám đi tới khuyên can, cả một mớ hỗn độn, chỉ có thể đứng cạnh giường vừa khóc vừa la: “Đừng đánh nữa! Dì nhỏ, con cầu xin dì, xin dì đừng đánh chị con nữa!”

Ngư Vi cũng không biết mình và Từ Ấu Oánh đấm đá bao lâu, cô rất gầy, bắp tay của Từ Ấu Oánh còn to hơn cẳng chân cô, Ngư Vi chưa kịp biết chuyện gì xảy ra đã bị bà ta lật người đè trên sàn nhà, chỉ có mình cô bị đánh.

Đây không phải lần đầu tiên cô và Từ Ấu Oánh đánh nhau. Trước đây, thời điểm cô mới bước chân vào Chu gia, dường như ngày nào cô cũng bị đánh. Lúc này, cô thật sự mệt mỏi, lại chẳng thể động đậy, chỉ cảm thấy đầu tóc bị kéo căng, quần áo hỗn độn, khóe miệng bị rách, mùi tanh của máu hòa trong khoang miệng, cô ra sức vùng vẫy, đúng lúc đó, Từ Ấu Oánh bỗng ‘ai, ui’ một tiếng.

Lúc bà ta đánh Ngư Vi, chiếc khóa con cá cắn mạnh vào cổ tay, đâm xước một vết rất sâu đau đến căng da đầu, bà ta cúi xuống nhìn thấy sợi dây đeo hình con cá kia, lập tức nghĩ tới mấy lời Bộ Tiêu nói, vô cùng tức giận giật phăng chiếc vòng, đứng bật dậy khỏi mặt đất.

“Ồ lằng lằng, không phải mày muốn sợi dây xích này sao? Tao cho mày đeo!” Vừa nói bà ta vừa bước nhanh tới cửa sổ, Ngư Vi hốt hoảng, khuôn mặt đầm nước mắt lập tức ngồi vụt dậy khỏi mặt đất, Từ Ấu Oánh đã mở cửa sổ ném thẳng chiếc vòng tay ra ngoài.

Đốm sáng bạc chọt lóe lên giữa không trung, chiếc vòng tay lặng lẽ rơi xuống.

Ngư Vi lui cui bò dậy xông tới bên cửa sổ, bắt lực gương mắt nhìn theo, sợi dây đó nhỏ quá, lại đang ở tầng tám, không thể thấy được gì hết.

Cô chỉ thấy trong đầu vang lên một tiếng ‘ong’, dường như bức tường kiên cố nhất trong lòng đã bị sụp đổ, khoảnh khắc đó, dòng máu nóng sôi sục toàn thân cũng nguội lạnh.

Bộ Tiêu....cái tên cô đã thầm nhủ trăm ngàn lần, khắc vào tim nhưng chưa một lần dám để thoát ra khóe miệng, lúc này đây tựa như có sức mạnh vô hình khiến toàn thân cô cứng đờ.

Nhưng chưa đầy mấy giây sau, cô bỗng điên cuồng lao người chạy ra cửa Chu gia.

Từ Ấu Oánh thấy vẻ mặt của Ngư Vi hoảng hốt như bị ma nhập, cao giọng the thé chửi: “Ồ điên! Bệnh thần kinh! Tốt nhất mày chết luôn ngoài đó đi!”

Tầng dưới là khu vực vành đai xanh, lúc Ngư Vi chạy xuống lầu cũng chẳng màng sửa sang lại quần áo, dáng vẻ xốc xệch, đầu tóc rối bời của cô khiến những người qua lại trong tiểu khu đều chỉ trở liếc mắt nhìn.

Cô giẫm mạnh đôi dép lê chạy vào trong khu vực cây xanh, bắt đầu khom người lục lọi tìm kiếm khắp nơi. Trong tiểu khu này không có người quản lý cây cảnh, người sống trong tiểu khu trồng đủ các loại cây trong vành đai xanh này, thậm chí còn có cả rau cải. Có một bụi cỏ xanh rậm um tùm chẳng biết là cỏ dại hay thứ gì, cao gần bằng nửa người, vậy mà cũng không có ai đến cắt tỉa, tất cả cây cối trong khu vực này đều tự do phát triển hoang dại như vậy khiến cô rất khó tìm thấy chiếc vòng.

Không biết thời gian đã trôi qua bao lâu, sắc trời dần chuyển tối, cô vẫn chìm trong ánh sáng mờ mịt đó miệt mài tìm kiếm, mãi đến khi eo lưng đau nhức, mấy đầu ngón chân bầm dập đầy bùn. Thời tiết đang vào cuối thu, là thời điểm muỗi sinh sôi nảy nở rất nhiều trong các bụi rậm ẩm ướt, cô bị cắn sưng đỏ cả chân. Khi trời chuyển hẳn sang màu tối, Ngư Vi gần như muốn bỏ cuộc, nhưng khoảnh khắc đó rốt cuộc cô cũng đã tìm thấy chiếc vòng tay con cá mà Bộ Tiêu cho mình nằm trong đất bùn bên dưới bụi cỏ bị đám cây um tùm che phủ.

Lúc này Ngư Vi mới thở phào nhẹ nhõm, cô vội vàng nhặt chiếc vòng lên, phát hiện sợi dây thừng màu đen đã bị đứt, nơi đứt gãy lộ ra lõi dây bên trong, có thể thấy sợi dây thừng này vốn rất bền chắc.

Từ lúc Bộ Tiêu tặng nó cho cô, đây là lần đầu tiên cô đeo nó lên cổ tay mình, khóe miệng không khỏi hé ra một nụ cười lơ đãng.

Vì bị rơi vào bùn, nên mặt dây đeo bằng bạc kia rất bẩn, phía trên dính đầy đất, cô đưa lên miệng hà một hơi, rồi cẩn thận dùng áo khoác đồng phục học sinh lau tỉ mỉ từng chút từng chút một, cho tới khi sạch hết vết bùn đất, cô gơ chiếc vòng lên cao, xuyên qua chút ánh sáng còn sót lại ngẩng đầu chăm chú quan sát.

Ánh tịch dương cuối cùng của buổi chiều tà chiếu vào mảnh bạc chạm khắc kia như xuyên qua tất cả bóng tối tràn vào đáy mắt Ngư Vi. Ngư Vi cảm thấy trước mắt chợt lóe lên, cứ thế ngây ngốc nhìn thật kỹ bên trong con cá nhỏ chạm khắc kia, dường như có dòng chữ gì.

Cô nhất thời kích động, ra sức lau thật sạch sợi dây rồi đưa đến trước mắt, chăm chú nhìn vào trong.

Khoảnh khắc nhìn thấy dòng chữ kia, cô thấy trái tim mình rơi vào hồ nước sâu xanh thẳm, chìm xuống, chìm chìm nổi nổi, rồi lắng mình vào bóng tối, nơi đó rất tối rất tối, cũng rất yên bình.

Hai chữ rất nhỏ, không biết ai đã tỉ mỉ khắc lên đó thật tinh tế, có vẻ rất chú tâm, chữ Khải, hai chữ ‘Bình An’.

Bình An.

Anh khắc lên cầu chúc cô được bình an.

Ngư Vi cứ ngây ngốc ngẩn nhìn hai chữ đó, chỉ cảm thấy bàn tay siết thật chặt chiếc vòng, dường như muốn nghiền nát cả ngón tay mình. Ngay sau đó là một sự chua xót khổ sở dâng đầy lên khoang mũi, khóe miệng khiến cô không thể nào dè nén được, ‘Òa’ lên khóc nức nở.

Những giọt nước mắt cứ thế tuôn ra không sao ngăn được, chỉ có thể dùng mu bàn tay lau thật mạnh. Ngư Vi nắm chặt chiếc vòng trong tay, đứng trong bụi cỏ bật khóc, cô cứ đứng như vậy rất lâu. Không như những đứa trẻ không buồn không lo khóc hờn khi giận dỗi, cô khóc đến không đáng không hình, nước mắt giàn dụa.

11. Chương 11

Ngư Vi khóc xong, trời đã chuyển tối, cô không còn cách nào khác chỉ có thể lê bước lên lầu.

Nhưng khi đứng trước cánh cửa 802, mới phát hiện ra cửa nhà Chu gia đã được đóng kín khóa chặt, cô gõ cửa nhưng không ai trả lời, Ngư Vi biết mình đã bị Từ Ấu Oánh nhốt bên ngoài.

Cô nghe thấy âm thanh tivi và tiếng đi lại nói chuyện trong phòng khách truyền ra rất rõ, nhưng không ai mở cửa cho cô. Ngư Vi không còn cách nào, chỉ có thể trượt theo cửa chống trộm, yên lặng ngồi xuống.

Sàn bê tông lạnh như băng, hành lang tối om chảy chìm một màu thẳm thẳm, cô im lặng tựa người vào cửa ngồi trong bóng tối, hai tay ôm lấy đầu gối, không nhúc nhích. Dường như cố hết sức để hòa mình vào bóng tối, tựa như lãng quên chính mình rồi sẽ không còn cảm giác chẳng nơi nào để đi, chẳng chốn quay về nữa.

Cảm giác đó thật kinh khủng, dường như cả thế giới rộng lớn đến vậy nhưng cô lại chẳng có nơi nào thuộc về.

Ngư Vi cứ ngồi im như vậy, bốn tiếng, năm tiếng, đến gần mười một giờ, rốt cuộc cửa nhà Chu gia cũng mở ra.

Quầng sáng vàng từ ánh đèn bất ngờ hắt ra rơi vào bóng đêm sâu thẳm khiến người ta hốt hoảng, rồi ánh sáng ấy phủ trùm lên màn tối một màu vàng sáng rỡ.

Ngư Vi ngồi trong bóng tối quá lâu, khi ánh vàng phủ lên, những tia sáng đâm vào khiến cô không thể mở mắt ra được.

Người mở cửa là Chu Quốc Khánh, hắn ta đứng sau cánh cửa, khuôn mặt không chút biểu cảm chăm chăm nhìn Ngư Vi đang ngồi trên mặt đất. Không như sự thô bạo của Từ Ấu Oánh, động tác của hắn ta rất nhẹ, nhẹ đến mức đèn hành lang vốn cảm ứng âm thanh vẫn một màu tối đen.

Toàn thân Ngư Vi bị ánh sáng rọi thành màu cam nhạt, cô căng thẳng nuốt nước miếng xuống, yên lặng đứng lên, phúi phúi bụi đất bám trên người. Cô có thể mạnh miệng cãi lộn, đánh nhau với Từ Ấu Oánh, nhưng đối với người đàn ông Chu Quốc Khánh đang đứng trước mặt này cô chỉ thấy toàn thân ớn lạnh sợ hãi.

Không đợi ông ta nói câu nào, Ngư Vi rất nhanh len vào cửa rồi chạy thẳng về phòng mình.

Thật may, Ngư Na vẫn còn đang mở đèn bàn ngồi làm bài tập, thấy chị về, liền đặt bút xuống đi qua ôm chặt lấy Ngư Vi.

Một đêm không chợp mắt.

Ở phòng cách vách, Từ Ấu Oánh náo loạn suốt cả đêm, bà ta vừa gào thét vừa khóc lóc chửi rủa rằng mình bị ức hiếp, hỏi Chu Quốc Khánh có còn là đàn ông nữa không, còn nói Ngư Vi nhỏ vậy mà đã bị Bộ Tiêu bao nuôi, bảo chồng bà ta phải đi tìm Bộ Tiêu hỏi cho rõ ràng, dù thế nào cũng phải đòi được tiền từ Bộ gia.

Cuối cùng trong phòng truyền tới một âm thanh ném vỡ đồ rất lớn, Từ Ấu Oánh thét một tiếng chói tai, sau đó im bặt không còn tiếng động nào nữa.

Sáng hôm sau, Ngư Vi đánh thức em gái dậy rất sớm, cô thu dọn đồ đạc cho em, đếm cẩn thận số tiền còn dư lại sau khi mua điện thoại, gom góp chấp vá hết những đồng vụn vặt cũng chỉ còn hơn ba mươi tệ. Cô thừa dịp Từ Ấu Oánh vẫn chưa thức dậy, liền vội vàng dẫn Ngư Na ra cửa, đưa em gái đến trạm xe buýt ngồi xe về trường.

Hai chị em tùy tiện vào một quán mì để ăn sáng, bầu không khí vẫn rất nặng nề, Ngư Na có rất nhiều lời muốn nói với chị mình nhưng không biết bắt đầu thế nào, chỉ có thể nuốt nghẹn lại.

Trong lòng cô bé luôn cảm thấy tất cả mọi chuyện xảy ra hôm qua, đều do mình đòi mua điện thoại, khiến Ngư Vi phải chịu nhiều khổ sở như vậy, nên dù hiện giờ trên tay đang cầm chiếc điện thoại quả táo mới nhất nhưng cũng chẳng vui vẻ chút nào, trái lại chỉ thấy áy náy và tự trách.

“Na Na,” hai bát mì được bưng ra đặt trên cái bàn dính đầy dầu mỡ, Ngư Vi gấp mì lên cho bay hơi nóng rồi đưa qua cho em, giọng nói rất dịu dàng: “Sau này hãy ở lại trường học, nếu không có việc gì cố gắng đừng về nhà, có thiếu gì thì gọi điện cho chị, chị sẽ thường xuyên đi thăm em.”

Nghe chị gái nói vậy, những giọt nước mắt đã bị Ngư Na kìm nén bấy giờ ào ạt tuôn ra.

“Ăn nhanh đi, không thôi nguội đó.” Ngư Vi thấy em khóc, vẻ mặt vẫn phẳng lặng, bình thản nói em mau ăn đi.

Thỉnh thoảng đôi lần Ngư Na thầm nghĩ, vì sao từ lúc mình bắt đầu biết để tâm ghi nhớ, dường như cô chưa thấy chị gái khóc bao giờ. Lúc này đây, ngồi trong cái quán nhỏ vô cùng bẩn thỉu, cô đột nhiên nhớ tới Ngư Vi đã từng nói với mình rằng ‘Khóc không có tác dụng, khóc làm gì?’

Có lẽ đó là những ngày sau khi mẹ mất, tối nào Ngư Na cũng ôm chị gái khóc, chị nói những lời đó để an ủi cô, nhưng bây giờ nghĩ lại, có lẽ Ngư Vi nói những lời này là để tự an ủi chính mình.

Nhất định chị cũng đã thầm khóc, chỉ có cô mãi ngây thơ không hiểu chuyện như vậy...

“Chị, chị...” Ngư Na gấp mấy sợi mì, không nhịn được hỏi: “Rốt cuộc, chị và chú Bộ...”

Ngư Vi lấy cho mình đôi đũa, tách ra, đôi mắt đen lầy ỉn sau hơi nóng bốc lên từ tô mì thoát lay động, khoảnh khắc đó vẻ mặt cô khẽ biến đổi nhưng rất nhanh sau đó biến mất không dấu vết.

“Có thể là gì chứ, chú Bộ là một người rất tốt, chị có là gì đâu.” Ngư Vi nói xong, cầm đôi đũa dùng một lần gấp mấy sợi mì trong bát lên, cúi đầu cắn một cái.

Ngư Na ngáp ngừng, nhìn vào bát mì của chị mình, sau đó chỉ thấy ngập tràn chua xót.

Tiệm mì gia đình này lúc nào cũng đặt sợi mì ở phía trên, khi khách ăn dùng đũa lật lên mới thấy được rau cải và thịt đặt bên dưới. Bên dưới bát mì của cô bé có rất nhiều thịt, nhưng khi Ngư Vi dùng đũa gấp mì lên, trong bát của chị hoàn toàn không có gì, chỉ có hai cọng cải thìa trơ trọi.

Cô bé cảm thấy rất ray rứt, không nói gì chỉ lẳng lặng dời gần bát mình qua, gấp nửa số thịt trong bát chuyển qua cho chị.

Hôm nay Chủ nhật, thời tiết đẹp, nhiệt độ cũng khá cao.

Ánh mặt trời chói chang bừng sáng, như đưa người ta trở lại chút dư vị ngày hè quặng hết nỗi lo trong đầu. Bộ Tiêu và Bộ Huy đang ‘so chiêu’ trong hố cát ở khoảnh sân sau nhà, cả hai đã vật lộn gần một tiếng đồng hồ, gần như lần nào kết thúc cũng là Bộ Huy bị ném ngã nhào vào cát. Nhưng dường như những chàng trai ở cái tuổi mười tám đôi mươi không có gì khác, chỉ có sức lực toàn thân không bao giờ cạn kiệt, cứ bị ném một lần lại nhào tới một lần như chó dại, cố gắng gạt chân chú Út mình té xuống.

Bộ Tiêu ngậm điều thuốc trong miệng, đôi mắt chứa đầy ý cười bị cát bay vào gần như không mở ra được, chỉ thấy bên trong chiếc áo sơ mi trắng bám đầy cát lạo xạo, hai cánh tay bị hai bàn tay gầy ôm chộp lấy, nụ cười treo lơ lửng khóe môi, anh xoay người theo hướng ngược lại, đột nhiên quật mạnh cánh tay, Bộ Huy lại tiếp tục bổ nhào xuống cát....

Bộ Huy ngồi dậy khỏi hố, cát bám đầy mặt mũi, cu cậu phụt phụt phun cát ra, rốt cuộc cũng chịu nhận thua.

Bộ Tiêu thấy dáng vẻ đầu hàng của cu cậu không khỏi buồn cười, anh ngồi xổm bên cạnh, cúi đầu xuống hồ hững đưa tay hất hất mái tóc dày đen bóng của mình, mấy hạt cát lạo xạo rơi xuống đất.

“Chú Út, chú thấy tới khi nào con mới có thể đánh thắng chú?” Bộ Huy phỉ phỉ hàng mi dính đầy cát hỏi.

“Ừm... tới lúc nhóc kết hôn?” Bộ Tiêu ngồi xổm trong hố cát, trơ mặt cười nói, nói xong lại chép chép miệng sửa lại: “Oh, không đúng, nhìn dáng vẻ hấp tấp sốt ruột này của nhóc, cưới vợ xong càng không đánh lại chú, đêm nào cũng mệt chết nhóc.”

Bộ Huy khàn giọng cười rộ lên, âm thanh rất bĩ ỉu, sau đó hạ thấp giọng thì thầm bên tai chú mình câu gì đó, cả hai cùng cười ầm lên.

Hai chú cháu sóng vai nhau ngồi trên mép hố cát, lúc này Bộ Huy hỏi xin tỳ lửa.

“Ai cho nhóc học hút thuốc, sao không học được cái gì tốt hả?” Bộ Tiêu nhú mày, nheo mắt lại, đáp trả bằng một cái liếc mắt.

Bộ Huy nháy nháy mắt, lý sự: “Học theo chú đó.”

Bộ Tiêu đỡ khóc đỡ cười, chỉ có thể lấy bật lửa ra, bật lên, châm vào điều thuốc Bộ Huy vừa lấy khỏi túi quần, có lẽ thằng nhóc này đã lén trộm sau lưng chị dâu cả.

Bộ Huy ngồi bên cạnh hút thuốc, trong đầu vẫn nghĩ tới chuyện không biết khi nào mình mới có thể đánh thắng chú Út. Nghe nói, từ nhỏ chú Út đã luyện võ với một sư phụ Thiểm Tây trong sân nhà cũ trước đây, đó là một võ sư võ công rất cao siêu, đã dạy chú Út rất nhiều công phu, có cả quyền pháp lẫn côn pháp, nghe có vẻ hư ảo hết trong mấy tiểu thuyết võ hiệp.

Lúc này, hần lại nghĩ tới chuyện đó, liền hỏi Bộ Tiêu: “Chú Út, sư phụ dạy võ thuật cho chú hồi đó sau này đi đâu rồi?”

Bộ Tiêu biết trong đầu cháu mình đang nghĩ gì mới hỏi vậy, anh khép chặt mắt cuối cùng nhả ra một làn khói, dập tàn thuốc, đứng dậy, phỉ phỉ cát bám trên chân: “Đi đã nhiều năm rồi.”

Bộ Huy bị ghen hòng, thật không nghĩ anh sẽ trả lời như vậy. Hần cũng đứng lên, đi theo chú mình vào nhà theo lối cửa sau. Thời tiết nóng bức, lại quần nhau hơn một tiếng đồng hồ, toàn thân bám đầy cát. Bộ Tiêu đi phía trước cháu trai, cảm thấy cát bám đầy người rất khó chịu, liền mở hết cúc áo, cởi chiếc sơ mi trắng ra cầm trên tay, trên người chỉ còn lại thất lưng và chiếc quần tây đen bên dưới.

Bộ Huy cũng bắt chước cởi áo ra, hai người để thân trần đi vào nhà. Lúc đi theo phía sau, Bộ Huy bắt ngờ nhìn thấy một vết sẹo rất dài trên lưng chú Út.

Nghe Diêu Tố Quyên nói, vết sẹo này là do năm mười bốn tuổi chú Út bị người ta chém trong một trận ẩu đả, lúc được khiêng về nhà khắp người đều là máu. Khi đó ông nội tức giận vô cùng, ba hấn đã tìm người đi cửa sau để chú Út không bị đưa vào trại giam giữ vị thành niên. Từ đó chú Út mới xem như thay đổi tính nết, trước kia, nếu theo như lời Diêu Tố Quyên nói ‘Lão Tứ ngày trước chính là lưu manh toàn tập’...

Sự việc đó xảy ra khi Bộ Huy còn quá nhỏ, nên kể từ khi có ký ức tới nay, hấn chỉ nhớ được dáng vẻ cái tà quy chánh của chú Út sau này. Cũng nhớ rõ một lần duy nhất chú Út ra tay đánh người, đó là thời điểm hấn học tiểu học, trên đường đi bị tên lưu manh kia bắt nạt tát mấy bạt tai. Khi đó chú Út đã rất nhiều năm không còn đánh nhau nữa, không nói lời nào tự mình tìm đến tận nhà tên đó đánh gây chân hấn ta.

Hai chú cháu đi vào trong nhà, đụng phải Diêu Tố Quyên, kết quả bị mắng cho một trận rồi bị tổng đi tắm.

Tắm rửa, ăn cơm trưa xong, Bộ Tiêu vừa mới đặt cái chén trên tay xuống tính đứng dậy, lại bị Bộ Huy lén lén lút lút kéo về phòng, nói mình không biết làm văn, nhờ anh hướng dẫn.

Rốt cuộc anh cũng đi theo vào phòng cháu mình. Bộ Tiêu ngồi trước bàn học, bắt chéo hai chân, lật qua lật lại quyển sách văn học của cu cậu hỏi hấn làm văn chủ đề gì. Bộ Huy liền đi ra đóng cửa phòng, sau đó tiến sát lại gần anh thần thần bí bí nói: “Chú Út, thật ra không phải làm văn...”

Bộ Tiêu đưa tay nhịp nhịp chân mày, nghiêng đầu nhìn dáng vẻ ngập ngừng muốn nói lại thôi của Bộ Huy: “Bài kiểm tra lại không đạt yêu cầu?”

“Cũng không phải vậy...” Về mặt Bộ Huy lộ ra vẻ chần chừ.

“Nếu là khoa học tự nhiên chú không giúp được, trước đây lúc thi toán chú của nhóc cũng chỉ được hơn ba mươi điểm.” Bộ Tiêu cà lơ phát phờ nói, cái mặt dày chẳng chút xấu hổ, nói xong dường như nghĩ tới điều gì, bên môi hiện lên nụ cười: “Không phải chú đã sắp xếp cho cháu ngồi chung bàn với Ngư Vi sao? Toán học không biết cái gì thì hỏi con bé đi...”

Anh đã xem qua kết quả học tập của bé con đó, đều là ba chữ số, tất cả các môn học đều đạt thang điểm một trăm, không có bất kỳ môn nào lọt xuống chín mươi lăm điểm, thành tích thật bá đạo mà.

Bộ Huy vốn không nghĩ tới chuyện đó, đột nhiên nghe chú mình nhắc tới, mới chợt nhớ ra hiện giờ mình đang ngồi chung bàn với Ngư Vi, phát tức mà không có chỗ nào để trút, liền lầu bầu: “Chú Út, con thiệt không hiểu, sao chú lại để con bé ấy ngồi chung bàn với con? Trong lớp không có trường hợp nào mà cánh đàn ông ngồi chung với con gái hết...”

“Nhóc mà cũng gọi là ‘cánh đàn ông’ hả, râu mới mọc được mấy ngày?” Bộ Tiêu cầm quyển sách văn học đập cái bốp lên đầu Bộ Huy, tựa lưng vào ghế, nhẹ nhàng thu tầm mắt lại: “Chú để nhóc ngồi cùng bàn với con bé, trị nhóc chỉ là thứ yếu. Chính vì nghĩ tới sau này có người ức hiếp con bé, nhóc sẽ nói với chú, thấy con bé không thoải mái, cũng trở về báo cho chú biết, hãy coi con bé như em gái mà quan tâm chăm sóc, nghe thấy không?”

“Nghe rồi...” Bộ Huy khó chịu vuốt vuốt lại mái tóc xoắn hơi rối của mình, thầm nghĩ chú Út quả thật xem con nhóc kia như người nhà rồi, như thế nào mà khắp nơi khắp chốn đều nghĩ tới vậy chứ, trong lúc nhất thời hấn còn cảm thấy hơi ‘ghen’.

“Nhanh nói đi, tóm lại tìm chú làm gì?” Bộ Tiêu ném quyển sách giáo khoa lên bàn ngồi thẳng dậy.

Bộ Huy hạ quyết tâm, mở miệng nói: “Chú Út, chú có thể viếtùm con một bức thư tình không? Thăng bạn thân của con không biết viết, con lỡ huênh hoang bảo để đó cho con, kết quả con ngồi nghẹn cả tiếng đồng hồ trước khi ăn cơm cũng không lòi ra được chữ nào...”

Bộ Tiêu nghe thấy mấy lời này, dở khóc dở cười ngồi trên ghế nhìn Bộ Huy đang bày ra dáng vẻ vô tội, không khỏi cảm thấy phiền đau cả đầu, không nghĩ tới tưởng bổi như anh bây giờ còn phải giúp thăng cháu xấu xa viết thư tình?

Sau khi hỏi rõ lại, biết Bộ Huy không phải viết cho mình mà là giúp cho bạn, Bộ Tiêu nghĩ đây cũng chẳng phải chuyện to tát gì, liền cầm lấy cây bút, nhẹ nhàng gõ gõ lên bàn mấy nhịp: “Lấy giấy ra đây.”

Thư tình.....Thật đúng là lần đầu viết, Bộ Tiêu còn đang khê thờ dài, Bộ Huy đã nhanh chóng đưa giấy tới tay anh. Vì không muốn làm phiền chú mình, hấn còn rất biết điều đi xuống lầu tìm đi nấu cơm hồi trái

cây bưng lên cho chú mình bổ sung trí não.

Bộ Tiêu nhìn tờ giấy viết thư màu hồng nhạt nằm sẵn sàng trước mặt, nhưng ngòi bút vừa chạm vào liền cảm thấy mọi thứ đều ngưng trệ, không cách nào hạ bút được.

Cũng phải, anh đọc thân một mình, nghĩ tới ai mà viết thư tình chứ?

Thời điểm anh bằng tuổi của Bộ Huy bây giờ, cái mông căn bản không dính trên ghế được một phút, cả ngày trốn học đi chơi khắp nơi. Cho tới giờ anh chưa bao giờ viết mà chỉ nhận được rất nhiều cái gọi là thư tình kia. Học bàn của anh lúc nào cũng nhét đầy những phong thư màu hồng phấn mấy cô gái nhỏ viết cho anh, còn có thể ngửi thấy mùi hương thoang thoang, anh cũng chẳng buồn để mắt tới, cứ đặt ở đó như vậy có khi để trôi qua cả học kỳ.

Chi bằng tự mình nghĩ rằng, rốt cuộc nếu có ngày bản thân anh gặp được một người có thể đi vào lòng anh, muốn quên chẳng thể quên, anh sẽ viết gì cho cô ấy.

Bộ Tiêu cầm tờ giấy viết thư lên, nheo mắt lại mỉm cười mê hoặc, cười đến có chút không biết xấu hổ, không sai, dù sao anh cũng phải đợi đến đêm khuya, thời điểm tĩnh lặng không người, chỉ có mình với chính mình nghĩ về một người con gái....

Lúc Bộ Huy bưng trái cây chạy lên lầu, vừa vặn trông thấy chú Út từ phòng hắt đi ra, cây bút đang kẹp trên tai, cầm tờ giấy viết thư đi về phòng mình, hắt liền hỏi to: “Chú, chú viết xong rồi sao?”

Bộ Tiêu không quay đầu lại, giọng điệu thờ ơ hững hờ: “Tối nay viết, sáng mai đưa cho nhóc.”

12. Chương 12

Sáng thứ hai, Ngư Vi thức dậy muộn, mò mẫm nhìn vào điện thoại đặt cạnh gối đã gần bảy giờ.

Bình thường cứ khoảng hơn bảy giờ Chu Quốc Khánh sẽ thức dậy nên cô phải tranh thủ đi vào phòng vệ sinh rửa mặt sạch sẽ trước khi hắt ta rời khỏi giường, Ngư Vi lập tức xoay mình bước nhanh xuống đất.

Lúc cô đi ra khỏi phòng ngủ, Từ Ấu Oánh đã bắt Chu Tiểu Xuyên ngồi trước bàn ăn, đang kiểm tra bài tập của nó, thằng nhóc này ngày nào cũng vậy, mỗi khi thức dậy đều khóc lóc um sùm làm loạn lên không muốn đi học, hôm nay cũng không ngoại lệ, đang thút tha thút thít, cả thân thể chấn động rung chuyển theo.

Từ Ấu Oánh thấy Ngư Vi đi ra, trừng mắt lườm cô một cái, không có ý định nhìn tới cô. Kể từ sau hôm Bộ Tiêu đến đây, cho tới giờ bà ta không có nói với cô câu nào.

Ngư Vi rửa mặt xong đi tới bên bàn ăn ngồi xuống, trên bàn đã để sẵn một chén cháo, cô húp hai ngụm, lúc cô cầm thìa đưa tới đĩa trứng, Chu Tiểu Xuyên này giờ vẫn đang rên rỉ khóc tới mức hai con mắt ầng ậc nước dính sát vào nhau chỉ còn hở ra một khe nhỏ bỗng lập tức im bật, ánh mắt u ám, đưa tay kéo cái đĩa trứng tới trước mặt mình, ngoàm một cái cho hết hai cái trứng chiên vào trong miệng.

Đúng lúc Từ Ấu Oánh bưng chén ra ngồi vào bàn ăn, âm dương quái quỷ nhả ra một câu: “Không phải có người nuôi mày sao? Có bản lĩnh thì đừng ăn cơm của tao.”

Ngư Vi không nói lời nào, chỉ yên lặng cúi đầu húp cháo, ăn xong một chén cháo, liền đứng dậy đi về phòng lấy cặp sách ra đi học, chỉ cần ở lại nơi này thêm một giây thôi cũng khiến cô bị chèn ép đến không thở được.

Lúc ra cửa, cô đi tới tủ giày phía trước để lấy phí sinh hoạt như thường lệ, mỗi ngày Từ Ấu Oánh cho cô mười tệ, tuy bữa trưa và bữa chiều cô ăn trong căn tin trường nhưng mỗi bữa cũng chỉ đủ để ăn một cái bánh bao và ít thức ăn. Nhưng hôm nay, sau khi mang giày vào, ngẩng đầu nhìn bên dưới hộp sắt nơi bình thường vẫn đặt mười tệ ở đó, trống không.

Không khó để nhận ra, hôm nay Từ Ấu Oánh muốn bỏ đói cô.

Ngư Vi không có tâm trạng mới sáng tinh mơ đã cãi nhau với dì nhỏ, cô để cái bụng đói chen chúc lên xe buýt đến trường.

Hôm nay cô tới lớp thì đã trễ, vừa bước vào cửa, trong phòng đã đầy ắp người, nhìn đâu cũng thấy đông nghịt.

Lúc Ngư Vi đi tới chỗ của mình ở hàng ghế thứ ba đếm ngược từ dưới lên, bỗng nhìn thấy bên cạnh cái bàn cô thường ngồi một mình có thêm một bàn học mới, Ngư Vi hơi ngẩn người ra, bỗng chốc nhớ lại Bộ Huy đã trở thành bạn cùng bàn với mình.

Hiện tại Bộ Huy vẫn chưa tới, Ngư Vi là học sinh tiêu biểu đại diện của môn toán, nên lúc này trên bàn học của cô chất đầy một chồng sách bài tập. Sau khi ngồi xuống, sắp xếp lại tập sách, vừa ngẩng đầu lên đã thấy một dáng người cao gầy lắc lư trước cửa lớp.

Bộ Huy tới.

Thầy chủ nhiệm chấp tay sau lưng đứng ngoài cửa, vì sắp bắt đầu vào tiết ngữ văn, ông sợ làm phiền giáo viên dạy văn nên không bước vào lớp, lúc này thấy Bộ Huy gần muộn giờ mới thông dong lắc lư đi tới liền ngăn lại, dặn dạy một lúc mới thả cho đi.

Về mặt Bộ Huy chẳng còn chút kiên nhẫn, vạt trước áo sơ mi lộn xộn, cúc áo còn để mở mấy cái, hần bực dọc dề mái tóc đang vểnh lên hết sức mất trật tự. Tối qua, hần ngủ không ngay ngắn, thêm vào đó lâu rồi không cắt tóc nên dù dề ản cỡ nào nó cũng không vào nếp được.

Đối với một nam sinh cấp ba mà nói, đầu có thể rối chứ tóc tuyệt đối không thể hổng, nên hôm nay tâm trạng hần vô cùng không tốt. Bị ‘Trứng muối’ mắng một trận xong, lúc đi tới chỗ của mình lại nhìn thấy Ngư Vi đang ngồi đó, nhất thời cảm thấy phiền lại phiền hơn.

Từ lúc bắt đầu học cấp hai, hần đã không còn ngồi chung bàn với con gái nữa....

Ngư Vi ngược mắt thấy Bộ Huy đi tới, cô không nói gì, chỉ tiếp tục xếp lại mấy quyển sách trên tay, khoe mắt nhìn thấy sau khi hần ngồi vào chỗ, việc đầu tiên là ném cái cặp xuống đất, sau đó dùng sức kéo cái bàn đang đặt sát bàn của cô về phía lối đi tạo ra khoảng trống xa hơn giữa hai bàn. Sau đó cởi cái áo khoác đồng phục học sinh màu đen kiểu âu có vẻ khá ngớ ngẩn ra, tùy tiện vo thành một cục nhét vào ngăn bàn, có một ống tay áo bị rơi ra ngoài, hần cũng không thèm nhét vô trở lại.

Từ đầu tới cuối, hần không nhìn cô lấy một lần.

Trong giờ học, có lúc Bộ Huy nghịch điện thoại, có khi ngủ rất ngon, hết giờ học thì đi ra hành lang tán dóc với đám con trai, suốt buổi học hần không nói với cô tiếng nào.

Ngư Vi đã sớm có chuẩn bị tâm lý, ở lứa tuổi này của Bộ Huy, con trai thường không thích con gái, hoàn toàn là nước sông không phạm nước giếng, chỉ cần nói một câu thôi cũng ngại nhiều, cô không có trẻ con như vậy, trong lòng không nghĩ đến chuyện bạn bè nam nữ có gì khác biệt, cô quyết định cư xử bình thường, thuận theo tự nhiên.

Cứ như vậy bình an vô sự qua hết hai tiết với người bạn mới chung bàn, trước khi bắt đầu vào tiết ba, sau khi kết thúc bài tập thể dục giữa giờ, Ngư Vi và Kỳ Diệu đi vào nhà vệ sinh. Sau khi trở lại, ngồi ngay ngắn vào chỗ rồi vẫn chưa thấy Bộ Huy vào lớp. Lúc cô kéo chiếc cặp để lấy sách giáo khoa, bỗng từ trong hộp bàn rơi ra một lá thư.

Lá thư màu hồng phấn, bên trên còn vẽ hình trái tim đỏ thắm hoa đào, dĩ nhiên có thể thấy đây không phải là thư thăm hỏi bình thường hay thiệp chúc mừng gì đó.

Ngư Vi yên lặng cúi người nhặt lá thư dưới đất lên.

Đây không phải là lần đầu tiên Ngư Vi nhận được thư tình, thật ra mỗi lần như vậy cô đều cảm thấy rất khó hiểu, trong lớp ngoại trừ thân thiết với Kỳ Diệu, cô gần như không có giao thiệp với ai khác, đối với các bạn nam cùng tuổi, cô cũng không có chuyện gì để nói, nhưng bây giờ nghĩ lại, từ lúc khai giảng đến giờ cô đã nhận được ba lá thư tình.

Rút tờ giấy bên trong ra, Ngư Vi không đọc nội dung mà chỉ nhìn lướt qua phần đề tên người gửi.

Tôn Đãi Cách?

Cũng như cô, Tôn Đãi Cách cũng là học sinh tiêu biểu đại diện của môn toán, vì môn toán thường phải làm rất nhiều bài tập, nên thầy Triệu đặc biệt sắp xếp thêm một bạn nam cùng lớp có thành tích nổi bật hỗ trợ cô thu bài. Môn toán của Tôn Đãi Cách rất xuất sắc, thường xuyên có điểm số tương tự Ngư Vi. Thầy dạy toán thích nhất gọi cả hai cùng lên bảng giải bài, mỗi người dùng phương pháp riêng của mình, dẫn tới việc Ngư Vi và hắn thường cùng đứng trên bục giảng, khi đó bên dưới lúc nào cũng có tiếng ồn ào trêu chọc, đoán chừng thế nào cũng có mấy lời gán ghép rằng hai người bọn họ có ‘vấn đề’.

Ấn tượng của Ngư Vi đối với hắn, chỉ vền vẹn dừng lại ở những lần ôm chồng bài tập đến phòng giáo viên. Những lúc đó, hắn đều giành làm hết, một quyển cũng không để cô cầm. Hắn đeo mắt kính nhìn rất tri thức phong nhã, chỉ vậy thôi.

Có điều, cô cũng không thích đàn ông hào hoa phong nhã.

Ngư Vi bỗng cảm thấy trái tim mình có chút hỗn loạn, trong tâm trí bỗng hiện lên hình ảnh của cái người hết lần này đến lần khác khiến cô lạc lối.

Ngư Vi vội vàng đọc lướt qua lá thư rồi nhét trở lại vào trong phong bì, nhưng mấy phút trôi qua, không hiểu sao cô không nhận được lại lấy ra đọc tỉ mỉ lại lần nữa. Sau cùng cô cẩn thận gấp đôi lá thư, kẹp vào trong vở, tính giữ lại để dành làm giấy nháp.

Sau đó là hai tiết toán liên tiếp, hơn nửa buổi học trôi qua, cả lớp đang yên tĩnh làm bài, đột nhiên Ngư Vi cảm thấy có chút khó chịu.

Nói thẳng ra, chính là đói bụng.

Sáng nay, cô ăn có một chén cháo, trong cháo chỉ có mấy hạt gạo, sao có thể cầm cự được lâu, nhất là ở cái tuổi mười bảy mười tám đang trong giai đoạn phát triển. Lúc này đói đến trống rỗng, tim cũng bắt đầu đập loạn, bụng sôi lên.

Âm thanh rất lớn, khiến cho Bộ Huy đang ngồi vẽ loạn xạ lên bài tập bên cạnh, kì thực là lén trốn dưới hộc bàn chơi game trên điện thoại, cũng bị kinh động, liền quay đầu lại nhìn qua cô.

Ngư Vi không có cách nào, đành phải lấy cặp ra chắn trước bụng, không ngờ tiếng sôi càng lúc càng vang hơn. Sôi một lần vẫn chưa đủ, cứ réo hết lần này tới lần khác. Cả phòng học đều tập trung làm bài, tĩnh lặng tới mức chỉ một chiếc kim rơi cũng có thể nghe thấy, đến cả cô bạn ngồi bàn phía trước cũng quay đầu lại nhìn Ngư Vi, ánh mắt đầy kinh ngạc.

“Hiện tại mới tiết ba mà cậu đã đói bụng?” Bộ Huy thật sự không nhận được, nhú hai hàng chân mày rậm dày hỏi cô.

Ngư Vi cũng không có gì xấu hổ, cúi xuống nhìn bài tập, nhàn nhạt gật đầu.

Bộ Huy nhìn khuôn mặt nghiêng trầm tĩnh của cô, cảm thấy hình như mình bị sốc rồi. Ngư Vi, cái người này nói gì đi nữa cũng là thiếu nữ không phải sao? Vậy mà không tìm mấy cái cố đại loại như ‘Tớ đang giảm cân’ này nọ để cho mình một bậc thang leo xuống, trái lại vô cùng thẳng thắn thừa nhận, chút xấu hổ ngượng ngùng cũng không có.

Thời gian nghỉ giữa buổi, có rất nhiều học sinh vì chưa làm xong bài tập nên không đi ra ngoài, khi chuông hết tiết vang lên, Bộ Huy đi ra khỏi phòng học, rất lâu sau cũng không thấy trở lại, lúc chuông sắp vang lên lần nữa cũng không thấy hắn về lớp, mãi đến khi chuông vào học vang lên, hắn mới vào một cái phóng vào.

Lúc này Ngư Vi đã đói hoa hết hai mắt, nhưng bụng lại không réo nữa, không chỉ đói, cô còn cảm thấy buồn nôn.

Ngư Vi gục đầu xuống bàn ôm dạ dày một lúc, khi cô ngồi thẳng dậy định tiếp tục làm bài, bất ngờ một cái bánh mì dưa nướng đựng trong túi nhựa trong suốt được ném qua.

Ngư Vi sững sốt giương mắt nhìn, là của Bộ Huy thấy tới, nhưng ánh mắt hắn không đặt trên người cô mà lúng ta lúng túng nhìn chăm chăm nơi khác lẩn tránh ánh mắt cô, thấy Ngư Vi không có chút động tĩnh nào, hắn liền gắt gỏng nói: “Ăn nhanh đi, bụng cậu réo um sùm ảnh hưởng tôi làm bài.”

Giọng nói lạnh lùng, nhưng sao Ngư Vi lại không nghe ra được ý tốt của hắn chứ, sullen mặt hắn nhìn nghiêng rất đẹp, sống mũi cao, nhìn kỹ đường nét khuôn mặt hắn, có một số điểm rất giống Bộ Tiêu.

Ngư Vi rất chân thành nói ‘cảm ơn’, nhưng còn chưa kịp ăn, đã nghe thấy tiếng thầy Triệu hô to phía trước: “Đại diện lớp thu hết bài tập lại nào.”

Ngư Vi đặt cái bánh mì xuống, chuẩn bị đi lên hàng ghế phía trước thu vở bài tập, nhưng khoảnh khắc cô vừa đứng dậy, bỗng cảm thấy vô cùng choáng váng, trời đất quay cuồng, cũng không biết mình đã đi được bao nhiêu bước, chỉ thấy trước mắt là hình ảnh Tôn Đãi Cách đã đi tới hàng đầu tiên đang xoay vòng vòng.

Trong tầm mắt của cả lớp, ‘rầm’ một cái, Ngư Vi té ngã xuống đất.

Mọi người hốt hoảng la ó, Bộ Huy cũng ngây ngẩn cả người, vội đứng dậy nhìn về phía Ngư Vi. Kỳ Diệu và Tôn Đãi Cách từ hàng thứ nhất lao vọt tới, chỉ nghe thấy giọng nói hét lớn khẩn cấp của thầy Triệu: “Ồi chao, có thể bạn này bị tuột huyết áp rồi, người ngồi cùng bàn đâu rồi? Hai bạn nam nữa nhanh lại đây đưa bạn tới phòng y tế!”

Một mảng lớn những mảnh cắt vụn lướt qua rất nhanh, rồi dần hóa thành hư ảo. Ngư Vi không biết mình đang ở đâu, những hình ảnh trùng lặp chồng chéo lẫn lướt đan xen vào nhau chẳng biết là ảo ảnh hay trong giấc mơ hỗn tạp ào ạt đổ dồn về phía cô.

Là mùa hè của một năm nào đó, thanh âm réo rắt của những con ve sầu như dòng nước tuôn tràn về, trong phút chốc phủ lấp bên tai cô. Ánh mặt trời rực rỡ đến chói mắt, xuyên qua đám lá cây, vết lốm đốm đổ nghiêng xuống mặt đất làm nền cho bóng cây xanh thẫm, lay động theo những con gió đông đưa khiến màu nắng bỗng trở nên dịu dàng.

Ngư Vi ba tuổi, không biết vì sao, chỉ thấy mình đang khóc, bàn tay bé xíu loẹt quẹt nước mắt trên mặt, nhưng càng lúc khóc càng dữ dội, không sao ngăn được, cả khuôn mặt như nắm gạo nếp té vào bùn.

Ba mẹ dẫn cô bé về quê ở phương Bắc, nói là đến thăm ông cụ hàng xóm, bạn chiến đấu xưa của ông nội. Nhưng khi đến nơi, mới nghe người trong nhà nói ông nội Bộ bị bệnh cấp tính phải nằm viện, ba mẹ liền lên xe đến bệnh viện thăm ông, chỉ để lại mình cô bé ngồi chơi trong khoảng sân lạ lẫm.

Cô bé bi bô lấp bắp đi được mấy bước đã té ngã ục ịch ra trên con đường mòn lát đá, đầu gối bị đập xuống chảy cả máu, chỉ biết òa òa khóc thật lớn.

Ba mẹ đâu rồi, sao lại bỏ mặc cô bé?

Cô bé càng nghĩ càng thấy đau lòng, khóc đến không thể ngừng lại, bỗng nghe thấy trên đỉnh đầu truyền đến âm thanh xột xoạt của lá cây cọ vào nhau.

Lúc Ngư Vi ngẩng đầu lên, thấy có người trên đó, nhưng vì cô bé đứng ngược sáng cũng có thể vì nước mắt tèm lem che khuất nên không thấy rõ lắm, nhưng chỉ một giây sau, người kia đã nhẹ nhàng tung người khỏi cành lá xanh um tươi tốt đáp xuống trước mặt cô bé.

Lúc anh nhảy xuống, trên người dính rất nhiều lá cây, bám cả vào đầu tóc, vào nếp gấp trên quần áo, có một cánh hoa màu tím rất lạ khẽ khàng cuộn theo chiều gió từ từ rơi xuống, nhìn anh tựa một vị thần từ trên trời đáp xuống trong phim truyền hình, trong lòng còn ôm một chú chó màu vàng, Ngư Vi quên cả khóc.

“Bé con sao lại đứng đây khóc thế?” Dáng vẻ cà lơ phất phơ, nhưng giọng nói tràn ngập tiếng cười.

Ngư Vi ngẩng đầu lên, nhìn thấy trước mặt mình là một thiếu niên cao vút mặc áo sơ mi trắng, trên tay ôm một chú chó, rất nhiều cánh hoa và lá cây lay động cuộn rơi khỏi người anh, cô bé quên mất vết đau nơi đầu gối.

“Anh nhỏ.” Cô bé ngọt ngào gọi.

Chàng thiếu niên có đôi mắt rất sáng, nghe thấy cô bé kêu mình, nụ cười trên mặt càng nồng đậm, nheo mắt nói: “Hử? Cái miệng bé xiu này nói chuyện cũng thật đáng yêu, tên gì nào?”

“Ngư Vi.” Cô bé không biết mình có giọng nói Giang Nam mềm dịu vô cùng dễ nghe, khuôn mặt lấm lem nước mắt nói: “Ngư trong ‘Mỹ nhân Ngư’, Vi trong ‘Hoa tường vi!’”

Trước giờ cô bé luôn thích giới thiệu tên mình như vậy, cô mẫu giáo ở nhà trẻ cũng khen tên bé rất hay, là bé gái xinh xắn đáng yêu nhất lớp.

“Bé con này đang nói gì vậy ah...” Chàng thiếu niên lẩm bẩm, anh không nghe ra được cô bé con vừa ngọng nghịu nói gì, con chó trong lòng lại đập anh mấy cái, ba chân bốn cẳng phóng xuống chạy quanh cô bé, vừa chạy vừa sữa.

Cô bé bị con chó dọa cho hoảng sợ lại tiếp tục khóc nức nở, nước mắt cứ ào ạt tuôn ra hết như có ai đó lỡ tay mở khóa vòi nước. Chàng thiếu niên lạnh lùng lớn tiếng quát đuổi con chó đi, cúi người xuống nhìn cái nắm cơm nếp nhỏ thích khóc này.

Anh khoảng mười ba mười bốn tuổi, cao hơn cô bé rất nhiều, muốn nhìn được ánh mắt cô bé, buộc lòng phải cúi rạp người xuống, hai tay chống vào đầu gối.

“Được rồi, đừng khóc nữa, cho kẹo nè.” Anh mỉm cười dỗ dành cô bé.

Ngư Vi nghe có kẹo, thấy chàng thiếu niên thực sự lấy từ trong túi quần ra một viên kẹo sữa, nước mắt lập tức ngừng lại, hai mắt sáng lấp lánh.

Cô bé với cánh tay bé xiu ra lấy, nhưng chàng thiếu niên luôn treo trên mặt nụ cười xấu xa kia lại cố tình giơ cánh tay cao lên một chút, cô bé lại cố gắng với tay lên cao hơn nhưng chỉ thấy viên kẹo sữa ngày càng đi xa mình, đến lúc nhón chân thật cao nhưng với mãi với mãi cũng không tới, Ngư Vi ‘oà’ một tiếng khóc tiếp.

“Lão Tứ, sao lại ở đây bắt nạt một cô bé con thế, không biết xấu hổ hả!” Bỗng nhiên trong sân xuất hiện một bác gái trên tay cầm cái chổi rất dài, hung dữ mắng anh.

“Được, được, được, cho nhóc cho nhóc.” Chàng thiếu niên áo trắng dịu dàng lột bỏ giấy gói kẹo, đút vào miệng Ngư Vi.

Khoảnh khắc vẽ mềm mại kia lướt qua khuôn mặt anh, đẹp đến không ngôn từ diễn tả, hết mực dịu dàng, là anh nhỏ đẹp nhất mà cô bé từng thấy.

Kẹo thật ngọt, cây thật xanh, cảnh vật sáng bừng, người đàn ông trong giấc mơ cô, tươi sáng đến vậy.

Không biết thời gian trôi qua bao lâu, trong ánh trăng mờ lung, khoảnh sân nhỏ lại lần nữa bình tĩnh, ánh sáng đèn bật lên đẩy lùi màu tối, có tiếng cười nói loáng thoáng, có dáng người lay động. Ba mẹ đã về, khi đó dáng mẹ đầy đặn, không gầy ốm như sau này, bà cúi xuống mỉm cười dỗ dành cô. Lúc sắp đi về, Ngư Vi chỉ chàng thiếu niên kia len lén nói với mẹ: “Anh nhỏ đẹp quá...”

Mẹ dịu dàng nắm lấy ngón út bé xiu trắng ngần của cô bé, nhẹ nhàng nói: “Không phải anh nhỏ, đây là chú nhỏ.”

Chú nhỏ?

Ngư Vi khẽ lẩm bẩm, chàng thiếu niên đột nhiên mỉm cười xoay người đi, chỉ lưu lại cho cô bé dáng hình cao cao với bóng lưng màu trắng của chiếc áo sơ mi, khoảnh khắc anh quay đi, đuôi mắt và khóe miệng tựa mảnh trăng non đang treo lơ lửng trên bầu trời, anh đang cười.

Chú nhỏ của cô...

13. Chương 13

“Nghe thấy ‘Ngư Vi của chúng tôi’ trong lời nói của anh, khuôn mặt Ngư Vi lập tức bị nung đỏ.”

Lúc Ngư Vi tỉnh lại, nơi khoe mắt vẫn còn vương ẩm ướt, cô đưa tay lau nhẹ theo thói quen, những giọt nước mắt thấm đẫm ướt cả tóc mai.

Cô đưa mắt nhìn xung quanh, nhận ra mình đang nằm truyền dịch trong phòng y tế của trường học, không gian riêng được chặn lại bằng một chiếc rèm trắng, bốn phía rất yên tĩnh. Ngư Vi yên tâm nằm xuống, tâm trạng bình ổn lại.

Không biết bao lâu rồi cô không mơ thấy những điều tốt đẹp như vậy nữa, luôn có rất nhiều thứ khiến cô bồn khoăn ngờ vực, chỉ duy nhất ánh sáng trong giấc mơ đó là những gì đẹp đẽ nhất của cô, có ba mẹ mạnh khỏe, có tiếng nói cười hạnh phúc, có cả người chú nhỏ cô yêu.

Thật ra, không phải như Diêu Tố Quyên nói, trước đây cô đã từng gặp Bộ Tiêu một lần, hơn nữa còn nhớ rõ những kỷ ức tốt đẹp của những năm lên ba lên bốn đó. Nhưng có lẽ Bộ Tiêu không nhớ cô, anh quên cô mất rồi vì chưa bao giờ anh nhắc tới chuyện đó. Ngư Vi nghĩ có lẽ bởi vì khi đó mình chỉ là cái túi nước mắt hay khóc giọng nói ngọng nghịu không rõ ràng, nên anh không hề biết cô chính là cô bé ồn ào năm nào.

Khi đó, Diêu Tố Quyên chưa vào Bộ gia, có lẽ bà được nghe kể những chuyện này từ ông nội Bộ, nhưng mùa hè năm ba tuổi đó, khi cô theo ba mẹ về quê thăm ông nội Bộ, ông đột nhiên bị đau dạ dày cấp tính phải nhập viện, cô không có gặp...

Bác sĩ phòng y tế thấy Ngư Vi đã tỉnh, liền đi qua hỏi thăm mấy câu đại loại như cảm thấy thế nào, bảo sức khỏe cô không có gì đáng ngại, buổi chiều đã có thể về lớp.

Tiếng chuông báo tan học vang lên, chưa đầy năm phút sau Kỳ Diệu đã lao vào, chân trước vừa bước vào cửa phòng y tế đã mắng cô không biết giữ gìn sức khỏe, đói bụng cũng không chịu nói với cô ấy, lằm bằm mãi một lúc lâu mới chịu dừng vì nhìn thấy ngoài cửa có hai người đang đi tới.

Là Tôn Đãi Cách và Bộ Huy, Bộ Huy vẫn như trước nhét hai tay vào túi quần đứng đợi bên ngoài, chỉ có Tôn Đãi Cách đi vào hỏi cô đã khỏe chưa.

Ngư Vi nhã nhặn lịch sự ứng phó mấy câu, dù sao sáng nay Tôn Đãi Cách vừa mới đưa thư tình cho Ngư Vi nên cậu cũng khá ngượng ngùng, đứng ngây ngốc một lúc liền sờ sờ tay sau gáy nói: “Cậu nghỉ ngơi cho khỏe,” nói xong liền đi ra phía Bộ Huy đang đợi bên ngoài. Nhưng trước khi đi, Bộ Huy lại khẽ chăm chú nhìn thoáng qua Ngư Vi đang nằm truyền dịch trên giường, ánh mắt chẳng biểu hiện điều gì, sau đó sắc mặt không đổi rời đi.

Kỳ Diệu ngồi nói chuyện với cô mấy câu, nhưng vì cô nàng ồn ào quá nên bị bác sĩ phòng y tế đuổi ra ngoài. Trưa nào Kỳ Diệu cũng về nhà ăn cơm, nên lúc này không ở lại với Ngư Vi được, đành lấy xe đi về.

Đến giờ lên lớp buổi chiều, Ngư Vi đã có thể trở về lớp học. Sau khi truyền dịch, ăn cơm trưa còn ấm nóng do Kỳ Diệu mang từ nhà vào, sức khỏe của cô không có gì đáng ngại nữa.

Nhưng xế chiều sau khi học xong tiết Vật lý, lúc Ngư Vi đi từ nhà vệ sinh vào thì thấy thầy Vương, giáo viên môn vật lý đang đứng đợi trước cửa lớp, bảo cô sau khi tan học đến phòng giáo viên tìm ông. Ngư Vi gật đầu, trong lòng cũng mơ hồ đoán được lý do ông tìm mình. Gần đây cô quả thật hơi mất tập trung, bây giờ lại ngất xỉu, thế nào thầy ấy cũng muốn hỏi xem có chuyện gì.

Giờ tan học, trên hành lang ồn ào huyền ảo như bầy ong vỡ tổ, tiếng cười nói xen lẫn tiếng bước chân đi lại. Ngư Vi vừa đi tới cửa lớp, bỗng nghe thấy giọng nói vô cùng quen thuộc gọi to: “Chú Út, sao chú lại tới đây?”

Cô ngẩng ngẩng người bước theo bạn học ra khỏi lớp, vừa đi ra ngoài đã nhìn thấy dáng hình cao gầy quen thuộc.

Bộ Tiêu đang đứng cạnh cháu mình, Bộ Huy mặc đồng phục học sinh, anh cao hơn Bộ Huy khá nhiều đáng người lại thẳng tắp, sau lưng anh là dây cột hành lang màu trắng khiến cho bộ trang phục thường ngày màu đen trên người anh vô cùng nổi bật giữa biển đồng phục học sinh.

Rất nhiều nữ sinh nhìn anh, khẽ thì thầm bàn tán.

Hôm nay, Bộ Tiêu mặc một chiếc denim đen khỏe khoắn bụi bặm đầy nam tính càng làm tôn lên dáng người anh, phía trước là một hàng cúc màu trắng đang để mở hai cái.

Anh mặc đồ bằng chất liệu jean không khỏi lộ ra nét trẻ trung phóng khoáng, quả nhiên lúc Kỳ Diệu đi theo Ngư Vi ra ngoài, nhìn thấy anh liền trề to hai mắt: “Trời ạ, đây là chú Út của Bộ Huy sao? Trẻ thật mà...”

Nửa câu sau văn chương trôi chảy như ngựa thần lướt gió tung mây: “Có điều cảm giác không giống người tốt,” Kỳ Diệu vừa mới phun ra, ánh mắt Bộ Tiêu đã xuyên qua biển người nhìn về phía Ngư Vi, đôi mắt đen sâu đầy hứng thú, hàng mày rậm dày khẽ nhíu lên, sau đó anh đưa tay ngoắc ngoắc ra hiệu cô đi qua.

Ngư Vi có chút khấn trương, trưa nay cô vừa nằm mơ trở lại thời ngây ngô khờ dại, buổi chiều tan học đã được nhìn thấy anh rồi.

Mỗi bước chân cô tiến lại gần, là từng bước anh của hiện tại lồng vào hình ảnh người thiếu niên mười ba mười bốn tuổi với chiếc áo sơ mi trắng tinh thuở nào, là hình ảnh ‘chú nhỏ’ cô mãi khắc sâu trong ký ức cô, chưa giây phút nào quên.

Bộ Tiêu vẫn đang nói chuyện với Bộ Huy, thấy Ngư Vi đi tới dừng lại bên cạnh mình, anh khẽ hỏi: “Tuốt huyết áp sao?”

Lúc này, Ngư Vi mới dám khẳng định, lần này anh đến trường thật sự là vì cô.

Ngư Vi gật đầu, không khỏi thắc mắc: “Sao chú biết ạ?”

Bộ Tiêu chau mày, đôi mắt trong trẻo ẩn chứa ý cười kín đáo nhìn cô: “Trước tiên không nói chuyện này, đi theo chú.”

Ngư Vi còn chưa kịp lấy lại tinh thần đã thấy Bộ Tiêu quay qua nói đùa với Bộ Huy mấy câu, vỗ vai tạm biệt hẳn, sau đó anh dời bước đi tới phòng làm việc của giáo viên, cô chỉ có thể vội vàng chạy theo sau.

Trên hành lang vẫn còn khá đông đúc, anh bước xuyên qua ánh mắt ngưỡng mộ của các cô học trò nhỏ, Ngư Vi theo sát anh đi anh vào văn phòng của bộ môn khoa học tự nhiên. Anh không gõ cửa mà trực tiếp đẩy ra đi vào. Hiện tại là thời điểm phòng giáo viên ồn ào náo nhiệt nhất. Tất cả học sinh có vấn đề ở các lớp đều bị gọi lên, có người bị phạt đứng, có người đang ngồi nghe răn dạy, các thầy cô giáo cũng loay hoay đến sứt đầu mẻ trán, có tiếng la mắng rất lớn cũng có tiếng khuyên răn nhỏ nhẹ dịu dàng.

Bộ Tiêu vừa đi vào, cô Dương dạy hóa thấy anh đến liền ngồi thẳng dậy, sống lưng thẳng tắp, cách vách ngăn module nhỏ cười nói: “Chú của Bộ Huy lại tới, chú đúng là khách quen của phòng giáo viên rồi.”

Bộ Tiêu ngược mắt lên, thấy mái tóc vốn xoăn gợn sóng của cô giáo Dương nay đã được kéo duỗi thẳng ra, đôi mắt lấp lánh của anh khẽ híp lại, thấp giọng cười nói: “Chị Dương, kiểu tóc mới này rất đẹp, nhìn vô cùng trẻ trung.”

Cô giáo Dương nghe vậy cười đến hai má ửng hồng, mỗi lần chú của Bộ Huy đến phòng giáo viên đều nói những lời như hoa như mật làm cho mấy giáo viên nữ vô cùng cao hứng, thấy anh đến là tâm trạng bỗng tốt vô cùng.

Ngư Vi thấy thầy chủ nhiệm đang cúi đầu uống trà, nhìn thấy Bộ Tiêu dẫn cô tới, khuôn mặt đầy ý cười tươi như hoa cúc mùa hạ đặt tách trà trong tay xuống, chỉ vào hai cái ghế trước bàn làm việc bảo cô và Bộ Tiêu đi qua ngồi.

Bộ Tiêu ngồi xuống hết sức tự nhiên, sau đó vỗ vỗ tay vào cái ghế bên phải mình ý bảo Ngư Vi ngồi xuống, Ngư Vi đành phải ngoan ngoãn ngồi yên bên cạnh anh.

“Thứ Sáu tuần trước Bộ Huy đánh nhau, tôi cho mời phụ huynh lên, kết quả là chú Út của em ấy tới, sau đó có nói sau này em cũng sẽ do chú ấy phụ trách, tôi gọi chú ấy lên đây, xem như tìm được người có thể

quản lý được em.” Đôi mắt phía sau cặp kính của thầy Vương nhìn thẳng vào Ngư Vi, mặc dù đang cười nhưng giọng nói cũng có phần nghiêm túc.

“Dạ.” Lúc này Ngư Vi mới biết lý do thầy chủ nhiệm gọi cô lên văn phòng là vậy, mặc dù từ nãy đến giờ cô vẫn luôn mơ hồ suy đoán, nhưng lúc này biết chuyện đó là sự thật, sau này Bộ Tiêu sẽ là người giám sát cô, trong lòng lại không thể nói rõ là vui mừng hay căng thẳng.

“Đứa nhỏ này...” thầy Vương thoải mái ngồi vắt chéo hai chân, trầm giọng nói với Bộ Tiêu: “Nếu nói dễ quản, thì cho tới giờ em ấy chưa bao giờ để mọi người phải lo lắng về việc học. Còn nói khó quản, thì so với Bộ Huy em ấy càng bướng bỉnh hơn, bất luận là giáo viên có nói gì đi nữa.”

Ngư Vi nghe thấy thầy chủ nhiệm dùng ngữ điệu chậm rãi nói những lời đó, sắc mặt bỗng chốc nóng đỏ bừng lên.

Bộ Tiêu không nói gì chỉ mỉm cười, anh lấy từ trong túi áo ra một gói Trung Hoa rút một điếu đưa tới mời thầy chủ nhiệm, không ngờ thầy Vương vô cùng cao hứng nhận lấy, nhưng không hút mà kẹp trên tai phải, ngồi vắt chéo chân tiếp tục nói chuyện với Bộ Tiêu: “Tôi cũng biết trường hợp của em ấy khá đặc biệt, bây giờ có người quan tâm lo lắng cho em ấy, tôi mới thật sự yên tâm, nhưng nói gì đi nữa, cậu có thể quản được em ấy không?”

Bộ Tiêu mỉm cười cắt gói thuốc vào túi áo, nhướn mày nói: “Quả thật trước giờ chưa từng quản qua mấy cô nương, sau này có thể thử xem sao.”

Nghe anh nói vậy, thầy Vương ha hả cười rộ lên.

Ngư Vi thấy hai người này, nhìn sao cũng giống như đã quen biết nhiều năm, nhất thời có chút ngạc nhiên, nhưng khi nghe thấy mấy lời tiếp theo của anh, cô càng kinh ngạc hơn.

“Anh Vương*, hai đứa nhỏ này làm phiền anh hao tâm tổn trí, có việc gì cứ điện thoại cho tôi.”

(*Bộ Tiêu gọi là Vương ca, Dương tỷ là cách gọi thân mật nên Ngư Vi thấy ngạc nhiên.)

Ngư Vi không nhận được khe liếc nhìn sườn mặt anh, chỉ thấy nụ cười nhàn nhạt trên khóe môi, nhưng quả thật cô đã nghe anh gọi ‘chị Dương’, ‘anh Vương’, sao anh lại gọi một cách thân thiết như thế...

Thầy Vương cười ha ha mấy tiếng: “Vậy hôm nay, tôi kể cho cậu nghe mấy chuyện của Ngư Vi. Đầu tiên là nói về chuyện thú vị, lần trước tôi nghe giáo viên dạy Văn nói, có một tiết học về tác phẩm ‘Kỷ niệm Lưu Hòa Trân’ của Lỗ Tấn, giáo viên hỏi học sinh bên dưới thích nhất câu nói nào trong tác phẩm đó, các em khác đều nói mấy câu như ‘Kẻ mãnh sĩ chân chính...’ vâng vâng. Còn cậu biết con bé nói gì không? Ngư Vi, nói cho chú Bộ của em nghe đi, lúc đó em nói mình thích nhất câu nào?”

Ngư Vi xấu hổ, cảm nhận được Bộ Tiêu quay đầu lại chăm chú nhìn mình, chỉ có thể cắn cắn môi trầm mặc một hồi mới mở miệng khe thì thầm từng chữ: “Tôi lâu nay là kẻ trắng trợn lấy cái ác ý rất xấu xa suy lường người Trung Quốc. Nhưng lần này lại có mấy điểm ra ngoài ý liệu của tôi. Một là nhà đương cuộc mà lại có thể hung tàn đến như thế, một là kẻ phao tin đồn mà lại đón hèn đến như kia...”

Giọng nói nhẹ nhàng êm dịu của cô chưa từng thay đổi qua thời gian, chậm rãi dịu dàng, chẳng chút căng thẳng hay xấu hổ, lúc đọc những câu văn đó mang đến cho người ta một hương vị rất đặc biệt.

Bộ Tiêu vốn đang vô cùng hứng thú nhìn cô, nghe thấy mấy lời cô trích dẫn, nhất thời không nhận được vỗ trán bật cười.

“Cậu chỉ nghe một chút đó, đã thấy không dễ gì quản con bé này rồi chứ?” Thầy Vương nhướn nhướn hàng chân mày, cái nốt ruồi nằm bên cạnh cũng giật giật theo.

Sở dĩ thầy Vương có biệt danh là ‘Trứng muối’, cũng bởi vì trên mép chân mày bên phải có một nốt ruồi đen khá lớn, bên trên còn mọc một sợi lông rất dài, nhìn gần khá giống lá Q trong bài poker, nên mấy đệ tử thân bài trong lớp liền đặt cái tên thân mật này. (Biệt danh của thầy Vương là Bì Đản – nghĩa là trứng muối, ‘bì’: là loại da có lông).

Bộ Tiêu cười một lúc, rồi chăm chú nhìn Ngư Vi nói: “Sao cháu lại cá tính đến thế chứ?”

Ngư Vi khẽ cắn môi, không biết phải trả lời anh thế nào, chỉ nghe thấy ‘Trứng muối’ nói tiếp: “Thật ra chuyện đó cũng không tính là gì, hôm nay tôi mời cậu đến, trước hết vì con bé bị hạ đường huyết ngất xỉu trong lớp học, cậu về tìm cách xem bồi bổ sức khỏe cho con bé. Chuyện thứ hai là trưa nay lúc giáo viên dạy toán thu vở bài tập của mọi người, trong vở của em ấy có kẹp một bức thư tình. Chuyện đó là thế nào vậy Ngư Vi, em nói xem.”

Ngư Vi nghe thấy mấy lời này, liền ‘phụt’ một cái đỏ bừng mặt, bây giờ cô mới nhớ ra, lúc đó đọc bức thư xong cô gấp lại kẹp vào vở, kết quả chưa kịp lấy ra đã bị hôn mê ngất xỉu, quyển vở đó chính là vở bài tập toán mà thầy giáo đã thu.

Cô còn chưa nghĩ ra phải giải thích thế nào, đã thấy thầy Vương cầm một tờ giấy viết thư màu hồng nhạt trên mặt bàn đưa qua cho Bộ Tiêu, Bộ Tiêu nhanh chóng cầm lấy, cúi đầu mở ra xem.

Thừa dịp anh đang đọc lá thư cầm trên tay, Ngư Vi đã sắp xếp được từ ngữ liền giải thích: “Thầy Vương, lá thư này là của người khác đưa cho em, đúng là em có xem qua nhưng không có trả lời, cũng không có ý định trả lời, em vẫn còn đang học trung học nên sẽ không nói chuyện yêu đương ạ.”

Thầy Vương nghe thấy cô giải thích rõ ràng mạch lạc như vậy, nghĩ thầm trong bụng, quả nhiên cái tuổi này khó quản nhất chính là mấy chuyện đó, liền chặc chặc hai tiếng.

Nhưng ai ngờ, so với những đứa trẻ trong độ tuổi được cho là khó quản đó, Bộ Tiêu còn không đáng tin bằng, anh cầm tờ giấy viết thư cúi đầu đọc một hồi, không biết bị câu nào chọc phải, khiến anh cười thật lâu. Ngư Vi nhìn góc mặt nghiêng của anh, thấy anh cười đến mức lúm đồng tiền kia cũng hiện ra sâu hoắm, một lúc sau anh mới chậm rãi nói: “Viết cũng không tệ, có phần thú vị khá giống Vương Tiểu Ba*.”

(*Vương Tiểu Ba: được mệnh danh là ‘vua viết về tính dục của Trung Quốc’. Ma lực thu hút người đọc ở giọng điệu từng từng, hài hước, thật hư không tưởng.)

Thầy Vương cầm nín, nghĩ thầm trong bụng đây là phản ứng gì ah, nhưng ngay sau đó liền nói: “Chắc chắn đây không phải do thằng nhóc Tôn Đãi Cách viết, không biết nó tìm đâu ra người viết giúp, chữ của nó cẩu thả như giun bò, môn văn lúc nào cũng gần như đội sổ, cái này vừa nhìn vào là biết ngay không phải nó viết.”

Bộ Tiêu lại nhìn lướt qua lá thư một hồi rồi gấp lại, lúc gấp xuống anh thấy mặt sau có mấy bài toán viết bằng bút chì, lẩm bẩm nói: “Tuy nhiên có thể thấy, Ngư Vi của chúng tôi không có ý định đáp lại, mặt sau của lá thư này đều là phép tính nháp mấy bài toán...”

Nghe thấy ‘Ngư Vi của chúng tôi’ trong lời nói của anh, khuôn mặt Ngư Vi lập tức bị nung đỏ, cô nhìn về phía anh thấy anh cũng đang nghiêng đầu nhìn mình, ánh mắt sâu thẳm.

Lúc hai người ra khỏi phòng giáo viên đã rất trễ, không biết có chuyện gì vui mà thầy Vương và Bộ Tiêu cứ anh một câu tôi một câu đến tung tóe. Mãi tới khi khoe môi sắp trắng bệch ra mới dừng lại, thầy Vương nói lát nữa còn phải đi quan sát học sinh lớp tự học buổi tối, nên giờ phải xuống căn tin dưới lầu ăn cơm, mới chịu để cho Bộ Tiêu và Ngư Vi rời đi.

Hiện tại, thân thể, lịch sử gia tộc mấy đời nhà Ngư Vi đều đã bị thầy chủ nhiệm nắm rõ hết rồi, lúc nghe Bộ Tiêu nói chuyện, cô cũng rất kinh ngạc sao anh có thể cuốn hút đến thế, chỉ là nói chuyện phiếm thôi mà vô cùng thú vị. Anh thường hờ hững nói ra mấy lời đối đáp phóng khoáng khiến người ta phải sảng khoái bật cười.

Lúc này trường học rất vắng vẻ, bầu trời đã chuyển sang một màu đen tuyền, đèn hành lang vẫn chưa được bật sáng. Trong bóng tối, Ngư Vi bước theo Bộ Tiêu đi xuống cầu thang, dường như tất cả mọi âm thanh đều ngừng lại, bên tai chỉ có tiếng bước chân của hai người.

Thị lực của Ngư Vi không tốt lắm nên không nhìn thấy rõ dưới chân, suýt chút nữa giẫm hụt bước, Bộ Tiêu liền vịn lấy khuỷu tay cô, để cô đi bên cạnh mình, khẽ cười nói: “Thì ra cháu rất được các bạn học nam ngưỡng mộ, không biết nhận được bao nhiêu thư tình rồi mới có thể nghĩ tới chuyện xem nó như giấy nháp làm toán chứ?”

Ngư Vi thoáng nghĩ ngợi, hàng mi dài rủ xuống nhẹ nhàng nói: “Không nhiều đâu ạ.”

Bộ Tiêu nghe cô trả lời như vậy, cảm thấy thật thú vị, nhất thời muốn trêu cô liền nhướn mày hỏi: “Không thích ai sao?”

Ngư Vi khẽ cắn môi dưới, cô còn có thể nói gì đây, cũng không thể nói trong lòng cô chỉ có anh, đành phải nói lời nhận xét: “Đều rất trẻ con ạ.”

Bộ Tiêu nghe vậy bật cười, lúc này anh chỉ cần hơi nghiêng mặt qua là có thể thấy ngay gò má trắng ngần của Ngư Vi, vô cùng xinh đẹp, chiếc mũi nhỏ thanh tú, trên chóp mũi có một nốt ruồi duyên nhỏ nhắn rất xinh, càng lộ ra vẻ thanh mảnh tinh tế của khuôn mặt. Lúc cô nói chuyện nét mặt luôn nhẹ nhàng như dòng suối trong lành mùa hạ, từng cái nheo mắt nháu mày đều khiến người ta cảm thấy rất yên bình.

“Còn cái này?” Bộ Tiêu đang đưa tờ giấy viết thư màu hồng nhạt trên tay, giọng nói trầm xuống: “Cũng trẻ con sao?”

“Cái này viết rất hay.” Ngư Vi đáp ngay chẳng chút nghĩ ngợi, sau đó trầm mặc hồi lâu lại nói tiếp, giọng nói đầy đam chiêu: “Nhưng thư tình có hay hay không... phụ thuộc vào người gửi nó là ai.”

Bộ Tiêu nhất thời không biết phải nói gì, anh khẽ nheo mắt, nhướn mày xoay qua nhìn Ngư Vi. Khi cô nói những lời này, vẻ mặt vẫn phẳng lặng như nước chẳng chút gợn sóng, nhưng trong giọng nói rõ ràng có chôn giấu điều gì đó. Hơn nữa những lời này, tuy ngắn gọn đơn giản nhưng vô cùng sâu sắc, nói sao đi nữa cũng không giống những lời một học sinh cấp ba có thể nói ra được.

Vì sao cô lại khác biệt với mọi người đến thế, đừng nói là so với bạn bè cùng lứa tuổi cô, ngay cả với những người trưởng thành ở tuổi của anh, cô cũng hết sức đặc biệt, là người khác biệt với cả thế giới này. Sống đến hai mươi tám năm, đây là lần đầu tiên anh gặp phải...

Ý nghĩ này vừa xuất hiện, đã khiến Bộ Tiêu thoáng giật mình, anh lập tức cúi đầu xuống, cong môi tự cười giễu chính mình.

Anh đang nghĩ gì thế này? Vì sao lúc này tâm trạng anh lại hết như những lời anh đã viết trong thư...

Tờ giấy màu hồng nhạt kia vẫn đang nằm trên tay, lúc xuống tới đầu gối, Bộ Tiêu cẩn thận gấp lại bỏ vào túi quần.

14. Chương 14

‘Tổ thích một người’, Ngư Vi điềm tĩnh nói.”

Ra khỏi dãy tòa nhà phòng học, Ngư Vi không hỏi anh muốn đưa mình đi đâu mà tự đi về phía cổng trường, vừa đi được mấy bước đã bị Bộ Tiêu kéo cổ áo khoác đồng phục lôi lại rẽ theo hướng khác.

Trên sân vận động, đèn pha chiếu sáng rực, có một nhóm nam sinh đang chơi bóng rổ trên sân. Bộ Tiêu dẫn Ngư Vi bước ra bóng tối băng qua bãi tập hướng về phía căn tin, khi đến trước cửa nhà ăn sáng choang, anh chẳng chút lạ lẫm bước nhanh vào.

“Chú muốn ăn cơm ở căn tin sao ạ?” Ngư Vi nhất thời có chút kinh ngạc.

“Chú không ăn, tối nay còn có tiệc.” Bộ Tiêu thản nhiên vén rèm cửa để cô vào.

Nhiệt độ trong nhà ăn ấm hơn bên ngoài rất nhiều, hương gạo chín thoang thoảng lan tỏa khắp phòng. Căn tin của trung học Z Ngư Vi đang theo học nấu ăn rất ngon, món nào cũng hấp dẫn và giá cả hết sức phải chăng. Vì vậy lúc trước có nhiều người bên ngoài chỉ vì muốn ăn cơm ở đây mà đặc biệt vào đăng ký mua thẻ ăn. Nhưng về sau trường học sợ có quá nhiều người lạ trà trộn vào không kiểm soát được nên đã bỏ

không bán cho người ngoài nữa. Hiện tại chỉ có giáo viên học sinh và nhân viên trong trường mới có thể ăn cơm ở đây.

Ngư Vi còn đang lo lắng Bộ Tiêu sẽ bị đuổi ra ngoài, kết quả sau khi chọn thức ăn xong, cô thấy anh lấy từ trong túi quần ra một cái thẻ ăn, quẹt thẻ giúp cô thanh toán.

“Phải ăn hết.” Anh tìm một chỗ đi tới, đặt cái khay trên tay xuống, rồi ngồi đối diện nói với Ngư Vi.

Thức ăn do anh chọn, đầy ắp, Ngư Vi nhìn khay cơm cảm thấy nhiệm vụ này có chút khó khăn, nhưng không dám phản đối, chỉ có thể yên lặng cầm đũa lên.

Cô đang miệt mài cố ăn hết, thì thấy Bộ Tiêu bất ngờ đưa qua một cái thẻ ăn. Thẻ có màu trắng bên trên khoét một lỗ nhỏ treo con hồ ly trang trí bằng nhựa rất đẹp, giống hệt con hồ ly trên chìa khóa xe anh mà lần trước cô đã trông thấy.

Ngư Vi nhìn chằm chằm con hồ ly kia, khoảng khắc đó đến từ chối cô cũng quên mất.

“Dì nhỏ của cháu sao lại không biết xấu hổ như vậy chứ?” Lúc cô còn đang ngây ngốc, Bộ Tiêu bỗng cất tiếng, con người đen lầy lẫm quàng sáng bạc: “Cái mặt già nua đó chắc thuộc giống dưa chuột? Đúng là thiếu ăn đòn mà...”

Nghe anh độc địa như vậy, Ngư Vi lại cảm thấy có chút buồn cười, thậm chí đến cả Từ Ấu Oánh cô cũng thấy không hận nổi.

“Có lẽ do cuộc sống không hài hòa?” Ngư Vi vừa cắn miếng sườn chua ngọt vừa hờ hững nói.

Trước giờ, lúc nào Bộ Tiêu cũng thấy cô nói năng khéo léo cẩn trọng như bà cụ non, bây giờ đột nhiên hơi hợ hợn ra một câu như vậy, khiến anh không nhịn được bật cười thành tiếng, đôi mắt hoa đào nhìn Ngư Vi có chút đỏ hỏn cười: “Cháu nói gì?”

Ngư Vi xấu hổ sao có thể lặp lại lần nữa, chỉ cúi đầu chăm chú ăn canh.

Thấy cô không nói gì, Bộ Tiêu liền nhìn cô chằm chằm, Ngư Vi uống xong bát canh, ngẩng đầu lên nhìn anh, đôi mắt to trong vắt như dòng suối mùa xuân, khuôn mặt kia chẳng lớn hơn cái bát đựng cơm bao nhiêu, anh nhất thời chẳng biết phải nói gì.

Lặng lẽ ngắm nhìn cô ăn cơm, cho dù khi ăn hay khi nói chuyện cũng đều thong thả ung dung hết như con mèo nhỏ, dường như không phải đang ăn cơm mà là đang liếm móng vuốt.

Ngư Vi biết vừa rồi mình quá phấn khích nên đã vô tình bộc lộ ra góc nhỏ của riêng mình. Ở bên Bộ Tiêu, trái tim cô luôn tràn ngập niềm vui và sự thư thái, cô thấy mình không cần phải đắn đo lường lự, có thể tự do nói bất cứ điều gì mình muốn, có lẽ bởi anh cũng cảm thấy giống như cô vậy.

Sau đó Bộ Tiêu hờ hững nói rằng anh đã đem hết toàn bộ phí sinh hoạt ông nội Bộ gửi cho cô và Ngư Na đổi thành vật dụng hàng ngày, thẻ ăn chính là một trong số đó.

Ngư Vi ngẩng đầu nhìn anh, tròn xoe hai mắt, cô thật sự không nghĩ còn có biện pháp như thế.

“Không phải bà ta coi chú như kẻ ngốc mà lừa gạt sao...” Bộ Tiêu cong môi cười, nhíp nhíp cái bật lửa màu bạc trên tay: “Để xem bà ta còn có thể cướp cái gì, váy nhỏ hồng phấn hay là quần bó màu trắng đây, có cướp cũng phải xem bà ta có năng lực để mặc không.”

Nghe anh nói vậy, Ngư Vi có thể mơ hồ đoán ra anh đã đổi tiền thành những gì, đầu tiên là thẻ cơm, sau đó là văn phòng phẩm, cặp sách, quần áo và giày dép. Cô biết mỗi tháng ông nội Bộ cho hai chị em cô rất nhiều tiền, nhưng không nghĩ có thể đổi được nhiều thứ đến vậy.

Lúc hai người ra khỏi nhà ăn cũng là thời điểm lớp tự học buổi tối sắp bắt đầu, càng lúc càng có nhiều học sinh nhộp nhộp đi vào cổng trường. Ngư Vi cố bước thật chậm, cứ từng bước từng bước một, khoảng khắc vui vẻ bình yên quá ngắn ngủi, cô cũng không biết đến khi nào mới được nhìn thấy anh lần nữa.

Nhưng khi tới dưới lầu dãy tòa nhà phòng học, Ngư Vi tính mở miệng nói lời tạm biệt, bỗng nghe anh gọi lại: “Cuối tuần này là sinh nhật tiểu Huy, ông già và chị dâu cả nói mời cháu tới nhà ăn cơm, còn bảo cháu mời thêm mấy bạn học trong lớp...”

Ngư Vi nghe anh nói vậy, bàn chân đang bước lên bậc thang bỗng khựng lại, cô cúi đầu đứng đó, nhất thời cảm thấy khá bồn chồn.

Dù sao cũng là tiệc sinh nhật, nếu tới tham dự thì phải mang theo quà tặng, hơn nữa lại đúng vào dịp cuối tuần, ngoài đồng phục đi học ra cô không còn bộ quần áo nào khác có thể mặc ra ngoài. Nên từ trước tới giờ, cho dù trong lớp có bất kỳ hoạt động gì hay có bạn mời đi hát karaoke, đi ăn cơm, xem phim cô đều từ chối.

Thật ra liệt kê nhiều như vậy, nhưng tổng kết lại cũng chỉ có hai lý do, thứ nhất là cô và bạn cùng lớp không có nhiều chuyện để nói với nhau, cô không muốn và cũng không có điều kiện để tham gia các buổi hội họp mở rộng mối quan hệ giao lưu bạn bè; thứ hai là cô không có tiền.

“Cháu ...” cô khẽ ngáp ngừng, hai chữ ‘không đi’ đã vọt tới bờ môi bất ngờ bị cô nuốt lại, những lời luôn ập ủ trong lòng bỗng phá kén mãnh liệt tuôn ra: “Chủ nhật, chú cũng ở nhà ạ?”

Trong bóng tối sâu thẳm, ánh sáng hắt ra từ dãy phòng học trên lầu rơi vào Bộ Tiêu khiến anh mông lung như ẩn như hiện, trong cái tranh tối tranh sáng đó Ngư Vi cảm thấy dường như anh ở bên cô thật gần.

“Sao thế? Chú không ở đó, sợ sao?” Bộ Tiêu nhìn cô hỏi.

Ngư Vi gật đầu, nép mình vào bóng đêm giúp cô can đảm hơn rất nhiều: “Có chú, cháu yên tâm hơn.”

“Ừ,” trong bóng tối Bộ Tiêu mỉm cười, khẽ nói: “Vậy thì ở nhà.”

Ngư Vi không ngờ anh lại đồng ý với mình, cô cúi đầu nhẹ mỉm cười khoe môi cong khe khẽ như mảnh trăng non e thẹn vội núp vào mây. Sau khi tạm biệt rồi, cô thấy anh vẫn đứng đó không chút động tĩnh, cứ đứng yên như vậy nhìn cô mỉm cười, khoảnh khắc đó bước chân cô khựng lại do dự chẳng muốn đi, cô đưa mắt nhìn anh.

“Lần này, đến lượt chú nhìn cháu đi.” Lúc anh nói những lời này, giọng nói như ẩn giấu đi nét trêu chọc thường ngày, nhưng Ngư Vi thấy, trong bóng đêm sâu thẳm, đôi mắt anh rất sáng, anh đang cười.

Ngư Vi bỗng thấy cổ họng mình như có thứ gì đó thít chặt, chua xót ngập tràn. Thì ra anh biết, lúc nào cô cũng nhìn bóng lưng anh rời đi, nhìn anh đi, anh biết cô day dứt.

Sau khi tạm biệt anh lần nữa, Ngư Vi xoay người đi thẳng vào hành lang, bên trong rất tối, ánh sáng của tầng trên không rơi tới được, lúc này vô cùng yên tĩnh. Cô cẩn cúi bước đi không quay đầu lại, nhưng khi tới lối rẽ, cô vẫn không khống chế được đôi chân mình, nó dừng lại, đứng ở góc khuất nơi anh không thể thấy, dõi theo anh.

Bộ Tiêu vẫn chưa rời khỏi, anh yên lặng đứng đó, cúi đầu đốt cho mình điếu thuốc. Ngón tay gạt nắp bật lửa, âm thanh ‘poong’ trong trẻo vang lên, ánh lửa quyen vào quang sáng trắng của ngọn đèn trên lầu rơi vào dáng anh, cao gầy mà thẳng tắp.

Anh thở ra hai làn khói mỏng mảnh sau đó xoay người rời đi, bóng lưng anh từng bước hòa vào bóng tối, từng đường nét trên cơ thể anh là từng nét cô khắc vào lòng.

Đột nhiên Ngư Vi nghĩ, yêu một người chính là, cho dù có bao lần dõi theo bóng lưng đó rời đi, vẫn sẽ không bao giờ đành lòng cất bước quay đi trước.

Luôn có những khoảnh khắc, Ngư Vi bất chợt nhận ra tình cảm cô dành cho Bộ Tiêu mãnh liệt đến mức nào, là một thứ tình cảm chính cô cũng không thể nói hết, cô ý lại vào anh, say đắm, nhung nhớ, quyến luyến... vào lúc này tất cả cảm giác đó ùa tới hỗn loạn như vậy.

Cô thấy anh tan vào trong bóng đêm, rõ ràng trước đó nơi này có hơi thở nụ cười của anh, vậy mà giờ đây chẳng còn lưu lại chút gì. Ngư Vi mò mẫm trong bóng tối đi lên lầu, cô cố bước thật khẽ để không đánh thức những chiếc đèn cảm ứng âm thanh, giữ lại bóng tối, giữ lại chút dư vị của anh.

Mấy ngày sau đó, Ngư Vi lại phát hiện ra một chuyện khiến cho phần tình cảm mà cô ngỡ đã lấp đầy trái tim mình không còn chút chỗ trống nào nữa, lại tiếp tục đâm chồi mạnh mẽ không cách nào khống chế được.

Hôm đó, cô ở trong lớp thu lại bài kiểm tra trắc nghiệm môn toán đã được phát ra mấy ngày trước đó, lúc thu tới nhóm của Bộ Huy, trưởng nhóm nói hần vẫn chưa nộp lại, Ngư Vi đành phải tự mình đi xuống sân bóng rổ dưới lầu tìm hần.

Bộ Huy nhìn thấy cô tới là phát phì cười, nhưng không nói gì chỉ sai chân đi nhanh về lớp, lôi từ trong cặp ra một bài thi nhảu nhúm ném qua cho cô.

Lần thi trắc nghiệm này điểm số của hần rất tệ, đội sổ môn toán, thầy Triệu đã chỉ đích danh phê bình, những bài thi có điểm số từ tám mươi trở xuống sau khi sửa hết lỗi phải đưa về cho phụ huynh xem qua và ký tên, không nghi ngờ gì, Bộ Huy cũng nằm trong số đó. Lúc Ngư Vi cầm bài thi của hần nhìn lướt qua xem phụ huynh có ký tên hay chưa, ánh mắt cô chợt ngưng lại.

Một hàng chữ viết tay quen thuộc đập vào mắt, Ngư Vi thấy nhịp tim mình cứ tăng dần, cô cầm lên cẩn thận đọc lại.

Là một đoạn ngắn nội dung rất đơn giản, thông báo đã biết kết quả kiểm tra, sẽ giám sát và đốc thúc việc học tập của Bộ Huy, sẽ bảo hần cố gắng nỗ lực để đạt được kết quả tốt hơn... vâng vâng, phần đề tên là hai chữ vô cùng phóng khoáng ‘Bộ Tiêu’.

Điều khiến Ngư Vi kinh ngạc không phải là Bộ Tiêu ký tên trên bài kiểm tra của Bộ Huy, mà là chữ viết này với chữ viết trong bức thư tình lần trước cô nhận được, giống nhau như đúc.

Chiều tối hôm đó trong lớp tự học, Ngư Vi thật sự không nhận được nên mở lời hỏi Bộ Huy: “Lá thư lần trước của Tôn Đãi Cách, là do chú Ứt cậu viết giúp sao?”

Bộ Huy đang uống nước, nghe cô hỏi vậy liền ngạc nhiên, hần nhú mồm nhìn cô, nghĩ thầm trong bụng ánh mắt cô nàng này..., vậy mà cũng nhìn ra được sao?

“Ồ.” Hần đáp một tiếng, dù sao cũng chẳng phải chuyện của hần, bị vạch trần cũng chẳng vấn đề gì, bản thân hần cũng mãi tới khi Ngư Vi ngắt xiu mới biết, không ngờ anh em tốt của hần lại bí mật đưa lá thư đó cho cô.

Thằng nhóc Tôn Đãi Cách kia đến chết cũng không chịu nói nữ sinh mình thích là ai, mãi tới hôm Ngư Vi bị tuột huyết áp té xỉu, Bộ Huy nhìn thấy hần đang ở dây bàn đầu tiên vội phóng thật nhanh lao tới tính ôm kiểu công chúa, rốt cuộc bị Kỳ Diệu cản lại, lúc đó hần mới biết ánh mắt của thằng nhóc đó quý dị như vậy, lại thích Ngư Vi.

Bộ Huy len lén nhìn trộm Ngư Vi, bàn tay đang viết bỗng dừng lại, ngòi bút khẽ chạm vào quyển sách bài tập, dường như đang thất thần mông lung điều gì. Sau đó làn mi cong khẽ lay động như cánh bướm chập chờn muốn bay lên, ánh mắt như bừng tỉnh, cô lại cúi đầu tập trung làm bài.

Kể từ hôm đó, sau khi biết được chuyện này, Ngư Vi vẫn không thể tin đó là sự thật, mặc dù đã nhận được câu trả lời chính xác của Bộ Huy nhưng cô vẫn sợ có gì đó nhầm lẫn, lòng như có con sâu nhỏ gặm nhấm, cuối cùng không kìm nén được đã gửi tin nhắn hỏi Bộ Tiêu.

Không ngờ anh lại vô cùng thoải mái thừa nhận: “Ừ, chú viết.”

Đêm đó, Ngư Vi mất ngủ, màn hình di động cứ chợt sáng chợt tối, cô đọc đi đọc lại tin nhắn của anh, nhưng rốt cuộc vẫn không cách nào chìm vào giấc ngủ. Cô xuống giường, bật đèn bàn lên ngồi viết.

Trí nhớ của Ngư Vi rất tốt, lá thư này cô đã đọc hai lần nên những lời trong đó vô tình vẫn còn trong ký ức, cô thậm chí nhớ lại, chưa tới nửa phút sau những câu chữ đã bắt đầu viết xuống.

Vì sao... Rõ ràng cô đã ngưỡng mộ anh đến vậy tựa như không còn giới hạn nào, thế nhưng càng lúc càng phát hiện ra những điểm khác ở anh cứ cuốn cô vào sự hấp dẫn đó, như thể tìm được sự đồng cảm nơi sâu thẳm nội tâm.

Thư anh viết rất hay, ‘Cuộc đời này vô giá, cả đời tôi chỉ cần yêu một người’, ‘Em ở nơi này, trong tim tôi, hãy mặc sức tung hoành’. Ngư Vi nhìn chăm chăm những dòng chữ trên trang giấy, chỉ hận nét chữ của mình mềm mại thanh mảnh quá, không thể hiện được dù chỉ một phần nhỏ sự mạnh mẽ tinh tế của anh.

Không sai, chữ viết của Bộ Tiêu cũng là chữ viết đẹp nhất mà cô từng thấy, tao nhã mà không mất đi sự phóng khoáng, uyển chuyển nhưng không kém phần mạnh mẽ.

Cả đêm dài Ngư Vi gần như không chợp mắt, cô đã hoàn toàn thấu hiểu cảm giác nhận được thư tình của chính người trong lòng mình viết, từng câu từng chữ trên đó đều của chính anh, nhưng tên người gửi không phải là anh, quả thật là một sự dày vò tra tấn.

Ngư Vi khê cắn môi rời khỏi giường chuẩn bị đi học. Mùa đông đã đến, lúc một mình đi trên con đường vắng lặng, Ngư Vi hạ quyết tâm, cô phải cố gắng giữ gìn sức khỏe để học thật tốt cũng hy vọng đáng về bên ngoài có thể đổi khác trường thành nhanh một chút.

Một tuần sau đó, Ngư Vi đã trải qua một sự thay đổi rất lớn, vì có thể ăn, nên bữa cơm nào cô cũng ăn đúng giờ, ăn rất no, giờ giải lao giữa buổi học còn mua thêm thức ăn vặt, thường là trứng luộc và sữa, thỉnh thoảng cô còn đến sân vận động của trường để chạy bộ, cô muốn nỗ lực hết sức để có thể cao lên và có được đáng về khỏe mạnh.

Hôm nay, lúc đang ăn cơm trưa ở căn tin, Ngư Vi vừa đặt khay cơm trên tay xuống bỗng nhiên bên tai truyền tới tiếng gào to.

“Trời ơi, đuôi! Thê cơm của cậu, số dư còn tới hơn bảy trăm!” Kỳ Diệu sợ Ngư Vi lại nói dối mình len lén chịu dối nên dạo này thường đi ăn cơm chung với cô ở căn tin, lúc nghe thấy số dư trong thẻ cơm của Ngư Vi liền giật cả mình.

Không sai, thời điểm Ngư Vi phát hiện ra chuyện đó cũng sợ hết hồn, sau khi cẩn thận xác nhận lại rất nhiều lần không sai, mới biết được trong thẻ vậy mà có tới hơn tám trăm tệ.

“Đuôi, gần đây cậu có vẻ kỳ lạ lắm nha.” Kỳ Diệu bưng cái khay ngồi đối diện cô nói: “Cả ngày cứ ngăn người, cậu bị sao vậy?”

Ngư Vi nhìn cô nàng nhét cả nửa viên thịt xay như quả bóng nhỏ vào miệng, khiến xung quanh dính đầy dầu mỡ, cô rút một tờ khăn giấy lau giúp bạn, thầm nghĩ không biết có nên nói hay không?

Cô chưa từng nói chuyện này với ai khác, cô thầm quyết định.

“Tớ thích một người.” Ngư Vi yên lặng húp một ngụm canh, điềm tĩnh nói.

“Phốc...” Kỳ Diệu vô cùng ‘đoan trang’ phụt hết cơm ra ngoài, bản thân còn bị sặc, vừa ôm chặt cổ họng vừa hỏi: “Khụ khụ khụ, cậu nói cái gì?!”

“Tớ thích một người, nếu không phải anh ấy, cả đời này tớ sẽ không yêu ai khác...” Ngư Vi khê nói sau đó húp hết chén canh của mình.

Kỳ Diệu thật sự bị mấy lời của cô dọa rồi, ho khan mãi một lúc vẫn không khỏi, khiến cho rất nhiều người trong nhà ăn xì xào liếc mắt nhìn: “Cậu cậu cậu, cậu thích ai hả?”

Ngư Vi nhẹ nhàng đặt cái chén xuống bàn, ánh mắt trĩu lại, cho tới giờ cô chưa từng nói qua tên anh, ngay lúc này cô cũng không dám nhắc đến, hiện tại cũng không phải là thời điểm thích hợp để nói ra, vì vậy cuối cùng cô vẫn lắc đầu: “Có lẽ vẫn nên giữ bí mật thôi.”

15. Chương 15

“Trên cổ tay truyền đến nhiệt độ cơ thể anh nóng bỏng, khoảnh khắc này thời gian như ngừng lại, mọi thứ bất động.”

Từ hôm đó trở đi, lúc nào Kỳ Diệu cũng quán lấy Ngư Vi hỏi xem rốt cuộc người cô thích là ai.

Dĩ nhiên Ngư Vi không thể nào nói ra được, năm lần bảy lượt như vậy, cô nàng Kỳ Diệu đã nuôi dưỡng thành công một thói quen xấu, hễ nghe được bất kỳ cái tên bạn học nam nào phát ra từ miệng Ngư Vi, cô nàng đều xếp người ta vào hàng ngũ đối tượng tình nghi. Nên khi nghe Ngư Vi nói chủ nhật này sẽ tới nhà Bộ Huy dự sinh nhật của hắn, hai mắt Kỳ Diệu liền sáng rực lên, nói mình cũng muốn tham gia, bảo Ngư Vi hỏi Bộ Huy xem có thể dẫn cô nàng đi cùng được không.

Bảo Ngư Vi đi hỏi, thật ra thì, quả thật có chút khó khăn.

Tuy nói ngồi cùng bàn cũng đã hơn một tuần lễ rồi, nhưng tổng cộng mấy lời cô và Bộ Huy nói với nhau, dùng hai bàn tay đã đếm xong hết.

Bộ Huy này cũng không phải người ít nói, lúc hắn ở cùng một chỗ với nhóm con trai thì trò chuyện rất sôi nổi, thậm chí còn là nhân vật trung tâm nổi bật trong nhóm, nhưng đối với bạn học nữ.... quả thật là một chữ cũng ngại nhiều.

Có một bạn học nữ tên là Phó Tiểu Thiều ở lớp bên cạnh dường như có tình cảm với Bộ Huy, thỉnh thoảng khi tan học thường tìm Bộ Huy mượn sách bắt chuyện mấy câu, nhưng lần nào cũng đụng phải cái đỉnh lạnh.

Nhưng Ngư Vi biết, Bộ Huy chính là người mặt lạnh tim nóng, kể từ hôm cô bị tụt huyết áp ngất xỉu, mấy ngày sau lúc đi học hắn thường mang theo bánh mì và sô cô la đặt trong hộp bàn nhưng không ăn mà cứ để đó. Trước kia hắn chưa từng mang theo thức ăn bao giờ, tuy rằng đến cuối cùng hắn cũng không mở miệng hỏi cô có ăn không chỉ âm thầm quan sát cô mà thôi, nhưng Ngư Vi biết mấy thứ đó hắn chuẩn bị cho cô.

Quả nhiên, hắn chỉ làm vậy có ba ngày, sau này thấy cô đã ăn cơm trong nhà ăn rồi, hắn không mang theo nữa.

Nên Ngư Vi cảm thấy Bộ Huy này là một người tốt, tuy bề ngoài luôn tỏ vẻ lạnh lùng, không nói không rằng nhưng kỳ thực trong lòng là một người rất ấm áp... Cũng giống như đối với Phó Tiểu Thiều, tuy hắn luôn có vẻ khó chịu không kiên nhẫn khi bị cô nàng quẩn lầy, nhưng hết lần này tới lần khác đều cho con gái nhà người ta mượn sách.

Vì vậy, lúc Ngư Vi hỏi có thể dẫn Kỳ Diệu cùng đến dự tiệc sinh nhật của hắn không, Bộ Huy quay đầu lại nhìn cô, ánh mắt lạnh lùng, sau đó xoay mặt đi chỗ khác, gật đầu.

Bộ Huy có mái tóc khá đặc biệt, màu tóc nhạt không giống với phần lớn mọi người, gần như là màu nâu, hơi xoắn tự nhiên, nếu hôm trước ngủ không ngay ngắn thế nào hôm sau cũng sẽ rối bù.

Nếu bỏ qua mái tóc này, chỉ nhìn một bên sườn mặt của Bộ Huy mà nói, các góc cạnh của gương mặt hắn thật sự có mấy phần rất giống với Bộ Tiêu.

Nhưng khuôn mặt của Bộ Tiêu rắn rỏi sắc sảo hơn, toát ra vẻ anh tuấn phong trần, đường nét của Bộ Huy nhìn có vẻ trong sáng, làn da cũng sáng hơn da anh một chút.

Ngư Vi cứ vô thức nhìn chằm chằm gò má của Bộ Huy hồi lâu, Bộ Huy quay mặt sang, cau mày nói: “Cậu nhìn tôi làm gì?”

Ngư Vi giật mình xoay mặt đi chỗ khác, thu ánh mắt lại đặt vào vở bài tập toán trước mặt, ngây ngốc một lúc sau mới lí nhí nói: “Cậu ... và chú Út cậu thật giống nhau.”

Chủ nhật hôm nay, Ngư Vi cũng không dậy quá sớm, vì cô thật sự không có gì để chuẩn bị.

Ngư Vi kiểm tra lại quà sinh nhật đã được gói cẩn thận đang đặt gọn gàng trong cặp sách, đó là một chiếc khăn quàng cổ cô đã dành ra ba buổi tối tự tay đan cho Bộ Huy. Vì mới mua điện thoại nên Ngư Vi thật sự không còn tiền để mua món quà nào có giá trị, những món đồ ít tiền mà đem tặng thì có vẻ miễn cưỡng như tặng cho có lệ, cô đành phải làm cái này.

Còn chuyện sẽ mặc gì, Ngư Vi lại càng không phải bận tâm suy nghĩ, ngoại trừ đồng phục cô không có bộ quần áo nào thích hợp để mặc đến các bữa tiệc, tất cả đều đã rất cũ, kiểu dáng cũng không còn phù hợp

nữa. Mấy hôm trước cô đã chọn ra bộ đồ tốt nhất mà mình có, dự định sẽ mặc hôm nay, tuy không còn mới nữa nhưng cô đã giặt ủi rất sạch sẽ, cũng xem như có chút thể diện.

Nhưng sáng nay, sau khi thức dậy, Ngư Vi tìm cả buổi vẫn không thấy đâu, bộ quần áo cô đã gấp ngay ngắn vốn đặt ở đầu giường hiện tại đã không cánh mà bay. Ngư Vi chạy ra ban công liền nhìn thấy chiếc áo sơ mi và cái quần tây ướt nhẹp đang nhỏ nước lớn tòn trên dây phơi đồ.

Cô quay lại nhìn Từ Ấu Oánh đang ngồi xem tivi trong phòng khách, chỉ thấy khoe miệng bà ta nhếch lên tia cười khẩy, Ngư Vi lập tức hiểu ra. Từ trước đến giờ, quần áo của Chu gia đều do một tay Ngư Vi giặt giũ, hôm nay Từ Ấu Oánh lại đột nhiên tốt bụng làm giúp, rõ ràng không có ý tốt.

Đi về phòng, Ngư Vi lại lấy hết đồng phục học sinh cũ ra xem, thật sự không có cái nào có thể mặc được, cô đành mặc bộ đồng phục học sinh quen thuộc.

Lúc đi ra cửa Từ Ấu Oánh âm dương quái quỷ nói: “Hắn bao nuôi mày vì mày là học sinh, chơi đùa học sinh mà không mặc đồng phục thì còn ý nghĩa quái gì nữa?”

Ngư Vi không muốn quan tâm tới nữa, chỉ quay lại lạnh lùng nhìn bà ta một cái.

Từ Ấu Oánh thấy ánh mắt rét lạnh đó của Ngư Vi, diện người không nhịn được lập tức chửi ầm lên. Bà ta đương nhiên nhìn ra dạo này Ngư Vi ở bên ngoài được ăn uống rất đầy đủ, sắc mặt gầy đây cũng hồng hào hơn, vì được ăn ngon nên bà ta thấy dường như cô cao lên không ít, trở mã càng xinh đẹp rực rỡ, ngày càng giống hệt người chị gái đã mất sớm của bà ta. Càng nhìn càng thấy như cái gai trong mắt, tức run người nhưng lại không cách nào trút giận được, đành phải đi kiểm chuyện.

Mấy hôm trước, thành phố G có một đợt khí lạnh bất ngờ tràn về kéo theo mưa rào và giông khắp nơi, sau trận mưa đó nhiệt độ giảm xuống rất thấp gần không độ.

Ngư Vi chỉ mặc đồng phục học sinh nên rất lạnh, chân tay gần như tê cóng, cô ôm chặt hai cánh tay, chỉ thấy từng cơn gió lạnh buốt thổi xuyên qua bộ quần áo mỏng manh cô đang mặc trên người, quật thẳng vào xương tủy.

Ngư Vi lên tàu điện ngầm đi tới Bộ gia, vì trước đó cô nhận được tin nhắn của Bộ Tiêu bảo cô đến sớm hơn mọi người một chút, nên hôm nay cô không đi cùng Kỳ Diệu mà chỉ đi một mình.

Dưới màu xám xanh bằng bạc như men sứ của ngày trời vào đông, Bộ gia vẫn như trước, lặng lẽ nằm bên sườn núi, nép mình dưới những tán cây dần hiện ra trong tầm mắt Ngư Vi. Lúc Ngư Vi đến nơi mới chỉ khoảng chín giờ, vừa mở cánh cửa cổng con tai nhọn đã nhào ra chạy lòng vòng bên chân cô sửa inh ỏi. Ngay sau đó, cửa chính bên trong thoáng hiện một bóng người duyên dáng, là Diêu Tổ Quyên ra đón cô.

Đã lâu rồi không gặp, Diêu Tổ Quyên rất nhớ cô bé con này, vừa nhìn thấy Ngư Vi liền ân cần rồi rít quan tâm, hỏi cô chỉ mặc đồng phục như vậy có lạnh lắm không, vừa nói vừa dắt tay Ngư Vi vào phòng khách ngồi xuống sofa tán gẫu mãi một lúc vẫn chưa hết chuyện. Lúc Bộ Huy xuống lầu, thấy Ngư Vi đã đến, Ngư Vi liền nói: “Chúc mừng sinh nhật,” hắn chỉ ‘ừ’ một cái đi tới tủ lạnh lấy một lon coca rồi xoay người lên lầu.

Vì hôm nay trong nhà có một đám nhất quỷ nhì ma tới dự tiệc sinh nhật, ông nội Bộ ngại ồn ào nên đã bảo người con trai thứ ba vừa đi công tác ở nước ngoài về đưa ra ngoài giải khuây, dĩ nhiên Phàn Thanh cũng đi cùng. Lúc này trong nhà rất yên ắng, Ngư Vi hỏi thăm bác cả, Diêu Tổ Quyên rót cho cô một ly nước: “Thời gian này, ông ấy còn có thể ở đâu nữa, đang ở trong phòng lễ Phật.”

Bộ Tĩnh Sinh hướng Phật, trước đó Ngư Vi đã được nghe chuyện này, lần trước lúc ăn cơm, ông cũng chỉ ăn chay, trên tay có đeo một chuỗi tràng hạt. Cô cũng từng nghe Bộ Tiêu kể chuyện anh có thỉnh cho anh trai mình một bàn thờ Phật, nên bây giờ nghe nói ông đang ngồi thiền lễ Phật cô cũng không có gì ngạc nhiên.

“Vậy còn... chú Út... ạ?” Ngư Vi nhớ lần trước anh đã đồng ý với cô hôm nay sẽ ở nhà, nhưng lúc này lại không thấy anh đâu khiến cô cảm thấy có chút mất mát.

“Lão Tứ ốm nặng, sáng nay thức dậy chỉ ăn được một chút liền trở về phòng, bây giờ chắc đang ngủ rồi.” Về mặt Diêu Tổ Quyên không có gì căng thẳng, nhưng lại dọa Ngư Vi hoảng hốt không thôi, mặt mũi cũng sắp trắng bệch ra.

“Chao ôi, không có chuyện gì đâu, nhiều năm rồi hần không phát bệnh, có thể do mấy hôm trước nhiệt độ đột ngột hạ xuống nên hần bị nhiễm lạnh, đêm qua về tới nhà bị sốt nhẹ, không biết lúc này đã hết chưa, lát nữa cháu lên xem thử đi.” Diêu Tố Quyên thấy vẻ mặt Ngư Vi đầy lo lắng liền giải thích, bất chợt nhớ tới điều gì đó, nét mặt lại vui vẻ nói: “Trái lại, hần đó, mua cho cháu cả đồng hồ, đi, thím dẫn cháu lên lầu xem thử!”

Ngư Vi bị Diêu Tố Quyên nắm tay kéo lên lầu đi vào một căn phòng, Ngư Vi nghe bà nói đây là phòng của chị hai Bộ Tiêu, chỉ cần nhìn lướt qua đã biết ngay lầu lầu rồi không có người ở, nhưng vẫn được lau chùi sạch sẽ, rất sạch sẽ, chỉ có điều không có dấu vết người.

Trên chiếc giường trong phòng, túi nhỏ túi lớn chất chồng đủ thứ, lần trước lúc nghe Bộ Tiêu nói Ngư Vi đã mơ hồ đoán rằng anh đã mua rất nhiều thứ, nhưng khi thật sự nhìn thấy trước mắt, cô càng cảm thấy không thể tin nổi.

Diêu Tố Quyên vô cùng hào hứng, cầm mấy bộ đồ ướm thử lên người Ngư Vi cười rạng rỡ: “Vẫn là lão Tứ thông minh, hôm đó hần nói với ông cụ đổi hết tiền thành vật dụng hàng ngày, thím vừa nghe đã thấy rất tuyệt, đúng là ý tưởng hay mà, bây giờ thử xem ai cướp được nữa!”

Đúng là không cướp được nữa, Ngư Vi nhìn từng món đồ trước mặt, văn phòng phẩm và cặp xách đều là màu hồng phấn... không khỏi cảm thấy buồn cười, có lẽ Bộ Tiêu đã tốn không ít công sức nghĩ xem làm thế nào để Từ Ấu Oánh không lấy được đồ của cô nữa, anh đã mua những thứ chỉ có cô và Ngư Na mới có thể dùng.

“Nhiều quần áo như vậy, Ngư Vi tới đây xem thử đi, bên này là của con, bên này cho Ngư Na. Ôi, mấy thứ quần áo thiếu nữ này nhìn thật đẹp mắt, hôm nay con mặc luôn đi...” Trước khi đi ra ngoài, Diêu Tố Quyên nói với Ngư Vi.

Ngư Vi cúi đầu nhìn bộ đồng phục mình đang mặc, nhất thời cảm thấy khá lúng túng.

“Đúng rồi, con qua xem thử lão Tứ sao rồi, đi ra cửa quẹo phải đi thẳng rồi rẽ trái, phòng đầu tiên, thím xuống lầu xem cơm trưa chuẩn bị tới đâu rồi.” Lúc ra tới cửa Diêu Tố Quyên còn đặc biệt quay lại dặn dò.

Ngư Vi nói cảm ơn, đợi sau khi Diêu Tố Quyên ra ngoài, liền tùy tiện chọn một bộ quần áo thay vào, cô nghe nói Bộ Tiêu bị ốm, lòng lo lắng sốt ruột chỉ muốn thật nhanh nhìn thấy anh.

Thay quần áo xong, Ngư Vi liền đi tới căn phòng Diêu Tố Quyên đã nói, đứng yên trước cửa.

Ngư Vi chưa vào phòng anh bao giờ nên khó tránh khỏi do dự, cô không biết anh có ghét người khác tự tiện vào phòng mình hay không, lại sợ anh không khỏe, cứ lưỡng lự như vậy đưa tay gõ cửa.

Không có người trả lời, Ngư Vi lại dùng sức gõ thêm mấy cái, vẫn như cũ không có âm thanh nào vọng ra.

Nghĩ tới có khi nào anh sốt cao quá bị ngất xỉu rồi không, Ngư Vi bỗng sinh ra can đảm, xoay tay nắm cửa, quả nhiên cửa không khóa, cứ như vậy bị cô đẩy thẳng vào.

Lúc này, Ngư Vi mới cảm thấy hành động của mình thật không phải phép, cô thẳng tắp đứng chờ ra bên cửa nhưng ánh mắt lại không chịu nghe theo sự sai khiến cứ nhìn vào bên trong phòng.

Phòng ngủ của anh, rèm kéo che kín hết cửa sổ, cạnh đầu giường có chiếc đèn ngủ tỏa ánh sáng nhàn nhạt yếu ớt. Tuy bên ngoài ánh mặt trời sáng rõ, nhưng trong phòng lại yên lặng tĩnh mịch như đang giữa đêm khuya, anh nằm trên giường, chăn phủ kín người, đưa lưng về phía cô.

Nghĩ tới Diêu Tố Quyên nói anh bị sốt cao, Ngư Vi sốt ruột không đợi anh tỉnh dậy mà khẽ bước vào vòng qua cuối giường, đi tới bên cạnh anh.

Cô rón rén bước thật khẽ trong ánh sáng mờ nhạt hết con mèo nhỏ di chuyển chẳng phát ra chút tiếng động nào, khi đến trước mặt anh, cô yên lặng ngồi xổm xuống.

Anh nằm xoay người về phía đèn ngủ, ánh cam dịu nhẹ ấm áp mơ hồ phác họa từng đường nét trên khuôn mặt anh, khiến Ngư Vi như ngừng thở, tin đập loạn thật nhanh.

Khi anh nhắm mắt ngủ, dáng vẻ rất đẹp, thì ra lông mi anh dài đến vậy, phủ rợp như cánh cò đổ bóng râm xuống đáy mắt, đôi mày rậm như nét vẽ mực phóng khoáng trong tranh thủy mặc, đôi môi đầy mê hoặc khiến cô quần bách rối bời.

Khoảnh khắc này đến cả hít thở Ngư Vi cũng không dám, cô đưa tay khê khàng đặt nhẹ lên trán anh, dòng hơi ấm truyền vào đầu ngón tay đang buốt lạnh của cô, lúc này cô mới cảm nhận được, thì ra cô đang chạm vào anh, đó là hơi ấm cơ thể anh.

Chút hơi ấm đó khiến Ngư Vi gần như lạc lối, cô tiến lại gần hơn, tựa mặt mình vào gối anh, gần đến mức cô có thể cảm nhận được hơi thở ấm nóng đang đều đặn nhẹ hắt ra.

Vì sao? Rõ ràng cô còn chưa dám chạm vào anh, chỉ có hơi thở mơ hồ của anh khê lướt qua khuôn mặt cô, vậy mà lại mang đến cho cô cảm giác rung động chân thật tựa một nụ hôn sâu lắng chứa đầy sự ngưỡng mộ yêu thích và cả chút ... trách giận.

Nếu có một ngày anh thật sự hôn cô, cảm giác đó sẽ thế nào, trên đời này thật sự có loại rung động còn mãnh liệt hơn giây phút này sao?

Ngư Vi chỉ có thể lặng lẽ ngắm nhìn anh, ánh mắt cô lướt qua đôi mày rậm, đôi mắt, sống mũi chuyển dần xuống đôi môi mỏng, cái cằm và cả cái hầu kết đang nhấp nhô. Đường như phần tình cảm thầm lặng trong lòng cô đã là một sự mạo phạm rất lớn đối với anh.

Cô cứ nhìn như vậy, bỗng lý trí như không còn điều khiển được hành động nữa, cô nhẹ nhàng đặt cổ tay lên thử nhiệt độ nơi trán anh, bất ngờ bị một bàn tay nóng hập nắm lấy.

Cô giật mình, toàn thân cứng đờ, tim đập loạn xạ như muốn tung khỏi lồng ngực.

Bộ Tiêu đột nhiên mở mắt ra, đôi mắt sâu đen lấp lánh phản chiếu bóng cô trong đó.

Anh đã tỉnh, lặng lẽ ngắm nhìn cô đang đứng trước giường.

Ánh mắt đó phẳng phất ngỡ như đang trong giấc mộng hư hư thật thật, rồi như thể tập trung lại, sau đó chợt hiểu ra, đôi mắt sáng rõ đó bình thản nhìn sâu vào mắt cô, khiến toàn thân Ngư Vi run lên.

Trên cổ tay truyền đến nhiệt độ cơ thể anh nóng bỏng, khoảnh khắc này thời gian như ngừng lại, mọi thứ bất động.

Anh như tỉnh như mơ, như vẫn lảng lảng chưa rời khỏi giấc mộng, giọng nói khàn khàn tựa tiếng nỉ non: “Ngư Vi?”

Đây là lần đầu tiên anh gọi tên cô, lần đầu tiên cô biết, tên của cô toát ra từ miệng một người lại dễ nghe đến vậy.

16. Chương 16

Chỉ cần lướt qua một khoảnh khắc ngắn ngủi, cô có thể thấy vóc dáng Bộ Tiêu rất đẹp, đẹp đến không tưởng...”

Hai tiếng ‘Ngư Vi’ này của anh khiến toàn thân cô tê dại, đến cả hít thở cũng khó khăn.

Bộ Tiêu vẫn nắm cổ tay cô thật chặt mãi không buông ra, nhìn cô một hồi lâu mới có vẻ lấy lại chút tỉnh táo. Khóe môi anh cong lên thành đường cung hư hổng, chăm chú nhìn cô trầm giọng nói: “Cháu ở đây nhìn trộm cái gì hửm?”

Ngư Vi căng thẳng tới mức thiếu điều tim cũng muốn nhảy vọt ra ngoài, cô cố gắng thật bình tĩnh: “Nghe chị dâu cả của chú nói chú bị sốt cao, cháu muốn lên xem chú còn sốt không.”

Sao anh vẫn nắm chặt cổ tay cô như thế... Ngư Vi cảm thấy cánh tay mình đông cứng rồi, không dám động đậy gì hết, dường như Bộ Tiêu cũng nhận ra vẻ mất tự nhiên của cô, lúc này mới chợt bừng tỉnh buông cô ra.

Nhưng ngay sau đó anh lại cuộn mình vào trong chăn, trùm kín cả đầu, giọng nói biếng nhác truyền qua tấm chăn: “Xương cá, kéo rèm cửa sổ ra giúp chú...”

Lúc này Ngư Vi mới biết, thì ra anh vẫn chưa thật sự tỉnh táo, chỉ có thể đi tới cửa sổ kéo rèm ra cho anh.

‘Xoạt’ một cái, ánh mặt trời vung rắc vào phòng, bầu không khí âm u mập mờ vừa rồi thoát cái biến mất không dấu vết.

Ngư Vi quay đầu lại vừa vặn trông thấy anh đang cau mày hai mắt nhú chặt, ngồi dậy vuốt mái tóc đen có chút hỗn loạn. Cái chăn len trượt khỏi người anh lộ ra phần trên cơ thể trần trụi, xương bả vai và hai cánh tay cũng lộ ra ngoài, cô không biết phải đặt hai mắt mình ở đâu nữa, liền quay đi nhìn xuống sàn nhà.

Hình như anh không mặc áo, cũng không có gì lạ, nếu anh có thói quen ngủ trần thì đâu lý gì bắt anh phải mặc áo khi đang ngủ trong phòng mình, lúc này....

Ngư Vi nghĩ vậy liền khẽ nhìn về phía Bộ Tiêu, Bộ Tiêu cũng đang mở to mắt nhìn cô.

Lúc ánh mắt hai người giao nhau, Bộ Tiêu nheo mắt lại, khóe môi cong lên như móc câu cười vô cùng hứng thú.

“Đẹp lắm.” Từ trong miệng anh bỗng thốt ra một câu như vậy, nhưng thần sắc trong đôi mắt đó rất vô tư trong sáng.

Ngư Vi cảm thấy khuôn mặt mình nóng bừng lên, hồi lâu sau mới hiểu ra anh vừa nói gì. Lúc này cô đang mặc chiếc áo len nhung màu anh đào kết hợp với váy nỉ ngắn kẻ ô. Đây là lần đầu tiên anh nhìn thấy cô mặc trang phục khác với đồng phục học sinh thường ngày.

Nghĩ vậy, cô không khỏi thắc mắc: “Sao chú biết được cháu mặc quần áo cỡ nào ạ?”

Vừa rồi lúc thay y phục, cô đã thấy rất vừa vặn không sai lệch chút nào, cứ như là được đặt may riêng theo số đo của cô vậy.

Về mặt Bộ Tiêu hiện lên một nụ cười xấu xa, anh đưa tay mò mẫm tủ đầu giường tìm gói thuốc lấy một điếu đưa lên miệng, đôi con ngươi đen láy lướt nhìn cô mỉm cười: “Mắt của chú, trông trẻ con có thể nhầm chứ nhìn con gái không thể nào sai được.”

Ngư Vi cầm nín, tuy những lời này của anh nghe sao cũng thấy giống hệt lưu manh, nhưng chỉ cần nghĩ tới anh đã từng tỉ mỉ quan sát vóc dáng mình, cô liền cảm thấy xấu hổ.

Anh ngồi trên giường hút thuốc, đầu tóc vẫn còn khá hỗn độn, thật sự đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy anh như vậy. Bộ Tiêu cũng cảm giác được cô đang nhìn mình, chậm rãi ngược mắt lên chăm chú nhìn lại.

Ngư Vi đứng ngược sáng bên cửa sổ, mặc bộ quần áo anh đã mua cho cô, anh không biết các cô bé ở lứa tuổi cô thích gì nên đã đặc biệt tìm người giúp đi chọn cùng, lúc đó anh còn nghi ngờ có phải phong cách này khiến cho người mặc có vẻ quá ngây thơ giả tạo không. Bây giờ nhớ lại nguyên văn lời của cô bạn kia: “Cái này hoàn toàn phụ thuộc vào người mặc, nếu tôi mặc thì gọi là quả dưa già đi chà vò sơn xanh hay nói cách khác là ‘cưa sừng làm nghé’, nhưng nếu mấy cô nhóc nhỏ mười bảy mười tám tuổi mà mặc vào thì chỉ có thể nói đáng yêu.”

Quả nhiên, khi cô mặc vào, đúng là rất rất đáng yêu... Bộ Tiêu dời ánh mắt khỏi người cô, do vừa mới sốt cao, nên lúc này cơ thể anh có chút mệt mỏi, rít một hai hơi thuốc lá cũng không thấy thoải mái hơn, anh nhú mày đập tàn thuốc, vén hết chăn ra bước xuống đất.

Ngư Vi bị động tác bất ngờ của anh dọa cho hết hồn liền chui luôn vào trong rèm cửa.

Mặc dù anh có mặc quần dài thể thao mặc nhà màu xám nhạt, nhưng quả thật không có mặc áo, cô chỉ khẽ nhìn lướt qua liền dời ánh mắt đi, nhưng chỉ khoảnh khắc lướt qua ngăn ngủi đó cô đã nhìn thấy vóc dáng anh rất đẹp, đẹp đến không tưởng...

Lúc Diêu Tố Quyên đi vào vừa vặn nhìn thấy một màn, Ngư Vi núp sau rèm cửa sổ, lão Tứ đứng dưới ánh mặt trời đang chiếu vào, đầu tóc rối bời, trên người còn chưa mặc áo đang lúi húi tìm dép dưới đất. Bà liền cầm một cái gối đầu ném tới: “Lão Tứ, bình thường ở nhà không mặc áo cũng coi như thôi, cô gái nhỏ nhà người ta vẫn còn đang ở trong phòng, sao chú lại lưu manh thế hả!”

“Em là đàn ông thô ráp có gì đẹp mà nhìn?” Bộ Tiêu nheo mắt mỉm cười, hai mắt vừa rồi vẫn chưa mở ra nổi bị một gối của chị dâu cả đập vào liền hết cả mơ màng, đi dép xong liền tìm một chiếc áo trùm vào đầu. Lúc quay lại thấy Ngư Vi vẫn còn đứng bên trong rèm cửa, liền cảm thấy trên cô thật thú vị, đưa tay nhéo nhéo chân mày hỏi cô: “Chú dọa người vậy sao?”

Ngư Vi không biết phải trả lời anh thế nào, hai mắt nhìn chằm chằm ra ngoài cửa sổ... ngắm phong cảnh.

Diêu Tố Quyên mắng Bộ Tiêu một trận đã đời xong liền lấy nhiệt kế nhét vào tai anh, chỉ một giây sau đã có kết quả vẫn còn đang sốt nhẹ, bà hung dữ dặn đi dặn lại mấy lần phải nhớ uống thuốc rồi nắm tay Ngư Vi lôi đi.

Lúc Ngư Vi bước ra khỏi phòng, anh vẫn còn đang mỉm cười nhìn cô, vẻ mặt xấu xa tới mức khiến Ngư Vi cảm thấy hình như anh đã bị sốt đến hồ đồ luôn rồi, chẳng giống bình thường chút nào nữa...

“Lão Tứ, chú nhanh mặc quần áo vào đi, không thôi lát nữa bạn của Bộ Huy tới đông đủ mà chú còn chưa chỉnh đốn xong, có mất mặt không!” Diêu Tố Quyên dừng ngay cửa ném cho Bộ Tiêu một tối hậu thư sau đó dẫn Ngư Vi đi về phía hành lang.

Bữa trưa đã được chuẩn bị xong nhưng vẫn còn khá sớm, rốt cuộc Diêu Tố Quyên cũng đã có chút thời gian rảnh rồi kéo Ngư Vi đi nói chuyện phiếm, tâm sự trút nỗi lòng.

“Bé con, thím vẫn luôn muốn nói với con chuyện này, có gì thì con cũng đừng thấy phiền lòng nha, chính là chuyện của tiểu Huy ah, ôi chao, hán thật sự muốn làm cho thím sốt ruột tới chết mà! Bây giờ còn có bao lâu đâu là chuẩn bị bước vào kỳ thi tuyển sinh đại học, vậy mà hán còn một lòng một dạ muốn xông pha giang hồ, đừng nói cái gì mà 211 với 985*, chỉ cần hán có thể thi được vào mấy trường đại học gà mờ gà rừng là thím đã thấp hươu cảm tạ trời đất lắm rồi...” Diêu Tố Quyên kéo tay Ngư Vi về phòng mình vừa đi vừa nói: “Thím nghe lão Tứ nói hiện giờ con ngồi chung bàn với hán, thím không hy vọng gì khác, chỉ mong con thỉnh thoảng giúp hán một chút.”

(*Dự án 211: dự án xây dựng các trường đại học và cao đẳng trọng điểm quốc gia.

Dự án 985: dự án chung của việc xây dựng các trường đại học đẳng cấp thế giới của chính phủ TQ.)

Ngư Vi nghe ra được Diêu Tố Quyên rất sốt ruột, cô hết sức chân thành gật đầu: “Thím đừng lo lắng, con sẽ nghĩ cách ạ.”

Diêu Tố Quyên thấy cô đồng ý, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, vô cùng thân thiết nói: “Sau này mỗi cuối tuần con tới nhà đọc sách với Bộ Huy đi, đúng lúc thím cũng lo con ở nhà dì con bị người ta ức hiếp, ăn cũng không được no, con tới đây thím nấu cho mấy bữa ăn bồi bổ thân thể để có sức học.”

Thật ra không cần Diêu Tố Quyên đề cập tới, đối với Ngư Vi mà nói đây chính là chuyện tốt cần mà không được. Thường ngày cô thấy Bộ Huy không lo học chỉ ham chơi, kỳ thực trong lòng cô cũng muốn quan tâm đôi chút, nhưng lại sợ Bộ Huy không chịu phối hợp. Hiện giờ cô đang nhận sự giúp đỡ vô cùng to lớn của ông nội Bộ, lại nghe mẹ của Bộ Huy tin tưởng mà nhờ cậy, cô thầm nghĩ cho dù chỉ có thể giúp được Bộ gia một phần rất nhỏ, cô cũng sẽ cố gắng hết sức mình.

Diêu Tố Quyên kéo cô vào phòng mình nói chuyện rất lâu, tán gẫu mãi tới gần mười một giờ, nghe thấy tiếng ồn ào dưới lầu, cô giúp việc nói bạn của Bộ Huy đến đông đủ rồi, mới dẫn Ngư Vi đi xuống.

“Bé con, sinh nhật của con là ngày mấy? Lần này làm sinh nhật cho tiểu Huy, thím nghĩ đợi đến sinh nhật con sẽ tổ chức ở đây luôn.” Lúc đi xuống lầu Diêu Tố Quyên hỏi cô.

Ngư Vi vội lắc đầu nói không cần tổ chức đâu ạ, nhưng Diêu Tố Quyên cứ hỏi mãi, cô đành phải trả lời: “Ngày cuối cùng của tháng giêng ạ.”

“Ôi chao, con thuộc chòm sao Bảo Bình, thím rất thích mấy cô bé Bảo Bình!” Dường như chị dâu cả của anh nghiên cứu rất nhiều về cung hoàng đạo và các chòm sao, bà hớn hử dặn dò Ngư Vi: “Hôm nào con đưa

ngày sinh tháng đẻ cho thím, thím tìm sư phụ tính cho con...”

Diệu Tố Quyên nói xong rẽ vào phòng bếp, một mình Ngư Vi đi tới phòng khách nhưng lại không thấy bóng người nào, cô còn đang thắc mắc đã nghe thấy tiếng cười lanh lảnh như chuông bạc của Kỳ Diệu vang lên trong sân, liền xoay người đi ra cửa.

Kỳ Diệu đang bò trong đám hoa cỏ cù cù chọc ghẹo con tai nhon, vừa gãi vừa lẩm bẩm một mình, Ngư Vi đến gần mới nghe thấy cô nàng gọi con tai nhon là ‘Mỹ Mỹ’, kết quả lúc ẳm nó lên, liền giật mình hô to: “Trời ơi, mày là đàn ông!”

Ngư Vi cũng hết cách với cô bạn mình, từ lúc còn bé xíu Kỳ Diệu đã thích các con vật nhỏ, mỗi lần đi ngoài đường, nhìn thấy chó mèo là hai chân cô nàng không nhúc nhích nổi cứ muốn đứng lại ôm chúng nó, nhưng vì bị dị ứng lông nên trong nhà không cho nuôi bất cứ con vật gì. Ngư Vi thấy vậy liền khuyên bạn mình thả con tai nhon ra, không thôi lát nữa sẽ bị phát sốt, nhưng Kỳ Diệu không nỡ, còn đang lưỡng lự thì con tai nhon đã ngo nguậy một cái nhảy khỏi tay Kỳ Diệu, cô nàng lại kinh ngạc gào to: “Nó đang gặm bánh trong đám hoa kia...”

Ngư Vi biết chắc thế nào cả ngày hôm nay hai mắt cô nàng sẽ đặt hết lên con tai nhon, cô cũng hết cách đành phải một mình quay lại, quả nhiên trông thấy đám người Bộ Huy từ sân sau đi tới.

Hôm nay, hần mặc quần Jean và áo khoác đen đơn giản nhưng rất anh tuấn, theo sau là các bạn học nam. Lúc này Ngư Vi mới biết thì ra Phó Tiểu Thiều cũng có mặt, đang đi bên cạnh Bộ Huy, nên hiện giờ tính luôn cả Ngư Vi thì có tổng cộng ba cô gái, Kỳ Diệu vẫn là tới để chơi với con tai nhon...

Dù sao cô với mấy người này cũng không có gì để nói, hướng chỉ giữa bao nhiêu ánh nhìn chú ý, cô thấy Tôn Đãi Cách cũng đang ở đây, ánh mắt đã dừng trên người cô rất lâu, Ngư Vi liền xoay người đi tìm Kỳ Diệu.

Có lẽ Phó Tiểu Thiều cũng cảm thấy không thoải mái khi ở cùng một chỗ với đám con trai, nên khi nhìn thấy Ngư Vi và Kỳ Diệu liền chạy tới góp vui.

Dù sao cũng học khác lớp nên Ngư Vi không thân với Phó Tiểu Thiều lắm, nhưng khi thấy cô ấy nhiệt tình như vậy mà mình quá lạnh nhạt sẽ không tốt, nên Ngư Vi cũng tìm chuyện tán gẫu đôi câu.

“Hiện giờ cậu đang ngồi chung bàn với Bộ Huy, cậu có số di động của cậu ấy không? Tổ hỏi xin mãi mà cậu ấy không cho...” Thấy Ngư Vi lắc đầu, Phó Tiểu Thiều liền lay lay tay cô nói: “Vậy nếu sau này cậu có nói cho tớ biết được không?”

Cô ấy lại hỏi xin số điện thoại của Ngư Vi, Ngư Vi đành phải nói cho cô ấy biết. Đúng lúc Diệu Tố Quyên đi ra bảo mọi người vào ăn cơm, cô mới được giải thoát.

Bàn ăn tròn trong phòng ăn đã được dọn lên, thức ăn đầy ắp, ở giữa là chiếc bánh sinh nhật hai tầng. Lúc ngồi vào chỗ, Phó Tiểu Thiều liền quần quýt ngồi xuống cạnh Bộ Huy, Kỳ Diệu ngồi giữa hai bạn nữ, Ngư Vi ngồi bên trái Kỳ Diệu, bên trái cô là một bạn nam, nhóm con trai có bảy người ồn ào mãi không thôi, cười đùa la ó đẩy Tôn Đãi Cách tới suýt chút nữa ngã nhào vào Ngư Vi.

“Không đụng trúng cậu chứ?” Tôn Đãi Cách đẩy kính lên, khuôn mặt đỏ bừng ngồi xuống bên trái cô, khẽ hỏi một câu.

Ngư Vi không ngẩng mặt lên, chỉ khẽ gật đầu.

Thật ra từ lúc bắt đầu ngồi vào bàn ăn tới giờ, Ngư Vi mãi luôn suy nghĩ không biết lúc này Bộ Tiêu đang làm gì, có lẽ anh đang ăn cơm trong phòng, đã lâu như vậy mà vẫn không thấy anh xuống.

Tiếp theo là đốt nến, cầu nguyện, thổi nến và cắt bánh sinh nhật. Lúc Ngư Vi cắn một miếng bánh, ngẩng đầu lên nhìn thấy Bộ Tiêu đang đi xuống...

Hơi thở cô chậm lại, ánh mắt dán chặt vào người anh không sao dời đi được.

Khẽ lướt mắt qua, cô tưởng anh mặc âu phục đen, nhưng khi nhìn kỹ lại hóa ra là chiếc áo màu đen cổ đứng kiểu Tôn Trung Sơn, Ngư Vi khá ngạc nhiên, cô chưa từng thấy qua ai mặc như vậy.

Hàng cúc bên ngoài đều được buông lỏng không cài, lộ ra chiếc áo sơ mi trắng bên trong, nhìn thế nào cũng toát ra hương vị thanh niên dân quốc.

Lúc Bộ Tiêu đi tới, tiếng đĩa ‘lách cách’ liên tục đặt xuống bàn ăn, mấy cậu con trai hào hứng gọi to ‘Chú Út,’ thái độ khá tôn kính, anh cười vỗ lên đầu Bộ Huy một cái, ném cho hắn món đồ nhỏ màu bạc: “Quà tặng cho lễ trưởng thành mười tám tuổi, lúc xem nhớ kiểm chế một chút, 64G.”

Bộ Huy đỡ người ra, sau khi nhìn thấy trong tay là một cái USB nhỏ, lập tức hiểu ra ngay.

Đám con trai ngồi đó ồ lên cười nghiêng ngả, có người đập bàn, có người cười đến té ghế. Phó Tiểu Thiên ngồi gần Bộ Huy nhất, mặt đỏ bừng lên, ánh mắt nhìn Bộ Tiêu hệt như nhìn thấy người ngoài hành tinh.

Diêu Tổ Quyên nghe thấy tiếng cười ầm ĩ rung trời, cảm thấy có gì đó không đúng liền hô to: “Lão Tứ! Chú đang làm gì đó?”

Bộ Tiêu cười đáp lại, từng âm từng chữ biếng nhác kéo dài: “Theo chân mấy người trẻ tuổi này giành bánh ngọt.”

“Đã là chú của đám nhỏ rồi mà còn mặt dày không biết xấu hổ!” Diêu Tổ Quyên ném mấy câu cửa miệng quen thuộc thường dùng bất kể thời gian địa điểm khi mắng lão Tứ qua.

Lúc này Kỳ Diệu liền kề sát vào tai Ngư Vi nhỏ giọng nói: “Đuôi, tớ biết mà, quả nhiên chú Út của Bộ Huy không phải người tốt.”

Ngư Vi không cách nào khống chế được, mím môi phì cười một cái.

Tôn Đãi Cách thấy Ngư Vi này giờ luôn yên ắng tĩnh lặng tựa bức tượng nữ thần lúc này đột nhiên bật cười. Vì hắn ngồi gần cô nhất, nghe tiếng cười trong trẻo liên xoay đầu qua nhìn, rồi như bị nhấn chìm trong nụ cười hiếm khi xuất hiện trên khuôn mặt xinh xắn đó, hắn cứ ngây ngốc ngồi thừ ra như vậy. Nhưng chưa đầy mấy giây sau, đã có một bàn tay khớp xương chắc khỏe rõ ràng đặt lên đầu vai hắn, hắn giật mình giương mắt nhìn chủ nhân của bàn tay.

Không biết vì sao chú Út của Bộ Huy lại đi qua đây, bàn tay đang đặt trên vai hắn, mảy kiếm nhú nhú, đôi mắt ngậm cười, khế hất cằm nhìn hắn.

Tôn Đãi Cách không hiểu: “A?”

Nhưng ngay sau đó hắn đã bị một bạn nam ngồi bên trái kéo ra, nhét cho hắn một cái ghế mới: “A cái gì mà a? Nhường chỗ đó cho chú Út!”

Bộ Tiêu cong môi cười, ngồi xuống bên cạnh Ngư Vi.

17. Chương 17

“Nếu cô vợ nhỏ của em đòi mặt trời, sao em có thể sợ phỏng tay chứ.”

Ngư Vi thấy Bộ Tiêu ngồi cạnh mình, nhất thời có chút kinh ngạc. Thấy cô cứ ngẩn ngơ nhìn mình, anh liền nghiêng người qua sát bên cô thì thầm: “Không phải cháu nói có chú ở nhà cháu mới yên tâm sao?”

Khoảng cách đó rất gần, Ngư Vi có thể ngửi thấy mùi thuốc lá nhàn nhạt xen lẫn với mùi hương đặc biệt toát ra từ cơ thể anh. Cô vẫn luôn thắc mắc mùi hương đó không phải hương hoa quả, không phải hương cỏ cây, cũng không phải hương của nước giặt xả quần áo lưu lại, nhưng Ngư Vi đã ngửi thấy nó rất nhiều lần, cái mùi thanh sạch tươi mát đó quen thuộc đi luôn vào giấc mơ của cô.

Sườn mặt anh kề sát bên cô, chỉ vừa khê xoay lại đã thấy nơi khuỷu tay và đầu gối hai người đang vô tình chạm nhau, Ngư Vi lập tức đứng ngồi không yên không cách nào giữ được bình tĩnh nữa, nói gì đến ăn.

Bộ Tiêu tặng quà cho Bộ Huy xem như mở đầu tiết mục hấp dẫn không bao giờ thiếu trong các bữa tiệc sinh nhật, mọi người sôi nổi hứng thú lấy quà ra, hết một vòng đám con trai, tới lượt các bạn nữ, Kỳ Diệu

là người đầu tiên trong nhóm, vừa thấy quà của cô nàng, cả đám liền ồ lên, không ngờ cô nàng lại tặng một chai rượu tây.

Chỉ có Ngư Vi biết, anh họ Kỳ Diệu là chủ một quán bar, có lẽ cô bạn mình mơ mơ màng màng tiện tay cầm đại một chai, đến cả bao bì cũng không thèm đổi, không thèm gói lại cứ thế cầm đi tặng người ta. Nhưng Bộ Tiêu vừa nhìn thấy đã rất thích, liền cầm lên đưa cho hai tên bạn ngồi bên cạnh sẫm soi nghiên cứu thật lâu.

Đến khi Phó Tiểu Thiệu đưa quà của mình ra, Ngư Vi lập tức cảm thấy rối rắm không biết phải làm sao...

Không ngờ cô ấy cũng tự tay đan khăn quàng cổ.

Tiếng la ó reo ầm lên, có cả tiếng đập bàn phấn khích, Phó Tiểu Thiệu e thẹn cúi đầu mỉm cười, khuôn mặt đỏ bừng như lửa hết màu rực rỡ của chiếc khăn quàng.

Bộ Tiêu ngồi bên cạnh Ngư Vi quan sát vô cùng tinh tế, thú vị ‘a?’ một tiếng, đôi mắt lấp lánh lóe sáng, Ngư Vi biết anh nhìn ra cô gái nhỏ nhà người ta có tình ý với Bộ Huy.

Nhưng là... cô phải làm sao bây giờ...

Phó Tiểu Thiệu tặng quà xong, ánh mắt mọi người đều rơi vào Ngư Vi. Vì món quà của mình giống hệt Phó Tiểu Thiệu, Ngư Vi sợ gây ra hiểu lầm không đáng có nên quyết định không đưa ra nữa, không ngờ Kỳ Diệu nhanh tay lẹ mắt, tốc độ kinh hồn chớp lấy cái túi của Ngư Vi đưa cho Bộ Huy.

Ngay sau đó là cảnh tượng khiến người ta lúng túng. Cái khăn quàng trắng tự tay cô đan cho Bộ Huy bị bạn học nam ngồi bên cạnh vô cùng hào hứng lôi ra, cả bàn ai nấy đều sững sờ, Kỳ Diệu quay đầu trừng mắt nhìn Ngư Vi, vẻ mặt ‘Tớ biết rồi nha’ không chút che giấu.

Nét mặt của Phó Tiểu Thiệu cũng vô cùng kinh ngạc, xoay hẳn người lại nhìn Ngư Vi.

Hai chiếc khăn quàng cổ, một đỏ một trắng, nhưng độ tinh xảo chỉ cần lướt qua cũng có thể nhìn ra. Phó Tiểu Thiệu mới đan lần đầu nên tay chân còn chút vụng về, trên khăn còn khá nhiều khe hở, Ngư Vi dù sao cũng đã làm từ bé nên tay nghề lão luyện, đường nét rất tinh xảo tỉ mỉ.

Bộ Huy thấy cô tặng khăn quàng cổ cho hẳn, cũng giương mắt xoay lại nhìn cô khẽ nhíu mày.

Lúc này không biết ai đó đột nhiên cố ý ném ra một câu: “Rõ ràng là hoa hồng trắng và hoa hồng đỏ* đây mà...”

(*Hoa hồng trắng, hoa hồng đỏ: Một người là vợ hiền toàn hảo, người kia là tình nhân đam mê.)

Bầu không khí nhất thời lại trở nên lúng túng, Ngư Vi im lặng không nói gì, đứng ngồi không yên bất an nhìn hai tay Bộ Tiêu đang nắm chặt trên bàn. Nhưng lúc này anh không nói gì, chỉ im lặng ngồi đó nhìn mọi thứ trước mặt, bờ môi phảng phất nụ cười mơ hồ như có như không.

Không khí yên lặng hồi lâu, vẫn là Bộ Tiêu mở lời trước: “Thằng nhóc cháu thật may mắn mà, chú của nhóc lớn như vậy còn không có cô bé nào tự tay đan khăn quàng cổ cho đâu, nhóc một lúc nhận được tới hai cái.”

Trái tim Ngư Vi ‘lộp độp’ rơi xuống, nghĩ tới... thì ra anh cũng hiểu lắm...

Nói xong, thấy bầu không khí vẫn còn khá trầm mặc, anh liền vỗ vỗ bàn bảo mọi người mau ăn bánh kem, còn dặn dò thêm mấy câu chỉ những ai đủ mười tám tuổi mới được uống bia nữa, rồi mỉm cười đứng dậy rời đi.

Quả nhiên Bộ Tiêu vừa nói xong, bầu không khí lại trở dậy sôi nổi, tiếng ly tách cụng nhau, tiếng đĩa gấp thức ăn lách cách. Không biết ai đó lắc lon coca thật mạnh rồi bật nắp ra, tiếng nổ vang lên cùng sóng bọt tung ra ngoài trắng xóa, tiếng ồn ào la ó lại ồ lên khắp bàn.

Ngư Vi nhìn bóng lưng anh rời đi, một miếng cơm cũng nuốt không trôi, cô đặt đôi đũa xuống.

Bộ Tiêu rời khỏi phòng ăn, hai tay đút trong túi quần bước vào khoảng sân nhỏ. Anh ngồi ở hành lang gấp khúc dưới mái hiên đốt cho mình điều thuốc, vừa rít một hơi vừa nhìn lướt qua từng cụm hoa, bụi cỏ trong

vườn, đó là cây lựu và cây trúc đào lần trước đã bị anh đụng cho nghiêng ngã, anh chậm rãi khép hờ hai mắt thở ra một vòng khói.

Lúc anh cúi đầu phủ bụi tàn bám trên quần áo, Diêu Tố Quyên từ cửa trước đi ra, thấy lão Tứ ngồi đó, thoáng cái còn tưởng mình nhìn nhầm, liền chăm chú xuyên qua bóng cây nhìn kỹ lại, còn không phải hẳn sao, tựa con hồ ly ẩn mình trong bụi cỏ, có điều đáng về rủ mắt đường như đang chìm đắm trong lòng đó quả thật hiếm thấy, còn ở đó giả vờ thâm trầm ư!

‘Khụ khụ’, Diêu Tố Quyên hắng giọng một cái, cười nói: “Ôi, con sói đuôi dài nhà ai mà ngồi chỗ này tinh thần chán nản ủ dột vậy ta, làm ăn thua lỗ rồi sao? Không phải chú đi tới đâu lừa người ta tới đó ư, còn ai có thể gạt được chú đây?”

Bộ Tiêu nghe thấy giọng nói của chị dâu cả, khuôn mặt lập tức tràn ngập nét cười, anh ngược mắt nhìn Diêu Tố Quyên: “Chị dâu, lúc em không nghiêm túc, chị mắng em thôi khỏi nói đi, bây giờ em đang suy ngẫm về vũ trụ vạn vật, nhân sinh đời người, chị cũng mắng là sao chứ?”

“Chị nhỏ vào! Chú mà suy nghĩ về nhân sinh vũ trụ hả?” Diêu Tố Quyên ngồi xuống chiếc ghế dài bên cạnh lão Tứ: “Chị thấy chú chơi với đám nhóc con này rất vui đó, nếu tính số tuổi tâm lý chắc chú còn chưa chín chắn bằng cô nhóc nhỏ nhà Ngư gia đâu!”

Bộ Tiêu nghe thấy mấy lời này, cúi đầu nhìn khói thuốc lảng đãng trên tay, tuy khóe môi đang cong lên mỉm cười nhưng nụ cười của anh nhẹ đến khe khàng, cả nét vui vẻ cũng chưa kịp dâng lên đầy mắt. Sau đó anh đặt chân lên ghế dài, tựa lưng vào cây cột phía sau lấy từ trong túi quần ra một vật thấy qua cho Diêu Tố Quyên.

Diêu Tố Quyên cầm lên nhìn, là một chiếc chìa khóa xe, vẫn còn đang mơ hồ không rõ chuyện gì, đã nghe thấy Bộ Tiêu cà lơ phát phơ nói: “Quà sinh nhật của tiểu Huy.”

“Phốc...” Diêu Tố Quyên giật cả mình, ngồi thẳng dậy: “Lão Tứ, chú điên rồi hả? Tiểu Huy còn chưa có giấy phép lái xe đâu, chú đã cho nó xe! Có ai mà chiều trẻ con như chú chứ?”

Bộ Tiêu khẽ nhủ mảy: “Không phải sớm muộn gì cũng phải thi sao, chuẩn bị trước.”

Diêu Tố Quyên bị chọc phát tức mà không biết nói gì: “Có ai như chú không? Mấy hôm trước chị và em dâu Ba còn nói, nhìn bộ dạng chú nuông chiều cháu trai như thế, không biết sau này còn cưng chiều vợ con tới mức nào, có lẽ đời trắng đời sao gì chú cũng đều đi hái về hết quá!”

Bộ Tiêu nghịch cái bật lửa trong tay, ngược mắt cười nói: “Không đâu, nếu cô vợ nhỏ của em đòi mặt trời, sao em có thể sợ phỏng tay chứ.”

Diêu Tố Quyên quả thật không cách nào làm khó được tay vô lại này, bà liếc anh một cái, nhưng còn chìa khóa xe, nghĩ sao cũng không thể mạo muội nhận được liền ném trả lại anh, bụng thầm nghĩ sẽ về bàn bạc với Bộ Tỉnh Sinh thử xem sao. Cứ theo cái dạng chiều chuộng tiểu Huy hiện giờ của lão Tứ, thẳng nhóc con bà không biết sẽ bị nuông chiều thành ra cái dạng gì nữa.

Trong phòng khách, cả đám ăn cơm xong cũng đã hơn một giờ, bọn con trai âm ỉ cười giỡn mãi không thôi, Ngư Vi thấy không thoải mái nên mượn cớ đi nhà vệ sinh rửa mặt, kết quả vừa ngẩng đầu lên đã nhìn thấy trong gương hình ảnh Kỳ Diệu đang mở cửa đi vào.

“Đuôi, cậu...” Kỳ Diệu vừa mới cất lời đã bị Ngư Vi đưa tay che miệng lại, chỉ cảm thấy trên mặt ẩm ướt lạnh lạnh.

“Tớ không thích Bộ Huy.” Ngư Vi nhìn chăm chú vào mắt cô ấy, hết sức bình tĩnh nói.

“Ồ, sao cậu biết tớ muốn nói chuyện này?” Kỳ Diệu tiến lại gần hơn: “Cậu đừng gạt tớ, con gái đan khăn quàng cổ là để tặng cho người con trai mình thích, không phải sao?”

“Chỉ vì tớ không có tiền để mua quà.” Ngư Vi vừa dứt lời, Phó Tiểu Thiều cũng đang đi vào, vừa vặn nghe thấy câu nói này, nhất thời sững sốt.

Ngư Vi không biết phải giải thích thế nào, nhưng lại không muốn bị hiểu lầm, nên sau khi suy nghĩ một lúc, vừa rút khăn giấy ra lau hết nước trên mặt vừa nói: “Tớ thích một người, không phải là Bộ Huy.”

Thấy Ngư Vi nói xong bình thần bỏ giấy vào thùng rác, rồi nhẹ nhàng đi ra khỏi nhà vệ sinh, Kỳ Diệu cũng vội vàng chạy theo cô ra ngoài, chỉ còn Phó Tiểu Thiều đứng yên đó nghĩ ngợi, cô ấy cảm thấy những lời Ngư Vi nói là sự thật, vì nhìn về mặt Ngư Vi không có chút gì dối gạt, thậm chí trong ánh mắt đó cũng chẳng có chút thương cảm nào thoáng qua.

Mặc dù cả bọn chơi đùa không biết mệt, nhưng dù sao mọi người đều có sự tự giác của học sinh năm cuối cấp, nên đến khoảng xế chiều liền chia tay ai về nhà nấy. Lúc ăn cơm chiều xong, Ngư Vi lại nhìn thấy Bộ Tiêu lần nữa, đúng lúc anh từ sân đi vào định về phòng, theo sau là Diêu Tổ Quyên vừa đi vừa mắng, nói anh uống thuốc xong còn chưa có hạ sốt đâu, bảo anh mau chui vô chăn đắp mồ hôi cho nhanh khỏi. Bộ Tiêu thấy cô đi ra, liền nhìn cô mỉm cười, vẫn là nụ cười không đứng đắn trước sau như một.

“Chú còn đang sốt, sẽ không tiễn cháu.” Bộ Tiêu nói xong, lại cảm thấy không yên lòng, ngẩng đầu hỏi thêm một câu: “Cháu tự về được không?”

Ngư Vi gật đầu, nói sẽ về cùng với Kỳ Diệu. Anh thấy cũng không có vấn đề gì liền xoay người khoát khoát tay đi lên lầu.

Khoảnh khắc nhìn thấy bóng lưng anh ngày càng xa, có một loại xúc động thôi thúc cô gọi anh lại, giải thích với anh rằng cô không thích Bộ Huy, nhưng rồi tự chua xót nhớ ra cô làm gì có tư cách để mà giải thích, sao anh có thể đặt những việc nhỏ nhặt như vậy trong lòng? Cho dù là hiểu lầm, anh cũng đâu cần cô giải thích, vì anh đâu bận tâm.

Hôm đó, mọi người cùng trở về chung một chuyến tàu điện ngầm, từng người bước vào trong, Tôn Đãi Cách cầm thanh vịn trong tay đứng cạnh Ngư Vi, sắc mặt u ám tâm trạng cũng không tốt, mấy lần muốn mở miệng hỏi cô nhưng lại không có đủ dũng khí.

Ngư Vi sao có thể không biết sự do dự của cậu ấy, cô cũng không muốn hấn lãng phí tình cảm không đáng trên một người như mình liền cất lời nói trước, nói thật rõ ràng: “Bức thư của cậu mình đã nhận được rồi, nhưng mình không có trả lời, thật xin lỗi, mình không thích cậu.”

Cô nghĩ những chuyện thế này càng nhấn tâm càng tốt, lời nói càng dứt khoát càng là cách ít tổn thương đối phương nhất, cứ lưỡng lự mập mờ khiến đối phương hy vọng, chỉ sợ đến một ngày không yêu sẽ hận, cô cũng không muốn Tôn Đãi Cách phải mất thời gian suy đoán quá nhiều, kết quả chẳng đi tới đâu mà còn ảnh hưởng đến việc học.

Những câu như, ‘cậu rất tốt, mình không xứng với cậu’, hay ‘tớ chỉ muốn tập trung vào việc học không muốn phân tâm nghĩ tới chuyện khác’, những câu này vừa dễ nói vừa có thể khiến người ta không quá thất vọng, không làm tổn thương người khác, nhưng đó không phải là cách của cô. Đối với Ngư Vi, thích chính là thích, không thích cần gì phải làm chậm trễ người khác.

Quả nhiên sắc mặt của Tôn Đãi Cách gần như trắng bệch ra, nhưng rốt cuộc vẫn rất hào phóng mỉm cười nói không sao. Đến khi tới trạm dừng, lúc chuẩn bị đi xuống, hấn mới hỏi những lời này giờ vẫn cố kìm nén trong lòng: “Ngư Vi, có phải cậu thích Bộ Huy không?”

Ngư Vi đã mơ hồ đoán rằng hấn sẽ hỏi như vậy, lòng thầm cảm ơn câu hỏi đó, nếu không cô tự mình giải thích thì kỳ lạ quá. Cô chân thành nhìn thẳng vào mắt Tôn Đãi Cách, lắc đầu phủ nhận: “Thật sự không phải.”

Sinh nhật của Bộ Huy đã là cuối tháng mười một, thời tiết ngày càng trở lạnh.

Những món đồ Bộ Tiêu đã mua cho cô và Na Na, cô không dám đem hết về Chu gia mà chỉ lấy một ít, đồ của Na Na cô vẫn để lại đó, Ngư Vi định hôm nào sẽ mang đến trường học cho con bé.

Từ Ấu Oánh đương nhiên biết rõ đồ đạc của Ngư Vi ngày một nhiều lên, bà ta cảm thấy cô như chim hoàng yến được Bộ Tiêu bao dưỡng, lại được mua cho toàn quần áo giày dép rất đẹp. Bà ta tức đến hỏng não, nhưng chuyện đó chưa tính là gì, đến đầu tháng, nhìn vào thẻ ngân hàng phát hiện chỉ còn con số lẻ, mới triệt để hiểu ra mình đã bị Bộ Tiêu chơi cho một vỏ.

Nhưng nhất thời không nghĩ ra được cách nào đánh trả lại, cho dù không cho Ngư Vi ăn cơm, thì sắc mặt của cô vẫn trắng nõn hồng hào xinh xắn; không mua cho quần áo, thì tủ đồ của cô vẫn ngày một đầy hơn, cứ từng món từng món xuất hiện. Có lần Từ Ấu Oánh điên quá lấy kéo muốn cắt hết toàn bộ, Ngư Vi buông một câu lạnh lùng: “Tôi không có kiên nhẫn ăm ỉ với dì, nhưng dì biết rõ nếu dì làm loạn muốn động tay động chân lần nữa, tôi cũng không sợ dì đâu.” Khiến bà ta bị ghen hòng khinh khỉnh nhìn cô tức muốn vỡ mạch máu.

Bây giờ bà ta mới hiểu, Ngư Vi tìm được một người vừa có tiền vừa có tướng mạo làm chỗ dựa rồi, sống còn tốt hơn bà ta!

Ngư Vi thật sự không có tâm trạng để đối nghịch với bà ta, vì vậy quần áo bẩn trong nhà, Từ Ấu Oánh không nói cô cũng mang ra giặt giũ sạch sẽ. Đến cả chăn mền, drap giường chưa sử dụng bà ta ném ra cô cũng yên lặng giặt hết, cô cứ lặng lẽ như vậy, không sao cả, bởi vì cô biết, chỉ cần cần răng chịu đựng, cố hết sức chịu đựng, sớm muộn gì cũng có ngày vượt qua.

Mùa đông này, sẽ là mùa đông giá lạnh cuối cùng của cuộc đời cô, vượt qua đi, rồi mùa xuân mùa hạ sẽ đến, dù một ngày lá vàng rơi báo thu về hay tuyết phủ đông trắng lại tới, cô cũng không còn sợ hãi nữa.

Trong tiết trời ngày càng lạnh, ngoài việc học tập bận rộn Ngư Vi còn len lén làm một chuyện. Cô mua một cuộn len sợi màu đen, dồn hết tình cảm vào đó bắt đầu từng mũi từng mũi đan khăn quàng cổ cho Bộ Tiêu. Bây giờ cô mới hiểu, vì sao người ta nói đan khăn quàng cổ là đan cho người mình yêu, cũng khó trách người khác hiểu lầm, chỉ bởi vì không có tiền mà tặng cái này làm quà, quả thực cô đã suy nghĩ không chu đáo.

Nghĩ tới anh, cô miệt mài chăm chú cứ đan mãi đan mãi, người đàn ông của cô ở một nơi rất xa khó chạm tới như vậy, cô lại không biết thẹn dấm tặng nó cho anh, nhưng rồi cô thầm nghĩ có lẽ cô chỉ tự mình đa tình. Có lẽ trong mắt anh, chuyện này chỉ đơn giản như lời nói đùa ‘không có ai tặng khăn quàng cổ’ được cô cháu gái tình cờ nghe thấy, rồi tiện tay làm cho chỉ vậy thôi, nào có mang ý nghĩa sâu xa gì.

18. Chương 18

“Trích dẫn lời Tứ thúc: ‘đàn ông mà không biết thương hương tiếc ngọc, còn không bằng không có công cụ duy trì nòi giống...’”

Thời gian chậm chậm tiến vào kỳ nghỉ đông, những tháng ngày khốc liệt nhất của những năm cấp ba đã mở toan cánh cửa chào đón các bạn học sinh cuối cấp. Ngày nào giáo viên các bộ môn cũng gõ mạnh thước lên bảng, nhắc đi nhắc lại nhấn mạnh nhiều lần tất cả mọi người không được rơi lại phía sau, phải gia tăng sức lực hơn nữa chạy nước rút giai đoạn then chốt quyết định này. Mà kỳ thi tốt nghiệp trung học trước mắt là kỳ thi quan trọng nhất, chỉ còn hơn một tháng nữa vào giữa trung tuần tháng ba tất cả mọi người sẽ phải trải qua ba lần thi mẫu để chuẩn bị cho kỳ thi cuối cùng.

Như vậy chỉ còn chưa đầy hai tháng nữa sẽ bước vào kỳ thi sống còn, nhưng Ngư Vi cũng không quá lo lắng.

Thật ra nếu nói về chăm chỉ, thì Ngư Vi cũng có thể xem như chịu khó, nhưng không giống phần lớn mọi người đang liều mạng đến mất ăn mất ngủ, Nói một cách thẳng thắn, cô bạn vừa thông minh, chăm chỉ lại có thành tích học tập vô cùng xuất sắc này đã sớm lật mòn hết các đề thi mẫu rồi, chứ không như một số bạn khác cứ nhàn nhã vì nghĩ rằng kỳ thi còn xa đến khi giặt mình nhìn lại thì thấy thời gian như tên bay đạn lạc, vùi đầu cả ngày cũng không kịp.

Là người đầu thủ khoa trong kỳ thi vào trung học Z năm đó, được các thầy cô trong trường xem như đại thần đỉnh đỉnh, là niềm hy vọng lớn nhất của toàn trường, nhưng lúc này Ngư Vi lại đang tập trung suy nghĩ một việc khác.

Lần trước cô đã đồng ý với Diêu Tổ Duyên, sẽ giúp đỡ Bộ Huy học tốt hơn, cô nhất định sẽ cố gắng hết sức.

Kể từ sau hôm sinh nhật Bộ Huy, cô liền lên kế hoạch phải làm thế nào, nghĩ ngợi một lúc đã tìm được phương pháp.

Tính cách của Ngư Vi điềm tĩnh vững vàng, làm việc gì cũng chu đáo cẩn thận, lại có phần trải nghiệm cuộc sống nhiều hơn các bạn học cùng lứa tuổi, nên nếu thật sự quyết tâm muốn đối phó với một đứa trẻ luôn được cưng chiều như Bộ Huy, cô có thể nhẹ nhàng mà đồng hành với sự ngộ nghĩnh cứng đầu của lứa tuổi trưởng thành này.

Còn chưa kịp nghĩ xem liệu phương pháp của mình có quá phức tạp không, Ngư Vi đã bắt tay vào hành động. Dù sao phương châm của cô rất rõ ràng, Bộ Huy cái người này chỉ thích mềm không thích cứng, cô phải dịu dàng thì mới có thể vượt được lòng lão hổ nhỏ.

Bình thường trong lớp tự học buổi tối, Ngư Vi luôn chuyển tới ngồi chung với Kỳ Diệu ở bàn đầu tiên, nhưng hôm nay sau khi ăn cơm xong trở về lớp, cô vẫn ở yên chỗ mình ngồi ôm cây đợi ‘hổ’. Bộ Huy ra ngoài ăn cơm, lúc trở về phòng học thấy Ngư Vi đang ngồi đó liền đi tới lôi cái ghế của mình sang chỗ khác, Ngư Vi nắm lấy vạt áo đồng phục của hắn nói ngay vào điểm chính: “Bộ Huy, mẹ cậu bảo tớ đọc sách chung với cậu.”

Bộ Huy quay lại trừng mắt nhìn cô, vẻ mặt xem thường kéo áo mình ra, vốn dĩ hắn cho rằng Ngư Vi sẽ không buông tay, sẽ liều chết quẩn chặt lấy hắn, nào ngờ, hắn chỉ vừa khẽ kéo nhẹ một cái, cô đã buông ra, cái cổ tay kia nhỏ đến mỏng manh tựa không xương.

Cũng do cái ngày Ngư Vi bị tuột huyết áp ngắt xiu, lúc hắn và Tôn Đãi Cách khiêng cô tới phòng y tế gần như không cần dùng đến sức, cô nhẹ cứ như người ở hành tinh khác vậy, chẳng giống hắn và những người khác chút nào.

Vì hắn mới vừa dùng chút sức đã thuận lợi thoát khỏi tay cô nên không khỏi ngẩn người, sau đó lại thấy Ngư Vi không nói gì chỉ mở đôi mắt to đen láy khẽ chớp chớp nhìn hắn, đôi mắt đó trong suốt như ánh sáng lấp lánh của dòng suối khi nắng hè chiếu về, hắn nghĩ rốt cuộc cô gái này là muốn gì chứ, còn đang nghĩ ngợi, đã thấy Ngư Vi chỉ dịu dàng nhìn hắn trong chốc lát đã quay đầu đi chỗ khác nói: “Không sao đâu, tớ có thể chờ cậu chuẩn bị xong.”

Còn chuẩn bị? Chuẩn bị cái khỉ! Bộ Huy kéo cái ghế của mình xuống hàng cuối cùng, ngồi nói chuyện phiếm với Lý Hạc Nhân, Cường Điện và mấy anh em tốt khác, rồi bài tập của nhau.

Sáng hôm sau, thầy giáo trả bài kiểm tra toán đã làm hôm trước, lúc phát xuống kết quả lại khiến cho mọi người vô cùng bất ngờ, Ngư Vi từ trước tới giờ lúc nào cũng là người có số điểm cao nhất nhưng lần này chỉ đạt hơn tám mươi điểm. Thầy Triệu không vui đã chỉ đích danh phê bình cô thật lâu.

Cô cứ cúi đầu nghe mắng, suốt cả tiết học đó cũng không ngẩng mặt lên. Lúc tan học, Bộ Huy nhìn qua phía cô, thấy hai khóe mắt đó mờ hồ ngẩn lệ, lúc đó đột nhiên Bộ Huy thấy phiền không chịu được, đang tính rời đi thì nghe thấy Ngư Vi lên tiếng.

“Thật ra, tớ luôn hâm mộ cậu.” Ánh mắt Ngư Vi không nhìn hắn mà lãng đãng nhìn bên ngoài cửa sổ, điều này khiến hắn cảm thấy khá thoải mái, nhưng hắn hoàn toàn không hiểu những lời cô vừa nói có ý gì.

Bộ Huy thấy cô đang nói chuyện với mình, bây giờ mà bỏ đi thì cũng thật là... không làm được, chỉ có thể nhú mày ‘A?’ một tiếng.

Ngư Vi tiếp tục dịu dàng khẽ nói: “Cậu thông minh nên trước kỳ thi chỉ cần tùy tiện xem lướt qua sách vở một chút đã có thể đối phó được, còn tớ gốc nghèo, lúc nào cũng sống chết mà học, chỉ là con mọt sách.”

Bộ Huy vừa nghe đã cảm thấy không đúng, sao cô lại nói hết mấy lời cao ngạo trong nội tâm của hắn rồi, mà còn với dáng vẻ ngưỡng mộ như thế, phe ta với phe địch hình như có gì nhầm lẫn đây.

“Hơn nữa, cậu còn có người quan tâm lo lắng cho mình, mẹ cậu và cả chú Út đều rất tốt với cậu, còn tớ cho dù làm bài có không điểm đi nữa thì cũng không có ai nhìn tới.” Lúc Ngư Vi nói mấy câu này, Bộ Huy đã âm thầm bị tấn công vào điểm yếu mà bản thân hắn cũng không nhận ra – hạ gục hắn ngay tại chỗ.

Mặc dù hắn không muốn chú ý tới hoàn cảnh của Ngư Vi, nhưng nhiều lần nghe ông nội và mẹ hắn nói chuyện, hắn cũng thấy quả thật có phần đáng thương.

Hiện tại đang là giờ nghỉ giải lao giữa buổi, vì tiết sau là môn thể dục nên phần lớn mọi người đều ra sân chơi, lúc này phòng học rất yên tĩnh, Bộ Huy phát phiền thở dài, nhưng lại hết cách với cô, chỉ có thể rồi rầm đưa khăn giấy qua cho Ngư Vi.

Xế chiều hôm đó, Ngư Vi cầm bài kiểm tra toán còn nửa câu cô đã chừa ra không làm nhét vào cặp sách, cảm thấy hình như kết quả không khác lắm với những gì mình dự đoán.

Giờ tự học buổi tối vừa tới, Ngư Vi liền cầm sách vở đi ‘quấy rầy’ Bộ Huy. Hắn vẫn ngồi ở hàng cuối như hôm trước, lưng dựa vào tường, áo sơ mi để mở một nửa hàng cúc, chân gác lên bàn, ngồi đó nói chuyện phiếm với mấy người Lý Hạc Nhân. Ngư Vi vừa đến, đám con trai bắt đầu léo nhéo.

“Ai, ui, đại ca Huy, bông hồng trắng của cậu đến tìm cậu kìa!” Cái mặt béo tròn của Lý Hạc Nhân đỏ bừng, âm dương quái gở nói.

“Bộ Huy, cậu hãy nhìn xem, cậu hãy nhìn đi, người ta tìm cậu kìa...” Cường Điện ngồi một bên bắt chước giọng nói của Ngư Vi, bẻ tiếng eo éo nói.

Bộ Huy phiền không chịu nổi, một cước đá Cường Điện văng luôn rồi nhú mồm nhìn về phía Ngư Vi, vừa định lên tiếng đuổi đi, lại trông thấy cô đang lẳng lặng nhìn mình, đôi con ngươi đen nhánh như một mảnh lân quang, buồn và trong vắt hết mắt hươu con, lời nói đã đến khóe miệng, được rồi, hắn miễn cưỡng nuốt xuống, thiếu chút nữa tự ghen chết chính mình.

Chú Út đã nói mấy câu thế nào ấy nhỉ, đàn ông mà không biết thương hương tiếc ngọc, còn không bằng không có công cụ duy trì nòi giống ...

Nhưng hắn không hề nghĩ rằng, Ngư Vi đã hạ quyết tâm rồi, một lần không được sẽ làm tiếp lần thứ hai. Tối nào cô cũng chạy tới hàng cuối tìm hắn, đến ngày thứ ba, Bộ Huy quả thật không chịu nổi nữa, giữa âm thanh ồn ào la ó rung trời, hắn kéo cái ghế của mình về chỗ cũ, ngồi bên cạnh Ngư Vi. Nguyên đám con trai ngồi hàng cuối rên rỉ ngậm nga ‘hành khúc đám cưới’, nhưng Ngư Vi cứ vờ như không nghe thấy, đến cả đầu chân mày cũng không nhú lấy một lần, chỉ tập trung đẩy quyển vở bài tập trong tay qua, bảo hắn trước tiên hãy tự mình làm hết mấy bài tập đó.

Hai ngày đầu, cô nàng này cũng không có gì quá phận chỉ là ngồi nhìn hắn làm bài tập, sau đó lại đưa bài kiểm tra toán vừa rồi cô không đạt được điểm tối đa bảo hắn xem, Bộ Huy cũng kiên nhẫn xem hết bài thi của Ngư Vi, vốn tưởng cô sẽ coi thường, sẽ nói hắn nhìn theo đó mà học tập, chẳng ngờ ai có thể nghĩ cô lại cầm sách bài tập tới để nhờ hắn hướng dẫn cách làm!

Bộ Huy còn tưởng cô giấu cợt mình, mắt kiên nhẫn hỏi: “Không phải cậu là đại diện môn toán sao? Điểm thi của tôi còn chưa bằng một nửa của cậu, cậu hỏi tôi cái gì?”

Nhưng Ngư Vi lại hết sức chân thành trả lời, cô chậm rãi nói: “Tớ xem bài thi của cậu rồi, phần lớn những chỗ sai là do tính toán không chính xác, là vì cậu không cẩn thận thôi, chứ thật ra cậu rất thông minh, thông minh hơn tớ rất nhiều, có những bài cách giải của cậu vừa ngắn gọn, rõ ràng lại chính xác. Chỉ là lúc làm bài cậu có vẻ không để tâm lắm, lần sau cậu tập trung hơn, chắc chắn kết quả sẽ rất tốt.”

Ngư Vi luôn nói chuyện bằng chất giọng trầm lắng mà bình thản, dịu dàng mà ấm áp cẩn trọng, khiến người ta nghe thấy rất dễ chịu, tựa cơn gió nhẹ trong lành thoảng qua ngày trưa hè oi ả.

Ngọn gió Ngư Vi này đã thổi luôn vào lòng hắn rồi, quấy nhiễu không tan khiến hắn hỗn loạn. Kể từ hôm Bộ Huy nghe cô nói như thế, lúc làm bài thi thử sau đó không dám ẩu tả làm qua loa cho xong nữa, nghĩ tới cô sẽ xem bài hắn làm, vì thể diện lần đầu tiên trong đời hắn nộp một bài thi hoàn chỉnh, thậm chí sau khi nộp bài xong, hắn còn thấp thỏm không yên đi kiểm tra lại đáp án với người khác.

Bộ Huy đã bắt đầu thay đổi từng chút một như vậy, ngay cả bản thân hắn cũng không nhận thức được điều đó, Bộ gia cũng vì chút biến hóa này mà trở nên yên tĩnh hơn đôi chút.

Buổi tối trước khi đi ngủ, Diêu Tố Quyên đang ngồi bôi kem dưỡng da, bỗng tấm tắc khen ngợi, nói với Bộ Tĩnh Sinh: “Nè, anh không cảm thấy gần đây trong nhà đặc biệt yên tĩnh sao?”

Bộ Tĩnh Sinh đầu đã chạm gối đang mơ màng đi vào giấc ngủ, chép miệng chặc lưỡi nói: “Mấy ngày nay lão Tứ không về, sao không yên tĩnh được.”

Gần đây công việc kinh doanh của Bộ Tiêu rất bận rộn, anh đã đi Hải Nam mấy ngày không về nhà, cũng không biết hiện tại có ở thành phố G không.

Điều Tố Quyên nện ông xã mình một cái: “Trời ạ, không phải! Em là nói tiểu Huy, vừa rồi em đem nước hoa quả vào phòng nó. Ông trời ơi, bài thi trước mặt nó không ngờ được tới tám mươi tám điểm, em nghĩ, có lẽ quân sư của em đã bắt đầu bí mật hành động rồi...”

Bộ Tĩnh Sinh nghe mấy lời bà xã mình nói, không rõ ý gì: “Cái gì quân sư?”

“Nha đầu nhà Ngư gia đó ạ!” Điều Tố Quyên kích động vén chăn chui vào, đẩy đẩy ông xã mình: “Chuyện là vậy, em ngã bài trước với anh luôn, cô con dâu này, em đã ngấm trúng! Sau này có đổi cô nương nào khác em cũng không đồng ý cho vào cửa đâu. Anh cũng nên góp thêm cho con trai anh chút sức đi, bộ dạng của hần bây giờ thiệt chẳng xứng ngón chân út người ta.”

Bộ Tĩnh Sinh nghe thấy bà xã mình lại bắt đầu nói mấy lời ‘trên trời dưới đất’, đầu không khỏi phình to: “Con còn nhỏ như vậy, em nói hươu nói vượn gì chứ?”

“Nhỏ cái gì mà nhỏ, anh không nghe ông cụ nhắc đi nhắc lại cả ngày sao, trường bối của Bộ gia mình và Ngư gia đã có ước hẹn con cháu hai nhà sẽ kết hôn với nhau, thế hệ người lớn không thực hiện được, không phải tới phiên thế hệ Ngư Vi sao? Em đã tính bát tự hết rồi tốt lắm, đại sư người ta còn nói, bát tự của Cá nhỏ nha, vừa nhìn chính là mệnh gả vào nhà chúng ta...” Điều Tố Quyên lại bắt đầu bát quái.

Bộ Tĩnh Sinh lật mình một cái, kéo chăn trùm kín đầu.

Trưa thứ bảy hôm nay, Điều Tố Quyên như đã hẹn lần trước, lái xe đến trường đón Ngư Vi và Bộ Huy tan học. Vì kẹt xe, nên bà tới hơi trễ một chút, vừa dừng xe đã thấy con trai mình và Ngư Vi đang đứng đợi trước cổng trường.

Ánh mắt bà rất tinh, chỉ cần liếc một cái đã nhìn ra quan hệ giữa hai đứa không còn cứng nhắc như trước kia nữa, ít nhất lần này khi đi ra xe, khoảng cách người trước người sau đã được rút ngắn rất nhiều.

Điều Tố Quyên không khỏi cảm thấy hưng phấn, đón bọn trẻ về tới nhà, ăn cơm trưa xong, không ngờ lại nhìn thấy cảnh Bộ Huy hết sức thành thật ngồi vào bàn học bài với Ngư Vi, ngồi một cái ngồi luôn gần một tiếng đồng hồ, vậy mà một câu oán hận cũng không có. Chuyện này khiến bà kinh ngạc không thôi, thật hiếm lạ mà, bà cũng muốn sốc luôn rồi, thầm nghĩ không biết rốt cuộc tiểu Ngư Vi đã nghĩ ra thủ đoạn gì, mà có thể trị được đứa con trai đang trong thời kỳ phản nghịch nhiều khi cứ bốc đồng như chó điên của bà, khiến nó trở nên ngoan ngoãn dễ bảo như thế.

Nhưng hiện tại trong lòng Ngư Vi đang nghĩ đến, lại không phải là người và việc trước mắt cô.

Trưa nay, vừa tới Bộ gia, cô đã biết Bộ Tiêu không có ở nhà, nghe Điều Tố Quyên nói anh đi Hải Nam, trong lòng liền cảm thấy trống trải. Cô đi vào phòng ông nội Bộ thăm hỏi ông trước, ông cụ vui lắm ngồi nói chuyện thật lâu, Ngư Vi ngẩng đầu lên thì thấy trên chiếc bàn hẹp dài cổ xưa có đặt một bàn cờ, trên đó đang bày một thế cờ của Ngô Thanh Nguyên*, ông cụ đang học nước cờ. Cô thuận miệng hỏi, ông cụ nói thường ngày mình thích nghiên cứu, hỏi Ngư Vi có biết chơi không, Ngư Vi biết trình độ của mình không cao, liền lắc đầu xem như không biết.

(*Ngô Thanh Nguyên thường được biết đến với tên gọi Go Seigen là một nhà Trung Quốc học và kỳ thủ cờ vây nổi tiếng người Nhật gốc Trung Quốc. Ông được nhiều người đánh giá là kỳ thủ cờ vây nổi tiếng nhất thế kỷ 20.)

Ông nội Bộ nói, sau này có thể bảo Bộ Tiêu dạy cho cô chơi, cô thông minh như vậy, chắc chắn sẽ học rất dễ dàng.

Ngư Vi ngẩn người ra, nhưng ngay sau đó đã nghe ông cụ oán hận than phiền, nói trong nhà lão Tứ là người chơi cờ tốt nhất, nhưng ông cụ không thích đánh cờ với lão Tứ, vì hần chưa bao giờ nhượng bộ để ông cụ thắng lần nào.

Thật ra thì trước đó Ngư Vi đã đoán được Bộ Tiêu biết chơi cờ, vì trên cái đuôi cáo con hồ ly trang trí mà anh treo trên thể cơm của cô có đề ‘Học viện cờ Cửu Tiêu’ cùng một dãy số điện thoại, cô đã mơ hồ

đoán được Bộ Tiêu và học viện đánh cờ đó có quan hệ với nhau, nhưng lúc này anh không có ở đây, cô cũng không có cách nào chứng thực được.

Đến khoảng hai ba giờ chiều, đột nhiên trong sân truyền tới tiếng chó sủa inh ỏi, Bộ Huy đặt bút xuống ngăn người nhìn ra ngoài cửa sổ, nhếch miệng mỉm cười.

Ngư Vi đoán là Bộ Tiêu trở về, nghe thấy tiếng động đó cô cũng nôn nóng muốn chạy ra xem, nhưng bài tập tiếng Anh trong tay còn chưa làm xong, nên cố kiên trì ngồi viết tiếp. Cô nghe thấy dưới lầu tiếng của Diêu Tổ Quyên réo to: “Lão Tứ, chú muốn tìm đường chết sao, chú nhìn coi chú mặc cái gì thế hả!”

Sau đó âm thanh kia vang lên, là âm thanh cô quen thuộc nhất: “Không phải em nóng sắp chết rồi sao?”

Rốt cuộc Bộ Huy cũng ném văng bút đi ra khỏi phòng, Ngư Vi lại do dự một lúc không biết nên làm gì, đợi đến khi trên bậc thang vang lên tiếng bước chân, cô thật sự không thể kìm nén được nữa, liền bật dậy đi ra cửa.

Ngư Vi đứng tựa vào khung cửa, nhìn thấy người đó cúi đầu bước lên cầu thang, ánh mắt anh nhìn chằm chằm di động trong tay. Bộ Tiêu đang đi lên, trời đang giữa đông, vậy mà anh chỉ mặc một bộ quần áo màu đen ngắn tay, tay kia xách vali hành lý, cả người phong trần mệt mỏi, dường như còn râm nắng đen hơn một chút.

Bộ Tiêu vừa ngẩng đầu lên thấy cô đang đứng cạnh cửa nhìn mình, đôi mắt đen sáng ngời khê ngưng đọng, nhưng chỉ thoáng qua rất nhanh, nụ cười rực rỡ chói lòa kia lại hiện lên trên khuôn mặt anh.

Vậy là sau một tuần xa cách, cô lại được gặp anh. Vì anh mới đi xa về, trên người mang theo chút mệt mỏi và cả sự thả lỏng sau khi kết thúc một chuyến đi, nên nhìn anh có phần không giống trước đây.

Ngư Vi còn chưa kịp cất tiếng gọi, Bộ Tiêu đã mỉm cười đi tới, khi lướt ngang qua anh chăm chú nhìn cô một lúc, nhưng rất nhanh sau đó đã quay mặt đi, để lại âm thanh biếng nhác đảo lại theo chiều gió: “Không tệ, cuối cùng cũng đã nuôi cháu béo lên được một chút.”

19. Chương 19

‘Sao cháu lại hiền như vậy hử?’ Bộ Tiêu ung dung nói.”

Nhìn thấy anh về, lòng Ngư Vi như có con gió tự do phiêu lãng rong chơi trên mặt hồ làm gợn lên từng đợt sóng rung động.

Bộ Tiêu chỉ nói với cô một câu như vậy, rồi đi về phòng thu dọn hành lý, tắm rửa, cô cũng không nóng vội, cố dần lòng tiếp tục ngây ngốc ngồi trong phòng làm bài tập đợi Bộ Huy trở lại. Sau khi chăm chú nhìn Bộ Huy làm xong hết từng câu từng chữ cũng đã hơn bốn giờ, Diêu Tổ Quyên đi lên gọi bọn họ xuống nhà ăn trái cây.

Hộp đựng trái cây chất đủ loại hoa quả theo mùa đã được cắt nhỏ rất tươi ngon và đẹp mắt, Ngư Vi ăn được một ít vẫn chưa thấy Bộ Tiêu đi xuống, nghe Diêu Tổ Quyên nói có lẽ anh đang ở trong phòng ngủ mê mệt rồi.

“Lần nào trở về cũng thế, cứ y như tới mấy chỗ đó không cho hấn ngủ vậy, về tới nhà là lăn ra ngủ, nhiều khi ngủ một giấc thẳng đến giờ cơm trưa mai luôn.” Diêu Tổ Quyên thấy cô không ăn nữa liền niềm nở bảo cô ăn nhiều thêm một chút.

Ngư Vi cảm thấy, thật ra nhìn thấy hay không nhìn thấy anh đều không sao cả, cho dù là một người trên lầu, một người tầng dưới, chỉ cần được ngây ngốc cùng anh trong một không gian, cô đã thấy mãn nguyện. Dù sao anh vừa đi xa về, có lẽ rất mệt mỏi, ngủ nhiều một chút sẽ tốt cho sức khỏe.

Lúc gần đến giờ cơm, dì Triệu thường nấu ăn trong nhà bếp rồi vội vàng chạy ra nói có việc gấp phải đi ra ngoài một chuyến, Diêu Tố Quyên liền hỏi có việc gì, dì Triệu cười hơ hớ nói xé chiều cháu gái mình vừa sinh xong, là một nhóc con mập mạp ba ký tám, hai mẹ con đều khỏe mạnh, bây giờ bà ấy phải chạy tới bệnh viện thăm chất trai mới ra đời. Diêu Tố Quyên nghe thấy chuyện tốt như vậy liền bảo bà ấy mau đi, trước đó còn nhét cho dì Triệu bao lì xì chúc mừng.

Nhưng dì nấu cơm đi vào lúc này, không phải là làm khó bà sao, Diêu Tố Quyên từ nhỏ chính là thiên kim đại tiểu thư, mười ngón tay không dính nước xuân ấm áp nói gì đến băng tuyết mùa đông. Bình thường lúc cả nhà ăn cơm xong, cũng có rửa đôi ba cái chén xem như góp vui, bảo bà nấu cơm, dĩ nhiên là nấu rồi, nhưng có điều sẽ không thể nuốt nổi.

Nhưng không còn cách nào khác, cả đại gia đình nhiều người như thế đang há miệng chờ cơm, bà bất chấp giồng bão đi về phía phòng bếp, kết quả vừa đi được mấy bước đã nhìn thấy Ngư Vi nổi gót theo sau.

“Để con làm giúp với ạ.” Ngư Vi đi theo vào.

Vừa vào bếp, Diêu Tố Quyên lại thấy phiền đau cả đầu, trong chậu sứ hoa cạnh thớt là hai con chép đen, ông cụ Bộ thích nhất là ăn cá, bữa tối không có cá không được. Hai con cá này hôm trước ông cụ câu được ở trong ao, đã dặn kỹ hôm nay muốn ăn, nhưng sự thật là, bà không biết cách xử lý hai đứa nó...

Đang nghĩ tới hay là để mai rồi nói sau, Diêu Tố Quyên đã thấy Ngư Vi im lặng cuộn tay áo lên, rửa tay sạch sẽ, bắt hai con cá trong chậu.

Đôi tay cô rất trắng, đặt trong chậu sứ hoa càng làm nổi bật lên cái màu trắng ngần ấy, mười ngón tay thon dài như cọng hành non, trong sóng nước lặn tẩn, cô vừa đưa tay vào đã tóm được chính xác.

Diêu Tố Quyên rất kinh ngạc, bà nhìn đôi bàn tay mảnh mai xinh xắn kia của Ngư Vi, nhìn kiểu gì cũng thấy không giống bàn tay biết làm cá, chẳng lẽ là đâm bóp cho cá sao, nhìn mềm mại chết đi được.

“Nha đầu, con tính xử lý nó sao?” Bà trừng to mắt hỏi.

Ngư Vi nhìn bà mỉm cười gật đầu: “Con làm rất nhiều lần rồi, thím yên tâm đi ạ.”

Vừa nói xong, cá đã nằm trên thớt mặc người chém giết, Ngư Vi dùng dao đập hai cái lên đầu con cá rồi rạch một đường từ vây tới miệng, không sâu không cạn vừa vặn chạm đến nội tạng, cô lật mở ra, một phen máu chảy đầm đìa. Diêu Tố Quyên nhìn thấy muốn ngất rồi, liền đưa tay che mắt không dám nhìn nữa.

Ngư Vi bình thần lấy hết phần nội tạng ra, rất lưu loát gọn gàng, cô ngâm cá vào nước ấm rửa sạch nhót, sau đó dùng dao nhỏ cạo sạch vẩy cá, rồi rửa lại lần nữa đặt ở trên thớt. Động tác rất thuần thục, vừa nhìn biết ngay cô đã làm qua rất nhiều lần.

Diêu Tố Quyên sớm đã xem ngấy người, trong lòng chỉ có một ý nghĩ, cô con dâu này bà nhất định phải có, đã quyết xong rồi, ai cũng không đổi được, đáng vẻ vừa thông minh lanh lợi lại hiền lành, chính bà còn tự thẹn mình không bằng.

“Con còn nhỏ như vậy, sao lại biết làm những thứ này chứ?” Diêu Tố Quyên thấy Ngư Vi thoản thoắt, tiếp tục xử lý con cá thứ hai, không nhin được hỏi.

Ngư Vi không dừng tay, chỉ cúi đầu mỉm cười trả lời: “Trước đây mẹ con nằm viện, con thường nấu canh cá cho mẹ ăn bồi bổ sức khỏe, nhưng khi mua cá rồi nhờ người ta làm luôn ở chợ thường bị cân thiếu, còn khi mua thịt xay để gói hoành thánh thì lại sợ người ta trộn thịt cũ vào, hơn nữa cối xay của người ta cũng không sạch, băm chút thịt cũng không mất công bao nhiêu nên con thường mua về nhà tự làm cho an toàn...”

Diêu Tố Quyên vừa nghe vừa ‘chậc chậc’ xuýt xoa, không ngừng khen ngợi nói Ngư Vi như thiên sứ giáng trần, khiến Ngư Vi xấu hổ mãi không thôi, chỉ biết im lặng cúi đầu đánh vẩy cá, đột nhiên nghe thấy tiếng tủ lạnh đóng ‘ầm’ một cái.

Ngư Vi giật mình, cả Diêu Tố Quyên cũng hết hồn nghiêng đầu nhìn phía sau tủ lạnh, khoảnh khắc thấy người gây ra tiếng ồn đó, Ngư Vi ngây ngốc quên mất mình đang làm gì, đóng băng tại chỗ.

Bộ Tiêu đứng đó, vẫn nụ cười xấu xa quen thuộc, tựa người vào tủ lạnh. Anh mặc một chiếc áo tay ngắn màu xám tro và chiếc quần dài cotton mặc nhà, mái tóc đen còn chút ẩm ướt, có lẽ anh vừa tắm xong vẫn

chưa khô hết nước. Lúc này anh đang cầm một chai bia ướp lạnh, những giọt hơi nước lấm tẩm mịn màng bám ngoài vỏ chai như những giọt sương.

“Lão Tứ, chú ở đây giả thần giả quỷ gì vậy hả?” Diêu Tố Quyên bị giật mình sợ hết hồn, nghĩ thầm trong bụng giờ này mà hấn ở đây làm gì chứ, làm thế nào mà một người đàn ông to cao như vậy lại chẳng phát ra chút tiếng động nào.

Vừa rồi, Bộ Tiêu tắm rửa xong đi xuống phòng bếp dưới nhà tìm đồ uống, đợi ăn cơm, chân trước vừa bước tới tủ lạnh, chân sau Diêu Tố Quyên đã dẫn Ngư Vi vào, anh nhất thời cảm thấy hiếu kỳ liền lảng lạng núp sau tủ lạnh nghe hai người nói chuyện.

“Khát nước, đi tìm chút gì uống.” Bộ Tiêu giơ cốc bia lạnh lên, đi qua tựa vào bàn bếp cười nói: “Chị dâu, cơm tối không phải chị làm đó chứ? Nhà chúng ta chắc chỉ có con chíp bông tai nhón nuốt trôi thôi...”

“Chú quản ai nấu làm gì, dù sao chú chỉ cần đợi ăn là được!” Diêu Tố Quyên nghe anh chế nhạo tài nấu nướng của mình, liếc mắt: “Chao ôi! Không đúng nha, hôm nay chú thế nào mà không ngủ được vậy ta? Chị còn tưởng chú đang ngủ chết rồi chứ.”

Bộ Tiêu rủ mắt cười không nói gì, sau đó ngẩng đôi mắt đen lách lên nhìn Ngư Vi, nhàn nhạt nói: “Không muốn ngủ.”

Tim Ngư Vi thoát cái đập rất nhanh rất nhanh, lồng ngực như có con hươu nhỏ chạy loạn muốn phóng tung ra ngoài, vành tai và sau gáy đều bị thiêu đốt, có một giây cô tự mình đa tình nghĩ rằng lẽ nào anh vì cô nên không ngủ?

Có điều, bởi vì là tự mình đa tình, nên chỉ một giây ngẩn ngủ đó trôi qua, Ngư Vi đã có thể tìm được nghìn lẻ một lý do vì sao đột nhiên hôm nay anh không ngủ bù, cô chẳng qua chỉ là một trong vạn nguyên nhân mong manh xa vời đó.

Diêu Tố Quyên muốn đuổi Bộ Tiêu ra ngoài, dù sao anh thật sự đang quấy rầy bà nấu cơm, nhưng Bộ Tiêu mặt dày mày dạn nhất định không đi, đứng nghiêng người tựa vào bồn rửa uống bia, kết quả Diêu Tố Quyên còn chưa kịp quyết một trận sống mái một mắt một còn với anh thì điện thoại trong công ty gọi đến, thư ký tìm bà có việc gấp, bà đành phải đi ra ngoài nghe điện thoại.

Diêu Tố Quyên ra ngoài rất lâu, trong lúc đó, Ngư Vi đã xử lý xong hai con cá đựng vào một cái rổ sạch để ráo nước, rồi xem xét nguyên liệu nấu ăn trên bàn, lấy hết rau cải ra rửa sạch. Cô nghĩ tới Bộ Tỉnh Sinh chỉ ăn chay, nên thế nào cũng phải chuẩn bị mấy món.

Suốt quá trình này, Bộ Tiêu rất hứng thú cứ mãi chăm chú ngắm nhìn Ngư Vi, khiến cô thỉnh thoảng lại lúng túng phạm sai lầm, động tác không chịu nghe theo sự điều khiển cứ cứng đờ ra. Sau đó anh lại biếng nhác trực tiếp ngồi thẳng lên bàn, hết che nôi rồi lại che bát, cô thúc giục anh tránh sang một bên, anh lại khẽ cười mím nhìn cô chăm chú, quyết không nhúc nhích.

Ngư Vi nhìn ra được bệnh cũ của anh lại tái phát rồi, không có việc gì cứ thích đi trêu chọc người khác, cô đành yên lặng cúi đầu cắt hành.

“Sao cháu lại hiền như vậy hử?” Bộ Tiêu trầm mặc nhìn cô thật lâu, uống hết bia rồi ung dung buông ra một câu như vậy.

Tíc tắc một giây sau, anh đã thấy khuôn mặt Ngư Vi ửng hồng lên, nhất thời cảm thấy buồn cười không chịu được lại nhả thêm một câu: “Ồ, đỏ mặt mắc cỡ rồi sao? Khen cháu không được hử?”

Ngư Vi bị mấy lời trên trời dưới đất của anh trêu đến xấu hổ, chỉ có thể mở miệng nói: “Chú che mắt lộ giấm rồi, lấy giúp cháu một cái.”

Bộ Tiêu đứng tựa nửa người hai tay chống ngược trên bàn bếp, chân khẽ nhịp, hờ hững nói: “Vậy thì đừng cho giấm nữa, chú không thích ghen.” (Tiếng Trung ‘giấm’ đồng nghĩa với ‘ghen’.)

Ngư Vi nghe mấy lời anh nói, càng lúc càng cảm thấy mình sắp không xong rồi, nên không nói gì nữa mà với tay lấy lọ giấm, nhưng đầu ngón tay còn chưa kịp đụng tới, Bộ Tiêu đã cầm lọ giấm lên đưa cho cô, cô biết anh chuyện tốt nhất định không làm, nhưng không còn cách nào khác đành đưa tay nhận lấy, quả nhiên một giây sau, lọ giấm đã bị anh đưa lên cao hơn, cô duỗi hết cánh tay cũng không với tới...

Ngư Vi bỗng nhớ tới trước đây anh cũng từng trêu chọc cô như thế, tâm trạng bỗng trở nên hỗn loạn, không khỏi ngẩng đầu nhìn Bộ Tiêu, nhìn thật sâu vào mắt anh, hai người cứ nhìn nhau như vậy, anh đã không còn là chàng thiếu niên với chiếc áo sơ mi trắng năm nào.

Anh của bây giờ góc cạnh và sắc sảo.

Hơi thở của Ngư Vi chậm lại, Bộ Tiêu cũng không dời ánh mắt mình đi, anh nhìn cô chăm chú, khuôn mặt anh tuần đó hiếm khi không chứa đựng nụ cười, anh trầm giọng hỏi: “Không cần lo giấu nữa sao?”

Cô không biết phải nói gì, cũng không dám nói cô không cần gì hết, chỉ cần ánh mắt anh mãi hướng về cô như lúc này thôi...

Lúc Diêu Tổ Quyên nói chuyện điện thoại xong đi vào liền nhìn thấy dáng vẻ vô lại của Bộ Tiêu đang cầm lọ giấm trêu chọc cô gái nhỏ người ta, bà trực tiếp đẩy anh khỏi nhà bếp. Trước khi đi, Bộ Tiêu còn tro mắt cầm một quả cà chua Ngư Vi vừa rửa xong, rồi mới chịu đi ra ngoài.

Tối đó, mọi người ăn cơm muộn hơn bình thường một chút, lúc món ăn được bê lên bàn, người con trai thứ Ba nhà họ Bộ và Phàn Thanh cũng từ bên ngoài trở về, nói vừa làm xong kiểm tra thai nhi. Lúc này Ngư Vi mới biết thì ra cô ấy mang thai, có điều quả thật đây là lần đầu tiên Ngư Vi nhìn thấy anh trai thứ ba của Bộ Tiêu.

Lão Tam Bộ Phụng Huyền là một người đàn ông rất trầm ổn và chín chắn, đeo một cặp kính gọng đen, tính cách có vẻ hướng nội, ngồi bên cạnh Bộ Tiêu, hai anh em tương phản rõ rệt.

Nhìn vào bàn thức ăn ít ỏi so với thường ngày, Diêu Tổ Quyên giới thiệu sơ qua một chút món nào mình làm, những món nào Ngư Vi làm, bầu không khí lập tức có chút ngưng đọng. Sau khi ông cụ Bộ cầm đũa lên, mọi người cũng bắt đầu ào ào động đũa, bầu không khí sau đó nhất thời lặng ngắt như tờ, người nào cũng trầm ngâm nghĩ thức ăn thật ngon.

Bộ Huy gấp một đũa cá Ngư Vi làm cho vào miệng, rồi quay sang nhìn cô hỏi: “Đây thật sự là cậu làm hả?”

Ngư Vi gạt đầu ‘ừm’ một tiếng, Bộ Huy như có điều suy nghĩ nhìn cô hồi lâu.

Ông nội Bộ khen Ngư Vi cả đêm, nhưng những lời khen đó cũng không có gì quá sự thật. Bởi vì khi đặt món ăn của Ngư Vi và chị dâu cả lên cùng một chỗ, chỉ có thể nói là ‘Sở hà, Hán giới’* hoàn toàn cách biệt. Những món cô làm mới quay qua quay lại trên đĩa đã trống không, còn những món Diêu Tổ Quyên làm chẳng hiểu làm sao cứ khiến người ta có cảm giác càng ăn càng nhiều. Sau đó con chip bông nghe mùi thơm thức ăn nháo nhào chạy tới, Diêu Tổ Quyên ném cho nó một cái cánh gà chiên mình làm, chip bông dùng chóp mũi hít hà một lúc rồi phách tướng phe phẩy đuôi bỏ đi, khiến mọi người cười không thôi, nói chị dâu cả đến một fan cuối cùng cũng đã rơi rụng.

(* ‘Sở hà, Hán giới’: Trên bàn cờ tướng Trung Quốc có một dải trống, dùng làm ranh giới giữa hai bên đỏ và đen, trên dải này có ghi “Sở hà, Hán giới” (sông nước Sở, biên giới nước Hán). Đây chính là con sông định biên cho nước Sở và Hán trong lịch sử Trung Hoa xưa.)

Buổi tối lúc đưa Ngư Vi về, vì lão Tứ uống rượu, nên lão Tam nói sẽ lái xe đưa cô đi, nhưng lúc Ngư Vi cầm cặp xách xuống, vừa đi vào sân nhỏ đã thấy Bộ Tiêu và Diêu Tổ Quyên đứng cạnh xe tán dóc với lão Tam.

Một tay Bộ Tiêu đặt trên cửa sổ xe, cúi đầu hướng vô trong cười nói với anh Ba mình: “Được rồi, anh xuống đi, nhanh mà vô hầu hạ chị dâu. Chị ấy đang mang thai, anh lại ít khi ở nhà, ban ngày bận rộn công việc không có thời gian làm mấy chuyện thăng thiên tu luyện kia, bây giờ tuy rằng buổi tối anh cũng chẳng thể làm gì được, nhưng cũng phải ôm ấp người ta một chút, hôn hít hay rèn luyện tay chân gì đó...”

Diêu Tổ Quyên thấy Ngư Vi ra tới, liền nhìn cô nháy nháy mắt, sau đó quay lại nói với hai người đang đông dài kia quyết định của mình: “Được rồi, được rồi, càng nói càng ô nhiễm, lão Tam chú xuống đi, chị lái cho!”

Ngư Vi nghe vậy rất ngại, cảm thấy mình đã làm phiền mọi người, lúc lên xe, cô nói sau này cô có thể đi về bằng tàu điện ngầm, Diêu Tổ Quyên cười nói như vậy sao được, đường núi tối và khó đi, sao có thể để một cô gái nhỏ như cô về một mình, bảo tài xế trong nhà đưa về bà cũng không yên tâm.

Diêu Tố Quyên nói xong đang chuẩn bị khởi động xe, bất ngờ cửa ghế lái phụ có người mở ra, Ngư Vi ngẩng đầu thì thấy Bộ Tiêu cúi chân bước lên ngồi vào trong.

“Ai, ui, tổ tông của tôi, sao chú lại tới nữa rồi? Ngư Vi, hai mẹ con mình vất vả lắm mới được ở riêng với nhau một lúc, cái người này sao mà giống hệt con ruồi thể này!” Diêu Tố Quyên nói ngược nói xuôi muốn tống lão Tứ xuống.

Bộ Tiêu nghiêng đầu cười, biếng nhác cài dây an toàn nói: “Chị có chắc là biết đường không đó? Hơn nữa, chị dâu, với kỹ thuật lái xe rồng bay phượng múa của chị, thôi cứ để em đi theo dẫn đường cho chắc.”

Ngư Vi nghe thấy anh nói chuyện, lúc nào cũng là giọng điệu thật thật giả giả không đứng đắn, nhưng anh cứ luôn xuất hiện bên cô như vậy, cô thật sự rất vui, Ngư Vi cúi đầu mỉm môi cười tận hưởng niềm hạnh phúc nho nhỏ đó.

Bộ Tiêu bỗng xoay người nhìn cô: “Vừa rồi, ông lão có bảo chú dạy cháu chơi cờ, thế nào, muốn đi theo chú học thật hử?”

Ngư Vi ngẩn ra, không nghĩ tới ông nội Bộ lại đặt chút chuyện nhỏ này trong lòng, còn dẫn dò Bộ Tiêu dạy cho mình, liền gật gật đầu thật mạnh: “Nếu chú có thời gian... có thể hướng dẫn cho cháu...”

Diêu Tố Quyên lái xe ra khỏi cổng, nghe Ngư Vi nói, bà mỉm cười dịu dàng: “Chuyện đó không cần phải nói, khả năng chơi cờ của lão Tứ rất xuất sắc còn hợp tác với một kỳ thủ chuyên nghiệp mở học viện cờ đó, sao nào, bây giờ chú định nhận nữ đệ tử sao, với đầu óc cá nhỏ nhà chúng ta, sau này học xong chắc chắn thế nào cũng sẽ ngược chết chú.”

“Hử?” Bộ Tiêu nghe thấy mấy lời chị dâu cả mình nói, nhướn mày cười rộ lên, trong đôi mắt đen láy đó như có những vì sao nhỏ đang lấp lánh, anh khẽ nói: “Có ngược, thì cũng là em ngược cô ấy...”

20. Chương 20

Bộ Tiêu nói muốn ngược cô trên bàn cờ, anh quả thật không nuốt lời.

Trong vòng một tháng sau đó, mỗi cuối tuần Ngư Vi đều đến Bộ gia, sau khi làm xong hết bài tập về nhà với Bộ Huy, những lúc có thời gian rảnh, cô đều đi theo Bộ Tiêu học chơi cờ.

Ngư Vi vẫn luôn cảm thấy anh không thể nào là một giáo viên tốt được, vì lúc nào anh cũng cà lơ phất phơ, cứ thích làm chuyện xấu. Không ngờ lần này cô đã đoán sai rồi, ngay từ lúc bắt đầu, những lời hướng dẫn của anh đã khiến cô hoàn toàn kinh ngạc.

“Nếu chú đặt quân cờ đen vào vị trí này, ván cờ bắt đầu.” Bộ Tiêu cầm một quân cờ đen, tiêu sái đặt vào vị trí ngay giữa bàn cờ: “Vị trí này gọi là ‘thiên nguyên’ (sao trung tâm), trên mặt bàn cờ có bốn giao điểm ở bốn góc gọi là ‘Tiểu tinh’ (sao nhỏ), bốn góc của bàn cờ tượng trưng cho bốn mùa xuân, hạ, thu, đông.”

Anh hồ hững nói từng câu từng câu, nhưng mọi thứ trở nên rất thú vị, Ngư Vi nhìn anh lần lượt đặt từng quân cờ lên bàn.

Bàn tay của Bộ Tiêu rất nam tính, không quá trắng trẻo hay thon dài, mà trái lại bàn tay anh to rộng, các khớp xương chắc khỏe lộ rõ sự mạnh mẽ cùng làn da hơi rám nắng, trông rất hoang dã.

Lúc anh cầm quân cờ, ngón tay anh nhẹ nhàng mà uyển chuyển, anh lấy quân cờ từ trong hộp ra đưa nó vào giữa ngón trỏ và ngón giữa, sau đó kẹp quân cờ với ngón giữa bên trên và ngón trỏ bên dưới rồi đặt lên bàn cờ. Ngón tay anh duỗi thẳng rất phong cách, tự tin và tao nhã, gợi cảm đến ngạt thở khiến ánh mắt của Ngư Vi không cách nào dời đi được.

Phần lý thuyết cơ bản cô nắm bắt rất nhanh, nhưng qua hai buổi chiều, sau khi thật sự bắt tay vào đấu rồi, Ngư Vi mới biết mười chín năm cô vùng vẫy ngang dọc chẳng sao, vừa vào đây đập nước mấy cái cho dù cô đã cố hết sức cũng bị Bộ Tiêu đùa giỡn vờn cho hồn lìa khỏi xác bay thẳng lên thiên đàng.

Có điều Bộ Tiêu cũng nhìn ra, Ngư Vi hoàn toàn không có chút háo thắng nào, mà trái lại ở cô có một sự dẻo dai và nhẫn nại bền bỉ. Khi cô đã cố chấp quyết tâm làm gì, kiên nhẫn đến mức có thể khiến người ta tự ghen tức chết, anh cũng chẳng cách nào bắt nạt được cô, giết quân đánh quân của cô tới tấp, cô vẫn cứ bằng chân như vại, nhẫn nại chịu đựng.

Khi hướng dẫn cho cô những kỹ thuật cao hơn, anh mới phát hiện năng lực của cô thật đáng sợ, đầu óc cô quá thông minh, hơn nữa có phần anh cũng không bằng, đó là khả năng tính toán của cô rất nhanh và chính xác. Ở cô cũng không có thói quen ‘tốc chiến tốc thắng’ của phần lớn kỳ thủ nữ, mà luôn chăm chú quan sát toàn cục rất cẩn thận.

Chuyện này khiến Bộ Tiêu cảm thấy mình tìm được đối thủ xứng tầm rồi, hai người ngồi chơi cờ, mặc dù nước cờ của Ngư Vi chưa đủ lực, một mình anh đơn phương ngược cô mãi, nhưng anh vẫn cảm thấy vô cùng... ý nghĩa.

Đặc biệt là lúc Ngư Vi kẹp quân cờ bằng ngón giữa và ngón trỏ chưa quen, bị rơi lên rơi xuống đặt không đúng vị trí, cô lại nhíu mày trầm tư, sau đó nâng cổ tay lên nhặt lại hạt cúc tròn dẹt màu đen kia, ánh mắt nghiêm túc, rủi mất khe cắn cắn môi dưới, suy nghĩ xem nó lại rơi chỗ nào. Bộ Tiêu ngắm dáng vẻ đó của cô, nhìn sao cũng thấy đang bị anh ức hiếp, đáng yêu vô cùng.

Thời gian cứ đi qua những ngày như vậy, cuối tháng mười hai, giáng sinh đến, còn một chuyện Ngư Vi mãi do dự không thôi.

Chiếc khăn quàng cổ cô đan cho Bộ Tiêu, đã làm xong rất lâu rồi, nhưng đến giờ cô vẫn luôn cất nó thật kỹ không dám đưa cho anh. Cuối tuần, mỗi lần đến Bộ gia, cô đều đặt nó trong cặp sách, nhưng đem đi rồi lại đem trở về.

Cuối tuần này đúng vào lễ Giáng sinh, Ngư Vi đang ngồi trong phòng làm bài tập với Bộ Huy, chưa được bao lâu đã nghe thấy tiếng reo to vô cùng phấn khởi của Diêu Tố Quyên từ trong sân vọng lại: “Tuyết rơi rồi! Mau tới xem đi, trận tuyết đầu mùa...”

Ngư Vi ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, đầy trời lông ngỗng lả tả rơi xuống, như đang trôi dạt từ một dòng sông băng tít tắp nơi đầu nguồn Ngân hà. Trong nháy mắt khu vườn nhỏ đã được khoác lên mình chiếc áo trắng tinh khôi của những bông hoa tuyết lấp lánh, những hoa tuyết trong suốt rơi sát ngoài cửa sổ, chỉ cần khẽ đưa tay ra là có thể chạm vào, những hoa tuyết theo cơn gió nhẹ tựa hồ muốn len cả vào phòng bám vào mi vào mắt để được người ta chú ý hơn nữa.

Tuyết rơi đúng lúc báo hiệu một năm được mùa, một không khí Giáng sinh tuyết vời.

Bộ Huy dừng bút, xuất thần nhìn tuyết đang rơi ngoài cửa sổ, một lúc sau, hần ngẩng đôi mi dài dày cong như cánh quạt đang phủ rợp hai mắt, nhìn một bên sườn mặt Ngư Vi, cất tiếng gọi: “Này.”

Ngư Vi nghe thấy hần kêu mình, xoay đầu lại nhìn, ánh mắt hần tựa như có một luồng điện chạy qua, hần khom người lấy từ trong cặp sách đang để dưới đất ra một vật gì đó ném qua cho cô.

Là một con Stitch siêu quậy nhỏ màu xanh da trời đang ngoác miệng cười, Ngư Vi nhận lấy con nhồi bông mà sững sờ, hoàn toàn không nghĩ hần sẽ tặng quà cho mình.

Kể từ lúc cô bắt đầu làm bài, học chung với Bộ Huy, khoảng cách giữa hai người đã gần hơn trước rất nhiều, nhưng lúc nào Bộ Huy cũng rất chú ý nam nữ khác biệt, hai người chưa bao giờ nói tới chuyện gì khác ngoài việc học, với mối quan hệ như vậy, cô chưa bao giờ nghĩ sẽ được nhận quà của đối phương.

Quả nhiên Bộ Huy sợ cô hiểu lầm, ánh mắt liền dời đi chỗ khác giải thích: “Gấp được ở máy gấp thú, xem như quà giáng sinh.”

Ngư Vi lập tức hiểu ra, về lý do vì sao hần lại đi chơi trò gấp thú trẻ con này, lúc Phó Tiểu Thiều gửi tin nhắn cho cô có đề cập qua. Cô ấy nói trước đêm giáng sinh cũng chính là hôm qua, sau khi tan học cô ấy kéo Bộ Huy đi dạo phố, hần gấp cho cô ấy con mèo kitty, cô ấy vui lắm. Nên Ngư Vi đoán cái này hần cũng gấp được lúc đó, nhưng vì là đồ của con gái để trong phòng kỳ quái quá, nên hần mới nghĩ tới chuyện đưa cho cô.

Tuyết rơi là lúc khiến người ta nhưng nhớ, nhớ đến người mình yêu. Lúc Ngư Vi ra khỏi phòng Bộ Huy, bà chúa Tuyết vẫn đang mỉm cười ngạo nghễ cười cổ xe quen thuộc đi phủ trắng khắp nơi, phủ kín cả con đường Gerda đi tìm Kay, tựa hồ trái tim anh cũng xa xăm như vậy. Cô chỉ muốn được nhìn thấy anh.

Nhưng anh không có trong sân cùng xem tuyết với anh trai và chị dâu mình, cũng không có trên ban công nơi thường ngày ngồi dạy cô chơi cờ, Ngư Vi xuyên qua hành lang, mới mơ hồ nghe thấy thanh âm trầm thấp quen thuộc từ thư phòng của ông nội Bộ truyền ra.

Ngư Vi ngạc nhiên, đi đến cạnh cửa thư phòng nhìn vào, lúc thấy rõ anh đang làm gì trong đó, hai mắt cô càng mở to hơn.

Bộ Tiêu ngồi trên sofa cạnh bàn trà, miệng đang ngậm điều thuốc nhưng không đốt. Hôm nay, trời đổ tuyết, rất cuộc anh cũng đã chịu mặc quần áo dày hơn, chiếc áo len cổ cao màu đen dày và rất rộng. Gần đây tóc anh dài ra rất nhiều, vuốt ngược hết ra phía sau lộ ra tóc mai và mày kiếm đen nhánh. Ông nội Bộ đang nằm trên xích đu giám sát tay nghề con trai mình. Trước mặt Bộ Tiêu đang bày ra một đồng hồ đếm, anh đang bắt tay vào làm vật gì đó, từ những vật liệu ban đầu có thể thấy anh muốn làm một chiếc đèn Khổng Minh.

Nghe tiếng bước chân, Bộ Tiêu ngược mắt lên nhìn thấy Ngư Vi đang đứng ngoài cửa, anh nghiêng đầu nhìn cô mỉm cười, thanh âm ngả ngớn: “Cũng coi như khéo tay, vào đây giúp chú nào.”

Ngày hôm nay, cô không học chơi cờ mà đi theo anh làm đèn Khổng Minh, dưới sự quan sát đốc thúc của ông cụ hai người đã làm một chiếc đèn Trời rất lớn. Sau khi làm xong, ông cụ Bộ nói bên trên sẽ viết ước nguyện của mọi người, ai cũng phải tự mình viết vào.

Ngư Vi cảm thấy rất thú vị, cô không nghĩ ông nội Bộ lại lãng mạn như thế, có chút ‘tâm tư cô gái nhỏ’, mọi người viết xong đều đi về phòng mình. Ông nội Bộ hỏi Ngư Vi muốn viết gì, Ngư Vi nghĩ ngợi một lúc, cầm bút lông chấm chấm mực, cô sợ chữ viết xấu, nên luyện tập trước trên giấy bản*, vô cùng chú tâm viết xuống một dòng chữ.

(*Giấy bản: là một sản phẩm thủ công, có màu vàng nhạt, dai bền và thoang thoang mùi thơm núi rừng.)

Bộ Tiêu mở cửa sổ ra, hai khuỷu tay chống trên song cửa nhìn tuyết đang rơi ngoài trời rít một hơi thuốc. Anh thấy cô chăm chú như vậy trong lòng rất hiếu kỳ, ngón trỏ và ngón giữa kẹp lấy đầu thuốc bước lại gần cô, Ngư Vi đứng trong ánh đèn, dưới cổ tay mảnh khảnh là những dòng chữ uyển chuyển mong manh như tơ lụa, nhẹ nhàng như gió thoảng mây bay đẹp vô ngần, dưới ngòi bút của cô từng chữ như được thổi hồn bước ra, chỉ là những nét thanh lạng ảo huyền nhưng như có cơn sóng nhẹ cuốn người ta chìm đắm.

Những dòng chữ nhỏ, cô viết rất chân thành: “Nguyện hàng năm có hôm nay, tuổi tuổi có sáng nay.”

Bộ Tiêu nhú mày lại, khẽ mỉm cười nhìn những dòng chữ của cô, rồi đưa điều thuốc lên miệng, thầm nghĩ rõ ràng đây chỉ là một câu nói rất xưa cũ rồi, vì sao giờ phút này lòng anh mãi lặp đi lặp lại chiêm nghiệm đến vậy, cảm nhận được cả sự dịu dàng và nồng nàn mà trước giờ trái tim anh chưa từng chạm tới. Có lẽ vì ánh mắt của cô bé con khi đắm chìm vào dòng chữ đó quá mực cổ chấp, trân trọng đến kính cẩn, cũng có lẽ dưới ngòi bút khéo léo của cô, những con chữ đó thăng hoa thoát tục hóa thành những giọt sương rơi vào lòng hồ tĩnh lặng tim anh rồi.

Sau khi ăn cơm tối xong, cả nhà tập trung trong sân xem thả đèn, tuyết vẫn còn đang rơi nhẹ nhàng khe khẽ như rây bạc. Trước khi châm lửa, Bộ Tiêu mới lấy bút ra viết vào chỗ trống giữa trung tâm chiếc đèn hai chữ.

Lúc Ngư Vi nhìn thấy hàng chữ đó, cũng không cách nào lý giải được ý nghĩa của nó, vì Bộ Tiêu chỉ viết như rồng bay phượng múa hai chữ thật to: “Xin chào.”

“Lão Tứ, chú chào ai vậy, cái người này đúng là bệnh thần kinh mà!” Diêu Tố Quyền mặc một chiếc áo khoác ngoài màu đỏ ôm cánh tay của Phan Thanh, đứng dưới mái hiên hành lang gấp khúc mắng anh.

Bộ Tiêu không thèm để ý, nhướn mày nói: “Chào hỏi các vị thần tiên trên trời có khỏe không, hôm nay không phải giáng sinh sao?”

Diêu Tố Quyên nói tiếp: “Như thế không phải chú mới chào hỏi các vị thần tiên nước ngoài thôi sao? Chú phải chào cả Ngọc Hoàng đại đế nữa chứ, có điều lễ giáng sinh....” (Ý của Diêu Tố Quyên lễ giáng sinh là của người phương Tây, nên Bộ Tiêu phải chào thêm Ngọc hoàng đại đế của Trung Quốc nữa.)

Cả nhà nghe vậy cười ầm lên, Ngư Vi cũng mỉm môi cười, cô nhìn qua thấy anh khẽ cong môi chuẩn bị thả đèn, nhưng khi chiếc đèn từ từ bay lên cùng những ước nguyện, nét cười đó nhợt nhạt đến mơ hồ, vẻ mặt anh ngày càng nghiêm túc, anh không cười nữa chỉ chăm chú nhìn chụp đèn kia thật lâu.

Ánh cam ấm áp trôi giữa lát phát tuyết rơi, chậm rãi hướng về thiên hà, chìm vào màn đêm mênh mông vô tận mang theo những ước nguyện hạnh phúc, bình an.

Mãi đến khi không còn nhìn thấy chụp đèn kia nữa, Ngư Vi mới xoay lại nhìn bóng lưng Bộ Tiêu giữa mênh mang tuyết trắng, chỉ thấy anh vẫn mãi nhìn theo ánh đèn Trời đã xa xăm, rồi anh dứt hai tay vào túi quần xoay người lại, cách tầng tầng tuyết rơi đang ngày càng nặng hạt, anh rũ mắt xuống, chỉ khoanh khắc ngắn ngủi ngay sau đó, anh đột nhiên ngẩng đầu nhìn thẳng về hướng cô.

Vì thả đèn, anh đứng một mình ngoài trời tuyết, mái tóc đen đã hơi dài của anh lấm tấm một tầng sáng bạc, đôi mắt đen sáng rực, nếp mí sắc sảo rõ ràng, đuôi mắt hướng lên trên toát ra sự mạnh mẽ đầy nam tính, cô như chìm vào đôi mắt đó, lạc trôi chính mình.

Ngư Vi đứng dưới mái hiên nhìn vào mắt anh, cả hai cứ đứng như vậy thật lâu, mãi đến khi Bộ Tiêu nheo mắt lại, nhìn cô cười đến vô lại xấu xa, cô biết mình đã bị phát hiện ra nhìn trộm anh rồi, vì vậy nhanh chóng dời ánh mắt đi.

Liệu có phải khi ánh mắt hai người giao nhau, người quay đi trước luôn là người thua, thua vì phần tình cảm chôn giấu trong lòng mình lớn hơn, nên sợ, sợ bị phát hiện, sợ bị từ chối, sợ đến cả đơn phương cũng chẳng được phép trao đi, vì vậy không dám nhìn tiếp nữa?

Cả ngày hôm nay, mãi đến lúc sắp chia tay, Ngư Vi vẫn không thể đưa chiếc khăn quàng cổ đỏ cho Bộ Tiêu. Cô tự an ủi chính mình không sao đâu, lần sau, đợt lần sau, đến cuối tuần cô nhất định sẽ tặng nó cho anh.

Nhưng không ngờ, rốt cuộc khi cô dồn hết quyết tâm rồi, ngày cuối cùng kết thúc một năm đã qua, anh không có ở nhà.

Trưa thứ bảy, khi tan học, vẫn là Diêu Tố Quyên tới đón Ngư Vi và Bộ Huy, cả hai bước lên ngồi vào trong, xe lăn bánh chạy đi chưa được bao lâu, Diêu Tố Quyên đã kích động nói hôm nay nhất định trong nhà sẽ được yên tĩnh, lão Tứ không có ở nhà, Ngư Vi thấy bà bưng bưng cao hứng chuẩn bị nói câu tiếp theo, lòng không khỏi trĩu nặng như có chút gì đó bất an.

“Tối nay hẳn đi gặp mặt hẹn hò!” Diêu Tố Quyên như mở cờ trong bụng nói một mạch về tương mạo và thân thể của người phụ nữ đã giới thiệu cho Bộ Tiêu: “Nhỏ hơn hẳn chưa tới ba tuổi, lại là công chức nhà nước, là một cô gái khá xinh xắn diễm tĩnh, lão Tứ là một tay mất trí, phải tìm một người có thể khóa được hẳn, không ngờ lần này hẳn lại đồng ý đi xem mắt, có lẽ do xem ảnh chụp thấy quá vừa ý chăng.”

Ngư Vi đột nhiên cảm thấy bao trĩu nặng trong lòng dường như bị rút sạch, trống rỗng, không còn gì nữa, đến cả hơi thở cũng muốn rời bỏ cô, ánh mắt mờ mịt nhìn ra ngoài cửa xe, chỉ thấy mông lung mơ hồ một màu thăm thẳm.

Suốt cả buổi trưa, cô như con búp bê rồi không cảm xúc, ngơ ngác nhìn bài tập rồi dờ dẩn làm bài, lúc bình tĩnh lại cô đã ngồi trên bàn ăn. Nhưng phòng ngủ anh trống không, nơi anh thường dạy cô chơi cờ trên sân thượng kia trống không, hành lang trống không, bây giờ đến cả cái ghế anh hay ngồi đối diện cô, cũng trống không.

Anh đi xem mắt, nghĩ đến chuyện đó Ngư Vi rất khổ sở. Có lẽ anh không đợi cô nữa rồi, không đứng, trong lòng anh căn bản không có cô thì nói gì đến chờ đợi.

Mặc dù chưa ăn được mấy đĩa cơm, nhưng cổ họng Ngư Vi như bị tắc nghẽn không sao nuốt được, cô cố hít thở thật sâu nhưng chỉ thấy buồn nôn, sau đó sắc mặt trắng bệch đặt bát đĩa xuống.

Cả nhà thấy cô như vậy khá lo lắng, ông nội Bộ hỏi cô có phải bị đau dạ dày rồi không rồi lấy cho cô rất nhiều thuốc dạ dày loại tốt nhất. Diêu Tố Quyên thấy Ngư Vi không khỏe, vô cùng sốt ruột, bà đặt cái bát

trên tay xuống đi lấy chìa khóa lái xe đưa cô về.

Chân trước Diêu Tố Quyên vừa lái xe rời đi, trong sân đã vang lên tiếng xe tiến vào, cả âm thanh tắt máy.

Phàn Thanh đang ngồi đan áo len trên sofa, nghe có tiếng động không biết ai đến, vừa ngẩng đầu thì thấy Bộ Tiêu đang ở cửa ra vào, mặc chiếc áo khoác màu đen, mỉm cười tươi rói, nện đôi chân dài lắc lư đi tới.

“Ồ, lão Tứ, không phải chú đi xem mắt sao?” Phàn Thanh sững sốt.

Bộ Tiêu bị chị dâu Ba phát hiện, cũng không giải thích gì chỉ cười nhạt nói: “Không đi.”

“Chú lại ‘thả bò câu’ cho con gái nhà người ta leo cây, đợi lát nữa chị dâu cả đưa Ngư Vi về nhà xong trở lại, thế nào cũng sẽ mắng chú cả tuần cho xem.” Phàn Thanh thấy chú Út nhà mình cứ mãi phát phơ như vậy phát lo dùm, nhưng chẳng ngờ trọng điểm của anh đang xoay đầu chạy tít chỗ khác.

Bộ Tiêu như đang suy nghĩ gì đó, nhướn mắt nhìn lên lầu: “Sao hôm nay cô nhóc tiểu gia hỏa kia lại về sớm vậy chị?”

“Hôm nay, tiểu Ngư Vi không khỏe, trước khi đi chị dâu cả còn nói có lẽ sẽ đưa con bé đến bệnh viện kiểm tra thử xem sao.” Phàn Thanh vừa cúi đầu tiếp tục đan áo vừa lẩm bẩm: “Không biết có phải dạ dày nó không tốt không? Gần đây vất vả lắm mới chăm nó béo lên được một chút.”

Bộ Tiêu cúi đầu nghĩ ngợi, sau đó tán gẫu với Phàn Thanh mấy câu bảo rằng sẽ lập tức thu dọn đồ đạc đi khỏi nhà, mấy ngày nữa sẽ không về, tránh cho chị dâu cả lải nhải, nói xong liền lên lầu. Phàn Thanh nhìn bóng lưng thẳng tắp của anh lắc đầu, nghĩ thầm nếu cứ theo tiến độ này, chắc lão Tứ độc thân cả đời rồi.

Bộ Tiêu về phòng lấy mấy bộ quần áo nhét vào túi xách, tắt đèn định đóng cửa rời đi, đột nhiên anh dừng bước, đứng chờ người trong căn phòng không chút ánh sáng, rồi đưa tay bật công tắc đèn lên lại.

Như chợt nhớ ra điều gì, Bộ Tiêu đi đến trước bàn đọc sách, nhìn thấy tờ giấy bản kia vẫn đang lặng lẽ nằm đó, bên trên là một hàng chữ nắn nót rõ ràng, thanh tú xinh đẹp: “Nguyện hàng năm có hôm nay, tuổi tuổi có sáng nay.”

Lúc này, ngoài cửa sổ chợt ‘bùm’ lên tiếng pháo hoa từng bùng, là anh cả và tiểu Huy đang đốt pháo hoa trong sân, ánh sáng lung linh rực rỡ như bảy sắc cầu vồng tràn vào khắp phòng.

Anh đứng trong tiếng nổ rộn ràng, trong ánh lửa rực sáng, lại nghĩ tới ngày đó, Ngư Vi đứng dưới ánh đèn viết những dòng chữ này, cô rạng ngời trong quầng sáng, dáng vẻ xinh đẹp, làn da trắng ngần đến trong suốt tựa như không còn hấp thụ ánh sáng nữa, những tia sáng đi qua không giữ lại màu nào, không chiếu lại màu nào. Đôi hàng tóc mai đen nhánh dịu dàng buông lơ trên gò má, chiếc nốt ruồi nhỏ xinh trên chóp mũi đáng yêu, ánh mắt cô chăm chú tựa hồ muốn trút hết tất cả những chân thành trong đáy mắt vào những dòng chữ này, dáng vẻ đó khiến tim anh rung động.

Anh đưa tay cầm tờ giấy bản kia, gấp lại cẩn thận kẹp vào một quyển sách trên bàn, rồi nhét vào túi xách mang đi.

Anh định sẽ lái xe đến nhà dì cô, xem cô thế nào rồi, nghe nói hôm nay cô không khỏe anh không sao yên lòng.

Khi xe đi vào khu vực trung tâm thành phố gần sắp đến nhà cô, anh đang dừng trước một ngã tư đường đợi đèn đỏ, di động bất ngờ rung lên, Bộ Tiêu nhìn vào màn hình, thấy hiện lên ba chữ ‘Dầm cá nhỏ’.

Hử? Cô lại gọi cho anh sao? Bộ Tiêu đưa tay chạm vào điện thoại, khẽ nhú mày nhưng ngay sau đó một nụ cười thật tươi hiện trên bờ môi, kể từ khi có điện thoại, đây là lần đầu tiên cô gọi cho anh.

Diêu Tố Quyên đưa Ngư Vi về tới dưới lầu tiểu khu, Ngư Vi liền đi xuống, lúc cô mở cửa xe, Diêu Tố Quyên luôn hỏi đi hỏi lại có cần bà đưa tới bệnh viện kiểm tra một chút không.

“Con thật sự không sao đâu, bây giờ con khỏe rồi ạ.” Ngư Vi chỉ có thể nói dối như vậy, dù sao lý do cô không nuốt trôi cơm sao có thể dám nói cho ai biết.

Thời tiết dường như đang xấu đi, sương mù phủ kín bầu trời đen kịt như sắp chuẩn bị nổi lên một trận bão tuyết, gió đông cuộn về lạnh đến cắt da cắt thịt.

“Thật không sao chứ? Ôi chao, nha đầu con đó, cứ xem thím như lão Tứ đi, đừng có khách sáo với thím.” Diêu Tố Quyên lộ đầu ra cửa sổ, vẻ mặt khá nghiêm túc.

Ngư Vi nghe thấy bà nhắc tới Bộ Tiêu, ánh mắt bất giác sững sờ, thì ra đến chị dâu cả của anh cũng nhìn ra, cô ý lại anh như vậy sao?”

Cô lắc đầu, cố mỉm cười nói với Diêu Tố Quyên mình không có việc gì, sau đó nói tạm biệt rồi bảo bà nhanh về đi, trời lại sắp đổ tuyết rồi đi đường nhớ cẩn thận.

Diêu Tố Quyên lái xe đi rồi, nụ cười trên gương mặt cô cũng đi theo không dấu vết, không còn sót lại chút gì.

Ngư Vi không đi thẳng lên nhà mà vòng ra bên ngoài tiểu khu. Hôm nay cô về sớm, nhưng tâm trạng mệt mỏi khiến cô thấy ngột ngạt khi phải đối mặt với bầu không khí nặng nề trong nhà, cô chậm rãi bước từng bước thảnh thơi dừng lại hít một hơi thật sâu tự an ủi chính mình, cố gắng ngốc bên ngoài thêm được chút nào cũng là nhẹ nhõm.

Gần một tiếng đồng hồ trôi qua, trời ngày càng lạnh hơn, Ngư Vi mới đi vào thang máy lên số nhà 802 mà trong thâm tâm cô không bao giờ muốn quay trở lại nữa, đứng ngoài cửa cô nhẹ nhàng đưa tay khẽ gõ.

Những ngày gần đây của cô trôi qua thật êm đềm hạnh phúc, ngày ngày ở trường học, cuối tuần đến Bộ gia, ai cũng đối xử với cô thật tốt, cô được ăn ngon, được mặc quần áo ấm. Dường như căn nhà này chỉ là một khách sạn lạnh lẽo không chút hơi ấm nơi cô trở về ngủ mỗi đêm, đã rất lâu rồi cô không còn phải ngày người ở nơi này nghe mắng chửi cả ngày nữa.

Nhưng khi tiếng khóa cửa vang lên, lòng Ngư Vi bỗng hốt hoảng.

Tiếng động này không giống mọi ngày, không phải Từ Ấu Oánh mở cửa, lúc khe cửa vừa hé ra, Ngư Vi nhìn thấy cái bóng mờ mờ của Chu Quốc Khánh sau kẻ hở, cả người cô lập tức cứng đờ, cảm giác sợ hãi ủa tới, đến khi cửa được mở ra, cô cúi đầu vội vã đi vào nhà, mỗi bước đi nhịp tim của cô lại thành thạch tăng tốc một bước.

Phòng khách vô cùng yên tĩnh, hình như dì nhỏ không có nhà.

Cho dù gom hết cái rét lạnh mùa đông cũng không đáng sợ bằng giây phút này, thân thể Ngư Vi lập tức run rẩy, nhưng cô không dám quay đầu lại nhìn. Lúc đi ngang qua phòng của em họ, trong phòng là một mảnh tối om, Chu Tiểu Xuyên cũng không có ở nhà. Hiện tại cô mới chợt nhớ ra, mấy ngày trước hình như có nghe Từ Ấu Oánh nói, cuối tuần này bà ta muốn dẫn con trai về thăm nhà mẹ đẻ.

Đây là lần đầu tiên, trong nhà chỉ có mình cô và chồng dì nhỏ.

Sau lưng truyền tới tiếng đóng cửa, Ngư Vi thấy hơi lạnh tràn lên tận đỉnh đầu theo từng lớp khóa, một lớp, một lớp, một lớp, nhẹ nhàng khóa lại.

Ngư Vi bước thật nhanh, vọt vào phòng mình, vội vàng chạy tới mở cửa sổ nhìn xuống dưới lầu, không có ai, cô đã tận mắt nhìn Diêu Tố Quyên lái xe rời đi, bà không có ở đây, không có ai ở đây, sẽ không có ai như Bộ Tiêu, mỗi lần đưa cô lên lầu sẽ lặng lẽ đậu xe bên dưới, ngồi trong bóng tối đen kịt đó đợi khi đóm lửa trên đầu thuốc lụi tàn mới rời đi.

Ngư Vi tự nói với bản thân mình hãy bình tĩnh lại, không có việc gì, sẽ không xảy ra chuyện gì đâu. Cô quay trở lại giường, trái tim đột nhiên bắt đầu hỗn loạn, toàn thân như rớt vào hầm băng, cô nhớ ra, khóa phòng mình đã bị hư, mà lúc này ngoài cửa có tiếng bước chân rón rén rất nhẹ, nhưng cô biết có người đang đi tới đi lui trong phòng khách.

Sau đó hai tiếng ‘thình thình’ vang lên, tiếng đập cửa dội vào tai, Ngư Vi hoảng hốt tim như ngừng đập không còn suy nghĩ được gì nữa, liền lao nhanh đến tựa vào ván cửa, dùng cả người chống đỡ, dùng tất cả sức lực để chống đỡ.

Cánh cửa nhẹ nhàng bị đẩy một cái, nhưng vì Ngư Vi đang tựa hết cơ thể vào đó, nên không mở ra được, trái tim Ngư Vi như muốn vọt ra khỏi lồng ngực, cô nghe thấy Chu Quốc Khánh ở bên kia cánh cửa kêu mình: “Ngư Vi, đừng gọt cho con một quả táo nè, con mở cửa ra đi.”

Giọng nói của ông ta, khiến cả da đầu cô tê dại.

Ngư Vi không cho phép mình có thời gian để nghĩ ngợi, cô giật nhanh chiếc cặp xuống, lấy điện thoại di động ra, ngón tay run rẩy nhấn số.

Trong đầu cô trống rỗng, chỉ có một cái tên, anh là ngọn cỏ cứu mạng cô, chỉ có anh mới có thể đến cứu cô.

Ngư Vi chợt nhớ có lẽ hiện giờ Bộ Tiêu vẫn còn đang xem mắt, nhưng khoảnh khắc do dự đó vụt qua rất nhanh khi cô thầm nghĩ cho cô được ích kỷ làm theo trái tim mình một lần, lòng như lửa đốt cô vội vàng bấm số, hai tay run rẩy cầm điện thoại đưa lên tai.

Cánh cửa sau lưng cô vẫn đang bị đẩy ra, ngày càng đẩy mạnh hơn, Ngư Vi hốt hoảng như chim sợ cành cong, lúc này chỉ cần một khe hở ra thôi cũng sẽ khiến cô sụp đổ.

Chỉ hai tiếng ‘tút tut’ chờ máy nhưng dài dằng dặc như hàng thế kỷ trôi qua, điện thoại rất nhanh được kết nối, trong nháy mắt khi giọng nói trong trẻo dịu dàng quen thuộc kia vang lên, nước mắt Ngư Vi vượt khỏi giới hạn chịu đựng của cô khê tràn ra mi mắt.

“Alo?” Bộ Tiêu nhận điện thoại, giọng nói anh truyền qua làn sóng âm đó lại rõ ràng như đang kề sát bên tai cô, sau đó dường như anh nhận ra có điều bất thường, giọng nói trầm xuống: “Sao lại không nói gì?”

Âm thanh đó dịu dàng như vậy, Ngư Vi không ngăn được run rẩy, òa khóc.

“Sao vậy?” Bộ Tiêu nghe thấy tiếng thổn thức của cô, lần đầu tiên anh nghiêm túc vội vàng hỏi: “Ngư Vi, cháu đang ở đâu?”

“Chú Bộ... Chú có thể tới nhà dì cháu không?” Ngư Vi nắm chặt điện thoại, cúi đầu giọng rất khê: “Cháu sợ.”

Đây là lần đầu tiên cô nói mình sợ, trừ cái ngày mẹ cô qua đời, cô khóc trước mặt anh, đã rất lâu rồi, cô chưa từng yếu đuối như vậy.

Bộ Tiêu bảo cô đừng cúp máy, cứ để điện thoại kết nối như vậy, hiện giờ anh đang ở gần đó, anh sẽ lập tức chạy qua ngay. Ngư Vi mở loa ngoài lên, nghe thấy giọng nói của anh truyền ra ngoài, bàn tay siết chặt điện thoại, lúc này cô bắt đầu bình tĩnh lại, chỉ cần biết anh đang tới, anh đang trên đường tới đây, cô không còn cảm thấy bất an nữa, vì vậy cô cố gắng hít thở thật nhẹ, điều khiển lại hơi thở của mình rồi hướng về phía ngoài cửa nói thật to: “Tôi sẽ không mở cửa đâu, bạn trai tôi sẽ đến ngay tức khắc, ông không được đẩy cửa nữa!”

Ngoài cửa đột nhiên không còn chút tiếng động nào, mọi thứ đều im bật, tim cô như miếng thịt bị người ta đặt trên thớt, từng nhịp đập là từng giây chờ đợi nhát dao lăm lăm đầu tiên hạ xuống, giây vò đến ngạt thở.

Không biết qua bao lâu, phòng khách vẫn yên lặng không một tiếng người, mười phút đằng đằng trôi qua dài như cả thế kỷ, bỗng Ngư Vi nghe thấy vang lên tiếng đập cửa nôm nóng dữ dội, gần như muốn phá vỡ cả bức tường, ném đi tất cả mọi thứ. Toàn thân cô như bị khuấy động, hai chân lập tức mềm nhũn, phải bám vào cửa mới có thể đứng vững được.

Tiếng đập cửa đó càng mạnh hơn, dồn dập hơn, liên tục không ngừng, cô cách xa như vậy cũng có thể nghe thấy, có lẽ cả tầng lầu này đều bị chấn động.

Cô không dám đi ra, mãi đến khi nghe thấy âm thanh mở khóa từ phòng khách truyền tới, từng lớp từng lớp khóa, cô nín thở tập trung lắng nghe, lớp khóa cuối cùng được mở ra, nghe thấy giọng nói của Bộ Tiêu vang lên, rốt cuộc cô đã có thể bỏ xuống mọi sợ hãi lo lắng, xách cặp lao ra khỏi phòng.

Khoảnh khắc lao ra ngoài, cô đã nhìn thấy dáng hình cao lớn thẳng tắp quen thuộc đó, Bộ Tiêu tựa lưng vào cửa đứng đối diện Chu Quốc Khánh, khuôn mặt anh kề rất gần, rử mắt nhìn người đàn ông trung niên vừa ra mở cửa, không khí rét lạnh như sắp bước vào một trận đối đầu không khoan nhượng.

Cô chưa bao giờ thấy vẻ mặt anh như vậy, đáng vẻ tàn nhẫn vô tình rất đáng sợ, ánh mắt rét lạnh đầy uy hiếp khiến người ta không dám nhìn thẳng, hồ hững lạnh nhạt đến tột cùng.

Ngư Vi chạy rất nhanh, nép sát mép cửa lướt qua người Chu Quốc Khánh, cô vừa chạy tới, Bộ Tiêu đã đưa tay ra nắm lấy tay cô kéo chặt vào lòng, bàn tay kia đặt lên vai cô.

Khoảng khắc khuôn mặt cô vùi trong ngực chiếc áo khoác đen của anh, mùi hương và nhiệt độ cơ thể anh bao trùm cuộn vào từng góc ngách hơi thở cô, bàn tay anh ôm vai cô, gò má cô như bị bàn tay đang kề sát đó thiêu cháy, bao nhiêu lo lắng hoảng sợ như tảng băng được ngọn lửa đó phá tan ra.

Cánh tay của Bộ Tiêu giữ lấy vai Ngư Vi, ôm cô vào ngực mình, ánh mắt lạnh lẽo vô tình đầy uy hiếp nhìn chằm chằm cái tay ‘chẳng ra đàn ông cũng chẳng phải đàn bà’ đang đứng bên trong cánh cửa. Anh không nói gì chỉ nhìn hẩn ta thật lâu, ánh mắt lộ rõ tia mỉa mai khinh miệt, sau đó anh nheo mắt lại, cánh tay khẽ siết chặt vai Ngư Vi, tay còn lại đưa lên cổ làm động tác cắt ngang - ‘chết’. Rồi im lặng xoay người ôm vai Ngư Vi đi về phía cầu thang.

Bộ Tiêu biết Ngư Vi không bị thương, vừa rồi trong điện thoại anh cũng đã đoán ra, con dê già kia muốn đẩy cửa vào phòng cô, may mắn cô gọi điện thoại cho anh, hơn nữa đúng lúc anh đang ở gần đó kịp thời chạy tới, nếu không thì hậu quả thật không thể nào tưởng tượng nổi.

Lúc này so với chuyện đánh người, anh chỉ muốn Ngư Vi sớm cảm thấy an toàn.

Lúc đi xuống lầu, Bộ Tiêu vẫn luôn ôm bờ vai cô rất chặt, tiếng dép của Ngư Vi loẹt quẹt vang vọng trong hành lang. Xuống tới lầu một ra khỏi cửa tiểu khu đi đến gần xe, mãi đến khi mở cửa ghế lái phụ cho Ngư Vi cánh tay anh mới buông lỏng ra để cô bước vào.

Ngồi vào trong xe, đóng sầm cửa lại, chuyện đầu tiên anh hỏi vẫn là muốn xác nhận lại nỗi lo lắng trong lòng mình: “Hắn ta có chạm vào cháu không?”

“Không có.” Ngư Vi đã lấy lại được bình tĩnh, lúc này nói chuyện khá mạch lạc: “Thật ra, ông ta không có làm gì, nhưng cứ đẩy cửa liên tục, khóa cửa bị hư nên cháu cố chặn lại.”

Bộ Tiêu ngồi trên ghế, hai tay đặt trên vô lăng nhưng không khởi động xe cũng không nhìn cô, chỉ để lại cho cô sườn mặt nghiêng không rõ cảm xúc của mình. Nghe cô nói xong, anh chậm rãi thở ra một hơi thật dài, tựa như bị bóp nghẹt rất lâu bấy giờ mới có thể hít thở trở lại. Sau đó, anh lấy trong túi áo khoác ra một bao thuốc lá, bật lửa đốt cho mình một điếu.

Ngư Vi chưa bao giờ thấy đáng vẻ này của anh, toàn thân vừa lạnh lùng vừa tàn nhẫn, sườn mặt sắc lạnh, cô biết anh tức giận hơn nữa tâm trạng cũng rất tệ, đôi mày kiếm vẫn luôn nhíu chặt, mặc dù anh không nói gì nhưng cô biết, anh đang cố kiềm chế, cố bình tĩnh trở lại.

Bộ Tiêu im lặng rít mấy hơi thuốc, cửa sổ xe mở rộng, một cơn gió lạnh buốt gào thét thổi vào lướt qua mái tóc đen dày khá hỗn loạn của anh, có lẽ vừa rồi anh vội vàng chạy lên lầu nên mái tóc mới rối bời như vậy.

Ngư Vi trầm mặc thật lâu, muốn anh được yên tâm, nhưng lại không biết phải làm thế nào, nên mỉm cười nói đùa với anh: “Cháu thật sự không sao đâu mà, biết đâu, ông ta chỉ muốn đưa cho cháu quả táo...”

Bộ Tiêu nghe cô nói vậy, chậm rãi xoay đầu lại nhìn thẳng vào mắt cô, ánh mắt anh như có ngọn lửa đang bùng cháy nóng đến mức muốn thiêu đốt luôn cô, rồi đem cô ăn tươi nuốt sống vào bụng, để hoàn toàn hòa tan vào cơ thể mình. Sau đó anh chau mày, trầm giọng nói: “Cháu cảm thấy buồn cười sao?”

Anh rất nghiêm túc, lần đầu tiên Ngư Vi thấy vẻ mặt anh nghiêm túc đến vậy, nhìn ánh mắt đó của anh, cô nhất thời không biết phải nói gì.

Bộ Tiêu cúi đầu rít một hơi thuốc, nhưng vẫn cảm thấy rất khó chịu, một cảm giác bực tức cuộn cuộn sâu trong cơ thể muốn bứt phá tìm lối ra, chỉ có thể trào lên cuống họng thoát ra ngoài khoang mũi, anh im lặng nhìn làn khói lượn lờ đang tỏa ra từ đầu thuốc kẹp giữa hai ngón tay trên vô lăng của mình, tự nhiên thấy ngột ngạt một hơi cũng không muốn hút nữa.

Lúc anh dập tắt thuốc, Ngư Vi lại khẽ lên tiếng, giọng nói rất dịu dàng: “Chú ơi...”

Anh cảm thấy bao nhiêu cứng rắn sắt đá trong lòng mình bỗng chốc hóa thành nước, bao nhiêu lửa giận đang thiêu đốt đã bị con gió mát lạnh dịu dàng thổi vụt tắt mất rồi. Thời điểm cô cất tiếng gọi anh, anh thấy thế giới này bỗng trở nên thật bé nhỏ, nhỏ đến mức chỉ đủ chứa đựng những con chữ còn lại của cô.

Thần kinh đang căng thẳng như tảng núi đè nặng bỗng chốc đổ sụp xuống, cả người xụi lơ trên ghế dựa. Bộ Tiêu nhếch miệng cười khổ, buồn bực đưa tay giật khuy cổ áo khoác ra, xoay lại nhìn Ngư Vi, vô cùng bất đắc dĩ nhưng lại rất dịu dàng hỏi: “Ừ, sao nào?”

“Tối nay, cháu có thể không về nhà được không ạ?” Ngư Vi dè dặt nhìn anh.

Rốt cuộc Bộ Tiêu cảm thấy phòng tuyến cuối cùng của mình cũng hoàn toàn sụp đổ rồi, anh dờ khóc dờ cười xoa nhẹ mái tóc cô: “Sao chú có thể để cháu trở về đó lúc này chứ!”

“Vậy có thể cũng không trở về nhà trên núi...” Ngư Vi ngập ngừng muốn nói lại thôi.

Bộ Tiêu nghe cô nói ‘nhà trên núi’ chính là nhà lớn của anh, anh biết cô không muốn mọi người trong nhà biết cô gặp chuyện không may nên đáp lại: “Có thể.”

Anh nhìn ra, khi cô nghe thấy anh đáp ứng yêu cầu của mình, nét mặt đó không còn chút lo lắng nào nữa, thậm chí thời điểm cô xoay đầu đi còn khe khẽ mỉm cười. Anh quả thật không biết chuyện xảy ra tối nay còn chỗ nào có thể cười nổi, vừa rồi suýt chút nữa anh phát điên, tâm trạng muốn giết người cũng có, vậy mà lúc này cô còn vân đạm phong khinh bình thản như mây trôi gió thoảng thế này.

Bộ Tiêu thầm nhủ với lòng, sẽ không bao giờ để chuyện thế này xảy ra lần nữa, không bao giờ.

Lúc anh lái xe rời đi, Ngư Vi không hỏi anh sẽ đi đâu, với cô nơi nào có anh đều là nơi yên bình. Hôm nay, cả đêm không cần phải quay về nơi mệt mỏi đó nữa, cô có thể ở bên anh. Một ngày này, tâm trạng cô như bị đưa lên tàu lượn siêu tốc không dây an toàn, không chỗ bám víu, vừa rồi lại bị sợ hãi như thể đến điểm cao nhất người ta lại thả cô rơi xuống. Lúc này đây, cô không muốn nghĩ ngợi gì nữa, cả ngày mai cô cũng muốn bỏ mặc, chỉ muốn được ngồi cạnh bên anh thế này.

Khi chiếc Audi màu đen ra đến trung tâm, Ngư Vi thấy rất đông người tập trung ở quảng trường thành phố, lúc này mới nhớ ra, hôm nay là ngày cuối cùng của năm, qua hết mười hai giờ sẽ bước sang năm mới.

Xe cộ dọc ngang hỗn loạn đường như không ngủ cả đêm, lúc xe lăn bánh ngang qua con đường trung tâm thành phố đầy ánh sáng, Ngư Vi mới nhìn rõ bàn tay Bộ Tiêu đang đặt trên vô lăng, mu bàn tay đầy vết thương, nơi các đốt ngón tay bị rách da đang chảy máu, lòng cô trĩu nặng, thì ra vừa rồi anh lo lắng cho cô đến vậy, mãi đập cửa mà chẳng chú ý gì đến cánh tay mình.

Cô sốt ruột hỏi đi hỏi lại mãi anh có đau không, Bộ Tiêu bị cô hỏi đến phát hờn, mỉm cười nói: “Chỉ mấy vết xước nhỏ thế này, có gì mà đau?”

Ngư Vi vẫn không yên lòng, muốn tìm chỗ rửa sạch vết thương bằng bó lại cho anh. Lốp cửa sắt chống trộm nhà họ Chu nhiều chỗ bên ngoài đã bị rỉ sét, cô nghĩ ngợi một lúc, kiên quyết nói: “Không được, chú phải đi tiêm phòng uốn ván.”

Bộ Tiêu mỉm cười nghiêng đầu nhìn cô, chỉ có thể đồng ý: “Được, đi còn không được sao, thua cháu rồi.”

Xe dừng lại ở một con đường yên tĩnh, gần đó có rất nhiều ngõ hẻm xẻ ngang dọc, xe không vào được. Bộ Tiêu ngừng xe, Ngư Vi bước xuống đứng yên quan sát xung quanh con đường xa lạ mà cô chưa nhìn thấy bao giờ, bóng tối đen kịt bao trùm khắp nơi, gió thổi qua buốt lạnh, không có bóng dáng người qua lại trên đường.

Nhưng chỉ một giây sau, cô đã bị động tác của Bộ Tiêu dọa cho hoảng hốt tim cũng muốn nhảy vọt ra ngoài.

Anh khóa xe, chậm rãi bước về phía cô, lúc đến bên cạnh chân cũng không dừng lại, nhưng cánh tay phải của anh giơ lên, lần nữa nắm lấy bờ vai cô thuận thế kéo cô vào ngực mình, dẫn cô đi về phía trước.

“...” Ngư Vi bị anh ôm vào lòng, khuôn mặt tựa sát vào ngực anh, mùi hương cơ thể anh phảng phất nơi đầu chóp mũi, toàn thân cô như bị nhúng vào lò nhiệt, hai tai tựa hồ muốn bốc khói.

Nhưng trái lại Bộ Tiêu chẳng có chút lúng túng nào, động tác của anh rất vô tư thẳng thắn, Ngư Vi có thể cảm nhận được, cái ôm này không giống với cái ôm lúc này, lúc này anh tức giận nên dùng sức rất mạnh,

hiện tại cánh tay anh chỉ khê khàng đặt trên vai cô, rất lễ độ, ‘bàn tay lịch thiệp’ đó không chạm vào vai cô mà nhẹ thả hờ buông rủ để các ngón tay không chạm vào người cô.

Sao cô có thể không hiểu chứ, anh lo lắng đêm nay cô bị hoảng sợ nên lúc này muốn an ủi cô, mang đến cho cô sự yên tâm.

Đi vào sâu bên trong một con hẻm, Ngư Vi mới đoán ra đây là nơi nào, kiến trúc quanh đây rất cổ kính là nơi Bộ Tiêu mở cửa hàng buôn đồ cổ, quả nhiên, đi đến trước hai cánh cửa lớn màu đen, Bộ Tiêu dừng lại lấy chìa khóa.

Anh buông vai cô ra, dứt chìa khóa vào mở cửa, tiếng ổ khóa lách cách vang lên, Ngư Vi ngẩng đầu nhìn tấm biển hiệu đề ba chữ ‘Vô Bảo Trai’*, vô thức đọc thành tiếng, sau đó trầm ngâm hỏi anh: “Sao lại là ‘Vô Bảo’ ạ? Như vậy không phải nói cửa hàng không có bảo vật gì sao ạ?”

(*‘Trai’: danh hiệu tiệm buôn)

Bộ Tiêu mở cửa ra, ánh mắt cười đến lấp lánh trong đêm tối: “‘Giấu đầu lòi đuôi’ thôi, chú nói không có cháu tin sao? Chắc chắn là không rồi, cháu sẽ cảm thấy chú cố tình cất giấu, không muốn đem vật quý đó ra bán cho cháu, nên thế nào cũng muốn vào hỏi thử, cháu xem, cháu vừa hỏi rồi đó.”

Ngư Vi cười, anh thật giảo hoạt hết lão hồ ly, còn là loại ngụy biện tà thuyết xiêu lệch.

Bước vào trong là cửa hàng trưng bày đồ cổ, mọi thứ tối om, Ngư Vi không thấy rõ cách bài trí, cô đi theo Bộ Tiêu vào sân sau, đó là một khoảnh sân nho nhỏ, Bộ Tiêu nói bên cạnh phòng anh là phòng của ông cụ giám định đồ cổ. Ngư Vi thấy đèn trong phòng không bật sáng, có lẽ ông cụ đã nghỉ ngơi, vì vậy cô bước thật nhẹ đi theo anh vào phòng.

Đèn vừa được bật lên, Ngư Vi cẩn thận quan sát nơi ở của Bộ Tiêu. Căn phòng ở Bộ gia, chẳng qua chỉ là nơi anh về ngủ, nơi này mới thật sự là lãnh địa của anh, vì vậy cô không khỏi chăm chú nhìn thật lâu.

Kỳ thật không có gì ấn tượng, ngoại trừ chiếc giường rất lớn, còn lại không có gì đặc biệt, hơn nữa vô cùng bừa bộn, khắp nơi tràn ngập hơi thở đàn ông độc thân. Ngư Vi tìm một chiếc ghế ngồi xuống, Bộ Tiêu ở bên ngoài gọi điện thoại xong đang đi vào, cô lo lắng vết thương ở tay anh nói phải giúp anh bôi thuốc.

Nhưng Bộ Tiêu không trả lời mà cong môi đi về phía cuối giường, xoay đôi chân dài ra ngồi xuống, ánh đèn bàn sau lưng anh rọi tới phủ lên một quang sáng khiến thân hình anh càng cao lớn hơn.

Anh nheo mắt lại nhìn cô cười xấu xa, cười đến lúm đồng tiền cũng lõm vào thật sâu mới thản nhiên nói: “Cái móng nhỏ của cháu ngồi trên quần lót chú.”

Ngư Vi rối rắm, vội vàng đứng bật dậy quay đầu lại nhìn, quả nhiên nhìn thấy trong ngăn hộc bên dưới để hàng hàng quần lót đã được xếp ngay ngắn.... Cô lập tức câm nín, nơi này mà cũng có người để quần lót là sao chứ .

“Chú tìm một người bạn nữ, lát nữa cô ấy sẽ đón cháu đến nhà mình ở tạm.” Bộ Tiêu bình thản nói.

Ngư Vi bất ngờ, đột nhiên cảm thấy có chút ảm đạm: “Cháu không ở lại đây ạ?”

Bộ Tiêu chăm chú nhìn Ngư Vi, khóe môi cong cười đến rạn nứt, cái lúm đồng tiền đó lại sâu hoắm, đồng tử lóe sáng: “Ngủ ở phòng chú? Không chê chú bẩn hử?”

Ngư Vi suy nghĩ, vô cùng nghiêm túc trả lời: “Trên người chú, một chút cũng không bẩn.”

Bộ Tiêu thấy cô còn trịnh trọng suy nghĩ cái vấn đề bẩn, không bẩn này, bị chọc cười rồi, anh vỗ trán cười một lúc rồi thoáng nghiêm mặt nói: “Không thích hợp, nửa đêm nửa hôm, trai đơn gái chiếc.”

Ngư Vi nghe anh nói vậy, lúc này mới cảm thấy khá xấu hổ, Bộ Tiêu thấy cô bồng rủ mắt cúi thấp đầu, liền nghĩ mình nói những lời này với một cô bé quả thật không đứng đắn chút nào, anh duỗi tay lấy một điều thuốc để tự khóa miệng mình.

Vừa cầm điều thuốc trên tay, Ngư Vi đã hối thúc anh nhanh rửa vết thương, Bộ Tiêu đành phải đi tìm hộp thuốc gia đình. Cô ngồi dưới ánh đèn chăm chú làm sạch vết máu dính xung quanh, cẩn thận bôi thuốc vào vết thương cho anh, thấy anh hứa sẽ đi tiêm ngừa, cô mới yên tâm mỉm cười. Đúng lúc trong sân vang lên

âm thanh đẩy cửa, Bộ Tiêu ngậm điều thuốc lên miệng nói có người tới, Ngư Vi đứng dậy đi theo anh ra ngoài.

Từ cánh cổng sơn đen có một người phụ nữ đang đi vào, tuy chỉ loáng thoáng mờ hồ trong bóng tối, Ngư Vi không thấy rõ được mặt nhưng cô biết đó là một người phụ nữ rất xinh đẹp, quả nhiên, lúc khuôn mặt cô ấy được ánh đèn chiếu vào, Ngư Vi thầm nghĩ mình đoán không sai chút nào.

Cô ấy mặc một chiếc áo khoác màu trắng, chân đi đôi boots cao quá gối, mái tóc màu vang đỏ xoăn dài, cách ăn mặc vô cùng thời thượng hợp mốt, ngũ quan tinh xảo giống hệt ngôi sao điện ảnh.

Bộ Tiêu nhàn nhạt cười, bảo Ngư Vi gọi ‘dì Lam’, nhưng Ngư Vi còn chưa kịp mở miệng, Nghi Lam đã cắt ngang cái xoẹt: “Cái gì mà dì Lam, gọi chị là ‘chị Lam’ đi!”

Bộ Tiêu nghe cô ấy nói vậy, khoe miệng cong như móc câu mỉm cười: “Hơ, con bé gọi tôi là chú, gọi bà là chị, vậy bà gọi tôi là gì? Sao bà không gọi tôi một tiếng pa pa đi?”

Vừa dứt lời, Nghi Lam đã mắng anh một tiếng ‘Cút’ rồi không thèm để ý tới mấy lời hươu vượn vớ vẩn của anh nữa mà nghiêng người lại gần nhìn Ngư Vi, chắc chắn: “Lúc chị mua quần áo cho em đã biết ngay em nhất định rất xinh đẹp mà, bây giờ thấy rồi mới biết, còn đáng yêu hơn cả tưởng tượng của chị, lại đây, em gái nhỏ, đi với chị Lam nào.”

Cô ấy lộ ra mấy phần ‘Cô dì hư hỏng’, Ngư Vi nhất thời không biết phải nói gì, thật ra có rất ít người xem cô như trẻ con mà dễ dàng, những người lớn cô quen đều biết rõ tuy còn nhỏ tuổi nhưng cô hoàn toàn có thể đảm nhiệm vai trò phụ huynh như cách cô chăm sóc cho Ngư Na. Đột nhiên cô ấy đối xử với cô như vậy khiến cô có chút không thoải mái không biết nên nói gì.

Nhưng không còn cách nào khác, vì cô ấy là bạn của Bộ Tiêu, bản thân cô lại không thích hợp ở lại nhà anh, Ngư Vi chỉ có thể khẽ cắn môi, về mặt điềm tĩnh đi theo cô ấy.

Bộ Tiêu đứng trước nhà dặn dò Nghi Lam, bảo sáng mai sẽ qua đón người sớm, còn hỏi có gây cản trở Nghi Lam và bạn trai cô ấy... không, hai người nói đùa anh qua tới lại mấy câu. Đến khi giao người xong rồi, nhìn thấy Nghi Lam kéo tay Ngư Vi ra ngoài, Bộ Tiêu mới hiểu thế nào là cảm giác bất an khuấy đảo, kỳ thực cô chưa đi anh đã cảm thấy khó chịu trong lòng.

Ngư Vi quay đầu lại nhìn anh, ánh mắt anh sâu lắng, Ngư Vi biết anh có chút lo lắng khi một mình cô qua đêm nhà người lạ, vì vậy cô khẽ mỉm cười với anh, tỏ vẻ cô rất tốt rồi đi theo Nghi Lam ra ngoài.

“Xương cá.” Vừa đi được mấy bước, Ngư Vi lại nghe thấy Bộ Tiêu gọi mình, cô xoay người nhìn anh, anh vẫn đứng trước nhà, dáng hình anh bị đám lá cây đang nhảy múa trong sân che phủ, khuôn mặt anh khi tỏ khi mờ cùng vàng trắng đang treo lơ lửng giữa những đám mây, nhưng đôi mắt anh sáng ngời, anh mỉm cười nhìn cô trầm giọng nói: “Năm mới gặp lại.”

Ngư Vi ngẩn ra nhưng ngay sao đó đã hiểu được ý anh, ngày mai là ngày đầu tiên của năm mới, bây giờ cô đi đến sáng mai đã bước qua một năm, không phải là ‘Năm mới gặp lại’ sao!

Muốn nhìn thấy anh, phải đợi đến sang năm... Nhưng đối với cô mà nói, cho dù không phải là đêm cuối cùng của năm cũ, ở một nơi chỉ có bóng tối đằng đẵng không anh, thì một tối hay một năm cũng đâu có gì khác biệt.

21. Chương 21

“Tiên sinh muốn mua áo ngực cho bạn gái ạ?”

Đêm đó, Ngư Vi ở nhờ nhà Nghi Lam, đó là một căn hộ thông tầng nằm trên tầng cao nhất, Ngư Vi biết đây là căn hộ penthouse cao cấp, vừa rồi Ngư Lam đưa cho cô tấm danh thiếp, cô mới biết cô ấy là luật sư,

nhìn phong cách trang trí của căn hộ khắp nơi tràn ngập hơi thở tinh anh, đường nét đơn giản nhưng vô cùng tinh tế sang trọng, khiến cô nhất thời không biết nên ngồi chỗ nào.

“Tiểu Vi Vi, uống chút sữa trước khi ngủ đi, chị có cho thêm một muỗng đường rồi đó.” Nghi Lam biết cô dè dặt, nên sau khi thay xong chiếc áo choàng ngủ họa tiết da báo liền đi ra ấn Ngư Vi ngồi xuống sofa, rồi mỉm cười đi vào phòng bếp không gian mở hiện đại lấy cho cô một cốc sữa ấm.

Đoạn đường lúc này, ngoại trừ bị tắt máy ba lần, suýt nữa đâm vào con lươn hàng rào bảo vệ một lần, còn một việc nữa đó là thay đổi biệt danh cho cô năm lần, nào là em gái nhỏ, mỹ nữ nhỏ, bé yêu, đến cả bảo bối nhỏ cũng kêu luôn, làm cho Ngư Vi rất rối rắm.

(Năm cái tên bà cô Nghi Lam đặt cho Ngư Vi: tiểu Vi Vi, tiểu muội muội, tiểu mỹ nữ, tiểu khả ái, tiểu bảo bối.)

Có điều ấn tượng của cô đối với Nghi Lam chỉ có thể nói, hoàn toàn lật nhào.

Trên đường đi, có một lần xe bị tắt máy, thiếu chút nữa xảy ra tai nạn, cô nàng ấy hiên ngang giẫm đôi boots cao quá gối bước xuống xe, cãi nhau một trận với tài xế chiếc taxi phía sau thiếu điều muốn xông vào đánh người, bao nhiêu lời lẽ thô tục đều thuộc lòng, còn hơn học thuộc lòng, quãng hết mấy từ ngữ đó ra phô trương thanh thế tỏ rõ uy lực mắng đến nỗi người đàn ông kia chỉ còn biết ngậm ngốc sững sờ, đứng lắp ba lắp bắp không nói lại được gì, lúc đó Ngư Vi mới biết vì sao cô ấy có thể làm bạn với Bộ Tiêu.

Hai người đều quá dư cái gọi là ‘không đứng đắn.’

Quả nhiên, lúc cô nàng thúc giục Ngư Vi đi tắm, Ngư Vi từ phòng tắm đi ra, thay bộ đồ ngủ mới Nghi Lam chuẩn bị cho mình, cô nàng cười đến xấu xa đi tới nhéo một cái lên con thỏ nhỏ trước ngực Ngư Vi, lúc này Ngư Vi mới biết, cô ấy đích thực là Bộ Tiêu phiên bản nữ...

Nếu không phải vì anh và cô nam nữ khác biệt, vai vế cách biệt, thì nhất định lời nói và cách ứng xử đầy ‘chuẩn mực’ của hai người này hoàn toàn không khác gì nhau, đều là hàng cực phẩm.

Ngư Vi nhẹ nhàng đưa tay cản lại, nhưng móng vuốt của Nghi Lam còn nhanh hơn, nhéo xong còn kẻ sát vào tai cô nhỏ giọng nói: “Không tệ, ánh mắt của lão Tứ quá độc mà...”

Mặt Ngư Vi thoát cái đỏ hồng như quả cà chua chín, cô quả thật chưa đủ trình độ tâm lý để sẵn sàng đương đầu với mấy câu ném ra đột ngột như thế này của Nghi Lam! Nhưng câu tiếp theo của cô ấy mới thật sự khiến cho màu đỏ trên mặt Ngư Vi có thể nhỏ thành máu.

”Không nhìn ra tên đó thích em sao? Đứa nhỏ ngốc.” Nghi Lam đá đá mắt với Ngư Vi, toàn thân phủ đầy hào quang ngạt ngào hương vị ‘Nữ lưu manh’, bộ dạng y hệt mấy mama tú bà trong các thanh lâu thời xưa.

Tim Ngư Vi đập loạn thiếu điều muốn vọt khỏi lồng ngực, nhìn ra cái gì, cô thật sự không nhìn ra... sao Bộ Tiêu có thể thích cô? Không phải anh luôn xem cô như trẻ con sao?

Nghi Lam thả xong câu đó, hài lòng lắc lư bờ vai nhỏ của mình đi đắp mặt nạ, để lại một mình Ngư Vi ngồi đó lòng đầy ngổn ngang như gió lửa vào nhà trống.

Đến đêm, cô vừa nằm xuống chuẩn bị ngủ, Nghi Lam cũng vén chăn chui vào, có điều cô đang ngủ trong phòng khách mà, Ngư Vi vừa định cất tiếng hỏi, Nghi Lam đã nằm dài ra bên cạnh cô, chân tay rũ rượi: “Chao ôi, cái bộ xương già này của chị, phải ngủ cùng với mấy cô bé thiếu nữ xinh đẹp mới bổ sung thêm được chút sức sống thanh xuân, không lẽ em còn muốn đuổi chị đi sao?”

Ngư Vi nhất thời câm nín, đối với năng lực vô đối của bà chị Lam này đến giờ cô đã được thụ giáo quá đủ.

Vì vậy trước khi ngủ, Ngư Vi và cô ấy lại trò chuyện rất lâu, đề tài quanh đi quẩn lại vòng tới vòng lui cuối cùng bị Nghi Lam kéo tới Bộ Tiêu, cô nàng chép chép miệng nói: “Nói thật, người như Bộ Tiêu rất hiếm, bình thường có vẻ không đứng đắn, nhưng nếu thật lòng yêu ai đó, sẽ cuồng dại si tình nghiêm túc hơn bất cứ ai khác.”

Nói nói một hồi, Ngư Vi đã được cô nàng huấn luyện hỏa tốc trở nên nói chuyện vô cùng tùy ý không còn chút dè dặt nào nữa, nghe Nghi Lam nói vậy liền hỏi: “Vậy sao chị không thích chú ấy?”

Nghi Lam thấy Ngư Vi dùng giọng nói trẻ con hỏi vấn đề chín chắn này, cười đến nội thương, dứt khoát lắc đầu: “Chị với hắn giống nhau, nhìn thấy hắn như nhìn chính mình trong gương, chẳng hứng thú chút nào, huống chi, chị thích tiểu thịt tươi...”

Sau đó, cô nàng nhỏ giọng quăng ra một đồng từ ngữ ô nhiễm hoàn toàn có thể độc chết người, nào là thước tắc lớn nhỏ, nào là kinh nghiệm sa trường. Ngư Vi nghe nghe một hồi, nghe luôn thành lời hát ru, cuối cùng ngủ say sưa. Nghi Lam nhìn thấy một màn này, quả nhiên bị sốc rồi, trong bụng nghĩ thầm lão Tứ này đã nhìn trúng một cô bé con vằn đạm phong khinh hờ hững như mây trôi gió thoảng ah, nghe mấy chuyện này mà sắc mặt không ửng hồng chút nào, thuộc loại trâu bò mà.

Một đêm này trôi qua rất nhanh, có lẽ vì may mắn có người trò chuyện bên cạnh nên cả đêm Ngư Vi không bị giày vò bởi những chuyện vừa xảy ra lúc chiều, nhưng có lẽ vì một ngày trước đó đã phải trải qua quá nhiều mệt mỏi, tinh thần cứ như bị đưa lên cao rồi ném xuống nên khi mở mắt ra toàn thân cảm thấy rụng rời.

Sau khi tỉnh dậy, cô nghe thấy âm thanh nói chuyện từ phòng khách truyền đến, âm thanh rất quen thuộc, Bộ Tiêu đã tới.

Cô vội vàng mặc quần áo của mình vào, lúc đi đến cửa phòng ngủ, nghe thấy nội dung hai người bên ngoài đang nói với nhau, cô không khỏi đứng lại chăm chú lắng nghe.

“Ông cứ việc nói thẳng đi, có phải ông thích cô bé con người ta rồi không, nuôi vợ từ bé hả? Giọng nói của Nghi Lam ‘đứng đắn’ hết mực.

Ngư Vi lập tức hốt hoảng, nín thở đợi nghe câu trả lời của Bộ Tiêu.

Âm thanh của Bộ Tiêu xuyên qua những lớp cửa, có chút xa xôi mơ hồ, ẩn chứa đôi nét cười: “Đoán mò gì đó?”

Trái tim Ngư Vi lặng lẽ rơi xuống, không sai, cô quả thật không nên nghe những lời viển vông không đâu vào đâu kia của Nghi Lam rồi tự mình đa tình cảm thấy anh có tình ý với mình, anh có thể có tình ý gì chứ, trong mắt anh cô chỉ là một đứa trẻ. Ngư Vi nghe anh nói xong câu đó, liền đi đến nhà vệ sinh phòng khách rửa mặt.

Nghi Lam thấy anh phủ nhận, chẹp chẹp miệng, nhưng cô cũng biết dù sao Ngư Vi còn nhỏ, cũng không có ý định trêu chọc nữa, cúi đầu cắn viên sỏi nhỏ trong suốt óng ánh Bộ Tiêu mang đến, lại nghe thấy anh cà lơ phát phơ ném một câu: “Ăn ít chút đi, đừng có mà tiêu diệt hết, trở mã rồi còn lãng phí lương thực làm gì...”

Lại nhìn anh ngồi trên sofa nghịch cái bật lửa trong tay, cái bộ dạng nghiêng ngả cười đến vô lại khiến người ta chán ghét, đôi mắt tinh anh kia lộ ra tia ranh mãnh giảo hoạt hết hồ ly. Nghi Lam tức đến mức muốn mắng chửi người, vừa nuốt thức ăn trong miệng xuống chưa kịp phun câu nào, đã nghe thấy phòng khách bên cạnh truyền tới âm thanh mở cửa, liền quay lại nhìn Bộ Tiêu, a ha, về mặt hắn lập tức thu hết nét phóng túng, xoay đầu lại, đôi mắt sâu đen lấy chăm chú nhìn về phía cô bé con kia, hoàn toàn khác biệt với cái vẻ lớn lối vừa rồi.

Ngư Lam tức giận, trong bụng lồi hết tám đời tổ tông nhà Bộ Tiêu ra mắng một trận, nghĩ thầm, đợi xem, hôm nay hắn không lọt tai cái gì, bà đây sẽ càng phun cái đó.

Suốt đêm qua, Bộ Tiêu cứ lo lắng không yên. Ngư Vi qua đêm ở một nơi xa lạ, tính cách cô vẫn luôn sợ người lạ, hơn nữa tối qua cô đã phải trải qua một phen lo lắng hoảng loạn như vậy, lúc này thấy cô từ trong phòng đi ra, đầu cứ cúi xuống mãi khi đến bên cạnh anh mới gọi ‘Chú Bộ’, lòng anh như chùng xuống.

Đã qua một đêm, sao tâm trạng cô vẫn tệ như vậy?

Anh chẳng chút nghĩ ngợi ngồi thẳng dậy, nghiêng tới phía trước duỗi tay ra nắm lấy cánh tay mảnh khảnh của Ngư Vi giữ cô đứng lại, thanh âm ngả ngón hỏi: “Không nói chúc mừng năm mới với chú sao?”

Dường như nỗi đau âm ỉ phải xa anh đêm qua lại trở dậy gõ vào tim cô một nhịp nhắc cô nhớ, anh nói không thích cô có lẽ gì, không được nhìn thấy anh mới là sự giày vò lớn nhất, lại nhớ tới câu tạm biệt ‘sang

năm gặp' kia. Buổi sáng thức dậy nhìn thấy anh là giấc mơ lâu dài của cô, cô còn đòi hỏi gì nữa, vì vậy Ngư Vi ngoan ngoãn nói: “Chúc mừng năm mới.”

Lúc này Bộ tiêu mới hài lòng, khẽ nhíu mày mỉm cười thả tay Ngư Vi ra bảo cô đi ăn sáng. Kết quả, anh phát hiện mình đã lo lắng dư thừa, Nghi Lam và Ngư Vi luôn miệng thì thầm trao đổi, đáng về hết như tri kỷ thâm giao, Nghi Lam còn liên tục gọi cái gì mà ‘bảo bối nhỏ’, ‘bé yêu’, khiến anh nghe thấy gai ốc dựng hết lên.

Đáng sợ nhất là, khi ba người ngồi vào xe, Bộ Tiêu lái xe phía trước, Nghi Lam và Ngư Vi ngồi phía sau, từ kính chiếu hậu anh nhìn thấy móng vuốt của Nghi Lam cứ chầm mút trước ngực Ngư Vi, vân vê xoa nắn, anh nhíu mày thật lâu, cuối cùng quả thực không thể nào nhịn nổi nữa: “Cái móng vuốt đó chạm vào đâu vậy hả?”

Nghi Lam nghe thấy giọng anh sốt ruột quỳnh quáng lên, trong lòng hỉ hả liền kiếm chuyện quăng ra mấy lời ‘đứng đắn’ truyền thống: “Con gái tui tui ngồi với nhau chính là thích thể này đó, không phải mấy tên đàn ông cặn bã các ông hồi nhỏ cũng thích ‘sờ đào móc điều’ sao, ông quản tôi cái gì hả?”

(*“Sờ đào móc điều”: điều – chim, đào – thường dùng ám chỉ bầu ngực phụ nữ.)

Bộ Tiêu nghe thấy Nghi Lam bắt đầu quăng hết vốn liếng của cải ra rồi, nhìn vẻ mặt hất lên trời của cô nàng, anh nhất thời nhắm hai mắt lại tức đến cầm nín, trên mặt hiện lên tia cười khổ bất đắc dĩ, sau đó mở mắt ra: “Con gái hử, sao không thử nhìn lại nét mặt già nua của mình, nữ nào vứt bỏ nó vậy chứ?”

Ngư Vi nghe thấy hai người này ầm ĩ với nhau đặc biệt tức cười, ánh mắt nhìn ra ngoài cửa xe khóe môi cong lên.

“Ông thì biết gì? Không phải là tôi dẫn tiểu Vi Vi đi mua áo ngực sao, tôi phải đo đạc ướm thử xem con bé mặc cái gì thì phù hợp, ông biết thì ông tới xem đi?” Nghi Lam tung hết tuyệt chiêu ra, Bộ Tiêu quăng chiêu nào, cô nàng đỡ chiêu đó.

Bộ Tiêu nghe mấy lời này, biết rõ hôm nay cô nàng này quyết chống đối anh tới cùng, vừa nắm vô lăng vừa bị nghẹn cầm nín. Lúc anh xoay tay lái đánh cua quẹo, từ kính chiếu hậu nhìn về phía Ngư Vi, lại phát hiện cô nhóc tiểu gia hỏa này vô cùng bình thản ung dung tựa như đề tài vừa rồi chẳng dính dáng gì đến mình, đôi mắt to lạng lẹ ngăm nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, bên khóe môi còn khẽ mỉm cười, anh nhất thời không còn gì để nói, còn biết nói gì đây!

Đến trung tâm thương mại sầm uất nhất thành phố G, hôm nay là ngày đầu năm mới, các trung tâm mua sắm nhộn nhịp người ra vào, các chương trình quảng cáo, khuyến mãi vô cùng sôi động, người tới người lui tấp nập. Nghi Lam khéo léo nhuần nhuyễn bước trên đôi giày cao chót vót dẫn Ngư Vi đi vào một cửa hàng bán đồ lót, Bộ Tiêu đi theo phía sau hai người, vừa đến gần, lập tức đủ các loại đồ lót màu sắc sặc sỡ đập vào mắt, anh rối rắm chân vừa bước vào cửa tiệm liền khựng lại, có hai nữ nhân viên cửa hàng đến chào hỏi: “Tiên sinh muốn mua áo ngực cho bạn gái ạ?” Anh liền xua tay nói không phải, rồi ra ngoài tìm khu vực hút thuốc đốt cho mình một điếu.

Ngư Vi đi theo Nghi Lam vào bên trong, tầng tầng nội y đủ kích cỡ kiểu dáng và màu sắc hoa cả mắt. Nghi Lam quả thật là tay lái lão luyện, chỉ ướm thử qua một chút mà đã biết cô mặc size gì, không cần nhân viên giới thiệu đã sớm chọn đầy hai tay rồi dẫn Ngư Vi vào phòng thử.

“Em có biết con gái nhảy mất thành phụ nữ vào lúc nào không?” Nghi Lam hất mày nhìn Ngư Vi.

Ngư Vi trầm tư suy nghĩ cho rằng có mấy đáp án nhưng còn chưa kịp mở lời, Nghi Lam đã huấn luyện cô một khóa: “Không phải lần đầu tiên đi giày cao gót, không phải lần đầu tiên mua chai nước hoa, cũng không phải lần đầu tiên biết trang điểm, mà là lần đầu tiên mặc chiếc áo ngực vừa vặn với số đo của mình, em lập tức biến thành phụ nữ.”

Sau đó, trong phòng thử đồ, Ngư Vi được Nghi Lam hướng dẫn cách mặc, cách điều chỉnh độ dài dây và cup áo, mặc sao cho vừa vặn... cô đã mặc thử rất nhiều cái.

Bên ngoài cửa hàng, Bộ Tiêu đợi đến nhàm chán, anh đi xuống dưới lầu mua ba lon nước giải khát, vừa đưa lon của mình lên miệng hớp một ngụm, đang cầm hai lon còn lại lên tới thì thấy Nghi Lam và Ngư Vi nắm tay đi ra, nói còn muốn đi đến một nơi nữa.

Trở lại xe, Bộ Tiêu đáp ứng yêu cầu của Nghi Lam, lái xe đưa hai người đến tiệm làm tóc, lúc này anh mới biết rốt cuộc hôm nay mình sắm vai nhân vật gì, rõ ràng bị biến thành tùy tùng để sai khiến.

Trong lòng Nghi Lam luôn nhớ kỹ, hôm nay phải tặng cho anh một bài học để đời, sau khi đóng cửa xe, cô nàng túm lấy cánh tay Ngư Vi trêu mếu ngọt ngào: “Tiểu Vi Vi, bộ xương già của chị đúng là hăm mộ chết em rồi, hình dáng ngực của em đáng yêu quá đi mất, vừa trắng lại vừa tròn...”

Quả nhiên, cô nàng còn chưa dứt lời, Bộ tiêu đã bị sắc sưa nước, ho khan.

Nghi Lam sảng sảng cười trong bụng, liếc anh một cái rồi quay đầu lại, sắc mặt thành tỉnh không đổi tiếp tục thì thầm: “Tiểu anh đào sao mà đáng yêu dữ vậy, đồ hồng non nớt mềm mại, mới liếc qua thôi mà đã khiến người ta phạm tội muốn cắn một cái.”

Bộ Tiêu nheo mắt thật chặt, nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, tay phải khẽ nhịp nhịp lên vô lăng, miệng đắng lưỡi khô, nhiệt độ từ cổ áo hầm hập bốc lên từng lọn tóc, cái hầu kết nơi cổ họng trượt lên trượt xuống, anh đưa tay giặt mạnh nới cổ áo ra.

“Chao ôi, Bộ Tiêu! Ông nghĩ cái gì thế hả? Đầu óc của ông sao lơ đãng vậy chứ! Tôi nói là lúc này có mua cho tiểu Vi Vi mấy cái quần lót nhỏ anh đào, đầu ông nghĩ cái gì thế?” Nghi Lam dùng lời lẽ vô cùng chính nghĩa mà mắng người.

Sao Ngư Vi không biết Nghi Lam đang ‘gây sự’ với Bộ Tiêu chứ, nhưng cái quần anh đào đó quả thực có mua, hiện đang trong chiếc túi trên tay cô, cô ngẩng đầu nhìn Bộ Tiêu.

Bộ Tiêu tựa lưng vào ghế không nói gì, chỉ nhắm mắt thở dài một hơi, con mẹ nó, nghe mấy lời đó tự nhiên hình ảnh sống động bật ra trong đầu là sao chứ!

Sau đó, nữ hán tử lưu manh không sợ trời không sợ đất Nghi Lam kia lại nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của Ngư Vi, nói tiếp mấy câu giáo dục thể chất vô cùng trong sáng: “Đến khi em có bạn trai, em sẽ chính thức thành phụ nữ lần thứ hai, cụ thể chuyện này phải hỏi bạn trai em, chắc chắn hẳn sẽ hiểu...”

Bộ Tiêu nghe xong quả thật không nuốt nổi nữa, xoay người nhìn Nghi Lam cắn răng mắng: “Nói nữa xuống xe cho tôi.”

Rốt cuộc cô nàng Nghi Lam cũng đã chịu im miệng, không thêm nói tiếng nào nữa mà làm mặt quỷ, xoay đi bật cười ha hả.

Bộ Tiêu cào mạnh mái tóc, có chút mất tập trung bắt đầu cho xe chuyển hướng tới địa chỉ Nghi Lam đã nói, nhưng trong đầu cứ chấp chờn những hình ảnh không sao kiểm soát được, anh hít một hơi thật sâu cố tập trung giữ bình tĩnh, hồi lâu sau khi xe dừng đợi đèn đỏ rốt cuộc cũng đã tỉnh táo lại, anh ngược mắt nhìn vào kính chiếu hậu, muốn xem Ngư Vi đang làm gì.

Kết quả ánh mắt vừa chạm vào gương, đã chìm vào một đôi mắt đen lầy trong đó, hai đồng tử màu đen kia hệt cái đuôi con cá đen nhỏ lững lờ nằm ngủ khê đọng đưa dập dềnh trong làn nước tỏa ra những gợn sóng nhẹ, Ngư Vi cũng đang chăm chú nhìn anh, cái hầu kết nơi cổ anh lại trượt lên trượt xuống, nhưng khi nhìn thấy động tác tiếp theo của cô, không chỉ cái hầu kết mà toàn thân anh đều không xong rồi.

Có lẽ những lời vừa rồi Nghi Lam trêu chọc đã khiến bầu không khí giữa anh và cô trở nên rối rắm, Ngư Vi vì muốn xoa dịu nên khi thấy anh nhìn mình đã lè lưỡi đáng yêu nhìn lại, cái đầu lưỡi bé xíu đỏ hồng mịn màng như con mèo nhỏ đó chỉ xuất hiện trong tích tắc, lướt khê qua đáy mắt anh, sau đó cô cúi đầu không nhìn anh nữa.

Bộ Tiêu bỗng cảm thấy có một luồng khí nóng nơi nào đó sâu trong cơ thể ngùn ngụt bốc lên cổ họng, rồi xông thẳng ra ngoài như làn khói bao trùm lấy anh, anh đưa tay mở hết cửa sổ xe xuống, những ngọn gió mãnh liệt lập tức cuộn vào thổi phăng cái nóng, thổi bay tóc anh tán loạn, Nghi Lam liền mắng: “Bộ Tiêu, ông bị thần kinh hả, hồng hết kiểu tóc của bà đây rồi!”

Anh chỉ cảm thấy ý nghĩ vừa rồi thoáng xuất hiện trong đầu mình thật quá xấu xa điên cuồng, không ngờ anh đã nghĩ ‘Đầu lưỡi đỏ nếu anh dịu dàng ngậm lấy, sẽ có cảm giác gì...’

22. Chương 22

“Tôi muốn đưa Ngư Vi và em gái con bé đi.”

Trưa hôm đó, Ngư Vi theo Bộ Tiêu và Nghi Lam đến ‘bãi bồi Cô Tô’ ăn cơm, trước khi đi Nghi Lam cầm rằm nói món ăn Giang Tô khẩu vị thanh đạm quá ngọt, cô ấy khẩu vị nặng thích ăn cay, vừa nói ra đã bị Bộ Tiêu bác bỏ không thương tiếc, anh trực tiếp dừng xe trước cửa nhà hàng.

Ông chú Bảo nghe Bộ Tiêu tới, lại long trọng ra tận cửa tiếp đón, vừa gặp đã bắt đầu Tứ gia ngẩn Tứ gia dài nói không thôi. Nếu không vì Bộ Tiêu còn phải lái xe, hẳn đã đem rượu quý lên bàn muốn hàn huyên tâm sự với anh đến tối. Ăn cơm xong, Nghi Lam còn muốn dẫn Ngư Vi đi xem phim, nhưng Ngư Vi còn phải đi học không dám xao lãng cả ngày, Bộ Tiêu cũng sợ làm chậm trễ việc học của cô nên đưa cô về Chu gia.

Khi xe dừng dưới lầu, Ngư Vi vừa xuống xe đã bị Bộ Tiêu gọi lại, anh cũng xuống theo cô lên lầu, chỉ để lại Nghi Lam đợi bên dưới.

Khi thang máy từ từ đưa hai người lên lầu tám, Ngư Vi không còn cảm thấy lo lắng, không nghĩ gì tới những chuyện đã xảy ra nữa, chỉ muốn nói với anh những lời mình ấp ủ trong lòng. Bộ Tiêu thấy cô mãi cúi đầu như có điều đắn đo suy nghĩ, anh mím môi chăm chú nhìn cô thật lâu.

Thật ra cũng không có chuyện gì khác, chiếc khăn quàng đan cho anh vẫn còn đang trong cặp, chỉ bằng hiện tại đưa cho anh?

‘Đing’ tiếng thang máy báo hiệu đã lên đến nơi, lúc chờ cửa mở Ngư Vi cất tiếng gọi Bộ Tiêu, anh quay đầu lại thấy Ngư Vi xoay chiếc cặp ra phía trước, kéo sợi dây khóa nhỏ màu bạc, sau đó lấy từ bên trong ra một chiếc túi giấy màu xanh dương đưa cho anh.

Bộ Tiêu cầm chiếc túi nhìn thoáng qua bên trong, đôi mày kiếm nhíu lại có chút dở khóc dở cười, sau đó bờ môi khẽ cong lên.

Thì ra là một chiếc khăn quàng cổ màu đen dày và rất dài, hiển nhiên do chính tay cô đan.

“Có phải cháu cảm thấy tội nghiệp ông chú già độc thân nên mới đan cho chú cái này không?” Bộ Tiêu nhếch mày hỏi, anh nhớ lần trước lúc cô tặng khăn quàng cho Bộ Huy, anh đã nói mấy lời không bình thường, có lẽ cô để tâm nên mới nghĩ tới chuyện tặng nó cho anh.

Ngư Vi im lặng không nói gì, cô không thể nói vì thích anh nên cô đã dồn hết tình cảm của mình vào đó, nói rằng cái này sao có thể giống cái khăn quàng của Bộ Huy... Nhưng mà, mặc dù cô không thể nói những lời đó nhưng cô vẫn muốn giải thích với anh một lần.

“Lần trước cháu tặng cho Bộ Huy chiếc khăn quàng đó chỉ vì cháu không có tiền mua quà, không phải vì thích cậu ấy.” Ngư Vi nhẹ nhàng cất lời, nói xong cô ngẩng đầu nhìn sườn mặt nghiêng của Bộ Tiêu.

Anh nghe cô nói vậy hơi sững sờ nhưng ngay sau đó liền bật cười, cái lúm đồng tiền thoát ẩn thoát hiện, thông thả nói: “Không sai, tự tay đan khăn quàng cổ không nhất định là để tặng người yêu, chẳng phải cháu thấy chú đáng thương, đến giờ chưa từng nhận được món quà nào như vậy nên mới đan cho chú không phải sao?”

Nói xong, anh biếng nhác tựa vào vách thang máy, ánh mắt nhìn cô thật sâu, đợi thang máy mở ra lại lần nữa, Bộ Tiêu mỉm cười cầm chiếc túi giấy bước ra ngoài. Ngư Vi nhìn bóng lưng anh phía trước, thầm nghĩ cô đan chiếc khăn quàng cổ này cho anh, không phải như anh nói, mà đúng như ý nghĩa người ta đã mặc định cho nó: khăn quàng cổ tự tay đan là để tặng người mình yêu.

Thời điểm Từ Ấu Oánh ra mở cửa, thấy Bộ Tiêu lại tới, hai mắt lập tức trừng to, như gặp phải sứ giả địa ngục, bà ta quay đầu vào trong không ngừng gào to kêu chồng mình, kêu hỏi lâu vẫn không có ai trả lời.

Bộ Tiêu cũng lười để ý, thấy trong nhà không có gì nguy hiểm nữa liền bảo Ngư Vi đi vào, trước khi đi còn châm chọc Từ Ấu Oánh mấy câu, khiến bà ta tức đến toàn thân phát run.

Bộ Tiêu nhìn Ngư Vi đi vào, cũng mặc kệ thái độ của mấy người trong nhà này, anh nói xong câu cuối rồi rời đi.

“Chị Từ, tôi không có thời gian nói đùa với chị.” Bộ Tiêu chống tay lên cửa chống trộm, bất ngờ đập mạnh một cái, cánh cửa bị dội vào phát ra tiếng động rất lớn, dọa Từ Ấu Oánh sợ hãi mặt mũi trắng bệch ra, anh kê mặt mình vào sát khung cửa, cười híp mắt nói tiếp: “Nếu còn để tôi biết cô ấy gặp chuyện gì, tôi xử lý chị.”

Bộ Tiêu nói xong bốn chữ cuối cùng, nụ cười biến mất không dấu vết chẳng sót lại chút gì, trên mặt chỉ còn vẻ rét lạnh tàn nhẫn, ánh mắt sắc lên tia uy hiếp bén nhọn, ung dung bình thản nói từng chữ rất rõ ràng.

Từ Ấu Oánh chưa bao giờ thấy qua dáng vẻ này của Bộ Tiêu, đã sớm bị hù dọa lắp ba lắp bắp không nói được câu nào. Bà ta thấy Bộ Tiêu liếc mình lần cuối, vẻ mặt lạnh lùng xoay người nhét điều thuốc vào miệng rồi cúi đầu chắn gió mở bật lửa lên đốt thuốc, sau đó sải đôi chân dài rời đi, dáng vẻ đó hết một tên xã hội đen, hai chân bà ta mềm nhũn.

Bộ Tiêu ngậm điều thuốc trong miệng, cầm chiếc khăn quàng đi xuống lầu trở lại xe, sau khi ngồi vào trong liền lấy di động ra để ngay trước mặt đợi điện thoại của Ngư Vi, rất nhanh sau đó, chỉ khoảng hai phút sau, cô đã gửi tin nhắn báo mình rất ổn không có việc gì, dặn anh đi đường cẩn thận.

Nhưng anh vẫn không khởi động xe, cứ ngồi đó đốt hết một điều thuốc như mọi khi.

Tuy cô không biết lần nào đưa cô lên nhà rồi, anh cũng ngồi đó đốt một điều thuốc, lặng lẽ hút xong mới rời đi, có khi anh không hút cứ đốt lên như vậy, bản thân anh cũng chẳng biết tại sao, cũng đã quên mất mình bắt đầu làm vậy từ khi nào, chỉ biết rằng nó đã thành thói quen anh không đổi được, cũng không muốn đổi.

Đây là chuyện anh giấu cô, chỉ lặng lẽ ước định với chính mình.

Nghi Lam thấy anh trở lại vẻ trầm mặc hiếm thấy, im lặng ngồi trên ghế lái hút thuốc, nhìn chiếc túi anh vừa cầm xuống bên trong là chiếc khăn quàng cổ tự đan, cô nàng chặc chặc một hồi, nói hần không rơi vào bể tình, ma tin.

“Lão Hồ nói với mọi người, nửa đêm nửa hôm ông dẫn theo một đám người tìm chồng dì người ta gây chuyện, không có ra tay hả?” Nghi Lam cũng lấy cho mình một điều Hoàng Hạc Lâu, ngón tay thon dài kẹp điều thuốc nhả ra một vòng khói hồi.

Lúc này Nghi Lam mới nhớ tới, đêm qua sau khi Ngư Vi ngủ say, cô nàng ngồi chat nhóm nói chuyện phiếm, thấy lão Hồ nói hai giờ sáng Bộ Tiêu chích ngừa uốn ván xong, dẫn theo một đám người tìm chồng dì nhỏ Ngư Vi hăm dọa, cũng không biết mọi chuyện đã âm ỉ thành cái dạng gì rồi.

“Một lão hói đầu ra cái gì tay? Nó muốn giữ trò lưu manh khốn nạn cũng không cứng nổi.” Bộ Tiêu cúi đầu cười nói vừa trả lời tin nhắn của Ngư Vi.

Nghi Lam ha hả cười rộ lên, lại nhả ra một vòng khói, nghiêm mặt sắc bén nói: “Được rồi, tôi biết rõ ông không có chuyện không lên điện tam bảo, tìm bà chị này ra tay nhất định là chuyện lớn hử?”

Bộ Tiêu nhếch mày: “Đó còn không phải do, chị Lam cãi rất mạnh, tàu hỏa chạy rất nhanh*, nên phải dựa vào chị Lam dẫn dắt...”

(Trung Quốc có một truyện cười ‘tàu hỏa chạy rất nhanh’, nên Bộ Tiêu dùng nó để trêu Nghi Lam:

Một hôm có ba người ngồi nói chuyện phiếm với nhau, ai cũng bảo tàu hỏa quê mình chạy cực kỳ nhanh.

Một người nói: “Ồ quê tôi tàu hỏa chạy cực nhanh. Ngồi trên tàu nhìn hai hàng cột điện ven đường lùi lại phía sau, cây nọ nối tiếp cây kia, y như vườn hoa nối dài vậy.

Một người khác vội nói tranh: “Tàu hỏa quê tôi mới gọi là nhanh nè” Tàu bắt đầu chuyển động phải liên tục tưới nước vào bánh, nếu không sẽ quá nóng không chịu nổi, trước hết bị mềm ra, cuối cùng thậm chí là tan biến“.

”Thế thì đã có gì ghê gớm đâu“. Người thứ ba không cho là lạ nói: “Có một lần tôi đi du lịch, vợ tôi ra ga tiễn tôi. Tôi vừa ngồi xuống, tàu đã bắt đầu chuyển bánh, tôi vội vàng nhào người ra cửa sổ hôn vợ tôi. Không ngờ hôn phải một bà lão nhà quê mặt đầy nếp nhăn, cách phía trước nhà ga 5 km“.)

Nghi Lam thấy anh lại bắt đầu không đứng đắn, liền châm chọc mấy câu rồi hỏi anh rốt cuộc là chuyện gì, Bộ Tiêu trầm giọng nói: “Cũng không phải chuyện gì lớn, tôi muốn đưa Ngư Vi và em gái con bé đi.”

Nghi Lam trợn mắt, chuyện này còn không phải ‘con mẹ nó’ chuyện lớn hả?

“Chỉ là mất chút thời gian nhắc tay, bà không phải Legally Blonde* sao? Bộ Tiêu hờ hững chớp mắt, dáng vẻ tùy tiện nhưng giọng nói có phần nhẹ nhàng còn vô cùng có thái độ nhờ vả người khác: “Chúng tôi chỉ là dân thường thấp cổ bé miệng, đều là những người không có kiến thức pháp luật, chỉ biết đâm dao trắng vào rút ra dao đỏ**, vốn dĩ bà cũng không muốn thấy tôi ngồi xổm kêu gào đòi pháp luật tuyên án đúng không, chẳng những thế còn phải đứng về phía chính nghĩa thay trời hành đạo vì dân trừ hại, giữ yên bình cho xã tắc muôn dân, bảo vệ sinh mạng quý giá của con người...”

(*Legally Blonde: phim ‘nữ luật sư tóc vàng’

**Đâm dao trắng vào rút ra dao đỏ: ý nói xử theo giang hồ.)

“Được được được!” Nghi Lam nghe anh nói lảm nhảm một hàng dài văn chương lưu loát có thể kéo ra thành nguyên quyển tiểu thuyết liền trực tiếp cắt ngang, sau đó cười hỏi: “Giúp ông dĩ nhiên, nhưng trước hết phải khai báo, khai báo, có phải ông chơi đùa thật không? Há?”

Về mặt Bộ Tiêu vô cùng bất đắc dĩ, tay đặt trên vô lăng, nhả xong làn khói, không còn cách nào đành nhàn nhạt mỉm cười: “Có thể dừng dùng cái từ ‘chơi đùa’ này được không? Tôi chơi đùa cái gì chứ?”

“Ồ, ô, uầy!” Nghi Lam cảm thấy một trận gió lạnh ác liệt vừa thổi qua liền ngồi thẳng người hít vào một hơi lạnh, về mặt buồn nôn nhìn anh, chắc chắn không ngừng: “Thật buồn nôn nha Bộ Tiêu, tôi cũng không nhìn ra ông...”

Bộ Tiêu ngồi im trên ghế lái nhìn điệu thuốc kẹp trong tay đang đặt trên vô lăng, đốm lửa lan dần đến đầu lọc, chỉ còn rơi lại chút tàn tro, lúc dụi vào gạt tàn, anh nghĩ vì sao anh luôn cảm thấy thời gian đốt một điệu thuốc ngày càng ngắn đi?

Sau khi trở lại Chu gia, chỉ một lúc sau Ngư Vi đã phát hiện bầu không khí trong nhà có gì đó kỳ lạ.

Từ Ấu Oánh bị Bộ Tiêu hăm dọa xong liền nhào vào đứng trước phòng cô chửi bới một tràng toàn những lời tục tĩu rồi đi tìm Chu Quốc Khánh khóc lóc kể khổ. Nhưng bên trong căn phòng cách vách đó không phát ra chút âm thanh tiếng động nào, Từ Ấu Oánh vừa khóc vừa chửi rủa ầm ĩ, cuối cùng thấy lão chồng mình không thềm đếm xỉa gì tới, một bụng tức tối phun hết ra miệng.

Kể từ lúc xảy ra chuyện hôm qua, vừa bước chân lại vào căn nhà này Ngư Vi đã cảm thấy nơm nớp lo sợ, thấy Chu Quốc Khánh liền phát run, nhưng đến khi ăn cơm xong, ông ta không ngẩng đầu nhìn cô lần nào, thậm chí còn có cảm giác tránh né.

Cô cũng không biết tại sao, có lẽ do hôm qua lúc Bộ Tiêu tới giúp cô đã uy hiếp ông ta mấy câu nên ông ta sợ chẳng?

Ông ta như vậy khiến cô cảm thấy mình được an toàn, nhưng cũng chỉ là nhất thời. Lúc nằm trên giường Ngư Vi nghĩ rất nhiều, cô không thể để chuyện Chu Quốc Khánh xông vào cửa rồi lại gọi điện thoại cầu cứu anh xảy ra lần nữa, phiên anh phải chạy tới đây, cô phải nghĩ cách khác.

Cô thích anh, hy vọng một ngày nào đó anh có thể xem cô như một người phụ nữ, kỳ thật cô rất hâm mộ Nghi Lam, cô ấy mạnh mẽ độc lập, cô cũng muốn trở thành một người như vậy.

Ngư Vi nghĩ mãi đến hơn nửa đêm mới mơ màng đi vào giấc ngủ, trong mơ thấy những gì, tỉnh lại đã quên hết, nhưng trong lòng vẫn còn đọng lại cái mùi vị chua xót khổ sở rất khó chịu, những lúc như vậy, cô biết mình lại mơ thấy Bộ Tiêu...

Ngày hôm sau, Ngư Vi đi tới tiệm ‘lẩu cay Tứ Xuyên’ phía sau trường học tìm Miêu Diễm, nhờ cô ấy tìm giúp mình một việc làm thêm. Tối thứ ba, thứ tư Ngư Vi không vào lớp tự học mà mặc trang phục cosplay hoạt hình phát tờ rơi trên đường, kiếm được tiền rồi cô liền chạy đi mua hai món đồ.

Là một cái ổ khóa chỉ mở được từ bên trong và một con dao gọt trái cây, cô đặt nó dưới gối thầm nghĩ sẽ không để cho Chu Quốc Khánh có bất kỳ cơ hội nào xông vào phòng gây khó dễ cho cô nữa.

Quả nhiên dựa vào ai cũng không bằng dựa vào chính mình, kể từ lúc có ổ khóa, mỗi đêm Ngư Vi đều khóa chặt cửa phòng cả lúc học bài và khi đi ngủ.

Hai ngày đó, vì đi phát tờ rơi nên cô trốn hai tiết tự học buổi tối, dù sao tối nào cô cũng giám sát Bộ Huy làm bài nên Ngư Vi định trước đó sẽ thông báo với hắn một tiếng. Ngày đầu tiên cô nói với Bộ Huy, hắn cũng không hỏi cô đi đâu, chỉ nhân nhạt nói biết rồi, ngày thứ hai sau khi thầy giáo điểm danh xong, cô lén chuồn ra ngoài, lúc trôi qua hàng rào ngoài cổng, bất ngờ nhìn thấy trong bóng tối có hai bóng người loáng thoáng băng qua sân vận động đi về phía mình.

Ngư Vi chỉ cho rằng ai đó cũng trốn ra ngoài nên không để ý, nhưng khi hai người đó đến sát phía sau, cô mới nghe thấy giọng nói của một nam một nữ kia vô cùng quen thuộc.

Là Bộ Huy và Phó Tiểu Thiều.

Ngư Vi quay đầu lại nhìn hai người một trước một sau đang đến gần, lúc Bộ Huy nhìn thấy cô, hắn cũng hết sức bất ngờ, đứng ngây ngốc tại chỗ hồi lâu.

Ngư Vi không biết phải nói gì, dù sao cô cũng đang làm chuyện chẳng về vang gì, vì vậy chỉ gật đầu với Bộ Huy một cái rồi thoăn thoắt trôi lên hàng rào, nhẹ nhàng như chim yến tung mình nhảy xuống.

Cô đã làm như vậy nhiều lần nên động tác vô cùng điêu luyện, tiêu sái tột cùng, chẳng khác gì mấy tên đào tường khoét vách dày dặn kinh nghiệm. Bộ Huy thấy cô lướt nhẹ qua như thế, quả thực kinh ngạc đến trợn mắt há hốc mồm, choáng váng không dám tin.

Cô nàng này không phải nói mình là con một sách chỉ biết cắm đầu cắm cổ vào học thôi sao? Con một sách mà trôi tường thế này? Đáng diệu còn tráng lệ hoa rơi nước chảy thế kia?

Bộ Huy tới giờ còn chưa từng làm qua chuyện này, hắn mà muốn trốn học buổi tối ư? thì cứ hiển nhiên mà trốn thôi, ăn cơm xong không trở lại lớp nữa. Còn chuyện chờ điểm danh xong rồi chuồn ra ngoài trôi tường thế này, quả là lần đầu.

Nói tới chuyện này, tất cả đều do cô nàng Ngư Vi quái dị, hôm qua cô nói buổi tối sẽ không tới lớp nhưng lại không nói hôm nay cũng nghỉ học. Lúc điểm danh xong thấy cô chuồn đi, nghĩ tới khó khăn lắm mình mới có cơ hội trốn học, đúng lúc đám Cường Điện đang ở tiệm net, hắn nữ nào lãng phí cơ hội tốt như vậy nên cũng lén chạy ra ngoài, nào ngờ cô nàng Phó Tiểu Thiều khả năng trình sát chẳng kém FBI, đang ngồi trong lớp bên cạnh thấy hắn chuồn ra cửa sau, lập tức chui ra theo.

Có điều, Bộ Huy dù gì cũng là đại diện tiêu biểu của môn thể dục, vóc dáng lại cao lớn, chỉ cần bám tay vào thanh hàng rào tung người một cái đã dễ dàng phóng ra ngoài, mức độ tiêu sái đương nhiên phóng khoáng chẳng kém gì Ngư Vi.

Thế nhưng, chân vừa định đi tới ‘căn cứ cũ’ nơi các chiến hữu đang đợi, thì nghe thấy tiếng nũng nịu phía sau: “Bộ Huy, đợi tớ một chút!”

Lúc này, Bộ Huy mới nhớ ra sau lưng mình còn có một cái đuôi, không khỏi phát phì, quay đầu lại thì thấy Phó Tiểu Thiều nắm thanh ngang hàng rào không được, giẫm cũng không xong, càng khó nói là bò lên rồi nhảy xuống, cứ loay hoay loay hoay hồi lâu, Bộ Huy thấy cô nàng này không cách nào chui ra được rồi, tính bỏ đi. Phó Tiểu Thiều thấy hắn đi, lòng nóng như lửa đốt, sốt ruột quá quyết liều chết chui đầu qua khe hở hàng rào.

Bộ Huy đi chưa được mấy bước đã nghe tiếng kêu cứu vang dội sau lưng, xoay người lại nhìn thấy Phó Tiểu Thiều đang mắc kẹt ở giữa, chỉ có cái đầu lấp ló bên ngoài, cô nàng hoảng hốt đến mức mặt mũi đỏ hồng hết lên.

Lòng hần mềm nhũn, lại nghe thấy âm thanh kêu cứu đó hình như sắp vắt ra nước mắt rồi, cô nàng cụp đầu năn nỉ hần kéo ra, hần đành phải kiên nhẫn quay lại.

“Cậu không sao chứ?” Bộ Huy muốn giúp nhưng lại không biết phải xuống tay chỗ nào, cúi người nhìn cái đầu lộ ra của Phó Tiểu Thiều lo lắng nhưng chẳng biết làm sao: “Cậu nói xem cô bé như cậu, không leo trèo được thì đi ra ngoài làm gì...”

Ai ngờ Phó Tiểu Thiều càng muốn giãy dựa rút đầu ra thì càng bị kẹt cứng hơn, lúc này nước mắt bắt đầu thật sự rơi rụng: “Bộ Huy, không phải tớ sẽ bị kẹt chết như vậy chứ, bây giờ bộ dạng của tớ khó coi lắm, cậu đừng có nhìn, hu hu!”

Bộ Huy trừng to mắt, vẻ mặt ‘Cậu đang ở đây đùa gì đó’, rồi giúp đẩy đầu cô nàng vào bên trong, kết quả phát hiện ra hai lỗ tai bị kẹt rất chặt, không khỏi cảm thấy hoảng hồn, liền cúi người xuống giúp cô nàng nghĩ cách, còn trêu chọc mấy câu khiến Phó Tiểu Thiều mặt mày càng khóc dữ dội hơn.

Đang lúc hần sốt ruột đến độ mồ hôi túa đầy đầu, bỗng nhìn thấy một bàn tay mảnh mai trắng như tuyết nhẹ nhàng che trên đỉnh đầu đang ngọ nguậy của Phó Tiểu Thiều, từ cái cổ tay kia nhìn lên, là Ngư Vi luôn dịu dàng yên lặng, sườn mặt trầm tĩnh ẩn trong bóng tối.

“Không sao đâu!” Hần nghe thấy Ngư Vi dịu dàng an ủi Phó Tiểu Thiều một câu, sau đó nói tiếp: “Cậu đừng cố rút đầu lại, cậu có thể chui luôn ra ngoài được mà.”

Bộ Huy nghe vậy không khỏi nhũn mỳm nhìn Ngư Vi, nhưng nét mặt cô không có biểu cảm gì chỉ tĩnh lặng như nước.

Phó Tiểu Thiều khóc òa lên: “Không được đâu, ngực tớ lớn lắm!”

Ngư Vi nghe cô ấy nói như vậy, cúi đầu khẽ mỉm cười, rồi đưa tay vỗ nhẹ đầu Phó Tiểu Thiều: “Cậu gầy mà, đầu có thể chui ra được thì cả người cũng sẽ qua được thôi, tớ cũng từng làm vậy rồi.”

Bộ Huy nhìn dáng vẻ dễ dàng trẻ con của cô không khỏi cảm thấy lạ lẫm, Phó Tiểu Thiều nghe thấy giọng nói chắc chắn của Ngư Vi như được tiếp thêm sức mạnh, yên tâm hơn rất nhiều, hít hít mũi một cái, không còn cuống cuống nữa, từ từ xoay người giữa hai song sắt hàng rào tìm hướng, quả nhiên tìm được đúng vị trí liền dễ dàng chui ra.

“Sao tớ lại không nghĩ tới chuyện chui luôn ra chứ? Chỉ muốn rút đầu lại...” Phó Tiểu Thiều đột nhiên thoát nạn liền cảm tạ trời đất, ầm ĩ một hồi, nhưng ngay sau đó nhìn thấy khắp người toàn bụi bặm và gỉ sắt liền đưa tay phủi, phủi trúng luôn mấy con sâu trong bụi cây sát hàng rào bò vào lúc cô nàng bị mắc kẹt, liền hoảng hồn tiếp tục hét ầm lên.

Bộ Huy phiền đau cả đầu, lại bị Phó Tiểu Thiều lôi vạt áo quần lấy không tha, đến khi quay đầu lại nhìn về phía Ngư Vi mới phát hiện cô đã đi rất xa.

Trong ánh đêm, cái bóng của Ngư Vi bị kéo dài thật dài, càng làm cho cô gây guộc mong manh hơn, nơi cô đi cũng khiến hần rất tò mò, đã trễ thế này rồi cô còn đi đâu nữa?

23. Chương 23

“Mong rằng tương lai tiểu Ngư Vi sẽ gả vào nhà chúng ta.”

Sáng hôm sau, lúc Ngư Vi thu vở bài tập đầu giờ, Bộ Huy hai tay nhét trong túi quần thông thả bước vào lớp ngồi xuống bên cạnh cô. Ngư Vi cảm thấy mình cúp cua hai buổi tự học như vậy có chút không phải nên nói với hần sau này sẽ không bỏ học nữa.

Bộ Huy dán mắt nhìn cô chăm chú hồi lâu mới quay đi, nhưng thấy hơi lo lắng nên khẽ liếc mắt nhìn cô hỏi: “Cậu thiếu tiền sao?”

Ngư Vi đang xếp lại chồng vở bài tập sững sờ nhìn Bộ Huy, chỉ thấy được cái nốt ruồi lệ màu nâu nhạt bên mắt phải, nghe giọng nói ẩn chứa sự quan tâm đó, cô lập tức hiểu ra, có lẽ tối qua Bộ Huy đã nhìn thấy cô mặc trang phục cosplay hoạt hình phát tờ rơi trên đường, cô cũng không có gì phải phủ nhận nên gật đầu: “Ừ, muốn mua mấy thứ.”

Sau đó, cô rủ hàng mi dài tiếp tục đọc sách văn học, Bộ Huy vẫn trầm tư suy nghĩ không biết cô cần mua gì mà phải đi làm thêm như vậy, vì quần áo cô mặc hiện giờ không còn chật vật như trước nữa, rất nhiều đồ mới xinh xắn phù hợp với lứa tuổi.

Kể từ khi Bộ Tiêu đổi hết số tiền ông nội Bộ gửi cho chị em Ngư Vi ra thành quần áo, vật dụng hàng ngày, Ngư Vi đã có một sự biến chuyển long trời lở đất không ai có thể phủ nhận.

Dáng vẻ cô ngày một rực rỡ, cũng cao lên rất nhiều như cọng cải thảo sau một đêm vươn mình khoe sắc, làn da trắng hồng mịn màng, mái tóc đen tuyền như vẩy mực ngày một dài ra không còn cắt ngắn nữa. Cô như bước ra từ bức ảnh chụp với khẩu độ lớn nhất nhận hết ánh mặt trời và màn kính lọc che mờ đi cảnh vật xung quanh khiến cô sáng bừng rạng rỡ, trở thành nữ thần được cả trường công nhận.

Thật ra từ trước đó rất lâu rồi, Ngư Vi luôn là đề tài khiến đám con trai xôn xao bàn tán, đa phần đều gọi cô cái gì mà ‘mỹ nhân lạnh lùng’, có người còn mượn tên của tài nữ trứ danh tuyệt sắc thời kì Văn Đường Ngư Huyền Cơ* đặt cho cô cái biệt danh ‘Cá Ấu Vi’, hiện giờ Ngư Vi ngày càng xinh đẹp rực rỡ, cái tên ‘Ấu Vi’ trong miệng bọn họ xuất hiện ngày một nhiều hơn, âm điệu cũng càng lúc càng thô bỉ.

(*Ngư Huyền Cơ: tự Ấu Vi, là một trong bốn tài nữ trứ danh tuyệt sắc thời kì Văn Đường của TQ.)

Thời gian gần đây, mỗi khi Ngư Vi từ phòng vệ sinh về lớp học, cánh tay luôn bị cánh tay nhỏ nhắn của Kỳ Diệu quăn lấy, trên đường ngang qua cánh cửa mấy lớp khoa học tự nhiên, lúc nào cũng có từng tốp nam sinh vây quanh đứng nhìn.

Hôm nay cũng hệt vậy, trên hành lang đầy tiếng xuýt xoa trầm trồ, có người gọi tên cô, có tiếng trêu chọc nói yêu thương nhưng nhớ, Ngư Vi lọt thỏm trong những ánh nhìn chăm chú nóng bỏng suốt cả đoạn đường dài. Nhưng cho đến lúc về tới phòng học, ánh mắt cô vẫn phẳng lặng như mặt hồ chẳng chút gợn sóng, chưa một lần nhìn những nhóm người như rào chắn đó, bình thần kéo Kỳ Diệu vào lớp.

Có một tốp năm sáu nam sinh vóc dáng cao lớn đang đứng tựa cửa sổ đối diện lan can hành lang tán gẫu hăng say, nhưng khoảnh khắc ngẩn ngui khi Ngư Vi và Kỳ Diệu xuất hiện dường như tắt cả ánh mắt của sinh vật phái mạnh đó không chút che giấu chăm chú quay lại nhìn hai người.

Bộ Huy chống hai tay lên thành cửa sổ tựa người vào bàn cũng ngược mắt về phía Ngư Vi, nhìn bước chân cô nhẹ nhàng đi về lớp, xuyên qua kính cửa sổ, chậm rãi bước qua rồi trở về chỗ của mình ngồi xuống, từng động tác đều từ tốn nhẹ nhàng mà tao nhã.

Đám rào chắn bên cạnh lập tức nổi lên tiếng rầm rì thô bỉ, đám nam sinh vóc dáng cao lớn nhóm Bộ Huy thường tập trung thành một đội chơi bóng rổ với nhau, gần đây mỗi lần nhìn thấy Ngư Vi đều lới Bộ Huy ra đùa giỡn.

Đạo này, tiết tự học buổi tối nào Ngư Vi cũng kéo Bộ Huy cùng làm bài đọc sách, trưa thứ bảy sau khi tan học, mọi người còn thấy hai người cùng lên xe rời đi, trong lớp đã sớm truyền ra tin đồn Bộ Huy và Ngư Vi yêu sớm, đã ra mắt người lớn trong nhà.

Thật ra, ngay từ đầu Bộ Huy chẳng quan tâm gì tới mấy chuyện này, nhưng thời gian càng dài ngày này qua ngày khác, hần bắt đầu mơ hồ suy đoán liệu có phải Ngư Vi có tình ý gì với mình hay không... dần dần hần cảm thấy hình như khi đối mặt với Ngư Vi hần có gì đó không ổn. Nhiều lúc chỉ cần có sự xuất hiện của cô, hần liền cảm thấy cả người không thoải mái, ngay cả đi đứng cũng mất tự nhiên, đến giờ thể dục hay chơi bóng rổ cũng chú ý rất kỹ tư thế xuất phát và ném bóng. Rồi vì cô thường xuyên xem lại bài kiểm tra của hần, hần đã tập trung toàn bộ tinh thần đối phó với việc học.

Ngư Vi và Phó Tiểu Thiều hoàn toàn không giống nhau, cô như gần như xa tồn tại mơ hồ trong thế giới của hần, như một bức tranh tĩnh lặng, thế nên tuy mỗi tối cuối tuần hai người bọn họ đều cùng nhau học bài, nói chuyện ngày một nhiều hơn, nhưng hần luôn cảm thấy cô xa xôi với vội.

Mãi đến tận chiều thứ năm hôm đó đã xảy ra một chuyện mới khiến Bộ Huy và Ngư Vi thật sự nói với nhau những thứ khác ngoài việc học tập.

Buổi chiều có tiết thể dục, lúc nhảy bật xa Ngư Vi té ngã bị thương ở chân, được Kỳ Diệu dìu một bên nhảy lò cò xuống phòng y tế, bác sĩ nói không bị tổn thương xương cốt bên trong nên cho thuốc về thoa.

Tối đó sau khi học xong tiết tự học, Ngư Vi không muốn làm phiền Kỳ Diệu nên nói dối mình sẽ gọi taxi về, dù sao trời cũng tối muộn, để Kỳ Diệu đạp xe đưa mình về rồi quay lại cô không an tâm.

Tiền Kỳ Diệu về rồi, Ngư Vi không đón taxi mà chậm chậm đi bộ, đi được một đoạn mới phát hiện thật sự không ổn. Cô vốn cảm thấy vết thương nơi mắt cá không có gì lớn nhưng khi chạm chân xuống đất lại đau dữ dội, cổ khớp khiêng đi tới trạm xe buýt, nhưng chỉ được mấy bước, cô đau đến không thốt tim, mồ hôi túa khắp đầu, lúc kéo ống quần lên thì thấy mắt cá chân phải đã sưng rất to.

Đây là lần đầu tiên cô bị trật chân, không biết lại nghiêm trọng đến vậy, Ngư Vi vội nhảy lò cò từng bước khó khăn tới trạm chờ xe buýt, dù sao đau cô có thể chịu được nhưng nếu để lỡ chuyến xe cuối cùng này, cô sẽ phải đi bộ về nhà.

Đang nhảy tới phía trước, bỗng có một luồng gió mát xẹt qua rất nhanh, Ngư Vi ngẩng đầu nhìn thấy Bộ Huy đang lướt như bay trên chiếc xe đẹp leo núi của mình, bên cạnh là Lý Hạc Nhân cũng đang lao vun vút.

Lý Hạc Nhân nhìn thấy Ngư Vi, lập tức kêu to: “Chao ôi! Đại ca Huy, hoa hồng trắng của cậu bị cà nhấc rồi!”

Bộ Huy thấy hấn gào to, quay đầu lại lướt qua Ngư Vi, mái tóc xoăn bị gió đem thổi rối bời, áo khoác phồng to như con diều căng gió, hấn chỉ khẽ liếc một cái rồi quay đi.

“Không thèm quan tâm Ấu Vi thật à?” Lý Hạc Nhân hỏi hấn.

Bộ Huy lại phóng xe đi, nhưng chỉ một lúc sau rốt cuộc cũng giảm tốc độ lại, thật ra trước đó hấn đã hỏi Ngư Vi sẽ về thế nào, cô nói sẽ gọi taxi, thế nào mà giờ lại nhảy loạn tung tung trên đường như cương thi, tốc độ kiểu này lúc nào mới tới được trạm xe buýt?

Bộ Huy thắng xe dừng lại nghiêng đầu nhìn Ngư Vi, chỉ thấy vóc dáng nhỏ bé của cô khắp khiêng dưới ánh đèn đường, đi mấy bước lại lò cò mấy bước, rất đáng thương.

Bộ Huy bảo Lý Hạc Nhân về trước còn mình quay lại, Lý Hạc Nhân ở phía sau léo nhéo ai oán: “Đại ca Huy, rốt cuộc thì Ấu Vi cũng rơi vào tay cậu rồi!”

Bộ Huy không thèm để ý tới mấy lời nhảm nhí nhăng cuội của hấn, cầm chiếc cặp đang để ở yên sau đeo chéo lên vai, vốn là một học sinh ‘mẫu mực’, trong cặp của hấn ngoài trống trơn chỉ có một quyển sách bài tập vật lý đang làm dang dở, đeo nó lên người nhẹ hẫng chẳng có chút trọng lượng nào.

Rất nhanh sau đó, chiếc xe đạp leo núi đã dừng trước Ngư Vi, Bộ Huy chống chân xuống đất dừng lại, xoay đầu gọi cô: “Lên đây, tớ chở cậu.”

Ngư Vi không nghĩ hấn sẽ quay lại tìm mình, có điều tình huống hiện giờ do cô đánh giá sai vết thương nên thật sự rất cần sự giúp đỡ, vì vậy Ngư Vi nhẹ nhàng nói cảm ơn: “Làm phiền cậu quá.”

Bộ Huy khẽ thở nhẹ một hơi như có như không, kéo cái cặp trên vai ra phía trước, vịn chặt tay lái đợi Ngư Vi ngồi lên. Lúc này đại não của hấn đang dồn dập lấp đầy đủ loại hình ảnh những chuyện sắp xảy ra, chính là những thước phim thanh xuân đã được diễn đi diễn lại nát nhừ, cô gái ngồi sau lưng người con trai mình thăm mẩn, ôm thắt lưng thon gầy, áp mặt vào lưng người đó...

Nào ngờ, sau khi Ngư Vi ngồi lên, Bộ Huy chạy tới phía trước cả hơn trăm mét cũng không thấy cô duỗi tay ôm hấn, hai tay luôn nắm chặt đặt trên chân, Bộ Huy cười thầm, không nghĩ ra cô nàng này còn rất bảo thủ...

Sau đó hấn hỏi cô ở đâu, Ngư Vi đọc địa chỉ, khá gần, theo tốc độ bình thường của hấn, chỉ khoảng mười lăm phút là đến, vì vậy hấn tăng tốc chạy nhanh về phía trước, không nghĩ tới hấn càng chạy càng nhanh, lúc rẽ vào cua quẹo, Ngư Vi không giữ được thăng bằng, bất ngờ duỗi tay ôm thắt lưng hấn.

Vốn dĩ Bộ Huy đã chuẩn bị sẵn sàng tâm lý làm nam chính trong phim vườn trường, nhưng đợi mãi không thấy nữ chính xuống tay liền lơ lửng cảnh giác, nào ngờ cô đột nhiên ôm chặt thắt lưng hắn từ phía sau, thân thể hắn lập tức cứng đờ như có dòng điện chạy qua vô cùng rối rắm, sự tiếp xúc chân thật này đánh thẳng vào tâm tư hắn.

Cánh tay Ngư Vi nhỏ nhắn mềm mại, vì suýt nữa bị văng khỏi yên xe nên khi ôm thắt lưng hắn đã khá dùng sức. Bộ Huy bỗng hoang mang rối bời, trong đầu chỉ còn nghĩ được một chuyện, không sao, hắn là nam sinh tiêu biểu môn thể dục, có cơ bụng.

Bộ Huy cúi đầu nhìn thoáng qua, hai cánh tay trắng ngần như tuyết đang giữ chặt eo mình, là cánh tay mảnh mai không xương mềm mại mang hơi thở riêng của con gái.

Lúc hắn cố ổn định lại tinh thần, bỗng nghe thấy sau lưng mình truyền đến một âm thanh rất nhẹ: “Bộ Huy, cậu có thể chạy chậm một chút không?”

Trời tối đen thăm thẳm, trong ánh sáng âm u của đèn đường, lần đầu tiên kể từ khi sinh ra trên đời Bộ Huy cảm thấy mặt mình nóng bừng lên, liền quanh co không đầu không đuôi mấy câu rồi thả tốc độ chậm lại. Rốt cuộc Ngư vi cũng lấy lại được thăng bằng liền rút tay lại, giữ lấy quai đeo túi xách của Bộ Huy.

Bộ Huy đưa Ngư vi về đến dưới cư xá, hỏi cô có cần đỡ lên lầu không, Ngư Vi thấy đã làm phiền hắn quá nhiều, sao có thể không biết xấu hổ mà bảo hắn đưa tới cửa, liền nói mình lên bằng thang máy rồi bảo hắn mau về đi. Lúc sắp chia tay, trời bỗng đổ tuyết nhỏ, những bông hoa tuyết lác đác rơi xuống, Ngư Vi khấp khểnh đi được mấy bước như chợt nhớ điều gì, liền xoay lại gọi Bộ Huy.

Hắn vừa quay đầu xe chuẩn bị rời đi, nghe tiếng cô gọi liền xoay lại nhìn, Ngư Vi nhảy lò cò đến gần đưa cái bao tay đang đeo trên cổ cho Bộ Huy.

Hôm nay lúc ra về, Bộ Huy để quên bao tay trong học bàn, lúc này trời bắt đầu đổ tuyết, gió lạnh thấu xương, bàn tay hắn đỏ lạnh đông cứng chỉ có thể đón nhận ý tốt của Ngư Vi, lúc đeo bao tay vào, hắn mới phát hiện nó khá nhỏ, bên trên còn có hình con mèo, rất bà thím.

Vì đưa Ngư Vi về nên về đến nhà trễ hơn bình thường gần nửa tiếng, vừa bước vào cửa, Diêu Tố Quyên đang đứng trong sân, hùng hùng hổ hổ nói với Bộ Tĩnh Sinh, biết vậy sẽ không đồng ý cho Bộ Huy tự đi xe đến trường, đường núi nguy hiểm như vậy, đang um sùm thì nhìn thấy trong bóng đêm ào ào tuyết phủ con trai đã về tới, Diêu Tố Quyên vội chạy ra đón.

Về mặt đây âu lo sót ruột hỏi hết chuyện này đến chuyện khác, Bộ Huy chống xe dưới cây ngô đồng trong sân, con chip bông điên cuồng nhào tới sửa inh ỏi, hắn đáp nhẹ nó một cú, lúc khom lưng cái bao tay lên trên cổ rủ xuống, con chip bông ngửi thấy mùi lạ, nhảy dựng lên sửa tiếp.

Hai hàng chân mày Diêu Tố Quyên nhíu lại: “Hơ, cái này không phải bao tay lão Tứ mua cho nha đầu Ngư gia sao? Sao lại treo trên cổ con?”

Bộ Huy hấp tấp lấy bao tay xuống nắm chặt trong lòng bàn tay, lúc đi vào nhà không qua nỗi sự điều tra tỉ mỉ của Diêu Tố Quyên, đành phải kể ra chuyện đưa Ngư Vi về.

Diêu Tố Quyên nghe xong không khỏi thầm mừng trong lòng, đưa tay phẩy hết tuyết bám trên vai con trai cười nói: “Con trai tôi, không ngờ lại tượng nghệ như vậy!”

Bộ Huy đưa tay phẩy tuyết bám trên tóc, trong tiếng trêu chọc bát quái quyết đuổi cùng giết tận không tha của Diêu Tố Quyên đi về phòng mình.

Sau khi tắm rửa, thay quần áo ngủ, Bộ Huy ngồi trước bàn làm bài tập vật lý, ánh mắt lại rơi vào đôi bao tay len đang nằm yên lặng trên chồng sách kia, nó bị tuyết bám vào vẫn còn hơi ẩm, nhiệt độ phòng ấm áp tỏa ra một mùi hương thoang thoảng.

Suy nghĩ hắn mông lung trôi lạc vào vùng đất rất lạ, Diêu Tố Quyên gõ cửa, cũng không đợi có tiếng đáp lại đã mở cửa ra đi vào, Bộ Huy quả thật phiền đau cả đầu bỏ cây bút trên tay xuống, vừa quay đầu lại nhìn thấy Bộ Tĩnh Sinh cũng đang theo vào, hắn biết ngay sắp có một cuộc đàm thoại không ngắn rồi.

Lần trước, ba mẹ hắn đã thảo luận qua chuyện đưa hắn ra nước ngoài học, dù sao thành tích của hắn không có gì đặc biệt, tuy thời gian gần đây đã tiến bộ hơn rất nhiều nhưng bước vào kỳ thi trước mắt cũng có chút

khó khăn, bản thân hẳn cũng không muốn hồi tâm chuyển ý tập trung hết vào chuyện học, nên thỏa thuận nói đi du học ở Mỹ.

“Con trai, đừng có đi Mỹ mà, mẹ thấy bên đó lộn xộn lắm! Đi Châu Âu, ôi chao, Châu Âu cũng loạn lắm... Nếu không hay là đi Nhật?” Diêu Tổ Quyên bàn mãi.

Cuối cùng quá trình bàn bạc cũng đã cho ra kết quả, hai bên cùng lùi một bước, mãi đến khi Bộ Tình Sinh ngồi trên giường con mình ngủ gà ngủ gật, hai mẹ con mới đạt được thỏa thuận, đi Anh.

Từ nhỏ tới lớn Bộ Huy chưa bao giờ khiến Diêu Tổ Quyên an tâm cho được, gần đây thấy con trai chín chắn hơn nhiều, đều nhờ công của Ngư Vi, giờ nghe nói bé con này bị thương ở chân nên sáng sớm hôm sau, Diêu Tổ Quyên đã bảo tài xế đưa Bộ Huy đi học tiện đường đón Ngư Vi đến trường, buổi tối sau khi kết thúc lớp tự học đưa Ngư Vi về trước rồi mới đưa Bộ Huy về.

Sắp xếp xong chuyện này, trong lòng bà thầm vui vẻ, nghĩ tới viễn cảnh tươi sáng, biết đâu Bộ Huy đi theo Ngư Vi quyết tâm dồn sức học hành, nói không chừng cái đầu hạt dưa của hắn được khai mở có thể đạt được điểm số yêu cầu, kỳ thi vào trung học trước đó không phải cũng là liều chết một phen rồi cuộc cũng qua được đó sao?

Vì tài xế đã đưa Bộ Huy đi học, nên sáng nay Diêu Tổ Quyên nghỉ ở nhà không đến công ty. Hơn mười giờ, trong sân vang lên tiếng động, bà ngẩng đầu nhìn thấy cái người đang đi vào, trên mặt lập tức lộ ra vẻ ‘rốt cuộc cũng tóm được chú’, hai tay khoanh trước ngực đứng dậy...

Bộ Tiêu mặc một chiếc áo khoác dài màu đen, anh không bẻ cổ áo xuống mà để dựng đứng thẳng, tác phong rất nhanh nhẹn vô cùng anh tuấn phóng khoáng, đi vào phòng khách ngẩng đầu lên thấy chị dâu cả đang nhìn mình không khỏi ngạc nhiên, khuôn mặt lập tức lộ ra vẻ nịnh nọt: “Ồ, chị dâu.”

“Đừng có cười với chị, cho dù hôm nay chú có khen chị hoa nở trên mặt thì chị cũng không tha cho chú đâu!” Diêu Tổ Quyên ngồi xuống sofa nhìn bộ dáng hồ ly đang nhường mày, ánh mắt bà dừng lại trên chiếc khăn đang quàng trên cổ: “Ông trời ơi, hôm nay ông mọc hướng nào vậy? Chị chưa thấy chú quàng khăn bao giờ, không phải người yêu bé nhỏ đan cho chứ? Có người yêu còn giấu diếm không nói cho mọi người biết, một chị còn tìm người giới thiệu cho chú, chú thấy chị rảnh lắm phải không, đúng là con sói không có lương tâm mà.”

Bộ Tiêu ngồi xuống sofa bắt chéo hai chân, chỉ biết im lặng cười, nụ cười rạng rỡ lan đến đầu mày khoe mắt, anh bị chị dâu cả ào ạt tuôn cho một tràng ghen cầm nín.

“Có bạn gái thật sao?” Diêu Tổ Quyên thấy anh không ừ hử gì liền trùng to mắt: “Lão Tứ chú được lắm, im ỉm mà ra tay dữ dội luôn, hôm nào dẫn về nhà giới thiệu với mọi người đi...”

Bộ Tiêu nghe bà chị nói càng lúc càng không giới hạn, cúi đầu cười: “Không phải bạn gái.”

Về mặt Diêu Tổ Quyên càng quỷ dị hơn, lập tức hiểu ngay: “À, nợ đào hoa...”

“Chị dâu, sao chị không làm biên kịch đi?” Bộ Tiêu cúi đầu đốt thuốc, ngẩng lên thở ra một vòng khói: “Chị mà ra tay, biên kịch mấy bộ phim truyền hình cầu huyết kia sẽ ra đường ăn mày hết.”

Diêu Tổ Quyên thấy anh không muốn nói còn đánh trống lảng về thần bí, nếu đã cố tình giấu diếm như thế, bà còn gì không hiểu, rõ ràng tên này đã có người trong lòng, không biết cô gái nào mà có thể trị được hắn, quả đúng là võ quỷ dày móng tay nhọn. Có điều bà xem như đã biết được tâm sự của hắn, sau này sẽ không tìm đối tượng giới thiệu nữa. Tán gẫu một hồi, Diêu Tổ Quyên đột nhiên vỗ đùi, cười tít mắt kể chuyện tối qua Bộ Huy đưa nha đầu Ngư gia về nhà.

“Trời ạ, chị không tưởng tượng nổi, tiểu Huy nhà mình lại anh hùng trượng nghĩa như thế, còn đạp xe đưa cô bé con người ta về nhà, nhìn cảnh này, cô con dâu chị một lòng trông đợi xem ra có chút hy vọng!” Diêu Tổ Quyên nói xong thấy khô miệng, cúi đầu hớp ngụm trà.

Bộ Tiêu nghe nói chân Ngư Vi bị thương khê ngẩn người, đôi mắt đen láy sáng ngời bỗng trầm xuống, nhẹ nhúu mày, sau khi nghe thấy câu tiếp theo của Diêu Tổ Quyên, anh thả điều thuốc vào gạt tàn đứng dậy phủi bụi tro rơi trên áo, cúi đầu như nghĩ ngợi điều gì, lập lại câu: “Con dâu?”

“Thế nào? Diêu Tố Quyên cười đến không thể thẳng thắt lưng: “Chú không biết trường bối nhà chúng ta và Ngư gia có hứa hôn cho con cháu hai nhà sao? Tuy thời nay mấy chuyện này không còn thịnh hành nữa, nhưng ông cụ và chị vẫn luôn hy vọng sẽ thực hiện được! Mong rằng tương lai tiểu Ngư Vi sẽ gả vào nhà chúng ta.”

Bộ Tiêu dụi tắt thuốc, ngồi xuống vắt chéo hai chân, mười ngón tay đan vào nhau đặt trên đùi, từng nét trên khuôn mặt góc cạnh, đôi môi và cả đuôi mắt đều toát lên ánh cười, cười đến trầm mặc lạ lùng.

Chiều thứ sáu tan học sớm, như thường lệ hôm nay không có giờ tự học buổi tối, vì chân Ngư Vi bị thương nên Diêu Tố Quyên cho tài xế đến trường đón cô và Bộ Huy tan học rồi cùng về Bộ gia. Cô định khi trở về sẽ nhờ sư phụ tài xế đưa đến trường của Na Na một chuyến, đem quần áo mùa đông cho con bé, tin thời tiết cảnh báo tối nay sẽ có luồng không khí lạnh tràn về tuyết sẽ rơi rất dày.

Nhưng hôm nay cô đang theo sau Bộ Huy hướng về phía cổng trường, bỗng thấy Bộ Huy nhìn thoáng người nào đó, nét mặt lập tức rạng rỡ như ánh mặt trời.

“Chú Út!” Ngư Vi nghe thấy hân gọi một tiếng, mới giật mình ngẩng đầu lên.

Chiếc Audi màu đen lạng lẹ đậu trước cổng trường, không ngờ lại là anh.

24. Chương 24

“Thế nên cô vòng tay ôm chặt cổ Bộ Tiêu...”

Hai tay Bộ Tiêu đặt trên vô lăng, cửa sổ xe hạ sát xuống bên dưới, nghe thấy tiếng Bộ Huy gọi mình, anh nghiêng đầu nhìn qua.

Ngư Vi đứng khá xa cửa sổ nhìn dáng anh ngồi trong xe, sườn mặt nghiêng tuyệt đẹp với xương quai hàm góc cạnh. Khi anh quay lại trông thấy cô, đôi mắt đen lấy đó khẽ sáng bừng lên, đuôi mắt cong như mảnh trăng non treo luôn linh hồn liêu xiêu phách lạc của cô vào, anh mỉm cười chăm chú nhìn cô khắp kha khắp khiêng đi tới, khóe môi cứ nhếch mãi.

Anh vẫn vậy chẳng thay đổi gì, nhưng cô mơ hồ nhận thấy hôm nay anh có chút lạ lẫm không giống mọi ngày... tựa như có đôi phần trầm mặc?

Đang ngẩn ngơ suy nghĩ, Bộ Huy đã ngồi vào ghế phụ lái, Ngư Vi sợ Bộ Tiêu đợi lâu, dứt khoát co một chân lò cò tới cửa xe.

Hôm nay Ngư Vi đội chiếc mũ len trắng, phần chóp mũ có quả cầu bông to tròn mềm mại, lúc cô nhảy lên, tung tăng như con thỏ nhỏ.

Hai tay Bộ Tiêu nắm chặt vô lăng, nhìn dáng vẻ đó của cô không nén được nét cười nồng đượm trên khuôn mặt. Anh không đi xuống đỡ cô lên, cứ kiên nhẫn chăm chú nhìn cô lò cò từng bước đáng yêu như vậy.

Ngư Vi mở cửa sau ngồi vào, xuyên qua kính chiếu hậu bắt gặp ánh mắt anh đang nhìn mình trong đó, lúc này mới cảm thấy, anh không phải đôi phần trầm mặc như cô đã nghĩ, mà dáng vẻ hôm nay càng tà khí xấu xa hơn...

“Chú Út, sao chú lại đến vậy?” Bộ Huy cả tuần không gặp Bộ Tiêu trong bụng đã sớm ghen đủ thứ chuyện muốn nói.

“Không phải cô nhóc này bị trật chân sao...” Bộ Tiêu khởi động xe lướt đi, ung dung cười nói: “Chỉ có mình cháu làm họa sứ giả sao đủ.”

Nghe thấy anh vì mình mà đến, Ngư Vi hạnh phúc vờ lơ đãng nhìn cảnh vật đang lướt qua bên ngoài cửa sổ, rồi chậm rãi ngẩng đầu ngắm nhìn đường nét khuôn mặt anh trong kính chiếu hậu. Anh mỉm môi tập

trung lái xe, khi ánh mắt Ngư Vi trượt dần xuống xương quai hàm rồi khỏi khuôn mặt anh nhìn ra phía sau, trái tim như cười tên lửa xông thẳng lên trời.

Chiếc khăn len màu đen cô tặng anh đang vắt trên lưng ghế, tuy hiện giờ anh không quàng lên cổ, nhưng chỉ cần anh mang theo bên người cô đã thấy rất mãn nguyện.

Xe lăn bánh chạy về hướng Bộ gia, tuyến đường quen thuộc, nhưng vì đang là giờ cao điểm buổi tối, đường xá khá đông đúc nên về đến nhà muộn hơn thường ngày.

Vừa vào cửa, Diêu Tố Quyên và Phần thanh đang dọn cơm lên bàn, thấy lão Tứ đón bọn trẻ về tới tay chân liền thoăn thoắt nhanh hơn, hối thúc Bộ Tình Sinh lên lầu đẩy ông cụ xuống ăn cơm. Bộ Tiêu đậu xe trong sân xong vừa đi vào cửa, chị dâu cả tóm ngay anh cười mắng: “Lão Tứ, vừa rồi chị đi xuống bếp mới biết, chiều nay chú mua giò heo về bảo dì Triệu nấu canh, chú mà cũng có lúc mua thức ăn về nhà cơ đấy! Nhà mình có ai đang nuôi con bằng sữa đậu, hầm cái gì mà giò heo đậu nành...”

Bộ Tiêu chuẩn bị đi rửa tay chợt nhả lại một câu: “Không phải trong nhà có hai người đi đứng không được sao, ăn gì bổ nấy.”

Lúc này Diêu Tố Quyên mới hiểu ra, ông cụ Bộ vẫn chưa đi lại bình thường, nha đầu Ngư gia lại bị thương ở chân, có điều cách lý giải ăn gì bổ nấy này thật hết sức nhắm nhí, bà liền giễu cợt: “Ồ, vậy lúc nào chị phải mua một ít tim heo hoặc mấy thứ hình trái tim mới được, nhà chúng ta ah, có người không có lương tâm dài hạn!”

Mọi người ngồi trên bàn ăn bật cười ha hả, Bộ Tiêu cũng cúi đầu khẽ cười rồi đi rửa tay.

Lúc sau, Ngư Vi rửa tay xong đi ra, giúp xếp bát đĩa ra bàn, mọi người ai ngồi chỗ nấy theo thứ tự quen thuộc trước giờ, Bộ Tiêu rửa tay xong cũng đi tới, lúc ngang qua Ngư Vi liền trêu chọc vuốt bàn tay còn ướt nước của mình lên tóc cô. Ngư Vi thật sự không còn gì để nói rồi, đôi khi cô thấy anh còn ngây thơ hơn cả học sinh trung học, nhưng cô thích anh cứ giữ mãi bộ dạng xấu xa làm mấy chuyện trẻ con đó với cô.

Ăn cơm xong, Ngư Vi theo Diêu Tố Quyên lên lầu sắp xếp quần áo đem cho Na Na. Lúc xuống nhà, Bộ Tiêu đang ngồi trên sofa chơi với con chip bông, thấy cô xuống, đứng dậy nói: “Chú đưa cháu đi.”

Ngư Vi vui lắm, như cánh hương dương mùa đông bất ngờ nhìn thấy ánh mặt trời, cô vốn cho rằng hôm nay anh không ở nhà, không nghĩ tới còn có thể ở riêng bên anh như vậy.

Sau khi tạm biệt mọi người, Ngư Vi theo Bộ Tiêu ra xe, đi được mấy bước bỗng nghe tiếng Bộ Huy gọi lại.

Vừa xoay người, Bộ Huy đã đi tới, trên tay cầm thứ gì đó đưa cho Ngư Vi, là đôi bao tay tối qua cô cho hần mượn. Cô vốn cho rằng hôm nay đi học hần quên mang theo nên chưa đưa lại cho cô, nhưng lúc này cầm trên tay, hương chanh tươi mát thoảng theo chiều gió, thì ra hần còn giặt sạch sẽ, hong khô rồi mới đưa trả lại.

“Di động của cậu số mấy?” Bộ Huy đột nhiên hỏi.

Ngư Vi cầm lấy bao tay, nghe Bộ Huy hỏi liền ngẩng đầu lên, không ngờ chạm vào ánh mắt hần.

Đây thật sự là lần đầu tiên hai người nhìn thẳng đối phương như vậy, sau đó Bộ Huy lấy điện thoại ra, cúi đầu đưa cô nói: “Tớ quên đánh dấu bài tập về nhà, tối nay cậu gửi tin nhắn dùm tớ.”

Ngư Vi không nghĩ gì, cúi đầu bấm số điện thoại của mình vào máy Bộ Huy, lúc sắp đi chợt nghĩ đến điều gì liền xoay người lại hỏi: “Tớ có thể cho Phó Tiểu Thiều số điện thoại của cậu được không?”

Bộ Huy khẽ sững sờ nhú mày lại, dường như không hiểu cô nói gì, cái nốt ruồi lệ bên đuôi mắt phải kia càng hiện rõ hơn.

Ngư Vi giải thích: “Cậu ấy hỏi tớ nhiều lần rồi, bảo tớ nếu biết số điện thoại của cậu thì cho cậu ấy, có được không?”

Bộ Huy mím môi, vẻ mặt lộ ra tia bất đắc dĩ, hai tay nhét vào túi quần, lúc rời đi bỏ lại một câu: “Ừ, tùy cậu.”

Ngư Vi thầm vui cho Phó Tiểu Thiều, cô ngồi vào xe thắt dây an toàn xong, liền mở cuộc gọi nhỡ trong máy mình ra lưu số của Bộ Huy lại rồi soạn tin nhắn gửi cho Phó Tiểu Thiều.

Quả nhiên, chưa đầy năm phút sau, Phó Tiểu Thiều đã gửi lại tin nhắn cảm ơn, cả một hàng dài văn tự đủ các biểu tượng mặt cười, nói muốn mời cô và Kỳ Diệu ăn cơm. Ngư Vi trả lời tin nhắn bảo hôm nào có thời gian rảnh sẽ đi, gửi xong không khỏi cúi đầu nhìn điện thoại trên tay, bờ môi cong lên mỉm cười.

Thực ra cô rất thích Phó Tiểu Thiều, cảm thấy cô ấy và cô rất giống nhau, đều là những cô gái hồn nhiên khờ khạo nhưng đầy dũng khí đối mặt với tình cảm đơn phương bị giày vò đến khổ sở của mình.

Bộ Tiêu nhíu chặt đôi mày, im lặng ngọt ngào lái xe, vẻ mặt chẳng chút nụ cười, nét biếng nhác thường ngày biến mất không dấu vết. Vừa này lúc gần đi, anh thấy Ngư Vi và Bộ Huy đứng dưới mái hiên, loay hoay hết đưa bao tay tới di động, giờ cô lại cúi đầu nhìn chằm chằm điện thoại trong tay tùm tùm cười một mình, cái cảm giác kỳ lạ lại càng quét trong lòng...

Đúng lúc xe đến trạm xăng dầu, Bộ Tiêu cho xe chạy chậm dần nhưng không ngừng lại, lúc lướt qua trạm xăng, anh nhấn mạnh chân ga phóng nhanh về phía trước, đèn nhiên liệu đã báo sáng rất lâu, nhưng anh hồ hững như không thấy cũng chẳng quay đầu, thẳng một đường đến trường học của Ngư Na.

Trường nội trú ở một nơi hẻo lánh, nằm cách xa khu vực nội thành một quãng đường khá dài. Rốt cuộc xe cũng đến trước cổng trường, Bộ Tiêu đậu bên dưới ký túc xá của Ngư Na rồi xuống xe giúp cô mang hết đồ đạc bên trong ra. Ngư Vi túi lớn túi nhỏ xách lên lầu.

Cuối tuần, phần lớn học sinh trong ký túc xá đều về nhà, hai chị em ngồi nói chuyện chùng mười lăm phút, Ngư Vi dặn dò em gái phải nhớ ăn cơm đầy đủ, đừng thức quá khuya, cố chăm học; vừa lo lắng Bộ Tiêu ở dưới lầu đợi lâu, chợt nghe Ngư Na chỉ tay bên ngoài cửa sổ kêu lên: “Chị, tuyết rơi rồi, chị mau về đi, con đường đất hẻo lánh này khó đi lắm.”

Ngư Vi sững sờ nhìn ra ngoài cửa sổ, những bông tuyết đang ào ạt rơi xuống, cô vội tạm biệt em gái lại dặn dò thêm mấy câu phải mặc nhiều quần áo ấm, rồi nhanh chóng đi xuống lầu.

Lúc cô trở lại, Bộ Tiêu đang ngồi hút thuốc trong xe, đợi cô ngồi vào chỗ, anh dụi tắt đầu thuốc, khởi động xe rồi chậm rãi nói: “Hết xăng rồi, không biết có tới kịp trạm xăng dầu không, giữa đường có thể sẽ chết máy, cháu chuẩn bị tâm lý đi.”

Ngư Vi nghe anh nói vậy không khỏi ngạc nhiên nhìn anh, nào ngờ Bộ Tiêu cũng nghiêng đầu nhìn cô, trong đôi mắt sáng tinh anh đó ngập vẻ vô lại xấu xa, đuôi mày khẽ nhếch lên.

Anh thấy cô tròn xoe hai mắt, hạ thấp giọng hỏi: “Sợ sao?”

Thăm nghĩ những lời này của anh là có ý gì... Ngư Vi lắc đầu: “Sợ gì ạ?”

Bộ Tiêu xoay vô lăng quay đầu rời khỏi ký túc xá, dờ khóc dờ cười: “Trời tối như vậy, còn có bão tuyết, giữa đường mà chết máy... không sợ sao.”

Không sai, lúc này anh rất hối hận, một người đàn ông đã gần ba mươi tuổi đầu như anh, sao có thể nóng nảy làm ra loại chuyện nhảm chán vô vị thế này. Thật ra trước đó anh đã nghĩ nếu lượng dầu trong xe cạn kiệt thì cùng lắm anh gọi điện bảo gara cho xe tới kéo, có thể được ở bên cô thêm chút nữa, không nghĩ tới, Ngư Vi vừa lên lầu, trời bỗng đổ tuyết mà còn dày đặc thế này, nói cái gì mà gọi xe, gọi cái con mẹ nó, quay đầu lại còn không biết giữa đường có bị đông cứng hay không.

Đầu óc Bộ Tiêu đang xoay chuyển thật nhanh tìm phương án giải quyết nên vẻ mặt rơi vào trầm lặng, nào ngờ Ngư Vi lại lên tiếng an ủi anh: “Biết đâu có thể tới kịp trạm xăng dầu.”

Anh mím môi không nói gì, hơn mười năm lái xe, sao anh không biết sẽ chạy được bao lâu nữa chứ? Quay đầu lại không có nhiên liệu, điều hòa không hoạt động, anh cũng không thể nào bắt nó làm quạt điện sưởi ấm được, nếu tuyết tiếp tục rơi dày đặc thế này, thật sự có thể đông lạnh chết cứng.

Quả nhiên, tới đoạn đường hoang vu hẻo lánh không có lấy một ngọn đèn, xe chết máy.

Bộ Tiêu tựa người vào ghế thăm mắng mình rồi đại làm chuyện gì thế này, nếu tuyết cứ ào ạt đổ xuống với tốc độ này, qua đêm nay có lẽ xe sẽ bị vùi lấp trong tuyết, một mình anh sao cũng được nhưng không thể

nào để cô bị rét.

Nhưng lúc này Ngư Vi lại chẳng chút lo lắng, với tình hình này, tối nay cô không thể trở về, sao cô lại không biết chẳng bao lâu nữa nhiệt độ sẽ hạ xuống rất thấp, cho dù đóng kín cửa thì cái lạnh vẫn sẽ cứ lùa vào, nhưng cô không sợ, xe đến trước núi ắt có đường, nếu cố gắng có khó khăn nào không vượt qua được, huống chi còn có anh.

Lúc cô đang nghĩ ngợi lung tung, Bộ Tiêu cắt ngang: “Cháu đợi trên xe, chú xuống xem sao.”

Nhưng khi anh vừa bước khỏi xe, cô lại bắt đầu thấy lo lắng, lo cho anh, nhìn Bộ Tiêu đứng cạnh xe gọi mấy cuộc điện thoại, sau đó sải bước về phía trước, dáng hình cao lớn biến mất trong ào ạt tuyết đổ và bóng đêm sâu thẳm. Cô đứng ngồi không yên, may thay chỉ một lúc sau, anh đã trở lại phủ tuyết bám trên người mở cửa xe ngồi vào.

Anh bước vào mang theo cái gió lạnh thấu xương và những bông tuyết ngoan cố bám trên quần áo, ánh lên một tầng sáng bạc.

“Tìm một chỗ trú, chú công cháu qua.” Giọng nói anh cứng rắn không cho phép từ chối.

Nói xong, anh cởi nút áo khoác ngoài, động tác rất nhanh, khẽ nghiêng người về trước cởi chiếc áo khoác đen ra, bên trong anh mặc chiếc áo len dày cổ tròn, phần cổ anh lộ hết ra ngoài, Ngư Vi lo lắng: “Không cần đâu ạ, cháu tự đi được mà, chú mặc không đủ ấm như vậy nhất định sẽ bị cảm lạnh! Cháu thật sự không cần đâu.”

“Không chịu công, thì chú sẽ ôm cháu...” Bộ Tiêu đẩy chiếc áo khoác qua, thoáng nhìn vào mắt cô rồi mở cửa xe bước xuống, đi vào trong gió tuyết qua phía cửa bên kia.

Cửa xe bị anh mở ra, Ngư Vi không chút do dự bước xuống, dù sao đi nữa chân cô bị thương như vậy không thể đi nhanh được, hơn nữa anh công cô trên lưng, chiếc áo có thể khoác bên ngoài che anh đỡ lạnh.

Tuyết dày đặc, cô không nhìn rõ được nét mặt Bộ Tiêu, anh xoay lưng về phía cô ngồi xổm xuống, lúc này Ngư Vi mới thật sự cảm nhận được anh sắp công cô.

Cô nhẹ nhàng tựa người lên lưng anh, lúc ôm lấy cổ anh, mùi thuốc lá thoang thoảng bên cánh mũi, nhiệt độ cơ thể anh len vào từng góc ngách hơi thở, Bộ Tiêu giữ chặt đùi cô đứng thẳng dậy, Ngư Vi chỉ thấy tầm mắt mình bỗng chốc cao lên, sau đó cánh tay anh giữ chặt lấy cô sợ cô té ngã.

Ngư Vi không dám quá gần anh nhưng tư thế này vốn mập mờ, hai cánh tay cô ôm cổ anh, chân vòng qua giữ lấy thắt lưng anh, cả cơ thể tựa sát vào anh, cô không cách nào vờ như không nghe thấy trái tim mình đang nhảy loạn.

“Ôm sát một chút.” Ngư Vi bỗng nghe thấy anh khẽ mỉm cười nói một câu như thế.

Cô vòng tay ôm chặt cổ anh, cách lớp áo len có thể cảm nhận được nhiệt độ nóng rẫy, thân hình rắn chắc và bờ lưng rộng lớn vững chãi, hơi thở cô đang kề sát bên tai anh, cô cố gắng kiềm chế bản thân mình, đừng loạn nhịp, đừng loạn nhịp. Phần tóc nơi gáy anh thỉnh thoảng phớt nhẹ qua gò má cô, lộ ra chiếc cổ thon dài sạch sẽ như nguồn nhiệt mơ hồ giữa giá lạnh, cứ hút cô vào.

Trong đêm đông tĩnh lặng tuyết rơi đầy trời không một bóng người, cô tựa trên lưng anh như vậy, đi một quãng đường không quá dài khoảng một hai trăm thước, Bộ Tiêu công cô đến trước một nhà trọ nhỏ gần như rách nát, Ngư Vi thật sự bất phục sao anh có thể tìm thấy nơi xó xỉnh chật hẹp tối tăm thế này. Căn nhà rất thấp, bốn phía chỉ một màu đen thẫm thẫm chìm trong lá tuyết rơi trắng trời, phía trước chỉ có duy nhất một ngọn đèn nhỏ rắc chút ánh sáng mơ hồ, hệt một cái hắc điểm.

“Tạm thời cố chịu một chút, bên ngoài trời lạnh quá rồi, chú xem có thể tìm ai đón chúng ta không, nếu tìm không được đành ở tạm chỗ này vậy.” Bộ Tiêu đi lên bậc thang, đến nơi có mái che tuyết không phủ vào được anh cẩn thận đặt cô đứng xuống, cầm lấy áo khoác của mình giữ sạch tuyết.

Ngư Vi theo anh đi vào trong, vừa bước vào cửa, đập vào mắt là cái quây lễ tân như đã trải qua bao năm dài tháng rộng, lúc Bộ Tiêu đi tới nói chuyện, ông chủ đứng bên trong quây về mặt nhàn nhạt nói một câu: “Rất tiếc, nhà trọ chỉ còn lại một phòng.”

Bộ Tiêu nghe thấy mấy lời này, khẽ khép mắt lại, nhất thời tâm loạn như ma, đêm nay anh thật sự đạt được ý nguyện rồi, nhưng không ngờ có thể đạt được đến mức này... Anh cắn chặt răng mở mắt ra, mỉm cười nhìn ông chủ, cái ánh mắt lưu manh vô lại đó khiến ông ta hoảng hồn.

25. Chương 25

“Anh biết mình đã hôn cô...”

Bộ Tiêu chậm rãi nói: “Cái chồn nhỏ heo hút này, có gì vui mà đầy khách vậy?”

Ông chủ nghe xong cũng không tức giận, giải thích: “Chiều nay vừa đón một đoàn khách du lịch, ngài cũng nói, nơi này nhỏ bé hẻo lánh cũng không có nhiều sao, nếu ngài không hài lòng thì đến khách sạn lớn năm sao đó.”

Bộ Tiêu lười nói nhảm với hắn, quăng một xấp tiền lên mặt quầy, lại nghe ông ta nói phòng trống là một phòng đơn rất nhỏ, anh đứng trước quầy nheo mắt nhìn ông ta cười lạnh, dường như ông chủ cũng nhận ra người đàn ông này không dễ chọc vào, giọng nói liền trở nên mềm nhũn: “Có phòng cho thuê ngắn hạn theo giờ, đợi nửa đêm người ta trả phòng tôi gọi ngài còn không được sao?”

Bộ Tiêu nghe xong không còn gì để nói, cái nơi rách nát không bóng người này, mà còn có người cho thuê phòng theo giờ?

Không còn cách nào khác, quả thực không còn chỗ để đi, anh cầm thẻ phòng dẫn Ngư Vi lên lầu, xuyên qua hành lang lộn xộn bẩn thỉu, tìm được số phòng, quét thẻ mở cửa, cánh cửa ken két mở ra, nghe âm thanh tường chừng sắp rụng xuống. Anh bước vào quan sát một vòng, bên trong nhỏ đến mức chỉ đứng thẳng dậy đầu đã sắp chạm trần, chân sải chưa được hai bước đã muốn đụng vào tường.

Sau cánh cửa là một cái giường nhỏ nằm sát phía ngoài thiếu điều đụng luôn vào cửa, ập vào mặt là mùi bụi ẩm thấp, dường như lâu rồi không có người ở. Bộ Tiêu quét mắt nhìn, càng cảm thấy ông chủ này gạt người, vừa sải chân tính đi xuống dưới lầu hỏi chuyện, vạt áo đã bị Ngư Vi kéo lại.

“Bên ngoài có đậu một chiếc xe buýt du lịch, đúng là hết chỗ rồi ạ.” Cô bình tĩnh nói.

Bộ Tiêu quay đầu nhìn cô, anh quả thật không để ý mấy chiếc xe đậu ngoài cửa, giờ nhìn thấy vẻ mặt thoải mái chẳng chút câu nệ của cô, liền cảm thấy ngáy ngốc trong căn phòng chật hẹp này nghiên cứu cô còn có ý nghĩa hơn xuống lầu đánh người. Anh nhét thẻ từ vào khe thiết bị tiết kiệm điện* để kích hoạt hệ thống điện trong phòng, mở đèn và điều hòa lên, may là phòng ốc tuy không sạch sẽ nhưng các thiết bị điện gia dụng đều hoạt động bình thường, so với ngồi đông cứng trong xe vẫn tốt hơn rất nhiều, vì vậy anh đuổi chân ngồi xuống mép giường, trầm mặc một hồi thoáng nghiêm nghị nhìn Ngư Vi nói bốn chữ: “Uất ức cháu rồi.”

(Thiết bị tiết kiệm điện: là cái này khoathetu.net/thiet-bi-tiet-kiem-dien.html)

Ngư Vi không cảm thấy uất ức chút nào... cô còn âm ỷ mong đợi, thậm chí ý nghĩ này còn càn rỡ trời đất không sao kiềm chế được, cả cảm giác xấu hổ cũng biến mất.

Đáy lòng cô rất muốn được ở bên anh cả đêm này.

Bộ Tiêu ngồi trên giường, thấy Ngư Vi không ngồi xuống mà đi vào nhà vệ sinh kiểm tra xem có nước nóng không, cô mở vòi nước, một lúc sau hơi nóng bắt đầu tỏa lên, cô rửa tay rồi đi ra ngoài lấy hai cái ly bấm đầy bụi vào rửa sạch sẽ, sau đó dùng ấm điện đun nước, lúc đợi nước sôi, cô lấy áo khoác của anh phủi hết tuyết rồi dùng máy sấy hong khô. Ánh mắt Bộ Tiêu đượm ý cười, ngồi trên mép giường vừa chăm chú ngắm nhìn cô vừa gọi điện thoại.

Ngư Vi lắng nghe xem anh gọi cho ai, cuộc thứ nhất hình như gọi cho Diêu Tố Quyên.

“Ừm, đưa về.” Lúc Bộ Tiêu nói những lời này về mặt anh có chút bối rối, anh cúi đầu nhìn xuống đất: “Em về tiệm luôn, tối không về nhà...”

Ngư Vi nghe anh nói dối như vậy, không hiểu sao bỗng cảm thấy căng thẳng, hiện giờ cô đang ở cùng anh trong một quán trọ nhỏ không ai biết, còn chung một phòng, thậm chí có khả năng sẽ trải qua cả đêm như vậy, chuyện này quả thật không thể nói với ai.

Sau đó, Bộ Tiêu gọi điện thoại cho thầy chủ nhiệm của Ngư Vi, xin cho cô nghỉ học nửa buổi ngày mai, lúc này Ngư Vi mới thật sự cảm nhận được mình sẽ ngầy ngốc bên anh cả đêm. Sau khi hong khô quần áo, cô không biết phải ngồi ở đâu, trong phòng ngoại trừ chiếc giường nhỏ này không còn bàn ghế nào khác, cô bưng chiếc ly nhỏ đi đến bên cạnh Bộ Tiêu ngồi xuống.

Khoảng cách không gần nhưng cũng không quá xa, vẫn là hai người ngồi cạnh nhau trên giường. Lúc này Bộ Tiêu không còn tâm tư đâu để gọi điện thoại nữa, anh trực tiếp nhấn tắt màn hình ném sang một bên, vừa rồi anh đi bộ trong tuyết khá lâu nên lúc này chiếc áo len và mái tóc anh ướt đẫm tuyết tan ra như vừa tắm xong.

“Chú,” Ngư Vi nhìn anh tắt điện thoại, khá lo lắng nói: “Áo len của chú ướt rồi, chú cởi ra cháu hong khô, không thôi sẽ bị cảm.”

Hai tay Bộ Tiêu chống sau giường, ngửa người ra sau, im lặng mỉm cười quay sang nhìn cô, dáng vẻ giống hệt mấy tay du côn lang thang đầu đường xó chợ, Ngư Vi bị anh nhìn chằm chằm như vậy, căng thẳng nuốt nước miếng xuống rồi nghe thấy anh hạ thấp giọng nói: “Chú không mặc quần áo bên trong, cháu chắc chứ?”

Trong đầu thoáng hiện lên cảnh tượng anh phát sốt lần trước, hình ảnh cô nhìn thấy lúc đi vào phòng, miệng cô càng khô khốc.

“Lần trước cháu hoảng sợ nấp sau rèm cửa, nửa thân trên của chú dọa cháu vậy sao? Bộ Tiêu nhìn ánh mắt tránh né của cô, cái miệng càng hư hỏng: “Cơ bụng dọa hửm?”

Ngư Vi biết rõ cái miệng của anh sẽ càng lúc càng không đứng đắn, quyết liều chết: “Không ạ, đáng người chú rất chuẩn.”

Bộ Tiêu nghe cô nói thế không nhịn được phì cười, nghiêng đầu sang thấy cô đang đưa cái ly lên miệng uống, giọng điệu có chút vô lại: “Cho chú uống với, từ chiều tới giờ làm tài xế cho cháu, một ngụm nước ấm cũng không có.”

Ngư Vi nghe vậy, tính đứng lên rót cho anh ly nước, trong phòng còn một cái ly lúc này cô đã rửa sạch. Người còn chưa kịp đứng dậy, cánh tay dài của Bộ Tiêu đã duỗi ra cầm lấy cái ly trên tay cô, mỉm cười nhìn cô đưa lên môi uống.

Đến dáng vẻ uống nước của anh cũng không đứng đắn, Ngư Vi ngồi bên phải anh, sườn mặt góc cạnh đó vẽ từng nét vào mắt cô, khoảng cách rất gần, cô thấy cái hầu kết đó chuyển động, nghe cả tiếng nước trượt xuống cổ họng. Lúc anh uống xong, Ngư Vi thấy trên khóe môi anh còn đọng lại vệt nước, anh đưa mu bàn tay quét qua rồi trả lại cái ly cho cô.

Ngư Vi đang định hỏi anh có muốn uống nữa không, đột nhiên có một âm thanh xuyên qua vách ngăn vang dội khắp căn phòng chật hẹp, Ngư Vi bất giác rỗi rảnh chân tay trở nên luống cuống không biết phải làm gì.

Bộ Tiêu nghe thấy tiếng động này cũng có chút ngưng ngấp.

Vách ngăn của căn nhà trọ vùng ngoại ô này chỉ có một lớp mỏng mảnh, đừng nói khả năng cách âm, mà bản thân nó chính là cái loa khuếch đại âm thanh, tiếng rên rỉ của đôi nam nữ phòng cách vách như âm ì phát ra bên tai, chộc thùng mọi rào chắn, xuyên qua mọi thứ, càng lúc càng kịch liệt, dữ dội.

Tiếng kêu đó tăng dần với tần suất và tiết tấu ngày càng mạnh mẽ, chìm xuống một lúc liền quay lại với cường độ bạo liệt hơn, thậm chí còn có thể nghe thấy cả tiếng ván giường đùng vào tường...

Bộ Tiêu khẽ xoay người nhìn Ngư Vi, thấy cô đang cúi đầu thật thấp, bầu không khí bỗng trở nên ngưng ngấp, anh liền ngồi sát lại đưa hai tay che kín tai Ngư Vi.

Hai tai Ngư Vi đột nhiên được bàn tay ấm nóng bịt chặt lấy, nhưng lúc này, tất cả âm thanh ở phòng bên bỗng im bất.

Hai tay Bộ Tiêu vẫn còn đặt trên tai cô, đột nhiên không nghe thấy động tĩnh gì nữa, anh nhú nhú mày, ngử điệu bắt đầu du côn nhả ra một câu: “Hơ, ngắn vậy sao, vậy mà la rống cứ như giết heo.”

Ngư Vi ‘phốc’ bật cười một tiếng.

Dường như để xoa dịu bầu không khí rối rắm này, Bộ Tiêu nói tiếp: “Đúng là mùa xuân tới, thời kỳ gì đó cũng tới, ở cái nơi tồi tàn rách nát này mà cũng có thể làm được mấy chuyện...”

Vì anh bịt tai Ngư Vi nên lúc này cô ở rất gần anh, nhiệt độ cơ thể và hương thơm thiếu nữ len vào hơi thở, hai tay anh ôm trọn gáy cô, tư thế này hết như anh đang ôm cô vào lòng.

Phát hiện ra động tác của mình có phần mập mờ, anh vội thu tay lại.

Bộ Tiêu bảo cô rửa mặt sạch sẽ rồi đi ngủ, còn anh vào nhà vệ sinh sấy tóc và áo len, trước khi đi anh tắt hết đèn trong phòng chỉ để lại hai ngọn đèn ngủ cạnh giường. Anh trải cái áo khoác đen rộng của mình lên giường rồi nói với Ngư Vi: “Cháu nằm trên áo chú đi, tuy không sạch lắm nhưng vẫn tốt hơn drap giường.”

Ngư Vi gật đầu tỏ vẻ mình đã biết, lúc anh đi vào nhà vệ sinh, cô nằm trên chiếc áo của anh. Áo khoác rất rộng, cô có thể chừa ra một nửa đắp lên người, cả người cô cuộn tròn trong áo anh, cô lại ngửi thấy hương thơm quen thuộc, mùi thuốc lá lẫn với mùi hương đặc biệt, là hương vị của riêng anh.

Đây là lần đầu tiên cô ở gần anh đến vậy, gần đến mức tựa như cô đang trôi trong hơi thở của anh. Căn phòng quá nhỏ, cô có thể nhìn thấy cái bóng anh đang hong áo phản chiếu trên tường, anh không đóng cửa, cô thấy cả nửa người trên đang để trần của anh.

Lúc Bộ Tiêu sấy tóc và áo len xong đi ra, nhìn thoáng qua giường Ngư Vi thấy cô không ngủ mà chớp đôi mắt đen láy tròn xoe nhìn mình, anh không khỏi phì cười đi đến bên giường cô.

“Chú ngủ ở đâu ạ?” Lúc này Ngư Vi mới phát hiện một vấn đề khá thực tế là trong phòng chỉ có duy nhất chiếc giường đơn nhỏ xíu này.

Bộ Tiêu hạ thấp giọng nói: “Cháu ngủ đi, chú không ngủ.”

Ngư Vi ngồi dậy muốn thức cùng anh, liền bị anh ấn xuống lại: “Cháu đưa chú một cái gối, chú ngồi dưới đất, đợi nửa đêm có phòng trống chú sẽ chuyển qua đó.”

Có lẽ cũng chỉ có biện pháp này, Ngư Vi đưa cái gối bên cạnh cho anh. Anh ném nó xuống đất rồi ngồi lên trên, xoay mặt về phía giường nhìn thẳng vào mắt cô.

Còn chưa biết phải nói gì, bỗng di động rung lên một hồi, lúc này Ngư Vi mới nhớ tới chuyện hứa gửi bài tập cho Bộ Huy đã bị cô quăng ra khỏi đầu, vội lấy di động ra xem, quả nhiên là tin nhắn của Bộ Huy: “Cậu ngủ rồi sao? Rốt cuộc làm bài tập nào vậy?”

Ngư Vi vội nhớ lại số bài tập cần làm đã ghi trên bảng, trí nhớ cô rất tốt, đầu ngón tay thoăn thoắt lướt trên điện thoại.

Bộ Tiêu thấy cô lại loay hoay với di động, không khỏi kéo âm cuối thật dài hỏi: “Cháu liên lạc với ai vậy?”

“Cháu gửi tin nhắn cho Bộ Huy, cậu ấy không nhớ phải làm bài tập nào.” Ngư Vi trả lời, đầu óc vẫn đang hồi tưởng lại số bài tập số trang, lúc nhận tin xong, ngược mắt lên thấy Bộ Tiêu đang ngồi bên giường, không biết đã chăm chú nhìn cô tự bao giờ.

Anh ngồi dưới đất, khuỷu chân trái gập lại, cánh tay trái khoác hờ lên gối, chân còn lại duỗi thẳng ra, đôi mắt sâu thẳm phẳng lặng ngắm nhìn cô, đồng tử đen láy đó nửa ngậm ý cười nửa như nghiêm túc. Chiếc đèn giường bên cạnh tỏa ra quang sáng vàng rọi vào từng góc ngách khuôn mặt làm nổi bật lên các góc cạnh sắc sảo, xương quai hàm tinh tế vô cùng nam tính chững chạc, phản chiếu bóng anh lên tường, rất cao lớn.

Hai người cứ nhìn nhau như vậy hồi lâu, Bộ Tiêu trầm giọng hỏi: “Gửi xong rồi?”

Ngư Vi gật đầu: “Cháu cũng không ngủ đâu, cháu thức nói chuyện với chú.”

Bộ Tiêu không khỏi buồn cười, bên khoe môi hiện ra hai lúm đồng tiền, ánh mắt mê đắm nhìn dáng cô đang nằm trên giường, thế nào mà hết như đồ trẻ con thế này còn muốn thức nói chuyện với anh...

“Thực ra, chú luôn thắc mắc,” Bộ Tiêu đưa hộp thuốc lá lên môi, cắn một điếu, nhưng không đốt sợ Ngư Vi khó chịu, cứ lưu manh như vậy ngậm lấy, mắt khẽ nhắm lại: “Sao cháu có thể trị được Bộ Huy ngoan ngoãn thế, trước giờ lúc nào nó cũng nháo nhào như chó điên, không bao giờ chịu học.”

Ngư Vi trầm tư suy nghĩ, sau đó nhẹ nhàng nói: “Thật ra rất đơn giản...”

Hử? Bộ Tiêu nhướn mày: “Nói chú nghe xem.”

“Cậu ấy đang trong giai đoạn trưởng thành, không thích nghe những lời dạy bảo của người lớn, càng quản chặt thì cậu ấy càng phiền, cậu ấy là người thích mềm không thích cứng, tuýp người này thật ra rất đơn giản, cứ giả bộ đáng yêu, làm ra vẻ đáng thương, là cậu ấy sẽ bị mềm lòng.” Ngư Vi chậm rãi nói từng chữ.

Cho nên cháu liền giả ngốc? Bộ Tiêu cảm thấy thật mới lạ.

“Không chỉ vậy, còn phải thuận theo suy nghĩ của cậu ấy, hạ thấp mình một chút, gặp chuyện thì tỏ ra ngưỡng mộ khen ngợi nhiều hơn, tuyệt đối không được lên lớp giảng giải đạo lý, làm vậy cậu ấy sẽ vì sĩ diện mà tự giác học.” Ngư Vi nói một hồi, những câu chữ theo cảm xúc tuôn ra: “Thực tế, không phải con trai đều như vậy sao, không chỉ con trai mà đàn ông cũng vậy, đâu ai thích chạm vào vẩy ngược chỉ thích được vuốt ve, khen ngợi ngưỡng mộ sùng bái, vì rất ngại thơ trẻ con...”

Bộ Tiêu nghe tới mấy lời này hít một hơi thật sâu, anh đưa tay đỡ trán, nét mặt dờ khóc dờ cười, cô nói thật chẳng sai.

Cùng dạng ngây thơ trẻ con đó, không phải còn có chính anh sao?

Bộ Tiêu nhất thời bị những lời của Ngư Vi làm cho hoảng loạn, như có thứ gì đó khảy vào tim anh từng nhịp chấn động, anh ngẩng nhìn cô, khuôn mặt nhỏ nhắn như lòng bàn tay đang cọ trong chiếc áo khoác anh. Ánh sáng chiếu vào làn da trắng ngần trong suốt rạng ngời, đôi mắt đen lấp lánh như làn sóng gợn lăn tăn chăm chú nhìn anh, khoảnh khắc này anh chỉ muốn xuyên qua gợn sóng đó nhìn thẳng vào đáy tim cô. Cái khao khát mãnh liệt đó buộc anh phải cố hết sức kiềm nén ham muốn tiến lại vén mái tóc đó lên nhìn sâu vào mắt cô, nhìn thấy chính mình mê đắm hoảng loạn đến nhường nào trong cái đồng tử trong veo đó.

Anh chưa bao giờ gặp cô gái nào như cô, nụ xuân ngồi chồm nhở nhưng chừng chặc trưởng thành đến vậy. Anh đi cùng những năm tháng thiếu nữ của cô, nhìn cô lớn lên, nhìn cô mạnh mẽ từng ngày, những hình ảnh đó khắc vào tim anh, còn cô khắc vào xương tủy anh, muốn quên chẳng thể quên.

Đêm này, Ngư Vi trò chuyện với anh thật lâu, rốt cuộc cũng không chống đỡ nổi, đến gần hai giờ sáng bị anh dỗ dành ngủ thiếp đi. Anh nhìn ánh mắt cô dần mờ lung mơ hồ, từ từ khẽ nhắm lại, hơi thở đều đều rồi chìm vào giấc ngủ thật say.

Chẳng biết nhìn bao lâu, anh cứ nhìn mãi, đến khi chợt giật mình bừng tỉnh, anh mới nhận ra nụ cười trên mặt anh đã biến mất từ lúc nào. Nếu lúc này có ánh sáng rọi vào cũng chỉ phản chiếu được ánh mắt nóng rẫy cuồng nhiệt đầy say đắm khiến anh còn cảm thấy ghê tởm chính mình.

Bộ Tiêu tự cười giễu, anh lại gần Ngư Vi, lặng lẽ chống tay lên mép giường nghiêng đầu nhìn cô.

Kỳ thực trong lòng anh đã sớm có đáp án, sao anh không biết chứ, những trở ngại về thân phận tuổi tác, về khoảng cách và cái nhìn của mọi người, tất cả anh đều biết, anh chỉ đợi khoảnh khắc mọi thứ trong lòng anh thức tỉnh.

Cho nên gần đây anh vẫn luôn đợi phần tình cảm cùng ham muốn chiếm giữ cô cho riêng mình đó như lưỡi câu móc vào trái tim anh. Anh chẳng có gì phải lừa mình dối người, cũng chẳng muốn che giấu. Anh thừa nhận, anh muốn nhìn thấy cô, muốn nói với cô rất nhiều thứ, anh nhớ cô, một nỗi nhớ dài lâu. Cho đến giờ anh vẫn luôn là người làm theo trái tim mình, mặc kệ lần này cô sẽ đưa trái tim anh đến nơi nào, anh cũng muốn để mặc cô tung hoành dấn vật nó.

Khoảnh khắc đó có lẽ chính lúc này, hoặc có lẽ sớm hơn từ giây phút anh muốn hôn cô lần đầu... không sai, anh chính là xấu xa như vậy.

Bộ Tiêu nhướn đuôi mày, vẻ mặt lại lộ ra nụ cười hư hỏng cả mấy phần đắc ý vô sỉ, chẳng kịp suy nghĩ nữa anh cúi đầu xuống, giữ lấy cằm cô hôn lên cánh môi đó.

Anh biết mình đã hôn cô, nhưng nụ hôn đó nhẹ quá khẽ khàng quá, anh chưa kịp cảm nhận được hương vị đặc biệt của riêng cô, trừ mềm mại và ấm nóng chỉ là cảm xúc thoáng chạm qua, mơ hồ đến mức lúc đứng dậy anh đã quên mất rốt cuộc nụ hôn đó hương vị thế nào.

Ngư Vi ngủ rất sâu, hơi thở đều đều phả ra, không hề biết có một người lén trộm hôn mình. Bộ Tiêu đứng dậy đi ra cửa, vẫn để ngọn đèn ngủ soi khuôn mặt như thiên thần đang say giấc nồng, lúc rời đi anh nhẹ nhàng khép cửa lại.

26. Chương 26

“Anh luôn lặng lẽ trải con đường bằng phẳng nhất cho cô bước tới.”

Ngư Vi ngủ một giấc thật ngon đến tận sáng hôm sau, bị tiếng bước chân và tiếng nói chuyện ồn ào ngoài cửa đánh thức. Cô mở mắt nhìn sang bên cạnh, chỉ có chiếc gối lặng lẽ nằm im, Bộ Tiêu không còn ở đó nữa.

Cô bỗng thấy mất mát, nhớ trước đó anh nói, khi nào có phòng trống anh sẽ chuyển qua, không biết anh đã đi từ lúc nào.

Xổ giày vào, Ngư Vi đi tới nhìn qua mắt thần trên cửa, là một nhóm người đội nón công ty du lịch đang tập trung nói chuyện đùa giỡn trên hành lang. Cô kéo rèm cửa sổ ra, một ngọn gió rét mướt mang ánh lam bằng bạc xuyên vào, song cửa phả ra hơi lạnh buốt, trước mắt Ngư Vi là cả một vùng trời trắng xóa, tuyết cũng đã ngừng rơi.

Ngư Vi rửa mặt xong quay trở lại giường, cuộn mình trong chiếc áo khoác của Bộ Tiêu, vùi mặt vào gối hít thở hương thơm quyến luyến còn lưu lại, cô biết hành động của mình quá si ngốc đại khờ, nhưng cô không muốn kìm nén nó, những gì có ý nghĩa, những thứ khiến cô cảm thấy cuộc sống này còn rất nhiều điều tốt đẹp kể từ năm cô lên mười bốn đều do anh mang đến.

Niềm vui, đợi chờ, đau đớn, tuyệt vọng... Ngư Vi nhắm mắt lại, lãng đãng tựa chìm vào cơn mơ cũng tựa như một thước phim quá khứ chiếu chậm, khoảng thời gian mẹ cô bệnh nặng phải nằm viện năm cô lên mười bốn. Lần đầu tiên cô nhìn thấy anh trong bệnh viện, không giống những hình ảnh mơ hồ của lần gặp gỡ lên ba, cảnh tượng đó rõ mồn một trước mắt như vừa mới xảy ra ngày hôm qua. Cô thấy Bộ Tiêu sải từng bước thật dài xuyên qua hành lang bệnh viện đi về hướng băng ghế dài cô đang ngồi, cô cho rằng anh sẽ như mọi người hồ hững lướt qua, nhưng anh dừng lại trước mặt cô.

“Ngư Vi?” Anh cúi xuống hỏi tên cô, nụ cười sáng bừng rực rỡ, Ngư Vi ngẩn ngơ, cô không biết anh nhưng dường như trong ký ức mông lung của mình cô đã nhìn thấy anh đâu đó....

Về sau nghe mẹ nói, cô mới biết, anh chính là chú nhỏ ôm con chó trên tay năm nào, anh đến để giúp đỡ chị em cô.

Anh của năm cô lên mười bốn, đã trở thành người đàn ông cao lớn như vậy.

Bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa kéo Ngư Vi trở về với thực tại, cô mở mắt bừng tỉnh khỏi cơn mê như ẩn như hiện, bật nhanh dậy xổ giày ra mở cửa, quả nhiên là Bộ Tiêu, anh đứng bên ngoài, hàng chân mày khẽ chau lại ngạc nhiên khi thấy cô chạy ra nhanh như vậy.

“Cháu không hỏi xem là ai mà đã mở cửa rồi...” Bộ Tiêu tựa người vào khung cửa rũ mắt nhìn Ngư Vi: “Không sợ là sói xám lớn sao?”

Ngư Vi như vừa trải qua bao năm rộng thảng dài, sắc mặt nhợt nhạt ngược nhìn Bộ Tiêu, những khi trôi lạc trong cơn mơ, bừng tỉnh dậy cô luôn tự hỏi, liệu anh có phải là thật không...

Bộ Tiêu thấy nét mặt Ngư Vi xanh xao, dáng vẻ bơ ngác, anh đưa tay nâng cằm cô lên nghiêng đầu kề sát mặt cô hỏi: “Sao vậy, ở một mình trong phòng sợ sao?”

Ngư Vi lắc đầu, biết mình vẫn chưa thoát khỏi giấc mơ nên có chút thất thố, vội giải thích: “Không đâu ạ, vì cháu chưa tỉnh ngủ thôi.”

Bộ Tiêu nhíu mày khẽ cười, chăm chú nhìn cô một lúc rồi buông tay ra, thấp giọng nói: “Vậy cháu rửa mặt đi cho tỉnh, chú đưa cháu đi ăn cơm.”

Rửa mặt xong, Ngư Vi theo Bộ Tiêu xuống lầu, anh nói mới hỏi thăm được, kế bên là một quán ăn nhỏ gia đình, anh đưa cô đến đó ăn chút gì cho ấm người.

Quán ăn khá nhỏ nhưng rất tinh tươm sạch sẽ, hai người ngồi chưa được bao lâu, thức ăn đã được dọn lên sẵn sàng, trong nồi đất canh cá sôi ùng ục như những gợn sóng trắng sữa cuộn trào, hành lá cắt nhỏ, gừng sợi và những loại rau cải tươi mới theo mùa, măng bương mùa đông, cải chua, chân giò hun khói và đậu hũ ninh nhừ, nhỏ thêm vài giọt giấm chua, hơi nóng thơm ngát bốc lên giữa cái lạnh mùa đông khiến cảm giác thèm ăn cứ trỗi dậy.

Ngư Vi đói bụng tự nãy giờ, cô cầm muống múc một muống canh, hơi nóng tỏa ra nghi ngút, cô đưa muống lên miệng khẽ thổi.

Đêm qua, Bộ Tiêu chuyển sang phòng khác, suốt cả đêm anh không sao chợp mắt được cứ ngồi trên giường hút thuốc. Lúc này đối diện với Ngư Vi cách một tầng hơi nóng lảng đãng, thấy cô chu cái miệng nhỏ nhắn ra thổi canh, ánh mắt không khỏi đậu lại trên môi cô.

Đêm qua anh hôn cô, xúc cảm đó mềm mịn ấm nóng, cánh môi cô chỉ mình anh hôn lên, chiếm giữ cảm nhận nó... Bộ Tiêu nghĩ vậy, không khỏi cúi đầu khẽ thở nhẹ một hơi, lúc ngẩng lên trên mặt là nụ cười tự giấu.

Mới sáng sớm thế này, rốt cuộc anh đang nghĩ gì đây? Bộ Tiêu không muốn ăn, anh nghiêng người dựa vào lưng ghế, đặt muống vào cái chén rồng phát ra tiếng leng keng, chợt di động của Ngư Vi vang lên.

Cô để cái muống xuống, lấy điện thoại ra ngược nhìn anh: “Chú Bộ, cháu nghe điện thoại.”

Bộ Tiêu đột nhiên tỉnh táo lại, những suy nghĩ hỗn độn đang giày vò anh bị hai chữ ‘chú Bộ’ nhẹ nhàng của cô đập cho tan nát, biến mất không dấu vết.

Cô còn đang gọi anh là ‘chú’, anh có thể làm được gì đây? Thật ra suốt đêm qua anh đã suy nghĩ rất nhiều, chỉ có thể đợi đến khi cô vào đại học, âm thầm chờ đợi.

Đúng là, Nghi Lam nói thật chẳng sai, hiện giờ cái cảm giác này của anh chẳng khác nào ‘Nuôi vợ từ bé’

Ngư Vi nhận điện thoại, khẽ nói: “Dạ, là con, chào dì Chu... Hiện tại con không đi được, cuối tuần này được không ạ?”

Bộ Tiêu bị cuộc nói chuyện này của cô thu hết sự chú ý, anh khẽ chau mày, nghĩ thầm tiểu gia hỏa này đang nói gì thế, sao lại có ‘bận công chuyện’ rồi ‘xem thử’? Đến khi nghe được câu tiếp theo, anh đã hiểu ra.

“Dạ, có điều, phải đặt cọc một lần ba tháng tiền nhà, con có chút khó khăn.” Ngư Vi thấy Bộ Tiêu đang lắng nghe mình nói, liền nhìn chằm chằm lên bàn tránh ánh mắt của anh.

Cô muốn thuê nhà?

Bộ Tiêu hoàn toàn không muốn ăn nữa, anh đốt thuốc ngồi nghe Ngư Vi nói chuyện cho đến khi cô tắt máy.

“Cháu muốn thuê nhà còn không biết phải nói với chú sao?” Đôi mày anh chau lại thật sâu.

“Cháu chưa thuê được, nên mới không nói ạ.” Trái lại Ngư Vi trả lời rất bình thản.

Bộ Tiêu cười cười, ngón giữa kẹp lấy điếu thuốc, nhàn nhạt nói: “Vậy thì đừng thuê, chú đã tìm sẵn nhà cho cháu rồi.”

Ngư Vi đang múc canh, động tác bỗng khựng lại, tròn xoe mắt: “Dạ?”

Bộ Tiêu nhìn thẳng vào đôi mắt trong veo đó, cười ngả ngón nói: “Cháu có thể giấu chú, chú cũng có thể vậy...”

Ngư Vi uống thêm mấy ngụm canh, nghe Bộ Tiêu nói tiếp: “Chú quen biết nhiều, tùy tiện hỏi thử một chút đã tìm được, giá cả lại rẻ, muốn loại nào cũng có, chú tìm một nơi cách trường học cháu rất gần, là của một anh bạn chú mua cho con gái, nhưng con bé xuất ngoại, để không như vậy cũng lãng phí, chi bằng cháu đưa Ngư Na đến đó ở.”

Trong đầu Ngư Vi thầm tính toán thật nhanh, nếu Bộ Tiêu đã tìm sẵn cho cô một nhà trọ, như vậy còn gì tốt bằng, sẽ không bị người ta lừa gạt, giá cả lại rẻ. Nghĩ xong rồi Ngư Vi mới chợt nhận ra, Bộ Tiêu không chỉ thu xếp cho cô những chuyện lớn như tìm nơi ở, mà cả những việc nhỏ nhặt anh cũng luôn để tâm, cô nhất thời sửng sốt không biết phải nói gì, vậy mà cô chưa từng nhận ra anh luôn lặng lẽ trải con đường bằng phẳng nhất cho cô bước tới.

“Sau này, ông cụ sẽ trực tiếp chuyển tiền vào tài khoản của cháu.” Bộ Tiêu nói hết với cô những chuyện gần đây anh sắp xếp, tới đây giọng nói bỗng trở nên nhẹ hẫng có chút mơ hồ: “Có điều phải xem cháu định thi đại học nơi nào.”

Ngư Vi không chút nghĩ ngợi: “Cháu sẽ ở lại thành phố G.”

Bộ Tiêu kinh ngạc, khẽ liếc nhìn cô, đêm qua anh đã nghĩ, nếu cô đến nơi khác học đại học, anh phải làm thế nào, không ngờ cô đã lên kế hoạch rồi, anh mỉm cười rít một hơi thuốc thản nhiên nói: “Cũng đúng, dù sao Na Na đang ở đây.”

Điều anh nói chỉ là lý do thứ nhất, lúc cúi đầu ăn canh Ngư Vi đã nghĩ như vậy, vì Na Na và cả vì anh, lý do cô muốn ở lại nơi này, chỉ vì có Ngư Na và Bộ Tiêu, hai người là tất cả lý do và động lực để cô có sức mạnh đối mặt với mọi khó khăn, thiếu đi một nửa cuộc sống của cô sẽ không bao giờ có thể bình yên vui vẻ.

Ngày hôm đó, mãi đến trưa Ngư Vi và Bộ Tiêu mới rời khỏi quán nhỏ, khi xe xúc tuyết dọn sạch hết tuyết đọng trên đường, Nghi Lam lái xe tới đón bọn họ, Bộ Tiêu nói đưa cô về xong anh sẽ gọi rơ moóc kéo xe về.

Nghi Lam đến nơi, lúc Bộ Tiêu bước lên xe, hai mắt cô nàng đầy ẩn ý liếc anh thông một câu: “Bộ Tiêu, tôi với ông đều là tài xế lão làng, ông lái xe từ lúc đầu còn đen mượt đến khi lốm đốm hai ba thứ tóc, mà không biết lúc nào cạn dầu hả, đây không phải chuyện nhỏ thôi sao? Làm thế nào dẫn theo cô nương nhỏ nhắn nhà người ta mà còn phạm phải sai lầm cấp thấp thế này!”

Bộ Tiêu lại tiếp tục bị ghen chỉ có thể im lặng hút thuốc.

Trên đường về, Ngư Vi nhìn thấy trong điện thoại của mình có rất nhiều tin nhắn, mở ra xem là của Bộ Huy, hẳn hỏi sao cô không đi học, cô tùy tiện tìm đại một lý do nói mình hơi bị cảm sốt.

“Ồ.” Bộ Huy trả lời tin nhắn đơn giản như vậy, thậm chí cả mấy câu khách sáo cũng không nói.

Lúc đưa Ngư Vi tới dưới lầu, trước khi đi Bộ Tiêu nói tuần sau sẽ đưa cô đi xem nhà trọ, Ngư Vi gật đầu, trong lòng rất nhẹ nhõm.

Thời điểm bước vào cửa Chu gia, cô tự nhủ với mình, chỉ nửa tháng nữa thôi cánh cửa nhà giam này sẽ không còn trói buộc được cô nữa.

Từ Ấu Oánh thấy Ngư Vi đi vào liền nhếch mép mỉa mai, trợn mắt nhìn, ánh mắt đầy căm ghét, hệt như tận mắt chứng kiến cô làm chuyện xấu xa kinh tởm đáng bị trừng phạt. Sao Ngư Vi không biết bà ta nghĩ gì, kể từ khi bước vào ngôi nhà này, đây là lần đầu tiên cô không về nhà ngủ, nhất định Từ Ấu Oánh đã suy diễn cô và Bộ Tiêu đã làm ‘chuyện tốt’ gì, quả nhiên câu đầu tiên bà ta mở miệng chính là ý đó.

“Bây giờ càng ngày càng trắng trợn không cần kiêng nể ai nữa rồi, còn ở ngoài mướn phòng qua đêm, mà coi chừng bị nó chơi chán rồi ném ra đường đó.” Từ Ấu Oánh liếc xéo cô, chua ngoa nói.

Kể từ khi Ngư Vi có cuộc sống tốt hơn, cô biết Từ Ấu Oánh luôn ngậm đầy tức tối, nhìn cô không vừa mắt.

Đến tột cùng vì sao dì nhỏ luôn gây khó dễ cho cô và Na Na, Ngư Vi cũng mơ hồ hiểu được, lúc Từ Ấu Oánh mắng chửi chị gái mình, cô cũng nghe được đôi ba câu, bà ta nói rằng trước đây mẹ cô quyền rũ dụ dỗ bạn trai bà ta, đương nhiên dùng những từ ngữ rất dơ bẩn. Đối với người mẹ đã khuất của mình, những gì bà làm khi còn sống, Ngư Vi không muốn để tâm, người đã đi rồi chỉ còn thương nhớ, oán trách dần vật liệu có được gì. Cho dù bà thật sự có làm sai đi nữa, thì những gì mà Từ Ấu Oánh đối xử với hai chị em cô bấy lâu nay xem như cô trả nợ cho bà, từ nay không ai nợ ai.

Ngư Vi không muốn tranh cãi, cô đi về phòng mình nhàn nhạt nói: “Tuần sau tôi sẽ dọn đi, đến lúc đó đi đưa lại hộ khẩu của tôi và Na Na, chúng ta sẽ không còn quan hệ gì nữa.”

Từ Ấu Oánh trợn trừng hai mắt, tức đến mức ngực phập phồng nhô lên xuống dồn dập: “Mày nói cái gì? Mày đã mọc đủ lông đủ cánh rồi phải không?”

Ngư Vi yên lặng nhìn bà ta nói: “Tôi đủ mười tám tuổi rồi, tôi muốn đi đâu thì sẽ đi. Cuộc sống của dì không bao giờ thấy vui vẻ thỏa mãn đều do dì tự chuốc lấy bực bội, chỉ có bản thân dì mới thay đổi được nó.”

Từ Ấu Oánh nghe những lời cô nói, toàn thân lập tức phát run, sắc mặt trắng bệch, hận đến nghiến răng.

Đây là những lời khuyên nhủ cuối cùng Ngư Vi dành cho Từ Ấu Oánh, đối với bà ta cô chưa bao giờ thù sâu oán nặng, nhưng những hành động của bà ta khiến cô mệt mỏi chán ghét, từ nay về sau cô không bao giờ muốn nhìn thấy bà ta xuất hiện trong cuộc sống của mình nữa.

Khoảng hơn mười hai giờ, Như Vi bất ngờ nhận được điện thoại của Diêu Tổ Quyên.

Lúc Diêu Tổ Quyên đón Bộ Huy về, nghe nói cô bị sốt, bà lo lắng liền gọi điện hỏi thăm cô đã khỏe chưa. Ngư Vi nói dối nên rất luống cuống, liền nói tối qua đã hết sốt, nhưng buổi sáng dậy muộn nên không đi học. Kết quả Diêu Tổ Quyên vừa nghe nói cô không sao, muốn tiện đường đón cô đến Bộ gia ăn cơm nghỉ ngơi, buổi chiều học bài chung với Bộ Huy.

Chuyện này cũng bình thường, Ngư Vi vội thay quần áo, nhét sách vở vào cặp đi ra cửa.

Buổi trưa, tới Bộ gia, Ngư Vi nghe nói Bộ Tiêu đã về tới, nhưng mãi đến giờ ăn cơm trưa cũng không thấy bóng dáng anh. Diêu Tổ Quyên nói không biết đêm qua hẳn đi chỗ nào phóng đàng, buổi sáng về tới nhà liền ngã lăn ra ngủ, nói ăn cơm cũng đừng gọi hẳn. Ngư Vi cúi đầu chột dạ khảy khảy cơm, đương nhiên cô biết tối qua Bộ Tiêu ngủ không ngon nên cũng không nỡ nóng được gặp anh ngay.

Đang ngồi làm đề thi thử môn toán với Bộ Huy trong phòng, đột nhiên cửa lớn sân trước ngôi nhà cổ xưa hình chữ 一 của Bộ gia vang lên một hồi chuông.

Lúc đầu, Ngư Vi cũng không để ý, nhưng trái lại Bộ Huy rất tò mò liền nhìn ra ngoài.

Tiếng con chip bông bắt đầu sữa vang dội khắp sân, không lâu sau, cửa phòng Bộ Huy có người đẩy ra, Diêu Tổ Quyên lộ đầu vào nhìn Ngư Vi: “Bé con, đi nhỏ con tới, con nhanh xuống đi.”

Ngư Vi nghe thấy câu này, lập tức rợn cả tóc gáy!

Trong lòng ‘lộp độp’ rơi xuống, sau đó tim bắt đầu dồn dập tăng tốc như ngựa hoang đứt cương điên cuồng lao đi vun vút, vì tim đập quá nhanh, nháy mắt sắc mặt cô liền trắng bệch, tăng tăng mồ hôi lạnh túa ra cổ áo.

Từ Ấu Oánh tới?

Chỉ một giây tíc tắc rất nhanh cô đã đoán ra được mục đích của bà ta... Ngư Vi đứng lên hai chân mềm nhũn không làm chủ được gần như muốn té ngã. Bộ Huy thấy cô như vậy, vẻ mặt khó hiểu duỗi tay ra đỡ lấy.

Lúc Ngư Vi theo Diêu Tổ Quyên ra cửa, thời gian như mũi dao sắc lạnh đang từng nhát lẳng trì trái tim cô, mỗi bước đi là một bước bóng tối ập vào mắt, dần dần mọi thứ mất đi hết hình dạng màu sắc, tiếng nói của Diêu Tổ Quyên như trôi nổi trong một không gian xa lạ: “Đây là, đã xảy ra chuyện gì vậy chứ?”

Xa xa, qua khe hở lan can cầu thang, Ngư Vi nhìn thấy mọi người đang ngồi trong phòng khách, có ông nội Bộ, Bộ Tĩnh Sinh, còn có Phàn Thanh đang châm trà, người đàn bà ngồi trên ghế sofa kia, lúc nhìn thấy cô xuống lầu liền nghiêng răng cười.

Quả nhiên, những câu tiếp theo, cô nghe thấy Từ Ấu Oánh nhếch mép cười nói, nhưng từng câu từng chữ khiến cô run lên vì khiếp sợ: “Tôi không có ý gì khác, chẳng qua thấy Ngư Vi còn nhỏ, tối qua lại qua đêm bên ngoài với lão Tứ nhà mấy người, sáng nay mới đưa về nên rốt cuộc tôi phải hỏi thử xem sao.”

Hai chân Ngư Vi mềm nhũn, lúc bước xuống giữa bậc thang suýt nữa té liệt té ngã, đột nhiên, khuỷu tay cô được một bàn tay ấm áp vững vàng giữ chặt lấy.

Mùi thuốc lá quen thuộc và nhiệt độ cơ thể anh mơ hồ từ phía sau truyền đến.

Ngư Vi ngoảnh lại, Bộ Tiêu đứng ở sau lưng, cánh tay đỡ lấy cô, trên mặt anh vẫn là nụ cười khinh bạc, thấy cô đứng vững, anh đi lướt qua cô xuống dưới, giọng nói nghiêm túc dịu dàng: “Không có chuyện gì đâu, cháu lên lầu trước đi.”

27. Chương 27

“Bộ Tiêu đau lòng đến mức hận không thể tự bóp chết chính mình.”

Ngư Vi sao có thể lên lầu trốn tránh.

Nếu lúc này cô không ra mặt giải thích, chắc chắn mọi chuyện sẽ không thể rõ ràng, cô cố kiềm nén sự run rẩy đang vùng vẫy muốn thoát ra ngoài, đi xuống dưới.

Kỳ thực, cảnh tượng trước mắt là những gì cô khiếp sợ nhất, cô không muốn những chuyện đáng xấu hổ và những con người tồi tệ như thế xuất hiện ở nơi này. Bộ gia trong lòng cô, là nơi ấm áp và tốt đẹp nhất, cô không bao giờ muốn thiên đường này bị vấy bẩn, càng không muốn ông nội Bộ nhìn thấy thì ra trước giờ cô sống cùng với những người như Từ Ấu Oánh.

Lúc này, Bộ Tiêu đã đi tới phòng khách, có vẻ như anh vừa tỉnh ngủ, trên người mặc chiếc áo sơ mi trắng và quần tây đen rất đơn giản, mái tóc đen bóng vẫn còn khá hỗn độn, toàn thân toát ra vẻ tùy ý, thể nhưng hoàn toàn chẳng chút lo lắng căng thẳng. Anh ngồi xuống bên cạnh Bộ Tĩnh Sinh, bắt chéo đôi chân dài, hờ hững nhìn Từ Ấu Oánh. Ngư Vi cũng đi theo sau Diêu Tổ Quyên ngồi trên một cái sofa khác.

“Đi của Ngư Vi, chị nói rõ hơn xem, không thôi có vẻ như gia đình chúng tôi ức hiếp chị vậy.” Diêu Tổ Quyên ngồi trên sofa cười khẩy nhìn Từ Ấu Oánh nói.

Từ Ấu Oánh mặt lạnh như tiền: “Tôi đã nói rất rõ rồi đấy thôi, tối qua Ngư Vi đi trắng đêm không về, sáng nay mới bị lão Tứ nhà các người trả lại, đêm qua hai người bọn họ làm gì, còn cần tôi nói cụ thể sao...”

Bộ Tiêu nghe thấy mồm bà ta chứa đầy những thứ bẩn thỉu, vừa muốn mở miệng đáp trả, bỗng nghe thấy Ngư Vi cắt lời trước.

“Không phải như thế.” Hiện giờ Ngư Vi đã hoàn toàn bình tĩnh lại, cô không phải vì mình, mà vì Bộ Tiêu, cô nhất định phải giải thích mọi chuyện thật rõ ràng. Lúc này, ánh mắt của mọi người đổ dồn vào Ngư Vi, Bộ Tiêu cũng quay sang nhìn cô ánh mắt sâu lắng, Ngư Vi nói tiếp: “Tối qua, chú Bộ đưa con đến trường của Na Na đem quần áo cho con bé, trên đường về xe bị chết máy ở khu vực ngoại thành, khi đó lại có bão tuyết, nơi hoang vu heo lánh đó không thể làm gì khác, chú ấy đành dẫn con tìm một nơi trú tạm, tối qua, hai người chúng con mỗi người ở một phòng riêng biệt rất minh bạch rõ ràng, nếu không tin thì ông chủ khách sạn có thể làm chứng.”

Cả nhà nghe xong, ai nấy đều khẽ nhú mồm, bầu không khí rơi vào trầm mặc. Sắc mặt ông cụ Bộ tái mét, Diêu Tố Quyên đã hiểu ra mọi chuyện, hôm nay quả thật lão Tứ không có lái xe về, đích xác là xe bị sự cố, về phần tại sao phải nói dối mọi người trong nhà, có lẽ cảm thấy chuyện này nói ra chẳng dễ nghe chút nào, nên cứ vậy đại khái cho qua.

Từ Ấu Oánh nghe Ngư Vi giải thích mạch lạc rõ ràng có lý lẽ chứng cứ như vậy, trợn trừng mắt nhìn Ngư Vi nói: “Vậy là di nhiều chuyện xen vào việc của người khác rồi, di thật sự quan tâm lo lắng cho con, sợ con còn nhỏ, lắm đường lạc lối, đi theo đàn ông qua đêm bên ngoài to bụng lên, di làm vậy là sai sao?”

Bộ Tiêu hờ hững chẳng chút cảm xúc cúi đầu nghe, khi Từ Ấu Oánh nói tới những lời đó, nụ cười trên khuôn mặt anh rút cạn, chỉ còn vẻ lạnh lùng bén nhọn, nhìn bà ta mắng: “Đem cái miệng của bà lau cho sạch sẽ đi.”

“Chao ôi, ôi, có ai nhìn thấy không? Còn nói không ức hiếp chúng tôi nhà nghèo cửa nhỏ! Đây cũng không phải lần đầu tiên lão Tứ nhà các người uy hiếp tôi. Lúc trước, tôi nói cậu bao nuôi cháu gái tôi, khi đó cậu nói thế nào chứ, cậu nói Ngư Vi là người của cậu, chính Ngư Vi nó cũng thừa nhận, tôi phải liên tục chịu đựng chuyện tốt giữa các người để giữ cho hai người chút mặt mũi, dù sao Ngư Vi làm ra mấy chuyện bẩn thỉu thế này, cũng do tôi dạy dỗ nó không tốt!” Từ Ấu Oánh đồng ý, nước mắt cũng sắp trào ra trợn trừng nhìn Bộ Tiêu: “Đó chính là nguyên văn cậu nói, bây giờ cậu không dám nhận sao?”

Những lời này vừa nói ra, phòng khách hoàn toàn chìm vào yên tĩnh, ông cụ Bộ giận đến phát run, Diêu Tố Quyên cũng cảm thấy rung mình quay qua nhìn lão Tứ. Bộ Tiêu dựa người trên sofa, nghe vậy khẽ nhú mồm, cười đến khinh bạc, giương mắt nhìn nhặt nói: “Có gì không dám nhận, là tôi nói.”

“Anh...” Ông cụ Bộ nghe con trai nói thế, hung hăng nện ba toong xuống đất, giận đến toàn thân run lên: “Anh, đưa con bắt hiểu này! Anh cút ra ngoài cho ta!”

Ngư Vi bị dọa đến giật mình, đây là lần đầu tiên cô thấy ông nội Bộ nổi giận, mà còn là vì cô.

Bộ Tiêu hờ hững gác đôi chân dài, thấy ông cụ nhà mình tức giận, cũng không sốt ruột, gằn từng chữ: “Ông lão tức đến hồ đồ rồi sao? Bảo con cút ra ngoài, hay là bảo người đàn bà đánh đá này cút ra ngoài, con nói mấy lời đó là vì cái gì, còn không phải vì Ngư Vi bị sỉ nhục ức hiếp sao, là con cho cô ấy chỗ dựa, không sai, chính là con nói.”

“Anh... Anh!” Ông cụ Bộ đứng lên, giơ cây ba toong ra vẻ muốn đánh người, Diêu Tố Quyên và Bộ Tĩnh Sinh vội tới cản lại, ông cụ ồ ồ thở dốc như bị bóp nghẹt cổ họng, một lần nữa được đỡ ngồi xuống xe lăn, trừng to mắt nhìn con trai: “Mấy lời đó anh cũng có thể nói bừa được sao? Ta thế nào lại nuôi ra một đứa lưu manh hư hỏng như anh chứ!”

Từ Ấu Oánh nhìn động tĩnh này, biết ngay ông cụ Bộ là người coi trọng mặt mũi, liền chẹp chẹp miệng lộ ra vẻ cười khẩy, nói tiếp: “Nhà chúng tôi mặc dù không bằng các người, nhưng đừng nghĩ có tiền là có thể càn rỡ chiếm tiện nghi người khác, không nói đến liệu có phải Ngư Vi dụ dỗ quyến rũ lão Tứ nhà các người trước hay không, chuyện này truyền đi chẳng dễ nghe chút nào! Lén lút thì còn được, bây giờ làm tới mức qua đêm không về nhà, nhà chúng tôi nói gì cũng là gia đình nề nếp có văn hóa!”

Diêu Tố Quyên nghe bà ta nói thế, lửa giận bốc lên, bà biết lão Tứ bình thường có bao giờ nói chuyện đứng đắn, thấy Ngư Vi bị khi dễ ức hiếp, chắc chắn hấn lên cơn mê sảng cái gì cũng có thể nói nhảm được, nhưng ‘bao dưỡng’ là chuyện không bao giờ xảy ra, mỗi món đồ hấn mua cho Ngư Vi đều là tiền của ông cụ, bà biết hiện tại Từ Ấu Oánh tìm đến nhà đơn thuần chính là muốn gây chuyện, bà cũng chẳng muốn dây dưa gì với bà ta.

“Bà di, nếu bà tới nhà chúng tôi vì chuyện này, vậy thì cút đi cho lẹ.” Diêu Tố Quyên đỡ ông cụ xong, xoay lại nói với Từ Ấu Oánh: “Lão Tứ không muốn giải thích, tôi nói thay cho chú ấy! Đứa bé Ngư Vi này chúng tôi thật lòng xem nó như con cháu trong nhà mà yêu thương lo lắng. Bao nuôi, dụ dỗ, quyến rũ, những từ ngữ xấu xa như thế mà bà cũng có thể đặt nó lên người cháu mình, tôi đã sớm biết, bà chẳng phải thứ tốt lành gì!”

Từ Ấu Oánh không hề nghĩ tới, vợ con trai trưởng của Bộ gia lại là loại nhân vật này, không nói nhiều lời đã xé toạc mặt bà ta, nhất thời trợn trừng mắt: “Ôi chao ôi, mới vừa rồi mấy người còn nói không ức hiếp

người khác, bây giờ đã mắng chửi thế này, đúng là có tổ chất...”

“Tổ chất cái rắm, tôi con mẹ nó chính là mắng bà! Tưởng nhà chúng tôi đui mù hết sao? Diêu Tố Quyên lạnh lùng trừng mắt: “Tiểu Ngư Vi sống vất vả thế nào, trẻ con cũng có thể nhìn ra! Ăn không no, mặc không ấm! Ngày ngày bà cầm tiền của ông cụ nhà tôi, không biết đã làm những thứ bỉ ổi gì, Ngư Vi đã đủ mười tám tuổi, từ nay về sau đừng hòng bắt nạt nó. Hôm nay bà đến đây, tôi còn nhã nhặn nói chuyện đàng hoàng, sau này mà đến nữa, đừng cho là Diêu Tố Quyên tôi ăn chay!”

Từ Ấu Oánh thấy Diêu Tố Quyên bắt đầu chửi mắng thô tục, tức đến toàn thân sôi sùng sục, xách giỏ lên phải xông đi về, Diêu Tố Quyên lại đuổi theo mắng tiếp. Ông cụ Bộ được Bộ Tĩnh Sinh và Phàn Thanh xoa dịu, đang ngồi trên xe lăn tức không thở được.

Bộ Tiêu ngồi tựa lưng vào sofa, thấy chị dâu cả vẫn tiếp tục đuổi theo Từ Ấu Oánh mắng đến tận cổng, sức chiến đấu phi thường mạnh mẽ, nhất thời có chút buồn cười. Nhưng khi vừa quay đầu lại nhìn Ngư Vi, thoát cái tim anh như bị người ta cứa cào.

Cô ngồi trên sofa, sống lưng thẳng tắp, im lặng cúi đầu, anh thấy khóe mắt đỏ đỏ hoe, từng giọt nước mắt lướt qua gò má trắng ngần như những hạt ngọc đứt vỡ rơi xuống, đến cả khóe cô cũng cố kiềm nén như vậy. Khóc đến mức nở, bờ vai run rẩy uất nghẹn vậy mà một âm thanh khê khàng cũng không để thoát ra.

Giờ phút này, anh đau lòng đến mức hận không thể tự bóp chết chính mình.

Từ ngày mẹ cô qua đời, anh không thấy Ngư Vi khóc nữa.

Anh chẳng làm được gì cho cô, không những thế còn bởi vì sự tùy tiện khinh suất của mình khiến cô bị người ta mắng chửi. Là anh đối với cô quá bất cẩn, quá càn rỡ, quá tùy tiện, lẽ ra anh phải chịu trăm nghìn nhát dao, bị giày vò mới phải.

Lúc này đây, sự dằn vặt càng khiến anh đau đớn gấp trăm ngàn lần vết dao cứa vào da thịt. Bộ Tiêu nhìn Ngư Vi ngồi đó bất lực lau nước mắt, nếu có thể, anh muốn đi qua ngồi xuống bên cạnh an ủi cô, ôm chặt cô vào lòng, nhưng giờ đây anh không cách nào làm được điều đó, loại cảm giác bất lực vô vọng thế này như muốn ném anh rơi thẳng xuống mười tám tầng địa ngục...

Ngư Vi dụi tay lau khô nước mắt, cảm giác có ánh mắt chăm chú nhìn mình, cô ngẩng đầu về phía Bộ Tiêu, ánh mắt hai người chìm vào nhau.

Ở sofa bên kia, Bộ Tiêu im lặng ngắm nhìn cô, trầm mặc không nói gì, đó là vẻ mặt cô chưa thấy bao giờ. Cô cúi đầu không dám nhìn vào mắt anh, đúng lúc Diêu Tố Quyên đi vào, thấy khóe mắt cô đỏ hoe như vừa khóc, liền kéo cô lên lầu.

Khoảnh khắc ánh mắt Ngư Vi rời khỏi anh, Bộ Tiêu bỗng cảm thấy mọi thứ trở nên tối tăm như cái chết.

Lên đến tầng trên, Ngư Vi thấy Bộ Huy nhét hai tay vào túi quần đứng ngay cửa, chau mày nhìn cô, vẻ mặt đầy quan tâm lo lắng, cô không biết phải nói gì với hắn, chỉ có thể né tránh lướt qua ánh mắt đó, bị Diêu Tố Quyên kéo vào phòng bà.

Một lúc sau, trên lầu hai bỗng vang lên âm thanh rung trời của ông cụ Bộ, có thể nghe thấy ông cụ đang ùng ùng nổi giận dạy dỗ lão Tứ, Ngư Vi vừa trấn tĩnh đôi chút trái tim lại thót lên.

Diêu Tố Quyên mới nói với Ngư Vi mấy câu, nghe thấy tiếng động vội chạy ra ngoài. Ông cụ người tuy tuổi đã cao nhưng sức mắng chửi vẫn còn rất mạnh mẽ, khắp hành lang vang dội tiếng la mắng. Diêu Tố Quyên đi vào phòng, quả nhiên nhìn thấy ông cụ Bộ ngồi trên xe lăn tức giận ngút trời, khuôn mặt đỏ bừng bừng, lão Tứ đứng bên cạnh cao ngất thẳng tắp, vừa nhìn biết ngay đang lắng nghe ông cụ giáo huấn.

“Cái gì cũng có thể nói liều, anh là đàn ông thì có ảnh hưởng gì, nhưng con bé Ngư gia nhỏ như vậy, thanh danh trong sạch đều bị anh hủy hết!” Ông cụ Bộ lửa giận bùng phát dữ dội, tiếng ba toong động mạnh xuống đất không ngừng.

Bộ Tiêu không nói gì, vẻ mặt phẳng lặng tiếp tục lắng nghe.

“Cũng trách ta, ngay từ đầu không nên để cho anh đi quản mấy chuyện của con bé, dù sao nam nữ khác biệt. Hiện tại hay rồi, anh là một ông chú mà người ta cũng có thể lờ ông tiếng ve! Sau này anh không được tới

gần Ngư Vi nữa, đều giao hết cho chị dâu cả anh.” Ông cụ Bộ nói xong, thấy Diêu Tổ Quyên đi tới, nói lại với bà lần nữa: “Tổ Quyên con nghe rõ chưa, từ nay về sau chuyện của hai chị em con bé sẽ do con quản lý, không được để lão Tứ nhúng tay vào nữa!”

Diêu Tổ Quyên còn biết nói gì đây, thấy ông cụ đang nổi nóng chỉ có thể gật đầu đồng ý, sau đó nhìn em chồng mình nháy nháy mắt, muốn bảo hấn thỏa hiệp cúi đầu nhận lỗi với ông cụ đỡ phải nghe mắng tiếp. Bộ Tiêu thấy vậy, sắc mặt lộ ra tia bất đắc dĩ: “Được, con không nói nữa, con làm gì cũng sai, dù sao khuỷu tay đều hướng ra ngoài...”

Diêu Tổ Quyên vừa nghe mấy lời này, bụng thầm nghĩ không xong rồi, quả nhiên ông cụ vừa dập tắt được chút lửa giận lại hùng hực phụt lên, cả khuôn mặt đỏ phừng nhìn lão Tứ mắng tiếp: “Anh nghe thử coi mấy lời anh vừa nói là cái thứ gì hử? Đúng, ta không quản được anh, từ lúc anh còn nhỏ ta đã không quản được anh! Anh đi quậy phá khắp nơi, bị người ta chém ngoài đường toàn thân đều là máu, anh cũng không nghe lời ta. Người quản được anh đều chết hết rồi, anh đi vào phòng nhỏ quỳ xuống đó, để cho mẹ anh nhìn thấy xem anh như thế nào, quỳ chưa tới hai canh giờ thì đừng có bước ra ngoài!”

Nghe những lời này, vẻ trầm mặc của Bộ Tiêu bỗng trở nên ảm đạm.

Diêu Tổ Quyên thấy mọi chuyện ầm ĩ thành ra như vậy, vội khuyên nhủ: “Ba, không đến mức...”

Ông cụ không nói gì, Bộ Tiêu chao đảo đi ra ngoài, Diêu Tổ Quyên quỳnh lên kéo tay áo em chồng, vẻ mặt Bộ Tiêu nhàn nhạt cười khê nói: “Em quả thật đáng bị như vậy.”

Bộ Tiêu ra khỏi phòng bước thẳng về phía trước, đến cuối hành lang phía tây dừng lại trước một căn phòng nhỏ. Anh đẩy cửa ra, trong phòng vẫn một màu thăm thẳm như trước giờ, ánh sáng mờ mờ, trên cái bàn nhỏ kia có sáu bảy bài vị được xếp đặt ngay ngắn gọn gàng, không một hạt bụi. Bộ Tiêu đi tới lấy ba nén hương, đưa vào ngọn nến đang cháy thấp lên, cắm vào trong lư đồng rồi đứng yên đó, chăm chú nhìn những dòng chữ trên bài vị.

Sau đó anh đi tới trước bàn thờ cung kính quỳ xuống, sống lưng rất thẳng, cứ thật tâm như vậy quỳ ở đó, đáng vẻ ngoan hiền hết như một người khác.

Không biết thời gian trôi qua bao lâu, khuôn mặt của Bộ Tiêu dần chìm vào bóng tối, anh mím môi mỉm cười, rất khê rất nhẹ, đến khi nụ cười vụt mất, anh kính cẩn dập đầu trước các bài vị.

“Ba, sao ba lại bảo lão Tứ vào đó quỳ, chắc trong lòng hấn sẽ khó chịu lắm!” Diêu Tổ Quyên sốt ruột, chỉ có thể tiếp tục khuyên nhủ: “Ngài tha tin người ngoài cũng không tin con mình sao? Chúng ta đều biết đi của Ngư Vi là hạng người gì, chuyện này lão Tứ đâu có làm gì sai, ba phạt hấn làm gì chứ?”

“Tuy hấn không làm sai, nhưng rốt cuộc cũng gây ra những lời đồn đại không tốt, chúng ta không quan tâm danh tiếng, nhưng phải giữ gìn cho con bé Ngư gia!” Ông cụ Bộ thở dài, dường như giọng nói cũng trở nên già nua: “Kỳ thật, ta chỉ muốn hấn suy nghĩ chín chắn lên, hấn đã hai mươi tám rồi, nháo loạn đến giờ vẫn cái bộ dạng đó, đàn ông thành gia lập nghiệp, kết hôn sinh con, một chuyện hấn cũng không làm. Chuyện làm ăn của hấn tuy kiếm được rất nhiều tiền, nhưng rốt cuộc ta vẫn thấy nó không phải chuyện mua bán gì đúng đắn! Con về tìm ngay cho hấn một cô gái có gia thế tốt, nhân phẩm đảm bảo, bảo hấn năm nay phải kết hôn, không lập gia đình, cái tính nết đó của hấn, không bao giờ yên ổn được!”

Diêu Tổ Quyên rối rắm, nghĩ tới hôm nay bà vừa phát hiện ra trong lòng lão Tứ đã có ý trung nhân, có điều nghe qua ý của hấn có vẻ không nhiều hy vọng lắm, bà thoáng do dự, dù sao ông cụ đang nổi nóng, đành phải đồng ý trước vậy.

Những lời ông nội Bộ la rầy Bộ Tiêu, cách mấy căn phòng, Ngư Vi nghe rất rõ, cứ mỗi câu ông cụ nói ra trái tim cô lại trầm xuống một nhịp.

Áy náy, hổ thẹn, tự ti, lo lắng, xấu hổ, tất cả chua xót khổ sở ào ạt trút tới cũng không bằng một câu đã khiến cô hoàn toàn tuyệt vọng.

Bộ Tiêu sẽ không bao giờ quan tâm đến cô nữa... Ngư Vi nghe thấy những lời ông nội Bộ nói, cô biết, từ nay về sau chuyện của cô anh sẽ không quan tâm đến nữa, anh không còn liên quan gì đến cô.

Từ Ấu Oánh tới gây chuyện, Ngư Vi không còn mặt mũi nào để ở lại Bộ gia ăn cơm tối, khi Diêu Tổ Quyên khuyên bảo ông cụ xong đi ra ngoài, cô cũng đã thu dọn xong sách vở, đi tới chào tạm biệt bà. Diêu Tổ Quyên rất lo lắng cho cô, thậm chí muốn giữ cô ở lại qua đêm, nhưng Ngư Vi quả thật rất bối rối, nếu buổi tối ngồi cùng bàn ăn cơm cô thật sự không biết phải đối mặt với ông cụ Bộ thế nào.

Xế chiều hôm đó cô liền rời đi, tự mình ngồi tàu điện ngầm về, lúc cô ra khỏi khoảng sân nhỏ nhà Bộ gia, Bộ Tiêu vẫn còn đang bị phạt quỳ, trước khi đi cô không gặp được anh lần cuối.

Hai tuần trôi qua kể từ sau cái ngày hôm ấy, cô hoàn toàn không nhìn thấy anh, tựa như cả hai đã thề ước định, cô không chủ động liên lạc cũng không gửi tin nhắn cho anh, không hiểu sao, cô mơ hồ cảm thấy, Bộ Tiêu cũng nghĩ như vậy.

Thật ra, không liên lạc với nhau có là gì đâu chứ, những tình cảm cô dành cho anh vốn đã già vò cô đến tận cùng, nhớ thương hèn mọn khốn khổ như vậy cô đã học cách sống chung với nó, sớm đã không còn cảm giác nữa, vẫn phải hít thở để tiếp tục sống. Ba ngày sau đó, cô đã bình thản chấp nhận.

Trong hai tuần lễ đó, cô thay đổi rất nhiều, dường như mỗi ngày cô đều cố gắng làm thật nhiều việc để không còn thời gian nghĩ đến anh. Đầu tiên cô thu dọn hết toàn bộ hành lý của mình và Na Na, Diêu Tổ Quyên gọi điện nói thứ bảy sẽ đưa cô đi xem nhà trọ. Một việc nữa chính là anh họ Kỳ Diệu tìm người làm việc bán thời gian lâu dài trong quán bar của mình, hai bên đã nói chuyện với nhau, dù sao đều là chỗ quen biết nên công việc này cũng khiến mọi người yên tâm, cô dự định kỳ nghỉ đông này sẽ vừa đi làm vừa cố hết sức ôn bài thật tốt.

Thời gian vùn vụt trôi qua, nháy mắt đã đến thứ bảy, Diêu Tổ Quyên đến đón cô, hiển nhiên Bộ Huy cũng đi cùng. Lúc Kỳ Diệu nghe cô nói sẽ chuyển ra ngoài sống, vô cùng phấn khích đòi đi theo. Đó là ngôi nhà gần trường học mà trước đó Bộ Tiêu đã tìm cho cô, Ngư Vi chỉ nghe anh nói thoáng qua lần đó, nhưng khi tận mắt nhìn thấy đã khiến cô thật sự kinh ngạc sửng sờ.

Căn nhà này tốt đến mức cô không biết phải nói gì, cô cảm thấy bản thân mình không xứng với nó. Trang trí nội thất tinh xảo, đồ đạc trong nhà rất đầy đủ, chỉ thiếu một ít thiết bị điện và đồ dùng cá nhân.

Ngư Vi nhìn căn nhà anh tìm cho mình, cô vui lắm, nhưng khó tránh khỏi cảm giác ưu tư trĩu nặng, chỉ có Kỳ Diệu và Bộ Huy là vô cùng hứng khởi.

Ngư Vi mơ hồ đi ra phía ban công, ánh mắt cô bỗng bị một màu xanh biếc cuốn vào. Đến khi nhìn rõ loài hoa đang đặt ngoài đó, cô bước tới thật nhanh kéo cửa kính ra, trái tim cô lần nữa lạc lối.

Trên ban công, là hai chậu đỗ quyên...

Ngư Vi gần như không thể thở được, cô ngồi xổm xuống ngắm nó thật kỹ, không ngờ trên cái chậu bằng đất sét đó lại có dán mảnh giấy ghi chép nhỏ màu vàng, cô cẩn thận lấy xuống, đưa lên xem, là chữ viết quen thuộc đã in trong tâm trí cô, nét chữ của Bộ Tiêu, ngón tay cô khẽ run lên vì kích động.

”Bảy điều thích và sợ của đỗ quyên, điều cuối cùng là, thích đất phỉ nhiều sợ bón phân quá nhiều.” Chữ viết của anh phóng khoáng tốt cùng, Ngư Vi hấp tấp nhìn dòng chữ tiếp theo, khoảnh khắc đó cả hơi thở cũng ngừng lại.

“Bây giờ điều thứ bảy cũng đã biết rồi, hãy trồng một chậu đỗ quyên bất tử mãi mãi không bao giờ tàn nhé.”

Bàn tay Ngư Vi siết chặt mảnh giấy, đến khi lấy lại được tinh thần, nước mắt đã rơi xuống...

Chỉ có anh biết, đỗ quyên có ý nghĩa thế nào với cô, đỗ quyên không bao giờ tàn mới là lời chúc tốt đẹp nhất dành cho cô

28. Chương 28

“Lâu rồi không gặp... có nhớ chú không?”

Ngư Vi đưa tay lau nước mắt, cắt tờ giấy nhỏ màu vàng vào túi áo khoác, vừa lúc đó Kỳ Diệu bưng bưng hứng thú đi vào, khoa tay múa chân: “Đuôi, nơi này đúng là tuyệt vời, tớ có thể dọn tới ở với cậu được không?”

Kỳ Diệu chỉ lo ngắm nhìn mấy chậu sứ màu xanh da trời trên ban công, không để ý thấy khoe mắt Ngư Vi ửng đỏ, Ngư Vi cúi đầu trả lời: “Nếu dì cho phép, sau khi tớ chuyển tới, cuối tuần cậu đến đây ngủ chung với tớ.”

Kỳ Diệu bĩu môi ra vẻ không hài lòng: “Sao tớ lại không thể ở đây với cậu luôn chứ?”

Những lời này của cô nàng có chút hờn mát, Ngư Vi nhìn chậu đỗ quỳen kia không chớp mắt, trước đây mẹ cô đã trồng rất nhiều đỗ quỳen nhưng chúng không sống được lâu, chăm thật nhiều cuối cùng cũng úa tàn rồi chết. Cô nhìn hoa không khỏi nghĩ đến mẹ, con người và hoa cũng có khác gì đâu, sinh lão bệnh tử. Sau khi mẹ qua đời, điều thích và sợ thứ bảy của đỗ quỳen tựa hồ trở thành một ẩn số vĩnh viễn không có lời giải đáp trong lòng cô, cho đến khi Bộ Tiêu nói cô biết, lấp đầy phần khuyết thiếu đó để nó trở nên trọn vẹn, mà lời anh nói ‘đỗ quỳen bất tử mãi mãi không bao giờ tàn’, đã đi thẳng vào nơi sâu thẳm đáy tim cô.

“Không ai ở mãi bên cạnh một người.” Ngư Vi không kìm được nói một câu đầy ngậm ngùi như đã trải qua bao vật đổi sao dời.

Cô chỉ là xúc động nhất thời nói ra như vậy, không ngờ Kỳ Diệu lại rất để tâm, cứ mãi truy hỏi cô vì sao lại nói vậy, Ngư Vi cảm thấy nói những lời như ‘sinh ly tử biệt’ thật sự quá tàn phá sự ngây thơ hồn nhiên của cô nàng, liền thuận miệng nói: “Tựa như lúc tốt nghiệp rồi, chúng ta không còn ở cùng một thành phố nữa, sẽ phải chia xa...”

Ngư Vi thầm nghĩ mình nói vậy rất hợp lý, Kỳ Diệu vốn trẻ con, có lẽ sẽ không để tâm mấy chuyện này. Không ngờ những lời đó lại khiến cô nàng nghĩ đến viễn cảnh sắp phải chia tay, nhìn đâu cũng thấy mỗi chuyện đó chẳng còn nghĩ được chuyện gì khác, mãi đến thứ hai vẫn còn để trong lòng.

Giờ tự học buổi sáng, trong tiếng đọc bài lanh lảnh, Kỳ Diệu truyền cho Ngư Vi một mảnh giấy, vì khoảng cách giữa hai người khá xa, tờ giấy phải chuyển qua Bộ Huy mới tới được tay Ngư Vi. Trên đó chỉ chút những dòng chữ nhỏ, Kỳ Diệu nói nhất định sẽ cố gắng hết sức để thi vào cùng trường đại học với Ngư Vi, sau này cả hai sẽ mãi mãi là bạn tốt của nhau vĩnh viễn không chia lìa, Ngư Vi nhìn thấy những dòng chữ đó, đầy ấm áp và chua xót, cô suy nghĩ rồi đáp lại tám chữ.

Lúc giúp cô chuyển tờ giấy trở lại Bộ Huy có nhìn thoáng qua, những nét chữ xinh đẹp nho nhã, Ngư Vi chỉ viết một câu rất ngắn, “Tình cảm chân thành, sẽ không chia cách.”

Hắn nhíu mày, nhìn chằm chằm tám chữ này hồi lâu mới giúp cô chuyển tờ giấy đi, cũng không biết tại sao, tám chữ này giống như sợi dây leo hoang dại đeo bám quấn chặt tâm trí hắn.

Như thường lệ, sáng thứ hai bắt đầu là buổi họp lớp trước khi vào tiết học, Trứng Muối đang vắng nước miếng tung tóe trên bục giảng, đột nhiên chỉ đích danh khen ngợi Bộ Huy, nói hắn kể từ khi ngồi chung bàn với Ngư Vi môn nào cũng tiến bộ rất nhiều, nói xong còn bổ nhào thêm một câu: “Đúng là nam nữ phối hợp với nhau lao động không biết mệt mỏi.”

Cả phòng học lập tức phụt cười náo loạn, âm thanh ồn ào dậy lên tứ phía, Bộ Huy lúng túng mất tự nhiên, khuôn mặt nóng bừng lên, cả hai lỗ tai đều ửng đỏ, nhưng khi hắn khẽ liếc qua Ngư Vi, lại thấy cô hoàn toàn bình thản tựa như chẳng nghe thấy gì.

Hắn đã sớm phát hiện, dạo gần đây Ngư Vi thường mất tập trung, chuyện này cũng chưa là gì, trước giờ hắn luôn cho rằng Ngư Vi có tình cảm với mình, nhưng biểu hiện của cô lại hết sức lạnh nhạt, lần trước còn đem số điện thoại của hắn cho Phó Tiểu Thiệu, cho dù hắn chủ động tìm cô hỏi bài, giải thích xong rồi, cô cũng chẳng nói thêm với hắn chữ nào...

Bộ Huy càng ngày càng không thể hiểu nổi rốt cuộc cô nàng này nghĩ gì.

Buổi trưa Ngư Vi giữ Kỳ Diệu ở lại, Phó Tiểu Thiệu mời hai người đến phố ăn vặt phía sau trường học, cô ấy muốn mời cơm.

Ba người chen chúc trong một quán ăn nhỏ rất đông khách, nôi cơm tay cầm* nhanh chóng được bưng lên, Ngư Vi mở một lon coca, nhét ống hút vào đưa cho Kỳ Diệu, bỗng nghe Phó Tiểu Thiều vô cùng mắt mắt lên tiếng.

(*Cơm tay cầm là loại phục vụ cho nhiều người, dọn chung cho cả bàn cùng ăn. Cơm tay cầm là cơm nấu chung với thức ăn, là cơm tổng hợp, người ăn không phải ăn kèm với thức ăn nào khác.)

Chủ đề dĩ nhiên là Bộ Huy, Ngư Vi yên lặng lắng nghe, thấy Phó Tiểu Thiều dùng đũa khảy nhẹ miếng sườn sốt đậu đen nói: “Bộ Huy nói hẳn sẽ đi Anh du học, có lẽ học kỳ sau sẽ không đến trường nữa, tớ phải làm sao bây giờ...”

Ngư Vi nghe vậy khá bất ngờ, nhưng lập tức nghĩ lại như thế cũng tốt, đối với thành tích hiện giờ của Bộ Huy mà nói, đây là lựa chọn tốt nhất, chỉ có thể an ủi Phó Tiểu Thiều mấy câu.

Kỳ Diệu trái lại liền lên mặt khoe câu vừa mới học được, nói với cô ấy: “Không việc gì, tình cảm chân thành, sẽ không chia cách”

Nhưng Phó Tiểu Thiều nghe xong càng đau lòng hơn, thả miếng sườn đang cắn trên miệng vào lại trong chén: “Nói gì tình cảm, từ đầu tới cuối Bộ Huy có để ý gì tới tớ đâu, đừng nói là chia cách, vốn dĩ chưa từng ở chung một chỗ.”

Kỳ Diệu chắc chắc lưỡi, cúi đầu ăn món cơm ếch thơm ngào ngạt của mình, cô nàng này đã bắt đầu ăn rồi là trong lòng không còn để ý tới bất cứ chuyện gì khác nữa.

“Ngư Vi, lần trước cậu nói cậu đã có người mình thích, đó là người thế nào vậy?” Phó Tiểu Thiều trút xong bầu tâm sự, kiểm chuyện tán gẫu với cô.

Tim Ngư Vi như có ai đó dùng dao khê cửa vào, nghĩ tới Bộ Tiêu, đến hít thở cũng cảm thấy khó khăn, đã hơn hai tuần cô không nhìn thấy anh, anh thật sự bỏ mặc cô rồi.

“Anh ấy...” nụ cười rạng ngời chói mắt của anh không ngừng hiện lên trong đầu cô, sườn mặt nghiêng, xương quai hàm góc cạnh nam tính, mãi nghĩ xem nên diễn tả anh là một người thế nào, giọng nói cô có chút ghen ngào: “Anh ấy là một người rất nam tính, phóng khoáng.”

Phó Tiểu Thiều tròn tròn hai mắt: “Anh ấy rất đẹp trai hả?”

Ngư Vi gạt đầu, trong mắt cô anh không chỉ ‘đẹp’, mà là tất cả những gì tốt đẹp nhất hóa thành.

Phó Tiểu Thiều lại hỏi rất nhiều, hỏi Ngư Vi có tỏ tình chưa, đối phương có thích cô không, hỏi mãi tới nỗi cô nàng Kỳ Diệu không thèm ăn cơm ếch nữa mà đầy tò mò lắng nghe. Ngư Vi cũng rất thật lòng, hỏi gì cô cũng trả lời, chỉ là kiên quyết không nói người đó là ai, cuối cùng Phó Tiểu Thiều hỏi cô thích người đó đến mức nào, Ngư Vi mới đắn đo đôi chút.

Đến mức nào quả thật cô chưa từng đo đếm, Ngư Vi nghĩ ngợi hồi lâu, dường như chỉ có cách biểu đạt như vậy mới có thể làm cho người khác hiểu được lòng mình.

Ngư Vi cúi đầu, ánh mắt điềm tĩnh và trấn định, chậm rãi nói: “Nếu cần tớ chết thay anh ấy, tớ sẽ không do dự giây nào.”

Cô vừa dứt lời, Phó Tiểu Thiều sửng sốt, Kỳ Diệu tròn mắt há hốc mồm, cái miệng trong tay rớt cộp xuống.

Thứ năm, thứ sáu tuần này là đến kỳ thi cuối cùng, từ thứ bảy là bắt đầu nghỉ đông, thời điểm này phần lớn mọi người đều thấp thỏm không yên, lo đến nóng gan sốt ruột, cũng chính là thời điểm cô nàng Kỳ Diệu bắt đầu lâm trận mài gươm. Kỳ thực, Ngư Vi rất khâm phục ngưỡng mộ cô nàng điểm này, đó là càng tới gần ngày thi càng tập trung cao độ, đến mức bám chặt vào ghế.

Quả nhiên ăn cơm xong trở về lớp, cả buổi trưa cô nàng vùi đầu mãi miết làm bài, làm thẳng cho đến giờ tự học buổi tối, còn kéo cô lên phía trước nhờ cô giải thích mấy bài vật lý. Ngư Vi có chút khó xử, dù sao cô cũng đã đồng ý hướng dẫn cho Bộ Huy.

Ai ngờ hần sao cũng được, nghe cô nói muốn đi lên trên ngồi với Kỳ Diệu, hần liền nhàn nhạt gật đầu, lúc Ngư Vi đi tới hàng đầu tiên xoay người lại, đúng lúc hần cũng đang nhìn cô, ánh mắt lạnh lạnh nhìn cô hai giây sau đó nhanh chóng rời đi, cúi đầu làm bài tập.

Kỳ Diệu một khi đã lên cơn là không còn khái niệm thời gian nữa, giờ tự học buổi tối kết thúc rồi còn nhờ cô giải thích thêm mấy đề khó hơn. Mãi đến lúc bảo vệ đi vào hồi thúc tắt đèn, trong miệng cô nàng vẫn còn lẩm bẩm đủ loại công thức, thu dọn sách vở vào cặp.

Lúc Ngư Vi và Kỳ Diệu ra khỏi phòng học, ánh đèn phía sau đã tắt lịm, dãy hành lang dài chìm trong bóng tối đen kịt, đi tới phía trước được mấy bước, Ngư Vi nhìn thấy một dáng người cao gầy lắc đảo từ trong góc tối đi ra, đeo một chiếc ba lô chéo vai, mặc chiếc áo khoác đen, đầu tóc hơi hỗn độn, nhìn kỹ thì ra là Bộ Huy, nhưng ngay sau đó là mùi thuốc lá nồng đậm bay tới.

Hần đi phía sau Lý Hạc Nhân và Cường Điện, thấy cô và Kỳ Diệu đi tới, liếc nhìn một cái rồi xoay người xuống lầu.

“Bọn họ lại dám đóng tổ ở đây hút thuốc.” Suy nghĩ của Kỳ Diệu bị mùi thuốc lá thu hút, rốt cuộc cũng rút khỏi mấy đề toán học trở về với thực tại: “Không học nữa.”

Ngư Vi vẫn biết Bộ Huy hút thuốc, ở trường thỉnh thoảng cô thấy hần và mấy nam sinh tập trung trong góc tường phun mây nhả khói, trong học bàn của hần cũng từng rơi ra một gói ‘Song hỷ’ màu đỏ.

Xuống lầu tới chỗ nhà xe, Ngư Vi đứng bên ngoài đợi Kỳ Diệu vào lấy xe, mới đứng được một lúc đã thấy Bộ Huy đẩy xe ra, lúc hần đi tới phía trước cô, cô suy nghĩ một chút, gọi hần lại.

“Bộ Huy.” Nghe thấy Ngư Vi gọi tên mình, động tác của Bộ Huy chợt khựng lại, dừng bước nhìn cô.

Ngư Vi thấy tối nay cô không có theo dõi hần làm bài, lại chuẩn bị thi, cô khá lo lắng nên muốn hỏi thử: “Nghe nói cậu sắp đi Anh du học phải không?”

Trong bóng tối, vẻ mặt Bộ Huy có chút trầm mặc, nhưng ngay sau đó dừng dừng gật đầu: “Ừ, làm sao?”

Hần thầm nghĩ, có lẽ cô nàng ‘giả đứng đắn’ này không chịu nổi nữa, muốn mở miệng giữ mình ở lại đây, kết quả lại nghe thấy Ngư Vi nói: “Vậy lần thi này sẽ là lần thi cuối cùng của cậu ở ngôi trường này, tớ hy vọng cậu sẽ đạt được kết quả tốt nhất.”

Bộ Huy nghe cô nói thế lập tức trừng to hai tròng mắt nhìn Ngư Vi, nghĩ thầm cô nàng này không chỉ ‘giả đứng đắn’, mà còn là ‘giả đứng đắn’ thuộc hàng đẳng cấp nhất!

Nghe mấy lời hoàn toàn trái với mong muốn, Bộ Huy tính lên xe lượn đi, nào ngờ phía sau Kỳ Diệu đang đẩy xe ra, nhìn hần nói một câu giòn tan ngọt ngào: “Cường Điện nói xe hần bế bánh, bảo cậu đợi hần.”

Bộ Huy thở dài, đành phải vì anh em tốt đang ‘xả ruột’ tạm thời đứng yên đó nhìn Ngư Vi và Kỳ Diệu đi ra cổng.

Bầu trời càng lúc càng đen đặc, đợi một lúc, Bộ Huy mới thấy Cường Điện và Lý Hạc Nhân đẩy xe ra, liền mắng: “Cậu ‘xả’ tới ruột cũng tuột ra ngoài luôn hả?”

Cường Điện cười tít mắt, đôi mắt nhỏ hẹp đằng sau gọng kính màu đen không ngừng nhấp nháy: “Huy ca tâm tình không tốt sao?”

Bộ Huy mặt phản ứng với hần, đúng lúc vừa muốn phóng xe ra ngoài, đột nhiên nghe thấy tiếng la hét rất lớn, trong bóng đêm nồng đậm, một dáng hình nho nhỏ lao vào cổng trường, chính là Kỳ Diệu, cô ấy phóng như bay vào, vừa nhìn thấy ba người bọn họ liền hét to: “Bộ Huy, Cường Điện! Mau tới cứu Đuôi! Bọn ấy bị du côn chặn đường!”

Lúc Bộ Huy nghe thấy tiếng hét chói tai của Kỳ Diệu, hần bị dọa sợ hết hồn vía, đến khi nghe rõ cô nàng nói gì, hần không nói câu nào lập tức phóng lên chiếc xe leo núi lao thật nhanh ra ngoài.

Ngư Vi đang bị ba tên côn đồ người đẩy mùi rượu bao vây, vừa rồi cô và Kỳ Diệu bị bọn chúng chặn lại dây dưa trên ghẹo, thấy tình huống bất thường, cô đẩy mạnh Kỳ Diệu ra ngoài, bảo cô ấy đạp xe đi tìm người giúp. Cô không biết mình có thể chống chọi được bao lâu, lúc này cô đang bị vây phía trước, đang từng

bước lùi về tường rào phía ngoài trường học, cô nghĩ nếu bọn chúng động tay động chân, cô sẽ hét lên gọi người giúp đỡ.

Nhưng thật may, một giây sau Ngư Vi nhìn thấy ba người Bộ Huy đạp xe vọt ra khỏi cổng trường, lúc Bộ Huy phóng tới bên cạnh cô liền vút xe xuống đất, bước tới, nắm cổ áo một tên trong đó lôi xa khỏi cô, giọng nói trầm xuống lạnh như băng: “Mày chọc ghẹo ai đó?”

Tuy là học sinh nhưng dù sao Bộ Huy cũng cao hơn một mét tám, nên khi xuất hiện đã thu hút sự chú ý của ba tên còn đồ, sau đó Lý Hạc Nhân và Cường Điện cũng ném xe lao tới, hai bên xô đẩy túm cổ áo, mắng chửi qua lại mấy câu rồi xông vào đánh nhau.

Tình huống nhất thời vô cùng hỗn loạn, đây là lần đầu tiên Ngư Vi ở gần hiện trường đánh nhau đến vậy, cô vội trấn định tinh thần lại lấy điện thoại báo cảnh sát, nhưng điện thoại chưa kịp thông, đột nhiên một tên còn đồ cắc kè nhìn thấy cô muốn báo cảnh sát, liền dồn sức tung nắm đấm ác liệt về phía cô, nhưng còn chưa chạm tới đã bị Bộ Huy đạp một cú thật mạnh, cả người hắn ta lao đảo ngã quỵ xuống, nhưng Bộ Huy vì chú ý Ngư Vi nên nháy mắt đã bị một tên khác dùng chai rượu đập vào đầu.

Ngư Vi thở hổn hển, khí lạnh tràn vào phổi, nhìn thấy máu từ trên đầu Bộ Huy chảy xuống, cô không còn để ý được gì nữa mặc kệ tất cả tính nhào tới đỡ hắn, nhưng Bộ Huy ôm chặt đầu mình lại bay tới đá tên kia một cái, bàn tay hắn dính đầy máu, khàn giọng hướng về phía cô hét to: “Cậu qua bên kia đi, đừng tới đây.”

Ngư Vi nghe hắn hét lên, rất nhanh đã lấy lại bình tĩnh, chạy qua bên kia đường báo cảnh sát, gọi xe cứu thương. Dù sao thấy máu chảy ra, hai bên đều ngừng tay, không dám đánh nữa chuyển sang giằng co chửi bới.

Lúc này Kỳ Diệu dẫn bảo vệ trường học vội vã chạy tới, Trứng Muối vừa làm việc xong năm phút trước đó vẫn chưa về cũng nhanh chóng chạy ra. Ngư Vi quả thật không biết thầy chủ nhiệm mình tính tình lão đại như thế, Vương lão sư nhìn thấy Bộ Huy bị đánh chảy máu, lửa giận phụt cao hơn ba thước, con mắt đỏ ngầu, túm cổ mấy tên lưu manh kia sẵn tới muốn đánh nhau.

Cũng may xe cảnh sát và xe cứu thương đến rất nhanh, thấy vết thương của Bộ Huy khá nghiêm trọng, Ngư Vi liền đi theo xe cứu thương đưa hắn đến bệnh viện, trên đường đi cô cẩn thận nhẹ nhàng vuốt tóc hắn ra kiểm tra miệng vết thương, thầm nghĩ may mà chai bia không vỡ, nếu không mảnh vụn thủy tinh cắt vào vết thương sẽ rất nghiêm trọng. Bộ Huy bị cô vuốt tóc nhìn chăm chú như vậy, vô cùng lúng túng, khẽ đẩy cô ra: “Đừng nhìn, không chết được đâu.”

Đến phòng cấp cứu bệnh viện, bác sĩ kiểm tra vết thương của Bộ Huy, bảo trước hết sẽ khử trùng làm sạch vết thương, sau đó may lại là xong. Chuyện duy nhất Bộ Huy lo lắng đương nhiên là có bị cạo đầu hay không, bác sĩ phải lặp đi lặp lại vết thương của hắn ở ngay phía trên, hơn nữa vết thương không nghiêm trọng nên không cần phải cạo tóc, hắn mới đồng ý cho người ta dụng vào.

Ngư Vi ngồi một bên nhìn khuôn mặt dính đầy máu của hắn đang được bác sĩ khám chữa, chỉ khi nào đau lắm Bộ Huy mới cắn răng xuýt xoa mấy tiếng, lúc sắp băng bó xong vết thương, đột nhiên bên ngoài hành lang phòng cấp cứu truyền đến âm thanh rất ồn ào.

Có tiếng người gào lên, hét như tiếng quỷ khóc, sau đó là âm thanh thân thuộc đến tột cùng, Ngư Vi cảm thấy dường như đã trải qua mấy đời.

“Cái miệng bản thủ của mày nói gì hửm,” âm cuối đó kéo rất dài, giọng nói biếng nhác lộ ra âm điệu cà lơ phát phơ: “Mày lặp lại lần nữa...”

Giọng nói của Bộ Tiêu.

Ngư Vi nghe thấy Bộ Tiêu đang ở ngoài cửa, vội đứng dậy khỏi ghế, Bộ Huy ngồi bên cạnh cũng ngược mắt ra cửa.

Cô kìm nén tâm trạng hỗn loạn của mình đi tới cạnh cửa, càng đến gần càng nghe thấy giọng nói anh phát ra rất rõ, Ngư Vi bước từng bước ra ngoài, thân hình cao lớn đang ngồi chồm hổm trên mặt đất cũng dần hiện ra trước mắt cô.

Khuôn mặt anh đầy ý cười rét lạnh, đỉnh đặc ngồi chồm hổm dưới đất, trước mặt là một tên đang ngồi xui lơ, cả người mềm oặt dựa vào tường, lúc này cả khuôn mặt và đầu cổ hẳn đều là máu, tóc tai rối bởi bên trong còn có mảnh thủy tinh vỡ, cổ họng phát ra tiếng rên rĩ.

Ngư Vi sững sốt, chỉ thấy trên tay Bộ Tiêu cầm một cái ví đen, lúc nói chuyện, thông thả gần từng chữ rất rõ, dùng ví vỗ vào mặt tên kia, mỗi cái vỗ nhàn nhạt nói một câu: “Không phải mày đã nói, nhất định không bồi thường, muốn gì giải quyết riêng, sao vừa từ cục cảnh sát đi ra lại không vui thế này, hửm?”

Anh ngồi xổm trên mặt đất, chiếc áo khoác đen vắt hờ trên vai, vạt áo rủ xuống đất, Bộ Tiêu nhét điều thuốc vào miệng, cúi đầu bật lửa, rít một hơi rồi lấy ra kẹp trên tay, nhẹ nhàng phun một vòng khói phả vào mặt tên kia.

Rồi dường như nhận ra có ánh mắt chăm chú nhìn mình, mơ hồ cảm thấy điều gì đó khác thường, anh liền xoay đầu nhìn về phía cửa phòng, động tác của anh rất chậm, giống như những thước phim điện ảnh chiếu chậm từ từ rơi vào mắt Ngư Vi.

Khoảnh khắc Bộ Tiêu nhìn thấy cô, chợt ngẩn ra, đôi mắt đen láy không còn vẽ bốn cột bông đùa, con ngươi sâu thẳm nghiêm túc nhìn vào mắt cô.

Anh chỉ nhìn cô trong phút chốc rồi cúi đầu mỉm cười, đây là lần đầu tiên Ngư Vi thấy anh cười như vậy, nét cười thâm trầm pha lẫn bất đắc dĩ, không còn vẻ vô lại thường ngày, chỉ đơn thuần mỉm cười, nhưng vẫn rạng ngời chói mắt.

Bộ Tiêu quẹt chiếc ví vào tên kia lau sạch vết máu trên đó rồi đứng thẳng dậy, sải chân chậm rãi bước đi, áo khoác ngoài trượt xuống vắt trên cánh tay anh, từng bước một hướng về phía Ngư Vi, anh mỉm cười đi đến bên cạnh cô, lúc sắp vào cửa, khẽ thì thầm trên đỉnh đầu cô: “Lâu rồi không gặp... có nhớ chú không?”

Ngư Vi tựa người vào khung cửa, cảm giác khi lướt qua anh cổ tình thoáng ngừng lại khẽ chạm vào cô, cúi đầu nhìn cô cười xấu xa, ánh mắt vô lại đó chẳng mấy may thay đổi chút nào.

Anh chỉ dừng lại bên cạnh cô phút chốc ngẩn ngui rồi đi vào phòng cấp cứu nói với các bác sĩ trong đó: “Bác sĩ, bên ngoài còn một người...”

29. Chương 29

“Chú sẽ còn quần cháu, quần đến chết...”

Hiện giờ, tâm trạng của Ngư Vi vô cùng hỗn loạn. Chẳng ai ở mãi bên cạnh một người, sao cô không biết chữ, cô phải tự công hành lý của mình tiếp tục đi về phía trước. Hai tuần lễ khổ sở tốt cùng cô đè nén lại trong từng hơi thở, thỉnh thoảng nhớ tới lại thấy xót xa, chỉ cần nghĩ Bộ Tiêu không còn liên quan gì đến cô nữa, từ nay về sau cô lại côi cút một mình, không nơi nương tựa, thậm chí có thể không bao giờ được nhìn thấy anh, cô còn có thể làm gì khác hơn là tự mình xoa dịu nỗi tuyệt vọng trĩu nặng này.

Đóa xương rồng sống giữa sa mạc khô cằn, rồi cũng phải tự tìm nguồn nước. Cô từng ngày sống trong giày vò, ngâm quá lâu trong đầm sâu khổ sở, rồi cũng phải học cách đồng hành. Nhưng lúc này nội tâm gần như đã lắng dịu của cô lại tràn lên ngọn sóng.

Bộ Tiêu lại bất ngờ xuất hiện như anh vẫn ở đây chưa từng thay đổi, ánh mắt, dáng đi, nét cười trên khuôn mặt vẫn như xưa, đến cả chút giọng gạo cũng không có.

Ngư Vi không biết phải làm gì, cô đi theo Bộ Tiêu đến bên cạnh Bộ Huy, chỉ thấy đôi mắt anh chăm chú nhìn vết thương trên đầu cháu mình rồi nói chuyện với bác sĩ. Đúng lúc Bộ Huy ‘xuýt’ một tiếng than đau, Bộ Tiêu liền vỗ vai hắn: “Đàn ông con trai mà ‘xuýt’ cái gì...”

Bộ Huy nghe vậy, lập tức cắn chặt răng, nuốt toàn bộ âm thanh đó xuống. Đúng lúc, mấy y tá đưa cái tên mặt mũi đầy máu ngoài cửa vào, Bộ Huy vừa nhìn thấy, nhú mày lạnh lùng nói: “Chính thằng khốn này đập đầu cháu.”

Bác sĩ bảo hắn đừng động đậy, không được nói chuyện, Bộ Tiêu đứng phía sau kê tựa vào mép giường, cúi đầu thông thả nói: “Được, chú giúp nhóc báo thù...”

Anh vừa dứt lời, mấy bác sĩ trong phòng cấp cứu đều đi tới chỗ tên kia, chỉ còn lại một nam bác sĩ đang may vết thương cho Bộ Huy. Một lát sau, lúc bác sĩ lấy mảnh thủy tinh ra khỏi vết thương tên đó, hắn ta la hét thảm thiết. Ngư Vi đứng bên này nghe rõ mồn một các bác sĩ trao đổi với nhau, nói đã gấp ra hai mảnh thủy tinh cỡ bằng móng tay, có một nữ bác sĩ khá điềm tĩnh nói: “Hộp sọ cũng thấy luôn, ít nhất phải khâu mười mấy mũi...”

Bộ Tiêu nửa ngồi trên giường, nghe thấy mấy lời này vẻ mặt không có biểu cảm gì, chỉ quay đầu nhìn Ngư Vi, thấy cô chăm chú nhìn cái tên đang ‘quạc quạc’ la hét um sùm kia, đôi mày cũng khẽ nhú theo, hệt như nghe tiếng kêu gào thảm thiết của hắn cũng cảm thấy đau vậy, Bộ Tiêu không khỏi buồn cười.

“Chú làm thế nào mà biến hắn ta thành cái dạng này vậy?” Ngư Vi nhỏ giọng hỏi anh.

Bộ Tiêu hơi hột nói: “Đi tới đồn công an, cảnh sát bảo họ bồi thường, họ nói không có cửa, chú nói được thôi, làm như chúng ta cần mấy xu dơ bẩn đó vậy. Ra khỏi đồn công an, chú cũng không làm gì, chỉ thuận tay nhặt chai bia đập hẳn một cái, ai ngờ, haizz, cho tới giờ chú còn không biết mình có khả năng thiên phú như vậy, hẳn liền biến thành cái dạng này...”

Ngư Vi nghe anh cà lơ phất phơ giải thích, vẻ mặt như chìm vào suy nghĩ đến xuất thần. Bộ Tiêu chăm chú ngắm nhìn gò má cô thật lâu, đôi mày anh nhíu lại, sao anh cảm thấy dường như tâm trạng cô không vui?

“Dạo này thế nào? Có thích ngôi nhà đó không?” Bộ Tiêu ghen thật lâu, rốt cuộc cũng có cơ hội mở miệng, ánh mắt đăm đăm nhìn cô.

“Rất tốt ạ, tốt đến mức cháu cảm thấy không xứng đáng.” Ngư Vi có chút cảm khái nói.

Bộ Tiêu bật cười: “Sao lại không xứng? Đáng vẻ xinh đẹp thì phải ở một nơi đẹp...”

Lời còn chưa dứt, anh đã cảm thấy không ổn rồi, liền liếm liếm môi ngậm chặt miệng, như thế nào mà lời nói đứng đắn như vậy lại bị anh nói ra ngập mùi ‘Kim ốc tàng kiều’ thế này. Anh cúi đầu, cảm thấy mình vẫn nên không nói gì thì tốt hơn.

“Chú Bộ...” Anh đột nhiên nghe cô cất tiếng gọi mình, liền ngoảnh lại, sắc mặt cô khá nhợt nhạt: “Đã có chú chăm sóc Bộ Huy, cháu về trước ạ.”

Ngư Vi cúi đầu nói tạm biệt xong, liền quyết tâm dẫn lòng đi ra ngoài, nhưng vừa đi được hai bước, quai cặp đã bị Bộ Tiêu túm lấy, cô buộc phải đứng lại.

“Khoan đã.” Anh nói xong hai chữ ngắn gọn như vậy, Ngư Vi đã bị anh kéo lại, Bộ Tiêu nhất thời cảm thấy luống cuống, cổ kim nén khẽ thở dài: “Đợi lát nữa chú đưa cháu về.”

Ngư Vi nghe vậy, lòng rối bời, ấp úng nói: “Không cần...”

Giọng nói của cô lí nhí tựa tiếng muỗi kêu, Bộ Tiêu nghe xong nhú mày thật chặt, trầm giọng nói: “Giận chú sao?”

“Không phải giận.” Ngư Vi ngáp ngừng, nói những lời suy nghĩ trong lòng: “Cháu tưởng chú không quan tâm tới cháu nữa.”

Nghe thấy những lời này, hai mắt Bộ Tiêu nhíu lại, cau chặt mày, khuôn mặt lộ ra tia dờ khóc dờ cười, nhưng rất nhanh sau đó nhàn nhạt biến mất, dáng vẻ trở nên rất nghiêm túc, dường như cân nhắc thật lâu, mới chậm rãi nói: “Sao chú có thể bỏ mặc cháu được?”

Ngư Vi ngoảnh lại nhìn anh, Bộ Tiêu ngồi trên mép giường bệnh màu trắng, áo khoác đen vắt hờ trên vai, chiếc áo len cổ lọ màu đen càng khiến khuôn mặt góc cạnh của anh nổi bật lên sáng ngời, tay anh vẫn đang giữ dây cặp của cô, ánh mắt rất nghiêm túc.

Khoảng khắc đó, cô mơ hồ cảm thấy cô hiểu được những gì anh muốn nói và dường như anh cũng hiểu những điều thầm kín trong lòng cô, cô vẫn đang hoài nghi đây chỉ là ảo giác hay trực giác thật sự mách bảo cho cô biết, bỗng ngoài cửa vang lên tiếng giày cao gót, sau đó là tiếng gọi của Diêu Tố Quyên.

“Tiểu Huy!” Diêu Tố Quyên vẫn như trước giờ, hùng hùng hổ hổ, lúc này lo lắng đến mức đầu tóc đầy mồ hôi, chạy vào cửa nhìn một vòng xung quanh, Bộ Huy thấy bà hô to gọi nhỏ vang dội, không nhìn được liếc mắt nhìn.

Chị dâu cả đã vào, Bộ Tiêu vẫn nắm chặt dây cặp của cô không buông, Ngư Vi lắc lắc xoay vai muốn thoát khỏi, anh mỉm cười xấu xa ngắm nhìn cô, rốt cuộc cũng chịu buông tay ra.

Diêu Tố Quyên đi giày cao gót lật đật chạy vào, có vẻ như vừa kết thúc buổi xã giao quan trọng liền vội vã tới đây, bà nhìn Bộ Huy một lượt từ trên xuống dưới kiểm tra thật kỹ, sau đó hỏi đi hỏi lại bác sĩ có cần nằm viện hay không, bác sĩ nói vết thương ngoài da không có vấn đề gì, chỉ cần chụp CT kiểm tra là được, nghe vậy mới yên tâm.

Lúc ngẩng đầu nhìn thấy Ngư Vi, trái tim vừa mới yên lại tiếp tục đập chồm lên xuống, vẻ mặt lo lắng hỏi Ngư Vi: “Nha đầu, con không sao chứ?”

Ngư Vi vội lắc đầu: “Con không sao, Bộ Huy đã cứu con.”

Rốt cuộc Diêu Tố Quyên đã có thể thở phào nhẹ nhõm, kiệt sức mà nói: “Đúng là hù chết thím mà, mọi người không sao là tốt rồi, thím đã nói, trường học kia của mấy đứa không nên học cái gì mà tự học buổi tối, con trai về tối đã không an toàn, con gái lại càng nguy hiểm! Con xem, đã trễ thế này, đợi lát nữa bảo lão Tứ lái xe đưa con về.”

Bộ Tiêu nghe chị dâu cả nói thế, chau mày cười: “Không phải ông lão nhà chúng ta đã nói vi phạm thuần phong mỹ tục, nam nữ khác biệt, sợ em làm vậy bẩn sự trong sạch gì đó hay sao, chị dâu lại tin tưởng em thế này?”

“Lão Tứ!” Diêu Tố Quyên mắng: “Chú nghe chú thử xem, chính vì cái miệng không giới hạn thế này mới bị người ta nói, còn không chịu thay đổi! Khó trách ba giáo huấn chú, mấy lời này gặp phải người không biết người ta còn tưởng chú thật là tay lưu manh đó! Nhưng thật ra, trong nhà chúng ta có ai hiểu lầm chứ? Chú là chú của mấy đứa, còn thương Ngư Vi như vậy, có thể có chuyện gì chứ, cũng chỉ là lời nói đùa ngoài miệng vậy thôi, sao có thể làm ra loại chuyện chơi đùa trẻ con...”

Người nói vô tình nhưng người nghe hữu ý, Diêu Tố Quyên tiếp tục thao thao bất tuyệt, Bộ Tiêu nghe mấy lời này, khẽ cúi đầu, nụ cười vẫn treo bên khóe môi nhưng ánh mắt trầm xuống tận đáy hồ.

Đêm đó, Diêu Tố Quyên chở Bộ Huy về, nói sáng hôm sau sẽ xin phép cho hắn nghỉ học, đưa hắn đi chụp CT kiểm tra xem sao, Ngư Vi lại ngồi xe của Bộ Tiêu.

Dường như mọi thứ không có gì thay đổi, nhưng cũng tựa như biển cạn nường dâu, tất cả đều đã đổi khác, Ngư Vi cảm thấy hiện giờ cô và Bộ Tiêu ở bên nhau không giống trước đây nữa.

Tựa như lúc này, rõ ràng anh vẫn lái xe, cô vẫn ngồi bên cạnh, anh nói chuyện với cô, cô nghiêm túc trả lời, chẳng khác gì trước đây, nhưng vẫn không tránh khỏi cảm giác kỳ lạ giữa những khoảng lặng trầm mặc không ai nói gì.

Bộ Tiêu hỏi rất nhiều chuyện, hầu hết là những dự định sau khi cô chuyển ra ngoài. Lúc Ngư Vi nói đến chuyện muốn đi làm thêm trong quán rượu của anh họ Kỳ Diệu, anh nhẹ chau mày, mỉm cười nhưng giọng nói rất nghiêm túc dặn dò: “Làm cũng được, nhưng không được uống rượu lung tung.”

Ngư Vi thật sự khá bất ngờ, dù sao cũng là quán bar, cô còn tưởng Bộ Tiêu sẽ không tán thành, không nghĩ anh lại đồng ý một cách sáng khoái như thế, yêu cầu duy nhất chỉ là không được uống rượu lung tung.

Còn nói rất nhiều thứ, như sinh nhật của cô gần đến rồi, Diêu Tố Quyên sẽ tổ chức sinh nhật cho cô, và cả kỳ nghỉ đông bước sang năm mới, sợ cô và Na Na đơn độc, ông cụ đã bảo sẽ đón hai chị em cô đến Bộ gia, còn nhân tiện dặn dò rất nhiều chuyện cô phải chú ý khi ở một mình.

Lúc này, cô mơ hồ cảm giác, những chuyện anh vừa nói đều không có anh trong đó, tựa như một thời gian rất dài sẽ không được nhìn thấy anh nữa.

Đến dưới lầu, chiếc Audi màu đen chậm rãi dừng lại, Ngư Vi vừa muốn nói tạm biệt anh, Bộ Tiêu đã cất lời.

“Xương cá.” Anh khẽ gọi cô, Ngư Vi quay lại nhìn anh, chỉ thấy ánh mắt anh đắm chiều nhìn ra kính chắn gió phía trước: “Tuy sẽ rất lâu không gặp lại, nhưng chú luôn quan tâm đến cháu, quan tâm đến chết...”

Ngư Vi nghe thấy mấy lời này, tựa như bị người ta đâm một cú thật mạnh vào mũi, tràn ngập chua xót, cô vội xoay đi nhìn ra bóng đêm sâu thẳm bên ngoài kính chắn gió.

“Vất vả lắm mới được nhìn thấy cháu một lần, vậy nên, đừng khó xử lúng túng,” giọng nói Bộ Tiêu lại bắt đầu trở nên không đứng đắn, cười đến vô lại: “Cho chú thấy cháu thật vui vẻ, nói tạm biệt chú rồi lên lầu đi nào.”

Anh đang cười, nhưng lời nói của anh khiến cô xót xa, nước mắt quẩn quanh trên khóe mi, cô cố nén chua xót, hít hít mũi mỉm cười nói với Bộ Tiêu: “Chú Bộ, tạm biệt.”

Ngư Vi mở cửa xe đi xuống, dáng hình nhỏ bé dần biến mất trong bóng tối ô cửa, Bộ Tiêu mỉm cười dõi mắt nhìn cô đi, anh ngồi yên đó đốt cho mình thuốc lá.

Rút một hơi rồi từ từ nhả ra một vòng khói, tay trái trên vô lăng cứ vô thức lật qua lật lại hộp thuốc lá.

Kỳ thực vừa rồi khi nghe Ngư Vi nói anh không còn quan tâm cô nữa, khoảng khắc đó không chỉ là đau lòng, nó dần vật anh đến khổ sở. Nhưng từ giờ, anh sẽ cố không tham dự vào chuyện của cô nữa. Một là ông cụ không muốn anh làm ảnh hưởng đến Ngư Vi, đã giao hết toàn quyền cho chị dâu cả. Hai là trong thâm tâm, anh sợ bản thân mình không kìm nén được sẽ giữ chặt cô trong lòng không cho phép ai chạm đến, anh vẫn là quá tùy tiện.

Mặc dù không ai biết, nhưng sự cố xe chết máy lần trước, thật sự do anh cố tình phạm sai lầm, khiến sau đó đi của cô đến nhà gây chuyện, khiến cô phải khóc, tất cả đều là lỗi của anh. Và cả lần đó anh vụng trộm hôn cô, cũng là anh nhất thời không kiểm soát được chính mình, thừa dịp cô ngủ gật trở vô lại ức hiếp cô như vậy... Anh chưa bao giờ sợ ánh mắt của người khác, cũng chẳng quan tâm dư luận, nhưng lúc này thật sự quá sớm, dù sao cũng phải đợi đến khi cô tốt nghiệp trung học.

Đợi kỳ thi tốt nghiệp trung học kết thúc, chuyện này chỉ còn khoảng nửa năm, nửa năm này, Bộ Tiêu hạ quyết tâm sẽ hạn chế tới mức tối đa gặp gỡ cô, tránh cho mình nhìn thấy rồi lên cơn thần kinh. Nhưng riêng anh, cho dù ông lão ở nhà không đồng ý, anh cũng phải là người giải quyết tất cả những chuyện liên quan đến cô.

Trong làn khói lãng đãng như sương mù, Bộ Tiêu trầm nghĩ, thì ra hai mươi tám năm anh tùy tiện càn rỡ đến vô lối, vì tất cả những nghiêm túc và cẩn thận anh tích góp lâu như thế, chỉ để dùng hết cho một mình cô.

Thời tiết cuối tháng giêng lạnh tê tái, trời đổ mưa tuyết suốt mấy ngày liền, thứ sáu hôm nay là ngày kết thúc kỳ thi cuối cùng. Na Na cũng vừa thi xong, mang hành lý rời khỏi trường trở về, Ngư Vi và em gái vượt qua một đêm cuối cùng ở Chu gia.

Hai chị em khóa kỹ cửa phòng, Na Na phấn khích quá cả đêm không ngủ được, đây là lần đầu tiên kể từ khi ba mẹ qua đời, cô bé cảm nhận được niềm vui và yên tâm thật sự, cô bé ôm chặt Ngư Vi luôn miệng nói: “Chị, chúng ta sắp được sống những ngày vui vẻ rồi!”, Ngư Vi cũng rất vui, em gái đã ngủ say rồi mà cô vẫn còn thao thức.

Không biết thời gian trôi qua bao lâu, cô mơ màng chìm vào giấc ngủ, vừa chớp mắt đã ngủ một giấc đến sáng hôm sau, mở mắt ra trời đã sáng choang. Sau khi tỉnh dậy, tìm Ngư Vi đập liên hồi, cả người nóng bừng, giấc mơ vừa rồi cảm xúc quá chân thật, khiến cô nhất thời không sao trở lại bình thường.

Trong mơ, cô và Bộ Tiêu trao nhau những nụ hôn nồng nàn tha thiết, cơ thể hai người như sợi dây leo bện chặt vào nhau, giờ hồi tưởng lại những hình ảnh đó, cô cảm thấy vô cùng xấu hổ.

Thật không hiểu tại sao cô lại mơ giấc mơ như vậy...

Ngư Vi kéo chăn phủ lên mặt, bình tĩnh lại hồi lâu mới đứng dậy khỏi giường, thấy thời gian còn sớm, cô ngồi vào bàn học bài.

Hơn chín giờ, tài xế chở Duyên Tố Quyên tới gõ cửa nhà Chu gia, bà nhìn thấy Từ Ấu Oánh miệng lại không nhận được mắng xéo mấy câu. Lúc Ngư Vi và Ngư Na chuyển hành lý ra khỏi nhà, Từ Ấu Oánh hét con gà người ta đưa lên bàn đợi làm thịt rớt cuộc cũng bị cắt cổ họng, không còn điên cuồng giãy giụa được nữa, không phun được câu nào, chỉ có thể hung tợn trợn mắt liếc nhìn hai chị em Ngư Vi.

Diêu Tố Quyên dẫn theo mấy nhân viên cấp dưới trong công ty, hô hoán mọi người giúp đỡ hai chị em cô xách hành lý, rồi nắm tay kéo Ngư Na xuống lầu, trước khi đi Ngư Vi quay lại nhìn cửa nhà Chu gia lần cuối.

Dáng vẻ Từ Ấu Oánh đứng trong phòng khách ngày hôm đó, cả đời Ngư Vi sẽ không bao giờ quên được. Cô thấy toàn thân bà ta run bần bật, trong đôi mắt độc ác nham hiểm đó lơ mơ ngẩn lệ, cô biết là vì cảm hận, Từ Ấu Oánh biết rõ, sau khi cô rời khỏi cánh cửa này, bà ta sẽ không còn chiếm được lợi ích gì nữa, cuộc sống sau này của cô, mỗi ngày sẽ một tốt đẹp hơn.

Mà bà ta sẽ vĩnh viễn sống ở cái nơi lạnh lẽo như lao tù khiến người ta ghê tởm này cho đến chết, như thức ăn thừa trên bàn cơm dơ bẩn loang loáng đầy dầu mỡ, rồi từ từ mục nát.

Thật ra những người như bà ta không cần ai trả thù, đã phải tự gánh lấy sự trừng phạt khủng khiếp nhất do chính mình gây ra mà không hề hay biết.

Ngư Vi xoay người rời đi, lúc bước qua cánh cửa chống trộm kia, cô im lặng không nói gì, lời khuyên nhủ cuối cùng cô cũng đã nói rồi. Giây phút bước xuống lầu, cô chợt thấy thời tiết đẹp đến không lời diễn tả, bầu trời trong xanh thăm thẳm như vén hết rèm mây mang tia nắng về, xa xa truyền đến tiếng cười lạnh lạnh của Diêu Tố Quyên và Ngư Na, là nốt nhạc êm ái nhất thế gian này.

Duy chỉ một điều khiến cô tiếc nuối, lúc xe lăn bánh rời khỏi khu chung cư ngày càng xa, cô nghĩ giá như Bộ Tiêu cũng ở đây, nếu thời khắc này cô có thể cùng anh nói cười, thật tốt biết bao.

Nhưng ngay sau đó, cô mỉm cười nhìn cảnh vật đang lướt ngoài cửa xe. Ngày hôm đó, khi Bộ Tiêu nói rằng có thể rất lâu sau này sẽ không gặp lại cô, cô đã thầm khóc rất nhiều, nhưng rồi cô cũng đã thông suốt, thật lâu không gặp cũng tốt, lần sau gặp lại, hy vọng sự thay đổi của cô sẽ ngời sáng trong mắt anh.

Bắt đầu từ hôm nay, cô thật sự trưởng thành.

30. Chương 30

“Mùi hương trên người cô thật ngoan ngoãn, là anh chọn cho cô.”

Sau khi chuyển vào nhà mới, hôm sau là ngày cả lớp quay về trường lãnh phiếu điểm, những ngày độc lập của Ngư Vi bắt đầu.

Bảy giờ tối mỗi ngày cô đến quán bar làm việc, đến một hai giờ sáng hôm sau trở về, về đến nhà Na Na đã ngủ say. Vì đang vào kỳ nghỉ đông, ngày hôm sau hai chị em có thể ngủ nướng, sau khi thức dậy cô chuẩn bị bữa sáng, bữa trưa, sáu giờ chiều cô nấu xong bữa tối, ăn cơm với Ngư Na xong cô mới đi làm.

Bắt đầu cuộc sống mới lúc nào cũng tràn ngập niềm vui và sự mới mẻ, nhưng dần dần, nhìn những con số ngày càng chi chít trong sổ ghi chép phí sinh hoạt, tiền củi gạo dầu muối, tiền điện nước tiền thuê phòng, Ngư Vi nhất thời mặt ủ mày chau. Thêm một chuyện khiến cô cảm thấy số tiền kiếm được càng không đủ dùng là gần đây cô thấy Na Na thường vẽ nguệch ngoạc trên giấy, con bé thật sự rất có năng khiếu, Ngư Vi cũng nhìn ra con bé rất muốn được đi học vẽ, nhưng vì biết chị mình vất vả, nên chưa bao giờ nhắc tới, niềm say mê hội họa này thật sự tổn kém không ít.

Kể từ khi cô vào làm ở quán bar, ngày nào Kỳ Diệu cũng vô cùng hớn hởi đến chơi với cô. Hôm nay, trước giờ mở cửa, Ngư Vi mặc đồng phục làm việc, áo sơ mi trắng, chân váy ôm ngắn, thắt cà vạt đen đeo một chiếc tạp dề nhỏ, đang đứng trong quầy bar xem lại sổ sách, thì Kỳ Diệu lại tới.

Ngư Vi nghĩ ngợi một lúc, cắn cắn bút, quyết định: “Tớ tính tìm thêm một công việc làm ban ngày.”

“Hả?” Kỳ Diệu ăn khoai tây chiên, sững sờ: “Như vậy cậu sẽ vất vả lắm đó.”

Thật ra cũng không có gì vất vả, công việc ở quán bar, cô đã bắt đầu được hai ngày, chỉ là sắp xếp lau chùi bàn ghế, dọn dẹp quầy bar với nhân viên pha chế, xếp đặt ly cốc, khách đến thì giới thiệu thực đơn, ghi đơn hàng, bưng rượu, thêm rượu, hỗ trợ tính tiền, không có việc gì cần sử dụng nhiều sức lực.

Lúc cô im lặng suy nghĩ nên tìm thêm việc gì làm ban ngày, Kỳ Diệu hỏi: “Đuôi, sinh nhật cậu gần tới rồi, cậu muốn quà gì?”

Ngư Vi nghĩ, cô thật sự không có muốn gì, liền nói Kỳ Diệu không cần phải tặng quà đâu, nhưng Kỳ Diệu khẳng khái muốn đưa, cô nâng ôm cứng cánh tay Ngư Vi nói: “Vây tớ cũng tặng cậu chai rượu nha!”

Vừa lúc Sở Phong, anh họ Kỳ Diệu đi tới, nghe thấy mấy lời này cười nói: “Chẳng trách lần trước trong tiệm thiếu một chai rượu, thì ra nhóc con này lấy đi.”

Kỳ Diệu le lưỡi: “Em tặng cho Ngư Vi, anh nữ nào không cho chứ!”

“Được được được, thích cái nào thì cứ lấy đi.” Sở Phong nuông chiều nhất chính là cô em họ này, lập tức mềm nhũn phục tùng.

“Vây em muốn cái trong tủ bảo quản rượu.” Kỳ Diệu chu miệng nói.

Sở Phong dở khóc dở cười: “Nhóc không phải em gái anh, mà là bà cô mới đúng, muốn cũng phải chọn cái đắt tiền như thế.”

Nhờ Kỳ Diệu nhắc tới, Ngư Vi mới nhớ ra, hôm nay là ngày hai mươi chín, hai ngày nữa là đến sinh nhật cô. Chợt nhớ Diêu Tố Quyên nói sẽ tổ chức tiệc mừng sinh nhật cô, chắc thế nào bà cũng sẽ gọi điện, nhưng Diêu Tố Quyên còn chưa gọi tới, Ngư Vi đã nhận được điện thoại của Bộ Huy.

Hắn biết cô làm việc trong quán bar, cô cũng từng nói muốn mời hắn tới ném thử đồ uống, nên khi Bộ Huy hỏi địa chỉ quán, cô không chút do dự liền nói cho hắn biết.

Quán bar của Sở Phong mỗi ngày đều có ban nhạc đến trình diễn nhạc sống, hôm nay là buổi biểu diễn dành riêng cho nhóm nhạc jazz, sau khi chất giọng trầm khàn của nữ ca sĩ cất lên, bên dưới sân khấu có rất nhiều người tập trung lại nghe nhạc. Ngư Vi khá nhàn rồi đứng trong quầy bar đợi Bộ Huy, lúc ngẩng đầu lên bất chợt nhìn thấy trong ánh đèn mờ ảo lóe lên một dáng người vô cùng nổi bật.

Chiếc áo khoác ngoài xanh rêu, cổ áo bằng lông màu trắng, ôm trên tay một con gấu bông rất lớn. Giữa đám đông khán giả đang tập trung nghe nhạc trên sân khấu, Ngư Vi vừa nhìn thấy hắn, liền vội vàng chạy ra.

Bộ Huy ló đầu khỏi con gấu bông ụt ịt, thấy cô chạy tới, nhất thời ngơ ngác.

Hắn không khống chế được ánh mắt mình, ánh mắt đó cứ lướt qua người cô, trên đôi giày cao gót màu đen là đôi chân dài thẳng tắp, miên man và trắng ngần, bắp đùi thon gọn ẩn trong chiếc váy ngắn, lên nữa là đường cong duyên dáng như gợn sóng nhấp nhô. Lúc này, hắn chợt nhớ tới mấy lời đám anh em nói, Cá Ấu Vi rất có ‘tiền vốn’ để kiêu ngạo. Lúc đó hắn còn khịt mũi xem thường, giờ mới sáng mắt.

Bộ Huy đi theo Ngư Vi ngồi xuống chiếc ghế cao trước quầy bar, con nhồi bông hắn mang tới mình nó cũng chiếm trọn một cái ghế, lúc hắn ngồi xuống nó cao gần bằng hắn.

Ngư Vi vẫn còn đang trong giờ làm việc, nên khi đưa Bộ Huy tới ghế liền đi vào phía trong quầy, đứng đối mặt nói chuyện với hắn, nhân tiện nhờ chị bartender pha cho hắn một ly Tuốc nơ vít*.

(* Cocktail Tuốc nơ vít – Screwdriver: nguyên gốc là thứ đồ uống hỗn hợp gồm nước cam tươi và rượu Vodka được sáng tạo bởi những thợ dầu khí người Mỹ làm việc tại đất nước Iran. Điều đặc biệt trong ly cocktail này là dụng cụ khuấy để pha chế cocktail: chiếc tuốc-nơ-vít thường trực gài trên túi quần công

nhân. Dĩ nhiên ngày nay đa số các bartender đều dùng thìa hoặc ống hút để đảm bảo vệ sinh. Nhưng cái tên tuốc-nơ-vít ngộ nghĩnh vẫn gắn liền với món cocktail này.)

Lúc đưa ly cocktail qua cho Bộ Huy, chị pha chế trêu: “Em là bạn trai của tiểu Ngư hả?”

Bộ Huy đang cởi áo khoác để sang ghế bên cạnh, nghe chị ấy hỏi vậy ngẩn người ra, sau đó nhàn nhạt lắc đầu, Ngư Vi vội giải thích: “Không phải đâu chị, đây là bạn học của em.”

Chị ấy nhíu nháu mày ra vẻ không tin, rồi quay sang nhìn con gấu bông khổng lồ: “Con bông xù này chắc phải 1m8 quá?”

“Ừm.” Bộ Huy âm ừ trả lời, Ngư Vi cũng đoán như vậy, Bộ Huy cao 1m83, con gấu bông cũng xấp xỉ chừng đó, còn béo gấp đôi hẳn. Đợi chị bartender đi rồi, Bộ Huy nhìn Ngư Vi nói: “Tặng cho cậu.”

Ngư Vi nhìn con gấu, biết đây là quà sinh nhật của mình, có điều quả thật đây là lần đầu tiên có người tặng cô gấu bông mà còn khổng lồ như vậy, đến 1m8, nhất thời cảm thấy hiếu kỳ: “Sao lại nghĩ đến chuyện tặng cái này cho tớ vậy?”

Bộ Huy thoáng ngập ngừng, đưa tay cầm cái ly trên bàn lắc nhẹ, vị cam vàng sòng sánh như gợn sóng: “Lần trước đi dạo phố với Phó Tiểu Thiệu, cô ấy nói con gái đều thích cái này, cậu không thích sao?”

Ngư Vi không nhịn được buồn cười, nghĩ thâm đúng là Phó Tiểu Thiệu rất thích những thứ này, nếu Bộ Huy tặng cậu ấy nhất định cô nàng sẽ vui sướng đến ngất đi mất, nhưng với cô món quà này có chút trẻ con... Nhưng không hẳn vậy, quan trọng người tặng nó là ai, nếu là của Bộ Tiêu tặng cô, cô cũng sẽ rất vui, sau một hồi suy nghĩ vẫn vơ, thâm cảm khái xong rồi, Ngư Vi ngẩng đầu nhìn Bộ Huy nghiêm túc trả lời: “Ừm, tớ thích lắm, cảm ơn cậu.”

Bộ Huy không nói gì cúi đầu uống rượu, kỳ thật sau khi tròn mười tám tuổi, hẳn có đến quán bar mấy lần, đa phần đều đi cùng với chú Út, thứ gì cũng đã từng thử qua, cái này chỉ là nước trái cây, hơn nữa hẳn cũng không thích Vodka lắm, có lẽ Ngư Vi sợ hẳn uống say nên mới để hẳn uống loại vang nhẹ này.

Cả đêm, Bộ Huy cứ ngồi trước quầy bar uống rượu, uống tới uống lui cũng hết mấy ly, Ngư Vi sợ hẳn uống nhiều, khuyên hẳn nên về đi, hẳn nói không sao, phải đợi cô tan làm giúp cô ôm gấu bông về. Ngư Vi thấy con gấu bông quả thật quá lớn, cũng không từ chối, nhưng vẫn rất lo lắng: “Phải một hai giờ tớ mới về được, thím sẽ không nói gì chứ?”

“Đàn ông như tớ có thể có chuyện gì chứ...” Bộ Huy có chút phát phiền, nghĩ thâm cô nàng này không chỉ nghi ngờ từ lượng của hẳn, mà còn tự xem mình như mẹ trẻ của hẳn thế này, sau đó nói tiếp: “Lát nữa tớ sẽ đi tới tiệm của chú Út.”

Khoảnh khắc đó Ngư Vi rất hâm mộ Bộ Huy, lúc nào muốn gặp Bộ Tiêu đều có thể đi tìm anh, mà cô chỉ có thể âm thầm chờ đợi lần gặp sau không có ngày hẹn trước...

Quà sinh nhật mười tám tuổi, cô nhận được một chai rượu vang đỏ và một con gấu nhồi bông. Khuya đó, Bộ Huy ôm gấu bông đưa cô về tới nhà liền rời đi. Ngư Vi vừa bước vào cửa, Na Na đã chạy ra giữ chặt lấy cô: “Chị, lúc tối chú Bộ tới!”

Ngư Vi đang gỡ khăn quàng cổ ra, động tác bỗng khựng lại, trái tim lộp độp một cái, Bộ Tiêu đến?

“Chú ấy tới nói chuyện với em mấy câu hỏi chúng ta sống thế nào, em trả lời xong, chú ấy đưa quà cho chị rồi đi ngay.” Ngư Na chỉ món đồ trên bàn: “Chị nhanh xem đi.”

Một món quà nhỏ đang nằm im trên bàn, Ngư Vi vội bước qua, ngồi xuống mở ra, chỉ vừa kéo cái nơ con bướm, cô đã mơ hồ đoán được món quà anh tặng cô...

Bộ Tiêu tặng cô một chai nước hoa.

Niềm vui lo tỏa tràn ngập trong lòng không cách nào cưỡng lại, Ngư Vi mở ra thật nhanh, khi nhìn thấy cái chai trong suốt hé lộ phần dung dịch màu hồng phấn bên trong chiếc hộp nhỏ, cô thầm nhủ quả nhiên mình đã đoán đúng. Ngư Vi cầm thân chai làm từ pha lê ngắm nhìn thật lâu, Ngư Na đẩy cô một cái, nghiêng người lại gần cười xấu xa: “Chị nhanh xịt đi, xem thử mùi hương của chị trong lòng chú ấy như thế nào...”

Ngư Vi trừng to mắt nhìn vẻ mặt em gái, nhất thời cảm thấy không dám tin, Na Na phì cười nói: “Người khác không nhìn ra, nhưng chị là chị của em, em biết chị thích chú Bộ.”

Không ngờ lại bị cô gái nhỏ này nhìn thấu, Ngư Vi chôn giấu tình cảm của mình lâu như thế nhưng lại không giấu được Ngư Na.

Ngư Vi xịt nước hoa vào cổ tay, mùi hương trong veo thanh khiết quện vào không khí len vào chóp mũi níu kéo lòng người, như những cánh hoa còn vương sương sớm, trên cái nền ‘xanh’ thanh sạch đó tỏa ra sự mê hoặc dịu dàng, tao nhã tươi mát đầy quện rũ đam mê.

Ngư Na che miệng cười rộ lên: “Không sai, chính là mùi hương cơ thể chị!”

Ngư Vi cúi đầu thăm mím cười, lúc anh chọn nước hoa, nhất định đang nghĩ đến cô, ít nhất trong một khoảnh khắc nào đó, hình ảnh của cô chiếm lấy tâm trí anh, thì ra trong lòng Bộ Tiêu, cô là thế này.

“Sao em biết chị thích chú ấy?” Ngư Vi không nhịn được hỏi em gái.

Ngư Na chớp chớp mắt nhìn cô: “Ai nhìn không ra chứ? Mỗi khi nhắc tới chú Bộ, chị hết như người mất hồn, mỗi lúc nhìn thấy chú ấy, hai mắt chị cứ dính chặt lấy không rời, không phải em nói chứ, thỉnh thoảng chị si mê đến cuồng dại, chị cũng phải che giấu một chút chứ.”

Không nghĩ tới bị em gái lên lớp rồi, Ngư Vi đưa tay cù Ngư Na, hai chị em ngã nhào xuống sofa. Đêm khuya lúc đi ngủ, Ngư Na thích chen chúc với cô trên một chiếc giường, cô bé chui vào chăn, ngửi mùi nước hoa trên người cô nói: “Chị, sinh nhật vui vẻ, sau này chị cũng đừng đổi nước hoa khác, cái này rất hợp với chị.”

Ngư Vi chìm trong làn hương thoang thoang trầm lắng dịu nhẹ rơi vào giấc ngủ...

Ngày sinh nhật cô hôm ấy, Diêu Tổ Quyên đã chuẩn bị một bàn thức ăn rất lớn. Đây là lần đầu tiên Ngư Na đến Bộ gia, lúc mới vào nhà có chút dè dặt, nhưng dù sao vẫn là trẻ con, rất nhanh sau đó đã không còn sợ người lạ nữa. Người lớn trong nhà ai cũng tặng bao lì xì cho Ngư Vi, cô ngại ngùng không dám nhận, Diêu Tổ Quyên cười nói: “Nhất định phải nhận! Đây là nếp nhà chúng ta, sinh nhật của người nhỏ, thì người lớn hơn sẽ tặng bao lì xì, cái này là của lão Tứ, những người không có mặt ở đây, ủy thác thím tặng cho cháu...”

Bộ Tiêu đi thành phố B rồi, nghe nói là đi công tác tiện thể đến chỗ người chị thứ Hai ở mấy hôm sau đó cả hai cùng trở về đón năm mới. Ngư Vi cầm bao lì xì đỏ trong tay, có chút sững sờ, thì ra anh lén giấu người nhà tặng nước hoa cho cô?

Ngư Na ngồi đối diện với cô, ở giữa là cái bánh sinh nhật, con bé nhe răng làm mặt quỷ nhỏ, sau khi ăn cơm xong hai chị em đi về, liền hỏi: “Chị, chị nói có phải chú Bộ cũng thích chị không?”

“...” Ngư Vi không biết phải trả lời thế nào, nghĩ ngợi hồi lâu rồi đáp: “Chắc là thích, nhưng không phải là ‘thích’ của đàn ông đối với phụ nữ.”

Cô chẳng nữ tính chút nào, Bộ Tiêu có thể thích cô cái gì chứ, cả ngày đeo cặp học sinh, tóc ngắn như con trai, gầy như gậy trúc. Ngư Vi nghĩ, nếu cô là đàn ông, cô cũng sẽ không thèm nhìn một đứa nhóc xấu như thế này.

Còn lý do vì sao anh lại tặng nước hoa cho cô, thật ra rất đơn giản, dù sao cũng là món quà tặng lễ trưởng thành mười tám tuổi. Nghe chị dâu cả nói, Bộ Tiêu còn tặng Bộ Huy cả một chiếc ô tô, tặng cô nước hoa có tính là gì, có lẽ muốn cô có thêm chút hương vị phụ nữ.

Sinh nhật cứ như vậy qua đi, năm nào cũng vậy sinh nhật của Ngư Vi đều gần sát dịp tết nguyên đán. Ngày hôm sau, lúc cô đến ngân hàng rút tiền, nhìn thấy số tiền ông nội Bộ giúp đỡ hai chị em cô, Ngư Vi bất ngờ đến kinh hoàng.

Rất nhiều con số không liên tiếp, nhất thời cô cứ đứng ngây người ra chỗ máy ATM, gọi điện thoại hỏi Diêu Tổ Quyên có phải đã chuyển sai số tiền rồi không, nào ngờ bà nói trước giờ ông nội Bộ đều gửi nhiều như vậy. Lúc này Ngư Vi mới giật mình hiểu ra vì sao Chu gia cứ liên tục giữ hai chị em cô lại không chịu thả người, mỗi tháng đều cầm một số tiền lớn như thế!

Ngư Vi cứ nói mãi số tiền này nhiều quá. Diêu Tố Quyên ở đầu bên kia cười rộ lên: “Bé con ngốc, ông cụ xem con như cháu ruột mà yêu thương, nhà chúng ta lại không thiếu tiền, đợi sau này con thành công rồi, thì hiếu kính với ông nội là được!”

Nghe mấy lời này, ngoại trừ cảm giác nhận được quá nhiều yêu thương mà lo sợ, Ngư Vi còn mơ hồ cảm thấy áp lực, nghĩ tới tương lai không biết phải làm thế nào mới báo đáp được hết công ơn của Bộ gia. Nhưng lúc này cô thâm hạ quyết tâm, chỉ cần là việc cô có thể làm được, cô nhất định sẽ dốc hết sức đáp lại phần ân tình này.

“À, còn chuyện này, giao thừa thím sẽ tới đón hai đứa qua nhà mừng năm mới, con thu xếp ít đồ đến ở lại mấy hôm, bằng không chỉ có con và Na Na ở nhà thuê bên ngoài quanh quẽ lắm!” Trước khi cúp điện thoại, Diêu Tố Quyên còn cẩn thận dặn lại lần nữa.

Ngư Vi khá lo lắng, dù sao đây là lần đầu tiên cô ngủ lại Bộ gia.

Ngày giao thừa hôm nay, Ngư Vi và Ngư Na sắp xếp xong hành lý, tắt hết thiết bị điện trong nhà, ngắt luôn nguồn điện, khóa cửa cẩn thận đi tới Bộ gia. Lúc hai chị em cô đến, trong nhà đang bày tiệc tất niên, cái bàn lớn hơn bình thường rất nhiều, còn có mâm xoay ở giữa, thức ăn đầy ắp mặt bàn. Diêu Tố Quyên hỏi ông cụ có đợi lão Nhị và lão Tứ về không, ông cụ Bộ mắng mấy câu, nói không đợi hai đứa nghịch tử đó nữa, trực tiếp ăn cơm.

Nhưng mọi người vừa ngồi xuống khai tiệc, mới ăn được mấy đĩa, mì hoành thánh và mì trường thọ vừa được bưng lên, tivi bắt đầu phát chương trình văn nghệ cuối năm, đột nhiên trong sân vang lên tiếng động um trời, ánh đèn pha chói mắt loạn xạ chiếu vào nhà, một chiếc xe jeep mở cổng tiến vào. Bộ Huy đứng dậy lắc lư đi ra cửa cười nói: “Chú Hai và chú Út về rồi.”

Ngư Vi nghe vậy thắc mắc trong lòng, không phải là cô Hai sao? Cô đặt đĩa xuống nhìn ra cửa, những khoảng ngày không anh đều rất dài, đợi mãi rồi cô cũng học cách để quen, nhưng mỗi khi anh xuất hiện trước mặt cô, sự căng thẳng hồi hộp cô mãi không sửa được.

Trước cửa treo đèn lồng đỏ và câu đối xuân, có ngọn gió lùa qua chiếc đèn lồng sáng rực đung đưa chiếu bình cả khung cửa, có hai người bước khỏi bóng tối hòa vào ánh đèn. Người đi trước Ngư Vi không biết là ai, mặc quân trang, mái tóc ngắn gọn gàng, khuôn mặt giống hệt Bộ Tiêu, nhưng mang đậm nét quyến rũ, khi nhìn kỹ, hàng chân mày rậm dày, dáng mày tự nhiên mạnh mẽ, rất hào sảng khảng khái, Ngư Vi mới nhận ra đó là người chị thứ hai của Bộ Tiêu.

Sau đó lắc đầu đi vào cửa, trên miệng còn ngậm điếu thuốc mới là Bộ Tiêu, anh cao hơn người chị thứ hai của mình rất nhiều, nhưng trên người cũng đang mặc chiếc áo khoác quân đội, hai người mệt mỏi phong trần đi vào. Bộ Tiêu ôm vai Bộ Huy, cái mũ quân đội nghiêng lệch trên đầu...

“Ăn mặc cái kiểu gì thế hả! Quân trang mà cũng có thể mặc như vậy sao?!” Lửa giận của ông cụ Bộ lại bị đốt lên rồi, Diêu Tố Quyên ngồi cạnh bàn vỗ mạnh lên lưng Bộ Tinh Sinh cười đến nghiêng ngả, Phàn Thanh cũng len lén rĩ tai thì thầm với chồng mình.

“Sao lại ăn trước rồi?” Giọng nói của người chị thứ hai Bộ Quân Nghiệp trầm khàn hơn một chút so với phần lớn phụ nữ, vừa nói vừa đi về phía chiếc bàn tròn. Ông cụ Bộ vẫn tiếp tục mắng nào là không có quy củ, không đứng đắn đủ thứ, nhưng cô ấy dường như không nghe thấy, lúc đi tới bên cạnh Ngư Vi, mới đột nhiên sưng sò: “Úi chà, đây là tiểu khuê nữ thuần khiết nhà ai thế này.”

Ngư Vi vừa nhìn thấy cánh tay duỗi về phía mặt mình thì cổ tay cô ấy đã bị Bộ Tiêu chụp lại đẩy ra. Lúc Bộ Tiêu đi tới bên cạnh cô liền lấy chiếc mũ xuống đội lại lên đầu Bộ Quân Nghiệp, nói đùa: “Đừng có sờ mó lung tung...”

Bộ Quân Nghiệp nheo mắt nhìn chằm chằm Ngư Vi, giọng nói trầm xuống, kéo thật dài: “Ồ~”

Ngư Vi bị nhìn chằm chặp như vậy trở nên bối rối, hơn nữa còn cảm giác được Bộ Tiêu đang cúi đầu mỉm cười đi tới, lúc anh kéo cái ghế giữa cô và Bộ Huy ra ngồi xuống cạnh cô, Ngư Vi lập tức rối rắm.

Lúc này trong phòng ồn ào náo nhiệt hẳn lên, tiếng ông nội Bộ răn dạy quả mãng, tiếng cười lạnh lạnh của Diêu Tổ Quyên, tiếng Bộ Huy và Bộ Quân Nghiệp tranh giành ghế, tiếng ca hát trong tiết mục văn nghệ cuối năm trên tivi. Nhưng Ngư Vi chỉ cảm thấy trong nháy mắt thế giới của cô bỗng trở nên yên tĩnh đến mức có thể nghe được tiếng tim cô đang đập thịch thịch. Sườn mặt góc cạnh anh tuấn của anh đang ở sát bên cô, dường như tất cả âm thanh ồn ào đều mất hút để lại không gian tĩnh lặng cho cô và Bộ Tiêu ngồi bên nhau trong một vòng tròn khép kín chỉ hai người.

Cô khẽ liếc nhìn Bộ Tiêu, anh mặc chiếc áo khoác quân đội đã sờn theo thời gian, nhưng vẫn rất đẹp mắt, sống mũi cao ngất thẳng tắp. Ngư Vi hoảng hốt cầm đũa lên tiếp tục ăn cơm, Bộ Tiêu nghiêng người sát lại, kín đáo thì thầm bên tai cô: “Bóc cho chú một chén tôm đi.”

Giọng nói của anh vừa lưu manh vừa vô lại, trước mặt mọi người anh chỉ khẽ nghiêng tới rồi lướt qua rất nhanh, nhưng khoảng cách đó rất gần, gần đến mức Ngư Vi có thể cảm nhận được hơi thở ấm áp của anh xẹt qua tai, tim cô lại bắt đầu thịch thịch mất kiểm soát.

Cô nhìn Bộ Tiêu, anh đã ngồi thẳng lại trên ghế, nhưng khuôn mặt tràn ngập nét cười xấu xa chăm chú nhìn cô, nụ cười đầy hư hỏng, cái lúm đồng tiền sâu hoắm lại nháy ra. Sau đó, anh xoay mâm kính, kéo đĩa tôm kho tộ đặt trước mặt Ngư Vi, rồi đứng dậy, biếng nhác gọi Bộ Quân Nghiệp: “Chị hai, rửa tay đi.”

Lúc đi tới nhà vệ sinh, Bộ Tiêu liếc nhìn Ngư Vi, thấy hai vành tai cô ửng hồng lảng lảng ngồi đó, mười ngón tay thon dài bắt đầu bóc vỏ tôm cho anh. Anh không khỏi mỉm cười đến rất xấu rất xấu, lòng rạo rức đi được mấy bước, thầm nghĩ tới kim ngân, thủy tiên, hoa nhài... Quả nhiên rất hợp với cô, mùi hương đó thật quyến rũ và ngoan ngoãn, vừa gọi đồn khiến anh muốn hư đồn cùng cô lại muốn hết mực chở che nuông chiều, là anh chọn cho cô.

31. Chương 31

“Gọi thấp vai về đi? Là gọi theo chú hửm?”

Lúc Bộ Tiêu rửa tay xong trở lại, Ngư Vi vẫn đang làm nàng dâu nhỏ bóc vỏ tôm cho anh, cái bát sứ nhỏ chất đầy những con tôm non mềm tươi ngon đã được bóc vỏ sạch sẽ. Nhưng cô vẫn không ngừng tay, hết như muốn bóc hết cả cái đĩa tôm khổng lồ đó cho anh, đồng vỏ tôm trước mặt cô đã chất thành ngọn núi nhỏ.

Vị trí bên cạnh cô vẫn còn trống, Bộ Tiêu vờ biếng nhác nói ‘đói chết rồi’, hồ hững kéo cái ghế đó ra ngồi xuống, Bộ Quân Nghiệp cũng vừa đi tới, nhìn thấy vậy liền oán hận: “Sao vẫn không có chỗ của bà đây vậy?”

Bộ Tiêu đến nhìn cũng không thèm nhìn lấy một cái, đặt đĩa tôm trở lại bàn xoay, im lặng bưng chén tôm Ngư Vi đã bóc sạch vỏ qua bên mình.

Bộ Quân Nghiệp không có chỗ ngồi, đành lấy một cái ghế chen chúc ngồi cạnh Ngư Na, hết sức rợn rợn: “Tiểu mỹ nhân, cho chị ngồi ké với.”

Ánh mắt Ngư Na nhìn cô ấy hết như nhìn thấy người ngoài hành tinh, liền kéo cái ghế nép sát vào chị gái, Diêu Tổ Quyên nhìn cảnh này, vừa uống rượu vừa cười ngặt nghẽo đến không khép miệng: “Được rồi, lão Nhị, đừng có dọa con bé!”

Bộ Quân Nghiệp chớp mắt nhìn chị dâu cả đá lông nheo: “Chị dâu, uống rượu rồi tối nay tiếp tục trình diễn tiết mục đó nữa hả? ‘Tình ca Khang Định’ kết màn cuối năm!”

s:// .youtube.com/watch?v=ug0MUtMT3nI

Hôm nay, tâm trạng Diêu Tố Quyên rất vui vẻ, lúc này đã uống đến choáng váng rồi, vỗ vỗ vai Bộ Huy đang ngồi bên cạnh: “Chị vui chết mất, bây giờ nói cho mọi người biết! Hôm nay có một tin rất tốt, rất cuộc tiểu Huy đã nghĩ thông suốt, nói không đi Anh nữa, mà muốn thi đại học ở thành phố G!”

Cả bàn xuýt xoa tán thành, ai cũng nói rất tốt, rất tốt, ông cụ Bộ cũng yên lặng gật đầu, thể hiện sự đồng ý với quyết định này của cháu trai. Cách một vòng lớn bàn tròn, Ngư Vi ngạc nhiên nhìn về phía Bộ Huy, không ngờ hắn lại thay đổi chủ ý, nhưng thành tích hiện tại của hắn nếu thi vào đại học G cũng có chút khó khăn. Không ngờ, Bộ Huy cũng đang ngược mắt nhìn về phía cô, khoanh khắc ánh mắt hai người chạm nhau, hắn khẽ nhìn cô một cái rồi nhanh chóng dời ánh mắt đi.

“Thật cao hứng mà! Ta nói, không phải thằng nhóc con muốn theo đuổi ai nên mới quyết định thi đại học G đó chứ?” Hai gò má Diêu Tố Quyên đỏ ửng lên, nói xong còn phẩn khích đập bàn một cái, ánh mắt trêu chọc nhìn Bộ Huy khiến Bộ Huy luống cuống quay mặt đi, hai tai đỏ bừng.

Bộ Quân Nghiệp xem ra vẫn là cổ động viên trung thành của chị dâu cả, vừa nghe thấy lập tức trừng to mắt, đập đập bàn, dồn hết khí lực hét lên: “Woao! Chính là như chị nói, nàng dâu nhỏ!”

Bà thím Hai này ngồi cách cái bàn, lộ ra vẻ mặt ‘những gì chị biết, em cũng biết’ nhìn Diêu Tố Quyên cười trộm, ăn ý mướn phần. Lúc này Ngư Vi mới nhìn ra, Bộ Quân Nghiệp quả không hổ danh từ nhỏ đã được xem như con trai mà nuôi lớn, ngồi trên ghế cũng không ngay ngắn, phong thái mạnh mẽ, vẻ mặt sáng ngời. Ngư Vi đang chăm chú nghiên cứu, đột nhiên cô ấy cũng nhìn về phía cô, Ngư Vi vội dời ánh mắt tránh đi, chợt nghe thấy Bộ Tiêu nghiêng người qua khẽ nói: “Đừng để ý, xem chị ấy như đàn ông là được.”

Ngư Vi thấy khuôn mặt Bộ Tiêu bừng sáng một nụ cười nhàn nhã, anh ngồi cạnh cô, đã ăn hết chén tôm bóc vỏ, nghĩ tới lúc này anh nói đói bụng, liền duỗi tay mức cho anh thêm chén hoành thánh, thấp giọng nghi ngờ hỏi: “Nàng dâu nhỏ... lẽ nào là nói cháu và Bộ Huy sao?”

Bộ Tiêu thấy cô đã hiểu những lời hai bà chị trêu chọc, anh cũng không giấu giếm, sắc mặt phẳng lặng như nước hồ nhẹ nhàng ‘Ừm’ một tiếng. Thấy Ngư Vi như có điều nghĩ ngợi, anh nhìn cô nhàn nhạt hỏi: “Cháu thấy thế nào?”

Ngư Vi còn mãi đang suy nghĩ nên lấy thêm thức ăn gì cho anh, ánh mắt lướt qua cái mâm kính đang xoay, lơ đãng trả lời: “Không cảm thấy gì ạ, chị dâu cả chỉ nói đùa thôi.”

Bộ Tiêu nghe mấy lời cô nói, lập tức nheo mắt lại, sau đó suýt bật cười thành tiếng. Anh quay mặt đi chỉ để lại cho cô đuôi mắt và khóe môi đang nhếch lên như mảnh trăng cong. Ngư Vi nhìn hành động của anh nhất thời không hiểu là thế nào, động tác gấp thức ăn cũng khựng lại. Cười xong rồi, Bộ Tiêu cong ngón trở ngoắc ngoắc cô, Ngư Vi lúng ta lúng túng kê sát tai lại, nghe thấy cái giọng nói hết sức, hết sức xấu xa: “Vừa rồi, cháu kêu ‘chị dâu cả’... gọi thấp vai về đi? Gọi theo chú hửm?”

Con hươu nhỏ đang chạy loạn trong lòng Ngư Vi lập tức thoát cương đâm đầu tung thẳng ra ngoài, mất hết kiểm soát không khống chế được, hận không thể trực tiếp bốc hơi, khuôn mặt thoát cái đỏ bừng lên, xấu hổ đến mức thiếu điều muốn chui xuống đất, chỉ có thể lấy hai tay che mặt lại, úp mặt bàn xuống bất động.

Hành động của cô khác thường như vậy, khiến mọi người đều quay lại nhìn, Ngư Na nhỏ giọng hỏi cô bị sao vậy, Diêu Tố Quyên ngồi đối diện hô to: “Sao thế, đau răng hả?”

Ngư Vi cố sức tập trung lấy lại bình tĩnh, sau đó cúi đầu đứng dậy điềm tĩnh nói: “Cháu ăn trúng ớt ạ,” nói xong liền xoay người chạy nhanh vào nhà vệ sinh.

Nhưng mọi người đều có thể nhìn ra, từ khuôn mặt xuống cổ đến cả hai tai cô đều đỏ bừng lên như đang bốc cháy.

Bộ Tiêu thấy cô đi rồi, đôi mắt đen lầy lóe lên tia cười xấu xa giảo hoạt, chân mày nhếch lên, nghiêng người tựa ghế vô cùng nhàn nhã sáng khoái, ngón tay vuốt vuốt cái muống nhỏ, tâm trạng không còn gì tốt bằng.

“Có phải ăn trúng đĩa hào sốt Tứ Xuyên không? Chị đã nói, cho ớt vào thế nào con bé cũng không ăn được.” Diêu Tố Quyên cảm thấy hơi có lỗi, khiến con bé bị cay như vậy.

Ngư Vi trốn vào nhà vệ sinh, nghĩ tới vừa rồi mình sơ ý lỡ lời thật mất hết mặt mũi, vậy mà lại gọi Diêu Tố Quyên là ‘chị dâu cả’, cô đứng là đã đặt mình ngang hàng với anh... Càng nghĩ càng cảm thấy hận không

thể đào luôn cái hố chui vào, đợi khi nào sang năm mới rồi chui ra, nhưng cô cũng không thể co đầu rút cổ ở đây mãi được, vì vậy chỉ có thể rửa sạch tay bắt chắp xông ra.

Dáng vẻ của cô vẫn có thể miễn cưỡng xem như bình thản ung dung, nhưng thật ra cô đang cố gồng hết sức lực để ngụy trang. Lúc đi về phía bàn ăn, từ xa đã nhìn thấy Bộ Tiêu đang nghiêng đầu nhìn cô, mọi người trên bàn ai nấy đều nhiệt tình ăn uống nâng ly nói cười, chỉ có anh ngồi xoay người lại nhìn ra sau, đôi mắt đen to sáng rực đỏ khi nhìn thấy cô liền cong tít lại thành một đường chỉ hẹp, cô vội vàng khẽ lướt qua anh, ngồi lại vào bàn.

Cũng may, Bộ Tiêu không khơi lại chuyện vừa rồi cô lỡ miệng nữa, chỉ thành thật ngồi cạnh cô ăn cơm. Nhưng anh ngồi rất gần, thỉnh thoảng khuỷu tay hai người lại chạm nhau, gần đến mức mùi hương cơ thể anh cứ len vào chóp mũi cô, cả lúc anh khàn giọng khẽ ho nhẹ cô cũng nghe rất rõ, tựa âm thanh không lời anh cố tình trêu chọc cô lướt bên tai.

“Chú bị ốm ă?” Thật ra từ lúc nghe anh nói câu đầu tiên, Ngư Vi đã cảm thấy giọng mũi anh dường như bị nghẹt, giờ không kìm lòng được bật hỏi.

Bộ Tiêu liếc nhìn cô, từ ánh mắt, khoe môi đến hơi thở đều tràn ngập nét cười, hỏi một đằng trả lời một nẻo, thấp giọng nói: “Cháu đau lòng, chú sẽ bị ốm ngay.”

Ngư Vi thật sự cảm nín rồi, còn biết nói gì đây, nói cái gì đây chứ! Bộ Tiêu uống khá nhiều dường như anh say rồi, lúc này nói chuyện rất lạ lùng. Quả nhiên lúc cô đứng dậy đi theo ông nội Bộ rời khỏi bàn tiệc, anh còn đuổi mạnh tay giữ chặt váy cô muốn kéo cô lại, đôi mắt sâu thẳm như màn đêm tràn về đặc ý chơi xấu.

Sợ anh lại không đứng đắn khiến cho mọi người hiểu lầm, Ngư Vi liền nói gót đi theo Bộ Huy và Ngư Na rời khỏi bàn tiệc. Lúc cô ngoáy đầu nhìn lại anh, Bộ Tiêu đang cười rót rượu cho Diêu Tố Quyên, rượu trắng ào ào rót vào đầy tràn mặt ly còn đổ ra ngoài không ít.

Bộ Tĩnh Sinh không uống rượu, Phàn Thanh thì đang mang thai nên cũng rút lui theo ông cụ và bọn trẻ. Trên bàn cơm còn lại Diêu Tố Quyên, lão Nhị, lão Tam và lão Tứ ngồi uống tiếp, khuôn mặt ai cũng đỏ bừng, mắt say lơ đãng mơ hồ, nói gì đi nữa quanh năm suốt tháng, người trời nam kẻ biển bắc, khó lòng tụ họp thoải mái được như lúc này, thế nên càng uống càng hăng say.

Ông cụ Bộ dù sao tuổi tác cũng đã lớn, chương trình văn nghệ cuối năm chưa kết thúc đã bị con trai cả đỡ lên lầu đi nghỉ, nói đón giao thừa là chuyện của bọn nhỏ. Vì vậy Ngư Vi, Ngư Na và Bộ Huy ngồi ở phòng khách xem tivi, nhàm chán thì lấy di động ra chơi, chỉ một lúc sau Phàn Thanh đi ra nói đưa hai chị em Ngư Vi lên phòng ngủ.

“Mấy người bọn họ năm nào cũng vậy hết, lúc đón giao thừa uống say không còn biết gì nữa, ngày mai người nào cũng ngủ đến giữa trưa mới dậy.” Phàn Thanh dịu dàng giải thích với Ngư Vi.

Mang thai năm tháng, hiện giờ bụng Phàn Thanh cũng đã khá lớn, chậm chậm đi tới, dẫn cô và Ngư Na lên phòng dành cho khách, tới lầu một hành lang phía đông liền hỏi: “Hai chị em ở chung một phòng hay ngủ riêng?”

Ngư Vi vừa định trả lời một phòng là được rồi, không ngờ Ngư Na mở lời trước: “Hai phòng riêng đi ă.”

Ngư Vi ngạc nhiên quay lại thoáng nhìn Ngư Na, con bé nhìn cô le lưỡi một cái, Ngư Vi lập tức hiểu ra, con bé sợ có thể Bộ Tiêu sẽ đến tìm cô... Ngư Vi không nhịn được buồn cười cho lo lắng dư thừa đó, chuyện đó sao có thể!

Đêm đó, Ngư Vi và Ngư Na không ngủ cùng nhau. Hai chị em ở hai phòng sát cạnh, đều là phòng dành cho khách, có lẽ hôm nay mới được dọn dẹp lau chùi, phòng ốc sạch sẽ không có hạt bụi nào, không khí rất thanh sạch trong lành, drap giường chăn đệm đều mới tinh. Sau khi vào phòng Phàn Thanh hỏi Ngư Vi còn thiếu gì không, Ngư Vi nhìn vali hành lý của mình dưới chân giường lắc đầu, nhưng khi vừa ngước lên nhìn thấy bức thư pháp treo trên tường, ánh mắt cô liền bị cuốn vào.

Một bức thư pháp được đóng khung treo trên tường phòng khách, trên mặt giấy Tuyên Thành trắng như tuyết đề bốn chữ tiêu sái phóng khoáng ‘Bình Bộ Cửu Tiêu’, Ngư Vi kinh ngạc nhìn qua lạc khoản (dòng chữ nhỏ ghi ngày tháng và tên người vẽ tranh, đi câu đối...), quả nhiên là Bộ Tiêu hạ bút.

Phản Thanh thấy cô nhìn dòng chữ đó đầy sững sốt, liền mỉm cười giải thích: “Cái này, giao thừa năm ngoài chú Út uống say sau đó nổi điên viết, ông cụ nói chữ của chú ấy căn bản xem không vô, nhưng viết xong vẫn bảo người ta đóng khung treo lên, trong lòng rất thích, liền treo ở phòng khách. Tổng cộng viết bốn bức, là ý nghĩa bốn cái tên ông cụ đặt cho bốn người con, cái này là tên của lão Tứ.”

Ngư Vi nhìn qua bốn chữ kia, thậm đọc lại rất nhiều lần, ‘Bình Bộ Cửu Tiêu’? Thì ra tên của anh có nghĩa như vậy... ‘Vững bước chân, trời cao vẫy vùng’.

Sau khi dạo dò thêm mấy câu có cần gì thì tìm mình, Phản Thanh rời đi. Cô ấy đi rồi, Ngư Vi ngồi trên mép giường chăm chú nhìn dòng chữ kia, càng nhìn càng thích, thậm nghĩ sao đến cái tên anh cũng đầy ý nghĩa tuyệt vời như vậy. Ngồi ngây ngốc hồi lâu rốt cuộc cũng nhận ra bệnh ‘si mê cuồng đại’ của mình lại tái phát, Ngư Vi vội đi tắm rửa thay đồ, đưa tay tắt đèn lên giường ngủ.

Dẫu sao cũng nằm giường lạ lại đang ở Bộ gia, Ngư Vi rất khó đi vào giấc ngủ, nghĩ tới hiện giờ cô và Bộ Tiêu đang ở cùng một mái nhà, lầu trên lầu dưới, không biết lúc nào anh sẽ đi ngủ.

Đang mơ màng dần chìm vào giấc ngủ, bỗng hành lang có tiếng ồn ào rất lớn, Ngư Vi chợt bừng tỉnh, tập trung lắng nghe, thì ra Diêu Tổ Quyên đang hát, quả nhiên là ca khúc ‘Tình ca Khang Định’, không ngờ giọng hát của bà hay như vậy, tiếng ca lạnh lốt mà uyển chuyển, dường như xuyên qua mọi rào cản, du dương phiêu lãng khắp nơi.

Lại không biết qua bao lâu, căn nhà lại chìm vào yên lặng, tĩnh mịch đến mức tưởng chừng như chưa từng ồn ào náo nhiệt. Ngư Vi vẫn thao thức chưa đi vào giấc ngủ lại được, nhìn trên màn hình điện thoại, không ngờ đã một giờ rưỡi sáng. Vì khát nước, cô mặc thêm áo khoác ngoài, xỏ dép vào tính đi xuống bếp lấy nước uống.

Phòng cô ở cách nhà bếp một ngã rẽ ngang qua một căn phòng nhỏ. Ngư Vi khép chặt áo khoác đi ra cửa, lòng cảm thấy có gì đó rất lạ, xa xa nhìn thấy ánh đèn trong phòng nhỏ đang chiếu sáng, còn có tiếng động khe khẽ rất nhẹ. Cô bước từng bước đến gần, ánh sáng trong phòng vung vãi ra hành lang tối đen bên ngoài, lúc đi ngang cửa cô thoáng nhìn vào bên trong chợt sững người.

Bộ Tiêu ngồi trên sofa, hai chân gác lên bàn trà, tư thế giống tên lông bông say xỉn đầu đường xó chợ, một tay khoác trên đầu gối, tay kia lơ đãng cầm chai rượu đưa lên miệng.

Màu trắng trong suốt của thủy tinh lộ ra lượng rượu bên trong chỉ còn lại một nửa, nhưng chai rượu tây đó nhìn có vẻ rất nặng. Sau khi uống xong một ngụm, lấy chai rượu khỏi miệng, Bộ Tiêu lướt nhìn ra ngoài, ánh mắt đó thông dong tựa đang mơ hồ đặt một nơi xa xăm nào rồi bất chợt đáp xuống Ngư Vi đang bước qua.

Có một tia hoảng hốt dâng lên trong đáy mắt nhưng rất nhanh sau đó, hai mắt híp lại lộ ra nụ cười mê hoặc, Bộ Tiêu ung dung cất tiếng hỏi: “Hơn nửa đêm rồi, sao cháu không ngủ đi?”

Ngư Vi không biết anh đã say chưa, ánh mắt anh như cười như không, tựa như say mà cũng chẳng phải say. Anh không đỏ mặt giống Diêu Tổ Quyên, mạch suy nghĩ khi nói chuyện rất rõ ràng, nhưng cũng rõ ràng là hoàn toàn khác hẳn với bình thường.

Mặc kệ anh có say hay không, anh cũng đã uống rất nhiều, Ngư Vi đi vào khe khuyên anh: “Chú Bộ, đừng uống nữa.”

Bộ Tiêu gập chân lại ngồi thẳng dậy, cúi đầu cười cười, dịch người trên sofa, vỗ vỗ khoảng trống bên cạnh, nói với cô: “Cháu ở đây với chú một lúc, chú sẽ không uống nữa.”

Ngư Vi ngập ngừng, khoảng trống anh chừa ra cho cô rất nhỏ, cơ thể anh liền sát ngay bên tay vịn sofa. Nhưng cô thật sự không muốn đi, rất muốn được ở bên anh, nghe anh nói chuyện. Vì vậy cô đi qua phía bên kia tính ngồi xuống, nhưng vừa đến gần, cổ tay đã bị anh nắm lấy, cả người bị kéo ngược lại.

Bàn tay anh nóng hổi, cảm giác hơi thô ráp khi chạm vào, anh nắm chặt cổ tay cô, trái tim cô cứ tăng tốc tăng tốc không ngừng, Ngư Vi cúi đầu nhìn anh.

Trên sofa, anh cũng ngẩng đầu lên nhìn cô, ánh mắt say sưa đắm đuối tựa chìm vào cõi mộng, nhưng hai đồng tử rất sáng. Khóe môi Bộ Tiêu lại hiện lên tia cười xấu xa, sau đó gác hai chân lên bàn trà, ngã người

tựa vào ghế, đôi chân dài chặn Ngư Vi lại: “Ngồi đây với chú một lúc đi, đồ chú vui vẻ, chú sẽ để cháu đi.”

Ngư Vi thấy anh lại giả vờ trẻ con rồi, biết không trị được anh, nhất thời dững khí tỏa ra dào dạt, dù sao nhìn qua có vẻ anh đã uống say, cô trầm mặc trong chốc lát, rất nghiêm túc nói: “Chú nói cháu nên ngồi bên này, hay là ngồi trong lòng chú ạ?”

32. Chương 32

“Có thích người lớn hơn cháu nhiều tuổi không?”

Khoảnh khắc đó Bộ Tiêu ngỡ mình nghe nhầm rồi, nhưng ngay sau đó bị cô chọc cho cười không nhịn được, đôi mắt đen híp lại chân mày nhướn lên, kéo cô lại gần hơn, chăm chú nhìn vào đôi mắt đen tròn đang mở to của cô, nhưng anh không nói gì chỉ ngả người ra sau, nụ cười cũng dần rời khỏi khóe môi, im lặng chìm vào đôi mắt đó.

Ngư Vi đâu không lại anh, rốt cuộc cũng bắt đầu rối rắm: “Chú Bộ, chú say rồi, để cháu đi pha cho chú cốc trà giải rượu.”

“Cháu thấy chú say rồi hửm? Bộ Tiêu nhướn mày, cà lơ phất phơ hỏi, nhìn anh như vậy quả thực hình như không đến nỗi say...”

Cô ngộ nguẩy khỏi tay anh, không muốn dung túng anh nữa, sợ anh uống nhiều bị đau đầu nên muốn đi pha trà, nhưng chân vừa đi được hai bước, Bộ Tiêu đã nắm chặt tay cô túm trở lại, trình độ bám người này quả thật ‘ruồi muỗi’ hệt như Diêu Tố Quyên nói. Bộ Tiêu thấy Ngư Vi cứ muốn đi, liền chủ động xuống nước, hệt như đi cắt đất cầu hòa, nhích người sát lại gần cô, giọng nói có chút trẻ con: “Chú không thích uống trà, đáng lắm, chú chỉ muốn cháu ở đây với chú.”

Anh uống say rồi chẳng khác nào đứa trẻ lên ba, Nghi Vi nghĩ nếu anh đã không muốn uống trà giải rượu, vậy thì ngồi với anh một lúc, đồ anh lên lầu ngủ vậy. Cô liền ngồi xuống cạnh anh.

Nào ngờ, Ngư Vi vừa ngồi xuống còn chưa kịp động đậy, Bộ Tiêu hệt như say đến mức mất kiểm soát cả người lão đảo, nhấc đôi chân dài lên nghiêng một cái ngã xuống sofa, đầu anh hết sức tự nhiên rơi xuống gối lên đùi cô.

Động tác này thật sự quá ám muội, trái tim Ngư Vi vọt lên cổ họng, nghĩ tới lỡ như có ai đi ngang qua trông thấy, không phải xong đời rồi sao... Nhưng một ý nghĩ khác đã vùng dậy đập tan ý nghĩ đó, có gì mà xong đời? Cô bị hiểu lầm lên lút ở cùng với Bộ Tiêu, có lẽ trong lòng cô còn cảm thấy vui vẻ hạnh phúc.

Nghĩ vậy, tim Ngư Vi thịch thịch đập nhanh hơn, cô cúi đầu thấy đôi mắt sáng ngời của Bộ Tiêu đang chăm chú nhìn mình. Từ góc độ này nhìn anh rất khác trước đây, chưa bao giờ cô gần anh đến vậy, mái tóc đen nhánh của anh tỏa tỏa trên đùi cô, tự do phóng túng và biếng nhác, khoảnh khắc này giữa hai người không chút khoảng cách.

Trước giờ, phần đùi Ngư Vi vẫn luôn rất nhạy cảm, giờ chỉ cách một tầng vải mỏng manh của bộ đồ ngủ cotton, anh đột nhiên gối đầu lên như vậy, khiến tim cô ngứa ngáy như móng vuốt mèo nhỏ đang cào, vì vậy nhỏ giọng khẽ nói: “Chú đừng loay hoay, nhột...”

“Hửm?” Bộ Tiêu trầm giọng hỏi: “Nhột ở đâu?”

Ngư Vi cắn răng liến chết: “Đùi...”

Bộ Tiêu nghe xong, lập tức bắt tay vào làm chuyện xấu, anh cọ cọ mái tóc mình vào đùi cô, Ngư Vi quả thật không chịu được, vươn tay đè anh lại.

Trong nháy mắt động tác của Bộ Tiêu khựng lại, chỉ cảm thấy bàn tay nhỏ bé của cô luồn vào tóc anh, anh sờ sờ chốc lát, sau đó cảm nhận được Ngư Vi nhẹ nhàng, rất nhẹ nhàng vuốt tóc anh một cái...

Cô vuốt tóc anh.

Anh lập tức trấn tĩnh lại, chợt nghĩ tới trước đây cô từng nói ‘Đàn ông chỉ thích được vuốt ve...’, bé con này sao có thể hiểu rõ đàn ông như vậy.

Từ góc độ của anh nhìn sang, cô như đóa hoa nở rộ khoe sắc rạng rỡ dưới ánh mặt trời, mặc dù suốt đêm nay anh đã thu hết vào mắt mình tất cả những biến đổi của cô, cô cao lên, làn da trắng ngần, tóc đã dài chấm vai, dáng người cũng đầy đặn hơn, nhưng khoảnh khắc này anh mới thật sự nhận ra, cô rất đẹp, đẹp đến mức khiến đôi mắt anh chỉ muốn mãi đắm chìm vào đó.

Dưới ánh đèn trần, làn da cô trắng ngần trong suốt như được chạm khắc từ băng tuyết, khuôn mặt thanh tú ngũ quan xinh xắn như thiên sứ lạc bước xuống trần, cái nốt ruồi duyên nhỏ nhắn trên chóp mũi kia đầy quyến rũ khiến anh muốn phạm tội.

Ngư Vi không nghĩ rằng, cô chỉ nhẹ vuốt tóc anh một cái, Bộ Tiêu đã thành thật ngoan ngoãn nằm im, vì muốn dỗ anh ngủ, cô lại vuốt ve lên mái tóc đen dày đó, nhưng lại phát hiện ra nơi đáy mắt anh ngậm đầy ý cười, chăm chú nhìn cô không chớp mắt, hoàn toàn chẳng chút buồn ngủ.

“Xương cá.” Anh bất ngờ cất tiếng gọi cô, động tác của Ngư Vi khựng lại, nghĩ tới vừa rồi cô vuốt tóc anh như vậy có phần không phải phép, không ngờ nghe câu tiếp theo của anh, tim cô thiếu điều muốn nổ tung ra.

“Cháu định khi nào mới nói chuyện yêu đương?” Bộ Tiêu hỏi.

“Dạ?” Ngư Vi như bơi trong mộng...

Không phút ngừng lại, một loạt câu hỏi như những quả bóng bay thẳng tới tấp: “Cháu thích đàn ông như thế nào?”

Ngư Vi nuốt nước miếng, tim như muốn chọc thủng lồng ngực, khiến cô không dám lên tiếng trả lời, sợ nó sẽ nhảy vọt ra ngoài.

“Có thích người lớn hơn nhiều tuổi không?” Giọng nói Bộ Tiêu cà lơ phát phơ, nhưng không hiểu sao vẫn toát ra vẻ nghiêm túc thẳng thắn và bén nhọn, hỏi xong thấy Ngư Vi không trả lời, anh khẽ nhắm mắt lại, rồi nong nà nhìn cô: “Hửm?”

Ngư Vi bị một đòn cuối cùng của anh đánh cho tan tác, mặt đỏ gần như nở ra máu, trái tim không còn trong lồng ngực nữa rồi. Không đợi cô trả lời, Bộ Tiêu trở mình ngồi dậy, đặt chân xuống đất, ngồi bên cạnh cô cúi đầu lấy gói thuốc lá ra nhét vào miệng một điếu, lúc đốt thuốc anh ngoảnh sang nhìn cô mỉm cười.

“Không cần phải trả lời, dù sao chú cũng say rồi, đúng không?” dáng vẻ tươi cười của anh hư hỏng đến vô hạn, quả thật hết như đồ lưu manh, sau đó anh ngậm điếu thuốc đứng dậy, rạo rức mím môi đi ra phòng ăn nhỏ.

“...” Ngư Vi nhìn động tác Bộ Tiêu rời đi, hoàn toàn không giống người say rượu, bước chân mạnh mẽ vững vàng, lúc đi còn biết xách theo chai rượu đang uống dang dở theo.

Như vậy vừa rồi anh chếch choáng ngà ngà say, là giả sao? Còn có những vấn đề anh hỏi kia, không lẽ là...

Rốt cuộc Ngư Vi vẫn không lý giải được những thắc mắc của mình, cũng chẳng biết anh có say không, nhưng hình như cô lại say rồi. Đêm đó, lúc đi trở về phòng, bước chân cô nhẹ hẫng như bước trên bông, về đến phòng rồi, đóng cửa lại, tựa người vào cửa thật lâu trái tim mới dần tìm lại nhịp đập quen thuộc của nó.

Ngư Vi bị anh trêu chọc cả đêm không sao ngủ được, cảm xúc phập phồng cứ chập chờn lên xuống như cuồng phong khuấy động mặt hồ không cách nào không nghĩ đến anh, lẽ nào Bộ Tiêu đối với cô cũng có chút ý...?

Giữa trưa hôm sau, người tối qua say đến bất tỉnh nhân sự, Diêu Tổ Quyên hét ầm lên: “Đầu lão nương đau chết mất!” Mặt mũi đầy mệt mỏi đi xuống lầu, thấy nhà bếp đã dọn cơm sẵn sàng, nhìn Ngư Vi hải hùng nói: “Còn có cả canh giải rượu nữa, nha đầu con nấu hử?”

Ngư Vi đang xếp đĩa lên bàn, vừa ngẩng đầu lên đã nhìn thấy Bộ Tiêu đi sát phía sau Diêu Tố Quyên, hai tay nhét trong túi quần lắc lư đi xuống, con hươu trong ngực lại bắt đầu đâm đầu chạy loạn, sững người một lúc mới nhớ tới trả lời: “Dạ, con thấy trong bếp còn dư lại cái đầu cá, dì nấu ăn nói tính làm đầu cá kho ớt, nhưng mới say rượu xong ăn cay quá không tốt lắm, nên con hầm nấu chua, mọi người ăn vào cũng có thể giải rượu...”

Bộ Tiêu đã đi tới cạnh bàn, khoác tay lên ghế dựa, cách vòng tròn cái bàn đứng đó nhìn cô, khuôn mặt sáng rỡ vui tươi còn có cả chút hư hỏng quen thuộc, Ngư Vi thấy anh nào bắt đầu hỗn độn lên không xử lý được ngôn từ nữa.

Là ảo giác sao? Rõ ràng ánh mắt đó của anh nhìn cô hết như nàng dâu nhỏ...

“Tối qua cháu ngủ không ngon sao?” Bộ Tiêu nhướn mày ung dung hỏi.

Ngư Vi cố kiềm chế những suy nghĩ đang nháo nhào trong đầu, tiếp tục xới cơm ra bát, nhàn nhạt đáp: “Dạ, sao chú biết ạ?”

Bộ Tiêu cười như cú nỏ xuân ngời, đưa tay kéo ghế ra ngồi xuống, nhìn cô nói: “Mắt cháu thâm quầng thế kia, ai cũng có thể nhìn ra...”

Ngư Vi không nói gì, loại bỏ hết những ý nghĩ xao nhãng của mình, yên lặng đếm xem đã xới đủ bát cơm chưa, bỗng nghe thấy Diêu Tố Quyên hớp một ngụm canh hỏi: “Sao vậy cá nhỏ, có phải lạ giường không, đổi chỗ mới ngủ không được hả? Tối qua thím uống nhiều quá không để ý, cần cái gì cứ nói với thím, không được khách khí đó!”

Rõ ràng đều là tại anh, vậy mà Bộ Tiêu hoàn toàn không thẹn chút nào, Diêu Tố Quyên nói gì anh cũng vờ như không nghe thấy, đưa cái chén của mình cho Ngư Vi: “Lấy cho chú một chén với...”

Sáng sớm nay, Ngư Vi đã nấu một nồi súp, bên trong có đậu hũ, măng bương mùa đông, nấm hương, giá đỗ. Cô múc cho anh một chén đầy, vừa định cho thêm chút dầu vào, lại nghe thấy anh nói không thích ghen, liền trực tiếp đưa qua.

Dù sao cũng là mừng một tết, sau khi ăn cơm trưa xong, không có ai cầu nhàu bắt bọn trẻ phải học bài, mọi người đều nói năm mới tết đến cũng nên thả lỏng thư giãn đầu óc. Vừa đặt chén cơm xuống, Bộ Huy liền đi theo Bộ Tiêu và Bộ Quân Nghiệp ra sân đốt pháo hoa, tiếng pháo vang lên từng đợt, khói trong sân cũng lảng đàng như sương mù. Hồi lâu sau, có tiếng Bộ Quân Nghiệp hét lên, sau đó Bộ Huy đi vào nói cổ áo sơ mi bị bén tia lửa thủng một lỗ. Bộ quần áo này hần mới mặc lần đầu đã bị như vậy, nên nhất thời mặt mày ủ dột buồn bực vô cùng.

Cả đêm qua Ngư Vi không ngủ, lúc này gần như hết chịu nổi hai mắt cứ rử xuống muốn nhắm lại, vừa định về phòng ngủ bù nghe hần nói vậy liền đi qua xem thử.

Bộ Huy cao hơn Ngư Vi khá nhiều, nên hần cúi người hạ cổ áo thấp xuống cho cô xem. May là chỉ cháy một lỗ rất nhỏ, xung quanh đó bị sém đen nhưng cũng không phải chuyện gì lớn, Ngư Vi bảo hần cởi áo ra để cô vá lại.

Lúc sắp xếp hành lý tới Bộ gia, cô sợ quần áo của mình có sự cố gì mắc công làm phiền người khác nên có đem theo hộp kim chỉ nhỏ, không ngờ lúc này lại phát huy công dụng. Diêu Tố Quyên nhìn thấy màn này quả thật phát cỡ trong bụng, những chuyện may vá thế này trước giờ bà chưa từng đụng tới, tay chân rất vụng về. Hiện giờ sự yêu thích dành cho Ngư Vi có thể nói cao như tòa nhà chọc trời Buji ở Dubai, đợi Ngư Vi cầm áo của Bộ Huy đi về phòng rồi, bà bắt đầu ồn ào nói đùa không thôi: “Cái áo này bị cháy đúng là đáng giá, sao không cháy thủng luôn một lỗ thật lớn, để Ngư Vi phải vá cả đời, ở luôn trong nhà chúng ta khỏi đi đâu hết, làm cô dâu nhỏ nhà mình luôn...”

Cả đám người cười rộ lên, lại có vẻ ủng hộ chẳng ai mắng bà đùa giỡn không đứng đắn cả. Chỉ có Bộ Tiêu vắt chéo chân ngồi trên chiếc ghế mây quen thuộc của mình, nét mặt trầm trầm chẳng chút ý cười, đưa mắt nhìn bóng lưng Ngư Vi biến mất ở hành lang phía Đông, trầm nghĩ, tại sao không phải là vá áo cho anh chứ?

Ngư Vi buồn ngủ đến mức không thể chống đỡ được nữa, thầm nghĩ tối sẽ vá lại áo cho Bộ Huy rồi vén chăn chui vào trong, vừa đặt lưng xuống đã ngủ ngay, vì quá mệt nên cô ngủ rất sâu, không biết ngủ được bao lâu, mãi đến khi bị lung lay mới tỉnh dậy.

Ngư Vi mơ mơ màng màng mở mắt ra, thấy Ngư Na đang ngồi ở mép giường gọi mình. Cô ngó người ra một lúc, mãi đến khi Ngư Na bật đèn đầu giường lên, Ngư Vi mới dần tỉnh táo lại, cô thấy vẻ mặt Ngư Na khá lo lắng, có chút mơ hồ hỏi: “Sao vậy?”

“Chị, em lên gọi chị!” Ngư Na hạ giọng xuống thật thấp, tuy phòng ngủ đóng cửa, nhưng cô bé vẫn hết sức cẩn thận tiến sát lại gần: “Tình địch của chị đang ở dưới phòng khách đó!”

Ngư Vi nghe không hiểu, nhú mồm lại, mở chăn ra ngồi dậy: “Em nói gì?”

“Người phụ nữ kia vừa tới, nói sẽ ở lại ăn cơm tối, là ông nội Bộ và bác gái sắp đặt giới thiệu bạn gái cho chú Bộ...” Ngư Na tóm tắt rất đơn giản rõ ràng, vẻ mặt đầy lo lắng: “Chị không sốt ruột sao?”

Ngư Vi vừa nghe xong lập tức hiểu ra, hôm đó lúc ông nội Bộ mắng Bộ Tiêu, cô đã nghe thấy ông cụ dặn dò Diêu Tố Quyên tìm người giới thiệu cho anh, nhưng thật sự cô cũng không có gì nôn nóng.

“Sốt ruột cũng vô ích.” Kỳ thật Ngư Vi vẫn chưa tỉnh táo hẳn, nhìn vào điện thoại phát hiện đã hơn bốn giờ.

“Cũng đúng, chị cũng không có cách nào cạnh tranh được, vừa khác biệt thế hệ, lại vẫn còn là học sinh...” Ngư Na tức giận bất bình thay cho chị gái, cái miệng nhỏ chu lên: “Chị không khó chịu thật sao? Người phụ nữ vừa tới trông cũng xinh đẹp, gia thế tốt, hơn nữa vừa nhìn là biết ngay có tình ý với chú Bộ!”

Ngư Vi nhàn nhạt mỉm cười, véo mặt Ngư Na một cái, có chút mệt mỏi chẳng muốn nhúc nhích.

Nói không khó chịu là nói dối, nhưng không đến mức phải khổ sở, cùng lắm chỉ là đôi chút phiền muộn. Ở bên anh lâu như vậy, Ngư Vi xem như rất hiểu Bộ Tiêu. Xinh đẹp, gia thế tốt, nếu có thêm đoan trang rộng lượng, hiền thực quý phái... đối với anh mà nói hoàn toàn không có sức thu hút.

Đó là những điều tốt đẹp trong mắt người khác, nhưng trong mắt anh lại hết sức tầm thường.

Ngư Vi đứng dậy đi rửa mặt, chờ đến giờ ăn cơm tối mới cùng Ngư Na ra ngoài đi xuống phòng khách. Từ xa, đã nhìn thấy cô gái Diêu Tố Quyên giới thiệu cho Bộ Tiêu, quả nhiên giống như những gì cô hình dung, váy dài, tóc dài, nụ cười dịu dàng, nói chuyện nhỏ nhẹ, quả thật rất xinh đẹp và vóc dáng cũng rất cao. Ánh mắt cô ấy rơi trên người Bộ Tiêu chỉ có thể nói dịu dàng như nước. Lúc ăn cơm tối ngồi bên cạnh anh hết như chim nhỏ nép vào người, từng cái đưa tay vuốt tóc cũng tràn ngập hương vị phụ nữ.

Nhưng Bộ Tiêu hoàn toàn không có gì khác thường ngày, thấy Ngư Vi đi tới, trên mặt vẫn là nụ cười ngả ngớn quen thuộc, còn hỏi cô có ngủ được không. Lúc ngồi xuống ăn cơm, trừ bên cạnh có một cô nàng tỏa hương ngào ngạt khiến anh có chút phát phiền ngoài ra không còn gì đặc biệt.

Diêu Tố Quyên thấy đối tượng mình giới thiệu bị lạnh nhạt, trong lòng đang lôi lão Tứ ra mắng mấy vòng. Thật ra bà cũng rất khó xử, bà biết rõ trong lòng lão Tứ đã có ý trung nhân, nhưng ông cụ cứ nhất định bảo bà phải gánh vác cái vai trò bà mối lắm phiền toái này, bà đành phải đưa đầu chịu trận chứ còn biết phải làm sao. Nghĩ tới dù gì cũng phải giữ thể diện, liền nói với Bộ Tiêu: “Lão Tứ, chú đừng ăn có một mình, phải gấp thức ăn cho Linh Linh nữa chứ!”

Bộ Tiêu ngược mắt lên, nhú mồm, giọng nói thiếu ăn đòn: “Linh Linh là vị nào vậy? À? Lẽ nào quý danh của Triệu tiểu thư đây, gọi là Linh Linh?”

Quả nhiên, con gái nhà người ta liền đỏ bừng mặt, ngượng ngùng thỏ thẻ: “Em không phải họ Triệu, em họ Tôn, là Tôn Linh Linh.”

Diêu Tố Quyên lại thiếu điều muốn tức chết, để cứu vớt lại, vội vàng cười nói: “Cái này, mọi người thường nói sao ta! Linh Linh cái tên này rất êm tai, nghe qua liền cảm thấy vô cùng xinh đẹp, mềm mại trong veo như nước!”

(Tên của Tôn Linh Linh phát âm gần giống nghĩa là xinh đẹp, tươi ngon mọng nước.)

Tôn Linh Linh được khen có chút xấu hổ, cái mông khê xê dịch trên ghế, cúi đầu e thẹn mỉm cười.

Bộ Tiêu ‘À’ một tiếng ra vẻ thông suốt, nghe theo lời dạy bảo của chị dâu cả, rất kín đáo gấp một miếng chân giò kho tàu lớn nhất trong tô đặt vào chén cô nàng, sau đó cũng phụ họa nói: “Ừm... cái tên này rất hay, nghe đặc biệt nhiều nước.”

Cả bàn ai nấy đều choáng váng, Bộ Huy quả thật không nín được nữa rồi liền ngồi thụp xuống dưới cười ngặt nghẽo, Bộ Quân Nghiệp cũng phụt cơm ra ngoài, sau đó ôm cháu trai cười đến không thở được. Trên bàn ăn hết như có cơn bão càn quét qua, chẳng khác nào hiện trường tai nạn, nhất thời một đồng hỗn độn.

Ngư Vi nghe không hiểu ý gì, nhưng nhìn bầu không khí trên bàn, cũng biết lời nói đó quá đáng, quả nhiên thấy Tôn tiểu thư phía đối diện nháy mắt mặt đỏ bừng lên, còn duỗi bàn tay nhỏ nhắn kéo tay áo sơ mi trắng của Bộ Tiêu, động tác vô cùng diễm đạm đáng yêu, Bộ Tiêu đang ngồi yên, bị lôi kéo có chút phiền, biếng nhác nhìn qua: “Trong veo như nước, cô kéo tôi làm gì vậy?”

Ông cụ Bộ thấy con gái và cháu trai mình cười vật vờ, tức giận đập mạnh lên bàn một cái thiếu điều muốn phá nát cái bàn, nhìn Bộ Tiêu rống lên: “Anh cút cho ta! Lên lầu quỳ đi!”

Bộ Tiêu thở dài gác đĩa xuống, đứng dậy đi lên lầu, nhưng nhìn vẻ mặt anh vô cùng cao hứng, lúc đang đưa đi ngang qua Ngư Vi còn nhìn cô nháy nháy mắt, Ngư Vi không hiểu anh có ý gì, chỉ nghe thấy dưới chân vang lên âm thanh rất nhỏ. Đợi Bộ Tiêu lên lầu rồi, cô mới nhìn xuống thì thấy một viên giấy nhỏ tròn vo.

Không có ai khác nhìn thấy, Ngư Vi nhặt viên giấy lên giấu kỹ trong tay, tìm một nơi không có người mở ra xem, vừa mở ra lập tức không nhận được phỉ cười một tiếng.

Trên tờ giấy nhãn nhúm là bức tranh manga biếm họa, Bộ Tiêu vẽ Tôn Linh Linh, tóc dài, tay dài, chân dài, méo mó nghiêng lệch vô cùng ma quái, bên cạnh còn viết ba chữ chẳng chút để tâm, ‘Triệu tiểu thư’...

33. Chương 33

“Khoảnh khắc Bộ Tiêu nghe thấy cái tên đó, vẻ mặt trở nên rất kỳ lạ, hết sức kỳ lạ.”

Tối đó, Bộ Tiêu còn chưa kịp ăn cơm đã bị ông cụ mắng đuổi lên lầu. Nhưng trái lại Tôn Linh Linh ngồi chơi ở Bộ gia rất lâu, ăn cơm xong lúc uống trà, cô nàng vô cùng thùy mị ngồi trên sofa vuốt lại nếp váy, đột nhiên nhìn thấy Ngư Vi giúp châm trà, ánh mắt dừng lại quan sát Ngư Vi rất lâu rồi nhìn Diêu Tố Quyên tỏ mò hỏi: “Cô bé này là ai vậy? Bà con xa nhà chúng ta sao chị?”

Ngư Vi nghe cô ấy nói vậy, mấy chữ ‘nhà chúng ta’ cứ cố tình len vào tai cô không khống chế được, rồi nghĩ tới bức hình Bộ Tiêu vẽ cô ấy, mơ hồ có chút buồn cười anh.

Nhưng khi nghe câu tiếp theo của cô ta, bao nhiêu suy nghĩ tốt đẹp của cô nháy mắt tan thành mây khói.

Diêu Tố Quyên giải thích qua loa, nói là cháu gái đồng đội cũ của ông cụ, ba mẹ đã mất chỉ còn hai chị em, nói mọi người yêu thương như con cháu trong nhà. Tôn Linh Linh nghe xong lập tức bụm hai tay lên mặt, há hốc miệng, mắt rưng rưng nước, nhìn Ngư Vi nói: “Chao ôi, thật đáng thương, xin lỗi nha, cô không nên hỏi.”

Ngư Vi thấy cô ta phản ứng mạnh như vậy, nhìn cô với ánh mắt đầy thương hại đồng tình, Ngư Vi nhẹ nhàng đặt chén trà xuống trước mặt, nhàn nhạt nói: “Mỗi người có một cuộc sống khác nhau, cháu không thấy mình đáng thương.”

Nói xong, Ngư Vi ngồi trên sofa bên cạnh cúi đầu uống trà. Tôn Linh Linh trợn mắt nhìn cô. Diêu Tố Quyên nghe thấy những lời Tôn Linh Linh vừa nói quả thật khiến người ta khó chịu vội mở lời chuyển đề tài, nhưng trò chuyện một lúc, không hiểu thế nào, Tôn Linh Linh lại nhắc tới: “Ba ba em cũng thường xuyên tài trợ cho mấy học sinh nghèo, mấy đứa nhỏ đó lớn lên trong núi, thật sự rất đáng thương, đến cơm cũng không có mà ăn, em cũng không dám nghĩ tới nếu em mà sinh ra trong một gia đình như vậy...”

Sau đó, cô ta nhỏ giọng kể sát lại nói với Diêu Tố Quyên, có thể đón đứa trẻ mình trợ cấp tới nhà đón năm mới, ông cụ thật sự nhân từ... Cô ta cho rằng Ngư Vi không nghe được, nhưng không chỉ Ngư Vi nghe thấy, cả Ngư Na cũng nghe rất rõ, Ngư Vi thấy con bé cứ cúi đầu xuống thật thấp.

Tối đó, sau khi về phòng, Ngư Na không trở về phòng mình mà đến phòng Ngư Vi, ngồi trên giường nhìn cô vá áo cho Bộ Huy.

“Chị, sau này chúng ta cố gắng đừng đến...” Ngư Na cúi đầu khẽ nói: “Cứ như thế này, đến khi nào chú Bộ mới có thể thích chị chứ, cách vai vế, chúng ta ăn uống quần áo đều là tiền trong nhà chú ấy, còn ở đây gây phiền cho người ta nữa.”

Động tác của Ngư Vi khựng lại, cây kim trên tay cứng đờ. Cô rất hiểu Ngư Na, con bé là một đứa trẻ rất thông minh và nhạy cảm, đặc biệt có mắt nhìn người. Trải qua thời gian dài ở nhà Từ Ấu Oánh, bản thân cô đã rèn luyện trở nên bách độc bất xâm, dầu muối không vào, nhưng Ngư Na còn bé lòng tự trọng rất lớn, hôm nay rất bức bối khó chịu.

“Mặc dù bác gái cũng giống như mẹ, ông nội Bộ cũng xem hai chúng ta như cháu gái, mọi người trong nhà đều rất tốt, rất ấm áp, nhưng cứ như thế này, đến lúc nào chú Bộ mới nhìn thấy chị ...” Ngư Na nói nói một hồi, nước mắt loạt xoạt rơi xuống.

Ngư Vi để cái áo của Bộ Huy sang một bên, đi tới, ngồi xổm xuống trước mặt Na Na, đưa tay lau nước mắt cho con bé, dỗ dành: “Không sao đâu, sớm muộn gì cũng sẽ có ngày như thế, bây giờ chú ấy nhìn thấy chị hay không cũng không có gì quan trọng.”

Ngư Na lau hết nước mắt, im lặng, Ngư Vi muốn tránh sang chuyện khác nên hỏi: “Đúng rồi, chị biết em thích vẽ tranh, qua tết này cho em đi đăng ký học vẽ nha?”

Dù dỗ hồi lâu, tâm trạng Ngư Na đã vui vẻ trở lại, sau khi em gái về phòng, Ngư Vi đi tắm, những giọt nước lách tách rơi xuống tóc, xuống người, Ngư Vi nghĩ đến lời em gái. Hiện giờ cô ăn của Bộ gia, mặc của Bộ gia, còn ở trong nhà người ta, thân phận thế này thật sự không nên mơ mộng hão huyền bất cứ điều gì.

Chỉ khi nào độc lập về kinh tế, cô mới không biết xấu hổ mà thổ lộ với Bộ Tiêu.

Tắm xong, Ngư Vi lại lấy quyển sổ nhỏ của mình ra ngồi vào bàn tính toán, tóc cũng chưa kịp hong khô, vừa cầm bút lên đã nghe có tiếng gõ cửa, lúc này cô mới nhớ ra, có lẽ Bộ Huy tới lấy áo sơ mi của mình, cô sửa sang lại quần áo rồi đi ra mở cửa.

Cửa vừa mở ra, Bộ Huy lập tức sững sờ, trong phòng Ngư Vi chỉ mở một cái đèn bàn nhỏ như hạt đậu, ánh sáng mờ ảo, đập vào mũi là hương thơm dầu gội trên mái tóc còn ẩm ướt. Cô vừa tắm xong, tóc vẫn chưa hong khô, càng lộ ra nét mềm mại sáng bóng, những giọt nước còn đọng nơi ngọn tóc khẽ rớt xuống từng giọt từng giọt, làn da trắng mịn màng, đôi mắt đen láy trong veo, tựa như có một làn hơi nước bao phủ khắp người.

Bộ Huy đứng ngây người, sau đó núi đồ đang ôm trong ngực lộp bộp rớt đầy đất.

Vừa rồi Diêu Tố Quyên nhét vào tay hần cả đồng đồ bảo hần xuống lầu đưa cho Ngư Vi, một cái gối lớn và cả sữa tắm, dầu gội, nước uống, đồ ăn vặt, đủ thứ đếm không hết, lúc đi trên đường còn bị rớt lên rớt xuống mấy lần, lúc này cả núi đồ đổ hết xuống ngay cửa.

“Tớ tới lấy áo sơ mi, tiện thể đem cho cậu...” Bộ Huy nói còn chưa dứt lời, Ngư Vi đã ngồi xổm xuống giúp hần nhặt lên, khoanh khắc đó, đầu hần vang lên một tiếng ‘ong’ như búa gõ.

Ngư Vi vừa tắm xong, mặc một bộ đồ ngủ cotton sọc vằn dương trắng rộng thùng thình rất mềm mại đáng yêu, lúc cô ngồi xổm xuống, cổ áo đột nhiên mở rộng ra, cảnh quan bên trong đập vào mắt hần.

Áo ngực màu trắng, và cả đường cong tròn trịa trắng ngần khiến người ta phọt máu, trên ngực còn có một nốt ruồi chu sa nho nhỏ...

Hình ảnh đó thoáng cái đã vút khỏi tầm mắt, vì Ngư Vi ôm cái gối đặt ngay trước ngực, rồi tiếp tục nhặt những thứ khác lên. Nhưng chỉ một thoáng lướt qua đó, đã khiến cái hần kết nơi cổ họng hần trượt lên trượt xuống, mặt đỏ tới mang tai, đầu giống như bị người ta nện vào choáng váng.

“Thật sự không cần nhiều thế này đâu, sữa tắm, dầu gội và cả kem dưỡng da ở nhà tớ đều có...” âm thanh êm ái của cô cứ nhẹ nhàng bay bay trong không trung rót vào tai hắn, tim Bộ Huy đập loạn lên, vì sao giọng nói của cô lại êm tai dễ nghe đến thế, mỗi khi cô cất lời, dường như cả thế giới này chỉ còn lại âm thanh của cô.

Ngư Vi đứng dậy, ôm hết những thứ vừa nhặt được đặt lên giường, Bộ Huy vẫn đang đứng lưỡng lự ở cửa không biết nên vào hay không, chỉ cảm thấy miệng đắng lưỡi khô. Đứng một hồi, hai chân đã tự giác đi vào, nhiệt độ trong phòng cô khá cao, hương thơm ấm áp lan tỏa khắp nơi khiến hắn cứ như mơ như tỉnh.

Ngư Vi lấy cái áo vừa vá xong đưa cho Bộ Huy, hỏi: “Có được không? Tớ sợ cậu không thích màu đỏ, nên chọn màu đen.”

Bộ Huy cúi đầu, nhìn thấy chỗ bị rách trên cổ áo sơ mi trắng của mình đã được thêu lên một ngôi sao nhỏ màu đen, trông còn thời trang hơn trước đó nhiều, thật sự rất đẹp mắt.

“Ừm, cảm ơn.” Bộ Huy cầm chiếc áo sơ mi trắng trên tay, tim vẫn đang bịch bịch nhảy loạn xạ.

“Cậu quyết định thi đại học ở thành phố G thật tốt quá, bác gái và ông nội Bộ đều rất vui.” Ngư Vi nhớ tới mấy lời hôm qua Diêu Tố Quyên nói, quyết định khích lệ hắn: “Cậu thông minh như vậy, nếu quyết tâm, đại học G không thành vấn đề đâu.”

Bộ Huy nghe thấy cô lại bắt đầu khen hắn, kỳ thật thời gian học chung với cô lâu như thế, hắn đã sớm phát hiện ra, những lời khen của Ngư Vi chẳng có chút căn cứ nào, chỉ đơn thuần muốn dỗ hắn vui mới nói vậy. Lần trước, cô cầm một đề toán nhờ hắn hướng dẫn, thật ra bài toán đó nằm trong sách bài tập mà cô đã làm qua rất nhiều lần, hơn nữa cô cũng không phải là con mọt chỉ biết cắm đầu vào học cho tới chết, cô thật sự rất thông minh.

“Cậu sẽ giúp tớ sao?” Bộ Huy đột nhiên hỏi.

Ngư Vi sững sốt, tròn to mắt nhìn Bộ Huy, đây là lần đầu tiên hắn nghiêm túc hạ thấp mình, hỏi cô có thể giúp hắn hay không, Ngư Vi không khỏi mỉm cười: “Dĩ nhiên rồi, chỉ cần có thể giúp được, tớ sẽ cố hết sức.”

Cô vẫn nói với âm điệu đó, chẳng khác nào một lão cán bộ, nhưng giờ đây hắn nghe ra, nhìn cô có vẻ ‘giả đúng đắn’ nhưng tâm ý của cô thật sự rất chân thành, hơn nữa đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy cô mỉm cười với hắn.

Lúc Bộ Huy trở về phòng của mình, trái tim vẫn còn treo lơ lửng như đang bị gió lùa tứ phía, càng giống như lơ trên lửa. Hắn ngã vật xuống giường, vùi đầu trong chăn, rồi lại cầm cái áo sơ mi đưa lên trước mặt nhìn chăm chú, lúc ngón tay chạm tới ngôi sao năm cánh kia có một loại cảm giác thô ráp gồ ghề, hắn cầm cái áo sát lại gần, đột nhiên ngửi thấy trên y phục của mình còn lưu lại mùi hương của Ngư Vi.

Trên người cô có mùi hương thoang thoảng, là hương thơm phảng phất sự mềm mại dịu dàng.

Nhổm người ngửi một cái, đột nhiên trong đầu hắn hiện lên hình ảnh vừa nãy đã chứng kiến khi cô xỏm người ngồi xuống, Bộ Huy tâm phiền ý loạn cào một cái lên mái tóc rối bời, khẽ thở dài phủ cái áo sơ mi lên mặt, cảm thấy toàn thân khô nóng, mắng một câu: “Thật phiền chết mình...”

Lúc Diêu Tố Quyên và ông xã đưa ông cụ Bộ về phòng, lại nghe ông cụ tiếp tục cầu nhàu, nói nhất định năm nay phải cưới vợ cho lão Tứ, còn nói cô gái hôm nay tới nhà ăn cơm rất được, ông cụ người rất vừa ý, bảo Diêu Tố Quyên tiếp tục sắp xếp cho Bộ Tiêu và Tôn Linh Linh gặp nhau.

Tuy ngoài miệng đáp ứng, nhưng trong lòng Diêu Tố Quyên khó chịu muốn chết, lúc đi ra khỏi phòng ông cụ, Diêu Tố Quyên trút giận lên ông xã, hét đánh đấm tới ngất vẹo: “Anh nói thử xem, sao lão Tứ cứ khiến người ta chán ghét vậy chứ! Dựa vào cái gì mà em phải xử lý chuyện này? Em có trêu chọc ai đâu!”

“Chuyện này liên quan gì tới anh đâu...” Bộ Tĩnh Sinh cảm thấy nắm tay nhỏ của bà xã như gió giật mưa rào nện lên người mình, đau đến hít hà, liền chụp một cái nắm lấy tay Diêu Tố Quyên: “Được, được, không phải ba rất vừa ý cái gì nước trong veo kia sao? Em lại đứng giữa tác hợp cho họ, đợi kết hôn rồi, vậy là có người trị được lão Tứ.”

Diêu Tố Quyên phát hồn trừng mắt nhìn ông xã, thầm nghĩ hần và ông cụ đúng là bụng dạ thiếu vận hành cứng đờ như cọc gỗ, mắt nhìn phụ nữ chỉ có thể kết luận một câu ‘thối hoắc’. Chỉ cần nghĩ tới mấy lời tối nay Tôn Linh Linh đã nói với nha đầu Ngư gia kia, Diêu Tố Quyên sẽ không thể nào để cho cô ta vào cửa, nói chuyện chẳng khác nào người có kiến thức nông cạn, hời hợt và thiếu cận, không có tình thương không có ánh mắt, còn một thân bệnh công chúa, nếu thật cưới vào nhà, bà là người đầu tiên không chịu nổi!

Hơn nữa, Tôn Linh Linh như vậy, cửa nào mà trị được lão Tứ hồ ly kia?

Nghĩ tới chuyện này, Diêu Tố Quyên liền phình to cả đầu, lại nghĩ tới lúc này hần châm chọc Tôn Linh Linh không chừa cho mình chút mặt mũi nào, lửa giận liền phụt lên, bà lẹp xẹp lẹp xẹt lê dép lên lầu hai tìm Bộ Tiêu tính sổ. Lên tới nơi phát hiện hần không có quỳ trong phòng nhỏ, cũng không ở trong phòng ngủ, tìm hơn nửa ngày, mới tóm được hần đang ở trong bếp.

Hơ, hần thì tốt rồi, rảnh rỗi thoải mái ngồi ở phòng bếp nhỏ nấu mì ăn, tiện thể còn cầm thêm chai bia.

“Chị dâu, chị cũng tới ăn một chút hử?” Bộ Tiêu chọc đôi đũa vào nồi, gấp mấy sợi mì lên, xoay xoay xoắn lại, hướng về phía Diêu Tố Quyên, cợt nhả hỏi.

“Tối cái rắm! Chú đúng là muốn làm chị tức chết mà! Diêu Tố Quyên tức giận đi tới đập một phát vào chân anh.

Bộ Tiêu bị đập cho một cái, chẳng đau đớn gì, liền phì cười, đôi mắt hoa đào đen láy ngấp ánh cười, vừa gấp mì vừa nói năng ngọt xớt: “Chị dâu, chị tức em làm gì, em là một tên đàn ông hư hỏng, không đáng để chị phải tức đến mức mấy cái nếp nhăn bé xíu nó lại dài ra thêm thế này...”

Diêu Tố Quyên khế cắn răng, hết cách, bó tay rồi, đợi Bộ Tiêu rửa mặt xong đi ra, mở hai chai bia ướp lạnh xách vào phòng nhỏ bên cạnh bếp. Lúc ngồi xuống sofa, bà ngồi đối diện Bộ Tiêu, vừa ngồi xuống, lão Tứ đã đưa một chai bia qua, nháy nháy mắt nhìn bà nịnh nọt.

Nhìn bộ dạng hồ ly này của hần, muốn giận cũng không giận nổi, Diêu Tố Quyên uống một hớp bia, ngổn ngang trăm mối thở dài thượt: “Chị tìm chú cũng không có chuyện gì khác, chú nên biết, giới thiệu đối tượng gặp mặt cho chú không phải là ý của chị. Ông cụ cứ khẳng khẳng bảo chị lo liệu, sao chị có thể từ chối được, chị biết rõ trong lòng chú đã có người mình thích, nhưng chú phải chừa cho chị chút mặt mũi chứ, cần gì phải trêu chọc người ta trước mặt mọi người, khiến người ta biến thành trò đùa cho cháu chắt trong nhà!”

Bộ Tiêu cười đến xấu xa, chau mày: “Xin lỗi, chị dâu, cô ta bám hơi chặt, muốn cô ta chán ghét em, chỉ có thể làm vậy...”

Diêu Tố Quyên nghe vậy, phì cười: “Lần này bàn tính hồ ly của chú gãy sai rồi, trước khi đi cô nàng nói rất thích dạng đàn ông xấu xa như chú, haizz, chị cũng phải bái phục, trước khi giới thiệu cho chú chị không nhìn ra cô ta thiếu đầu óc như thế...”

Bộ Tiêu nghe thấy chị dâu cả mắng ‘nước trong veo’ như thế, cúi đầu cười rộ lên, sau đó uống thêm hớp bia.

Diêu Tố Quyên lại thở dài, nghiêm mặt nói: “Được rồi, trọng điểm không phải chuyện này, chị chỉ muốn hỏi, người trong lòng chú rốt cuộc là thực nữ mỹ miều con gái danh giá nhà ai, chú theo đuổi không được, chị dâu thay chú nghĩ cách, vốn dĩ chú kéo dài như thế, còn không phải vì chưa theo đuổi được người ta sao, chú chưa cưới vợ một ngày, ông cụ hỏi thúc chị một ngày, hà tất phải như vậy, cả hai phía đều không thu được kết quả gì!”

Bộ Tiêu nghe thấy Diêu Tố Quyên hỏi như vậy, ngẩng đầu lên híp mắt lại, khế liếm khóe môi, lộ ra nụ cười đầy ý vị sâu xa nhưng không mở miệng nói gì.

“Vẫn không thể nói sao?” Diêu Tố Quyên trừng to mắt, nghĩ thầm chuyện này không bình thường, thật sự không bình thường, từ trước tới giờ Bộ Tiêu không phải là người dè dặt, bảo thủ như thế, bà nhủ mày nghĩ ngợi, đột nhiên trong lòng lộp độp một cái, hoảng hồn nói: “Chú thật sự... thích một người không thể nói ra hả?”

Ánh mắt Bộ Tiêu như chìm sâu vào cái bát đang đặt trên mặt bàn, sợi mì đã nở phình to hết ra, anh thở dài khẽ nghiêng người ra sau tựa vào sofa, bình thần nói: “Cũng không phải không thể nói.”

“Vậy chú mau nói đi!” Diêu Tổ Quyên bị anh làm cho sốt ruột muốn chết.

“Chị dâu,” Bộ Tiêu trầm ngâm một lúc, sau đó nhướn mày cười cười: “Tháng sáu, em nói cho chị biết.”

Tháng sáu? Tháng sáu thì sao... Thi tốt nghiệp trung học?

Đôi mày thanh tú của Diêu Tổ Quyên khóa chặt hai giây, đột nhiên mắt trừng to hết cỡ, mặt mũi đầy kinh ngạc, muốn nói lại thôi, dường như đất bằng nổi sóng, sấm động giữa trời quang, chỉ tay về phía Bộ Tiêu hít một hơi thật sâu: “Chú, chú...”

Bà cảm thấy hết sức kinh ngạc, không dám tin, cảm giác rối rắm phức tạp bỗng xông tới, nhưng lại thấy vẻ mặt của Bộ Tiêu rất nghiêm túc, hoàn toàn không có gì là đùa giỡn.

Có trách thì trách mình quá thông minh, Diêu Tổ Quyên gần như choáng váng khi hiểu ra ý của lão Tứ, nhưng ngay sau đó liền thừa nhận chuyện này không phải không có khả năng xảy ra. Diêu Tổ Quyên ngáy ngẩn hồi lâu, mới từ từ bình tĩnh trở lại, đắn đo rất lâu vẫn không dám tin mở miệng hỏi: “Ngư Vi?”

Bà chỉ thấy khoảnh khắc Bộ Tiêu nghe thấy cái tên đó, vẻ mặt trở nên hết sức kỳ lạ, rất kỳ lạ, kỳ lạ đến không cách nào miêu tả được, nhưng chỉ sau tíc tắc ngăn ngủi đó, anh mỉm cười tựa như mỉm cười, lộ ra đôi chút dịu dàng, sau đó gật đầu: “Ừm.”

34. Chương 34

“Cô sẽ nỗ lực hết sức để có thể đuổi kịp anh.”

“Ông trời ơi!” Diêu Tổ Quyên ôm ngực, cả người xụi lơ trên sofa, hai mắt mở to kinh ngạc đến thất thần.

Bộ Tiêu nhìn dáng vẻ này của chị dâu cả, biết bà khó mà tiếp nhận ngay được, anh yên lặng uống bia.

“Không phải chứ...” Diêu Tổ Quyên nhú mày, nói không nên lời: “Thế nào mà con dâu nhỏ đến tay rồi lại bay mất là sao?”

Bộ Tiêu nghe mấy lời này, cảm chai bia, nhướn mày dáng vẻ vô lại soi mói: “Đến tay chị lúc nào chứ?”

Diêu Tổ Quyên nhìn anh vô cùng khí thế, cười châm chọc: “Ồ, vậy không lẽ, đến tay chú?”

Bộ Tiêu quả nhiên nghẹn họng không nói được câu nào, cúi đầu nhìn chai bia trên tay.

Diêu Tổ Quyên là ai chứ, nhìn bộ dạng này của lão Tứ, biết ngay hẳn chẳng khác gì mình, chỉ là thâm thương trộm nhớ muốn tóm ‘con cá nhỏ’ kia, có điều chuyện này... Tính bà vốn hào sảng cởi mở nên chẳng mấy chốc đã nghĩ thông, tuy lão Tứ lớn hơn Ngư Vi đến mười tuổi, nhưng xã hội bây giờ vốn chẳng xa lạ gì mấy chuyện này, trâu già gặm cỏ non còn ít sao, đừng nói chỉ là một chữ ‘chú’ gọi người không chung huyết thống, có những người còn kêu bằng ‘cha nuôi’ mà vẫn kết hôn bình thường. Có điều bà có thể thông suốt nhưng người bảo thủ như ông cụ không biết có chấp nhận nổi không đây?

Dù sao ông cụ Bộ cũng thương yêu nha đầu Ngư gia như cháu ruột, giờ đừng một cái gả cho con trai mình, chắc ông cụ chẳng dễ gì đồng ý... Diêu Tổ Quyên nghĩ nghĩ một hồi chợt bừng tỉnh cắt ngang, nghĩ gì mà nghĩ, tự nhiên bà rảnh quá ngồi đây lo củ cải mặn, củ cải nhạt có ít gì chứ? Nói không chừng cô bé con nhà người ta không thích lão Tứ cũng chẳng thích con trai bà!

Diêu Tổ Quyên uống một ngụm bia, cười rộ lên: “Được! Suy cho cùng, còn chưa nuôi cá béo mập lên đâu, rốt cuộc sẽ rơi vào tay ai, phải xem cá muốn cắn cái móc câu nào. Chuyện này trước mắt cứ thế đã, những thứ khác không nói, nhưng con cá này quyết không để nhà khác chạm vào, nhà chúng ta gần quan được

hưởng lộc ai tóm được cũng tốt nhưng không được để phù sa chảy ruộng ngoài. Chị không có ý kiến, rốt cuộc là con dâu hay chị em dâu, đều phải chờ xem ý trời...

Bộ Tiêu nghe Diêu Tổ Quyên nói một tràng thuyết pháp ‘câu cá’ không khỏi phì cười, anh thật không ngờ chị ấy lại có thể tiếp nhận nhanh như vậy.

Người chị dâu cả này của anh, ở nhà chính là ‘Vương Hy Phượng’*, đi ra ngoài quản lý công ty của anh trai cả, mọi việc đều thuận buồm xuôi gió, chính xác hơn là chạm tay tới đâu việc kinh doanh đâm chồi nảy lộc tới đó, chính là một nữ cường nhân. Bước đầu được bà tán thành như vậy, Bộ Tiêu cảm thấy không có gì phải quá băn khoăn lo lắng nữa.

(*Vương Hy Phượng: nhân vật Phượng Ớt trong bộ truyện nổi tiếng ‘Hồng Lâu Mộng’.)

Vào mùa đông, năm giờ sáng trời vẫn còn rất tối, ngoài cửa sổ là một màu đen nhánh. Đêm qua lúc đi ngủ, Bộ Huy không kéo rèm cửa sổ, giờ vừa mở mắt nhìn ra ngoài tuyết đang rơi ào ạt như từng ánh chớp bạc lóe qua.

Hệ thống lò sưởi dưới nền nhà hoạt động rất mạnh, trong phòng vừa nóng vừa ngọt ngào, lúc này đột nhiên bị tỉnh giấc, vén chăn lên, cả người đều nhóp nhép mồ hôi, trong chăn vẫn còn phả ra hơi nóng. Bộ Huy cảm thấy khắp đầu tóc đều ẩm ướt, lại nghĩ đến giấc mơ vừa rồi, hẩn hít một hơi thật sâu, vuốt ngược hết tóc ra sau gáy.

Trong bóng tối, hẩn cảm thấy vô cùng phiền loạn, lòng dạ rối bời, một giấc mộng vô cùng chân thật đẹp như hoa gấm. Trước giờ, mỗi khuôn mặt trong những giấc mơ của hẩn đều mông lung mơ hồ, không thể nhận ra đó là ai, đôi khi vừa tỉnh dậy đã xóa sạch trong ký ức, nhưng khuôn mặt trong giấc mơ vừa rồi, hẩn lại nhớ rất rõ.

Tung người xuống giường, Bộ Huy thở dài, lấy một cái quần lót khác đi tới phòng tắm.

Đây là lần đầu tiên hẩn dậy sớm như vậy trong kỳ nghỉ. Bộ Huy tắm rửa sạch sẽ xong ra khỏi phòng tắm vẫn chưa tới bảy giờ, thấy vậy hẩn ôm bóng rổ đi xuống lầu, nào ngờ nhìn thấy Ngư Vi đang ngồi trên ghế sofa trong phòng khách.

Cả người hẩn lập tức cứng đờ, hẩn không cách nào không chế được những hình ảnh trong giấc mơ đêm qua ào ạt hiện về, đang lúc khẩn trương căng thẳng như vậy, Ngư Vi lại ngoảnh đầu nhìn về phía hẩn.

Đôi mắt cô to tròn, long lanh như nước hồ thu, trong trẻo và thuần khiết như giọt sương sớm mai trên đỉnh núi..., hẩn không biết phải dùng lời nào để miêu tả.

Ánh mắt Bộ Huy như cảnh liễu mềm bị cơn gió phẩy qua, nhẹ nhàng phiêu dật uốn bay theo chiều gió, mơ mơ hồ hồ, vừa đi được hai bước, hẩn nghe thấy Ngư Vi cất lời: “Chào buổi sáng, sao hôm nay cậu dậy sớm thế?”

Nghĩ thầm, còn không phải vì cậu sao... Bộ Huy khê cần răng, cũng không trả lời cô mà cào tóc một cái rồi ôm quả bóng rổ đi ra cửa.

Ngư Vi thấy Bộ Huy mặc quần áo thể thao, biết hẩn muốn ra sân sau chơi bóng, cũng không hỏi thêm gì, cúi đầu xem tiếp sách cờ thế, 6000 bài tập sống chết, khai cuộc cờ vây đang đặt trên đầu gối. Bộ Huy đi tới mấy bước bỗng nhìn thấy hành lý dưới chân cô.

“Cậu sắp đi?” Bộ Huy chau mày nhìn cô.

Hôm qua, có lẽ những lời Tôn Linh Linh nói đã tác động đến Na Na nên con bé không muốn ở lại nữa. Ngư Vi thấy vậy liền thu dọn hành lý, tính đợi mọi người thức dậy sẽ chào tạm biệt ra về, vì vậy gật đầu: “Ừm.”

Bộ Huy bỗng cảm thấy khó thở, nhưng lại không cách nào mở miệng khuyên cô ở lại được, nhìn thấy quyển sách thế cờ trên đầu gối cô, thầm nghĩ quả nhiên vào đại học G chẳng có chút khó khăn nào với cô. Cô không dành thời gian ôn tập nữa mà xem sách giải trí, chơi cờ vây, làm thế nào cô lại thông minh đến vậy, lại khiến hẩn có cảm giác ‘người ở nơi cao không tránh khỏi cảm giác cô đơn lạnh lẽo’.

Không sai, cô ở một nơi rất cao không thể chạm tới, khiến người ta chỉ có thể ngẩng đầu ngắm nhìn từ phía xa xôi, muốn đuổi theo cũng không đuổi kịp... Bộ Huy đứng lặng đó, vẻ mặt như đông đầy cảm xúc lại vừa

như phẳng lặng mặt hồ, suy nghĩ một hồi, rồi khẽ nhẹ tay thả quả bóng xuống, xoay người lên lầu.

Ngư Vi thấy quả bóng rỏ bật lên hai cái rồi lần tới chân mình, ngẩng đầu nhìn bóng lưng Bộ Huy rời đi, thầm nghĩ hẳn thế này là sao, không đi chơi bóng?

Tám giờ sáng, tuyết dần rơi nhỏ lại, những bông tuyết lất phất khẽ chạm vào mặt kiếng ngoài cửa sổ hành lang lầu hai.

Bộ Tiêu mặc chiếc áo len dài tay, ngâm điều thuốc bước chậm rãi ra khỏi phòng. Theo thói quen anh đi tới phòng Bộ Huy đánh thức cháu trai dậy. Kết quả vừa mở cửa đã nhìn thấy Bộ Huy mặc bộ quần áo thể thao màu xanh dương đang ngồi trước bàn học bài, Bộ Tiêu nheo mắt lại, nhìn thấy cảnh này, còn tưởng mình đang mơ chưa thức dậy.

“Nhóc bị ngốc dần rồi hả?” Bộ Tiêu nhàn nhã hỏi, đẩy cửa ra đi vào, nhìn Bộ Huy thật sự nghiêm túc tập trung làm bài, thấy anh đi tới còn duỗi tay che che giấu giấu, không khỏi vò má tóc xoăn cong của hắn, trên mặt lóe lên tia cười xấu xa: “Cũng đúng, 64G quá muối, tình cờ cũng sát khuôn thanh lọc luôn dạ dày.”

“Còn không phải...” Bộ Huy lấy tay che bài tập vật lý đang viết chỉ chút lại, nhìn chú Út cười xấu xa ngồi trên giường, hẳn thở dài thườn thượt mở miệng: “Không phải cháu muốn thi đại học G sao? Từ giờ không thể chơi bởi lêu lổng được nữa.”

Bộ Tiêu lấy bật lửa ra, ‘Poong’ một tiếng đốt thuốc, anh chau mày, bất giác cảm thấy tim đột nhiên trầm xuống, thầm nghĩ hẳn thi đại học G có khi nào vì Ngư Vi không, khóe môi khẽ run run, nhưng giọng nói vẫn cà lơ phát phơ: “Thằng nhóc cháu nghiêm túc?”

“Dạ.” Bộ Huy gật đầu, cây bút trong tay lại tiếp tục thoăn thoắt, sườn mặt nghiêng của hắn thật sự có đôi phần nghiêm nghị.

Nụ cười trên mặt Bộ Tiêu tắt dần một giây sau đó, anh trầm giọng hỏi: “Gần đây không hỏi chuyện nhóc, có phải nhóc thích cô bé nào rồi không?”

Bộ Huy sững sốt, cây bút trên tay đột nhiên khựng lại, mắt rũ xuống nhìn tờ giấy trên bàn, im lặng hồi lâu mới quắc quác nói: “Không phải cô bé, cô ấy là nữ thần của cháu.”

“Ah?” Bộ Tiêu nghe vậy nhướng mày lên, sau đó nhắm mắt lại phụt cười đến nội thương, không ngờ thằng nhóc thối này lên men ghen chua lè y như bình giấm ủ lâu năm. Nhưng chỉ một giây ngắn ngủi sau đó, khi anh nghe thấy nửa câu còn lại của Bộ Huy, hết như có luồng sấm sét đánh thẳng vào giữa trán anh.

“Chú út, con thích Ngư Vi,” Bộ Huy xoay ghế lại, thanh âm trầm thấp hỏi: “Chú thấy thế nào?”

Khi cái tên đó thoát ra khỏi miệng Bộ Huy, nụ cười trên mặt Bộ Tiêu tan biến không dấu vết, trong lòng như có thứ gì đó ầm ầm đổ sụp xuống.

Anh không sao cười nổi nữa, hầu kết nơi cổ họng trượt xuống tắc nghẹn hồi lâu, anh khẽ khàng thở ra một hơi thật nhẹ cúi đầu nhìn tàn thuốc đã cháy thật dài, mới thoáng lấy lại chút bình tĩnh, giọng nói trĩu nặng: “Thích lắm sao?”

Bộ Huy bị hỏi một vấn đề khó khăn, không biết phải trả lời thế nào, nghĩ hồi lâu mới bối rối nói: “Tối qua, con nằm mơ thấy cô ấy, nhưng khi tỉnh dậy chẳng vui vẻ gì, con quá kém, căn bản không xứng với cô ấy.”

Bộ Tiêu không biết giờ phút này anh đang cảm nhận điều gì, chỉ thấy như có cây đinh sắc nhọn hung tợn đâm vào tim anh, một cây khác đóng vào cổ họng, chính xác vào điểm chết nơi anh đau đớn nhất. Anh còn biết làm gì ngoài mỉm cười, nhưng tựa hồ chỉ một giây sau thôi nụ cười đó sẽ chết trên mặt anh, chết dần dần tan nát.

Ngực anh đau thắt lại nói không nên lời, nghĩ tới những lời cháu mình vừa nói, một đứa nhóc không tim không phổi như hắn, lại nói rằng ‘không xứng...’, tâm ý đó còn chỗ nào không thật đây.

Thời gian trôi qua trong những suy nghĩ rối bời, tựa như cả thế kỷ. Bộ Tiêu chỉ có thể trả lời hắn rằng, ‘thích thì theo đuổi đi,’ nhưng từng câu từng chữ nói ra dường như đã rút sạch hơi thở và sức lực của anh, đau thấu tâm can. Mảnh trăng cong như lưỡi liềm lúc nào cũng treo lơ lửng nơi khóe môi, giờ đã chìm vào mờ mịt: “Theo đuổi là chuyện của cháu, đuổi không kịp chú đành chịu.”

Tàn thuốc giữa ngón tay theo chiều gió lá tả bay xuống, rơi trên sàn nhà, lúc Bộ Tiêu đưa lên miệng muốn rít một hơi cay xè để xoa dịu tinh thần, chỉ còn lại đầu lọc, lửa đã bén vào kẽ tay mà anh chẳng hay biết.

Lúc hai chú cháu đi xuống nhà, Ngư Vi đã ăn sáng xong, Diêu Tổ Quyên đang kéo tay, muốn giữ cô lại đến hết tết nguyên tiêu, Ngư Vi vốn rất ngại, sao có thể làm phiền người ta đến nửa tháng trời, Diêu Tổ Quyên thấy không giữ được người, liền bảo đợi lát nữa sẽ đưa hai chị em về.

“Không cần đâu ạ, cháu và Na Na ngồi tàu điện ngầm về là được rồi.” Ngư Vi nói tới đây, nhìn thấy Bộ Tiêu đi xuống lầu, ánh mắt không kìm được ngoảnh về phía anh, anh cũng ngược lên nhìn cô khẽ mỉm cười nhợt nhạt rồi xoay đi.

Anh cười, nhưng dường như có gì đó mệt mỏi rõ ràng.

“Không được đâu, trời đang đổ tuyết, lại nhiều hành lý như vậy, đợi lát nữa lão Tứ và tiểu Huy đưa hai đứa về, còn giúp khiêng hành lý lên lầu nữa.” Diêu Tổ Quyên nói xong, lòng thầm cười trộm, liếc mắt về phía Bộ Tiêu, thấy hắn đang ngồi trước bàn ăn nhưng chẳng buồn động đũa, lại đốt thuốc, nghĩ thầm mình đã ra tay tạo cho cơ hội như thế, sao mặt mũi hắn lại ảm đạm mù mịt thế này?

Đây là lần cuối cùng Ngư Vi nhìn thấy Bộ Tiêu trong suốt kỳ nghỉ đông này. Anh lái xe chở Bộ Huy đưa cô và Na Na về chỗ nhà thuê, sau khi giúp xách hành lý lên lầu, đến nghỉ chân anh cũng không ở lại vội vã rời đi. Ngư Vi cảm thấy hôm nay anh có gì đó rất lạ, hoàn toàn không giống với bình thường, dường như đang trĩu nặng tâm sự, nhưng bên cạnh đang có người nên cô không cách nào hỏi được. Lần nhìn thấy nhau cuối cùng, là khi Ngư Vi đứng trên ban công nhìn xuống lầu dõi theo Bộ Tiêu rời đi, anh bước rất chậm, lúc đến bên xe chân khựng lại, chậm rãi xoay đầu nhìn về hướng nhà Ngư Vi.

Ngư Vi ở tầng năm, khoảng cách không quá xa, anh đứng giữa những hàng tuyết bay lá tả, cô có thể nhìn thấy rất rõ khuôn mặt anh, tuyết bám vào cổ chiếc áo khoác đen, vào cả đầu tóc. Đáng anh đứng đó sao lẻ loi, bàng hoàng đến lạ.

Bộ Tiêu ngẩng đầu, thấy cô đứng cạnh hai chậu đỗ quyên kia chăm chú nhìn anh, anh khẽ cong môi mỉm cười một cái rồi vội vàng mở cửa bước lên xe.

Nụ cười kia bàng bạc mơ hồ chỉ lóe lên một giây ngắn ngủi, Ngư Vi tự hỏi có thật anh đã cười không.

Sau khi chở Bộ Huy về nhà, bảo cháu trai về phòng học bài. Anh lại đi vào căn phòng nhỏ, như thường lệ thấp ba nén hương, ngồi thật lâu trên tấm thảm nhỏ, hút hết những điếu thuốc còn lại trong hộp.

Điều anh cần hiện giờ là ở một nơi yên tĩnh, suy nghĩ mọi việc thật rõ ràng.

Nhưng rất nhanh sau đó anh đã thông suốt. Suy cho cùng chuyện này cũng không có gì phức tạp, chẳng qua chỉ là một lần đánh cược, anh đã cược như vậy rất nhiều lần. Cược một viên đá vô tri vô giác liệu có phải viên ngọc quý, cược một bức tranh có phải thư họa cổ hay không, nhưng thật sự anh chưa bao giờ cược tình cảm một người. Có lẽ lần này nếu thua cược, cái anh mất chính là trái tim mình.

Mất trái tim vì cô, có gì để tiếc! Lúc đốt hết điếu thuốc cuối cùng, Bộ Tiêu nheo mắt lại mỉm cười. Anh rất hiểu Ngư Vi, cô sẽ không thích những nam sinh cùng tuổi, chín mươi chín phần trăm là không, còn chuyện cô có thích anh không, anh quả thật không biết, cũng không dám đoán...

Vậy cũng xem như công bằng, dù sao anh cũng muốn đợi đến tháng sáu năm nay, anh sẽ không gây trở ngại Bộ Huy theo đuổi cô, sẽ để cô tự mình quyết định. Nếu cô từ chối cu cậu, thiên hạ nhiều cô nàng hai chân như vậy, Bộ Huy sẽ thích một người khác. Bản thân anh sẽ không làm bất cứ điều gì ảnh hưởng đến sự lựa chọn của cô. Nếu như cô chấp nhận cu cậu, xem như anh thua, anh cam tâm, cùng lắm thì phiêu bạt nơi xứ người ru lòng người ngoại.

“Có phải em quá ngây thơ không? Hửm?” Bộ Tiêu trầm mặc ngồi đó rất lâu, anh giương mắt nhìn những bài vị sau làn khói hương lảng đãng, dường như có đôi mắt lẳng lẳng dõi theo nhìn lòng anh đang rối bời, nhưng chỉ có âm thanh im lặng đến náo nức, không ai đáp lại, anh khẽ mỉm cười, tựa nói với chính mình: “Em biết... em sẽ không tranh giành, em là chú nó.”

Bộ Tiêu nói xong, trên mặt lại treo lên tia cười chua chát, anh dập tắt đầu thuốc, đứng dậy tiêu sái xách áo khoác lên đi ra ngoài.

Kỳ nghỉ đông và những ngày xuân cứ như vậy trôi qua, nhanh như một cái chớp mắt, đến khi giật mình bừng tỉnh, bỗng nhận ra thời gian đã vô tình đi mất, tựa như người ta chỉ lãng quên không lật giở một tờ lịch vậy mà ngày tháng đã lang thang mãi tận nơi nào.

Ngư Vi không biết chuyện gì đã xảy ra, Bộ Tiêu dường như hoàn toàn biến mất, anh như ngọn gió khẽ lướt qua cô, gió đi rồi chỉ còn cô ở lại. Đến khi nghe được tin tức của anh mới biết, anh đã đi rất xa...

“Cái gì mà công tác, hẳn chính là đi chơi, hè này sẽ trở lại!” Một lần đến Bộ gia ăn cơm tối vào đầu tháng ba, cô nghe Diêu Tố Quyên nói như thế.

Ngư Vi như lọt trong sương mù bàng bạc, Diêu Tố Quyên còn nhìn cô nháy nháy mắt, Ngư Vi nghĩ không lẽ bà nhận ra tâm tư của cô đối với Bộ Tiêu, đặc biệt nói những lời này cho cô nghe để cô không cần phải lo lắng cho anh?

Thật ra anh đi xa cũng tốt, giờ đang là thời điểm cô không được phép phân tâm. Kỳ thi tốt nghiệp trung học đã bước vào một trăm ngày đếm ngược, công việc ở quán bar cô cũng đã tạm thời xin nghỉ, mỗi ngày đều vui đầu vào học, cô còn phải nỗ lực để Bộ Huy cùng tiến lên, những ngày này có thể xem như tối mắt tối mũi, sứt đầu mẻ trán.

Kể từ khi quyết định thi đại học G, Bộ Huy tựa như biến thành người khác, mỗi ngày không làm gì ngoài ôn luyện. Những lời trước đây Ngư Vi khen hắn chẳng ngờ hết như lời tiên tri, Bộ Huy rất thông minh, khi đã quyết tâm học, thành tích cứ liên tục lên cao không dừng, thậm chí điểm môn vật lý có chiều hướng đuổi kịp còn muốn vượt qua cả Ngư Vi, điểm của những lần kiểm tra đều rất cao, chỉ có điều môn văn rất kém, vô tình kéo luôn thành tích chung xuống.

Nhưng Kỳ Diệu không ổn chút nào, điểm các môn đều ở mức trung bình, ba lần kiểm tra thử thành tích không khả quan mấy, càng lúc càng lo lắng căng thẳng, gần đây áp lực rất lớn.

Dần dà, không biết bắt đầu từ khi nào, thời gian tốt nghiệp đến càng gần, thì ba người bọn họ càng trở nên thân thiết. Bộ Huy tách khỏi hẳn đám anh em chơi bời, mỗi ngày đều theo sát Ngư Vi tìm hiểu các đề thi mẫu, vừa vặn Kỳ Diệu cũng gia nhập nhóm, một người giải thích hai người nghe. Thời gian cứ thế trôi qua, mối quan hệ ngày càng gần gũi trở thành những người bạn tốt của nhau, có chuyện gì cũng không giấu diếm, hoàn toàn không còn xa cách và giữ kẽ như lúc đầu.

Sau khi ba kỳ thi thử kết thúc, không khí trong trường hừng hực đếm ngược thời gian chuẩn bị tiến vào kỳ thi cuối cùng. Những ngày cuối cùng của tháng năm, trước kỳ thi tốt nghiệp, Kỳ Diệu đến nhà Ngư Vi ôn bài, lúc Ngư Vi bưng ly trà vừa lấy trong tủ lạnh đi qua, Kỳ Diệu vốn đang vò đầu bứt tóc xem đề môn hóa, đột nhiên giương mắt nhìn cô, hai mắt mở to tròn xoe, bắt giắc kính ngạc: “Đuôi, giờ tớ mới phát hiện, tóc cậu dài lắm rồi đó!”

“Hử?” Ngư Vi nghe vậy cũng ngây ngốc một lúc, vừa đặt cái ly thủy tinh lên bàn trà nhỏ, liền bị Kỳ Diệu lôi tới trước gương, khoanh khắc nhìn vào, bản thân cô cũng sửng sốt.

Gần đây cô không có thời gian chú ý tới dáng vẻ bên ngoài của mình. Bộ Tiêu không ở đây, cô cũng bỏ mặc chính mình chỉ biết vui đầu vào học, giờ nhìn lại bỗng ngẩn ngơ, tóc cô đã dài ra rất nhiều, suông mượt đen mềm như suối nước, đã gần đến thắt lưng, gần đây cô cũng cao lên nhiều, nhìn lại, như đã hoàn toàn biến thành một người khác, từ cô bé trở thành thiếu nữ.

“Cậu đẹp quá trời đất, bây giờ có thể cột đuôi ngựa, thắt bím, búi củ tỏi hay là uốn xoăn luôn, quá tốt, đợi tuần sau thi xong, hai đứa mình đi học trang điểm, mua quần áo mới, làm tóc, sau đó cùng nắm tay nhau tiến vào đại học, nói chuyện yêu đương!” Kỳ Diệu háng hái nói liên thanh giòn tan như pháo, nói xong, hớn hờ cười khúc khích không ngừng, như thể mọi việc đang diễn ra trước mắt.

Nói chuyện yêu đương... Ngư Vi nghĩ đến điều này, không khỏi mỉm cười cùng Kỳ Diệu.

“Ừ, mình sẽ nỗ lực hết sức để có thể đuổi kịp anh.” Ngư Vi nhìn chính mình trong gương, khẽ thì thầm.

“Ồ? Đây là gì vậy...” Kỳ Diệu quay trở lại bàn học, cúi đầu uống một ngụm trà lạnh, lúc mở sách, đột nhiên từ trong quyển sách hóa học của Ngư Vi rơi ra một tờ giấy, bên trên chỉ chít chữ, cô nâng nhìn ngáy người,

vừa đưa lại gần, hóa ra toàn bộ đều viết một cái tên, Kỳ Diệu trừng to mắt, cầm tờ giấy lên, khuôn mặt đầy thắc mắc hỏi: “Bộ Tiêu là ai vậy?”

35. Chương 35

“Ngư Vi ôm chặt thắt lưng Bộ Tiêu, thân thể sắp nổ tung.”

Nghe thấy cái tên Bộ Tiêu đột nhiên thốt ra từ miệng Kỳ Diệu, Ngư Vi hoảng hồn giật mình, hấp tấp chạy tới muốn giấu tờ giấy đó đi. Nhưng Kỳ Diệu như con sóc nhỏ trốn rất nhanh, nhảy qua nhảy lại loạn xạ, cô bắt không được, cũng không âm ỉ với cô nàng nữa, nghĩ thầm thấy cũng đã thấy rồi, trước sau gì cô ấy cũng biết.

“Rốt cuộc Bộ Tiêu là ai chứ?” Kỳ Diệu lật ngược lật xui tờ giấy, lông mày nhíu chặt như hai con sâu róm, chu miệng tự hỏi.

Kỳ Diệu đọc tên anh một lần, tim Ngư Vi thịch thịch run lên một lần, cái tên cô không dám thốt ra, lại bị cô ấy gọi tới gọi lui dễ dàng như vậy.

“Sao hắn cũng họ Bộ? Cái họ này rất hiếm mà, không lẽ là anh trai Bộ Huy?” Kỳ Diệu lộ ra vẻ nghi hoặc, hét âm lên: “Nói cho tớ biết coi! Rốt cuộc là ai hả?”

Ngư Vi biết cô mà không nói, cô nàng này sẽ bị ghen chết, vì vậy ngồi xuống sofa, cầm ly thủy tinh hớp một ngụm trà khế nói: “Cậu gặp qua rồi, anh ấy là chú Út của Bộ Huy.”

Kỳ Diệu sốc đơ, kinh ngạc trừng to hai con mắt như ốc bươu: “Người cậu thích chính là... cái ông chú nhìn không giống người tốt đó hả?”

Ngư Vi nhìn vẻ mặt bàng hoàng không thể tin của cô nàng, mỉm cười cúi đầu trầm tư nói: “Anh ấy hư hỏng, nhưng tớ lại thích cái dáng vẻ hư hỏng đó của anh ấy...”

Khoảnh khắc đó Kỳ Diệu đột nhiên cảm thấy gió lạnh thổi quét qua, da gà nổi hết lên: “Đuôi, đuôi của tớ có ở đây không, cậu vẫn còn là cậu đó hả? Bây giờ cậu giống hệt một cô nàng si ngốc mê muội mù quáng á!”

Kể từ sau hôm Kỳ Diệu phát hiện ra chuyện cô thầm mến Bộ Tiêu, ngày nào cô nàng cũng kiểm chuyện nhắc tới. Nhưng cũng không còn nhiều thời gian để xao lãng nữa, kỳ thi tốt nghiệp đã gần kề chỉ còn cách bảy ngày, trường học đã ngừng dạy, toàn thể học sinh lớp mười hai tự tổ chức ôn luyện với nhau trong lớp, thầy cô chỉ hướng dẫn giải đáp các thắc mắc, ai không muốn đến trường cũng có thể xin nghỉ ở nhà ôn thi. Ngư Vi phải hướng dẫn cho Bộ Huy và Kỳ Diệu nên ngày nào cũng lên lớp.

Kỳ Diệu tuy trình độ có hạn nhưng tâm trạng rất bình tĩnh, càng đến gần ngày thi càng bình tĩnh hơn. Nhưng Bộ Huy lại không như vậy, Ngư Vi mơ hồ cảm giác được hắn khá bất an và lo lắng.

Quả nhiên hôm nay, chu kỳ hàng tháng của Ngư Vi tới, bụng cứ râm ran đau, cô cũng muốn trước kỳ thi ở nhà nghỉ ngơi một ngày cho thư giãn đầu óc, nên nói với Bộ Huy và Kỳ Diệu mình sẽ không đến trường. Đang nằm nghỉ chợt nhận được điện thoại của Bộ Huy, hắn hỏi cô bị thế nào, Ngư Vi nói chỉ đau bụng một chút chứ không có gì đáng ngại, nhưng hắn cứ nhất quyết phải đến thăm.

Ngoài cửa sổ, mây đen mù mịt bao phủ khắp nơi, Ngư Vi lo trời sắp mưa liền bảo hắn đừng tới, nhưng tin nhắn gửi đi không thấy trả lời.

Chưa đầy năm phút sau, mưa ầm ầm trút xuống, xối xả như con nước đầu thượng nguồn cuộn cuộn đổ về xuôi. Ngư Vi vội khóa hết chốt cửa sổ lại, chợt nghe có tiếng gõ cửa vang lên.

Lúc mở cửa, Ngư Vi sững sờ, toàn thân Bộ Huy ướt sũng, rõ ràng đã không chịu trú lại mà cứ lao đi trong mưa chạy thẳng tới đây. Khuôn mặt bị nước mưa xối ướt trở nên trong suốt, trên cằm trên tóc từng giọt nước lớn tồn rơi xuống.

“Cậu nhanh vào đi, quần áo đều ướt hết rồi.” Ngư Vi nghĩ phải nhanh để hắt vào nhà hong khô, nếu trước kỳ thi mà bị cảm sốt thì rất nghiêm trọng.

Không ngờ Bộ Huy chỉ nhìn cô đôi chút rồi lắc đầu, nhàn nhạt nói: “Người tớ ướt hết rồi, không vào đâu, cậu không sao là tốt rồi.”

Ngư Vi ngạc nhiên nhìn hắt xoay người rời đi, từ lúc hắt gõ cửa tới giờ còn chưa đứng được mấy giây, cả người đều ướt đầm, mỗi bước đi là một bước nước đọng dưới nền nhà, nhìn hắt đi xuống mấy bậc thang, cô nhìn không được gọi to: “Đợi tớ một chút.”

Bộ Huy quay đầu lại nhìn cô, nước mưa chảy cả vào trong mắt hắt, qua làn nước mỏng mảnh hai đồng tử dường như trở nên trong suốt hơn, Ngư Vi đi vào nhà lấy vật gì đó rồi đi ra đưa cho hắt.

Hắt cầm lấy đưa lên nhìn, là một cây bút đen rất bình thường, thường được dùng trong các kỳ kiểm tra, hắt không hiểu nhìn về phía Ngư Vi.

Ngư Vi nhìn hắt mỉm cười: “Đây là cây bút may mắn của tớ, lần nào dùng nó tớ cũng được điểm cao nhất, tặng cho cậu.”

Bộ Huy nắm chặt cây bút trong tay, hiểu được ý cô, hắt cảm giác mình như người mắc bệnh nan y tìm được linh dược. Cây bút này chỉ đơn thuần là liều thuốc động viên tinh thần, cô biết hắt căng thẳng.

Không hiểu sao, chỉ một ngày cô không đến trường, ruột gan hắt đã rối bời nôn nóng không yên, lúc nào cũng dự cảm kỳ thi này sẽ thất bại, càng đọc sách càng không vào được chữ nào, nhưng chỉ cần có Ngư Vi bên cạnh, hắt cảm thấy hết sức yên lòng, mọi lo lắng đều chìm xuống, vì vậy hắt bất chấp mưa gió chỉ vì muốn được nhìn thấy cô.

Sau khi tạm biệt Ngư Vi, Bộ Huy đi xuống lầu. Trời vẫn mưa rất to, hắt không về ngay mà đứng bên trong nhìn ra ngoài cánh cửa. Cửa kính thủy tinh phản chiếu hình ảnh của hắt, nhíu nhíu như con cún vừa bị rơi xuống nước, hoàn toàn không phải một chàng trai mười tám anh tuấn rạng ngời, nhìn đến buồn cười.

Không biết thời gian trôi qua bao lâu, bầu trời như trở cơn đồng đánh, đang ào ạt trút nước nói chừng là ngừng, chẳng khác nào cái vòi rồng bất ngờ bị vặn khóa lại, nháy mắt những giọt mưa biến mất chẳng còn dấu vết. Một lúc sau, mặt trời lộ mình khỏi đám mây chiếu tia nắng chói chang bùng sáng cả đất trời, màu vàng ươm rơi vào cảnh vật còn phủ hơi ẩm ướt, óng ánh lên những tia sáng bạc...

Bộ Huy cảm thấy những ngày tháng tươi đẹp đang chờ hắt phía trước, kể từ giây phút hắt thay đổi, quyết tâm nỗ lực học tập, hắt mơ hồ nhận ra hắt sẽ trở thành một người mà trước nay hắt chưa bao giờ tưởng tượng tới.

Ngày thi tốt nghiệp trung học nói đến là đến, trận mưa xối xả mấy ngày trước đó cũng chẳng giúp hạ thấp nhiệt độ, thành phố G như bị thời tiết thiêu đốt bùng bùng trong cái lồng hấp nóng ran. Nhưng không khí trong trường thi lại hết sức trang nghiêm, tĩnh lặng như đang ở một thế giới khác.

Hai ngày sau đó, kỳ thi kết thúc, Ngư Vi vẫn như thường ngày không cảm thấy có biến đổi gì quá lớn, bước khỏi phòng thi cũng không kích động như mọi người xung quanh, ngược lại trong lòng chỉ lo lắng không biết Kỳ Diệu và Bộ Huy làm bài thế nào.

Có lẽ nhờ những lời chúc phúc của cô, sau khi Bộ Huy ra khỏi trường thi, vẻ mặt rất ung dung thoải mái. Ngư Vi hỏi hắt làm bài được không, hắt nhàn nhạt đáp lại ba chữ: “Cũng tạm được”, Ngư Vi nghe vậy rất yên tâm. Bộ Huy là người rất sợ bị mất mặt, nên trước giờ nói chuyện luôn hạ thấp đi đôi phần, hắt nói vậy nghĩa là đã làm rất tốt.

Hai người đứng bên ngoài cổng trường đợi Kỳ Diệu, cách thật xa đã thấy cô nàng tung tăng chạy ra, hô to: “Tớ làm được hết!” lúc này Ngư Vi mới thật sự yên tâm.

Kỳ thi kết thúc, trong thời gian đợi kết quả, mọi người trở về trường chụp ảnh tốt nghiệp. Trước khi rời xa mái trường trung học, lớp trưởng có làm một quyển lưu bút để mọi người ghi chép lưu lại những kỷ niệm

rồi photo ra cho cả lớp, mỗi người giữ một quyển. Ngư Vi cầm quyển của mình trên tay lật giở từng trang một ra xem, đến trang của Bộ Huy, ánh mắt cô thoáng ngưng đọng.

Hắn viết sai tên... Ngư Vi nhíu mày nhìn kỹ, phía trên chữ ‘Huy’ tên hắn có thêm một dấu gạch, cô còn chưa kịp thắc mắc, đã nghe thấy đám nam sinh bên cạnh ồn ào: “Chao ôi, đại ca Huy, mới mấy hôm không đi với bọn tớ mà cỏ mọc trên đầu rồi? Ngây ngốc lâu ngày với hai cô nàng đó, cậu cũng trở nên ngây thơ rồi hả.”

Bộ Huy trừng mắt nhìn bọn họ một cái, không thèm nói gì, kỳ thật cái gạch thêm bên trên là do hắn cố tình viết thêm vào.

Cách đây khá lâu, hắn phát hiện ra tên của hắn () và tên của Ngư Vi () rất giống nhau, nhìn thoáng qua chẳng khác gì, đọc lên cũng giống hệt, lúc viết lưu bút, hắn tiện tay thêm phía trên tên mình một nét gạch, chẳng qua chỉ là chút tâm tư nhỏ của hắn.

Bữa tiệc chia tay lớp được tổ chức vào buổi tối ở một nhà hàng ngay trung tâm thành phố ồn ào náo nhiệt, là một nhà hàng Trung Quốc được xây dựng theo lối kiến trúc cổ xưa, kinh doanh rất phát đạt, khách vào tấp nập như nước triều lên. Phía trước nhà hàng treo rất nhiều đèn lồng đỏ, điểm tô rực rỡ cả một vùng trời đêm, vừa bước vào đại sảnh đã thấy thực khách ngồi kín chỗ, nhìn đâu cũng thấy đầu người.

Cả lớp hơn mấy chục người nên bao trọn một phòng lớn, lúc Ngư Vi và Kỳ Diệu bước vào, đã nhìn thấy một người lễ ra không thể có mặt ở đây.

Phó Tiểu Thiều cũng đến, dù sao cô ấy cũng học lớp sát bên cạnh, có lẽ cô ấy đã đóng phần tiền của mình, chuyện thêm một cái ghế một phần đồ ăn cũng chẳng có gì to tát, nên lớp trưởng đã đồng ý.

Cô ấy vẫn ngồi bên cạnh Bộ Huy như trước giờ, sau kỳ nghỉ đông biết được Bộ Huy không đi Anh du học nữa, cô nàng vui lắm. Sau đó không biết Bộ Huy đã nói gì, để không quấy rầy Bộ Huy ôn luyện, rất lâu rồi không đến tìm hắn. Giờ kỳ thi đã kết thúc, đương nhiên cô nàng lại tiếp tục xuất hiện.

Bộ Huy đối với cô ấy vẫn luôn lạnh nhạt, xa cách không có gì khác trước. Lúc ăn cơm, Ngư Vi có thể nhìn ra cô ấy không vui, không còn hào hứng như trước nữa.

Nhưng vì hai người ngồi cách nhau khá xa, Ngư Vi không tiện hỏi. Nào ngờ ăn cơm chưa được bao lâu, Cường Điện ngồi bên cạnh Kỳ Diệu bắt đầu ngon ngọt mấy lời như mía lúi rót rượu cho cô nàng, Kỳ Diệu bị hắn nói tới nói lui một hồi hoa mắt chóng mặt buộc phải nâng ly, Ngư Vi thấy thế, vội đưa tay cản lại.

Kỳ Diệu vốn không biết uống rượu, trước đây có lần đến nhà trọ của cô chỉ uống chưa đầy một lon bia đã lăn ra bất tỉnh.

Ngư Vi đẩy cái ly của mình ra phía trước, nhàn nhạt nói với Cường Điện: “Để tớ uống thay cậu ấy.”

Cường Điện vừa thấy cô có động tác ‘ga lăng’ như thế, đôi mắt hẹp bé xịu lập tức lóe sáng, rất nhiều nam sinh bên cạnh cũng nhón nháo chộn rộn, kỳ thật cả đám con trai đã sớm muốn mời Ngư Vi uống rượu, nhưng không ai dám nhào lên đầu tiên, nữ thần quá lạnh lùng, không ngờ lúc này Ngư Vi lại tự mình ra mặt.

Bộ Huy ngồi đối diện, thấy một đám con trai nháo nhào muốn trút rượu Ngư Vi, vừa tính mở miệng để bọn họ chuyển hướng qua mình, nào ngờ đã thấy Ngư Vi rất thoải mái mở lời.

“Tửu lượng của tớ không tốt, tớ uống một ly các cậu uống ba ly, có được không?” Giọng nói của Ngư Vi vừa mềm mại lại dịu dàng, chẳng khác nào bấy mật ngọt ngào, đám con trai nghe xong ai nấy mềm nhũn, sao có thể không đồng ý, tiếng cụng ly lớp cốp hào hứng vang lên.

Dù sao tối nào Ngư Vi cũng làm việc trong quán bar nên rất có kinh nghiệm ứng phó với khách mời rượu, Sở Phong cũng thường mời cô uống thử những loại rượu khác nhau. Mặc dù cô không rõ tửu lượng của mình ở mức nào, nhưng đến giờ chưa từng say qua, hơn nữa nhìn nồng độ cồn ghi trên chai, là loại rượu nhẹ. Hiện giờ cô chỉ nghĩ duy nhất một chuyện là không biết sẽ phải chạy vào nhà vệ sinh mấy lần, nên rất yên tâm uống.

Uống gần hết một vòng, mặt Ngư Vi vẫn không đỏ lên chút nào, nhưng bụng thì không chịu nổi nữa, cô đứng dậy đi vào nhà vệ sinh.

Kỳ Diệu sợ cô uống say, cũng đứng lên đi cùng. Vừa ra khỏi nhà vệ sinh nữ, Ngư Vi thấy cảm giác ngà ngà say đột nhiên xông tới, tự biết mình đã đánh giá cao tửu lượng của mình rồi nên không có ý định trở về phòng ngay, mà đứng bên cửa sổ cuối hành lang để gió đêm thổi qua tản bớt đi hơi rượu lấy lại tỉnh táo.

Chợt Ngư Vi cảm thấy cánh tay bị Kỳ Diệu nắm một cái đau điếng, cô xoay sang hỏi: “Sao thế?”

“Hắn hắn hắn!” Kỳ Diệu bỗng điên cuồng quơ tay múa chân, níu cánh tay Ngư Vi kéo mạnh, kích động nói: “Người đó! Anh ta không phải là cái kia, cái người mà...”

Cô nàng ngắc nga ngắc ngứ, Ngư Vi nghe không hiểu, xoay đầu về hướng Kỳ Diệu chỉ, lập tức ngây người.

Cách nửa hành lang, cô thấy rất rõ, nhưng khi nhìn rõ được người đó rồi, hơi thở liền rối loạn, cảm giác chũn choáng say lại ùn ùn ập tới, mặt nóng bừng như lửa cháy lan đồng cỏ.

Bộ Tiêu đứng trước cửa một phòng bao riêng, nói chuyện phiếm với ba người đàn ông, bốn người đang hút thuốc, khói lượn lơ khấp một góc hành lang. Từng ánh mắt, nụ cười, cái nhíu mày, nheo mắt đến cả dáng vẻ khẽ rít hơi thuốc rồi thở ra một vòng khói của anh, tất cả đều in vào đáy mắt cô.

Trên người anh vẫn khoác một màu đen giản đơn như trước giờ, Ngư Vi chăm chú nhìn không chớp mắt, đột nhiên Bộ Tiêu bị người đối diện pha trò chọc cười, ngón giữa anh khẽ gảy tàn thuốc, cúi đầu cười rộ lên, nét khinh bạc hờ hững lẫn trong những nghiêng ngả suy nơi đuôi mày kia, chẳng đổi chút nào.

“A, tớ nhớ ra rồi...” rớt cuộc Kỳ Diệu cũng nhớ ra, hét ầm lên: “Anh ta là Bộ Tiêu!”

Ngư Vi bị cô nàng hù cho giật mình mất hết hồn vía, âm thanh của Kỳ Diệu rất lớn, giọng nói thiếu nữ sắc nét và lạnh lốt hét to tên anh. Gần như cùng lúc đó, Ngư Vi thấy Bộ Tiêu nghe có người gọi tên mình, vô thức quay đầu lại nhìn về phía hai người bọn họ.

Bị anh phát hiện rồi.

Khoảnh khắc Ngư Vi nhìn thấy Bộ Tiêu đi về phía mình, bắt giác ngây ngẩn cả người, cô sợ khuôn mặt đỏ bừng vì rượu sẽ rất xấu, liền cúi gằm xuống che giấu. Sau đó, nghe thấy tiếng bước chân kia chậm rãi đến gần, vừa ngẩng mắt lên, anh đã đứng ngay trước mặt.

Bộ Tiêu rũ mắt nhìn cô, nụ cười nơi khóe môi đượm nồng, thanh âm trầm thấp: “Có người gọi tên chú?”

Chắc chắn là anh biết Kỳ Diệu gọi mình, nhưng khi hỏi câu này, hai mắt anh chăm chăm nhìn cô.

“Chú Út của Bộ Huy, chú...” lúc Kỳ Diệu hô to tên của Bộ Tiêu, Ngư Vi đã hết cách rồi. Nhìn vẻ mặt hớn hở hiện giờ của cô nàng, trong đầu Ngư Vi vẫn còn đang suy nghĩ có lẽ chuyện gì cô nàng này cũng dám nói, cô tuyệt đối không ngăn được; đã nghe thấy giọng nói giòn tan ngọt ngào vang lên: “Ngư Vi bị đám con trai chuốc rượu nhiều lắm, chú chăm sóc cô ấy một lúc nha.”

Ngư Vi đang rối rắm, nên cho dù Kỳ Diệu nói gì đi nữa cũng không có gì khác biệt, căn bản đều là đại não không kịp phản ứng. Cô chỉ thấy sau lưng bị Kỳ Diệu đẩy mạnh một cái về phía Bộ Tiêu, gió chưa kịp thổi tan cơn say, người đã tự chuốc say mình, cô chệnh choáng ngã nhào vào ngực anh.

.....

Cơ thể không vững, vừa muốn đứng dậy chân đã suýt trượt dài, theo phản ứng bản năng của cơ thể hai tay liền duỗi ra ôm được bất cứ vật có thể ôm, thế nên lúc cô lấy lại được tinh thần, hai cánh tay đã ôm chặt thắt lưng Bộ Tiêu.

Khuôn mặt nóng hổi của cô chôn trong ngực anh. Ạp vào mũi là mùi hương cơ thể, là sự tiếp xúc chân thực gần gũi không khoảng cách là hơi ấm từ cơ thể anh truyền sang bị khuếch đại đến vô tận, nồng nàn đầy say đắm xen lẫn xấu hổ bối rối. Thấy cô bất ngờ ngã ập tới, Bộ Tiêu vội dang hai cánh tay đỡ bờ vai cô, vì vậy động tác đó mơ hồ biến thành một cái ôm thật sát, thật gần.

Tim Ngư Vi cơ hồ như nhịp trống gõ dồn dập, cô ngây ngốc thật lâu cũng không biết phải làm thế nào, nhưng đến khi lấy lại được bình tĩnh, cô lại không muốn tỉnh nữa.

Được anh ôm nhiều hơn một khắc cũng là một khắc vô giá, cô quyết định giả say.

Cánh tay cô vòng qua thắt lưng anh, gần đến vậy, mặc dù cơ thể như sắp nổ tung rồi nhưng lời nói ra khỏi miệng vẫn rất mạch lạc rõ ràng, nhẹ nhàng bay bay như hơi thở: “Chú Bộ, cháu hơi chóng mặt.”

36. Chương 36

“Chú Bộ, chú rất thích trêu hoa ghẹo nguyệt sao ạ?”

Bộ Tiêu chưa kịp phản ứng, người đã nằm gọn trong ngực anh rồi.

Cơ thể cô bé con mềm mại ôm tròn sức sống thanh xuân, vì uống rượu nên cả hơi thở làn da đều hầm hập bỏng rát, hai cánh tay nhỏ nhắn ôm chặt thắt lưng anh. Trong nháy mắt Bộ Tiêu đã bị thân thể mềm mại này đập tan hết lý trí, lại nghe thấy giọng nói dịu dàng đầy quyến dụ mà mỗi khi cất lên âm thanh của nó khiến cơ thể anh hừng hực như ánh mặt trời thiêu đốt ngày hè chỉ muốn hòa tan cô vào, âm thanh đó khẽ gọi anh ‘chú Bộ’. Anh hít một hơi thật sâu, cổ trắn tĩnh lại.

“Thế cháu muốn chú ôm... hay là công cháu đi? Hửm?” Bộ Tiêu cúi người hỏi, nhưng lại bị mùi hương phảng phất trên cơ thể cô cào vào tim run rẩy không yên.

“Tôi nói, con mẹ nó chứ, Tứ ca vừa đi ra ngoài hút thuốc, vậy mà đã có phụ nữ nhào ngay vào lòng rồi, đùa hả?” Ba người đàn ông vừa nãy cùng ra ngoài hút thuốc với Bộ Tiêu nhìn thấy một màn này hoa cả mắt, thế nào mà vừa chớp mắt đã thấy trong ngực Bộ Tiêu ôm một cô nàng rồi.

Bộ Tiêu bách độc bất xâm chẳng thêm để ý, nhưng người trong ngực anh có chút luống cuống, Ngư Vi buông lỏng cánh tay đang ôm anh ra, lui về sau một chút, đứng vững lại.

Khoảnh khắc nhìn rõ khuôn mặt cô, anh như bị một đòn giáng trúng, ánh mắt đầy thâm trầm mà bỗng chấy.

Mái tóc dày mượt mà vùng ngang bờ vai, tóc cô đã dài hơn rất nhiều, một màu đen tuyền mang vẻ đẹp nguyên sơ, chất tóc cũng không hoàn toàn suôn thẳng, mà có chút bông bênh gọn sóng. Khi cô nhẹ nhàng ngẩng đầu lên, đôi mắt đen lầy trong veo như mặt hồ lăn tăn ngược nhìn anh, chớp mũi nhỏ nhắn yêu kiều, ngũ quan thanh tú, sắc mặt ửng hồng. Làn gió nhẹ khẽ lùa qua khung cửa sổ, thổi tóc cô mơn man cọ vào ngực anh, chỉ giây phút ngắn ngủi đó đã khóa chặt tim anh ngay ngốc.

Bộ Tiêu im lặng đăm đăm nhìn cô, anh biết ánh mắt mình có bao nhiêu nóng bỏng và đam mê nhìn người con gái như thiên sứ giáng trần trước mặt, nhưng anh không cách nào khống chế được, đã bao lâu rồi không được nhìn thấy cô, anh muốn ngắm thật nhiều, gom hết hình ảnh đó vào đáy mắt.

Ngư Vi của anh lớn thật rồi, giờ phút này, trong đầu anh chỉ duy nhất một ý nghĩ, cô trưởng thành rồi, rực rỡ như cái tên Ngư Vi vậy, là nàng tiên cá đẹp nhất trong đại dương lòng anh, là đóa tường vi tinh khiết mong manh dịu dàng đầy quyến rũ.

Bộ Tiêu không biết anh đã ngắm nhìn cô bao lâu, từng giây trôi qua là từng nhịp tim anh khảy lên điên cuồng muốn chạm vào cánh môi cô, hồi lâu sau mới cúi đầu nhìn Ngư Vi cười xấu xa, ngả ngón nói: “Cuối cùng cá đã được nuôi béo rồi...”

Gần đây Ngư Vi đã đầy đặn hơn, không còn gầy như gậy trúc nữa, nhưng vẫn rất mảnh mai thon thả, cô nghĩ thâm lễ nào mình trở nên béo phì rồi sao, bỗng nghe thấy Bộ Tiêu hỏi tiếp: “Bị mấy đứa nhóc nam sinh chuốc rượu, tiểu Huy không giúp cháu ngăn lại sao?”

Nghe anh hỏi vậy, Ngư Vi ngẫm nghĩ một lúc, vừa rồi cũng không tính là bị chuốc rượu, là cô chủ động uống, chủ động ngăn rượu giúp người khác, có lẽ Kỳ Diệu muốn làm cho Bộ Tiêu thương hương tiếc ngọc nên mới nói như vậy, nhất thời cảm thấy cô nàng Kỳ Diệu này đối với chuyện tình cảm tuy ngây thơ vô tư như đậy cốc đóng kín, nhưng một khi đã tung đòn thì tuyệt đối không thể xem thường...

“Dạ.” Ngư Vi nghĩ tới mình còn đang vờ say, vội gật đầu.

Bộ Tiêu nhíu mày, nghĩ thầm sao Bộ Huy lại quan tâm cô thành ra thế này, cái đám nhóc mười bảy mười tám tuổi này cũng thật nhảm chán, thấy bé con nhà người ta xinh đẹp là nhào tới rót rượu, vì vậy anh nắm chặt tay cô kéo đi: “Đi thôi, tới bàn của chú.”

Ngư Vi thoáng do dự, dù sao cũng là tiệc chia tay những năm tháng trung học, lẽ nào cô cứ im hơi lặng tiếng rút lui như vậy?

Có lẽ Bộ Tiêu cũng cảm nhận được sự băn khoăn của cô, anh nghiêng đầu nhìn cô mỉm cười: “Một đám nhóc thì có gì thú vị, nếu không phải là ‘tiểu ong mật’, thì còn gì khác ngoài cái trò đại mạo hiểm hay nói thật... này nọ.”

(“Tiểu ong mật”: hai người một tổ, một bên nói, một bên ra búa, kéo bao, bên thua bị phạt đánh tay.)

Ngư Vi bị anh chọc cười rồi, thầm nghĩ cũng đúng, cho dù có rời đi sớm một chút nhưng được ở bên anh luôn là điều cô ao ước, cuối cùng vẫn quyết định đi theo anh.

Lúc đi về hướng phòng bao, ba người đàn ông lúc này thấy Bộ Tiêu như ảo thuật biến ra một cô gái, còn nắm tay người ta, liền quan sát Ngư Vi thật kỹ, xinh đẹp trong trẻo tựa sương mai, làn da non mềm như được tạo thành từ nước, một người trong đó liền hỏi: “Ai vậy đại ca? Một phòng không đủ cho anh đùa giỡn hay sao, lại thêm một ...”

Bộ Tiêu cười liếc hẳn một cái, không lên tiếng.

Đi tới trước phòng bao, anh đẩy cửa ra cho cô, Ngư Vi đột nhiên có chút hồi hộp. Một phòng đông nghịt người, bầu không khí khác xa với bàn tiệc lớp cô lúc này, có thể nói như hai thế giới cách biệt. Trên bàn bày đầy rượu, cả nam lẫn nữ đều ăn mặc rất phong cách. Cửa mở ra, thấy Bộ Tiêu nắm tay một cô gái đi vào, ai nấy đều ngoảnh lại nhìn.

Ngư Vi bị hàng loạt ánh mắt chăm chăm quan sát, cảm thấy không thoải mái, đột nhiên nghe có người kích động kêu mình: “Tiểu Vi Vi, em tới rồi hả~”, định thần lại liền nhìn thấy một người quen. Nghi Lam ngồi giữa bàn tiệc, ném cho cô ánh mắt đầy quyến rũ, sau đó thả tiếp một câu trêu chọc: “Em trở mã thật quá đỉnh mà, rốt cuộc Bộ Tiêu cũng đã giúp em trở thành phụ nữ lần thứ hai rồi hả?”

Cả bàn, phần lớn bật cười nghiêng ngả, những người còn lại đều thắc mắc hỏi cô là ai. Bộ Tiêu thấy Nghi Lam lại bắt đầu phun châu nhả ngọc, cười cười nói với mọi người: “Ai chặn miệng bà này lại đi, dân dím luôn cũng được, ai dùng miệng tôi cho một vạn tệ.”

Người đàn ông ngồi bên cạnh ra vẻ muốn hôn Nghi Lam, thật ra chỉ là động tác đùa giỡn, bị bàn tay mạnh mẽ của Nghi Lam tổng ra, cô nàng nhìn Bộ Tiêu cười nói: “Đã quên hậu quả lần trước chống đối chị đây rồi sao, hôm nay còn muốn thử lại lần nữa hả?”

Bộ Tiêu nhớ tới lần trước lúc đưa Ngư Vi đi mua đồ lót, bị cô nàng đùa bỡn thiếu điều muốn phọt máu, lập tức lộ ra nụ cười khổ: “Được, em phục chị Lam.”

Bộ Tiêu để Ngư Vi ngồi xuống ghế của mình, anh kéo một chiếc ghế khác nhét vào cạnh cô, hai người kề sát nhau không chút khoảng cách. Ngư Vi vừa ngồi xuống, đã nhìn thấy bên tay trái một người, là người cô biết.

Không ngờ Tôn Linh Linh cũng ở đây.

Tâm trạng cô có chút không vui, nghĩ vẫn vợ không lẽ hiện giờ Tôn Linh Linh đã thân thiết với bạn bè của Bộ Tiêu như vậy rồi sao, bỗng nghe thấy một giọng nữ gào lên: “Bộ Tiêu, một lần ông đưa theo tới hai cô gái, thiệt cho tôi tới giờ còn chưa lấy chồng, thủ thân như ngọc hơn ba mươi năm chờ đợi ông, ông còn nói mình xuyên qua vạn bụi hoa không phiền lá dím thân, gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn, tính lừa ai hả?”

Người nói chuyện là một phụ nữ trưởng thành, mái tóc đen dài rất quyến rũ, mặc chiếc áo khoét ngực khá sâu, mỗi cái nheo mắt nhíu mày đều toát lên vẻ phong tình, ngồi phía đối diện cười giỡn với Bộ Tiêu.

Ngư Vi nghe thấy, trong lòng không rõ tư vị gì, nhìn Bộ Tiêu ngồi trên ghế cười mỉm, giương mắt nhìn nhả nói: “Chị Cao, bạn trai của chị đổi tới đổi lui bao nhiêu vụ rồi, lúc nào mà vì tôi thủ thân như ngọc? Người đàn ông nào phúc lớn như vậy có thể lấy được chị, dù sao tôi chịu không nổi.”

“Chính xác!” Một người phụ nữ tóc xoăn dài ngồi bên cạnh cái người gọi là ‘chị Cao’ kia cũng cười mở miệng: “Tôi vì Tiêu Tiêu mà ly hôn hai lần, bà thế nào cũng phải xếp sau tôi chứ?”

Mọi người đùa giỡn càng lúc càng mạnh mẽ, nói hươu nói vượn đủ thứ, Bộ Tiêu chỉ nhướn mày cười cười, không trả lời. Tay cầm cái cốc, bưng ầm tử sa lên nhấp trà.

Ngư Vi im lặng nghe, càng nghe càng khó chịu, những người phụ nữ kia đùa giỡn nói năng rất quá trớn, có người còn la hét muốn qua đêm với Bộ Tiêu, mặc dù giọng điệu nói đùa, Bộ Tiêu cũng chỉ cười cười, không hề phản ứng gì, nhưng cô vẫn thấy rất bức bối...

Thì ra, vây quanh anh luôn có một đồng tử tỷ muội muội, oanh oanh yến yến thế này.

Đây là lần đầu tiên Ngư Vi nhìn thấy Bộ Tiêu ở cùng một chỗ với bạn bè là cái dạng gì, thiệt thòi cho cô trước giờ còn tưởng anh có ý với mình. Thì ra anh vẫn luôn không đứng đắn như thế, đêm đó anh uống say nói với cô mấy lời ám muội, căn bản không phải vì thích cô, mà anh luôn đùa giỡn với người khác như vậy khắp nơi.

Bộ Tiêu rót trà, chạm tay vào thành cốc thử nhiệt độ, thấy còn nóng hổi, liền bưng lên môi lắc nhẹ, cúi đầu thổi bớt hơi nóng, vừa tiếp tục trả lời mấy người phụ nữ đang đùa giỡn trên choker.

Ngư Vi đang nổi cơn ghen, đột nhiên tay áo bị giữ chặt, quay đầu qua thấy Tôn Linh Linh chớp chớp mắt, dịu dàng thở thề nói: “Em gái, chúng ta đổi chỗ đi.”

Rồi lại nhìn cô nháy mắt ra hiệu, Ngư Vi biết cô ta có ý gì, cô ta thích Bộ Tiêu nên muốn ngồi cạnh anh.

Thật ra lúc này khi ngồi xuống, Ngư Vi đã biết ghế cô ngồi là của Bộ Tiêu, đêm nay Tôn Linh Linh vẫn luôn ngồi bên trái anh, giờ cô ta muốn ngồi lại cạnh anh cũng không có gì lạ, dù sao cô ta cũng thẳng thắn, cô muốn tức cũng chẳng được.

Ngư Vi đứng lên tính dời qua, Bộ Tiêu thấy cô đứng dậy, nhú mày, giữ chặt tay cô hỏi: “Cháu đi đâu vậy?”

“Đổi chỗ với cô ấy, cô ấy thích chú, muốn ngồi cạnh chú.” Lúc Ngư Vi nói, không khỏi bay ra chút giấm chua.

Bộ Tiêu thoáng liếc nhìn ‘nước trong veo’, rồi nheo mắt nhìn Ngư Vi, tay anh nắm chặt cổ tay cô: “Thế nào! Cháu không thích chú? Không muốn ngồi cạnh chú hửm?”

Ngư Vi thấy anh lại nói mấy lời không đứng đắn, thật sự có chút tức giận, đen mặt nói: “Không thích.”

Bộ Tiêu lại nổi cơn đùa bỡn vô lại, cười mỉm nhìn cô, sống chết không buông, Ngư Vi giãy dụa muốn rút tay ra, đột nhiên nghe anh trầm giọng nói: “Đừng ầm ĩ nữa mà, cháu uống nhiều rượu, giờ phải uống chút trà đã.”

Ngư Vi bị anh tóm trở lại ghế. Bộ Tiêu bị lão Hồ ngồi bên phải gọi quay qua hỏi mấy thứ về chuyện muốn mua bình phong. Anh đưa chén trà lên miệng thổi tiếp, mãi đến khi nhiệt độ vừa phải, mới đưa qua cho Ngư Vi, khẽ nói: “Coi chừng nóng.”

Nhìn chén trà Bộ Tiêu rót cho mình, Ngư Vi vốn đã lấy lại bình tĩnh, rốt cuộc vẫn không nhịn được suy nghĩ có phải đối với người phụ nữ nào anh cũng chu đáo như vậy không?

Bộ Tiêu thấy cô ngoan ngoãn ngồi yên cạnh mình mới quay sang trò chuyện với bạn bè, nhếch mép cười rót rượu ào ào, Ngư Vi cúi đầu nhấp một ngụm trà, không nóng không nguội, vừa ầm.

Lúc tan tiệc cũng đã giữa khuya, lớp của Ngư Vi đã về trước đó, cả lớp kéo nhau đi ktv chiến tiếp hiệp hai. Nhóm mấy người trưởng thành này cũng xem như đã uống xong. Lúc ra cửa, Tôn Linh Linh mượn rượu làm nũng, đứng ý trước cổng nhà hàng không chịu đi, muốn Bộ Tiêu đưa cô ta về.

Bộ Tiêu đã sớm bị cô ta phiền chết. Hôm nay, đầu tiên là chạy tới tiệm của anh, đúng lúc Nghi Lam cũng có mặt ở đó, cô ta nghe nói buổi tối nhóm anh có liên hoan, liền nói muốn đến ăn bữa cơm, bây giờ còn muốn anh đưa về, đúng là nhức đầu.

Anh nhìn Nghi Lam ra hiệu, Nghi Lam là ai chứ, cô nàng lập tức hiểu ngay, xách Tôn Linh Linh đứng dậy khỏi mặt đất, cười nói: “Đi thôi nước trong veo, tối nay cô ở nhà tôi đi, tôi sẽ hướng dẫn cho cô cách mở mang vòng một, cô xem cô bằng phẳng như đàn ông...”

Nhìn thấy nước trong veo đã rơi vào nanh vuốt của cô nàng Nghi Lam, Bộ Tiêu vô cùng hài lòng, đưa tay vẫy taxi, mở cửa cho Ngư Vi lên, rồi mình cũng đi theo ngồi vào.

“Đầu còn choáng không?” Sau khi đóng cửa lại, câu đầu tiên anh hỏi chính là cô đã bớt say chưa.

Ầm ỉ cả đêm, rốt cuộc đã có cơ hội ở riêng bên cô, Bộ Tiêu nhìn sườn mặt nghiêng của Ngư Vi đang ngồi sát bên mình, thấy cô nhìn ra ngoài cửa sổ lác đác.

Bộ Tiêu nhích tới phía trước nói với tài xế địa chỉ nhà Ngư Vi, rồi ngã người ra sau tựa vào thành ghế, cúi đầu lấy hộp thuốc lá, chợt nghe Ngư Vi cất lời.

“Chú Bộ,” nghe cô gọi Bộ Tiêu xoay qua, nhìn vẻ mặt vô cùng điềm tĩnh của cô hỏi ra một câu khiến anh dở khóc dở cười: “Chú rất thích trêu hoa ghẹo nguyệt sao ạ?”

37. Chương 37

“Lúc bị chú bắt nạt, đôi mắt ầng ậc nước đáng thương nhìn chú, đáng vẻ như sắp khóc đến nơi...”

Bộ Tiêu nghe thấy câu hỏi của cô, hai mắt nheo lại, sau đó buồn cười bật thành tiếng, cánh tay phải gác lên cửa sổ xe, ánh mắt chăm chú nhìn Ngư Vi hỏi: “Ở đâu có hoa, ở đâu có cỏ? Trong mắt chú không thấy gì hết... Cháu nói mấy người phụ nữ tối nay sao? Đó là hoa hử?”

Ngư Vi vẫn còn hờn ghen, nhàn nhạt bật ra một câu kết luận: “Các cô ấy đều rất thích chú.”

Bộ Tiêu dở khóc dở cười, liếm môi, không biết phải nói gì. Lúc này, tài xế đột nhiên bẻ tay lái, Ngư Vi không kịp phản ứng ngã nhào sang bên phải, vốn hai người ngồi rất gần nhau, đầu cô ụp xuống vai anh, nhưng không đợi xe chuyển hướng đã nhanh chóng ngồi dậy, chợt nghe tiếng thì thầm của Bộ Tiêu vang ở bên tai: “Cũng có người không thích chú, không phải cháu không thích chú sao?”

Tim Ngư Vi lỡ một nhịp, đợi xe rẽ ngoặt xong rồi, cô ngồi thẳng dậy, nghĩ thầm cô đâu chỉ thích anh, trong đám ‘tỷ tỷ muội muội, oanh oanh yến yến’ đêm nay, cô tuyệt đối là kẻ si ngốc nhất, mê muội đến đại khờ...

Vừa rồi chạm vào nhau gần như vậy, cô lại ngửi thấy mùi hương dễ chịu trên người anh. Dưới ánh đèn đường như đám mây ngũ sắc của ráng chiều rơi vào, Ngư Vi trộm nhìn sườn mặt nghiêng góc cạnh đầy nam tính đổ đến ý loạn tình mê, chợt nghe Bộ Tiêu lên tiếng.

“Chú là người làm ăn, khó tránh khỏi phải gặp gỡ giao tiếp, nhưng sau khi kết hôn rồi, nếu có người phụ nữ nào dám đùa giỡn khiến vợ chú không vui, chú lập tức thổi bay ra ngoài...” Bộ Tiêu nói xong ngoảnh lại nhìn cô, khóe môi cong lên đường vòng cung quyến rũ, trầm giọng hỏi: “Thế nào? Bây giờ thích chú không?”

Tim Ngư Vi đập rất nhanh, tựa hồ muốn chọc thủng lồng ngực vọt ra ngoài, cô căng thẳng đến mức cứ liên tục nuốt nước miếng, cái câu ‘Em vẫn luôn thích anh’ cô không dám nói ra, mà dè dặt đối phương thức, trước hết thử thăm dò: “Chú Bộ, chú muốn tìm một người bạn gái như thế nào ạ?”

Bộ Tiêu nhìn cô thật sâu, ánh mắt nghiền ngẫm, sau đó mỉm cười dời tầm mắt đi, thần nhiên nói: “Ừm... Thế nào nhỉ? Trong trẻo và thuần khiết! Tối nay, đám phụ nữ đó quá phong trần, chú không thích...”

Ngư Vi thấy trên mặt anh hiện ra nụ cười rất xấu rất xấu, đến cả đáy mắt cũng cong veo, má lúm đồng tiền sâu hoắm.

Trong trẻo và thuần khiết? Ngư Vi đang rối rắm suy nghĩ xem rốt cuộc mình có được tính là thuần khiết không, lại nghe anh nói tiếp: “Phải đặc biệt ngoan ngoãn, lúc bị chú bắt nạt, đôi mắt ầng ậc nước đáng thương nhìn chú, đáng vẻ như sắp khóc đến nơi...”

Ngư Vi càng nghe càng kỳ quái, không biết có phải nào anh hồng rồi không mà vẻ mặt lại hân hoan đến thế, nhưng anh toàn nói những thứ gì đâu, cô không cách nào hiểu được.

“Đầu lưỡi phải nhỏ nhắn, xinh như con mèo nhỏ.” Bộ Tiêu vừa nói vừa trộm liếc nhìn Ngư Vi, thấy vẻ mặt cô ngày càng rối rắm ngốc đần, nhất thời nén cười ghen đến nội thương.

Anh đã nói đến mức này rồi, cô về nhà chỉ cần nhìn vào gương sẽ thấy ngay người anh nói là chính mình.

Lúc xe tới dưới lầu nhà Ngư Vi, Bộ Tiêu im lặng không nói gì nữa. Ngư Vi thầm ghi hết những lời anh nói vào lòng. Anh cũng bước xuống xe, nói muốn nhìn cô lên lầu rồi mới đi, Ngư Vi có chút ích kỷ muốn giữ anh ở lại thêm chút nữa: “Chú Bộ, chú lên nhà ngồi một lát đi, cháu có dưa hấu trong tủ lạnh, cháu cắt cho chú một ít.”

Bộ Tiêu nghe vậy cảm thấy cuộc sống hàng ngày của cô trôi qua cũng thật ý nghĩa, nhưng nghĩ ngợi một hồi vẫn quyết định không lên. Na Na đi học không có ở nhà, chỉ có mình anh và cô, anh không dám đảm bảo anh sẽ không bộc phát thú tính, hồ ly chính là muốn ăn thịt.

“Tháng sau tới nhà ăn bữa cơm, cháu còn chưa thấy cháu nhỏ của chú đứng không?” Trước khi đi Bộ Tiêu nói với Ngư Vi.

Trước đó Ngư Vi có nghe Bộ Huy nói, cuối tháng năm Phần Thanh đã thuận lợi sinh một bé trai hơn ba ký, tên sữa gọi là ‘Long Long’. Nhưng thời điểm đó gần tới kỳ thi tốt nghiệp, Phần Thanh sợ bé con ảnh hưởng đến việc học của Bộ Huy, nên không về bên nội mà ở cũ nhà mẹ, đến giờ Bộ Huy cũng chưa từng thấy qua em họ mình.

“Dạ, cháu sẽ đến.” Ngư Vi đồng ý với anh xong, Bộ Tiêu liền bảo cô lên lầu rồi đứng đó dõi mắt nhìn theo.

Hôm đó, vừa về đến nhà, Ngư Vi vội vàng mở quyển sổ ghi chép nhỏ của mình ra, ghi hết từng câu từng chữ anh đã nói vào. Ngày hôm sau, lúc Kỳ Diệu đến nhà cô ăn tôm hùm, nhìn thấy, vừa mút ngón tay vừa hỏi: “Phốc, đây là gì vậy chứ, ‘lúc bị chú bắt nạt, đôi mắt ầng ậc nước nhìn chú, đáng thương, năn nỉ chú, đáng vẻ như muốn khóc’? Đuôi, chú Út của Bộ Huy đúng là người xấu mà!”

Ngư Vi cúi đầu mỉm cười, khui lon bia ra, xem tiết mục giải trí trong tivi, một lát sau hỏi Kỳ Diệu: “Tớ hỏi cái này, cậu thấy tớ có thuần khiết không?”

Ánh mắt Kỳ Diệu nhìn cô chẳng khác nào nhìn một kẻ mù quáng trong tình yêu, lại lột thêm con tôm hùm nữa, ngẫm nghĩ mấy giây nói: “Tớ thấy cậu trong trẻo tinh khiết như sương mai luôn.”

Ngư Vi nghe vậy, có chút an tâm gật gật đầu.

“Cậu tính khi nào thì tỏ tình? Nói không chừng cậu vừa mở lời đã thành công tóm được luôn đó?” tâm tư Kỳ Diệu đang đặt hết lên con tôm hùm, lơ đãng nói một câu rồi rột rột mấy phát húp sạch nước sốt tôm.

Ngư Vi nghe thấy suy nghĩ lạc quan của cô nàng chỉ nhàn nhạt mỉm cười, nhìn những trang giấy trên quyển sổ vừa bị ngọn gió quạt thổi lật qua, là những ghi chép dày đặc của cô. Hôm nay, cô trưởng thành rồi, đã trở nên xinh đẹp và tràn đầy tự tin đợi đến ngày cô có đủ món tiền kia.

Đến giờ, những dự định tính toán của cô đều đợi tới cái ngày cô cầm sổ tiền đầu tiên trên tay đến gửi lại cho ông nội Bộ, không để ông phải giúp đỡ nữa, ngày đó cô sẽ gọi tên ‘Bộ Tiêu’ và tỏ tình với anh.

Cũng không còn lâu nữa, lên đại học cô sẽ cố gắng lấy được học bổng cao nhất, mỗi tối cô đều đến làm ở quán bar, bên cạnh đó còn làm thêm công việc gia sư, gần đây cô cũng liên tục nghiên cứu đầu tư chứng khoán và cổ phiếu. Cô sẽ nghĩ tất cả biện pháp để ngày đó có thể nhanh đến.

Cho dù ngày đó, cô có bị Bộ Tiêu từ chối, cô cũng không cảm thấy có gì nuối tiếc. Khi đó cô đã độc lập rồi, cũng xem như có thể sống vai đứng bên anh, ngắm nhìn những cảnh vật trong thế giới của anh, cô có thể dùng thời gian cả đời để đợi anh ngoảnh lại nhìn thấy cô.

Nhưng thực tế, cuộc sống luôn có rất nhiều ẩn số, tất cả chúng ta đều bị một bàn tay vô hình bất ngờ đẩy vào một quỹ đạo không như mong muốn.

Giữa tháng sáu, điểm thi và điểm tổng kết thành tích lần lượt được công bố, khiến Ngư Vi đã có thể thở phào nhẹ nhõm. Cả ba người cô, Bộ Huy và Kỳ Diệu đều có điểm số rất tốt vượt xa cả mong đợi, không chỉ vượt qua điểm quy định mà còn cao hơn rất nhiều.

Ngư Vi đương nhiên không cần phải nói, vẫn là người đứng đầu toàn trường và nằm trong top mười của thành phố. Số điểm này của cô mà vào đại học G thì rất đáng tiếc, thậm chí mấy hôm liền các thầy cô giáo đều gọi điện khuyên cô nên suy nghĩ lại chọn một trường tốt hơn.

Kỳ Diệu xem như phát huy tài năng vượt mức siêu cấp, điểm số hoàn toàn nằm ngoài dự đoán, nhưng khiến người ta sửng sốt nhất chính là thành tích của Bộ Huy.

Lúc nghe hân báo số điểm trong điện thoại, Ngư Vi còn tưởng mình nghe nhầm, sau khi xác nhận chắc chắn lại, mới dám tin là sự thật. Kỳ thi lần này hân vượt vũ môn một cách ngoạn mục, nghe Trứng Muối nói thành tích của hân đứng thứ tư trong lớp...

Bên trong điện thoại, Ngư Vi có thể nghe thấy tiếng Diêu Tổ Quyên ở đầu bên kia cao hứng hét chói tai, ầm ĩ không ngừng, Ngư Vi cũng rất mừng cho Bộ Huy, hết sức chân thành nói: “Chúc mừng cậu.”

Dường như tâm trạng Bộ Huy rất phấn khích, bình thường không bao giờ gọi điện thoại cho cô, vậy mà hôm nay còn cao hứng kiểm chuyện tán gẫu thêm mấy câu. Ngư Vi hỏi hân đăng ký vô chuyên ngành nào, hiển nhiên hân cũng đã suy nghĩ kỹ trước đó, không hề do dự trả lời: “Kỹ thuật ô tô.”

Ngư Vi biết hân rất thích xe, Bộ Tiêu đã sớm mua cho hân một chiếc, gần đây Bộ Huy đang thi bằng lái, nghe nói còn đam mê go-kart, mỗi ngày đều chạy vài vòng trên đường đua, làn da cũng rám nắng đen sạm đi đôi chút.

(Go Kart là một dạng xe đua thể thức một Mini.)

Lúc sắp cúp điện thoại, Ngư Vi rất vui, nghĩ tới hân bằng sự nỗ lực của chính mình, cuối cùng đã có thể đậu vào chuyên ngành mong muốn, sau này được làm công việc hân yêu thích, cô cảm thấy rất vui và yên lòng. Lúc tạm biệt chuẩn bị cúp máy, Ngư Vi nghe thấy Bộ Huy gọi mình, cô vội vàng đặt lại điện thoại lên tai.

“Ừm, Cá Ấu Vi.” Ngữ diệu hân trầm thấp, vẫn gọi biệt danh của cô, nhưng trong lời nói hết mực chân thành: “Cảm ơn cậu.”

Ngư Vi nghe thấy vô cùng kinh ngạc, cô biết, tính cách của Bộ Huy rất khó để hân mở miệng nói lời cảm ơn, quả nhiên, không đợi cô trả lời, hân đã xấu hổ ngượng ngùng cúp máy.

Sau đó là diễn nguyện vọng, đợi kết quả, mọi thứ chờ thuận theo tự nhiên. Thời gian cứ vậy trôi qua, đến đầu tháng bảy, con đường tương lai của mọi người đều đã được phán quyết. Nhưng thế sự mãi mãi không bao giờ như người ta mong muốn.

Ngày hôm đó, vừa có kết quả tuyển sinh, Kỳ Diệu đã chạy đến nhà Ngư Vi, ôm cô khóc rất lâu. Ngư Vi và Bộ Huy đều trúng tuyển, Kỳ Diệu bị thiếu hai điểm, cuối cùng rút nguyện vọng thứ nhất, cánh cửa đại học G vượt khỏi tầm tay, phải đến học ở thành phố S. Mặc dù nguyện vọng thứ hai này cũng là một ngôi trường rất tốt, nhưng nghĩ tới bốn năm đại học sau này, không thể ở bên cạnh người bạn thân nhất, cô nàng đau lòng đến chết, cho tới giờ Ngư Vi chưa từng thấy cô ấy khóc thảm thương như thế.

Hôm đó, Ngư Vi phải mất rất nhiều thời gian mới dỗ được Kỳ Diệu vui lên một chút, sau đó lại nhận được điện thoại của Phó Tiểu Thiệu, hẹn trưa hôm sau cùng nhau đi ăn xiên nướng. Vì Phó Tiểu Thiệu nói cô ấy sẽ đến thành phố W, ba người sắp cách gần trời nam biển bắc, bữa cơm này xem như buổi gặp mặt cuối cùng trước khi chia tay.

Ngày hôm sau, trên bàn ăn, bầu không khí quả nhiên có chút lảng động, Kỳ Diệu nửa chết nửa sống, Phó Tiểu Thiều cũng bởi vì thất tình đã thay đổi rất nhiều.

Bữa tiệc chia tay lớp hôm đó, cô ấy lại lần nữa bị Bộ Huy từ chối nên đã uống rất nhiều. Đêm đó, lúc Bộ Huy đưa về, cô ấy mượn rượu ngà ngà say muốn ôm hân một cái trước khi chia tay, nhưng đã bị hân thẳng thừng từ chối.

“Hân nói hân đã có người mình thích.” Phó Tiểu Thiều vừa cắt đi mái tóc dài, càng xinh đẹp đáng yêu, còn trang điểm nhẹ nhàng nhìn rạng ngời đầy sức sống, lúc nói những lời này cũng không quá thương tâm, dường như đã hiểu ra: “Tớ cũng nghĩ thông suốt rồi, cóc ba chân khó kiếm, đàn ông hai chân tốt trên đời còn rất nhiều, tớ nhất định sẽ tìm được một người tốt hơn hân.”

Ngư Vi nghe cô ấy nói đã từ bỏ, biết rằng khi đến thành phố mới cô ấy sẽ phấn chấn trở lại, bắt đầu cuộc sống mới. Phó Tiểu Thiều là một cô gái vui tươi và tràn đầy nhiệt huyết, nhất định sẽ một lần nữa oanh oanh liệt liệt yêu đương.

May mắn thay, sau khi hai khay xiên nướng được bê ra, ánh mắt Kỳ Diệu sáng bừng lên, thoát cái cười tươi như đóa xuân ngời. Ba người hẹn với nhau chỉ cần có thời gian, sẽ đi đến hai thành phố kia chơi. Vì vậy bữa cơm này kết thúc trong bầu không khí khá sôi nổi. Thậm chí Ngư Vi và Phó Tiểu Thiều còn uống hai cốc bia tươi.

Trên đường về, Kỳ Diệu vừa mút kem vừa nhàn nhã đi sau hai người, Phó Tiểu Thiều có hơi say nên sắc mặt khẽ phỉm hồng. Đột nhiên cô ấy kéo Ngư Vi lại gần hỏi: “Ngư Vi, thật ra, tớ nghĩ rất lâu rồi, tớ cảm thấy có lẽ người Bộ Huy thích là cậu.”

Ngư Vi bị lời nói của cô ấy làm cho khiếp sợ, không dám tin quay đầu lại nhìn.

“Cậu đừng nghi ngờ, trực giác của tớ rất tốt. Có lẽ vì cậu nên hân mới thi vào đại học G, người gần gũi với hân nhất ngoài cậu ra thì chính là Kỳ Diệu, vì Kỳ Diệu là bạn thân của cậu nên hân mới chịu nói chuyện đi cùng. Trong sổ lưu bút tớ cũng nhìn ra, nét gạch thêm trên đầu, rõ ràng là tên cậu, kể cả bữa tiệc chia tay hôm đó, trước lúc đưa tớ về, hân cũng tìm cậu khắp nơi...”

Ngư Vi hoảng hốt nhất thời không biết phải nói gì, nhưng cẩn thận nghĩ lại những điều cô ấy liệt kê ra, quả thật khá có lý.

“Chắc không phải đâu... Có lẽ vì tớ là người quen của nhà cậu ấy, nên cậu ấy mới thân thiết với tớ như vậy.” Ngư Vi suy nghĩ hồi lâu, cũng chỉ có thể trả lời được như thế.

Phó Tiểu Thiều bày ra nét mặt ‘cậu không tin thì thôi’, cũng không nói thêm gì, ngày hôm đó sau khi từ biệt, mỗi người tự chia nhau về.

Buổi trưa, Phó Tiểu Thiều vừa nói với cô mấy lời kia, thì tối hôm đó sau khi làm xong việc ở quán bar, về đến nhà tắm rửa xong chuẩn bị đi ngủ, Ngư Vi bỗng nhận được tin nhắn của Bộ Huy, lúc đó đã hơn hai giờ sáng.

Trái tim cô bỗng trầm xuống, kể từ sau khi kỳ thi tốt nghiệp kết thúc, rất lâu rồi hân không có liên lạc với cô, mở điện thoại ra xem, nội dung cũng không có gì, chỉ có hai chữ ‘ngủ chưa?’, Ngư Vi trả lời chuẩn bị ngủ, chưa tới một giây sau hân nhắn lại ‘ngủ ngon’, ngoài ra không còn gì khác.

Ngư Vi lập tức cảm thấy có gì đó không đúng, giữa nam và nữ hai giờ sáng gửi tin nhắn hỏi ngủ chưa, tình huống này rất ám muội, hoàn toàn không giống cách cư xử thường ngày của hân. Sáng hôm sau, cô lại nhận được tin nhắn của Bộ Huy.

Cả ngày, gần như Bộ Huy liên tục gửi tin nhắn cho cô, nội dung cũng chỉ mấy chuyện linh tinh không đầu không cuối, nhưng những câu chữ càng lúc càng mờ ám.

Ngư Vi không phải người ngốc, dù sao trước đó Phó Tiểu Thiều vừa phân tích cho cô nghe, cô phát hiện có những chuyện cô hoàn toàn không để ý. Nhưng tình huống trước mắt này, thật tình cô chưa bao giờ nghĩ tới, hơn nữa cũng không biết phải giải quyết thế nào!

Cho dù hân là ai cũng được, cô có thể thẳng thắn từ chối, nhưng hân không phải bất kỳ ai khác, hân là cháu của Bộ Tiều...

Ngư Vi cảm thấy đầu óc mình như biến thành bột nhão. Gần đây ban ngày cô nhận làm công việc thu ngân cho một cửa hàng tiện lợi gần nhà, loay hoay từ sáng sớm đến xế chiều, buổi tối còn đi làm ở quán bar, cả người xoay như chong chóng, mỗi ngày chỉ ngủ được bốn tiếng đồng hồ. Khi nhận được hai phần tiền lương trên tay, lần đầu tiên Ngư Vi có nhiều tiền như vậy, đã có thể tự kiếm được tiền sinh hoạt hàng tháng cho mình và Na Na, cô đã chuẩn bị sắp tới sẽ tỏ tình với Bộ Tiêu.

Nhưng bây giờ phải làm thế nào đây, từ chối Bộ Huy, rồi mấy ngày sau đó tỏ tình với chú Út của hần? Hay là tỏ tình với Bộ Tiêu trước, rồi từ chối nói với Bộ Huy rằng: “Tớ xin lỗi, tớ thích chú Út của cậu?” Bằng không đi tỏ tình với Bộ Tiêu rồi tìm Bộ Huy từ chối luôn?

Đáng sợ nhất là, bất cứ tình huống nào nói trên, cũng khiến cho mối quan hệ của ba người trở nên rất khó xử.

Đang lúc Ngư Vi rối rắm không nghĩ được cách nào hợp lý, tinh thần có chút không tập trung thì tối đó, Bộ Huy đã gửi tới một tin nhắn kết thúc tình trạng này, hần hỏi cô có thể làm bạn gái của hần không...

Lúc nhận được tin nhắn này, quán bar vẫn chưa mở cửa, Ngư Vi đứng trong quầy bar lau ly cốc, Kỳ Diệu ngồi trên chiếc ghế quầy bar chân cao, nhìn dáng vẻ thờ dãi của cô nhìn không được hỏi: “Cậu sao vậy? Cả ngày cứ nhìn điện thoại.”

Ngư Vi thật sự không biết phải trả lời Bộ Huy thế nào, lấy di động bỏ vào túi tạp dề phía trước, vừa lau ly, vừa bình thần nói: “Đầu tớ phát lửa rồi.”

Kỳ Diệu chẹp chẹp miệng, nhìn bộ dạng Ngư Vi, nghĩ thầm cô bạn mình phát lửa cũng tỉnh táo ghê, vẻ mặt rõ ràng là bộ dạng sắp đóng băng mà.

Chuẩn bị xong giấy bút và menu rượu, Ngư Vi nhìn thoáng qua kế hoạch công việc, phát hiện ngày mai là tối ngày trước đó cô đã xin nghỉ phép, lúc này mới bất giác nhớ ra tuần trước Diêu Tố Quyên bảo cô tối mai đến Bộ gia ăn cơm, là tiệc mừng cô và Bộ Huy thi đậu vào đại học G.

Nhớ tới việc này, cô lập tức lấy lại tinh thần.

Hết thấy đều phải dựa theo tính khí của Bộ Huy, cô gấp cũng không được, cũng không thể thẳng thắn từ chối trước mặt hần, từ cách thức hần tỏ tình có thể thấy, hần không muốn trực tiếp đối mặt mà muốn dùng tin nhắn nói rõ mọi chuyện, hần là người có tính cách hướng nội, là tuýp người ngoài lạnh trong nóng cũng rất sĩ diện, nói không chừng cô chỉ vừa mấp mé từ chối, hần đã lập tức từ bỏ thì sao?

Ngư Vi trầm tư cân nhắc, trước khi bắt đầu làm việc, liền gửi tin nhắn trả lời: “Tớ xin lỗi, tớ đã có người trong lòng rồi.”

Trả lời xong, tâm trạng Ngư Vi có chút ưu tư, nhưng nếu không nói ra, quan hệ sau này của cô và Bộ Huy sẽ trở nên rất khó xử. Mà người cô thích, có lẽ lại phải bí mật giấu kín tên anh trong lòng thêm một thời gian nữa.

Nhưng cô có thể đợi, Ngư Vi đã nghĩ, thậm chí cô còn thăm giao hẹn với chính mình, cô có thể đợi Bộ Tiêu cả đời.

38. Chương 38

“Bước đầu tiên tạo người rất thú vị...”

Cả đêm hôm đó, Bộ Huy không trả lời tin nhắn, lúc quán vắng khách Ngư Vi thường xuyên lấy điện thoại ra kiểm tra hộp thư. Những lo lắng hỗn loạn trong lòng dần biến thành một sợi dây từng xiết chặt tim cô như muốn nghiền nát nó, Ngư Vi biết đây là tình huống xấu nhất.

Có lẽ hẳn tức giận, nếu không sẽ không lạnh nhạt thờ ơ như vậy, thậm chí còn phức tạp hơn cả tức giận, hẳn căn bản không muốn nói chuyện với cô...

Đêm đó Ngư Vi về nhà, tắm rửa nằm lên giường rồi mà hai mắt vẫn không dời điện thoại được, nghĩ tới chuyện ngày mai dù muốn hay không cô cũng phải đối mặt với Bộ Huy, trốn cũng không thoát, trong đầu cô hình dung ra đủ các tình huống, suy nghĩ trước sẽ phải đối phó thế nào.

Chiều hôm sau, kết thúc công việc trong cửa hàng tiện lợi sớm hơn một chút, Ngư Vi ngồi tàu điện ngầm đến Bộ gia, khi đặt chân tới trước cửa bầu trời dần chuyển tối, màn đêm bắt đầu buông xuống.

Rất lâu rồi cô không đến Bộ gia, khoảnh sân trước nhà đã hoàn toàn thay đổi, cảnh vật khoác lên mình chiếc áo mùa hè, cỏ cây tươi tốt, cành lá rậm rạp, ngút ngàn trong tầm mắt là màu xanh thẫm bóng mượt đầy sức sống, thấp thoáng xa xa căn nhà cổ núp mình trong bóng râm thanh mát. Những khoảnh trống trong sân giăng đầy những chuỗi đèn đủ sắc màu, có cả một khung Pergola phủ đầy dây leo lộng lẫy như bức tranh nghệ thuật. Ngư Vi ấn chuông, như thường ngày, Diêu Tố Quyên lập tức từ cửa chính vội vã đi ra.

“Đại công thần của tôi tới rồi!” trong ngày vui này, Diêu Tố Quyên mặc một bộ đồ màu đỏ, nhìn thấy Ngư Vi cười không khép miệng bước nhanh ra đón, vừa mở cửa liền ôm chầm hai vai cô, hờn giận nói: “Cái con bé này, bao lâu rồi con không tới đây hả? Ông cụ cứ nhắc con mãi, ta nói... chắc đứa trẻ lớn rồi, không muốn về nhà nữa...”

Ngư Vi vội nói không phải vậy chỉ vì gần đây cô hơi bận rộn, hai người vừa trò chuyện vừa đi vào nhà, tâm trạng cũng trở nên nhẹ nhõm hơn. Khoảnh khắc bước vào cổng cô cứ thấp thỏm, sợ nhìn thấy Bộ Huy sẽ rất khó xử, nhưng bây giờ cái cảm giác ‘về nhà’ này khiến cô cảm thấy không còn gì để lo lắng nữa.

Cũng như gia đình nào mà không có những rắc rối, người một nhà đôi khi cũng giận hờn, trách móc nhau, nhưng dù thế nào đi nữa cuối cùng vẫn quay trở về, cùng nhau ngồi ăn mâm cơm. Ngư Vi nhàn nhạt nghĩ, cô sẽ nói rõ mọi chuyện với Bộ Huy.

Đi theo Diêu Tố Quyên tới bậc thềm tam cấp, bỗng bên tai truyền tới tiếng trẻ con khóc rất khỏe, âm thanh vang dội, oa oa gào to, xen lẫn là tiếng Phàn Thanh vội vàng đuổi người nào đó tránh ra.

Tiếp theo đó, vang lên âm thanh vô lại ngả ngón cô hết sức quen thuộc kia: “Để chú ôm chút nào...”

Là giọng nói của Bộ Tiêu, Ngư Vi vừa nghe tiếng của anh, đã thấy Diêu Tố Quyên phì cười một cái, nhìn cô nói: “Long Long rất thông minh, có thể nhìn ra ai là người tốt, ai là người xấu, ai ôm hẳn cũng cười hì hì, nhưng vừa nhìn thấy lão Tứ liền gào khóc, lão Tứ liếc mắt nhìn hẳn cũng không cho!”

Ngư Vi buồn cười, khóe môi cong lên như quả đậu, xem ra dáng vẻ của anh không được lòng trẻ con rồi. Quả nhiên vào phòng, nhìn thấy Phàn Thanh ngồi trên sofa ôm cục cưng nhỏ, Bộ Tiêu bị đuổi sang một chiếc sofa khác, khuỷu tay anh đặt trên tay vịn, đầu chống lên tay, đôi mắt đen lấp lánh nhìn chị dâu dõ bảo bối, nghe thấy tiếng động liền nghiêng đầu nhìn về phía cô.

Lúc ánh mắt hai người giao nhau, Bộ Tiêu chăm chú nhìn cô chốc lát, sau đó mỉm cười quay đi, tựa như vô tình vô nhệ chỗ trống cạnh mình. Ngư Vi biết anh muốn cô sang đó ngồi, nhưng bên cạnh Phàn Thanh vẫn còn chỗ trống đủ cho năm người như cô.

Kết quả, cô vẫn là đi tới, ngồi bên cạnh Bộ Tiêu...

Ánh mắt Bộ Tiêu vẫn đang nhìn Long Long, cảm nhận được cô ngồi xuống bên cạnh, khoảng cách rất gần dường như anh chỉ cần duỗi tay ra là có thể ôm cô vào lòng, mùi hương của cô như có như không phảng phất nơi đầu chóp mũi anh. Anh xoay mặt sang, trên mặt là nụ cười mãn nguyện đã thực hiện được ý đồ xấu xa, hạ thấp giọng hỏi: “Nhớ chú không?”

Tim Ngư Vi thịch thịch nhảy loạn, thấy rèm mi anh khẽ lay động, ánh mắt đó đăm đăm nhìn cô, cô gật đầu ‘ạ’ một tiếng.

Hơi thở Ngư Vi còn chưa trở lại bình thường đã thấy Bộ Tiêu ngã người ra sau tựa vào sofa nghiêng sát lại, một cánh tay duỗi về phía đỉnh đầu cô, cơ thể Ngư Vi như bị khóa chặt cứng đờ ra, không biết anh định

làm gì. Một giây sau, bỗng cảm thấy bàn tay anh chạm vào kẹp tóc trên đầu mình, vuốt vuốt búi tóc, có vẻ rất hiếu kỳ: “Rốt cuộc bên trong cái này là gì thế?”

Hôm nay lúc nhập hàng ở cửa hàng tiện lợi, Ngư Vi khiêng hàng hóa vào, ngại tóc dài vướng víu, cô túm lại thành đuôi ngựa, nhưng trước khi đến đây, thấy quá đơn điệu lại lộn xộn không đẹp mắt, cô búi thành củ tỏi gắn thêm cái kẹp tóc nhỏ lên. Lúc này cảm giác được Bộ Tiêu đang vờ về nghịch tới nghịch lui, cô sợ anh làm tóc rơi ra, vừa khẽ nghiêng đầu muốn tránh khỏi tay anh đã thấy tóc xòa tung xuống, còn gì là củ tỏi.

Ngư Vi vội đưa tay giữ tóc lại, nghe thấy tiếng cười đầy thỏa mãn của Bộ Tiêu, anh còn dè dàng nói: “À, chú không cố ý.”

Vốn dĩ cô không cảm thấy gì, nhưng khi nghe anh nói thế, liền biết ngay anh cố ý làm chuyện xấu.

Ngư Vi đưa tay giữ tóc, thấy nụ cười xấu xa trên mặt anh sắp lan ra tận mang tai rồi, vô lại nhưng đầy mê hoặc, anh im lặng chăm chú nhìn cô. Ngư Vi không có lược, nhất thời không biết nên cột lại thế nào, không còn cách nào khác đành phải lấy sợi dây thun cột tóc đeo vào cổ tay, thả hết tóc xuống, vuốt vuốt lại chỗ tóc bị rối.

Mái tóc đen dày tung xòa xuống, sóng sánh phủ tràn lưng đầu trên bờ vai thiếu nữ mượt mà như tơ lụa, gọn sóng bồng bềnh hơn bình thường đôi chút.

Mùi hương thiếu nữ trong trẻo tinh khôi thoảng ra phủ lấy hơi thở anh, động tác vuốt tóc của Ngư Vi rất đẹp, ngón tay thon dài tựa tuyết trắng dịu dàng lướt qua mái tóc đen huyền như vẩy mực, cô cột gọn hết lên đỉnh đầu để lộ ra gò má thanh tú. Hương vị nữ tính dịu dàng, tinh lặng tỏa ra khắp người.

Bộ Tiêu nhìn đầu đầu, ánh mắt đầy đam mê, lúc lấy lại tinh thần mới nhớ ra, rõ ràng là anh trêu cô trước, sao lại biến thành anh bị cô trêu chọc rồi. Đúng lúc đó, Diêu Tổ Quyên bưng nước hoa quả ra, thấy Ngư Vi cột lại tóc, nghi ngờ hỏi: “Sao tự nhiên tóc lại bung ra thế?”

Phàn Thanh ôm bé cưng nhện không được cười nói: “Còn có thể sao nữa chị, lão Tứ không có việc gì làm, đi nghịch kẹp tóc trên đầu cô bé nhà người ta, cái tay của chú ấy lướt qua lướt lại, tóc liền rơi ra thôi...”

Diêu Tổ Quyên ngồi xuống cạnh Phàn Thanh, ánh mắt nhìn Bộ Tiêu ra vẻ ‘chị hiểu chú’. Bộ Tiêu biết bà đang trêu chọc mình, liền nhàn nhạt cười quay mặt đi. Diêu Tổ Quyên quay sang hỏi Ngư Vi: “Cháu còn chưa nhìn thấy thằng chó con này, có muốn ôm cu cậu thử không?”

“Được không ạ?” Ngư Vi lập tức ngồi thẳng dậy, thật ra lúc vừa vào cửa cô đã muốn ôm thử rồi. Vì muốn hôm nay có thể ôm được cu cậu, cô còn đặc biệt nghiên cứu cách ôm trẻ con vừa tròn tháng tuổi, còn dùng gối đầu luyện tập qua một lần.

Diêu Tổ Quyên ôm Long Long đưa qua cho cô, Ngư Vi vô cùng cẩn thận ôm nhóc con vào lòng. Đặt đầu của cu cậu trên khuỷu tay trái, khuỷu tay bảo vệ cái đầu nhỏ, tay trái đỡ phần lưng và eo, tay phải giữ hông và chân, tư thế rất đúng chuẩn.

“Sao cháu chuyên nghiệp vậy chứ?” Bộ Tiêu nhìn động tác nhuần nhuyễn như nước chảy mây trôi của cô, lúc ôm còn cúi đầu xuống nháy nháy mắt đùa với thằng nhóc, anh không khỏi kinh ngạc.

“Cháu có xem hướng dẫn trên mạng.” Ngư Vi thản nhiên trả lời, chăm chú nhìn Long Long trên tay mình, trắng nõn như cái bánh bao nhỏ, đôi mắt đen to tròn lúng la lúng liếng, cả người đều là mùi sữa ngọt ngào, bàn tay bé xíu nắm thật chặt như đang cầm vật gì đó. Đây là lần đầu tiên Ngư Vi ôm một đứa bé nhỏ như vậy, nhất thời không nỡ buông tay, nhìn sao cũng thích.

Bộ Tiêu cũng trơ mắt vào nhìn cháu mình, bỗng nhắc gọi to: “Thằng nhóc kia...”

Long Long đang tròn xoe mắt đột nhiên nhìn thấy xuất hiện một khuôn mặt, hết như nhìn thấy con chó sói, lại ‘oa’ một tiếng khóc âm lên, khiến Ngư Vi giật cả mình vội vàng ôm cu cậu xoay qua chỗ khác cách xa Bộ Tiêu ra.

Bộ Tiêu thấy cháu mình lại bị dọa khóc, quyết định giáo dục một phen: “Thằng nhóc nhỏ cháu mới tí tuổi đầu đã thích mỹ nữ, sau này lớn lên phải làm sao hả?”

Long Long tựa như hiểu được, càng khóc dữ dội hơn, Ngư Vi chỉ có thể ôm cu cậu vỗ nhẹ, dịu dàng dỗ dành: “A a, ngoan nào, đừng khóc nữa.”

Thật lạ, ngay cả Phàn Thanh và Diêu Tổ Quyên cũng cảm thấy kỳ lạ, Ngư Vi chỉ ôm hắn đông đưa dỗ dành mấy câu, Long Long liền nín khóc, y như lật mặt lộ ra nụ cười ngọt ngào. Ngư Vi cúi đầu nhìn, hai mắt cô bị khuôn mặt nhỏ nhắn trắng mịn non mềm của hắn hút chặt không sao dời đi được, nhìn bao nhiêu cũng thấy không đủ.

Bộ Tiêu ngồi bên cạnh, nhìn mái tóc đen nhánh, đáng vẻ cẩn thận ôm Long Long trong lòng của cô, không khỏi cảm thấy buồn cười. Anh tựa người vào sofa, thong dong hỏi: “Thích trẻ con vậy sao?”

“Dạ.” Ngư Vi lại dỗ Long Long một lúc rồi ngoảnh đầu nhìn Bộ Tiêu, phát hiện anh đang chăm chú nhìn mình, có chút hiếu kỳ hỏi: “Chú không thích à?”

Bộ Tiêu nhìn vào đôi mắt to tròn ngây thơ của cô, nhất thời nói không nên lời, sau đó nhướng nhướng mày, ngả ngón: “Sao có thể không thích? Bước đầu tiên tạo người rất thú vị...”

Đương nhiên, phải xem sinh với ai, nếu sinh với cô, một xe cũng ngại ít. Bộ Tiêu nghĩ đi nghĩ lại, cảm thấy cái mặt dày của mình cũng xấu hổ rồi, liền cúi đầu ho một tiếng, quay mặt đi chỗ khác, nhưng hơi thở cứ nóng bừng lên, anh khẽ thở ra một hơi rồi đứng dậy đi ra ngoài hút thuốc.

Ngư Vi thấy anh nói xong cái câu ngả ngón đó rồi tự mình rồi rầm đứng dậy rời đi, không khỏi cảm thấy buồn cười. Đúng lúc đó, chợt vang lên tiếng bước chân xuống lầu, Ngư Vi ngược mắt nhìn, thấy người đi xuống là Bộ Huy, tim cô nhất thời lộp bộp không yên.

Quả nhiên, khoảnh khắc Bộ Huy nhìn thấy Ngư Vi ngồi trên ghế sofa, ôm cháu mình trong lòng, sắc mặt liền trầm xuống, vội vã dời ánh mắt đi, cúi đầu bước ra cửa tìm Bộ Tiêu.

Không lâu sau đó tới giờ cơm. Lúc ăn tối, cả nhà đều tập trung đông đủ. Bầu không khí trên bàn ăn còn náo nhiệt hơn cả dịp tết. Vừa ăn mừng Bộ Huy đậu vào đại học G, vừa mừng lão Tam có con trai bảo bối, có thể nói là song hỷ lâm môn. Đến cả ông cụ Bộ sau khi làm mặt quỷ trêu chọc cháu trai đang nằm trong xe nôi một hồi, cũng rạo rức cao hứng rót một chung rượu. Diêu Tổ Quyên lại càng lâu rồi không có uống rượu, ai khuyên cũng không nghe, cuối cùng vui quá uống đến nước mắt cũng hạnh phúc tuôn ra.

“Ta nói, thằng nhóc tiểu Huy này, gặp được nha đầu Ngư gia thật may mắn mà, nếu không có con giúp đỡ, sao hắn có thể thi đậu vào đại học tốt như vậy. Lúc này đã mở mịt lên máy bay ra nước ngoài rồi, cả nhà ai cũng lo lắng!” Diêu Tổ Quyên vừa khóc vừa nói, khiến Ngư Vi như đứng đồng lửa ngồi đồng than, nhấp nhòm không yên vì Bộ Huy đang ngồi bên trái cô cũng nghe thấy, vẻ mặt hắn rất lúng túng.

Bộ Tĩnh Sinh vội đưa khăn giấy qua: “Được rồi, được rồi, ngày vui thế này, em khóc gì chứ!”

Diêu Tổ Quyên lau khô nước mắt nước mũi, nín khóc mỉm cười, ôm chai rượu đứng lên: “Cũng đúng, em thất lễ rồi, trước hết tự phạt ba ly, hôm nay là ngày vui như thế, em lại ở đây nói những lời này...”

Bộ Tiêu nhìn thấy đáng vẻ của chị dâu cả, không nhịn được khẽ mỉm cười, đưa ly rượu của mình ra: “Chị dâu, em cạn với chị.”

Diêu Tổ Quyên đương nhiên không khách khí với anh, ào ào rót rượu, lại khôi phục đáng vẻ lạnh lợi thông minh thường ngày: “Lão Tứ, trên bàn này chỉ còn chú lẻ loi một mình, chú phải nắm chặt cơ hội, gặp được bông hoa xứng đáng cứ thẳng tay mà bẻ, móng vuốt hồ ly kia của chú phải nhanh chóng chớp lấy, lần sau hai chúng ta uống với nhau, sẽ là rượu mừng của chú!”

Bộ Tiêu nhìn dòng rượu ào ào rót vào ly, bọt trắng sóng sánh tràn ra ngoài, nhất thời cảm thấy mê mẩn, cách ly rượu, người ngồi đối diện kia như thực như mơ, cô vẫn đang ngồi đó trong thế giới của anh, nhưng như xa như gần, vừa chân thật lại mông lung đến lạ.

Ăn cơm xong, Ngư Vi chào tạm biệt mọi người xin phép ra về, sáng mai cô còn phải đi làm. Diêu Tổ Quyên nhìn ra ngoài, chỉ thấy một màu tối đen như mực. Nhưng buổi tối mọi người đều uống rượu không thể lái xe, đang tính kêu lão Tứ, bảo hắn đưa Ngư Vi đến bến tàu điện ngầm rồi quay lại, Bộ Huy đã đi tới nói: “Để con đi.”

Ngư Vi thấy hần đi tới, cũng không ngạc nhiên, biết hần có chuyện muốn nói với mình nên bước ra sân trước.

Nhưng Diêu Tổ Quyên lại ngăn ra quay lại nhìn con trai, vẻ mặt Bộ Huy lạnh lạnh, mặc áo khoác vào, đi tới cửa đối giày xong, mới quay đầu nhìn nhạ nói với bà: “Tối nay con không về.”

Trong lòng Diêu Tổ Quyên lập tức tuôn ra vô số nghi ngờ. Hôm qua, con trai đi cả đêm không về, sáng sớm trở lại đã say mềm, ngủ thẳng một giấc tới xế chiều, hôm nay lại muốn đi xuyên đêm, không nhin được mở miệng: “Thằng nhóc con không phải có bạn gái rồi chứ? Cả đêm qua không về nhà, con ngủ ở đâu hả? Mẹ nói rồi, con là con trai thì không sao, nhưng không được phép bắt nạt con gái nhà người ta, phải có biện pháp an toàn...”

Bộ Huy ngược mắt, thật sự, thật sự không còn gì để nói, nhìn bà một cái rồi dời mắt đi: “Con không có bạn gái, ngủ ở tiệm net.”

Như thế còn kỳ quái hơn, Diêu Tổ Quyên nhìn dáng vẻ Bộ Huy đi ra ngoài, nghĩ thầm hần vậy là sao chứ. Rõ ràng sau khi đậu vào đại học, lên cơn gào rú khắp nơi mừng rỡ y hệt chó sói điên, hai ngày nay bỗng nhiên tinh thần lại sa sút, rầu rĩ không vui.

Đêm đó, trên đường đi tới bến tàu điện ngầm, Bộ Huy chỉ im lặng không nói gì. Ngư Vi mở lời trước, hỏi hần tối nay định đi đâu, Bộ Huy lặng lẽ quay đầu lại nhìn cô, lạnh lạnh nói: “Tớ đi đâu cậu quan tâm sao?”

Ngư Vi bị nghẹn ngang, không biết phải nói gì, im lặng không trả lời. Thật ra cô vẫn rất quan tâm tới hần, kể từ khi hần bắt đầu học chung với cô và Kỳ Diệu, lúc nào ba người cũng đi với nhau, dần dần trở nên rất thân thiết, cô đã bắt đầu xem Bộ Huy như một trong những người quan trọng, vừa là bạn bè vừa là người thân, phân lượng rất nặng, cũng rất quan tâm đến cảm nhận của hần.

Gió đêm phơ phất, sóng vai bên Ngư Vi đi trong đường núi, Bộ Huy không cách nào hiểu được cảm giác của mình lúc này, rõ ràng là ghen một bụng rất nhiều lời muốn nói, nhưng một câu cũng không mở miệng được. Hôm qua, nhận được tin nhắn của cô, cô từ chối hần xem như thôi, cô còn nói cô đã có người mình thích. Lúc đó hần không thể nào tiếp nhận được chuyện này, liền trực tiếp ném luôn điện thoại xuống sông.

Dù sao trước đó, hần vẫn luôn cảm thấy Ngư Vi thích hần, tuy cô như gần như xa, hờ hững lãnh đạm, nhưng hần cho rằng có lẽ đó là do cô muốn ngụy trang, hoặc tính cách của cô vốn vậy. Cho đến giây phút bị từ chối kia hần mới thật sự nhận ra, trong lòng cô căn bản không có hần, cô chưa từng để ý đến hần.

Càng nghĩ càng cảm thấy thật khó tiếp nhận, tâm trạng cứ như sóng ngầm dưới đáy biển, còn có cả ghen tuông, giận dữ, thất vọng. Hần hẹn Cường Điện và Lý Hạc Nhân ra ngoài uống rượu cả đêm, cho tới giờ cũng chưa từng say như vậy.

Cô sẽ mãi mãi không bao giờ biết, đêm qua hần và hai người anh em tốt ngồi bên cạnh bồn hoa dưới lầu chung cư nhà cô uống rượu, hần nhìn về phía cửa sổ ban công phòng cô, nhìn như vậy suốt cả đêm.

Cô giống như ánh sáng của ngọn đèn đường trong đêm tối, hần không thể chạm vào cũng không phải vì hần mà thấp lên.

Bộ Huy càng nghĩ càng trầm mặc, sau khi bước lên tàu điện ngầm, dưới ánh đèn sáng choang của buồng xe, hần cầm vòng tay vịn đứng đối diện Ngư Vi. Hần có thể cảm giác được thỉnh thoảng cô ngược mắt liếc nhìn hần, tựa hồ rất lo lắng cho cảm nhận của hần, vì vậy hần đem những vấn đề khiến lòng mình rối rắm hỏi ra: “Hiện giờ, cậu không có đang hẹn hò, đúng không?”

Ngư Vi thấy hần trầm mặc hồi lâu, sau đó hỏi mình một câu như vậy, cô gật đầu: “Không.”

Khoảng cách giữa cô và hần rất gần, trong trí nhớ dường như chưa bao giờ mặt đối mặt đứng gần nhau như vậy, lúc toa tàu lắc lư, cả người chao đảo, cô nghe thấy Bộ Huy nói tiếp: “Tớ sẽ không buông tay, theo đuổi là chuyện của tớ, còn đáp lại hay không thì tùy cậu.”

Ngư Vi cảm thấy nơi cổ họng như có từng giọt sấp nển nhỏ vào, nó muốn ngăn cô đừng mở miệng nói những lời từ chối, từng giọt từng giọt rơi xuống, sao cô không biết những lời mình nói ra sẽ gây tổn thương cho hần chứ. Ngư Vi khế cắn chặt răng, cố gắng ép cái cảm giác chua chát nơi cổ họng xuống: “Tớ... đời này tớ sẽ chỉ thích một mình anh ấy, tớ xin lỗi, tớ thật sự...”

“Đừng nói nữa.” Bộ Huy cắt ngang lời cô, xoay mặt đi, hít một hơi thật sâu nhưng không nhìn tới cô nữa, vẻ mặt rất khó chịu. Ngư Vi chỉ có thể ngậm miệng lại, không nói gì nữa.

Sự im lặng kéo dài khiến thời gian cũng trở nên ngừng trệ. Khi âm thanh báo hiệu tàu sắp đến trạm dừng vang lên, Ngư Vi biết trạm kế tiếp cô sẽ phải đi xuống, ngay lúc chuẩn bị nói lời tạm biệt, Bộ Huy lại mở lời.

Tàu điện ngầm giảm tốc chậm lại, rất đông người ứa về phía cửa ra vào để chuẩn bị đi xuống, câu nói đó của hắn không lớn nhưng rất rõ ràng, giọng nói tựa như đang độc thoại với chính mình: “Ngày đó, lúc tớ đi tìm cậu, đã nhìn thấy cầu vòng...”

Lúc đó Ngư Vi không hiểu hắn nói gì, nghĩ lại mới nhớ, có lẽ là cái hôm trước kỳ thi tốt nghiệp trung học, hắn đợi mưa đến tìm cô, mưa vừa tạnh mặt trời đã bừng sáng, có lẽ trên đường về Bộ Huy đã nhìn thấy cầu vòng.

“Ừm, như thế nào?” Cô hỏi.

Tàu điện ngầm dừng lại, ngay lúc cửa mở ra, Bộ Huy ngẩng đầu nhìn cô thật sâu, hé mở miệng nhưng cuối cùng cũng không nói nên lời, chẳng thốt ra được chữ nào, hầu kết trượt một cái, lông mi sụp xuống: “Không có gì.”

Đó là lần đầu tiên hắn nhìn thấy cầu vòng, và cô đối với hắn mà nói, chính là ánh cầu vòng rực rỡ. Cái ngày cầu vòng xuất hiện trước mắt hắn, đã chia cuộc sống của hắn ra làm hai nửa, nửa có cô hắn có một thế giới hoàn toàn mới mẻ. Cô là tất cả ý nghĩa của hắn, dường như bởi vì cô, hắn có những bất an xao động thời trưởng thành, vào cái ngày hắn không ngờ đến, hắn có người mình thích, thích một người rồi, hắn biến thành một người đàn ông thực thụ.

39. Chương 39

“Năm hộp bao cao su, vẫn là cái loại năm mươi tám tệ đó...”

Giữa cái mùa hè oi ả tháng tám, mỗi ngày đều như nhúng mình trong nước sôi, trong tiếng ve sầu inh ỏi, cây cối tươi tốt cũng không phủ xanh được cái nắng chói chang như đổ lửa, nhiệt độ cứ liên tục giữ ở mức cao, không hạ thấp được chút nào. Mỗi ngày, Ngư Vi đều đến cửa hàng tiện lợi làm việc, lúc thay đồng phục, mồ hôi trong cổ áo tứa ra như nước, phải ngồi trước máy điều hòa một lúc lâu mới khô ráo, cả ngày trên người đều có cảm giác nhơm nhớp rất khó chịu.

Nói chung, công việc ở cửa hàng tiện lợi này không có gì phức tạp, nhưng vì tất cả mọi việc đều là lao động chân tay cần dùng sức, nên mệt hơn rất nhiều so với làm ở quán bar. Ban ngày, cô phải đứng trong quầy thu ngân cho đến khi hết giờ. Lúc mới bắt đầu, đứng được mấy hôm, chân Ngư Vi bị giãn tĩnh mạch. Sau khi về đến nhà, cô xoa thuốc, ngâm chân, ban đêm giảm đau được một chút, ngày hôm sau lại cắn răng đứng tiếp, nên đến giờ chân có chút sưng lên.

Nhưng mệt nhất không phải là đứng làm thu ngân, mỗi sáng khi xe tải đến giao hàng, phải kiểm kê hàng tồn kho, giúp đỡ tài xế và sự phụ giao hàng chuyển hàng vào trong tiệm, việc này làm cho cô có chút không chịu nổi.

Một thùng carton lớn chứa đầy thức uống đóng chai, đừng nói là một lần khiêng một thùng, cô chỉ có thể để nó dưới đất rồi đẩy đi, căn bản không cách nào khiêng lên nổi.

Thùng nhỏ cô còn có thể khiêng, nhưng khi chuyển hàng vào xong, hai cánh tay cô cũng run rẩy, đến lúc thu tiền nhiều khi không nâng tay nổi, phải nghỉ ngơi một lúc mới trở lại bình thường.

Làm cùng với cô có một chị họ Lưu, lớn hơn cô hai giáp, thường xuyên có những việc linh tinh cứ phải tranh thủ chạy ra ngoài. Lúc kết sổ, sắp xếp lại đồ trong tủ lạnh và hàng hóa trong tiệm, cô ta đều để Ngư Vi

làm một mình, nhưng vì cô ta lớn hơn cô nhiều tuổi, lại là quản lý, nên Ngư Vi cũng không cảm thấy có gì thua thiệt.

Hôm nay, lúc chuyển nước khoáng trên xe xuống, Ngư Vi không cẩn thận bị trượt tay, cái thùng rớt trúng chân lập tức truyền đến một cơn đau ngáy người, cô hít vào một ngụm khí lạnh, ngồi xổm xuống ôm chân.

“Cô không sao chứ?” Chị Lưu rất tinh mắt, ngay sau đó đã đi ra phía ngoài cửa tự động hỏi cô, nghe thấy Ngư Vi nói không có việc gì, cô ta còn ai oán mấy câu: “Hừ, tôi đã nói, có ai mười bảy mười tám tuổi mà đến làm ở cửa hàng tiện lợi đâu chứ, cô yếu ớt quá! Chờ cô đi rồi, chúng tôi sẽ thay điều kiện tuyển dụng, phải tuyển mấy người nhiều tuổi...”

Ngư Vi bị cô ta nói như vậy, nhưng cũng không cảm thấy tức giận. Từ lúc bắt đầu đi làm, cô mới phát hiện ra Từ Ấu Oánh đã mang lại cho cô một điều rất tốt, đó là sau khi trải qua cuộc sống giày vò với một người khiến người ta chán ghét như bà ta, những lời nói gây tổn thương thể này dường như không đủ sức tổn hại cô nữa. Thậm chí có đôi khi chị Lưu kia còn cảm khái, nói cho tới giờ chưa từng gặp qua người trẻ tuổi nào điềm tĩnh như cô.

Mỗi khi buồn trong lòng, Ngư Vi thường nghĩ tới những thứ tốt đẹp nơi này mang lại cho mình. Công việc gần nhà, tiền lương cao, còn thường xuyên được phép đem đồ ăn gần hết hạn về. Nghĩ vậy, Ngư Vi liền cảm thấy có động lực để cố gắng, lúc quay lại định khiêng tiếp thùng hàng thứ hai, bên cạnh có hai cánh tay duỗi ra giúp cô chuyển cái thùng nước khoáng kia đi.

Bộ Huy lại tới, mặc một bộ quần áo mùa hè sạch sẽ gọn gàng, đầu đội mũ lưỡi trai, lúc hần đột nhiên xuất hiện sau đuôi xe tải giúp cô khiêng đồ, Ngư Vi chỉ hơi ngẩn người chứ không quá ngạc nhiên bất ngờ.

Lần trước, từ lúc hần nói muốn bắt đầu theo đuổi cô, hôm sau hần liền bắt tay vào hành động, mỗi ngày đều tới cửa hàng tiện lợi tìm cô, đều đến vào gần giờ nghỉ trưa, trên tay còn cầm theo hộp cơm do Diêu Tố Quyên chuẩn bị, bốn món mặn một món canh, đựng trong hộp thức ăn nhiều tầng rất tinh xảo, bên trong hộp giữ nhiệt là canh nóng sốt, còn đặc biệt dùng một cái hộp giữ tươi thức ăn có ba tầng, đựng các loại trái cây theo mùa, thịt gà vịt, bào ngư vi cá hầm sẫm các loại. Trực tiếp khiến cho chị Lưu há hốc mồm chết lặng, còn hỏi rốt cuộc hoàn cảnh gia đình cô thế nào, có phải là con nhà giàu thế hệ thứ hai muốn ra ngoài trải nghiệm cuộc sống không.

Lý do hần bắt đầu đưa cơm cho cô, cũng vì ngày đầu tiên lúc Bộ Huy đến, thấy cô ăn cơm hộp vừa nguội lạnh vừa không có dinh dưỡng, thức ăn đầy dầu mỡ, vài cọng rau xanh xao, cơm hơi khô hết lên. Giữa đôi mày rậm của hần vắt thành hình chữ ‘ ’, hỏi cô: “Cậu ăn cái này hả?”

Không phải ngày nào Ngư Vi cũng ăn như vậy, nhưng mấy hôm nay Na Na đi trại hè, mỗi ngày cô đều về nhà rất muộn, sáng dậy sớm rất mệt căn bản không có thời gian nấu cơm, nên đặt cơm hộp ở tiệm cơm bên cạnh mò mẫm qua đờ mấy ngày, đúng lúc bị hần nhìn thấy. Từ hôm đó, hần kiên trì ngày nào cũng đưa cơm cho cô, cô nói nhiều quá một mình cô ăn không hết. Bộ Huy căn bản không thèm để ý, sau đó cô bắt đầu đem theo cơm nhà, hần vẫn tiếp tục đưa tới không ngừng.

Bộ Huy giúp cô chuyển xong mấy thùng nước khoáng, sắc mặt đen thui đi vào cửa hàng. Ngư Vi nhìn bộ dạng của hần có vẻ tâm tình rất kém nên vội vàng đi theo vào, liền nghe thấy hần đi tới bên cạnh chị Lưu nói: “Về sau đừng để cô ấy chuyển hàng nữa, cô ấy khiêng không nổi chị không thấy sao?”

Ngư Vi giật mình vội kéo vạt áo hần, chị Lưu đã biến sắc, cau mày nói: “Cậu là ai? Nói vậy là sao? Đó là công việc của cô ta, chẳng lẽ chỉ biết lãnh lương không cần làm việc hả?”

“Vậy sao bà không làm đi? Việc gì cũng giao hết cho cô ấy, cô ấy là trâu bò nhà bà hả?” Vừa rồi lúc Bộ Huy tới, nhìn thấy một cô gái nhỏ như Ngư Vi khiêng cả cái thùng to, còn bị rớt xuống chân, hần tức đến mức muốn đập nát cái tiệm.

Không chỉ một lần, hần thường xuyên nhìn thấy Ngư Vi khiêng hàng mệt mỏi đến mức không nhúc nhích nổi. Lần trước phải xé bỏ các thùng giấy, sắp xếp lại hàng hóa quá lâu, móng tay bị mài phẳng, có lần ngón tay còn bị cắt trúng, chảy rất nhiều máu. Bình thường hần nói chuyện với cô đều ăn nhẹ nói khẽ, đến mạnh miệng cũng không dám sợ hù dọa cô, nâng niu trên tay còn cảm thấy bất an lo lắng, kết quả cô bị người ta sai bảo một mình phải làm hết tất cả công việc nặng nhọc.

Chị Lưu cười lạnh một tiếng: “Hơ, cậu muốn gây chuyện sao? Anh hùng cứu mỹ nhân cũng không phải cứu như thế đâu nhóc, không muốn cô ta làm thì bảo cô ta xin nghỉ đi! Cậu tìm tôi làm gì?”

Bộ Huy khẽ kéo mũ xuống: “Nghỉ thì nghỉ, cô ấy không làm nữa.”

Ngư Vi nghe đến đó, thật sự không chịu được nữa, đẩy Bộ Huy một cái, nhìn chị Lưu nói: “Không đâu, em không có nghỉ làm, thật xin lỗi chị Lưu, bạn em nói chuyện có hơi nóng nảy.”

Chị Lưu liếc mắt, lạnh lùng nói: “Chúng ta miếu nhỏ, sao có thể chứa được tượng Phật lớn như cô? Gia đình bạn trai cô có tiền như thế, còn ra ngoài làm gì, lo mà ở nhà làm đại tiểu thư khua tay múa chân...”

Bộ Huy đang muốn mắng tiếp đã bị Ngư Vi đẩy qua một bên, chỉ nghe cô khẽ nói với hắn: “Bộ Huy, tớ xin cậu đừng nói nữa.”

Lúc này hắn mới sững sốt, quay sang thì thấy dường như Ngư Vi đang tức giận, chỉ có thể ầm ức im miệng nhìn Ngư Vi đi đến phía sau quầy, thái độ khiêm tốn xin lỗi người đàn bà béo ục ục kia.

Thấy cô phải hạ mình như vậy, Bộ Huy càng khó chịu, nghĩ thầm mình rõ ràng vì muốn tốt cho cô, thương cô chịu mệt mỏi bị giày vò như vậy, sao cô lại bướng bỉnh cứng đầu như thế chứ?

Ngư Vi vất vả lắm mới thuyết phục được chị quản lý, chị Lưu hừ lạnh một tiếng đi vô phòng chứa hàng ăn cơm. Tâm tình cô có chút phức tạp đi vào trong quầy, Bộ Huy đi tới, đặt một cái túi lớn lên bàn, là cơm trưa đem cho cô.

Trong bụng hắn vẫn còn rất khó chịu, cuối cùng nhịn không được nói: “Không phải mỗi tháng ông nội đều chuyển tiền cho cậu sao? Tớ đã hỏi qua chú Út, có lẽ là đủ dùng, sao cậu lại phải ra ngoài làm việc vất vả như vậy, nếu không đủ tớ sẽ nói ông nội chuyển cho cậu nhiều hơn...”

“Cậu đừng nói nữa.” Ngư Vi nghe tới những lời này, cuối cùng không nhịn được, ngực cũng có chút phập phồng, cổ bình tĩnh lại cúi mặt nói: “Đừng đề cập chuyện tiền bạc với người nghèo khó, người nghèo nhạy cảm lắm.”

Bộ Huy cau chặt mày: “Cậu không phải người nghèo, tớ có bao nhiêu tiền, cậu liền có như vậy.”

Ngư Vi nghe mấy lời có chút ngớ ngẩn của hắn, cũng không trả lời rằng tiền của hắn không phải do hắn tự kiếm được, là của gia đình cho. Hắn có gia đình, cô không có. Mà nhà hắn mãi mãi không bao giờ có thể là nhà cô.

Cho dù có nói những lời đó, hắn cũng sẽ không hiểu, Bộ Huy từ nhỏ đã được sống trong an nhàn sung sướng, được nuông chiều ngậm thìa vàng mà lớn lên. Ba mẹ hắn, cô hai, chú ba, chú út hắn đều là những người có tiền, rất có tiền. Càng khỏi nói tới ông nội Bộ, chỉ cần số lẻ tiền hưu trí của ông thôi đối với những gia đình bình thường mà nói đã là một con số đáng mơ ước. Bộ Huy chưa đầy mười tám tuổi, Bộ Tiêu đã mua cho hắn chiếc xe sang như vậy, ngày ngày để bám bụi trong gara, hắn căn bản chưa bao giờ phải đắn đo về chuyện tiền bạc...

Ngư Vi nhớ tới cái vòng tròn cô đã khoanh trên lịch, tháng sau cô đã có thể gửi lại khoản tiền đầu tiên cho ông nội Bộ, cô nhất định không thể bỏ công việc này, vì vậy liền cắt lời nói với Bộ Huy: “Tớ biết cậu muốn tốt cho tớ, nhưng tớ thật sự không cần người đưa cơm, Na Na biết làm cơm, sau này tớ sẽ đem theo, tớ tới đây là để làm việc chứ không phải đi nghỉ ngơi...”

Ngư Na rất hiểu chuyện, biết cô ngày ngày ra ngoài làm việc rất vất vả, nên nghĩ đồng năm ngoái đã bắt đầu học nấu cơm, quần áo trong nhà cũng do con bé giặt ủi, cô cũng không ngăn được.

Bộ Huy thấy cô lại nói như thế chỉ biết thở dài, hắn nhìn ra hôm nay cô thật sự có phần tức giận, hắn đứng ngây ngốc trước quầy thu ngân hồi lâu, mãi đến khi hai người khách quen đến kết sổ, hắn vẫn đứng thẳng tắp ở đó. Đợi Ngư Vi ngẩng đầu nhìn về phía mình, hắn lúng ta lúng túng nói: “Tớ xin lỗi, nhưng tớ sẽ tiếp tục đưa cơm.”

Bộ Huy đi rồi, nhưng cơn tức của bà chị Lưu kia quả thật vẫn chưa nuốt trôi. Cứ lăm ba lăm bấm trước giờ chị ta làm việc ở tiệm lâu như vậy, còn chưa từng gặp qua những chuyện thế này, càng nói càng gắt gỏng.

Ngư Vi im lặng lắng nghe, đợi cô ta nói xong rồi thái độ rất thành khẩn xin lỗi, dù sao Bộ Huy gây chuyện như vậy cũng có phần quá đáng.

Bà chị Lưu thấy thái độ của Ngư Vi, cơn giận không muốn rút cũng tự lui, không khỏi có cảm giác mình vung tay đầm bông, kỳ thật cô ta luôn miệng quở trách cô gái nhỏ này, nhưng thật ra trong lòng vẫn rất thích.

Ngư Vi tay chân chịu khó, đầu óc lại thông minh, cho tới giờ chưa từng để mất tiền, đôi mắt rất tinh anh, tiền mặt trước khi đưa vào máy kiểm tra, quét một vòng là có thể nhìn ra thật giả, có người ở trong tiệm trộm vặt này nọ, lá gan cô cũng rất lớn, liền hét to lên ‘ăn trộm’, có lần trong tiệm bị một tên bộm nhậu vào quậy phá, Ngư Vi cũng gặp nguy không loạn bình tĩnh gọi điện thoại báo cảnh sát, xử lý mọi việc rất thỏa đáng, ngoại trừ sức hơi yếu thì căn bản không có vấn đề gì khác.

Cô ta thở dài, nói với Ngư Vi: “Không phải tôi nói cô, nhưng trong thời gian làm việc, cô gặp gỡ bạn trai quả thật có chút không đúng quy định...”

Ngư Vi cúi đầu xếp lại xấp tiền một trăm tệ cho ngay ngắn rồi dùng sợi dây thun cột lại, hơi ngạc nhiên giải thích: “Cậu ấy không phải bạn trai em, Chị Lưu, sau này em sẽ chú ý.”

Vốn tưởng ngày hôm nay chỉ xảy ra một chuyện như thế là xong, nhưng đến giờ Ngư Vi chuẩn bị ra về, đang đợi chị gái làm ca sau đến để giao ca, thì lại bị cô ấy năn nỉ ba giờ sáng đến giúp cô ấy trông tiệm khoảng hai tiếng đồng hồ, cô ấy tạm thời có việc khẩn cấp phải ra ngoài giờ đó. Ngư Vi quả thật khó xử, nhưng thường ngày quan hệ hai người khá tốt, cô ấy nói sau này sẽ giúp cô làm cả nửa buổi chiều xem như đền bù tổn thất, cô suy nghĩ một chút rồi đồng ý.

Thế nên cả ngày hôm đó Ngư Vi như chiếc bông vụ bị roi quật xoay tròn điên đảo, từ trong tiệm đến quán bar, kết thúc công việc ở quán bar lại đảo ngược về tiệm, lúc ngồi trên ghế gấp, cả người gần như mềm nhũn xụi lơ.

Bên ngoài cửa kính, màn đêm trầm như nét vẩy mực của trời, dù sao cũng đã hơn ba giờ sáng, trên đường không một bóng người qua lại, trong tiệm càng không có khách ra vào, chỉ có một mình Ngư Vi ngồi đó trông tiệm, lúc nhàm chán, cô lại bắt đầu gỡ sổ ra xem.

Quyển sổ nhỏ của cô đã ghi gần đến trang cuối, trừ thu chi hàng ngày, cô còn ghi chép thêm những chuyện vụn vặt nho nhỏ, lật đến trang cuối cùng, ánh mắt Ngư Vi dừng lại ở ngày tháng in phía trên, chính là ngày nhận được tiền lương tháng sau.

Hôm đó đúng vào thứ bảy, cô đã xem xét và tính toán mọi việc rất kỹ càng. Ngày hôm đó cô sẽ cất tiền vào phong bì gửi lại cho ông nội Bộ, nói với ông về sau ông không cần phải giúp đỡ hai chị em cô nữa. Sau đó, cô sẽ đi tìm Bộ Tiêu thổ lộ với anh.

Ngư Vi đã cân nhắc và suy nghĩ rất nhiều mới quyết định sẽ đi thổ lộ với Bộ Tiêu trước rồi sau đó nói rõ ràng với Bộ Huy, đó là cách duy nhất để giải quyết chuyện này. Bất quá có hai kết quả; Một là cô bị Bộ Tiêu từ chối, cô sẽ đem chuyện thích anh chôn chặt trong lòng suốt đời, đương nhiên Bộ Tiêu sẽ không bao giờ chủ động đề cập chuyện này với Bộ Huy, cô cũng sẽ không bao giờ nói với ai tình cảm cô dành cho anh. Hai là anh đón nhận, cô và anh lưỡng tình tương duyệt hai bên đều có tình cảm với nhau, vậy thì cho dù sau đó có phải đối mặt với chuyện gì đi nữa, chắc chắn cô cũng sẽ có đủ dũng khí để đương đầu, chỉ cần có thể ở bên anh, cho dù chỉ một ngày...

Trong lúc đầu óc đang suy nghĩ miên man, đột nhiên trước cửa vang lên âm thanh ‘xin chào quý khách’.

Ngư Vi lập tức đứng dậy, lắc lắc đầu cho tan cơn buồn ngủ, lấy lại tinh thần để đón khách, lúc nhìn ra ngoài cửa, toàn thân bất giác ngây ngốc.

Khoảnh khắc đó, cô cảm thấy nói không chừng do mình quá buồn ngủ nên lạc vào giấc mơ mà không biết, nếu không sao anh lại xuất hiện ở đây vào lúc này, rõ ràng trước mắt cô như thế?

Cửa kính tự động từ từ mở ra hai bên, phản chiếu ánh sáng lấp lánh. Bộ Tiêu chậm rãi đi vào cửa hàng, ánh đèn sáng trắng chiếu vào người anh, chân dài vai rộng, cao lớn và mạnh mẽ, hôm nay anh mặc một bộ âu phục màu đen, áo khoác cởi ra vắt trên tay, áo sơ mi trắng gỡ bỏ hai hạt nút trên cùng, cà vạt cũng đã được nới lỏng, lộ ra xương quai xanh đầy nam tính nhưng không kém phần quyến rũ.

Ngư Vi lập tức tròn xoe hai mắt, sau đó cô ngẩng người nhìn Bộ Tiêu đi đến trước mặt mình rồi dừng lại, đứng phía ngoài quầy nhìn cô mỉm cười, thông thả hỏi: “Vị tiểu thư này, có Lan Châu đen không?”

Ngư Vi vì quá mệt mỏi và buồn ngủ, cứ ngơ ngẩn mơ màng nhìn anh chăm chăm hồi lâu, mái tóc đen dày mềm mại, mày kiếm rậm dày, đôi mắt sâu thẳm ẩn chứa nét cười mê hoặc, trên mặt là tia cười xấu xa như có như không, thật sự là Bộ Tiêu.

Anh thấy cô không có phản ứng gì, nghiêng người sát lại tựa vào quầy hàng, mùi hương trên người anh lập tức len vào chóp mũi cô. Ngư Vi thấy khuỷu tay anh khoác trên mặt quầy, vội hỏi: “Lan Châu đen, tiên sinh muốn mấy hộp ạ?”

Bộ Tiêu nhướn mày bật cười, thấy cô thật sự chơi trò ‘mua bán qua lại’ với anh, liền chậm rãi nhấn mạnh từng chữ rõ ràng: “Tiểu thư có bao nhiêu, tôi muốn bấy nhiêu...”

Ngư Vi cúi đầu xuống, khoe môi xinh xắn không nhận được cong veo lên, sau đó nghiêm mặt nói: “Hút thuốc lá có hại cho sức khỏe, tôi chỉ bán hai hộp thôi ạ.”

Bộ Tiêu nhú nhú mày, biếng lười tựa hẳn vào quầy hàng, nhẹ giọng thì thầm: “Hửm? Còn có người buôn bán như thế sao, không bị lỗ vốn hử?”

Ngư Vi đi lấy hai hộp Lan Châu đen đặt trên quầy thu ngân. Bộ Tiêu lấy từ trong túi quần âu đen ra một cái ví tiền rất cũ kỹ, lúc anh thờ ơ mở ví lấy tiền ra thanh toán, Ngư Vi nhìn thấy một xấp tiền mặt rất dày, đang nghĩ thầm anh để sẵn tiền mặt cũng quá nhiều rồi, thì thấy Bộ Tiêu cười một tiếng xấu xa, duỗi tay ra kệ bên cạnh bắt đầu lấy thêm này nọ, từng hộp từng hộp xếp chồng lên, đặt bên cạnh hai hộp Lan Châu đen. Ngư Vi định thần nhìn lại, sững sờ, năm hộp bao cao su, vẫn là cái loại năm mươi tám tệ đó...

“Tính tiền nhé.” Bộ Tiêu nâng cằm hướng về phía cô.

Ngư Vi nhìn chăm chăm năm cái hộp đó, sững người trong giây lát, rồi cầm một hộp đi qua quét mã vạch, tiếng tích tích vang lên một hồi, cô nói: “Tổng cộng ba trăm hai mươi hai tệ, tiên sinh có muốn một cái túi to không ạ?”

Bộ Tiêu nhìn cô mặt không biến sắc cầm mấy thứ này, còn hết sức bình tĩnh thản nhiên quét mã tính tiền, anh gật đầu. Quả nhiên một lúc sau, nghe thấy Ngư Vi vẫn là không nhận được, lúc cầm cái túi đưa qua cho anh, âm thanh rất nhỏ khẽ hỏi: “Chú Bộ, chú mua cái này làm gì vậy?”

Về mặt anh hiện ra một tia cười giảo hoạt đạt được ý đồ xấu, tay đặt trên quầy, ngắm nhìn dáng vẻ cô đưa đồ cho mình, thấy cô ngược mắt lên, đôi mắt kia long lanh nước, anh càng không muốn giải thích mà mỉm cười: “Cháu đoán thử xem?”

40. Chương 40

“Cả đời, nhất định cả đời, tớ nói được làm được.”

“Chú có bạn gái sao ạ?” Lúc Ngư Vi hỏi câu này, tim bất giác chìm sâu xuống đáy.

Bộ Tiêu cười cười, đứng thẳng dậy: “Không có, chú là ông già độc thân không vợ, độc thân không nói, còn khắp nơi chứng kiến cảnh vợ chồng người ta ân ái, hôm nay bạn chú kết hôn lần hai, chú vừa lần thứ hai làm phù rể cho hắn...”

Ngư Vi phì một cái bật cười thành tiếng, nghĩ thầm chẳng trách anh mặc đồ trang trọng như vậy. Nhưng quả thật không thể không công nhận, anh mặc âu phục rất đẹp mắt, cô lại hướng về phía anh chăm chú ngắm nhìn, tay áo sơ mi trắng bị anh cuộn lên đến khuỷu tay, quần tây đen được may đo vừa khít tôn lên vóc dáng rất chuẩn, nơi cánh tay lộ ra những đường gân chạy nổi lên ẩn chứa sức mạnh tiềm tàng, phối hợp

với chiếc đồng hồ nam tính trên cổ tay, cả người anh tràn ngập hương vị đàn ông trưởng thành đầy quyến rũ.

Anh cúi đầu mỉm cười nói tiếp: “Hắn đã kết hôn lần thứ hai, mà vẫn không muốn tạo người, điển hình của tuýp không thích trẻ con, chờ hắn kết hôn lần ba, chú gửi mấy thứ này cho hắn, toàn bộ trên mặt đầm thùng hết, để hắn sản xuất ra một thằng nhóc, đàn ông mà sống qua ngày.”

Ngư Vi biết anh nói đùa, nhưng bao cao su quả thật là mua tặng quà cưới cho bạn, những lo lắng vừa rồi nháy mắt tan thành mây khói.

Cô bỏ những món đồ anh mua vào túi rồi thối tiền lẻ lại, nhưng Bộ Tiêu không cầm mà nhượng nhượng cầm hướng trên bàn tỏ ý bảo cô đặt mấy thứ này lên đó, lúc này Ngư Vi mới chợt nhớ hỏi: “Đúng rồi, sao chú lại đến đây mua đồ?”

Hơn nữa bây giờ cũng đã ba giờ rưỡi sáng.

“Đến đợi cháu về.” Bộ Tiêu bình thản nói: “Tối nay, chú đến nhà cháu đưa đồ, có người biểu long nhãn và nho, chị dâu cả giữ lại cho cháu hai hộp. Kết quả, đến nơi chỉ thấy có mình em gái cháu ở nhà, con bé nói ba giờ sáng cháu còn giúp người khác trông tiệm, sao cháu lại giống Lôi Phong thế này?”

Ngư Vi không dám nghĩ anh đặc biệt đến đây vì cô, bất giác trong lòng đầy ngọt ngào cảm động, cúi đầu tủm tỉm cười xếp lại khay tiền lẻ, nói: “Ai mà không có lúc gặp phải những tình huống bất ngờ, giúp người khác là tặng thêm cho mình cơ hội, khi gặp chuyện không may hay khó khăn, đến lúc đó có thêm bạn bè giúp đỡ...”

Bộ Tiêu nghe thấy những triết lý già dặn, bùi ngùi cảm khái cuộc sống của cô, bị chọc cười rồi. Anh lại tựa người vào quầy, ánh mắt yêu chiều nhìn cô chăm chú, cảm thấy cô không có chỗ nào không tuyệt, chỗ nào cũng vô cùng hợp ý anh.

Trên cổ tay trái cô vẫn còn đeo chiếc vòng con cá anh tặng, thời gian qua lâu, sợi dây thừng đã bị mài mòn sờn cũ. Ánh mắt Bộ Tiêu dừng lại nơi những đầu móng tay bị mài phẳng của cô và nơi vết thương đang khép miệng, đôi mày kiếm nhíu chặt xót xa, nụ cười trên mặt cũng vụt tắt, nhìn cô đứng trong quầy, bên dưới chiếc váy ngắn, tuy cô đã mặc vớ dài che kín, nhưng vẫn có thể nhìn ra hai bắp chân đều sưng lên, chắc chắn lâu rồi cô không có nghỉ ngơi, đôi mắt thâm quầng, vẻ mặt đầy mệt mỏi.

“Ngủ một lúc đi, chú trông tiệm cho.” Bộ Tiêu nhìn cô nghiêm nghị nói, thật ra tối nay anh đến đây chỉ có hai mục đích, cũng chẳng biết cái nào quan trọng hơn, thứ nhất anh muốn ở bên cô, muốn cô được nghỉ ngơi đôi chút; thứ hai, đã nhiều ngày rồi anh không được gặp cô, thật sự rất nhớ.

“Không sao đâu ạ, cháu không muốn ngủ...” Trong lòng Ngư Vi thầm nghĩ, vất vả lắm mới được nhìn thấy anh, bây giờ mà ngủ thì đáng tiếc lắm, cô ngẩng đầu lên đầy cốt tủy tinh thần: “Chú Bộ, cháu mời chú uống bia, ăn lẩu Oden đi.”

(*Oden là loại lẩu gồm có các thành phần: củ cải, trứng luộc, chả cá, chả mực, thịt bò, thịt lợn xâu lại thành chuỗi, thịt bọc trong đậu phụ... hầm cùng táo bọ. Thường được bán ở hầu hết các cửa hàng tiện lợi.)

Bộ Tiêu cười khổ thở dài một hơi, anh vẫn biết cô thường bí mật làm những việc gì, vì sao rõ ràng mỗi tháng đã nhận được rất nhiều giúp đỡ, mà vẫn khiến chính mình mệt mỏi thành cái dạng này. Bé con ngốc này chắc chắn muốn chuẩn bị để sẵn sàng độc lập về kinh tế, cô quá coi trọng chuyện này, rất quyết tâm, cầm tiền trong nhà anh một ngày là cô khó chịu thêm một ngày, có thể mời anh ăn gì đó chắc chắn cô rất vui, vì vậy anh gật đầu, cất cái giọng điệu trêu chọc: “Có thể kiếm được tiền mời chú uống rượu rồi, vậy chú phải uống loại đắt nhất.”

Quả nhiên Ngư Vi vô cùng hứng hởi đi đến tủ lạnh lấy bia ra, Bộ Tiêu mỉm cười nhìn cô đang thoăn thoắt, nụ cười đó đọng lại trên nét mày trong đáy mắt, nhìn đáng vẻ loay hoay bận rộn lại vui vẻ đến ngốc điên của cô, tìm anh như củ hành tây tự bóc tách từng lớp vỏ bên ngoài để lộ ra trái tim đàn ông mà chỉ duy nhất mình cô có thể chạm đến.

Cô lấy hai chai bia ướp lạnh và một bát Oden, ngồi bên cạnh Bộ Tiêu trên ghế quầy bar nghỉ ngơi tán gẫu, cuối cùng không biết như thế nào, có lẽ Ngư Vi cũng không ý thức được chuyện gì xảy ra, cô được Bộ Tiêu dỗ dành gục đầu xuống bàn ru ngủ thiếp đi.

Bộ Tiêu thấy cô úp mặt lên cánh tay say sưa ngủ, hơi thở dần lắng xuống, máy điều hòa ở sát bên cạnh phả ra khí lạnh, hơi gió thổi ra mang theo luồng hơi nước ẩm ướt lượn lờ trước mắt anh, sợ cô lạnh, anh mở chiếc áo khoác ra đắp lên vai cô.

Lúc đó, trong tiệm có hai người khách đến mua đồ, cô rơi vào giấc ngủ sâu nên không biết, Bộ Tiêu giúp cô tính tiền, chợt nhìn thấy quyển sổ nhỏ màu xanh dương của cô phía trên quầy, anh cầm trên tay đi đến bên cạnh cô ngồi xuống, lật giở những tờ cuối cùng ra xem, quả nhiên cô đã lên kế hoạch tháng sau không nhận sự giúp đỡ nữa, còn đem một khoản tiền gửi lại cho ông cụ. Để không bị thiếu hụt, cô đã tính toán chuẩn bị sẵn hai tháng tiền sinh hoạt. Bộ Tiêu nhìn những con số chi chút, mày nhíu lại càng lúc càng sâu, nghĩ mãi không biết vì sao cô lại nôn nóng độc lập đến thế.

Nhưng bất luận vì cái gì, đây là quyết định của cô, chỉ cần là quyết định của cô, anh đều ủng hộ vô điều kiện, tuyệt đối sẽ không nhúng tay vào, chỉ có thể đứng yên lặng phía sau dõi theo cô, bảo vệ cô. Nhìn cô vất vả chịu khổ, anh xót xa đau lòng, nhưng cũng chỉ có thể duy trì trạng thái im lặng như thế này.

Anh đã đi qua rất nhiều con đường, cũng đã trải qua quá nhiều việc, xã hội này tốt cùng như thế nào anh hiểu rất rõ. Anh cũng hy vọng cô hiểu được, nhưng mãi mãi không bao giờ phải thay đổi bản thân, luôn được là chính mình.

Bộ Tiêu chống khuỷu tay lên mặt bàn, đầu tựa vào tay, nghiêng người ngắm dáng vẻ ngủ say của Ngư Vi. Cô như con mèo nhỏ cuộn mình trong áo anh, cánh môi mỏng khẽ cong lên, mũi phả ra từng hơi thở nhẹ, chai bìa bên cạnh nhỏ xuống những giọt hơi nước mát lạnh, anh đắm đắm nhìn cô thật lâu, khẽ mỉm cười, cầm cây bút cô để trên bàn, vẽ lên cổ tay mảnh mai đó một cái hình nhỏ.

Đêm đó, lúc Ngư Vi thức dậy, chị gái nhờ cô trông tiệm giùm đã trở lại, cô giật mình bừng tỉnh, phát hiện trên người mình đắp áo khoác của Bộ Tiêu, vừa quay đầu tìm anh, đôi mắt vẫn còn mông lung mơ màng thấy anh nhìn mình mỉm cười: “Dậy rồi à?”

Thế là, rạng sáng hơn bốn giờ, cô ngoan ngoãn được Bộ Tiêu đưa về nhà. Vì quá mệt nên Ngư Vi không đi tắm mà trực tiếp ngã lên sofa ngủ thiếp đi. Ngày hôm sau, đồng hồ báo thức inh ỏi vang lên đến lần thứ ba cô mới lơ mơ tỉnh dậy, lúc đi vào phòng tắm đánh răng rửa mặt, mới phát hiện trên cổ tay bị vẽ lên một cái hình mặt quỷ nhỏ.

Là một cái mặt cười lè lưỡi rất đáng yêu nhưng càng nhìn càng thấy giảo hoạt gian tà, quả thật giống hệt Bộ Tiêu.

Ngư Vi biết Bộ Tiêu thừa dịp mình ngủ say vẽ lên, cô nhìn chăm chăm cái mặt quỷ đó hồi lâu, lúc tắm còn giơ tay lên thật cao sợ bị nước làm trôi mất. Nhưng nửa ngày qua đi, vì trời nóng người ra nhiều mồ hôi khó tránh khỏi bị phai màu, Ngư Vi cứ dùng bút đồ lại, cô muốn khuôn mặt cười mà Bộ Tiêu đã vẽ này mãi ở lại trên cổ tay mình.

Hai ngày sau đó, cô vẫn luyến tiếc không nỡ lau đi nên đã quyết tâm tìm cách giữ lại, chiều hôm đó cô được nghỉ làm, sau khi đi theo Kỳ Diệu xem cô nàng bấm lỗ tai, Ngư Vi đi đến một tiệm xăm hình, muốn hình vẽ trên cổ tay này không bao giờ mất đi.

“Cậu quyết định thật hả?” Kỳ Diệu vốn vô cùng kích động, bản thân cũng muốn xăm hình, nhưng khi đến tiệm rồi, kỳ vọng liền biến thành do dự, đặc biệt là khi nhìn thấy cái máy xăm, chưa làm đã đau, liền kéo cô lại: “Đuôi, cậu suy nghĩ lại đi, nếu không có ý định lưu giữ cả đời thì không nên xăm...”

Ngư Vi nghe thấy cô ấy nói ‘cả đời’, đột nhiên cảm thấy quyết tâm càng mạnh mẽ, cúi đầu mỉm cười: “Cả đời, nhất định cả đời, tớ nói được làm được.”

Lúc Kỳ Diệu thấy nghệ nhân xăm hình, một mỹ nữ xinh đẹp cầm cái máy đưa lên tay Ngư Vi, vừa nghe thấy âm thanh rột roạt kia, cô nàng giật mình run cả người hoảng hồn che tịt hai mắt lại, còn sợ hơn cả Ngư Vi.

Địa chỉ xăm hình này do Sở Phong giới thiệu, là cửa hàng xăm nghệ thuật uy tín nhất thành phố G, là một tòa nhà rất lớn, an toàn sạch sẽ, trang thiết bị và tay nghề đều rất tốt. Đang làm được một nửa, Sở Phong lo lắng cho em gái nên cũng chạy sang xem. Mấy ngày nay, tối nào hai cô nàng này cũng um sùm trong quán bar nói muốn đi xăm hình. Kỳ Diệu nói muốn xăm tiểu tinh linh, hẳn liền giới thiệu cho hai cô địa chỉ

của một người bạn, kết quả đến nơi mới thấy chỉ có mình Ngư Vi làm, em gái ở bên cạnh nhất gan không dám nhìn, vì vậy cười nói: “Sợ cái gì, trên tay anh nhóc cũng có hình xăm, chắc chắn không đau đâu.”

Ngư Vi cảm thấy người này thiệt ‘man’ mà, Sở Phong xăm cả bắp tay mà còn nói không đau, cô chỉ xăm một hình bé xíu thế này mà đau đến mức cắn muốn nát răng, thở cũng không thở nổi. May mà Kỳ Diệu không làm, vừa rồi lúc xỏ lỗ tai, cô nàng bị đau khóc rất lâu mới nín.

Cũng may, cái hình này bé xíu nên rất nhanh đã xong. Sau khi kết thúc, Ngư Vi giơ cánh tay lên xem, trên da vẫn còn ửng hồng, khuôn mặt cười hiện lên rất rõ cũng rất sống động đẹp mắt. Kỳ Diệu và Sở Phong cũng lại gần nhìn thử, Sở Phong nhìn hồi lâu, nhìn tới nhìn lui không sao hiểu được, thắc mắc: “Thật không thể hiểu nổi mấy cô gái nhỏ các nhóc, cái này tuy rất đẹp mắt, nhưng rốt cuộc nó có nghĩa gì chứ?”

Kỳ Diệu nhanh chóng trả lời: “Cái này là người Ngư Vi thích vẽ lên, cô ấy không muốn nó bị phai đi, anh nói có phải cô nàng này quá si ngốc rồi không?”

Từ hôm đó, trên cổ tay trái Ngư Vi có thêm một miếng băng cá nhân để che đi hình xăm. Khuôn mặt tươi cười rạng ngời trong cổ tay là bí mật chỉ có cô, Kỳ Diệu, Na Na và Sở Phong biết. Ngày hôm sau lúc Bộ Huy đến đưa cơm, nhìn thấy hỏi cô bị gì, cô nói lúc làm việc bị đụng trúng, hấn cũng không nghĩ ngờ gì.

Trước ngày cô thổ lộ, cô tính sẽ luôn dán băng keo như vậy, người không thể để... bị nhìn thấy nhất chính là Bộ Tiêu.

Thật mong ngày đó đến sớm một chút, nhưng trước đó có một ngày, cô lại hy vọng nó mãi mãi không bao giờ tới.

Thời gian thấm thoát trôi qua, những ngày cuối tháng tám bất tri bất giác đến tự lúc nào chẳng biết. Ly biệt như tờ giấy tuyên án nằm trên tay Ngư Vi và Kỳ Diệu, im lặng vô hình nhưng tức thời hiệu lực.

Người bạn thân thiết nhất sắp bắt đầu cuộc hành trình mới, thế nhưng trên chuyến tàu đó không có chỗ cho cô. Ngư Vi ở lại nơi này đợi cô ấy, có lẽ tương lai một ngày nào đó, người trở về sẽ là cô bạn nhỏ Kỳ Diệu ngập tràn những điều mới mẻ lạ lẫm không còn như xưa nữa.

Ngày đưa tiễn, Ngư Vi đi cùng Bộ Huy, đứng ở trạm tàu điện cao tốc, ngoài ba mẹ Kỳ Diệu đi theo tiễn còn có người bạn trai thanh mai trúc mã cùng lớn lên với cô ấy. Kỳ thật đây là lần đầu tiên Ngư Vi nhìn thấy hấn, trước đây hấn luôn có mặt trong những câu kể của Kỳ Diệu, người cao gầy, khuôn mặt cũng rất anh tuấn, đáng vẻ trầm tĩnh chính chắn. Trên tay xấp xỉ hành lý của Kỳ Diệu, Ngư Vi không khỏi bật ra ý nghĩ, vị trúc mã cao ngạo lạnh lùng này cũng vào đại học S lẽ nào chỉ là trùng hợp sao?

Trước khi chia tay, Kỳ Diệu xoay người hướng về phía cô và Bộ Huy vẫy vẫy tay rất lâu, hô to một câu mà cả ba đều rất quen thuộc: “Tình cảm chân thành, sẽ không chia cách! Đuôi, Bộ Huy, các cậu đừng quên tớ nhé!”

Nhìn bóng lưng cô ấy ngày càng mờ dần rồi lạc vào giữa biển người mất hút, không còn nhìn thấy nữa, Ngư Vi biết cô cứ mãi lo lắng những chuyện không đâu, sẽ có người chăm sóc cho cô ấy thật tốt. Cô ấy hồn nhiên ngây thơ và rực rỡ như ánh mặt trời, có lẽ cả đời này sẽ không bao giờ bị thế gian thay đổi, tựa viên ngọc quý mạnh mẽ vững vàng trong đá sỏi, vĩnh viễn sẽ không bao giờ bị gió bụi làm lu mờ đi ánh sáng long lánh rực rỡ vốn có của mình.

Cô nhìn Kỳ Diệu rời đi, trong lòng thầm nghĩ như thế, thầm chúc cho cô ấy luôn gặp được những điều tốt đẹp nhất.

Nhưng mấy ngày sau đó, trong lòng Ngư Vi vẫn ề ề chua xót, sau khi Kỳ Diệu đi rồi, thế giới của cô đột nhiên thật tĩnh lặng. Mỗi đêm lặng lẽ trong quán bar, thiếu tiếng nói cười hồn nhiên ngọt ngào đó, Ngư Vi mãi không sao thích ứng được.

Đối với cô mà nói, những người quan trọng rất ít ỏi, thiếu đi một người tựa như một góc trong thế giới nhỏ bé của cô sụp đổ. Cô chưa bao giờ nhớ Bộ Tiêu như lúc này, nghĩ đến mấy ngày nữa, đợi công việc ở cửa hàng tiện lợi kết thúc, cô rất muốn đi gặp anh một lần.

Vở kịch nhỏ:

Tứ thúc: Cái băng dán nhỏ trên tay em định dán đến khi nào hửm?

Xương cá (rất bình tĩnh): Không có gì, bây giờ em xé ngay đây (khàn giọng)

Tứ thúc: Chuyện gì đây bảo bối, cái mặt nhỏ này không phải anh vẽ sao? Lâu vậy mà em không tắm à? Có muốn cùng tắm không nào?”

... Lúc cùng tắm ...

Tứ thúc: Thôi rồi, sao xà phòng không xóa đi được?!

Xương cá: Anh đoán thử xem?

Tứ thúc: Bé con, em yêu anh đến thế sao?

Xương cá: (đỏ mặt) em luôn yêu anh như vậy mà.

Tứ thúc: Suyt, đừng nói nữa, nhân lúc còn nóng chúng ta tới luôn đi.

Lời của tác giả: Cái mặt cười này bao hàm rất nhiều ý nghĩa. Thật ra không chỉ vì mấy lý do như Xương cá muốn xăm, cũng không đơn thuần là si mê cuồng dại. Nó còn ẩn chứa rất nhiều cách nhìn của Tứ thúc với cuộc sống: bao gồm ‘Phút phút mỉm cười, giây giây hưởng lạc’:D; ‘tiêu sái nhân sinh, khinh thường thế tục’...

Điều Ngư Vi mong muốn nhất là được sống như Bộ Tiêu, cô yêu cái tiêu sái của anh, yêu cái bất cần đời, tự do đến và đi, yêu càng sâu càng khó tránh khỏi muốn khắc lên người vĩnh viễn.

41. Chương 41

“Bộ Tiêu, em yêu anh.”

Kỳ Diệu đi rồi, những chuỗi ngày ly biệt vẫn chưa kết thúc, ngay sau đó Phó Tiểu Thiều cũng đến thành phố W, đám anh em tốt của Bộ Huy cũng lần lượt rời đi, phân tán người trời nam kẻ biển bắc. Chợt quay đầu nhìn lại, chỉ còn Ngư Vi và Bộ Huy vẫn ở lại thành phố G.

Mùa hạ cứ thế trôi qua, khi gió thu về mang theo những cành hoa quế, trong cái vàng óng ánh nồng nàn hương quế, Ngư Vi cất bước tiến vào cổng trường đại học G, bắt đầu cuộc sống sinh viên.

Cuộc sống đại học của cô không tràn ngập sắc màu, mới mẻ và phong phú như phần lớn các bạn học khác. Vì hoàn cảnh gia đình đặc biệt, Ngư Vi đăng ký học ngoại trú, buổi tối vẫn đi làm ở quán bar như trước. Ban ngày có giờ lên lớp, nên cô đã xin nghỉ việc ở cửa hàng tự chọn, cuối tuần này bắt đầu đến dạy kèm cho một cậu bé học cấp hai, số tiền kiếm được ít hơn khoảng thời gian cô còn nghỉ ở nhà, nhưng vào ngày nhập học cô lại nhận được một món quà đến ngoài ý muốn.

Sáng hôm đó sau khi vào trường đăng ký làm thủ tục xong, Ngư Vi nhận được điện thoại của văn phòng tuyển sinh đại học G, thông báo cô là người có số điểm thủ khoa đầu vào, nhận được phần học bổng cao nhất, hai vạn năm ngàn tệ. Năm nay, đại học G có chính sách tuyển sinh ưu đãi cho ba thí sinh có số điểm cao nhất được miễn hoàn toàn bốn năm học phí. Khi Ngư Vi nghe được tin đó, cảm thấy như một khối vàng lớn nện thẳng lên đầu mình.

Ngay trong hai tuần đầu tiên làm thủ tục nhập học, Ngư Vi nhanh chóng điền vào hồ sơ nộp lên hoàn thành xong các thủ tục, chỉ cần chờ phê duyệt xuống, học bổng sẽ lập tức được chuyển vào tài khoản, nói cách khác, cô không cần phải đợi đến cái ngày đã khoanh tròn trên lịch nữa...

Không biết hôm nào số tiền đó sẽ vào tới tài khoản, cô có thể gửi lại cho ông nội Bộ trước thời hạn, rồi thực hiện những ước hẹn của chính mình, thổ lộ với Bộ Tiêu.

Lúc này đây, cô không còn bất kỳ đắn đo do dự nào nữa, thậm chí còn đang đợi thời gian trôi qua trong những ngày đầy vui vẻ và trông mong, nhưng có một người, luôn khiến cô mơ hồ lo lắng.

Bộ Huy vẫn mãi theo đuổi cô, kể từ khi lên đại học, thủ đoạn và mách khéo của hắn ngày càng tăng, mặc cho Ngư Vi cự tuyệt thế nào đi nữa, hắn vẫn không có một tia dấu hiệu buông tha.

Gần đây, khi gặp nhau hay nói chuyện hắn hoàn toàn không đề cập đến chuyện thích cô nữa, mà chỉ nghĩ đủ các biện pháp đối xử thật tốt với cô, khiến cô không cách nào tránh né được mà cũng không đành lòng mất đi một người bạn như hắn.

Nếu nói về thay đổi, Bộ Huy tuyệt đối là người thay đổi nhiều nhất trong đám bạn trung học, đến mức ngày đầu tiên khi nhập học, Ngư Vi từng sốt không dám tin.

Một buổi sáng, lúc Ngư Vi xuống lầu định đến bến tàu điện ngầm đi học, một chiếc Mercedes chậm rãi dừng dưới khu chung cư nhà cô, người tới là Bộ Huy.

Đó là chiếc xe Bộ Tiêu đã tặng quà sinh nhật hắn mười tám tuổi, hè rồi hắn đã sớm lấy được bằng lái, thậm chí Bộ Huy còn đến thành phố Z tham gia các khóa huấn luyện đua xe ở các cơ sở đào tạo, đã lấy được giấy phép lái xe hạng E, gần đây còn đang chuẩn bị tham gia thi đấu.

Vì vậy ngày khai giảng đầu tiên, Ngư Vi bị hắn tống lên xe mui trần chạy như diễu hành đến sân huấn luyện quân sự, một đường huênh hoang, khuấy động âm ỉ trong sân trường.

Sau đó là chuỗi ngày huấn luyện quân sự, Bộ Huy lại tận dụng triệt để thời gian nghỉ đến tìm cô, lần nào tới cũng mang theo đủ thứ nước mát và kem chống nắng rồi kéo cô tới bóng râm nói chuyện. Mỗi lần xuất hiện đều kèm theo tiếng ngưỡng mộ la hét chói tai của rất nhiều nữ sinh, cả tiếng rầm rì bàn tán. Dưới cái nhìn soi mói của mọi người, Ngư Vi thật sự không thoải mái chút nào, bảo hắn đừng đến nữa, nhưng tới giờ có khi nào hắn nghe cô nói đâu.

“Tớ muốn đối xử tốt với cậu, cậu cũng ý kiến sao?” Đây là lời thoại thường xuyên của hắn.

Hắn quá khoa trương, quá nổi bật, ngày nào cũng lái siêu xe đến trường, vóc dáng cao lớn lại điển trai, từ lâu đã thu hút rất nhiều ánh mắt nữ sinh. Sau ngày khai giảng, đội xe của đại học G tuyển chọn đội ngũ mới, hắn không cần đăng ký đã được mời vào. Dù sao số người có giấy phép đua xe chỉ đếm trên đầu ngón tay, chuyên ngành của hắn lại là công nghệ kỹ thuật ô tô, được đội xe đào tạo bồi dưỡng thành tay đua. Hai chữ ‘tay đua’ này đối với các cô gái mà nói lực hấp dẫn quá mạnh, chưa tới mấy ngày hắn đã thành nhân vật đình đám, trong trường bắt đầu lan truyền tin đồn ‘Hot boy năm nhất nổi tiếng nhất trường đang theo đuổi một cô nàng vô danh’...

Ngư Vi đích thực không có danh tiếng gì, cô học ngoại trú, luôn đi về một mình, mỗi ngày đúng giờ đến lớp, đúng giờ ra về, không có bất kỳ tiếp xúc nào với các bạn học, về cơ bản, không có ai biết cô. Nhưng bởi vì sự theo đuổi của Bộ Huy, dần dần cái tên cô cũng trở nên nổi tiếng, có người còn đến bắt chuyện, phần lớn đều xuất phát từ tâm lý tò mò, tới nghe ngóng tìm hiểu mối quan hệ giữa hai người bọn họ.

Ngày hôm nay, rốt cuộc Ngư Vi cũng thấy mệt mỏi, không chịu được nữa rồi. Lúc Bộ Huy lái xe tới đón cô, cô nói cô sẽ không ngồi xe hắn nữa. Hắn chậm chậm lái theo phía sau cô, được một lúc thấy thái độ của cô chẳng mấy may thay đổi, hắn mặt lạnh giẫm mạnh chân ga, nghênh ngang rời đi.

Buổi chiều là tiết toán cao cấp, Ngư Vi mở sách giáo khoa chuẩn bị bài, vốn tưởng Bộ Huy thật sự tức giận sẽ không tới nữa, kết quả năm phút trước khi chuông vào lớp vang lên, một dáng người cao gầy bước lên bậc thềm trước cửa phòng học hờ hững đi vào, đầu hơi cúi thấp dáng vẻ lạnh nhạt thờ ơ nhưng vô cùng anh tuấn, ngay lập tức kéo theo những tiếng trầm trồ bàn tán.

Mấy nữ sinh ở dãy bàn phía trước khá hỗn loạn, lúc Ngư Vi ngẩng đầu lên đã thấy Bộ Huy đi tới bên cạnh mình ngồi xuống.

Hình ảnh này gợi lên những thân quen ngày xưa, lúc Bộ Huy ngồi xuống nháy mắt như có ảo giác phẳng phất đưa hắn trở về những ngày tháng trung học, hắn đều ngồi bên cạnh Ngư Vi như vậy, vẫn là phòng học,

vẫn một chiếc bàn hai người ngồi chung. Hấn vụng trộm lén nhìn sườn mặt nghiêng của cô, cô mãi là giấc mơ tươi đẹp nhất thời niên thiếu mà hấn không thể chạm tới được.

Lúc này đây, mọi thứ không có gì khác xưa, thậm chí trong ánh mắt hiếu kỳ của những người xung quanh, không biết chừng hấn và cô vẫn luôn được xem là một đôi rất đẹp đang yêu nhau... Nhưng cũng có điều khác xưa, hấn bây giờ đã trở nên ưu tú hơn, có thể làm lóa mắt bao nhiêu nữ sinh, nhưng người con gái này vẫn luôn lạnh nhạt, hờ hững với hấn.

Bộ Huy đặt trà sữa và bánh ngọt vừa mua lên bàn, trầm mặc một hồi, cất tiếng: “Cậu biết có bao nhiêu cô gái muốn tớ đưa đón không?”

Ngư Vi ngồi đó, mặc dù rất không thoải mái nhưng cũng không biểu lộ gì, chỉ khép quyển sách lại, suy nghĩ vài giây rồi nhẹ nhàng trả lời: “Tớ biết, cậu hãy suy nghĩ lại, có rất nhiều nữ sinh xinh đẹp, thời trang và nổi bật hơn tớ, cậu đừng để ý tới tớ nữa...”

Bộ Huy nghe thấy cô lại lôi mấy lý do cũ rích kia ra để từ chối, phiền muộn bức bối quay mặt đi chỗ khác, cào mái tóc rối bời. Ngư Vi ngồi bên phải hấn, nên chỉ có thể nhìn thấy cái nốt ruồi lệ màu nâu nhạt dưới đuôi mắt phải và sống mũi cao ngất.

Hấn thật sự trở nên rất phong độ, rất anh tuấn, cô thường xuyên nhìn thấy có rất nhiều nữ sinh chạy theo sau hấn, những cô gái đó đều vô cùng tươi sáng, rực rỡ, tựa như biết bản thân mình điều kiện không tệ mới dám theo đuổi hấn. Có lẽ những cô gái như vậy mới xứng đôi với Bộ Huy.

“Cậu không thích xe mui trần tớ có thể đóng lại, cậu không thích xe thể thao tớ có thể đổi về xe đạp,” Bộ Huy nói nói một lúc, đột nhiên nổi giận: “Hay là cậu chỉ sẵn lòng ngồi xe người đàn ông kia? Rốt cuộc hấn ta là ai, tớ chưa bao giờ nhìn thấy hấn, hình xăm của cậu cũng là vì hấn đúng không?”

Lúc này, Ngư Vi mới có thoáng rung động, không còn lạnh nhạt hờ hững như nãy giờ, nét mặt buồn lõng, con ngươi đen nhánh khẽ lay động. Bộ Huy thu hết những biến đổi đó vào mắt, lửa giận trong lòng như bị khơi lên, hoàn toàn không muốn nói chuyện với cô nữa, hấn đứng bật dậy đi ra khỏi lớp.

Đúng lúc đó, chuông vào học vang lên, Ngư Vi cúi mặt xuống, cô ngồi một mình ở hàng ghế đó, khẽ lướt qua hình xăm trên cổ tay trái, chỉ thấy buồn và chua xót.

Chỉ một thời gian ngắn nữa thôi, đến ngày đó, cô nhất định sẽ cho Bộ Huy một lời giải đáp, để tất cả những chuyện này đều kết thúc. Vốn dĩ cô định sau khi kết thúc công việc ở cửa hàng tiện lợi sẽ đi tìm Bộ Tiêu, nhưng cứ kéo dài mãi đến tận bây giờ, đã rất lâu rồi cô không được nhìn thấy anh.

Bộ Huy giận tới mức muốn nghiền nát răng, lao ra khỏi giảng đường như cơn lốc, nhìn thấy trước dãy phòng học chính chiếc xe màu đen của chú Út đang đậu ở đó, liền đi tới kéo cánh cửa bên ghế lái phụ ra.

Bộ Tiêu đang hút thuốc hờ hững nhìn cảnh vật bên ngoài cửa sổ, thấy cháu trai ngồi vào vẻ mặt đầy u ám, nhất thời không biết phải nói gì, anh nhíu mày lại chậm rãi thở ra một vòng khói, thấy Bộ Huy cũng rút ra một điếu thuốc, ‘poong’ bật lửa sáng lên, đưa qua đốt cho hấn.

Sáng sớm nay, Bộ Huy dùng dùng nổi giận lái xe đến tiệm của anh, ngồi ở chỗ anh suốt cả buổi sáng, vừa uống rượu vừa bắt mần kể khổ, thấy hấn ban ngày mà đã muốn uống say, Bộ Tiêu muốn khuyên nhưng lại thôi.

Anh biết, hấn lại bị Ngư Vi cự tuyệt, trước đó rất lâu, kể từ lần đầu tiên Bộ Huy bị từ chối hấn đã đến tìm anh tham khảo ý kiến, nhưng bản thân anh có thể nói gì đây?

“Thằng nhóc cháu đừng đeo bám chặt quá, không có...” Bộ Tiêu nghĩ ngợi một lúc, rồi ngồi dậy phui phui tàn thuốc trên người, nói ra những lời rất thật: “Tính cách của cô ấy không thích quá khoa trương.”

Bộ Huy đang hút thuốc, động tác bỗng khựng lại, quay đầu nhìn Bộ Tiêu: “Thật à?”

Bộ Tiêu cười khổ một cái, cánh tay khoác trên cửa sổ xe vịn đỡ trán, rốt cuộc vì sao anh lại phải dạy cho Bộ Huy cách theo đuổi cô thế này... Nhưng cũng chỉ đành thở dài, anh quả thật không còn cách nào khác, có lẽ đây là lần cuối cùng anh cho hấn ý kiến: “Theo đuổi con gái không phải thế này, đầu phải lúc nào cũng bám chặt theo như vậy, sẽ có lúc thu lưới, nhưng trước đó phải thả câu, lạc mồi buột chặt...”

“Chú Út, ý chú là con nên thờ ơ với cô ấy sao?” Bộ Huy như có điều suy nghĩ.

Bộ Tiêu không trả lời, nhân nhặt nhếch môi cười, rốt cuộc nên làm thế nào là do chính bản thân hắn quyết định. Anh không cách nào moi tìm móc phở ra giúp hắn theo đuổi Ngư Vi, anh không cách nào làm được chuyện rộng lượng như vậy, anh cũng có góc khuất của mình.

Rốt cuộc anh đã đợi bao lâu rồi? Ngồi trong làn khói thuốc lảng đãng Bộ Tiêu trầm nghĩ. Bao lâu rồi, chính bản thân anh cũng không nhớ rõ, đợi mãi cũng đến ngày cô trưởng thành, vậy mà anh lại chỉ có thể ngoảnh mặt làm ngơ. Anh không biết nếu như không có Bộ Huy dính vào, thì bây giờ quan hệ giữa anh và cô sẽ thế nào, chỉ là, nghĩ tới đây, Bộ Tiêu chau mày cười khổ, xem ra rất khó theo đuổi được cô, người gì đâu như ăn quả cân, quyết tâm sắt đá dầu muối không vào, cứng mềm không ăn, cho dù là chính anh theo đuổi, cũng không biết phải đuổi theo đến bao giờ.

Chỉ cách vền vền năm sáu mét, anh chỉ cần bước xuống xe, đi lên cầu thang đến cánh cửa kia là có thể gặp được cô, vậy mà anh vẫn không dám gặp, thậm chí cô còn không biết, giờ phút này anh đang đứng ngay ngoài giảng đường của cô.

Bộ Tiêu ngậm điều thuốc lên miệng, khởi động xe, lúc xe từ từ lăn bánh rời khỏi trường học, lại nghe thấy Bộ Huy nói câu để đời kia: “Cháu sẽ không bỏ cuộc.”

Bộ Tiêu im lặng nghe, biết rõ mình chỉ có thể án binh bất động, chỉ có thể đứng bên ngoài quan sát, kỳ thật trước mắt chính là ‘cục diện bế tắc’. Cho dù chỉ cần là Bộ Huy chịu buông lỏng ra một chút nói muốn từ bỏ, hoặc Ngư Vi lùi một bước nói đồng ý với tiểu Huy, anh sẽ không cách nào kìm nén được nữa, có lẽ đầu óc sẽ nóng lên kích động một lần mà nói với cô rằng anh thích cô. Nhưng tới giờ, hết lần này đến lần khác đều là, Bộ Huy cắn chặt không buông, cô thì kiên quyết cự tuyệt, hoàn toàn bế tắc.

Kể từ hôm đó, liên tiếp hai ngày sau Ngư Vi đều không nhìn thấy Bộ Huy, cô mơ hồ đoán rằng hắn đã buông tha mình, lập tức thở phào nhẹ nhõm. Trưa hôm sau, trên đường đến căn tin ăn cơm, từ xa nghe thấy tiếng ‘gầm’ của chiếc siêu xe độ của Bộ Huy, cô xoay người lại nhìn, quả nhiên nhìn thấy Bộ Huy thả tốc độ chậm lại, trên xe là một cô gái cao gầy thon thả, dáng vẻ thuần khiết rất xinh đẹp nhanh chóng vụt lướt qua cô, cũng không nhìn cô lấy lần nào.

Bao nhiêu căng thẳng trong lòng Ngư Vi đã được đập tan, xem ra Bộ Huy đã thật sự từ bỏ rồi còn hện hò với bạn học khác, cô gái kia rất xinh xắn, nhìn vô cùng xứng đôi với hắn.

Chút áp lực cuối cùng còn sót lại đó rốt cuộc cũng đã có thể buông xuống. Hôm nay Ngư Vi nhận được tin nhắn của Bộ Huy, nói hắn xin nghỉ học đi đến thành phố khác thi đấu, cô chúc hắn đạt được kết quả tốt, hắn cũng không đáp lại.

Cũng trong ngày hôm đó, sự kiện luôn khiến cô ngổn ngang trăm mối đã đến lúc tháo gỡ. Ngư Vi nhận được điện thoại thông báo học bổng đã chuyển vào tài khoản, bảo cô kiểm tra xem đã nhận được chưa.

Trên đường đến ngân hàng, bầu trời sau cơn mưa trong vắt, đường phố rải đầy ánh vàng lấp lánh, những giọt thủy tinh trong suốt như chiếc gương đón nhận ánh mặt trời làm sáng bừng từng lá cây ngọn cỏ. Lúc rút tiền, các ngón tay của Ngư Vi run hết lên.

Nhìn vào số dư tài khoản là một con số cô chưa từng thấy bao giờ, cô đã để dành từ rất lâu, còn có cả học bổng, Ngư Vi cứ nhìn mấy con số kia không chớp mắt, khi tờ tiền cuối cùng chạy ra khỏi máy ATM trên tay cô đã là một xấp rất dày. Ngư Vi lập tức cất vào phong bì, gấp kín lại cẩn thận nhét vào trong túi xách.

Ngày mai là đúng vào thứ bảy, tuần sau sẽ đến sinh nhật của Bộ Tiêu, sinh nhật anh là ngày hai mươi bảy tháng chín, những ngày này hết như được thời gian xếp đặt, khiến Ngư Vi có một loại dự cảm tốt lành.

Chiều thứ sáu không có tiết học, Ngư Vi đi một mình đến trung tâm mua sắm, cô mua đôi giày cao gót đầu tiên trong đời, tiện thể mua thêm một chiếc váy và ít mỹ phẩm còn thiếu, đem đó về nhà, cô ru mình vào giấc ngủ thật ngon.

Ngày hôm sau, lúc thật sự đã đứng trước khoảng sân nhỏ của Bộ gia, Ngư Vi liếc mắt nhìn thấy xe của Bộ Tiêu đậu trong sân, trái tim như lập tức vọt lên cuống họng, thịch thịch thịch, nhảy đến vô pháp vô thiên, cô hít thật sâu mấy hơi dài rồi đưa tay nhấn chuông cửa.

Đợi một hồi lâu, lúc này Ngư Vi mới cảm thấy mình quá kích động nên đã tới hơi sớm, nhìn vào điện thoại vẫn chưa tới tám giờ.

Diêu Tố Quyên vội vã khoác áo ngoài chạy ra, khi nhìn thấy người đến là Ngư Vi, lập tức cười thật tươi: “Thím còn đang nghĩ xem ai đến, thì ra là cháu!”

Cửa mở ra, Ngư Vi muốn chào buổi sáng, nhưng nghĩ hồi lâu, không biết sau này vẫn gọi là bác gái hay sẽ thành chị dâu, cô bối rối liếm liếm đôi môi khô khốc không lên tiếng. Diêu Tố Quyên thấy cô mặc váy, đi giày cao gót, còn trang điểm rất xinh, hai mắt không khỏi tỏa sáng: “Sao hôm nay lại xinh đẹp thế này? Còn đến sớm như vậy, ngoại trừ ông cụ vẫn chưa có ai thức dậy đâu...”

Ngư Vi lấy lại bình tĩnh cất lời: “Cháu đến tìm ông nội Bộ.”

Diêu Tố Quyên nhún đôi mày thanh tú, nhất thời không hiểu, chợt nhìn thấy phong bì Ngư Vi cầm trên tay, lập tức hiểu ra.

“Con đó, thật sự trưởng thành rồi.” Diêu Tố Quyên nói một câu nghiêm túc như vậy rồi nắm tay Ngư Vi đi vào nhà, đến phòng ông cụ Bộ.

Người già thường ngủ ít, trời vừa hửng sáng đã thức giấc, lúc Ngư Vi đi vào, ông cụ đang ngồi nghiên cứu nước cờ trước bàn đọc sách, thấy Ngư Vi tới, liền buông quyển sách dạy đánh cờ trên tay ra, có phần sưng sốt vui mừng và kinh ngạc, lấy cái kính lão xuống thả lủng lẳng trên sợi dây đeo trước ngực, thắc mắc: “Nha đầu con sau lại tới sớm thế này?”

Ngư Vi ngồi trên ghế sofa, hai tay đặt ngay ngắn trên đùi, sau đó vô cùng nghiêm túc lấy phong bì ra đặt lên bàn, nói: “Ông nội Bộ, con tới đây vì muốn nói về sau con không dám phiền ông giúp đỡ nữa, đây là khoản tiền đầu tiên con kiếm được, sau này đợi con kiếm được nhiều rồi, con nhất định sẽ đền hiếu kính người.”

Ông cụ Bộ nghe cô nói như thế, cô con dâu trưởng đứng bên cạnh cũng cười thật tươi, ông cụ mỉm cười hiền từ nói: “Con cháu lớn rồi, đã có tiền đồ rộng mở rồi, tốt, ông biết rồi, nhưng không được phép miễn cưỡng chính mình, nhất định phải lấy việc học làm trọng, ông chỉ là một ông già, cũng không cần con kiếm tiền hiếu kính, về sau có thể chơi cờ với ông, ông đã thỏa mãn.”

Nói xong, hai người đi ra khỏi phòng ông cụ, Diêu Tố Quyên kéo tay Ngư Vi tính dẫn xuống lầu: “Nha đầu, con ăn sáng chưa?”

Ngư Vi thoáng ngập ngừng, rồi cuộc vẫn đứng lại bên cạnh cầu thang: “Chú Bộ, hiện giờ đang ở trong phòng ạ?”

Diêu Tố Quyên kinh ngạc giương mắt nhìn Ngư Vi, thấy cô có vẻ rất khẩn trương, ngực cứ phập phồng lên xuống như đang thở dồn dập, còn liên tục nuốt nước miếng tựa như cổ họng đang khô khốc, bà thoáng không thể tin được, cười nói: “Hắn là đồ quỷ lười, hôm nay lại là thứ bảy, đương nhiên ở trong phòng rồi, con có chuyện tìm hắn, hắn ước còn không được, đi nhanh đi.”

Nhìn Ngư Vi cắn cắn môi dưới, như lấy hết dũng khí đi nhanh về phía cửa phòng Bộ Tiêu, lúc xuống lầu Diêu Tố Quyên ngẫm nghĩ, không phải cá thật sự cắn câu rồi chứ? Đợi lát nữa Ngư Vi đi xuống nhà, bà cũng muốn quan sát kỹ xem sao.

Ngư Vi bước đến gần phòng của Bộ Tiêu, từ xa đã thấy cửa phòng anh mở rộng, tim cô bắt đầu đập liên hồi, không ngờ anh đã thức dậy. Lúc đi tới trước cửa, vừa đứng lại ngẩng đầu lên đã nhìn thấy anh.

Có lẽ anh mới tắm xong, mái tóc đen dày vẫn còn ẩm ướt, anh đang ngồi ở cuối giường, hình như vừa mặc xong quần áo, trong miệng đang ngậm nửa quả táo, đáng vẻ biếng lười. Đột nhiên nghe thấy tiếng động, anh hờ hững ngẩng đầu lên nhìn về phía cửa, lúc nhìn thấy cô, vẻ mặt đầy sưng sốt.

Bộ Tiêu khẽ cau mày mỉm cười lấy quả táo trên miệng xuống, đôi mắt đen láy sáng ngời nhìn Ngư Vi, nụ cười cong trên bờ môi, ngữ điệu trầm thấp cất lời: “Sao cháu lại đến... sớm như vậy?”

Ngư Vi đã không còn nước miếng để nuốt xuống nữa, rõ ràng lúc này cô đã uống nhiều nước như vậy, lúc này hết như bị đưa lên bếp củi hơi khô, toàn bộ đều bốc hơi không sót lại giọt nào, tim cũng càng lúc càng nhảy hỗn loạn, ừng ừng trong lỗ tai đều là tiếng tim đập của chính mình.

Đôi mày kiếm của Bộ Tiêu chau lại thật sâu, ánh mắt chăm chú nhìn Ngư Vi nghiên cứu, thông thả nói từng chữ từng chữ: “Sao không nói gì vậy?”

Khoảng thời gian Ngư Vi đứng bên cửa tựa như cả thế kỷ trôi qua, cô lại ngược mắt lên, nhìn thẳng vào đôi mắt đen thẳm của anh, căng thẳng đến mức hơi thở loạn xạ, thanh âm cũng trở nên khàn đục lạ kỳ, giống như không phải giọng nói của cô vậy: “Chú Bộ, cháu có thể gọi tên chú không?”

“Tên chú?” Bộ Tiêu nhíu mày, khẽ cắn nhẹ môi dưới, vẻ mặt ngạc nhiên như mình nghe nhầm, cứ như vậy hồi lâu, sau đó dường như chợt bừng tỉnh lấy lại được phản ứng, thấp giọng đồng ý: “Ừm, có thể.”

Cái tên cô không dám nhắc đến nhất, cái tên cô luôn giấu sâu trong đáy tim. Để đến được bên anh, cô vượt đèo băng tuyết, ngàn vạn khó khăn gian khổ, chỉ để được gọi một tiếng tên anh.

Tim đập thịch thịch thịch, Ngư Vi xiết chặt lòng bàn tay ướt đầm mồ hôi.

“Bộ Tiêu...” Cô khẽ gọi tên anh, rồi bật thốt ra câu nói đó: “Em yêu anh.”

42. Chương 42

“Môi anh quần chặt lấy môi cô, quần quýt nồng nàn.”

Khoảnh khắc Bộ Tiêu nghe thấy câu nói đó, ánh mắt chợt ngẩn ngơ, tựa như có một sự xúc động mãnh liệt cuộn lên trong đáy mắt.

Ba chữ ‘Em yêu anh’ đó như một chiếc búa nhỏ, khẽ gõ vào những tâm sự chất chứa trong lòng Ngư Vi, nhẹ nhàng đục một khe nhỏ khơi thông dòng chảy, những lời nói như con nước đầu nguồn ào ạt đổ về, không cách khống chế, không lời kiểm soát, chỉ muốn tuôn hết cho bỏ những ngày dằn vặt, khổ sở. Vì quá xúc động, giọng nói của Ngư Vi run lên những tiếng nức nở: “Em, từ năm mười bốn tuổi em đã bắt đầu yêu anh, hết lần này đến lần khác anh đến tìm em, giúp đỡ em, cứu em, rất nhiều lúc em nghĩ mình không thể sống nổi nữa rồi, rất nhiều lúc đau lòng, anh đều ở bên em... Vì anh, lần đầu tiên em để mái tóc dài, anh là bàn cờ vậy đầu tiên, là giấc mộng xuân tươi đẹp nhất thời thiếu nữ, là chai nước hoa đầu tiên, là hình xăm đầu tiên, anh cho em có một gia đình đầu tiên... Nếu anh muốn em chết vì anh, em sẽ không đắn đo do dự phút giây nào.”

Từng câu từng chữ, vững tin mà kiên định, Bộ Tiêu nhìn thấy cơ thể Ngư Vi khẽ run lên, nơi đáy mắt túa ra rất nhiều giọt pha lê trong suốt, cô đang cố gắng hết sức để nước mắt không rơi xuống.

Một buổi sáng như thế, cô xuất hiện trong phòng anh, nói yêu anh.

Bộ Tiêu ngỡ như mình đang trôi trong một giấc mơ tuyệt đẹp đầy chân thật, anh chưa bao giờ dám nghĩ chuyện này sẽ xảy ra. Anh chậm rãi đứng dậy khỏi giường, khoanh khắc anh đứng lên, cơ thể Ngư Vi lại khẽ run rẩy, nhưng ánh mắt kiên định đó vẫn không dời khỏi anh.

Bộ Tiêu đi đến trước mặt cô, cô vẫn yên lặng đứng đó không dời bước, ngược mắt nhìn anh thật sâu, hốc mắt ầng ậc nước, ngực không ngừng phập phồng. Bộ Tiêu áp cô vào sát lồng ngực mình, tay anh chống đỡ lên tường, cúi người xuống, trầm khàn nói: “Cháu lặp lại lần nữa đi.”

Ngư Vi hít một hơi thật sâu, cái tên anh đã lên đến bờ môi, lại không dám thốt ra, vì vậy cô cúi đầu, nhẹ nhàng dùng hết trọn những dịu dàng vốn có, cất tiếng gọi tên anh: “Chú Bộ, em yêu anh.”

Tên của anh vẫn là điều cấm kỵ trong lòng cô, nhưng hai chữ ‘chú Bộ’ này bốn năm qua cô đã gọi rất nhiều lần, anh là chú nhỏ của cô, là vị thần từ trên trời đáp xuống lúc cô khóc sướt sùi.

Bộ Tiêu say mềm trong tiếng ‘chú’ ngọt ngào mềm nhũn của cô, nhưng sát sau đó lại là ba chữ ‘em yêu anh’. Một luồng khí nóng nơi lồng ngực cuộn cuộn xông lên, xúc động mãnh liệt vừa như thiêu như đốt, vừa như nước lũ cuộn trào xuyên qua tất cả rào cản, phá vỡ hết mọi trở ngại, ào ạt tuôn ra.

‘Bộp’, trái táo dỏ dang anh cầm trên tay rơi xuống nền nhà phát ra tiếng vang trầm đục, anh mãnh liệt ép sát thân mình áp cô vào tường, cúi đầu xuống đưa tay giữ chặt lấy khuôn mặt cô hôn thật sâu.

Ngư Vi chìm vào nụ hôn bất ngờ của anh, cơ thể mất hết khả năng phản ứng, cảm nhận hơi thở ấm áp của anh đột nhiên xông thẳng vào khoang ngực, cô khẽ hé môi đáp trả anh. Ngay sau đó đầu lưỡi ẩm ướt của anh nhanh chóng len vào dò dẫm, cuốn chặt lấy lưỡi cô, điên cuồng khuấy đảo trên chọc, cho anh một chút anh lại đòi nhiều hơn. Chóp mũi anh cọ vào mũi vào má cô, trượt xuống cằm rồi dừng lại trên đôi môi, môi anh quấn chặt lấy môi cô, quấn quýt nồng nàn.

Anh đã phải kiềm chế quá lâu, như ngọn núi lửa đang cố ngủ yên, một khi giạt mình choàng tỉnh giấc, dòng dung nham khao khát sẽ cuộn cuộn tuôn trào. Hơi thở của anh càng lúc càng thô sạt, Ngư Vi bị anh hôn đến không thở được, tiếng rên nhẹ khẽ khàng thoát khỏi bờ môi, anh bị tiếng ‘ưm’ đó cào vào tim rầm rút, trái tim như căng phồng đau nhức không cách nào kiềm chế, vừa đắm chìm vào nụ hôn vừa mê loạn vượt ve thân thể cô...

Anh hôn thật lâu, mãi đến khi lâu hai vang lên tiếng bước chân, Ngư Vi mới giật mình hoảng hốt muốn đẩy anh ra, nhưng Bộ Tiêu như không nghe thấy, mạnh mẽ ghì chặt cô vào lòng, lại tiếp tục dịu dàng cọ lấy môi cô. Tiếng bước chân càng lúc càng gần, đã dừng lại trước cửa phòng ngủ, mà anh vẫn còn đang trên chọc muốn cuốn lấy đầu lưỡi cô.

“Ôi trời đất ơi!” Diêu Tố Quyên đứng bên cửa, khẽ hô lên.

Bà lên lầu, từ xa nhìn thấy cửa phòng lão Tứ đang mở, đương nhiên không nghĩ ngợi nhiều, lưng thẳng đi tới, nào ngờ vừa đến cửa đã được chứng kiến một màn hoành tráng như vậy vội che mắt lại.

Rốt cuộc Bộ Tiêu cũng đã chịu buông Ngư Vi ra, nhưng cô không biết phải đối mặt thế nào, mặt đỏ bừng tới mang tai núp vào trong ngực anh, anh thuận thế ôm siết lấy cô, nhìn Diêu Tố Quyên cong khóe môi, ngữ điệu ngả ngớn: “Ồ, à, chị dâu, ngại quá, quên đóng cửa.”

“Lão Tứ!” Diêu Tố Quyên tức đến không biết phải nói gì, muốn hét lên nhưng lại sợ mọi người nghe thấy, thấp giọng nói: “Chú thật là... ban ngày ban mặt, còn đang ở nhà đó! Không sợ bị người ta thấy hả!”

“Không phải chị nhìn thấy rồi sao?” Bộ Tiêu ung dung nói, hai tay ôm chặt lấy Ngư Vi, để mặt cô vùi trong ngực mình, anh biết cô xấu hổ, nên giấu cô thật kỹ.

“Chú...” Diêu Tố Quyên quần bách chuẩn bị đi xuống, vừa giẫm mạnh chân tính rời đi, lại nghe thấy giọng nói cả lơ phất phơ của Bộ Tiêu: “Đóng cửa giúp em.”

Diêu Tố Quyên gào thét trong lòng, không còn gì để nói nữa rồi, trước khi đi đưa tay kéo cửa phòng Bộ Tiêu lại quăng thêm một câu: “Chú để ý một chút, đừng để ông cụ nhìn thấy!”

Diêu Tố Quyên bước nhanh đi xuống, ‘ầm’ một tiếng cánh cửa đóng kín lại. Ngư Vi vẫn còn đang nép trong ngực Bộ Tiêu, vừa rồi mọi chuyện xảy ra quá nhanh, cô hoàn toàn không kịp phản ứng gì hết, giờ chỉ có thể ôm chặt thắt lưng anh, tim đập đùng đùng như đánh trống.

Anh mặc chiếc áo sơ mi trắng, vừa mới tắm xong, mùi hương thanh sạch và dễ chịu quần quýt chóp mũi cô. Cơ thể anh rất nóng cơ hồ muốn thiêu cháy hết những nơi cô chạm vào, có thể cảm nhận rất rõ sự khác biệt giữa nam và nữ. Cơ thể anh cao lớn rắn chắc, cô lại nhỏ nhắn mềm mại. Khuôn mặt cô nép vào ngực anh, có thể nghe thấy tiếng cả hai quả tim đang đập rộn ràng.

Cô bị anh hôn, còn bị Diêu Tố Quyên bắt gặp, nói cách khác...

“Bảo bối,” cô còn đang suy nghĩ phải làm sao nói rõ tình huống này, bỗng nghe Bộ Tiêu khẽ sát vào tai cô gọi ‘bảo bối’, giọng nói xấu xa đầy quyến rũ: “Vẫn chưa hôn xong, chúng ta ngồi xuống làm tiếp đi...”

Lúc này Ngư Vi mới choàng tỉnh, mặt đỏ bừng lên thiếu điều có thể nhỏ ra máu, nhưng cô cảm thấy điểm quan trọng nhất của chuyện này vẫn chưa nói rõ.

“Anh vẫn chưa trả lời...” Cô ôm chặt thắt lưng Bộ Tiêu, giọng nói dán sát vào lồng ngực anh.

Bộ Tiêu lúc này như con hồ ly đang ngồi trên tên lửa, căn bản đã bay vėjo ra ngoài không gian rồi, anh mím môi cười nghe cô nói, ngơ ngẩn một lúc mới hiểu ra.

Anh cúi xuống, nhếch miệng cười không ngừng, cười càng lúc càng xấu xa, sau đó dịu dàng vén tóc mai cô ra sau, khẽ sát tai cô thì thầm: “Vợ à, em hãy mau thu nhận anh đi.”

Con hươu nhỏ trong ngực Ngư Vi lần này đâm đầu phóng luôn ra ngoài thật rồi, cô vừa mới tỏ tình đã trở thành ‘vợ’ anh rồi. Lúc này, Bộ Tiêu mới khẽ buông cô ra, khi nhìn thấy rõ khuôn mặt anh, Ngư Vi lập tức quần bách, cả người mềm nhũn.

Bộ Tiêu buông cô ra trở lại giường ngồi xuống, ngược mắt nhìn cô cười, sau đó vỗ nhẹ lên đùi mình đầy cảm dỗ hỏi: “Muốn ngồi ở đây không?”

“Em không thể ở lại được, lúc này đã đồng ý đánh cờ với ông nội Bộ...” Hơi thở Ngư Vi vẫn còn rất hỗn loạn, có phần ngáy ngốc.

Bộ Tiêu nhíu mày, nắm bàn tay nhỏ bé của cô, thấp giọng nói: “Sao còn gọi là ông nội, hửm?”

Ngư Vi nuốt nước miếng ‘ực’ một cái, Bộ Tiêu túm cô lại, ấn cô ngồi lên đùi mình, anh ôm eo Ngư Vi, vuốt ve thì thầm: “Sao eo của em lại nhỏ thế này...”

Nhiệt độ phùng phật tăng lên, tăng lên, tăng lên đến cả hơi thở ra cũng như thiêu như đốt. Ngư Vi thấy ánh mắt Bộ Tiêu dần chìm vào mơ màng, cô ngồi trên đùi anh, vòng một cánh tay qua ôm lấy cổ anh. Bộ Tiêu đưa tay vén tóc mai của cô, sau đó không hề báo trước, khẽ sát môi lại ngậm chặt lấy vành tai cô.

Phả vào tai cô là hơi thở nóng bỏng, là đầu lưỡi ẩm ướt lên xuống trên da thịt, là cảm giác ngứa ngáy tê dại, đầu lưỡi anh trượt xuống cổ cô như những sợi lông vũ lướt qua da thịt, Ngư Vi bị hôn đến toàn thân run rẩy, cô cúi đầu khẽ rên nhẹ trên người, anh càng mút lấy mạnh hơn. Ngư Vi bị anh hôn vào cổ như có dây đàn khảy khảy trong tim, ngứa ran không chịu được, cô liền chủ động duỗi cánh tay còn lại, hai tay vòng qua ôm chặt cổ anh, mở cánh môi ra chạm vào đầu lưỡi anh.

Cái hôn này nhẹ nhàng chậm rãi và dịu dàng hơn nụ hôn vừa rồi rất nhiều, triền miên quấn quýt không rời. Ngư Vi biết mình vụng về, chỉ dám dè dặt chạm vào thăm dò, Bộ Tiêu uyển chuyển đáp lại, thời gian cứ trôi qua trong những cánh môi trao, trong phòng ngủ yên tĩnh có thể mơ hồ nghe thấy cả tiếng môi hôn và tiếng thở dốc khẽ khàng. Lúc Ngư Vi cảm giác mình sắp bị anh đè xuống giường rồi, liền xoay đầu sang chỗ khác.

Bộ Tiêu cảm thấy toàn thân nóng như thiêu đốt, anh cố gắng nén xuống, ôm chặt cô, khẽ sát bên tai, ngữ điệu trầm đục khàn khàn nói: “Bây giờ anh chỉ muốn đè em xuống...”

Trước khi Bộ Tiêu mất khống chế, Ngư Vi vội chạy ra khỏi phòng anh, đi đến nhà vệ sinh bên ngoài dùng nước lạnh rửa mặt, sửa sang lại mái tóc rối bời, tựa vào bồn ngâm ngốc hồi lâu mới rồi rảo đi xuống lầu.

Diêu Tố Quyên đang ngồi trên sofa xem tivi, thấy cô đi xuống không nhịn được buồn cười, thấy Ngư Vi luống cuống tránh né ánh mắt mình, gò má và hai tai đều ửng hồng, bà vỗ vỗ chỗ trống bên cạnh gọi: “Lại ngồi đây nè.”

Ngư Vi thật sự rất xấu hổ, cố lấy lại bình tĩnh, ngồi xuống cạnh Diêu Tố Quyên, bà thấy cô khấn trương, liền nghiêng người khẽ sát tai, hạ thấp giọng nói: “Trước khi lên lầu, em còn gọi chị là thím, vừa đi xuống, hai chúng ta đã biến thành chị em dâu...”

Ngư Vi bị mấy lời này làm cho đỏ bừng mặt, lúng lúng không biết phải nói gì.

Diêu Tố Quyên che miệng cười rộ lên, đảo mắt một vòng quanh phòng khách thấy không có ai khác, liền thì thầm nói tiếp với Ngư Vi: “Em cũng đừng bối rối, trước khi lão Tứ thông báo với ông cụ, chị sẽ không nói gì với người khác đâu. Hơn nữa, chị biết lão Tứ thâm thương trộm nhớ em lâu rồi, tết vừa rồi hẳn đã nói cho chị biết, chuyện này không có gì phải xấu hổ, em lên đại học rồi yêu đương không phải là chuyện rất bình thường sao, mà đối tượng còn là lão Tứ...”

Ngư Vi lập tức ngẩn ngơ, tròn xoe hai mắt, tết vừa rồi? Khi đó Bộ Tiêu đã thích cô sao?

Lúc này mới nhớ ra, giao thừa đêm đó anh uống say đã hỏi cô có thích người lớn hơn nhiều tuổi không, giờ cô mới biết hóa ra lúc đó anh nghiêm túc.

Cũng không thể nào trách cô được, vì chỉ khoảnh khắc trước đây thôi, Ngư Vi còn không biết anh nghĩ gì, và giờ thì bị anh hôn đến mơ màng.

Diêu Tố Quyên nhìn dáng vẻ ngây ngốc của Ngư Vi, biết ngay chuyện gì đã diễn ra liền mắng: “Cái tên đó đúng là không đứng đắn! Chưa nói rõ mọi chuyện mà đã gặm loạn rồi, đến cửa cũng không thèm đóng, thật phục hần luôn!”

“Chị dâu, chị phục em cái gì?” Giọng nói Bộ Tiêu đột ngột vang lên, Diêu Tố Quyên và Ngư Vi xoay đầu nhìn về phía cầu thang. Ngư Vi thấy anh chậm rãi thông dong đi xuống, hai tay dút vào túi quần, mái tóc đen nhánh lại ẩm ướt, giống như vừa mới tắm lại lần nữa.

“Chị còn đang nghĩ sao chưa thấy mặt chú, hóa ra là đi tắm à.” Diêu Tố Quyên trêu chọc anh.

Bộ Tiêu ngồi xuống chiếc ghế mây bên cạnh, vắt chân lên, hai mắt đắm đuối nhìn Ngư Vi nói: “Không tắm là không xong, còn phải tắm bằng nước lạnh, bây giờ mới sáng sớm, sao lại nóng thế không biết?”

Anh tựa lưng vào ghế mây, bắt chéo hai chân, đôi mắt sáng long lanh nhìn cô đắm đắm, nụ cười xấu xa đầy mê hoặc, hơn nữa có thể thấy tâm trạng anh rất sáng khoái.

Ngư Vi cảm thấy mình sắp bị ánh mắt của anh thiêu cháy rồi, cô nghĩ nếu lúc này không có Diêu Tố Quyên ở đây, có lẽ anh sẽ lập tức nhào lên.

Vì sao trước đây cô không nhận ra? Ánh mắt anh nhìn cô đầy yêu chiều và nồng nàn đến vậy.

Lúc này, cô và anh cứ ngồi cách nhau một khoảng không gần không xa, thậm chí bên cạnh còn có người thứ ba đang ở đây, chị dâu cả đang cúi đầu gọt lê miệng không ngừng dõng dài, anh và cô không ai nói gì, chỉ im lặng chìm sâu vào ánh mắt đối phương, Bộ Tiêu trầm ngâm nhìn cô, nhìn thật lâu thật lâu, sau đó khẽ môi cong lên, đôi mắt sâu lắng, im lặng mỉm cười.

Ngư Vi chưa từng thấy qua anh cười như vậy bao giờ, anh cười một cách nghiêm túc, thậm chí còn ẩn chứa nét ngây thơ, tựa như chỉ cần ngồi đó chăm chú nhìn cô đã là điều hạnh phúc nhất trên đời.

Giây phút đó, cô biết rằng tất cả những gì khó khăn nhất trên đời này đã biến mất, sau này chỉ cần ánh mắt cô và anh chìm vào nhau thì toàn bộ thế giới này chỉ còn lại hai người bọn họ.

Ngư Vi luyến tiếc không muốn dời ánh mắt đi mảy may nào, cô biết ánh mắt mình có bao nhiêu trông mong tha thiết, nhưng dù biết cô vẫn đắm đắm nhìn anh như vậy. Đột nhiên, cô thấy Bộ Tiêu khẽ nhướn mày, sau đó cong miệng cười, không tiếng động nói với cô ba chữ.

Ánh mắt anh đầy nghiêm túc, khẽ môi khẽ cong cong nhấp nháy ‘Anh yêu em’, anh không phát ra âm thanh, chỉ để mình cô nghe thấy.

43. Chương 43

“Con có bạn gái...”

Buổi sáng, Ngư Vi và ông cụ Bộ chơi cờ với nhau, cô liên tiếp bị đánh cho tan tác, thua tới tả, hoàn toàn không phát huy được chút nào trình độ thường ngày, rốt cuộc đến ông cụ Bộ cũng nhìn ra: “Nha đầu, hôm nay con rất thiếu kiên nhẫn đó.”

Cô đâu chỉ mất tập trung thiếu kiên nhẫn, tính cách cô vốn trầm tĩnh nhẫn nại, lớn như vậy đây là lần đầu tiên tâm trí cô loạn nhào thành ra thế này. Rõ ràng là hai mắt đặt trên bàn cờ với hai màu trắng đen, nhưng trong đầu hoàn toàn trống rỗng, chỉ còn những hình ảnh vừa rồi anh đã làm trong phòng như thước phim chiếu chậm cứ mãi lặp đi lặp lại.

Nụ hôn đầu tiên, trên cánh môi anh có vị táo... Thì ra loại chuyện hôn nhau này thật sự có thể không học tự thông, mặc dù cô không có kinh nghiệm, nhưng cảm thấy khoảnh khắc môi anh chạm vào, ngọn lửa nơi đó bỗng nhen nhóm rồi bùng lên thiêu cháy khắp cơ thể, mỗi lần anh nhẹ nhàng mút vào rồi chậm chậm liếm lên là một lần Ngư Vi như bị hàng trăm con côn trùng gặm cắn, giờ hồi tưởng lại đáng về anh lúc ham muốn dâng trào ánh mắt mê đắm cuồng loạn nhìn cô, cô quả thật đứng ngồi không yên.

Ngư Vi đặt quần cò trắng xuống, viện cớ không khỏe muốn nghỉ ngơi một lúc, ông cụ Bộ đã sớm nhìn ra hôm nay tâm tư cô không đặt trên bàn cờ, lập tức bảo được.

Ngư Vi vừa mới ra khỏi cửa thư phòng, chưa kịp phản ứng đã bị một thân hình cao lớn đứng cạnh cửa dang rộng cánh tay kéo chặt cô vào lòng.

Bộ Tiêu này giờ đứng tựa người vào vách tường cạnh phòng ông cụ ôm cây đợi cá, vừa thấy cô đi ra, lập tức kéo mạnh ôm chầm vào ngực mình.

Ngư Vi giật mình suýt nữa đã kêu lên, còn chưa kịp phát ra tiếng miệng đã bị chặn lại. Bộ Tiêu cúi xuống, hôn vào gáy cô, nụ hôn ẩm ướt đầy mê đắm, vì cô ngộ nguỵ nhanh chóng thoát khỏi tay anh, nên nụ hôn đó chỉ lướt qua mấy giây ngắn ngủi đã kết thúc. Cô hoảng hồn thở hổn hển, đứng thẳng người dậy, nhìn thấy Bộ Tiêu đang dựa vào vách tường, vẻ mặt phúc hắc xấu xa, ánh mắt khóe môi đều ngời sáng, cúi đầu nhìn cô đầy yêu chiều.

Đang ở ngay sát cửa thư phòng của ba anh, cửa lại đang mở, lá gan của anh cũng thật lớn mà.

“Hôm nay em đánh cờ rất thiếu kiên nhẫn à? Bộ Tiêu kéo cô gần lại, cúi xuống cọ vào vành tai cô thì thầm: “Là anh đã dạy em vậy sao?”

Giọng nói của anh rất nhỏ rất thấp, ngữ điệu lại hư hỏng. Ngư Vi vừa bị hoảng hốt, giờ hít thở vẫn còn thấy khó khăn, vì vậy phát hờn đuổi tay đẩy lên ngực anh hai cái.

Nào ngờ anh lại bật cười đến cao hứng, nắm chặt bàn tay nhỏ nhắn mềm mại của cô. Đúng lúc này, trong phòng ông cụ Bộ bất chợt vang lên âm thanh: “Ai đang ngoài cửa đó? Có phải lão Tứ không? Thằng nhãi ranh nhà anh lại lén lén lút lút làm gì đó hả?”

Ngư Vi thấy Bộ Tiêu nhìn cô cười xấu xa một cái rồi buông tay cô ra, đi vào cửa cất tiếng đáp: “Ông lão, lâu rồi không có bởi ông chơi cờ, hôm nay hai người chúng ta đánh một ván nào.”

Thấy anh đi vào thư phòng ông cụ, Ngư Vi cúi đầu mím môi cười đi xuống lầu.

Mười lăm phút trước giờ cơm trưa, Bộ Tiêu và ông cụ Bộ mới ra khỏi thư phòng. Cơn giận của ông cụ lại phùng phực, nói bị con trai nhỏ đánh cho tan tác thua liền một lúc mấy chục ván, khuôn mặt râu rì không vui, giận đến dựng hết râu tóc. Đợi cả nhà ngồi xuống chuẩn bị ăn cơm, ông cụ lại không nhin được mắng tiếp lần nữa.

“Thằng nhóc anh đầu óc thông minh, tính toán quanh co lắt léo, nào có ai đánh cờ như anh? Anh đúng là tà đạo!” Ông cụ Bộ nhớ lại mấy bàn thua lúc này tức tối nói.

Bộ Tiêu ngồi bên cạnh Ngư Vi cứ mãi mỉm cười, không trả lời ông cụ nói đúng sai, mà nhướn mày đáp: “Tà đạo hay Vương đạo*, có thể thắng đều là chính đạo. Ông lão người thua không dậy nổi rồi à?”

(Vương đạo: theo quan điểm Nho giáo, là đường lối dùng nhân nghĩa để cai trị thiên hạ.)

Ông cụ Bộ hừ hừ: “Anh suốt ngày chỉ biết ngâm mấy bài thơ không đứng đắn, hạ mấy ván cờ quanh co, viết mấy bức chữ nghiêng ngả, một chuyện đứng đắn cũng không có! Cái cô tiểu Tôn gì lần trước, anh và cô ấy sao rồi? Năm nay phải lập tức kết hôn cho ta!”

Nghe ông cụ nói thế, Diêu Tổ Quyên bưng chén cơm cúi đầu cười trộm, hai vai bần bật run hết lên. Ngư Vi bất giác chột dạ, vội dẩu vào gắp cơm, đột nhiên nghe thấy Bộ Tiêu ngồi bên trái nói: “Có thể đừng nhắc tới nước trong veo được không? Con có bạn gái rồi...”

Anh nhẹ nhàng buông thả một câu vậy mà tựa có sóng to gió lớn quét qua bàn ăn. Phàn Thanh bị sắc canh, khụ khụ ho khan mấy tiếng vội vàng rút khăn giấy ra lau. Bộ Tĩnh Sinh đang gấp thức ăn, đôi đũa khựng lại giữa không trung, trợn to hai mắt. Con người trong mắt ông cụ chợt lóe bùng lên, vẻ mặt nghiêm túc.

Tim Ngư Vi nháy mắt bùm bùm nhảy loạn xạ, hai chữ ‘bạn gái’ anh nói sáng khoái như vậy, chính cô bây giờ còn chưa cảm nhận được mình là bạn gái của anh.

Tất cả mọi người trên bàn ăn đều bị lời nói của anh làm cho kinh động, bên dưới bàn, tay trái Ngư Vi đang đặt trên đầu gối bỗng bị bàn tay phải Bộ Tiêu nắm chặt lấy.

Cô vội ngược mắt lên nhìn anh, Bộ Tiêu không nhìn cô chỉ yên lặng ngồi bên cạnh, vẻ mặt vừa trầm mặc lại vô cùng nghiêm túc, bàn tay anh siết chặt lấy tay cô. Ngư Vi liền cảm nhận được hơi nóng và cảm giác thô ráp trên mu bàn tay mình, các khớp xương rõ ràng mạnh mẽ, ấm nóng.

Dưới ánh mắt của cả nhà, anh vụng trộm nắm tay cô dưới bàn, chợt nghe thấy ông cụ trầm ngâm hỏi: “Chỉ mới là bạn gái qua lại cũng chưa chắc ăn, thằng nhóc anh định khi nào thì kết hôn?”

“Uhm...” Bộ Tiêu trầm ngâm một lúc, ở dưới bàn, từ từ mở bàn tay nhỏ nhắn mềm mại của Ngư Vi ra, từng ngón từng ngón len vào, từng bước từng bước chiếm giữ, khi mười ngón tay đan chặt vào nhau, bờ môi nở nụ cười dịu dàng: “Hai năm nữa, cô ấy mới có thể gả cho con.”

Ngư Vi chỉ cảm thấy hơi thở lạc mất rồi, không thở được nữa. Góc mặt nghiêng của anh quá quyến rũ, lời nói của anh quá dịu dàng, còn trước mặt nhiều người như vậy, ngay lúc cô sắp bị những ngọt ngào đó thiêu cháy, Bộ Tiêu khẽ quay mặt sang, hai đồng tử nhìn sâu vào mắt cô, mỉm cười xấu xa buông tay cô ra, duỗi cánh tay dài, nhẹ chạm vào thắt lưng cô một cái rồi tức thời thu lại.

Tất cả hành động đều là lén lút chạm vào nhau, làm xong thỏa mãn rồi, Bộ Tiêu đặt tay lên bàn tiếp tục ăn cơm. Ngư Vi bị anh trêu chọc đến hồ đồ không biết phải ăn gì, tim cứ nhảy cuồng loạn lên cổ họng, sao còn nuốt nổi.

Phàn Thanh khẽ mỉm cười thắc mắc: “Chú Út, rốt cuộc là con gái nhà ai, làm công việc gì? Vậy mà có thể trị được chú...”

Ánh mắt Bộ Tiêu bỗng trầm xuống, sau đó nghĩ ngợi một lúc, chậm rãi cười nói: “Đợi tiểu Huy về rồi nói sau.”

Diêu Tố Quyên ghen nãy giờ, rốt cuộc cũng bùng nổ: “Ôi chao ôi, có bạn gái xong không còn là chú nữa rồi! Còn phải đợi cả nhà có mặt đông đủ mới trình trọng tuyên bố, chắc chắc...”

Nói xong, bà dùng ánh mắt trêu chọc nhìn Ngư Vi, chỉ thấy Ngư Vi ngồi đó mặt đỏ tới mang tai thiếu điều chỉ hận lỗ tai không thể bốc khói, nghĩ thầm nha đầu này có lẽ đang hạnh phúc đến ngây ngốc luôn rồi, từ sáng đến giờ đều mơ mơ màng màng. Đột nhiên nghe thấy ông cụ hạ một câu, suýt chút nữa sặc cười phun cả cơm.

“Hừ, còn gả cho anh, anh cũng không nhìn lại xem bộ dạng thằng khốn kia của anh,” ông cụ Bộ mắng: “Cô gái này, mắt nhìn người chắc hỏng nát rồi, mới nhìn trúng một đứa lưu manh hư hỏng như anh!”

“Ha ha ha...” Diêu Tố Quyên cười đến thiếu điều muốn té ghế, được ông xã đỡ lấy, cười chảy cả nước mắt: “Ai vậy ta, ai mà ánh mắt nát dữ vậy?”

Bộ Tiêu nghe vậy cúi đầu nhíu mày nhàn nhạt cười, nghĩ thầm nàng dâu nhỏ nhà anh mắt không những không nát, mà còn sáng long lanh đáng yêu vô ngần đó.

Ăn cơm trưa xong, vì buổi chiều Ngư Vi còn có một lớp dạy kèm đã gần sắp đến giờ, cô vội chào tạm biệt ông cụ Bộ. Ông cụ bảo Diêu Tố Quyên lái xe đưa cô đi, nhưng Diêu Tố Quyên khoác tay nói: “Ba, người quên rồi sao, lúc này con uống rượu, để lão Tứ đưa đi!”

Ông cụ Bộ thấy không còn cách nào khác đành phải đồng ý. Trưa nay là Diêu Tố Quyên có tình uống rượu, lúc này thấy Ngư Vi và Bộ Tiêu chuẩn bị đi ra, vội vàng đi tới nắm chặt tay Ngư Vi: “Đi đi, tối nay nhớ về nhà ăn cơm, hôm nay là sinh nhật chị, em không thể nào không uống với chị mấy ly!”

Ngư Vi ngẩn ra, cô thật không biết hôm nay là sinh nhật Diêu Tố Quyên, vội vàng chúc bà sinh nhật vui vẻ, nghĩ thầm nếu đã là sinh nhật của chị dâu cả, công việc buổi tối ở quán bar chỉ có thể xin nghỉ, liền đáp lại: “Dạ, em không có chuẩn bị quà tặng gì, em nấu cho chị mấy món sở trường được không!”

Diêu Tố Quyên mỉm cười: “Nha đầu gối, có tâm là được rồi, buổi tối em tới đây ăn cơm với mọi người, chị thì cần quà gì chứ!”

Tạm biệt xong, Ngư Vi ghi nhớ chuyện này, nghĩ thầm buổi tối trên đường về sẽ ghé qua chợ mua ít hải sản. Vừa ngược lên, đã thấy Bộ Tiêu đứng tựa cửa xe đợi mình. Ánh mắt anh nhìn cô chẳng khác nào một con hồ ly đang nhón nhơ quan sát con mồi từng bước từng bước rơi vào vòng vây.

Cuối cùng hai người cũng đã được ở riêng bên nhau, Ngư Vi cắn cắn môi dưới, cố kiềm chế không để khóe miệng của mình bung nở như quả đậu, đầy mong đợi ngồi lên xe. Bộ Tiêu cũng mở cửa bước lên, ‘ầm’ một tiếng cửa xe đóng kín lại, trong cái không gian nhỏ hẹp khép kín này chỉ còn cô và anh.

Ngư Vi nghĩ ngợi một lúc, rốt cuộc vẫn không nhìn được muốn xác nhận chắc chắn, cất lời: “Em hiện giờ... thật sự là bạn gái của anh sao?”

Bộ Tiêu nhú mày mỉm cười, nghĩ thầm cô vợ nhỏ nhà anh hỏi gì thế này, xem ra những lời tỏ tình anh nói không đủ rồi, vì vậy quay mặt sang hết sức tự nhiên đáp: “Đương nhiên không phải.”

Ngư Vi kinh ngạc, tròn xoe mắt nhìn anh, Bộ Tiêu bị hai cái đồng tử đen nhánh của cô chọc cho tâm động tay chân cũng muốn động, liền kề người qua ôm lấy mặt cô, nhìn thẳng vào đôi mắt đen láy: “Đó là nói cho người trong nhà nghe, còn khi không có họ em là vợ anh.”

Tim Ngư Vi đập rộn lên, trong đầu vừa nghĩ gì miệng đã rì rả rì rầm: “Em vẫn cảm thấy như không thật.”

Bộ Tiêu nâng mặt cô lên, một tay vuốt ve mái tóc dài, kề miệng sát vào tai cô, khẽ cắn răng thấp giọng nói: “Ngủ với anh một lần, em sẽ có cảm giác thật ngay.”

Ngủ với anh một lần... Ngư Vi nghĩ nghĩ, chuyện đó cũng không phải không thể, cả đời này cô chỉ yêu mình anh, nhưng như vậy sẽ có cảm giác chân thật hay sao?

Bộ Tiêu cười xấu xa buông cô ra, ngồi trở lại trên ghế lái, ngã người vào lưng ghế, quay mặt sang giọng điệu biếng lười: “Cài dây an toàn cho anh đi.”

Ngư Vi nhìn nhìn bộ dạng đó của anh, chẳng khác nào đứa nhóc thích chơi khăm, cô do dự một lúc, rốt cuộc cũng nghiêng người qua giúp anh cài dây an toàn, nhưng vì khoảng cách quá xa, cô đành phải nhắc người khỏi ghế phụ lái, cơ hồ cả thân thể đều ngã hết về phía anh mới có thể với tới, nhưng vừa cầm lấy móc khóa, đã thấy bàn tay hư hỏng của Bộ Tiêu trượt vào trong váy mình.

Thân thể cô run rẩy, nào ngờ động tác trêu chọc này của anh càng lúc càng lấn tới, bàn tay anh lần mò vuốt ve trong váy, tay kia ôm chặt cô vào lòng, vùi đầu trong mái tóc khẽ cắn tai cô: “Buổi chiều đừng đi, ở lại với anh.”

Lúc này, trên mặt anh không còn nét cười thường thấy, mà ẩn chứa một tia kiềm chế, như thể giấy tiếp theo sẽ không nhẫn nhịn được nữa mà dè cô ra ăn tươi nuốt sống, nhiệt độ trong xe lập tức tăng vọt lên. Nhưng Ngư Vi cũng không còn cách nào, buổi chiều cô còn lớp dạy kèm bắt buộc phải đi không thể nghỉ ngang được, vì vậy cô cọ mũi mình vào mũi anh, thả xuống một nụ hôn an ủi, rồi ngồi lại ghế của mình.

Bộ Tiêu bị nụ hôn của cô làm cho hơi thở trở nên nặng nề, anh thở hắt ra một hơi rồi nhắm mắt mơ màng mỉm cười, hành động có chút chậm chạp, sau đó mở mắt ra nhìn cô nói: “Em trêu anh đó hả?”

“Không ạ,” Ngư Vi sắc mặt không đổi nói: “Chiều nay em thật sự không rảnh mà, hôm khác đi anh.”

Cái hàu kết nơi cổ họng Bộ Tiêu trượt xuống một cái, lúc lái xe đi đầu óc vẫn còn nóng hầm hập, anh thối phờ ra một luồng khí nóng rồi bật cười: “Được, em không ở lại với anh, thì anh đi theo em.”

Anh nói muốn đi theo cô, còn làm thật một tác không rồi. Bộ Tiêu đưa cô đến khu chung cư nơi cô làm gia sư, đậu xe dưới lầu. Ở trên lầu hai, Ngư Vi ngồi ở bàn học hướng dẫn cho đứa bé kia làm bài tập về nhà, bàn học kê sát bên cửa sổ, phía dưới là chiếc xe màu đen của Bộ Tiêu, cả buổi trưa anh đều ở đó đợi cô.

Có lúc cô đến gần cửa sổ, xuyên qua những tán ngô đồng xanh tươi nhìn về phía dưới lầu, Bộ Tiêu bước ra ngoài đứng bên hông xe, tựa lưng vào cửa hút thuốc, cảm giác được cô đang nhìn mình, anh ngẩng đầu nhìn lên hướng lầu hai, cong khóe môi mỉm cười.

Ánh mặt trời rực rỡ tháng chín hết như anh, anh sinh ra vào những ngày tháng chín, nụ cười ngày hôm đó rực rỡ và tươi sáng như ánh mặt trời. Lúc này đây Ngư Vi mới thật sự cảm thấy, anh thuộc về cô.

Anh ở đó nhìn cô mỉm cười, người anh đang chờ đợi cũng là cô, những tháng ngày sau này của cô sẽ mãi luôn có anh bên cạnh, thì ra yêu anh và được anh yêu là cảm giác thế này.

Hai chữ ‘hạnh phúc’ đơn giản không thể nào hàm chứa hết những cảm nhận của cô lúc này, cô nhìn anh, ước nguyện sao cho tất cả những điều tốt đẹp nhất trên thế gian này có thể đến với anh và cô, được khỏe mạnh, sống lâu trăm tuổi, không sầu không lo...

Ngư Vi nhẹ nhàng mỉm môi nhìn anh mỉm cười, cúi đầu tiếp tục giảng bài. Sau khi dạy xong lúc tạm biệt ra về, mẹ của đứa bé hiếu kỳ hỏi người đợi cô dưới lầu là ai, lúc này cô mới có phần trình trọng đáp: “Anh ấy là bạn trai em.”

44. Chương 44

“Con sói xám mò mẫm đi tìm vợ.”

Sau khi Ngư Vi dạy xong, xuống dưới lầu cũng đã hơn năm giờ. Cô gọi điện cho Sở Phong xin nghỉ làm ở quầy bar một buổi rồi bảo Bộ Tiêu đưa mình đến chợ hải sản gần đó. Đến chợ, anh không đợi bên ngoài mà nắm tay cô cùng nhau đi vào. Lúc đến quầy bán tôm cua và các loại cá biển, vì có rất nhiều chủng loại nên Ngư Vi phân vân mãi không biết nên mua gì, ngẫm nghĩ một lúc, lại nhìn Bộ Tiêu: “Anh muốn ăn gì ạ?”

Bộ Tiêu nghe vậy không nhịn được bật cười, nhìn vào mắt cô: “Không phải là sinh nhật chị dâu cả sao, sao lại hỏi anh muốn ăn gì...”

Ngư Vi từ trước đến giờ luôn là người ‘liều chết’ không bao giờ nhút nhát hay e thẹn, cô thẳng đuột một câu: “Em chỉ toàn nghĩ đến anh, dĩ nhiên là hỏi anh rồi ạ.”

Bộ Tiêu nghe xong câu nói của cô lại bị đưa lên tên lửa véo lên trời. Bây giờ anh mới phát hiện thì ra cô luôn trêu anh, còn đùa bỡn không cho anh ‘ăn’, anh đi phía trước che chắn cho cô nắm bàn tay nhỏ nhắn của cô dắt theo sau, có chút gian manh kéo âm cuối thật dài: “Anh muốn ăn cá.”

Nếu anh muốn ăn cá vậy thì đơn giản rồi, ở đây khắp nơi đều là cá. Ngư Vi dừng lại trước một bể kính, nhìn đủ loại cá khác nhau đang lượn lờ bên trong: “Nhiều như vậy, anh muốn ăn loại nào? Cá sông hay cá biển ạ? Chị dâu nói trong nhà đã chuẩn bị sẵn cá mú cho bữa tối...”

Đúng lúc đó ở phía sau có một chiếc xe đạp leng keng bấm chuông liên tục, Bộ Tiêu kéo cô lại vòng tay quanh eo ôm cô vào lòng, cầm cọ lên đỉnh đầu cô, trầm giọng trêu ghẹo: “Anh ăn cá mình nuôi.”

Bàn tay anh lại bắt đầu hư hỏng mò mẫm tới lui nơi thắt lưng cô, Ngư Vi bất giác hiểu ra, trước giờ anh nói ‘kế hoạch nuôi cá’ chính là cái nghĩa ‘trong sáng’ này.

Cuối cùng vì trong nhà đã có cá, nên Ngư Vi chỉ mua ít tôm cua và sò hến, đặt hết mấy túi đồ vào cốp phía sau, vừa ngồi lên xe di động chợ rung lên.

Ngư Vi lấy điện thoại ra, là tin nhắn của Bộ Huy, nhìn thấy cái tên đó, tâm trạng đang phiêu diêu bỗng chốc rơi xuống đất, cô lo lắng mở ra xem thấy hần không nói gì, cô mới yên tâm đôi chút.

Bộ Huy chỉ kể lại những chuyện mấy ngày gần đây hần trải qua rồi hỏi cô thế nào. Ngư Vi rất bối rối, chuyện cô và Bộ Tiêu ở bên nhau rất cuộc nên trực tiếp gặp hần hay nên nói luôn qua tin nhắn? Có lẽ hần sắp vào trận đấu, nói ra lúc này hần có thể tiếp nhận không?

Bộ Tiêu khởi động cho xe lăn bánh, thấy Ngư Vi nhú mày nhìn chằm chằm màn hình điện thoại, trong đầu hiểu ngay có chuyện gì: “Tiểu Huy tìm em?”

Ngư Vi ngạc nhiên nhìn anh, Bộ Tiêu ngoảnh lại nhìn cô cười cười, cô gật đầu, nghe thấy Bộ Tiêu điềm nhiên nói tiếp: “Em không cần để ý, đợi nó về anh nói với nó.”

“Anh biết ă?” Cô khá kinh ngạc.

“Sao anh không biết chứ, nếu không phải vì giữa chừng nó bắt đầu theo đuổi em, em thấy anh có thể nhin đến bây giờ sao?” Lúc Bộ Tiêu nói những lời này, vẻ mặt anh khá nghiêm túc.

Trong lời nói của anh chứa đựng một thông tin quan trọng, Ngư Vi phân tích thật kỹ, thì ra anh biết Bộ Huy theo đuổi cô nên mãi không nói cho cô biết tình cảm của mình, không biết anh đã bắt đầu thích cô từ khi nào?

Ngư Vi cảm thấy anh và cô nên có một lần trò chuyện thật nhiều để hiểu nhau hơn. Khi xe lăn bánh vào cổng Bộ gia, bầu trời đã chuyển sang một màu tối om, đèn trong sân vườn đã được bật sáng, không khí trong nhà rất vui vẻ ấm cúng. Để mừng sinh nhật bác cả, Long Long mặc một bộ quần áo màu đỏ đáng yêu vô cùng. Ngư Vi vào bếp nấu cho chị dâu cả rất nhiều món sở trường, khi tất cả món ăn được bê lên, Diêu Tố Quyên đội vương miện sinh nhật trên đầu, nhìn bánh kem tươi cười rạng rỡ: “Chao ôi, lão yêu bà ta lại tác oai tác quái rồi, đã nhiều năm không có tổ chức sinh nhật thể này, mọi người không được phép hỏi tuổi đó!”

Bộ Tiêu bật cười, miệng trợn lù: “Ai mà không biết chị dâu năm nay mười bảy tuổi, chuyện này còn cần phải hỏi sao?”

“Cút, lão Tứ chú lại nói chuyện thừa!” Diêu Tố Quyên mắng, nhưng nghe những lời như vậy tâm tình rất tốt, lại nghĩ tới chuyện gì đó: “Đúng rồi, mọi năm sinh nhật chị xong là tới sinh nhật của lão Tứ, năm nay chú định thế nào?”

Lúc này, đèn phòng khách đều đã tắt hết, chỉ còn lại một màu đen nhánh và những ánh nến nhấp nháy trên bánh sinh nhật. Bộ Tiêu ngồi đối diện Ngư Vi, trong ánh sáng mờ ảo朦胧 lung chột sáng chột tối đó, những góc cạnh trên gương mặt anh càng rõ nét, ánh mắt sâu lắng của anh rơi trên người cô, anh nhướng mày chậm rãi nói: “Năm nay em không về nhà, em và bảo bối còn có một đêm lãng mạn...”

Cách vòng tròn bàn ăn, Ngư Vi nhìn thấy rất rõ đồng tử của anh không ngừng lay động theo ánh nến, sáng quắc đầy dịu dàng. Cô biết anh có ý gì, trước đó anh nói muốn trải qua sinh nhật chỉ có hai người, khoe môi anh vẽ lên nụ cười bông đùa hết lão hồ ly, cô có thể nhìn ra anh muốn đêm đó... ngủ với cô. Anh thật sự hư hỏng đến cảnh giới tối cao mà.

Quả nhiên, nghe thấy mấy lời này, cả nhà ai cũng bắt đầu mắng anh không đứng đắn, Bộ Tiêu nghe cũng như không, trong tim trong mắt chỉ có người ngồi đối diện.

Đến tám giờ tối rồi mà trên bàn ăn vẫn còn rất ồn ào náo nhiệt, Diêu Tố Quyên còn khích lệ Ngư Vi uống chút rượu vang, đến khi dọn dẹp xong cũng đã hơn chín giờ. Diêu Tố Quyên thấy Ngư Vi uống đến khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng hết lên, liền giữ cô lại không cho về: “Buổi tối ở lại đây đi, đã trễ thế này rồi, vừa vặn căn phòng em ở lúc nghỉ đông vẫn còn nguyên đồ đạc trong đó.”

Bộ Tiêu ngồi trên ghế mây nghe vậy thông dong nói thêm vào: “Cũng không có người đưa về, ai cũng uống rượu, em ở lại đi.”

Ngư Vi không từ chối, trong lòng cô còn trộm vui mừng. Cả ngày hôm nay thật hạnh phúc, buổi tối đi ngủ cũng có thể ở gần anh như vậy...

Xem tivi một hồi, Ngư Vi đứng dậy chuẩn bị trở về phòng, lúc đi ngang qua Bộ Tiêu, anh lén kéo cô lại, mười ngón tay đan vào nhau rồi thì thầm bên tai cô: “Trước khi ngủ, phải nghĩ tới anh,” Ngư Vi lo lắng nhìn xung quanh, quả nhiên, Phần Thanh vốn đang xem tivi cũng nhìn thấy anh thì thầm với cô.

Khuôn mặt Ngư Vi lập tức sung huyết đỏ bừng lên, tim bum bum đập loạn, Phần Thanh vô tình nhìn thấy cảnh đó cũng sững người, đôi mắt sau tròng kính chớp chớp, rối rắm không biết phải làm sao vội quay mặt đi chỗ khác không nói gì.

Nhưng Bộ Tiêu nào có nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc của Phần Thanh, hai mắt anh cứ chăm chú nhìn cô. Ngư Vi rất xấu hổ, nghĩ thầm lá gan anh càng lúc càng lớn, đúng là làm cần mà, cô vội đi nhanh lên phòng

khách trên lầu.

Mãi đến khi tắm rửa nằm lên giường rồi mà Ngư Vi vẫn cảm thấy lo lắng, không phải Bộ Tiêu muốn đợi Bộ Huy về rồi thông báo với cả nhà sao. Kết quả bản thân anh lại chẳng thêm giữ bí mật, nếu để ông cụ Bộ nhìn thấy anh và cô chàng chàng thiếp thiếp trước khi nói rõ mọi chuyện, thì đúng là không xong rồi.

Tâm trạng cứ lên lên xuống xuống như đi xiếc trên dây, lúc này Ngư Vi mới lờ mờ nhận ra, dường như anh rất hưởng thụ cảm giác yêu đương vụng trộm giấu giếm mọi người thế này, quả thật là hư hỏng hết thuốc chữa.

Lúc Ngư Vi đi ngủ chỉ mới hơn mười giờ. Vì đêm nào cô cũng đi làm ở quán bar, thời gian làm việc và nghỉ ngơi có phần ngày đêm đảo lộn. Giờ chẳng thấy buồn ngủ tẹo nào, cô lặn qua lộn lại hồi lâu, đầu óc tỉnh táo lắng nghe ngôi nhà cổ dần chìm vào màn đêm, tất cả ánh đèn đều tắt xuống nhường chỗ cho bóng đêm tĩnh lặng và tiếng xào xạt của những ngọn gió lướt nhẹ qua đám lá cây trong sân.

Ngư Vi cũng không biết mình bị ru ngủ tự khi nào, đang mơ màng chìm vào giấc ngủ, bỗng nhiên cơ thể bị lật lại, sau đó một sức nặng đè lên.

Cô giật mình bừng tỉnh sợ hãi khẽ kêu lên, còn chưa rõ chuyện gì đang xảy ra, cánh môi ẩm nóng ẩm ướt đã rơi trên môi cô nuốt trọn tiếng hoảng hốt.

Nương theo ánh trăng ngoài cửa sổ, Ngư Vi nhìn thấy Bộ Tiêu đang đè trên người mình, đôi môi vẫn quấn chặt lấy cô. Không biết anh lên vào phòng từ khi nào, không đánh thức cô dậy mà đã nhào lên gặm nhấm...

Vì bị anh làm cho hoảng hốt nên Ngư Vi hờn giận, cô ngo ngoáy cố thoát khỏi anh, cơ người chui vào chăn: “Anh không thể gọi em một tiếng sao chứ?”

Bộ Tiêu nghe thấy giọng nói cô đờm nồng buồn ngủ, xen lẫn tiếng nũng nịu trẻ con, càng lọt vào tai càng như tiếng trêu ngươi dụ dỗ khiến anh chỉ muốn đè cô xuống ức hiếp. Buổi tối anh trở về phòng mình tắm rửa, tắm xong rồi ngồi đó đếm thời gian đợi mọi người trong nhà ngủ say rồi rạo rức như con sói xám mò mẫm đi tìm vợ, không ngờ vợ anh lại ngủ say sưa.

“Bảo bố gì giận rồi sao?” Bộ Tiêu ngắm Ngư Vi đang nằm dưới thân mình, đưa tay giữ chặt cằm cô, hai mắt lóe sáng cười hỏi.

Lúc này Ngư Vi mới lấy lại tỉnh táo, vừa rồi đột nhiên giật mình khỏi cơn mơ nên hoảng hốt không ít, cứ tưởng có kẻ xấu len vào phòng, giờ hơi thở đã trở lại bình thường, nũng nịu trách hờn: “Anh xấu xa quá.”

Bộ Tiêu thấy cô bĩu môi lấm bầm như tự nói với chính mình, bị anh bắt nạt đè dưới thân đôi mắt ngập nước uất ức nhìn anh, anh mở chăn chui vào, từ phía sau vòng tay ôm lấy eo thon, chân gác lên quần chặt chân cô, lồng ngực anh áp sát lưng cô, đôi môi lả lướt nơi vành tai: “Có muốn đêm nay anh xấu xa toàn tập cho em xem không?”

Toàn thân Ngư Vi run lên, bàn tay nóng rực của anh mò vào dây áo ngủ, vì đi ngủ nên cô không mặc gì bên trong, cô trốn anh, nhưng sao có thể trốn được sức mạnh của người đàn ông đang bị dục vọng thiêu đốt...

“Hơn nửa đêm anh chạy tới phòng em, bị phát hiện thì sao ạ?” Ngư Vi bị anh vuốt ve đùa nghịch nơi mềm mại tròn đầy, xấu hổ thì thầm.

“Anh khóa cửa rồi.” Bộ Tiêu khẽ mút vành tai cô, cúi đầu kéo dây áo ngủ xuống, hôn lên đầu vai non nà vừa lộ ra, giọng nói trầm đục thô sần: “Anh ở đây mà, em sợ gì.”

Ngư Vi bị anh chòng ghẹo toàn thân run rẩy, hơi thở ngày càng nặng nề, thầm nghĩ lẽ nào đêm nay anh quyết ăn cô rồi. Đột nhiên Bộ Tiêu xoay cô lại đối mặt với mình rồi nhìn thật sâu vào mắt cô, anh không nhìn được khúc môi cong ve, tựa đầu lên gối nhìn cô mỉm cười.

Rèm cửa sổ chỉ khép hờ một nửa, trăng đêm nay rất sáng rọi ánh bạc xuyên qua những tán lá ngoài sân rơi lên gương mặt anh, tóc mai đen nhánh, ngũ quan được bao phủ bởi một quảng bạc từng góc cạnh hiện lên rõ ràng sắc nét. Dường như anh biết cô đang nghĩ gì: “Đêm nay, anh không làm gì đâu, anh chỉ muốn nói chuyện với em.”

Anh biết anh chưa thổ lộ hết những tình cảm giấu kín trong lòng mình khiến cô vẫn còn hoài nghi lo lắng, trước khi cô biết được anh yêu thương và trân trọng cô đến mức nào mà đã làm chuyện đó thì thật quá tùy tiện.

Anh vén lại tóc mai cho cô để lộ ra khuôn mặt ngây thơ đầy dũng cảm, anh mỉm cười nhìn sâu vào mắt cô, chậm rãi nói từng lời: “Với em, anh vô cùng nghiêm túc, cuộc đời anh cho tới giờ chưa từng nghiêm túc như vậy.”

Tim Ngư Vi như bị giáng một đòn thật mạnh, cô nhìn vào mắt anh cảm thấy mình sắp chết chìm trong ánh mắt nóng bỏng dịu dàng đó rồi, cô lắng nghe anh nhẹ nhàng nói tiếp: “Nên em đừng bao giờ nói sẵn sàng chết vì anh, nếu chết phải là anh chết cho em, dù anh chết một ngàn lần một vạn lần, lên núi đao hay xuống biển lửa, em cũng phải bình yên...”

Khi anh nói đến đây, Ngư Vi không chịu nổi nữa, mũi ngập tràn chua xót, cô khẽ hít một hơi, những giọt nước trong suốt tràn ra khỏi khóe mi, thấm ướt vào gối. Bộ Tiêu đưa tay nhẹ nhàng lau lên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, bất đắc dĩ mỉm cười: “Mới như vậy đã cảm động rồi, anh còn chưa có bắt đầu nói mà, em khóc như vậy bảo anh làm sao nói được đây, hử? Ngoan nào, đừng khóc nữa...”

“Anh nói đi, em muốn nghe mà.” Ngư Vi vội đưa tay lau nước mắt, như con mèo nhỏ cọ quẹt khắp mặt cổ để anh không nhìn thấy mình khóc. Nào ngờ động tác giấu giếm này của cô chạm thẳng vào phần xót xa trong lòng anh. Bộ Tiêu thương quá ôm chặt cô vào lòng, để mặt cô áp lên ngực mình rồi vuốt ve mái tóc.

“Vậy em đừng khóc nữa, em khóc anh đau lòng.” Anh nói xong, liền đổi sang giọng điệu khinh bạc thường ngày để dỗ dành cô: “Được rồi, những lời buồn nôn này, anh chỉ nói một lần thôi, em còn không biết anh nổi lên ý nghĩ xấu xa với em từ khi nào đâu...”

Nói đến đây, Bộ Tiêu tự mỉm cười, thoáng khựng lại rồi trầm ngâm nói tiếp: “Ừm, chắc chắn không thể nào sớm hơn em được rồi, em mười bốn tuổi đã thích anh. Lúc anh mười bốn tuổi, em chỉ lên bốn lên ba, vậy thì có phần quá biến thái, phải không nào?”

Ngư Vi bị anh dụ dỗ bật cười, Bộ Tiêu sát sao ôm chặt cô: “Đại khái có lẽ khi em đan khăn quàng cổ tặng tiểu Huy, anh nghĩ, Ừm? dựa vào cái gì em không đan cho anh, rõ ràng anh là người đàn ông phong độ nhất, đối với em tốt nhất, 64G của nó cũng là anh đưa cho, so sánh sao đi nữa vẫn là anh hấp dẫn hơn chứ?”

Anh càng nói càng ngập ý bông đùa, Ngư Vi biết anh thấy cô khóc nên cố ý dỗ dành, cô mỉm cười hệt hệt mũi ôm thắt lưng Bộ Tiêu, cọ cọ tai vào ngực anh, muốn nghe thật rõ những lời anh nói, khắc thật sâu vào lòng.

“Về sau, anh đã ghen, em biết, anh không phải là người thích ghen...” ngữ điệu biếng nhác, Bộ Tiêu nói một hồi, âm thanh bỗng nhỏ lại: “Sau nữa, anh và em đã trải qua rất nhiều chuyện, em cũng biết, anh từng gặp qua rất nhiều người, ừm, đương nhiên cũng đã gặp rất nhiều phụ nữ, nhưng mà, tất cả bọn họ so với em đều rất tầm thường, hết sức tầm thường. Một câu anh cũng không muốn nói nhiều với bọn họ, gặp việc nói chuyện xã giao là chuyện không tránh được, nhưng qua lại đôi ba câu xong rồi, nào nhớ tới đó là ai?”

Nói đến đây, Bộ Tiêu ngừng lại, dường như cân nhắc thật lâu mới lần nữa cất lời.

“Em làm sao mà... hệt như cái dằm xương cá cắm trong cổ họng anh. Lần đầu tiên kể từ khi có mặt trên đời, anh vì một cô gái nhỏ mà tức giận, đau đớn, khổ sở bất lực như đâm vào bông gòn. Anh rất muốn nói với em, anh biết em sống rất vất vả, biết em rất mệt mỏi khó khăn, những lúc có người ‘con mẹ nó’ bắt nạt ức hiếp em, anh đều hy vọng em sẽ nói với anh, anh sẽ thay em gánh vác tất cả; nhưng rất nhiều lần, anh đều không thể mở miệng.” Bộ Tiêu nói đến đây, nhíu nháu mày, cảm giác được người trong lòng tựa hồ đang run rẩy, anh vuốt ve mái tóc Ngư Vi: “Em không biết anh luôn ở phía sau em, che chở cho em. Nhìn em chạy về phía trước, anh vui lắm nhưng lại rất lo, lo em đi rồi không còn là của anh nữa, của người khác, em té ngã, anh không còn được là người duy nhất đỡ em lên.”

Ngư Vi nghe Bộ Tiêu nói những lời này, nước mắt lặng lẽ rơi xuống, bờ vai khẽ run lên, Bộ Tiêu xoa nhẹ đầu cô: “Được rồi, hôm nay là em tự chui đầu vào lưới, từ giờ, em đừng hòng chạy thoát.”

Bộ Tiêu luồn tay xuống ôm Ngư Vi, để đầu cô gối lên cánh tay mình, quả nhiên nhìn thấy những vệt nước mắt bằng bạc trên gò má cô, anh đưa ngón tay giúp cô lau sạch, sau đó nâng mặt cô lên, khẽ sát vào tai, dịu

dàng chậm rãi nói một câu sau cùng: “Anh yêu em... bây giờ em nghe đã nghe thấy chưa?”

45. Chương 45

“Đưa cô vợ nhỏ của anh đi hẹn hò...”

Suốt đêm hôm đó, Ngư Vi không chớp mắt được chút nào, những lời tỏ tình của anh khiến cô kích động cả đêm, ôm chặt thắt lưng anh để ổn định cảm xúc. Bàn tay hư hỏng của anh lướt trên da thịt cô, hơi thở thô sạt phả bên tai dụ dỗ, Ngư Vi chìm vào mơ màng dùng cảm ôm choàng lấy cổ anh, leo lên người anh tìm kiếm bờ môi nóng ẩm đó, môi hai người quấn chặt lấy nhau, một lần nữa cô bị anh lật người đè xuống...

Ý thức còn đang trôi trong vùng ấm nóng ẩm ướt nơi đầu lưỡi, váy ngủ cô đã bị anh trêu chọc vén lên, đôi môi anh vẫn không rời khỏi môi cô, bàn tay hấp tấp cởi áo ngủ cô ra, quần lót cũng bị anh kéo xuống, cô nguyên sơ như vậy nằm trong lòng anh, hai người cuộn vào chăn triền miên trao nhau những nụ hôn ngày càng mãnh liệt không thể nào khống chế. Nhưng địa điểm phòng khách trong căn nhà cổ này vẫn có chút khiến người ta lúng túng, nên cuối cùng chớp mũi anh đè lên mũi cô phả ra hơi thở nóng rẫy dồn dập rồi lật người xuống không phá vỡ phòng tuyến cuối cùng.

Hơn ba giờ sáng, Ngư Vi nằm yên lặng bên cạnh Bộ Tiêu, anh ngủ rất sâu phả ra hơi thở đều đều. Cô nằm gối đầu lên cánh tay anh, ánh mắt trong suốt ngắm nhìn khuôn mặt anh thật kỹ.

Ngư Vi chợt nhớ đến lần anh bị sốt, cô vào phòng trộm nhìn anh ngủ. Anh của bây giờ càng quyến rũ và nồng nàn hơn khi đó, có lẽ vì cô nằm trong lòng anh, khoảng cách quá gần khiến từng góc cạnh trên gương mặt anh như từng nét mực vấy vào lòng cô. Ánh mắt cô như đầu cọ lướt qua bờ môi, cánh mũi, khoe mày từng nét họa lại ngũ quan rắn rỏi đầy nam tính đó. Cô yên lặng ngắm nhìn anh, những cơn gió khẽ xào xạt ngoài sân cũng không thể dụ cô vào giấc ngủ, cô cứ ngắm như vậy suốt cả đêm.

Anh ở gần cô đến vậy, những ý nghĩ si ngốc cứ lớn dần, Ngư Vi giơ cánh tay dè dặt vuốt ve hàng chân mày, sống mũi và bờ môi mỏng đó, những nơi ngón tay cô lướt qua như có ngọn lửa thiêu đốt truyền thẳng từ đầu ngón tay vào tận tim. Cơ thể cô nóng bừng lên, bàn tay nhỏ bé lại thăm dò vào chân, chạm vào xương quai xanh, dần trượt xuống thắt lưng và cả cơ bụng rắn chắc...

Hơi thở của anh phả lên chớp mũi cô, đều đều và sâu lắng, dường như anh ngủ rất say, Ngư Vi nâng người vụng trộm liếm lên cánh môi anh, bờ môi đó mềm mại ẩm áp, cô như con mèo nhỏ mân mê nó thật lâu, rốt cuộc cũng cảm thấy hành động của mình quá biến thái, cô xấu hổ rời khỏi môi anh, lại lẳng lặng ngắm nhìn anh ngủ.

Cứ ngây ngốc như vậy đến khi trời hửng sáng, cũng đã hơn hai tiếng đồng hồ. Hôm qua Bộ Tiêu và cô lăn qua lăn lại rất khuya, lúc này đã gần năm giờ sáng. Ngư Vi sợ bị mọi người trong nhà phát hiện anh qua đêm trong phòng mình nên khẽ gọi anh dậy.

Hai chữ ‘chú Bộ’ kia suýt chút bật thốt ra theo thói quen, Ngư Vi lắc lắc đầu, muốn triệt để quên đi cách gọi đó. Bắt đầu từ hôm nay cô đã có thể quang minh chính đại gọi tên anh, Ngư Vi giơ ngón trỏ, khẽ chọc chọc vào mặt anh, cúi xuống thì thầm: “Bộ Tiêu.”

Cái tên này bật khỏi bờ môi một lần, là một lần lòng cô hạnh phúc ngọt ngào như mật, cô lại lay anh: “Bộ Tiêu, dậy đi anh.”

Ngư Vi cao hứng quá, chừng như đã gọi bảy tám lần hai chữ ‘Bộ Tiêu’, anh mới nhú mày xoay đầu qua, ánh mắt vẫn mơ màng chưa tỉnh ngủ, nghe thấy cô gọi tên mình, nhất thời có chút thất thần ‘hử?’ một tiếng.

Vì còn đang ngái ngủ, âm điệu của anh rất trầm, khàn khàn gọi cảm không nói nên lời. Ngư Vi lại gọi anh một tiếng ‘Bộ Tiêu’. Đang mơ màng lại nghe thấy giọng nói ngọt ngào của người con gái mình yêu, anh lập

tức bình tĩnh, đuôi mày khóe môi cong veo mỉm cười, hạnh phúc đến ngất ngây. Sớm tinh mơ, mở mắt ra đã được nhìn thấy nàng dâu nhỏ. Anh vươn vai khoan khoái, nghiêng người lật mạnh đè Ngư Vi dưới thân, cong chân khóa chặt cô lại.

Bộ Tiêu cúi đầu nhìn cô cười, không làm gì chỉ mỉm cười như vậy, đè nặng ép chặt không cho cô nhúc nhích, một lúc sau, anh nghe thấy Ngư Vi căng thẳng hỏi: “Chỗ đó của anh, sao lại như vậy...”

“Chỗ nào? Như thế nào?” Bộ Tiêu biết còn cổ vờ hỏi, trong bụng đã thầm chết cười, cô đúng là bé con thuần khiết, đêm qua bị anh hôn đến điên đảo, thấm ướt ra quần lót, vẫn không biết chuyện gì xảy ra, còn hỏi anh sao lại như vậy.

Ngư Vi bị nơi đó của anh chọc vào khó chịu nhưng lại tránh không thoát, cũng may Bộ Tiêu không có ý định làm tới, anh chỉ ôm thắt lưng cô bế vào phòng tắm: “Không có gì, đàn ông sáng sớm đều như vậy.”

Ngư Vi bị anh ôm vào phòng tắm, thấy Bộ Tiêu khóa cửa lại, cô bắt đầu rối rắm: “Trời sáng rồi, anh mau về phòng đi, loay hoay xú nữa không ra được phải leo cửa sổ đó.”

Ngư Vi lúc nào cũng điềm tĩnh nghĩ ngợi đủ thứ, mặc dù cửa phòng có hai lớp khóa, nhưng lúc này ông cụ Bộ sắp thức dậy, lỡ như anh vừa ra khỏi cửa bị bắt gặp, cô nghĩ sao cũng thấy cục diện đó khó mà không chế nổi.

Bộ Tiêu tựa người vào bồn rửa tay phía sau, ánh mắt nóng bỏng nhìn cô. Anh kéo cô đến trước ngực mình, thấy cô sốt ruột lo lắng, lại cố tình bắt nạt: “Không kích thích sao? Giống Romeo và Juliet... Còn nữa, anh đã sớm muốn hỏi, cổ tay em bị sao vậy, băng keo này dán bao lâu rồi?”

Anh nâng cánh tay mảnh mai của Ngư Vi lên, chăm chú nhìn miếng băng cá nhân dán mặt trong cổ tay, cô đã dán nó hai ngày không gỡ.

Ngư Vi thấy anh rút cuộc cũng đã phát hiện ra, cô có chút mong đợi, cảm giác giống như khi người ta cắt băng khánh thành một sự kiện quan trọng, cô nhìn Bộ Tiêu lí nhí: “Anh gỡ ra đi ạ.”

Bộ Tiêu không nghĩ ngợi gì đưa tay gỡ thật nhẹ sợ làm đau cô, anh cho rằng cô bị va vào đầu đó trầy xước, muốn nhìn xem vết thương đã khỏi chưa. Nhưng khi gỡ ra, anh cũng người nhìn chăm chăm cái hình mặt cười đó, cuối cùng không dám tin đưa ngón tay chạm vào, thật sự là xăm lên, chẳng trách trong lời tỏ tình cô đã nói ‘là hình xăm đầu tiên’...

Anh cúi xuống khẽ thở nhẹ một hơi, trên mặt lộ ra nụ cười bất đắc dĩ. Không cách nào nói rõ được cảm giác trong lòng mình, có lẽ là ngọt ngào và cả chua xót đắng chát. Anh nắm chặt cánh tay nhỏ gầy mong manh của cô, nhìn cái hình xăm đó thật lâu, thầm nghĩ anh chỉ tùy tiện vẽ lên, vậy mà lại trở thành vết tích cô muốn lưu giữ cả đời không xóa bỏ.

“Em si mê anh cuồng dại đến vậy hửm?” Bộ Tiêu muốn dùng những lời bông đùa để gạt đi cái chua xót trong lòng, nhưng không được. Anh nhẹ nhàng nâng cánh tay cô lên, khẽ miết vào hình xăm nhỏ đó, hết sức đau lòng, dịu dàng hỏi: “Sớm biết như vậy, anh đã không vẽ, còn đau không em?”

“Vì anh mà đau, em rất vui.” Mới sáng sớm Ngư Vi đã muốn phóng anh lên tên lửa nữa rồi, Bộ Tiêu bị cô làm cho cảm động không biết phải nói gì, anh duỗi tay ôm cô vào lòng, áp mặt cô vào sát ngực mình, sát đến mức như muốn khảm cô vào trong thân thể.

Đêm qua chỉ còn cách chút nữa anh đã hoàn toàn chìm trong cô. Anh khẽ đi vào, nhưng khoảnh khắc ý loạn tình mê đó, anh thấy Ngư Vi đau đến toát mồ hôi muốn cắn vỡ cả răng, nhưng vì sợ mọi người trong nhà phát hiện nên cô không dám kêu lên, tay cứ nắm chặt ga giường như đang bị tra tấn, anh lập tức lui ra ngoài.

Anh không muốn để cô phải chịu chút uất ức nào, lần đầu tiên... ở phòng dành cho khách trong nhà quả thật có chút không ổn. Vốn dĩ anh cũng không định làm gì, luôn cố giữ đầu óc thật thanh tỉnh, nhưng khi cô nàng tiểu yêu tinh này cọt cọt trèo lên người anh rồi hạ cánh môi xuống, suýt chút nữa anh đã lau súng cướp cò.

Bộ Tiêu ở trong phòng Ngư Vi, đánh răng rửa mặt cho cô, dọn dẹp lại một mớ hỗn độn tràn ngập ‘hương thịt’ xong, anh mở cửa quan sát dãy hành lang hồi lâu thấy không có người, liền vụng trộm hôn cô một cái

rời đi về phòng mình.

Sáng chủ nhật, Bộ gia vẫn gió êm sóng lặng như mọi ngày. Không ai phát hiện tới qua Bộ Tiêu ở trong phòng cô cả đêm. Nhưng lúc ăn sáng, Ngư Vi có thể cảm giác được ánh mắt Phàn Thanh nhìn mình có bao nhiêu tìm tòi nghiên cứu. Lúc Bộ Tiêu xuống lầu, chị dâu thứ Ba dời ánh mắt về phía anh, nhưng Bộ Tiêu chỉ chăm chăm nhìn cô, mắt giao nhau mấy giây ngắn ngủi, anh liền mím môi cười xấu xa, ánh mắt yêu thương nuông chiều nhìn cô đầy dịu dàng. Đừng nói Phàn Thanh, cho dù bất cứ ai trông thấy cũng có thể nhìn ra, ánh mắt anh nhìn cô rất bất thường, hết như nhìn cô vợ nhỏ mới cưới.

Quả nhiên, khi thấy Phàn Thanh hết nhìn mình lại đảo qua nhìn Bộ Tiêu, tới tới lui lui như vậy, Ngư Vi biết, cô ấy cũng đã nhìn ra. Ăn cơm xong, Bộ Tiêu bị ông cụ gọi ra sân sau cho cá chép ăn, Ngư Vi đang chuẩn bị chào tạm biệt mọi người, Phàn Thanh đã ngồi xuống bên cạnh.

“Tiểu Ngư, em kéo cổ áo lên một chút, nếu không sẽ bị nhìn thấy đó.” Cô ấy lén đến gần, nhỏ giọng nhắc nhở. Ngư Vi cúi đầu, quả nhiên nhìn thấy trên cổ còn lưu lại vết hôn, vội kéo áo lên che lại. Đúng lúc Diêu Tổ Quyên hùng hùng hổ hổ xuống lầu, sáng sớm tinh thần vô cùng phấn chấn: “Tối qua mọi người ngủ ngon không?”

Trong phòng ăn chỉ có ba người không còn ai khác, Diêu Tổ Quyên mỉm cười ngồi xuống, nói nhỏ: “Chao ôi, ôi, sao hôm nay lại tốt thế này, chị em dâu chúng ta tụ họp, không có đám đàn ông khó ưa đó.”

Chị dâu cả mặt mày hớn hở tươi như hoa, Ngư Vi có tật giật mình, tay vẫn giữ cổ áo. Diêu Tổ Quyên nhìn dáng vẻ chột dạ này của cô, cười nói: “Em cũng phải quản lão Tứ cho chặt vào, tối qua tiểu Thanh đến phòng chị, nói nhìn thấy hai đứa tay đan tay còn thì thầm to nhỏ, trời ạ, tiểu Thanh nhìn thấy không sao, nếu như để ông cụ bắt gặp chị cũng hết cách, nhà chúng ta sẽ có sấm giáng đó!”

Phàn Thanh lúc này không còn dờ ra vì ngạc nhiên nữa, cũng cười nói: “Rốt cuộc chị vừa đi hỏi chị dâu cả, chị ấy đã sớm biết rồi, chị lạc hậu bị rút lại phía sau, từ giờ mà có chuyện gì bí mật cũng phải nhớ kêu chị đó.”

Lúc này Ngư Vi mới ngờ ngợ nhận ra, mình đã trở thành em dâu đang tham dự ‘hội nghị bàn tròn chị em bạn dâu’ rồi, quả nhiên giấy không gói được lửa, huống chi Bộ Tiêu là cái loại lửa cháy lan đồng cỏ...

Mọi người tán gẫu với nhau một lúc, Diêu Tổ Quyên và Phàn Thanh đều bảo cô phải quản lý lão Tứ thật chặt, nói anh làm loạn hai mươi tám năm, cuối cùng mới xuất hiện một người có thể trị được anh. Ngư Vi bị các cô ấy nói tựa như Phật Tổ Như Lai đùa bỡn Tôn Ngộ Không trong lòng bàn tay vậy.

Buổi sáng, Ngư Vi chào tạm biệt ông cụ xong, trên đường Bộ Tiêu đưa cô về, Ngư Vi kể lại cho anh nghe chuyện lúc sáng.

“Tham gia hội họp chị em dâu, không tệ nha, nàng dâu út.” Nhưng trọng điểm của Bộ Tiêu lại thế này đây.

“Ý em là, chị dâu Ba cũng biết rồi.” Ngư Vi chỉ có thể lướt lại trọng điểm cho anh.

“Ngốc ạ, là anh cố tình để cho chị ấy nhìn thấy...” Bộ Tiêu cười mỉm đảo mắt nhìn cô, tay nắm vô lăng: “Chuyện thế này sao có thể đột nhiên cho liều thuốc mạnh ngay chứ? Phải đánh bại từng người, đồng minh thêm một người, em sợ gì nào?”

Ngư Vi sững người kinh ngạc, thì ra anh cố ý, bàn tính của hồ ly gầy nhanh như vậy... Cẩn thận ngẫm lại quả không sai, đến lúc đó mọi người trong nhà đều đã biết, tất cả cùng nhau thổi gió ông cụ, cho dù ông cụ là cây dương thẳng tắp, cũng sẽ bị gió thổi cành rung lá bay.

“Sao anh thông minh vậy chứ.” Ngư Vi không giấu được ngưỡng mộ.

Bộ Tiêu dở khóc dở cười, chỉ chút kể vắn vãnh như vậy, mà hai mắt cô nhìn anh đã lấp lánh như sao trời, nếu cô trực tiếp nhìn thấy anh làm ăn không phải sẽ sùng bái phát cuồng chứ, anh duỗi tay xoa đầu cô: “Đã bảo em cứ mặc kệ, em còn lo lắng gì nào.”

Anh hiểu rất rõ tính khí ông cụ nhà mình, chính là quả pháo đùng đùng nổ xong là hết không còn chuyện gì, so với cộp giấy còn yếu hơn. Hai mươi tám năm nay, anh đã đánh du kích với ông cụ quá nhiều, hiểu quá rõ quy trình đốt pháo, lúc nào bật lửa, lúc nào châm ngòi, rồi bịt tai trước khi nổ, sau đó đợi cho đến khi ông cụ nổ hết thuốc, mọi chuyện cũng qua theo.

Nên tới giờ Bộ Tiêu chưa từng lo lắng cửa ải này, điều duy nhất nằm ngoài kế hoạch của anh, chỉ có Bộ Huy.

Nhưng trước khi cháu trai trở lại, anh không muốn nghĩ đến những điều đó. Bộ Tiêu xoay tay lái giẫm chân ga, chỉ nghĩ tới những ngày này, anh muốn làm càn thế nào sẽ làm càn thế ấy, anh quá hạnh phúc chẳng thế nào nghĩ được chuyện gì khác.

“Em muốn đi đâu?” Bộ Tiêu nhìn Ngư Vi hỏi: “Anh sẽ đưa cô vợ nhỏ của anh đi hẹn hò...”

Tâm trạng Ngư Vi rất vui, nghĩ nghĩ một lúc, cô thấy đi đâu làm gì cũng được hết, cô chưa từng trải qua nên cái nào cũng muốn thử, chỉ đi dạo với anh trên đường phố như một đôi tình nhân, cô cũng đã thấy rất hạnh phúc.

“Đi xem phim đi anh.” Cô ngẫm nghĩ hồi lâu, cuối cùng quyết định chọn cái phổ biến nhất này.

“Ừm, vợ anh thật truyền thống.” Bộ Tiêu bật cười, chuyển tay lái đi tới rạp chiếu phim.

Số lần Ngư Vi đi xem phim có thể đếm trên đầu ngón tay. Khi đến nơi, cô hỏi Bộ Tiêu có thường đến những chỗ này không, Bộ Tiêu nói ít nhất mười năm rồi anh không đi xem phim. Hai người đứng trước màn hình quảng cáo, Bộ Tiêu hỏi cô muốn xem gì, Ngư Vi tránh những bộ phim hình ảnh quá nóng bỏng, cô chọn một bộ phim nghệ thuật bình thường. Nhưng vì sợ hình ảnh quá ồn ào sống động nên cũng không xem theo kiểu 3D, Bộ Tiêu không còn gì hài lòng hơn, anh gật đầu: “Chính xác, ngàn vạn lần đừng chọn 3D, đeo cái kính phá rối vào, làm sao hôn em được...”

Thì ra đi xem phim với anh căn bản mà nói không phải tới để xem mà là để hôn. Cô bảo anh vậy thì đến quán cà phê ngồi không phải thú vị hơn sao, Bộ Tiêu hạ giọng thì thầm bên tai cô: “Chỉ cần nhìn em thôi anh đã thấy rất tuyệt rồi còn cần thú vị gì khác nữa, anh có thể nhìn em không nháy mắt suốt ba tiếng đồng hồ, từ cái cằm bé xíu này trở xuống anh có thể tự mình tưởng tượng, đêm qua không phải đã xem hết rồi sao? Anh đào nhỏ cũng đã ném qua.”

Nghe mấy lời xấu xa này, cả người cô như bị thổi lửa, eo lưng cũng căng cứng, Ngư Vi bị anh ôm vào lòng. Bộ Tiêu ôm vai cô, lấy ví tiền ra mua vé, nhân viên trong rạp hỏi anh có muốn mua bỏng ngô không, Bộ Tiêu nghe vậy mỉm cười: “Chỉ có độc thân mới phải gặm bỏng ngô, lấy một cái kem ốc quế.”

Thế là anh mua hai ly nước và một cái kem, soát vé xong đi vào phòng chiếu phim tìm đến chỗ ngồi, đúng là ghế dành cho tình nhân trước đó đã yêu cầu, hàng cuối cùng nằm ở vùng sâu vùng xa nép trong góc vách hẻo lánh nhất, nhìn sao cũng không giống tới xem phim...

Cái ốc quế rót cuộc chui hết vào bụng Ngư Vi, dĩ nhiên Bộ Tiêu cũng có ăn, đều là ném vị còn đọng lại trên môi trên lưỡi cô, ném đặc biệt sạch sẽ. Bộ phim dài hai tiếng đồng hồ đã trôi qua hơn nửa thời gian mà Ngư Vi không biết nó đang chiếu cái gì, cô vẫn luôn ngồi dựa sát vào anh nho nhỏ thì thầm trong bóng tối.

“Lần cuối cùng anh đến rạp chiếu phim là khi nào ạ?” Ngư Vi không nén được hiếu kỳ muốn biết nhiều hơn những chuyện cũ của anh.

“Ừm...” Vì thời gian trôi qua đã lâu, Bộ Tiêu cúi đầu suy nghĩ một lúc, nheo mắt cười nói: “Mười tám tuổi chẳng? Nếu cái băng video màu vàng đó có thể xem như phim điện ảnh, anh cũng không nhớ rõ lắm.”

Ngư Vi ngạc nhiên: “Rạp chiếu phim còn chiếu mấy thứ đó sao ạ?”

“Lúc đó, anh có người bạn trong nhà mở một rạp chiếu phim nhỏ, nên muốn xem loại băng hình nào cũng được.” Bộ Tiêu dụi dụi đầu chân mày, nghĩ lại chuyện cũ, bị chính mình chọc cười: “Thật ra, nếu em gặp anh lúc anh mười tám tuổi, chắc chắn em sẽ không thèm nhìn tới anh đâu, anh chính là một tên lưu manh. Khi đó bị ông cụ đuổi ra khỏi nhà, ngày nào cũng nghĩ tới chuyện làm sao kiếm được tiền... Không thể không nói nhóc con em cũng có chút bảo thủ, kiếm tiền không nhất thiết phải vất vả đến vậy, có nhiều cách nhẹ nhàng hơn, sao lại không làm?”

Trò chuyện một hồi, Ngư Vi biết được rất nhiều chuyện của Bộ Tiêu, như năm anh thi tốt nghiệp trung học được điểm văn cao nhất, nhưng môn toán lại không đạt tiêu chuẩn; rồi chuyện sau khi bị đuổi khỏi nhà anh đã sống qua ngày thế nào, trên người chỉ có năm mươi tệ mà dám đi Vân Nam du ngoạn mấy ngày, vân vân... Nhưng có một chuyện anh đã nói không chính xác.

Nếu như gặp anh vào những năm anh mười tám, cô vẫn sẽ bị anh hấp dẫn đến mê muội, mặc kệ anh là hồ ly nhỏ thông minh giảo hoạt, hay lão hồ ly phong lưu phóng khoáng như bây giờ, cái mùi vị trong cốt lõi xương tủy anh, luôn là điểm thu hút trí mạng đối với cô.

Cô lắng nghe đến ý loạn tình mê, trong rạp chiếu phim tối đen như mực, những ánh sáng chợt lóe lên từ màn hình khổng lồ rơi vào sườn mặt anh, xương quai hàm góc cạnh nam tính. Trong cái tranh sáng tranh tối đó, sống mũi cao ngất thẳng tắp và đôi mắt sâu sáng lấp lánh của anh cuốn chặt ánh mắt cô, dập dềnh trong khúc nhạc nền và những lời đối thoại cô ‘xem’ anh đến mê mẩn. Đầu óc Ngư Vi nóng bừng lên, cô chui vào lòng anh, cánh tay rơi lên bắp đùi rắn chắc của anh.

“Ủm?” Bộ Tiêu đột nhiên cảm thấy móng vuốt nhỏ của cô chạm vào đùi mình, anh liếm môi mỉm cười, khẽ sát lại tai cô, cắn răng thấp giọng nói: “Em muốn gì hửm?”

“Chạm vào anh.” Ngư Vi trả lời hết sức ‘trong sáng’ đầy dũng khí, cô rất hưởng thụ cảm giác vụng trộm chạm vào người anh trước đó, nhưng dù sao khi đó anh đang ngủ, giờ anh tỉnh táo như vậy, có lẽ cô nên hỏi ý kiến anh: “Được không anh?”

Bộ Tiêu miệng đắng lưỡi khô, nhủ thầm cô còn hỏi anh được hay không, hiện giờ anh chỉ muốn đem cô về nhà đặt cô vào nơi nào đó mà đè xuống, cô chính là đùa bốn trêu chọc rồi không cho anh ăn, thân thể nóng ran như thiêu đốt, Bộ Tiêu cảm thấy hơi thở ngày càng tăng tốc, anh duỗi tay giữ chặt cảm cô, dán người qua, thanh âm tắt nghẹn: “Bảo bối, em cho rằng anh là gì hửm? Cọc gỗ? Hử?”

Ngư Vi biết cô tự dẫn lửa rồi, cảm giác được cả người Bộ Tiêu hùng hực nóng rẫy lên, chợt nghe thấy anh chậm rãi rót từng câu từng chữ vào tai mình: “Ngày mai đến nhà anh, anh hành chết em...”

46. Chương 46

“Bộ đáng ghen tuông của Bộ Tiêu rất buồn cười...”

Câu nói của anh khiến Ngư Vi không khỏi nhớ tới chuyện đêm qua, đó là lần đầu tiên cô trải qua chuyện đó, so với lúc xâm hình còn đau hơn rất nhiều, suýt nữa đã bật khóc. Nhưng rồi rầm ở chỗ, lúc cô cho rằng mọi chuyện đã xong rồi, thì anh lại nói anh chỉ mới bắt đầu đi vào được một chút mà thôi...

Khoảnh khắc nhìn thấy nơi đó của anh, cô thật sự phát hoảng, nếu toàn bộ kích thích đó ở trong cô, có lẽ cô sẽ thật sự đau rút nước mắt.

“Rõ ràng đau đến vậy, sao nhiều người lại thích làm chuyện đó chứ?” Ngư Vi cứ thắc mắc nghĩ mãi từ đêm qua đến giờ, lúc này hỏi ra nhờ anh giải đáp.

Bộ Tiêu thấy cô thắc mắc vấn đề này quả thật không còn gì để nói, bao nhiêu lửa nóng đang hùng hực bỗng phụt tắt ngúm, buồn cười không chịu được cười rộ lên, vòng tay ôm cô thật chặt, xoa xoa cái đầu nhỏ: “Bảo bối, sao em đáng yêu thế này?”

Từng nét trong cô đều vô cùng đáng yêu và thuần khiết, từ cái nốt ruồi chu sa duyên dáng hững hờ rơi trên bầu ngực con gái, hai khối mềm mại căng tròn vừa vặn tràn đầy lòng bàn tay anh đến vòng eo bé xíu chỉ một cánh tay đã ôm trọn rồi bờ mông nhỏ cong cong mượt mà. Đêm qua anh chỉ vừa tiến vào một chút, khoái cảm đã ngập tràn len lỏi đến từng góc ngách cơ thể... Lúc này, Bộ Tiêu ngồi trong bóng tối, hồi tưởng lại đủ các hương vị ngọt ngào, vui sướng, sáng khoái vụng trộm đêm qua. Anh cảm thấy hôm nay triển miên nơi này đủ rồi, nếu giờ còn không dẫn cô đến những nơi đông người, có lẽ não anh sẽ bị sốc nhiệt mà hóa sỏi.

Phim vẫn chưa kết thúc, Ngư Vi đã bị Bộ Tiêu nắm tay kéo ra ngoài, vừa vặn gần đến giờ cơm trưa, Bộ Tiêu đưa cô đi ăn cơm. Lúc này Ngư Vi mới phát hiện, lần trước anh nói ‘khắp con đường này có ai anh không biết’ là có ý gì, thật đúng là anh đi đến đâu cũng có thể gặp người quen.

Vào một nhà hàng, hai người tìm chỗ ngồi, rồi ngồi xuống đối diện nhau. Ngư Vi vừa mở thực đơn ra đã nhìn thấy một đôi nam nữ đi tới. Người đàn ông khá mập mạp nhưng mày rậm mắt to, nhìn qua có vẻ rất cởi mở. Người phụ nữ vóc dáng cao ráo, thân hình yểu điệu, đi giày cao gót, cao hơn người đàn ông mình đang khoác tay cả một khúc, hai người đều ăn mặc rất phong cách đầy khí chất. Lúc khoác tay nhau đi vào, người đàn ông kia nhìn thấy Bộ Tiêu, mừng rỡ gọi to: “Ôi trời, đây không phải Tứ gia sao!”

Bộ Tiêu đặt cái ly thủy tinh trên tay xuống, dời tầm mắt khỏi Ngư Vi, nhú mày nhìn về hướng phát ra âm thanh, sau đó cười rộ lên: “Ông chủ Trương tới ăn cơm sao?”

“Đúng vậy, tôi đưa fiancée đến ăn cơm...” Người đàn ông đó đột ngột thả ra một từ tiếng anh, nói xong, con người xoay tròn đảo vòng vòng trên người Ngư Vi, hắn có vẻ vô cùng ngạc nhiên thắc mắc: “Đây là bạn gái của Tứ gia sao?”

Bộ Tiêu cười dựa người vào lưng ghế, nhú mày thản nhiên nói: “Vợ tôi.”

Ngư Vi suýt chút nữa rớt luôn trông mắt ra ngoài, cô lườm Bộ Tiêu một cái, anh không chỉ nói hươu nói vượn ngoài miệng mà còn chăm chăm nhìn cô cười đến vô lại.

Quả nhiên, ông chủ Trương tròn to mắt, y hệt như vừa nghe thấy trái đất sắp nổ tung: “Hả? Tứ gia kết hôn?”

Bạn gái hắn cũng ngạc nhiên sững sốt, cười nói: “Lần trước gặp mặt, Bộ tiên sinh vẫn là người đàn ông độc thân hoàng kim, không ngờ lại đi trước chúng tôi một bước, thật đúng là sấm rền gió cuốn...”

Nói xong cô ấy còn dấm bạn trai mình hai cái, giọng oán giận: “Đều tại anh, cần gì phải làm tiệc đính hôn, không thể trực tiếp tổ chức hôn lễ với em luôn sao!”

Ông chủ Trương vội vàng ngồi xuống bên cạnh Bộ Tiêu, thấy tình hình này có vẻ là muốn ghép chung bàn rồi. Bộ Tiêu chuyển sang bên cạnh Ngư Vi mà cảm thấy phiền chết người. Vất vả lắm mới có được buổi hẹn hò, còn bị người ta chen vào làm loạn. Người phụ nữ kia cứ mở miệng ra là một tiếng ‘Bộ phu nhân’ đầy vẻ thân mật khiến Ngư Vi cũng cảm thấy không thoải mái. Bốn người ngồi chung một bàn rốt cuộc cũng xong bữa cơm. Trước khi dẫn bạn gái đi, ông chủ Trương đưa cho hai người bọn họ một tấm thiệp mời đính hôn, nói là tổ chức theo hình thức vũ hội, chỉ có người thân và bạn bè, bảo Bộ Tiêu đưa Ngư Vi đi cùng.

“Bộ tiên sinh, Bộ phu nhân, chúng tôi đi trước, ngày hai mươi bảy gặp lại!” Trước khi đi, vị hôn thê của ông chủ Trương nhìn Ngư Vi nháy nháy mắt, vẫy tay tạm biệt.

“Đúng vào ngày sinh nhật của anh.” Hai người kia đi rồi, Ngư Vi rút cái thiệp màu vàng ra xem, phát hiện ngày đó trùng vào sinh nhật Bộ Tiêu.

“Không tệ, mang phu nhân của anh đi uống rượu, nhảy nhót khiêu vũ, đêm lãng mạn...” Bộ Tiêu bưng ly lên hớp một ngụm nước đá, cười đến thành thơ: “Đặt một khách sạn gần đó, ừm... phòng xa hoa nhất ngắm cảnh trời đêm...”

Ngư Vi thấy anh mặc sức tưởng tượng còn tưởng đến tận trên trời, không khỏi bật cười: “Uống rượu thì có thể, nhưng em không biết khiêu vũ đâu.”

“Mấy chuyện khiêu vũ, mai anh dạy em...” Bộ Tiêu nghiêng người qua chống tay trên bàn, bên dưới hai chân ngo nguẩy kẹp chặt lấy chân cô: “Có điều, ý em là xa hoa ngắm trời đêm thì có thể hửm?”

“Không phải anh bảo em mai đến tiệm của anh sao, xa hoa ngắm cảnh đêm gì đó có gì mới đâu chứ? Đến giờ cái gì cũng đã làm rồi...” Ngư Vi vô cùng điềm tĩnh nói.

Bộ Tiêu cầm bàn tay nhỏ nhắn của cô kéo về phía mình, ngón tay đan vào thật chặt, mắt không nháy nhìn cô chăm chăm, ánh mắt nóng rẫy như muốn ăn tươi nuốt sống cô, thấp giọng hư hỏng: “Làm cả đời cũng không đủ... Bảo bối, ngày mai em tới tìm anh thật sao?”

Ngư Vi ngẫm nghĩ một lúc rút tay ra, cô cảm thấy cần phải rung lắc chân động một cái cho anh hạ bớt nhiệt, vì vậy trả lời: “Ngày mai thứ hai, em có tiết học rồi, để hôm khác đi ạ.”

Bộ Tiêu đứng hình đống hai mắt lại, vẻ mặt thiếu điều sắp nghẹn chết, hầu kết trượt lên trượt xuống, dở khóc dở cười. Trong lòng còn gì không hiểu, cô nhóc này bắt đầu chơi trò lạc mềm buộc chặt với anh đây

mà, hơn nữa còn vận dụng rất thành thạo mấy chiêu kéo đẩy. Bình thường làm ăn, mấy mảnh khoe trẻ con này anh làm nát rồi, bây giờ lại bị cô dùng nó trừng trị mình, cảm giác ‘vỡ tha để bắt’ này, cô đúng là... muốn chơi chết anh mà.

Anh hoàn toàn bị cô tóm gọn trong lòng bàn tay rồi. Thỉnh thoảng cô chạm vào vuốt ve một cái, anh liền phát cở trong bụng, tim bụng dù rục rờ rồi thỉnh thoảng cô lại rung lắc chấn động một cái khiến anh bồn chồn bất an, tim giữa ran khó chịu còn hơn mèo quào.

Hôm đó, ăn cơm trưa xong, Bộ Tiêu đưa Ngư Vi đến chỗ dạy kèm, sau đó dẫn cô đi ăn tối, rồi đưa cô đến quán bar làm việc, cả ngày đều bám dính lấy cô. Dĩ nhiên Ngư Vi vui lắm, từ sáng đến tối đều ngọt ngào hạnh phúc. Lúc cô làm việc, anh ngồi ở quầy bar, uống hết ly này đến ly khác, mỗi ly đều phải tự tay Ngư Vi pha chế cho anh. Lúc ban nhạc bắt đầu trình diễn, Bộ Tiêu ôm cô vào lòng khẽ thì thầm to nhỏ, tay xiết chặt eo cô. Sở Phong nhìn thấy cảnh đó tưởng cô bị khách uống say đùa bỡn liền vội vàng kêu bảo vệ chạy tới.

“Không phải đâu, anh Phong*, đây là bạn trai em.” Ngư Vi thấy Sở Phong dẫn hai bảo vệ tới, vội giải thích.

(*Ngư Vi gọi là Phong ca: cách gọi thân thiết.)

Nghe Ngư Vi nói thế, Sở Phong biết hóa ra mình hiểu nhầm liền thở phào nhẹ nhõm, mỉm cười xin lỗi Bộ Tiêu: “Người anh em, thật ngại quá, thì ra anh là bạn trai của Tiểu Ngư, mạo phạm rồi.” Nói xong còn quay sang dặn dò quầy bar không tính hóa đơn của Bộ Tiêu, rồi đi về phía sân khấu.

Bộ Tiêu ôm chặt Ngư Vi cau mày liếc nhìn Sở Phong, đồng tử trong đôi mắt đen láy đó ánh lên tia lạnh lùng, gương mặt cũng không còn cười nữa. Lúc Sở Phong nói chuyện với anh, anh cũng không phản ứng, Ngư Vi nghĩ thầm không phải anh tức giận rồi chứ, nhưng cũng đâu có hiểu lắm anh bao lâu đâu.

Ánh sáng mờ ảo, bóng người lay động lắc lư theo âm nhạc, nhạc jazz âm sắc mạnh bạo mà du dương như dòng nước chậm rãi đổ xuống. Bộ Tiêu ngồi trên một cái ghế cao, vẻ mặt lạnh lạnh, Ngư Vi tựa người sát vào, dí dí ngón tay lên mặt anh: “Anh giận sao?”

Bộ Tiêu lạnh lùng hỏi: “Hắn ta là ai vậy?”

Giờ Ngư Vi mới hiểu, thì ra không phải anh tức giận vì bị hiểu lầm thành lưu manh mà là đang ghen, thế nên vô cùng thành thật khai báo: “Là anh họ của bạn thân em, ông chủ quán bar.”

“Vừa rồi em gọi hắn ta là gì?” Bộ Tiêu chậm rãi hỏi rành rọt từng chữ, anh ôm Ngư Vi vào trong ngực, dùng sức khóa chặt cô lại không cho cô nhúc nhích, sắc mặt thật sự có đôi phần hờn giận rồi.

“Anh Phong...” Ngư Vi nhỏ giọng lặp lại.

Giọng nói của cô vừa mềm mại lại ngọt ngào, thì thầm khẽ gọi hai chữ kia, người đàn ông nào nghe thấy mà không tan chảy. Bộ Tiêu lại bật cười, nhưng cười đến rét lạnh, nâng cái cằm nhỏ nhẵn của cô lên: “Em ở bên ngoài cứ nhận ‘anh’ khắp nơi vậy sao, hửm?”

“Anh còn cả đồng tỷ tỷ muội muội đó, em cũng chỉ gọi có một người.”

Bộ Tiêu nghe xong càng phát lửa, cảm thấy một luồng khí nóng quẩy quái cứ hùng hực phụt bốc lên chân tóc: “Anh nhiều như vậy mới bình thường, em chỉ gọi một người là có ý gì chứ, cứ ‘anh anh’ thân thiết đặc biệt như vậy sao?”

Thật ra, Ngư Vi gọi Sở Phong một tiếng ‘anh Phong’ là chuyện hết sức bình thường, cô gọi theo vai vế của Kỳ Diệu, trong quán có mấy người tuổi còn nhỏ cũng gọi như thế. Có điều đáng về ghen tuông của Bộ Tiêu quả thật rất thú vị, cô thấy anh ghen lợi hại như thế, tim càng lúc càng ngọt ngào.

“Không được, anh không cho phép.” Bộ Tiêu cau mày nói, dự định sẽ trực tiếp đặt ra quy định cho cô, lúc này trên mặt chút xíu tia cười cũng không có.

Anh đúng là tức chết mà, ánh mắt tên kia nhìn cô vợ nhỏ nhà anh rõ ràng không bình thường. Tay anh chỉ vừa chạm vào vòng eo nhỏ của cô, hắn đã kêu người có mặt ngay lập tức, lẽ nào cả đêm hắn đều âm thầm chăm chú nhìn Ngư Vi, còn dẫn người đến ngay, hành động nhanh như thế, định làm anh hùng cứu

mỹ nhân sao, cuối cùng còn ra vẻ thả lại một câu ‘miễn phí hóa đơn’, hơ, hấn cho mình là ai chứ? Người ngơ ngác nhìn như tên biến thái...

Đầu óc của Bộ Tiêu đang lơ lửng ra bầm vằm trăm mảnh, lúc này đột nhiên chị pha chế rượu đi tới, trên tay ôm một bó hoa hồng đưa cho Ngư Vi nói: “Tiểu Ngư, khách ở ghế số chín chỉ đích danh tặng cho em, có điều người đã rời đi rồi.”

Ngư Vi sửng sốt, tặng hoa, chuyện này quả thật là lần đầu tiên, kết quả ngay lần đầu tiên lại bị Bộ Tiêu tóm trúng... Quả nhiên, cô vừa nghiêng đầu nhìn về mặt anh, khuôn mặt đó đen thui đóng băng cứng ngắt, ánh mắt lóe lên tia sắc lạnh.

Hoa hồng hiển nhiên không đến tay cô rồi, bị Bộ Tiêu mặt lạnh ném thẳng luôn vào thùng rác. Đêm đó, sau khi hết giờ làm, lúc chào tạm biệt Sở Phong trong phòng bếp cô cũng gọi là ‘Ông chủ’. Sở Phong còn cười cười trêu cô: “Có bạn trai liền đổi giọng rồi?” Ngư Vi nghĩ thầm, may mà cái người tên Bộ Tiêu kia không có ở đây, anh mà nghe thấy lại tức chết.

Hơn hai giờ sáng, Ngư Vi thay quần áo xong, vội vàng chạy ra trước cửa quán bar. Trong bóng đêm đen đặc như mực, Bộ Tiêu đứng đối diện quán bar dựa người vào tường hút thuốc. Ánh đèn đường mờ ảo phác họa hình ảnh anh trong đêm tối càng trở nên mê hoặc lạ thường, giữa hai đầu chân mày đang chau lại tỏa ra nét nam tính đầy hấp dẫn. Thấy cô chạy đến, anh mỉm cười nhưng có đôi chút không giống thường ngày, tựa như vẫn còn giận dỗi. Ngư Vi đi tới, bị anh ngang ngạnh xiết chặt thắt lưng ôm vào lòng, rồi rảo bước hướng về nhà Ngư Vi.

Gió đêm thổi qua se se lạnh, Bộ Tiêu cởi áo khoác ngoài choàng lên vai Ngư Vi, rồi ôm chặt cô cùng sải bước về nhà. Vì buổi tối uống rượu nên anh không lái xe, khoảng cách giữa nhà Ngư Vi và quán bar cũng khá gần, chỉ một lát sau đã đi vào khu chung cư, từ xa đã có thể nhìn thấy xe anh đang đậu dưới lầu.

Lúc lên lầu, cơn ghen của Bộ Tiêu vẫn bốc khói nghi ngút, nói chuyện giọng chua lè. Thấy sắp đến cửa nhà, Ngư Vi không nhịn được dịu dàng hỏi: “Anh vẫn còn ghen à?”

Bộ Tiêu giữ chặt Ngư Vi không cho cô đi, hai người dừng lại trên hành lang, anh nhìn cô chằm chằm: “Ừm, còn, em phải bù đắp cho anh thế nào đây, hử? Cả đêm, cứ mỗi phút lại có hai tên đàn ông lên nhìn đôi chân dài của em, mấy tên khốn đó chỉ hận không thể dán trông mắt vào đùi em, anh còn chưa nói tới cái gì mà ‘anh Phong’, cái gì mà hoa hồng, sao em lại xinh đẹp khiến người ta say đắm thế này hả? Anh chỉ muốn nhốt em lại, chỉ để mình anh ngắm...”

Dĩ nhiên Ngư Vi cũng biết có người nhìn mình, dù sao hàng ngày làm việc trong quán bar, có một số người uống vào, khó tránh khỏi đôi khi không kiểm soát được ánh mắt, nhưng váy của cô phủ dài tới gối, hoàn toàn không lộ gì ra ngoài, cho dù họ có nhìn cũng chẳng thấy gì, vì vậy liền vỗ về: “Bọn họ đâu nhìn thấy được gì, còn anh chỗ nào cũng đã chạm qua, anh ghen gì chứ?”

Lúc này, hai người đang đứng giữa hành lang tầng bốn, Bộ Tiêu nghe thấy mấy lời này, liền áp chặt Ngư Vi lên tường, răng cạ vào vành tai cô khẽ cắn mút, giọng khàn đục: “Vậy đêm nay cho anh ở lại đi, chạm cho đủ...”

Ngư Vi cũng muốn giữ anh lại, nhưng tình huống không cho phép: “Nhưng Na Na đang ở nhà.”

Ngay lúc đó, đèn cảm ứng ở hành lang đột nhiên vụt tắt, cả tầng lầu chìm vào bóng tối tĩnh lặng. Bộ Tiêu hít một hơi thật dài, lửa nổi lên rồi không nhịn được nữa, kìm lòng không đậu cúi xuống hôn Ngư Vi, đầu lưỡi đi vào thăm dò nơi ẩm ướt mềm mại bên trong cánh môi cô, cuộn đầu lưỡi cô lên mút lấy tất cả ngọt ngào, rồi lui ra ngoài liếm lên bờ môi xinh xắn đó khẽ day cắn trên đầu.

Hai người đã hôn nhau rất nhiều lần, rất nhanh chóng tiến sâu vào trạng thái ngây ngất, hơi thở quẩn quýt triển miên, mỗi lần cọ xát, mút vào nuốt xuống đều không lộ chút khe hở dục. Bàn tay Bộ Tiêu đặt trên đùi Ngư Vi lần mò đi lên, điên cuồng vuốt ve, cuối cùng dừng lại nơi khuy nhỏ trên cổ áo, anh kiềm chế cả đêm, lúc này ham muốn độc chiếm tụt tụt chất chồng, chỉ cần một môi lửa nhỏ sẽ bùng cháy thiêu rụi anh. Anh thở dồn dập, môi vẫn đang mút lấy môi cô, nghiêng răng nói: “Gọi tên anh.”

Ngư Vi bỗng cảm thấy bầu ngực mình mát lạnh, trong bóng đêm đen đặc năm ngón tay đưa lên cũng chẳng thể nhìn thấy, chợt nghe tiếng nút áo bị giật mở đứt ra văng xuống đất, phát ra âm thanh lanh canh nhỏ

nhỏ. Cô còn chưa kịp mở miệng, toàn bộ đèn hành lang đột nhiên bật sáng, có tiếng mở cửa vang lên.

Gần ba giờ sáng, Bộ Tiêu không nghĩ giờ này còn có người mở cửa, sau khi định thần nhìn lại, thì ra là cửa nhà Ngư Vi.

Ngư Na đang xách túi rác trên tay định đi ra ngoài vứt, vừa ló đầu chưa kịp đặt túi rác xuống đã nhìn thấy trước mắt một màn đầy kịch tính, ánh mắt trùng to hơn cả chuông đồng.

Cô thấy Ngư Vi bị chú Bộ ép sát vào tường, trên người phủ chiếc áo khoác nam màu đen. Tay chú Bộ đang đặt trên ngực chị mình, nút áo sơ mi trắng đã bị cởi hơn phân nửa, lộ ra cả áo ngực bên trong.

Ngư Na nghèo từ, trong lòng rối rắm nghĩ thầm vì ngày mai là ngày kỷ niệm thành lập trường được nghỉ học, nên cô thức khuya ăn mì xem phim truyền hình, vừa đi ném rác, như thế nào lại nhìn thấy hình ảnh cấm trẻ em đặc sắc thế này, cô bé lúng ta lúng túng chớp chớp mắt: “Chị, chị...”

“Sao em chưa ngủ vậy?” Ngư Vi có chút mất tự nhiên, nhưng giọng nói vẫn hết sức điềm tĩnh.

“Em không cố ý, em...” Ngư Na luống cuống, vừa vặn nhìn thấy Bộ Tiêu lấy tay ra khỏi cái vị trí rất không lành mạnh kia, còn đứng thẳng dậy nhú mày nhìn cô mỉm cười thật tươi, Ngư Na thấy ánh mắt đầy thâm ý của anh, lập tức hiểu ngay, lời nói đến khóe môi vốn là hai chữ ‘Chú Bộ’ bị cô nàng nuốt ngược trở lại, ngập ngừng hô lên: “Anh, anh rể?”

Bộ Tiêu nhìn cô em vợ đầu óc linh hoạt lanh lẹ như thế, hớn hỏ đáp một tiếng: “Ừm, gọi hay lắm.”

47. Chương 47

Em muốn biết gì nào? Nằm yên là được rồi.”

Tình cảnh rối rắm đó chỉ thoáng qua mấy giây đã được Na Na lạnh trí hóa giải xong, sau đó cô nàng còn đặt biệt khách khí mời ‘anh rể’ vào nhà uống trà. Thế nên tâm tình Bộ Tiêu rất tốt nghênh ngang đi vào, còn thật sự ngồi trên sofa đợi Ngư Na pha trà mang ra.

Rạng sáng ba giờ, Ngư Vi đi vào nhà dưới ánh mắt nóng bỏng của Bộ Tiêu. Cô sửa sang lại cổ áo sơ mi, nhưng vì nút áo đứt hơn phân nửa, căn bản không thể nào mặc được. Ánh mắt anh cứ chăm chăm dán vào phần da thịt tuyết trắng nơi bầu ngực cô. Ngư Vi thấy Na Na đi vào bếp bưng trà, liền nói với anh muốn vào phòng thay quần áo, Bộ Tiêu tóm chặt tay cô: “Đừng thay, nhìn rất tuyệt...”

Dù sao em gái đang ở ngay bên cạnh, Ngư Vi không thèm để ý tới mấy trò ranh mãnh của anh, đi nhanh vào phòng ngủ thay đồ. Lúc thay xong quần áo mặc nhà đi ra, Bộ Tiêu đang ngồi trên sofa uống trà, Na Na lấy một cái ghế nhỏ hết sức thành thật ngồi bên cạnh, hai người đang nói chuyện phiếm.

“Ở trường học em có thích cậu bé nào không?” Ngư Vi nghe thấy Bộ Tiêu mở miệng chính là cái câu bát nháo như vậy, cô bước tới đập anh một cái, nhỏ giọng chặn lại: “Anh hỏi gì vậy chứ...”

Ngư Na nhìn thấy một màn này, cảm thấy hai tròng mắt thiếu điều bị mình trừng sắp lọt luôn ra ngoài. Chuyện này là sao, hai người này bắt đầu từ khi nào, sao có cảm giác y hệt vợ chồng già thế này?

“Sao nào, không phải từ lúc mười bốn tuổi em đã thích anh rồi sao?” Bộ Tiêu thì thầm với Ngư Vi: “Em vợ cũng mười bốn...”

Ngư Na ngồi gần đó nghe không sót chữ nào, nghĩ thầm hai người này ân ái ái ái không còn nhìn thấy ai nữa rồi, cô thật sự không nên ở đây làm bóng đèn. Ngư Na cảm giác trên đầu mình đang phát ra ánh sáng rùng rục chẳng khác gì đèn cao áp, con bé vô cùng hiểu chuyện đứng dậy tính đi về phòng: “Anh rể, anh cứ tự nhiên đừng khách khí, em rút lui trước đây.”

Bộ Tiêu mỉm cười lấy hộp thuốc lá ra, ngậm một điếu lên miệng rồi đứng dậy, rót cuộc vẻ mặt cũng có chút đứng đắn: “Anh không tự nhiên được rồi, giờ đi liền đây.”

Sau đó Bộ Tiêu nói tạm biệt lần nữa rồi cầm áo khoác của mình lên sai chân ra cửa. Ngư Na cũng nhanh chóng đi theo ra tiền, cô bé nhìn thấy Bộ Tiêu đi tới cửa rồi đứng lại, ánh mắt đầy yêu chiều vuốt ve tóc Ngư Vi rồi mới xoay người xuống lầu.

Đợi Ngư Vi đóng kín cửa lại, tâm trạng Ngư Na vô cùng kích động vui thay cho chị, ôm chầm lấy Ngư Vi: “Chị, em biết ngay mà! Buổi tối em ra ngoài ăn cơm về, nhìn thấy chú Bộ, à không, anh rể, xe anh rể đậu dưới nhà mà không thấy bóng dáng hai người đâu, em đã đoán là có chuyện tốt rồi!”

Ngư Vi nhẹ nhàng mỉm cười, nghĩ thầm con bé này đúng là thông minh tinh ranh như người lớn lại có mắt nhìn. Cô đi tới bàn trà thu dọn ly cầm đến bồn rửa, chợt nhớ ra phải dạy dỗ con bé: “Nhưng em cũng hư lắm đó, tuy ngày mai được nghỉ, nhưng hơn ba giờ sáng còn chưa ngủ, em mà ham chơi quá sẽ bị ngốc đó...”

Ngư Na chẹp chẹp miệng, nghĩ tới bây giờ mình đã có anh rể làm chỗ dựa, tóm ngay trọng điểm nói một câu ghen luôn Ngư Vi: “Chị cũng rất quá đó nha, đang ở trong hành lang mà dám hôn anh rể, anh ấy còn xé áo chị, chị nói có phải cũng ‘quá’ không?”

Ngư Vi bị chặn nguyên cục đá tảng tâm nín, biết rõ đêm nay một tiếng ‘anh rể’ này của con bé đã làm cho Bộ Tiêu nở hoa trong lòng, từ nay về sau nó và Bộ Tiêu sẽ ở cùng chiến tuyến, đang có ý định nổi loạn không nghe mình dạy dỗ nữa đây, cô nhàn nhạt nói: “Chuyện người lớn, trẻ con không được nói bậy.”

Ngư Na thấy dáng vẻ nghiêm chỉnh của cô, không nhịn được tròn mắt, nghĩ thầm chị gái mới mười tám tuổi mà đã có bộ dạng thế này, đến khi hai mươi tám tuổi không lẽ còn nghiêm chỉnh hơn cả thủ tướng đi nhậm chức sao trời?

Sau khi dọn dẹp xong, Ngư Na liền đi tới bắt đầu quần lấy Ngư Vi, bảo cô kể chuyện sao cô và Bộ Tiêu bỗng thành ra như vậy. Ngư Vi nói thoáng qua, lúc về phòng nằm ngủ, Na Na lại bò vào chặn Ngư Vi, còn cọ cọ khắp người cô ra sức đánh hơi, ranh mãnh thì thầm: “Ha ha, chị, mùi hương trên người chị bây giờ không phải của chị, rốt cuộc anh rể đã làm gì chị rồi? Có phải là chuyện không thích hợp cho trẻ em nghe không!”

Na Na nghịch ngợm ầm ĩ một hồi, rốt cuộc không chịu nổi nữa ngủ thiếp đi. Ngư Vi vẫn còn thao thức, trong phòng chỉ có một màu đen nhánh, cô vụng trộm mím môi cười, mãi đến khi vào giấc ngủ rồi mà khoe môi vẫn còn cong veo như mảnh trăng non.

Ngư Na nói không sai, từ năm mười bốn tuổi cô đã bắt đầu mơ những giấc mơ đẹp nhất về anh, ngày hôm qua đột nhiên mọi thứ đều trở thành sự thật, đến giờ cô vẫn ngỡ mình đang ở trong mơ, hạnh phúc đến không thật.

Ngày hôm sau, quả nhiên Ngư Vi thức dậy muộn. Ngư Na được nghỉ học nên vẫn còn nằm nướng trên giường. Sáng nay Ngư Vi có tiết học, vừa tỉnh dậy liền đi vào phòng tắm rửa. Cô cởi bỏ đồ ngủ ra, nhìn những vết hôn trên người mình, đã cách một ngày mà vẫn còn nhàn nhạt lưu lại, cơ thể cô cũng đôi chút thay đổi, chạm vào thật mềm mại, bầu ngực cũng có chút không giống trước, cô nghĩ thầm không lẽ những lời Nghi Lam nói ‘lần thứ hai trở thành phụ nữ’ là thật sao...

Ngư Vi không nghĩ ngợi nhiều, vội sấy tóc, thay quần áo, cầm túi xách đi xuống lầu, nhưng vừa ra khỏi cửa chung cư, đã nhìn thấy chiếc xe màu đen của Bộ Tiêu vẫn còn đậu ở đó.

Đêm qua anh uống rượu, chắc chắn không thể lái xe về, có lẽ hôm nay anh sẽ đến lấy xe. Lúc đi ngang qua Ngư Vi không khỏi dừng chân lại, chăm chú nhìn xe anh, mới chỉ không gặp có một đêm mà cô đã nhớ anh nhớ đến ngơ ngẩn rồi, Ngư Vi quyết định ‘nhìn xe nhớ người’ một lúc cho bớt bệnh si ngốc của mình.

Đột nhiên, tựa như giấc mơ không có thật, cửa sổ ghế lái chậm rãi hạ xuống, từ từ lộ ra khuôn mặt cô quen thuộc đến tận cùng. Bộ Tiêu mỉm cười thật tươi ngồi trong xe, trên sống mũi là cặp kính râm, anh gác tay lên cửa sổ, duỗi ngón tay khẩy kính râm xuống chớp mũi, nhướng nhướng mày trêu cô: “Mới cách có một đêm mà đã không thèm thu nhận anh rồi sao?”

Ngư Vi há hốc miệng kinh ngạc, bây giờ mới bảy giờ sáng, vậy mà anh đã có mặt dưới nhà cô rồi.

“Sao không trả lời tin nhắn của anh, hử?” Bộ Tiêu phát phát di động trên tay, ngữ điệu vô lại: “Mới nói chuyện yêu đương có hai ngày thôi mà đã không còn cảm giác với anh rồi hửm? Được thôi, em cứ lạnh nhạt, phớt lờ anh đi, anh lại theo đuổi em lần nữa... Bảo bối, có sẵn sàng cho anh hân hạnh được đưa đón em không?”

Ngư Vi buồn cười, không lẽ ‘lạnh nhạt, phớt lờ’ trong miệng anh chính là chỉ bốn tiếng đồng hồ không gặp mặt, không trả lời tin nhắn của anh sao? Ngư Vi như chìm trong hồ mật ngọt ngào đi tới ghế trước, vừa mở cửa ra, lại lần nữa ngây người.

Trên ghế lái phụ là một bó hồng rất lớn, còn lấm tấm những giọt long lanh như sương sớm, đỏ tươi rực rỡ, được bó lại thành một bó rất đẹp, xung quanh là những cánh baby như ánh sao lấp lánh. Bộ Tiêu ngồi bên ghế lái, nghiêng mặt nhìn cô ung dung nói: “Thời đại nào rồi mà theo đuổi con gái còn tặng hoa, cái tên đó thật vô vị mà, nhưng người khác tặng, anh không thể rút lại phía sau đúng không? Hắn tặng chín cành, anh tặng em chín mươi chín cành... Đương nhiên, nhiều đó vẫn chưa đủ, phải là 9999 cành kéo dài một trăm lẻ một ngày, hôm nay là ngày đầu tiên, còn một trăm ngày nữa, cái này gọi là ‘đạt tới cảnh giới của tục tức là nhà.’”

Bộ Tiêu nói xong, cười mỉm nhìn Ngư Vi, hoàn toàn là bộ dạng lão hồ ly, Ngư Vi bị anh làm cho cảm động đến không biết nói gì, cúi đầu cười không khép miệng, mơ mơ màng màng ôm bó hoa vào lòng bước lên xe. Mãi đến khi ngồi xuống rồi mà Ngư Vi vẫn cảm thấy mình như đang lơ lửng bồng bềnh trôi giữa không trung, phải cột dây an toàn vào mới bám được mặt đất.

Lúc anh khởi động xe, Ngư Vi lấy điện thoại ra xem, vì sáng nay cô dậy muộn mãi loay hoay tắm rửa thay đồ không có thời gian nhìn tới điện thoại. Bộ Tiêu gửi mười mấy tin nhắn, thời gian bắt đầu từ lúc anh vừa rời khỏi nhà cô, cách quãng đến năm phút đồng hồ trước khi cô xuống lầu.

“Cả đêm không ngủ sao anh?” Ngư Vi nhìn thời gian tin nhắn anh gửi, mỗi tin cách nhau rất gần, nên lo lắng anh bị mệt.

“Nhớ em, không muốn ngủ.” Bộ Tiêu trả lời rất, rất thẳng thắn.

Trong phảng phất hương hoa ngào ngạt, Ngư Vi cúi đầu cong môi cười, sau đó hỏi: “Cả ngày anh đều ở bên em, không đi làm sao ạ?”

Bộ Tiêu cảm vô lăng, nhướn mày nói: “Anh sống hai mươi tám năm, cứ đến đến đi đi, chuyện làm ăn của anh, mỗi ngày ngoài uống trà đến buồn nôn là bay tới bay lui đến chóng mặt, ngoài ra không còn việc gì khác, nhàm chán đến hỏng não... Cho nên, kể từ bây giờ cho đến ngày anh và em cùng nắm tay nhau về thế giới bên kia, tất cả thời gian của anh đều dành cho em, mỗi ngày đều rảnh rỗi.”

Những lời anh nói anh y hệt như mấy lời khoát lác bịp bợm, ngon ngọt dụ dỗ người ta, môi miệng như được phủ mật. Ngư Vi bị anh dỗ đến khóe môi cũng cong veo. Xe đi vào đại học G, Bộ Tiêu túm lấy cô hỏi đi hỏi lại hôm nay cô thật sự sẽ không đến phòng làm việc tìm anh sao. Ngư Vi nói có tiết học không đi được, anh đành phải dây dưa mãi đến khi chuông vào lớp chuẩn bị reng lên mới thả cô xuống.

“Nhớ trả lời tin nhắn của anh.” Lúc Ngư Vi ôm hoa đi xuống, Bộ Tiêu dặn dò thêm một câu sau cùng, giọng đáng thương như cún con vẫy đuôi nũng nịu với chủ. Ngư Vi ‘ạ’ một tiếng rồi đi vào giảng đường.

Cô chậm rãi bước đi, trên tay ôm một bó hồng lớn nên thu hút rất nhiều ánh nhìn. Ngư Vi không dám đi đến phía trước mà ngồi xuống ở hàng cuối cùng, giấu bó hoa vào ghế bên cạnh.

Thật ra cô luôn nói dối để trêu anh, chiều nay cô không có tiết học, cô định lén đến tiệm tìm anh, tạo cho anh niềm vui bất ngờ.

Buổi trưa tan học, Ngư Vi ôm hoa về nhà, Na Na đã nấu cơm xong, vừa mở cửa nhìn thấy bó hồng khoe sắc rực rỡ, cảm giác FA hừng hực dâng trào, nhìn chị gái phát hờn: “Nỡ nào ngược người khác vậy chứ, hai người cũng quá kịch liệt mà! Em đại diện cho những người FA tám trăm dặm quanh đây lên án chị đó!”

Ngư Vi mỉm cười không nói gì, ăn cơm xong, lúc rửa chén Ngư Vi hỏi con bé buổi chiều có cần cô đưa về trường không. Từ lúc khai giảng đến giờ, Ngư Na đều tự mình đi xe buýt không bao giờ để chị gái đưa đi, nghe mấy lời này, quả nhiên cảm thấy có điều mờ ám, ngồi bật dậy khỏi sofa: “Chị, chị có tạt giặt mình

nhé, có phải tối nay chị định không về nhà đúng không? Trời ạ, có phải chị và anh rể tính làm cái kia... cái kia không?”

Cô nàng còn đặc biệt làm mấy động tác ám muội, Ngư Vi đỏ bừng mặt ngăn lại: “Một đứa nhóc như em sao hiểu nhiều thế?”

Ngư Na cười lẩn lộn trên sofa: “Chị, chị làm như ai cũng giống chị, đến tiểu hoàng thư (sách xxx) cũng không xem, chị Kỳ Diệu còn giới thiệu cho em không biết bao nhiêu quyển ngôn tình máu lửa, chị muốn xem không? Cái loại có thật đó...”

Ngư Vi càng lúc càng phát hiện, kể từ khi vào trường sống độc lập, cô nhóc nhỏ này ngày càng không chịu sự quản lý của cô nữa rồi, còn học xem tiểu hoàng thư, Ngư Vi lên lớp cho một trận, kết quả cô còn bị Ngư Na nói lại đến nóng bừng mặt mũi, lúc đi ra khỏi nhà vẫn còn thấy xấu hổ.

Ngư Vi đi tàu điện ngầm đến góc đông nam thành phố G, quanh đây có rất nhiều tiệm đồ cổ nối liền với các cửa hàng tranh hoa diều, những bức tường trắng ngói đen kiến trúc đầy cổ kính, Ngư Vi nhớ lại con đường lần trước đã đến, rất nhanh sau đó đã tìm thấy ‘Vô Bảo Trai’.

Lần trước cô đến nơi này vào đêm khuya, ký ức đó xa xăm tựa đã mấy đời, cũng gần một năm rồi. Khi đó anh cứu cô khỏi nhà Từ Ấu Oánh, cô hốt hoảng lo lắng được anh đưa đến nơi này, bây giờ, anh đã là bạn trai cô.

Ban ngày, hai cánh cổng đen của ‘Vô Bảo Trai’ mở rộng ra, hai bên là bồn hoa rất lớn, trên thềm đá còn lấp lánh nước đọng như vừa được lau chùi, nhìn rất sạch sẽ tao nhã.

Lúc rảo bước đi vào, Ngư Vi nhìn thấy một ông cụ râu tóc bạc trắng đứng sau quây kính, dáng vẻ quắc thước nhanh nhẹn khỏe mạnh, trên mũi là một cặp kính gọng tròn, ngẩng đầu lên nhìn thấy cô, ông cụ lộ ra hàm răng trắng tinh mỉm cười khách khí: “Cô gái tìm ai?”

Ngư Vi khá ngạc nhiên, mắt nhìn người của ông cụ thật độc, chỉ vừa liếc qua đã biết cô không phải khách cũ, cô vội vàng giải thích: “Cháu tìm Bộ Tiêu.”

Tròng mắt ông cụ hơi híp lại, sau đó vô cùng khách sáo chỉ tay về phía sau: “Ông chủ ở lầu hai, để tôi đưa ngài đi.”

Xuyên qua dọc dọc tử kệ kính, Ngư Vi lướt mắt nhìn đám đồ cổ bên trong, có vẻ rất cổ xưa quý giá, dù sao cô cũng không hiểu chữ nói gì đến thưởng thức. Ngư Vi yên lặng đi theo ông cụ xuyên qua cửa hàng đến khoảng sân nhỏ phía sau, phía trước sân là hành lang gấp khúc, bên trái là một cầu thang gỗ lâu đời lên nước đen bóng. Lúc cô rẽ trái lên lầu ánh sáng mờ ảo hắt vào, cầu thang khẽ vang lên âm thanh kẽo kẹt, có thể mơ hồ nghe thấy tiếng người trên lầu truyền xuống, nhưng vừa bước lên mấy bước nữa đã nhìn thấy ánh mặt trời rạng rỡ chiếu vào.

Ông cụ người tuy tuổi đã cao nhưng vô cùng nhanh nhẹn rắn rỏi, bước chân như gió lướt đi phía trước, Ngư Vi nghe thấy ông cất tiếng: “Ông chủ, có khách tìm.”

“Ai vậy?” Âm thanh cà lơ phất phơ của Bộ Tiêu.

“Khách hàng nữ.”

Trên lầu vang lên một trận cười, tiếng nói đùa rộn rã. Lúc này, Ngư Vi đã bước lên hơn nửa cầu thang, cô nghiêng đầu nhìn lầu hai trang trí rất xa hoa, ánh mắt lướt qua dãy kệ bày đầy đồ cổ, thấy Bộ Tiêu đang ngồi bên cửa sổ. Anh mặc chiếc áo sơ mi đen, dáng hình cao lớn đưa lưng về ánh sáng, anh đang uống trà với hai người đàn ông trung niên khác. Cô bước lại gần thêm mấy bước, đúng lúc đó anh cũng quay đầu lại, nhìn thấy người đến là cô, anh khựng người sững sốt giây lát, ngay sau đó dựa lưng vào thành ghế, khéo môi không tiếng động cong đến mang tai, cười đến mãn nguyện hài lòng, cả lúm đồng tiền sâu hoắm cũng nhảy ra.

“Cái gì mà khách hàng nữ, bà chủ tới.” Bộ Tiêu nhìn Ngư Vi, dang rộng hai tay đón cô qua.

Ngư Vi vừa đi tới, anh liền duỗi tay ôm chặt thắt lưng cô, kéo cô đến phía trước mình, ngẩng đầu âu yếm hỏi: “Bảo bối, không phải em nói không đến sao?”

Ngư Vi có thể cảm nhận rất rõ ba người đàn ông còn lại đang dùng ánh mắt đầy kinh ngạc quan sát mình, cô có chút lúng túng, quả nhiên Bộ Tiêu cũng nhận ra, anh lập tức đứng dậy, nói với hai người kia: “Hôm nay không buôn bán, hôm nào chúng ta tán gẫu.”

Lúc anh dẫn cô xuống lầu, có người trên ghẹo: “Tứ gia chỉ cần mỹ nhân không cần giang sơn, quả nhiên tiêu sái, được, gần một trăm vạn ngài cũng không thêm để trong mắt, ngày mai chúng tôi lại đến.”

Ngư Vi nghe thấy vậy sợ làm chậm trễ công việc của anh, lúc bị anh kéo vào nhà liền hỏi: “Em có làm ảnh hưởng việc buôn bán của anh không?”

Bộ Tiêu mỉm cười, ôm chầm lấy cô: “Lạc mềm buộc chặt, lơ lửng một ngày, ngày mai nâng giá, không phải em cũng đối xử với anh vậy sao, hờ hững lơ anh lâu như thế, đột nhiên đến, sao anh có thể chịu nổi đây?”

“Đâu có lâu ạ, chỉ tới trưa thôi mà.” Ngư Vi bị anh vạch trần mưu nhỏ vội lảng sang chuyện khác.

Bộ Tiêu nghĩ thầm một buổi sáng của cô vậy mà đối với anh tựa như mấy năm trời, anh cúi đầu tự phì cười mình. Lúc ôm cô vào nhà, chợt nhớ tới chuyện gì liền lớn giọng nói với lão Hoàng đang tiễn khách xuống lầu: “Chú Hoàng, lúc ra ngoài chú nhớ khóa cổng trước luôn, ăn cơm tối xong hãy trở lại.”

Lão Hoàng mỉm cười gật gù đầu, cười đến thâm ý tràn trề, rõ ràng ông chủ đây là dọn sân đuổi người, nhìn Bộ Tiêu mang phu nhân vào nhà đóng cửa lại, ông cụ liền tiễn khách xuống lầu rồi xách lồng chim ra cửa, đem chim đi dạo tìm bạn chơi cờ, dựa theo dặn dò khóa cửa ngoài đặc biệt cẩn thận.

Ngư Vi bước vào phòng Bộ Tiêu, cô kinh ngạc phát hiện ra phòng anh hôm nay ngăn nắp gọn gàng tràn ngập ánh sáng, không khí thanh sạch đánh tan hơi thở đàn ông độc thân nồng đượm trước kia. Chăn gối trên giường đều được thay mới, vỏ bọc trắng tinh mềm mịn như lông ngỗng, trong phòng còn đang đốt tinh dầu hương thơm phẳng phất thoảng bên cánh mũi vô cùng dễ chịu.

Cô đi đến bên bàn đặt túi xách xuống, đột nhiên bị Bộ Tiêu ôm chặt từ phía sau, nhiệt độ nóng hổi trên người anh vây cô lại, tay anh vòng quanh eo thon siết chặt cô vào lòng, hơi thở nặng nề thô sạm phả vào tai cô: “Cửa đã khóa rồi, giờ em có hối hận cũng vô ích, anh không phải là thánh nhân quân tử gì đó, mà anh chính là tên vô lại xấu xa, hôm nay còn đặc biệt xấu xa.”

Ngư Vi còn chưa kịp đáp lại cô tuyệt đối không bao giờ hối hận, đã cảm giác được nụ hôn của anh rơi lên cổ mình, cơ thể không khỏi run rẩy.

Hôn nồng nàn thật lâu, Bộ Tiêu bế Ngư Vi lên giường, đặt cô dưới thân mình.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Ngư Vi ửng hồng ửng át, vóc dáng bé nhỏ của cô cũng không chịu nổi sự trêu chọc, anh chỉ vừa vuốt ve quần quýt cô đã mềm nhũn tan chảy.

Khi nụ hôn nóng bỏng của anh triển miên quyến luyến xuống cổ cô, Ngư Vi không thể không hỏi: “Không kéo rèm cửa sổ sao anh?”

Tia mặt trời rực rỡ bên ngoài rọi ánh sáng vào phòng, từng cái khe nhú mành của cô cũng in rõ trong mắt anh, tiếng khê khàng rên nhẹ, tiếng thở gấp nôn nóng tẩm trong cái vàng ươm nắng trời chân thật đến lạ, khiến ngọn lửa lòng anh càng bùng bùng như thiêu như đốt.

“Ban ngày mới kích thích...” Bộ Tiêu cúi xuống vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng của cô, rồi vô cùng nghiêm túc nhưng đầy yêu chiều nhìn vào mắt cô dặn dò: “Lát nữa đau, em nhớ kêu lên, đừng cố chịu đựng anh thương lắm.”

“Dạ.” Ngư Vi yếu ớt đáp lại một tiếng, hai tay bám chặt cánh tay rắn chắc của Bộ Tiêu, vô cùng căng thẳng: “Nhưng em không biết gì hết...”

Bộ Tiêu nghe vậy bật cười: “Em muốn biết gì nào? Nằm yên là được rồi.”

Sân trước sân sau đều đã được khóa chặt đóng kỹ, ngoài hoa lá cỏ cây, những con côn trùng nhỏ nép mình trong bụi rậm tránh nắng và những con cá đang tung tăng bơi lội trong ao ra không còn ai khác. Tuy rèm cửa sổ không kéo lại nhưng cả đất trời chỉ có anh và cô cùng những bóng lá ngoài sân đang đong đưa theo gió.

Hơn một tiếng đồng hồ trôi qua, sợ cô đau anh cẩn thận nâng niu đỡ dành, đưa cô đắm chìm vào những nụ hôn, vào những cái vuốt ve khi nhẹ nhàng như gió thoảng khi cuồng nhiệt như sóng trào. Nhưng khoảnh khắc anh hoàn toàn ở trong cô, cơ thể cô vẫn bất giác cuộn lại, những âm thanh không thể kìm nén được bật khỏi bờ môi, cô đau đến ứa nước mắt khiến tim anh cũng muốn vỡ ra.

Khoảnh khắc đó, anh rất hối hận vì ánh sáng trong phòng rạng rỡ đến vậy, từng nét đau đớn giày vò trên khuôn mặt cô đều in hết vào đáy mắt anh. Bộ Tiêu đưa tay vén tóc mai ẩm ướt của cô ra sau, ngón tay khẽ vuốt ve những giọt mồ hôi còn đọng lại trên tóc trên trán, dịu dàng nói: “Thả lỏng đi em.”

Ngư Vi yên lặng nhìn vào mắt Bộ Tiêu, ánh mắt anh đen láy và lấp lánh như những ánh sao treo giữa trời đêm thăm thẳm, là thứ ánh sáng cô luôn khao khát kiếm tìm, bốn năm qua, cô chưa bao giờ dám nghĩ, có một ngày anh và cô thuộc về nhau thế này....

Nhưng điều đó thật sự xảy ra, trong ánh mặt trời sáng ngời rực rỡ, từng thứ từng thứ chân thật đến khôn cùng

48. Chương 48

Mười năm anh lớn hơn em chính là dùng để dỗ dành chiều chuộng em.”

Vì không bất điều hòa nên toàn thân Ngư Vi ướt đầm mồ hôi, cô không biết nó túa ra từ cơ thể mình hay từ trên người Bộ Tiêu, hai cơ thể quyện chặt vào nhau, những nơi da thịt đi qua cảm giác dính dính quyến luyến càng khiến người ta khó tách rời. Mãi hồi lâu sau, anh mới gục sấp trên người cô lắng lại nhịp thở, nhưng rất nhanh sau đó, Bộ Tiêu lại lần dò tìm cánh môi Ngư Vi, cô có thể cảm nhận được những giọt mồ hôi len vào môi mằn mặn.

Anh trao cô nụ hôn dịu dàng ẩm ướt đầy vuốt ve nhẩn nhện tựa âu yếm vỗ về, nhưng dường như ngọn lửa hừng hực trong lòng vẫn như thiêu như đốt, những nhẹ nhàng đó không thể khiến anh thỏa mãn, tóc mai ướt đầm mồ hôi của anh lướt trên gò má cô, nụ hôn ngày càng mất kiểm soát. Ngư Vi có thể cảm thấy nơi nào đó của anh lại nổi lên phản ứng.

Cô vội đẩy anh ra, khẽ thì thầm: “Đã mấy lần rồi anh, dừng lại đi, em không chịu nổi...”

Bộ Tiêu nghe thấy giọng nói của cô yếu ớt chẳng còn chút sức lực nào, đành phải ngoan ngoãn dập hỏa khí, tự hạ nhiệt chính mình. Anh mở chăn ra ôm Ngư Vi vào lòng, gối đầu cô lên khuỷu tay mình rồi mỉm cười xấu xa nhìn cô đắm đắm.

Bộ Tiêu vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng của cô, yêu chiều xoa mái tóc đen ướt nhẹp mồ hôi, thấp giọng nói: “Bảo bối, vừa rồi em ngoan lắm, có đau không em...”

Anh bảo cô gọi tên anh, cô liền ngoan ngoãn hé mở cánh môi trong suốt non mềm như giọt sương mai, khẽ lộ ra những chiếc răng trắng nhỏ như vỏ sò, ánh mắt đắm đuối mà mê ảo, nhíu chặt hàng mày, cất tiếng gọi ‘Bộ Tiêu, Bộ Tiêu’, âm thanh dịu dàng nữ tính thường ngày lẫn trong tiếng nghẹn ngào nức nở bị anh ức hiếp quả thật muốn rút cạn linh hồn anh.

Cô tựa quả đào mật tươi non mọng nước đầy trên ngực cảm dỗ treo lủng lẳng trên cành, khiến anh chỉ muốn ăn vào bụng, ăn bao nhiêu cũng không đủ.

Ngư Vi bị Bộ Tiêu ôm chặt vào lòng, lại nghe thấy anh thì thầm bên tai vô số những lời hư hỏng, nào là ‘Bảo bối vừa rồi em ẩm ướt quá...’, ‘Em siết chặt khiến anh ngây dại’, ‘Em hét lên thật gợi cảm, anh muốn phát điên vì em’.....Cô nghe thấy xấu hổ không biết giấu mặt vào đâu, liền đưa tay che miệng anh lại: “Đừng nói nữa mà.”

Kết quả anh được voi đòi tiên, thuận thế nắm chặt bàn tay nhỏ nhắn của cô day mút từng đầu ngón tay, đôi mắt đen láy long lanh nhìn cô mỉm cười, giờ Ngư Vi mới biết, khoảnh khắc đầy nắng ngoài kia và căn phòng này thực chất là động hồ ly của anh, cô đã sa chân vào rồi đừng hòng bước ra ngoài.

Ngư Vi rút ngón tay khỏi miệng anh, Bộ Tiêu cười toét miệng nhả ra, cánh tay đang ôm thắt lưng cô siết chặt hơn, chớp chớp mắt nhìn cô chăm chăm, càng nhìn càng mê mẩn.

“Em chưa bao giờ dám nghĩ anh và em sẽ làm thế này...” Ngư Vi cũng nhìn vào mắt anh thì thào.

“Hửm?” Bộ Tiêu không hiểu nhíu mày.

“Trước kia, em luôn gọi anh là chú Bộ, sao dám nghĩ đến... bị anh đè xuống làm chuyện này...” Ngư Vi lại liếc chết quăng một câu thẳng đuột.

Bộ Tiêu đỏ khốc đỏ cười vỗ vỗ trán: “Không phải em nói em nằm mộng xuân thấy anh sao?”

“Em chỉ thấy anh hôn em thôi.” Ngư Vi thật thà, cô chỉ mơ thấy hôn nhau.

“Vậy mà cũng gọi là mộng xuân hử?” Bộ Tiêu quả thật hết chỗ nói rồi, bị cô chọc cho bật cười không ngừng, hung hăng hôn lên môi cô một cái, khàn giọng nói: “Rốt cuộc em thuần khiết đến mức nào vậy chứ? Đâu thêm một hiệp nữa đi, anh sẽ phun mực nhuộm đen em luôn, để sau này em nằm mơ thấy anh sẽ có nhiều tư liệu sống một chút.”

Thế là anh lại nhào tới, Ngư Vi căn bản nghĩ ngợi chưa được bao lâu, hiệp thứ ba đã tuýt còi lên sàn.

Gần năm giờ chiều, hoàng hôn buông xuống, Bộ Tiêu mới ôm cô đi vào phòng tắm rửa, nói là tắm cho hoa mỹ vậy thôi. Anh mở nước đầy bồn, vung rắc cánh hoa khắp mặt nước, ôm cô vào lòng ngồi vào trong, lại bắt đầu một vòng vân vê nhào nặn, ngâm thật lâu trong bồn rồi mới mặc quần áo đi ra.

Ngư Vi mặc áo sơ mi trắng của Bộ Tiêu, chân trần bước ra ngoài. Hai chân vừa xót vừa mềm nhũn, những nơi khác trên cơ thể cũng rất nhức mỏi, vừa đi được mấy bước đã phải vịn vào gối xuống giường.

Trên giường là một đống hỗn độn, nhìn đâu cũng thấy chần mèn, gối đầu, quần áo ngổn ngang, trên drap giường trắng tinh như lông ngỗng có một vết đỏ tươi nở rộ như cánh hồng, rải rác khắp nơi là bao cao su chưa sử dụng.

Bộ Tiêu thương cô, không nỡ để cô uống thuốc có hại cho sức khỏe nên làm rất tốt công tác bảo vệ. Có điều khi Bộ Tiêu cầm chiếc túi nylon đựng mấy món này ra, Ngư Vi nhìn một cái đã nhận ra ngay đó là túi đồ lần trước anh mua ở cửa hàng tiện lợi nơi cô làm. Năm hộp bao cao su, hai gói Lan Châu đen, túi đựng bên ngoài cũng không đổi, thuốc lá đã không cánh mà bay, nhưng mấy món đồ không phù hợp trẻ em này vẫn y hệt lúc trước được nhét vào ngăn tủ quần áo, lúc anh cầm ra cô ngạc nhiên giật cả mình.

“Không phải anh nói cái này mua cho bạn sao ạ?” Lúc này Ngư Vi đã ngồi xuống bên giường nhặt một hộp bao cao su lên, hết sức thắc mắc hỏi.

Bộ Tiêu đỏ trần nửa thân trên, tay cầm ly nước vừa mới rót cho cô đi tới, cười xấu xa: “Lúc mua căn bản không nghĩ nhiều như vậy, chỉ đơn thuần muốn trêu em. Sau đó anh nghĩ, tại sao phải đưa cho bọn họ, giữ lại cho mình, đợi đến khi tóm được em trong tay rồi, anh và nàng dâu nhỏ của anh cùng nhau dùng...”

Tâm trạng Ngư Vi có chút phức tạp, không ngờ anh đã chuẩn bị từ rất sớm muốn cùng cô dùng mấy thứ này? Mấy chữ ‘tóm được em trong tay’ trong lời nói của anh cũng khiến cô có chút khó chịu, cô có phải là đồ vật gì đâu... Vì vậy, lần đầu tiên Ngư Vi nổi tính khí trẻ con làm loạn, lạnh lạnh hỏi: “Vậy anh chưa từng nghĩ sẽ dùng với người phụ nữ khác sao?”

Bộ Tiêu nhíu mày, lời nói của cô có vẻ như đang giận rồi, anh đưa ly nước cho cô, cười dỗ dành: “Người phụ nữ nào cũng không phải là em, có ai xinh đẹp được bằng một phần vạn cô vợ nhỏ của anh không? Em vừa thuần khiết lại siết chặt như thế...”

Anh không nói còn tốt, nói ra toàn mấy lời hạ lưu... không thể lọt tai mà, còn chưa dứt câu, Ngư Vi đã muốn phát hỏa. Nhớ tới bữa tiệc lần trước anh cười nói đùa giỡn với rất nhiều phụ nữ thành thực, những người đó còn nói muốn qua đêm với anh nhưng anh không thèm để ý, thì ra do anh thích thuần khiết. Cô quay mặt đi chỗ khác không để ý tới anh nữa cũng không cầm ly nước anh đưa tới.

Bộ Tiêu bị dọa hết hồn, ưỡn mặt tới nghiêm túc nhìn thẳng vào Ngư Vi, không ngờ thấy cô đang vênh cái môi bé xíu cấu kính rồi, đôi mắt to ngập nước, đáng yêu đáng yêu này của cô khiến anh muốn nổ tung, nhảy

mắt như có hàng trăm móng vuốt cào cào tim, miệng đắng lưỡi khô ừng ực nuốt nước miếng, hầu kết trượt lên trượt xuống vội vàng đỡ dành: “Em giận rồi sao?”

Ngư Vi trưởng thành rất sớm, tính cách luôn điềm đạm vững vàng, gặp chuyện gì cũng không sợ hãi mất kiên nhẫn, dường như Thái sơn có đổ sập xuống cũng không khiến cô hoảng loạn. Đây là lần đầu tiên Bộ Tiêu thật sự nhìn thấy cô lộ ra dáng vẻ nên có của một thiếu nữ ở lứa tuổi này, đột nhiên anh cảm thấy chúng sinh diên đảo rồi, lại nhìn cô dường như sắp bị anh chọc khóc, khiến anh lo đến phát sốt, giọng nói hạ xuống tông thấp nhất mềm nhũn nài nỉ: “Bảo bối ơi, đừng giận mà, anh sai rồi, anh nhận sai, em nói đi, em muốn phạt anh sao đây? Sau này anh sẽ không bao giờ... mê sảng nữa, bằng không thì anh đi quỳ vãn giặt đồ nha?”

Ngư Vi cũng đâu muốn giận, nhưng cô thật sự để tâm, nghĩ tới lẽ nào Bộ Tiêu muốn làm chuyện đó với cô nên mới gạt cô? Vậy giờ anh đã ‘tóm được cô trong tay’ rồi, tình cảm vừa bắt đầu nên còn nồng nhiệt hừng hực như lửa đốt nhưng đợi khi cảm giác mới lạ qua đi, anh cũng sẽ dần nhàm chán ghét bỏ cô, sẽ không còn coi trọng cô nữa...

Ngư Vi càng nghĩ càng khó chịu, thậm chí ngay cả chuyện anh bội tình bạc nghĩa, chuyện cô bị anh vứt bỏ não cũng phóng ra rõ ràng như chiếu phim điện ảnh. Hóa ra con người thật sự lòng tham không đáy, càng nhận được nhiều, càng đòi hỏi nhiều hơn. Chỉ vãn vãn mấy ngày trước đây thôi, nguyện vọng duy nhất của cô là ánh mắt Bộ Tiêu có thể nhìn thấy cô, đến giờ, cô lại muốn cả đời anh chỉ nhìn mình cô, đừng nhìn ai khác nữa.

Bộ Tiêu lúc này sốt ruột gấp muốn chết rồi, đầu tóc bị anh vo rối bời, trút hết lời ngon tiếng ngọt trong bụng ra đỡ dành đều vô ích, cẩn thận ngấm lại, mới thấy bản thân mình quả nhiên có chút không biết xấu hổ, mới nói chuyện yêu đương ngày thứ ba đã dụ dỗ ăn sạch người ta, thêm vào đó lúc nào cũng nói mấy câu không đáng tin, nói ra... anh quả thật đúng là tay lưu manh.

“Anh đối với em thật sự không dám có chút suy nghĩ xấu xa nào, cái này anh có bằng chứng, em muốn xem không?” Ngư Vi đã không còn giận nữa, hiện tại chỉ là không biết làm sao, đang rối rắm đột nhiên nghe Bộ Tiêu nói một câu như thế, sau đó cảm giác được anh đứng lên đi tới bàn cầm thứ gì đó lại, ngồi bám dính lấy cô, dịu dàng nói: “Nhìn một cái đi, nhìn rồi sẽ biết anh đối với em tuyệt đối không phải tình trùng đột nhiên xông lên não, từ trước đây rất lâu rồi anh vẫn luôn nghĩ tới em...”

Ngư Vi không nén được tò mò, khẽ liếc đuôi mắt qua, khoanh khắc nhìn thấy thứ Bộ Tiêu cầm trên tay cô bắt giác sưng sốt, sau đó nhanh chóng quay mặt sang chỗ khác khẽ mím môi mỉm cười.

Bộ Tiêu cầm quyển sách, sau đó lật mở lấy tờ giấy bản bên trong ra, trên đó là nét chữ bút lông ‘Nguyện hàng năm có hôm nay, tuổi tuổi có sáng nay,’ cô viết vào dịp thả đèn Khổng minh lễ giáng sinh năm ngoái, cô chỉ tùy tiện viết nháp thôi vậy mà anh lại lén cất đi giữ gìn như vật quý...

Bàn tay Bộ Tiêu dịu dàng ôm hai gò má Ngư Vi xoay cô lại. Cô thấy đôi mắt đen láy của anh im lặng chăm chú nhìn cô, trên mặt ẩn hiện nụ cười xấu xa, ánh mắt đầy nịnh nọt xin tha thứ: “Hết giận chưa? Em tùy tiện viết mấy chữ rồi quăng đó, vậy mà anh giữ gìn xem như bảo bối, ngày ngày nhìn nó nhớ em, nếu em nghĩ rằng anh chỉ muốn ăn em, vậy thì hiểu lầm anh quá...”

Bộ Tiêu nói nói một hồi lại lòi ra cái giọng vô lại, anh vuốt ve đỉnh đầu cô, tiếp tục dụ dỗ: “Tuy anh không phải người tốt, nhưng với em tới giờ anh chưa từng lạc lòng, có ‘sắc’ có ‘thịt’ cũng chỉ duy nhất với một mình em, anh cũng không phải là cậu nhóc mười bảy mười tám tuổi, tà hỏa hai mươi tám năm để dành đã bị em châm ngòi, thế nào đi nữa thì em cũng phải để anh cháy ba ngày ba đêm, rồi em tự mình chịu trách nhiệm dập lửa chứ?”

Ngư Vi có chút xấu hổ, cô chưa bao giờ âm ỉ giận đối kiểu trẻ con thế này, cô nép sát lại rúc vào trong ngực anh, vô cùng thành khẩn nhận lỗi: “Em xin lỗi, em làm quá rồi.”

Giọng nói của cô mềm mại lại ngọt ngào, đáng yêu tột cùng, khiến Bộ Tiêu lại muốn vò nát cô ra nuốt hết vào bụng: “Nói vậy gì thế? Em như vậy rất đáng yêu... anh yêu chết đi được, chuyện này đều là lỗi của anh, là anh nói hươu nói vượn, nhưng cho dù một ngày nào đó em cố tình gây chuyện, anh cũng sẽ cam tâm tình nguyện để em cấu kính trút giận, mười năm anh có mặt trên cõi đời này trước khi em sinh ra chính là dùng để đỡ dành chiều chuộng em.

Chuyện nhỏ này cứ thế trôi qua, Ngư Vi bất chợt hiểu ra, cảm giác thật sự khi yêu anh là như vậy, rất nhiều rất nhiều ngọt ngào, ngẫu nhiên cũng sẽ có chút chuyện rối rắm, nhưng phần tâm tình không ổn định này chỉ thoáng qua vài giây ngắn ngủi rồi tan biến ngay trong sự yêu chiều của anh.

Ngày hôm đó, Ngư Vi ở lại ‘Vô Bảo Trai’ ăn tối, chú Hoàng làm cơm vô cùng ngon miệng, ông cụ người còn nấu cho cô và Bộ Tiêu một bát canh, nói cái gì mà ‘sinh âm bổ dương’ hàng siêu cấp. Bộ Tiêu cười xấu xa nói buổi tối còn phải cố gắng nỗ lực uống liền hai chén lớn. Quả nhiên, anh có chút không tình nguyện đưa cô đến quán bar, ngồi bên cạnh nhìn cô chăm chăm suốt đêm, đợi sau khi cô làm việc xong, liền cùng cô trở về nhà thuê.

Ngư Na đã về trường học, trong nhà chỉ có hai người bọn họ, lại là hai giờ sáng, anh nghĩ anh muốn làm càn cỡ nào thì thiên thời địa cũng lợi, thế là đêm đó ngủ ngay trong phòng cô, giường của Ngư Vi khá nhỏ so với anh, nhưng anh hết sức hài lòng.

“Không thể làm nữa đâu anh, không tốt cho sức khỏe.” Ngư Vi đẩy anh ra, nhưng ngón tay Bộ Tiêu đã mò vào cổ xong móc áo ngực của cô.

Cô thấy như vậy không tốt cho sức khỏe của anh, liền nói mình mệt quá, quả nhiên Bộ Tiêu không động tay động chân nữa, vô cùng thuần khiết ôm cô ngủ.

Sau ngày hôm đó, mặc dù Ngư Vi và Bộ Tiêu chỉ mới yêu nhau năm ngày, nhưng đã rơi vào trạng thái nửa chung sống, ban ngày cô đến giảng đường, anh làm việc của anh, hết giờ học cô đi tìm anh, buổi tối anh ngồi đợi cô làm xong việc rồi cùng nhau về nhà, rảnh mà nói thì... sáng trưa chiều ba bữa cơm hai người đều ăn chung với nhau.

Thời gian này, cô biết được rất nhiều bí mật của Bộ Tiêu, chẳng hạn mùi hương đặc biệt trên người anh, rốt cuộc cô đã tìm ra được nguồn gốc, anh dùng một loại nước ủ quần áo của Pháp, trước khi ủ xịt vào vừa giữ quần áo trắng nếp vừa lưu lại hương gỗ tự nhiên hòa vào mùi hương cơ thể anh nên mới đặc biệt như vậy, lãng mạn đầy mê hoặc ẩn nấp trong cổ tay áo và cổ áo anh, Ngư Vi còn rất si ngốc thường dùng để ủ quần áo của mình.

Và anh cũng kể cho cô nghe rất nhiều chuyện, như chuyện lần trước chở cô đi đưa đồ cho Na Na, là anh cố tình để xe bị chết máy, sau khi cô ngủ anh còn trộm hôn cô; như chuyện vết sẹo sau lưng anh là do bị người ta chém, khi còn bé anh đặc biệt hồ đồ không làm chuyện gì theo lẽ thường...v.v

Ngư Vi rất khó hình dung mối quan hệ hiện giờ của cô và Bộ Tiêu là thế nào, ‘tình yêu cuồng nhiệt’ có vẻ không đúng lắm, trái lại khá giống ‘tân hôn’. Chỉ mới vờn vờn có năm ngày nhưng từng cái nheo mắt, nhú mày, nụ cười của anh đều in trong lòng cô, chỉ một ánh mắt của anh, cô liền hiểu ngay anh muốn gì, anh đối với cô cũng như vậy.

Chỉ có những con số âm thầm thay đổi trên tấm thiệp mỗi ngày anh cho người đưa tới 99 đóa hồng đỏ tặng cô, mới nhắc nhở hai người bọn họ chỉ mới yêu nhau được mấy ngày mà thôi.

Nhưng có một chuyện luôn âm ỉ dưới đáy lòng, Ngư Vi biết ngày đó sớm muộn gì cũng sẽ đến nhưng cô không muốn suy nghĩ về nó, cô có thể nhận ra Bộ Tiêu cũng mơ hồ lo lắng như thế, những ngày vui vẻ ngắn ngủi này rồi sẽ kết thúc, bí mật yêu đương lên lút không phải là giải pháp lâu dài, sớm muộn gì hai người bọn họ cũng phải về Bộ gia đối mặt với mọi người.

Ngư Vi lo lắng ông cụ Bộ sẽ không dễ dàng chấp nhận, trước kia cô đã chứng kiến ông cụ tức giận một lần, quả thật rất đáng sợ. Nhưng khi cô đề cập với Bộ Tiêu, anh chỉ mỉm cười nói ông cụ căn bản không phải là đối tượng cần lo lắng, anh chỉ lo khi Bộ Huy trở về hẳn sẽ không cách nào tiếp nhận được.

“Không sao đâu ạ, trước khi đi Bộ Huy đã không còn để ý tới em nữa, em nhìn thấy cậu ấy lái xe đưa đón một cô gái trong trường, rất lâu rồi cậu ấy cũng không có liên lạc với em.” Hôm nay, lúc tưới hoa trong sân ở ‘Vô Bảo Trai’, Ngư Vi lần nữa nhắc lại chuyện này, như có điều ngầm nghĩ tư lự: “Nếu không thì hôm đó em đã không dám gạt hết bản khoản do dự mà đi tìm anh thổ lộ như thế.”

Bộ Tiêu nằm trên ghế dựa, vẻ mặt nhất thời có đôi chút phức tạp, anh biết, là Bộ Huy làm theo lời anh ‘lạc mềm buộc chặt’, cổ ra vẻ lạnh lùng với Ngư Vi một thời gian. Kết quả, anh ở đây len vào khoảng trống đó ở bên cô, hẳn trở về nhất định sẽ đại náo với anh một trận không yên.

Anh không sợ bất cứ điều gì, chỉ sợ cháu trai sẽ tự trách bản thân, nếu hẳn thật sự làm loạn lên muốn trở mặt với anh, anh sẽ là người lui một bước, từ khi tiểu Huy còn rất nhỏ anh đã bắt đầu nuông chiều hẳn, anh không thể nào không nhân nhượng, không cảm thấy áy náy... Đến lúc đó, hẳn muốn giải quyết thế nào thì tính tiếp, anh hiện giờ không nghĩ ra được biện pháp nào.

Cho nên những ngày này, anh tham lam bám chặt lấy Ngư Vi, giờ giờ phút phút chẳng muốn rời xa, mỗi lần gặp mặt đều hết sức quý giá. Anh sợ lúc mưa to gió lớn ập tới, sẽ đến mức anh không thể khống chế, không thể làm càn gặp cô như lúc này, trước khi chết anh muốn ôm chặt cơ nghiệp này.

Chú Hoàng dùng chiếc máy hát đĩa kim rất cổ mở một đoạn ca kịch, Bộ Tiêu mỉm cười ngồi dậy nhìn bà chủ nhỏ đang ngồi xổm dưới đất tưới nước cho hoa, chậm rãi nói với Ngư Vi: “Bé con, biết không? Chuyện gì tới, đặt hết lên vai anh, một mình anh gánh, em thành thật ở sau lưng anh là được, cuối cùng em chỉ cần nhớ một điều, cả đời này anh vĩnh viễn không bao giờ rời bỏ em, bảo bối, tin anh không?”

Dưới ánh mặt trời trong veo, Ngư Vi đang cầm bình phun nước, bỗng nhiên nghe thấy Bộ Tiêu nói một câu nghiêm túc như vậy, cô ngạc nhiên giương mắt nhìn về phía Bộ Tiêu, anh lại mỉm cười đến xấu xa nhưng vẫn ẩn giấu nét nghiêm túc, ánh mặt trời như tơ vàng rơi vào đôi mắt anh dịu dàng say đắm.

“Dạ, dĩ nhiên em tin tưởng anh mà.” Ngư Vi đặt bình phun xuống đứng dậy, cảm thấy đề tài này quá nặng nề liền đổi sang chuyện khác: “Ngày mai sinh nhật anh, thật sự muốn mang em tới tiệc đính hôn của ông chủ Trương sao ạ?”

“Chuyện này còn có thể giả sao?” Bộ Tiêu mỉm môi cười đứng dậy, đi tới cạnh cô: “Lại đây nào, trước tiên anh sẽ dạy cho phu nhân của anh khiêu vũ.”

Bộ Tiêu hướng về phía lão Hoàng gọi to một tiếng, bảo ông cụ tắt ca kịch mở sang nhạc dance, ông chú Hoàng từ xa đáp lại, một lát sau, điệu waltz du dương trầm bổng truyền tới, tiếng nhạc như tiếng suối róc rách chảy vào cỏ cây hoa lá tràn đầy sức sống trong khoảng sân nhỏ.

Ánh mặt trời đẹp đến lạ lùng, Bộ Tiêu khẽ nhướn mày, duỗi một cánh tay về phía cô, vô cùng khinh bạc hỏi: “Vị tiểu thư này, có thể vui lòng nhảy cùng tại hạ một điệu không?”

Anh làm ra bộ dạng điển trai phong độ, nhưng đuôi mày khéo mắt đều ẩn chứa nét cười rất xấu xa, nhìn thế nào cũng giống như thiếu gia lưu manh hư hỏng khoác lên người bộ cánh nhả nhặn lịch sự để thâm nhập vào vũ hội hóa trang của tầng lớp quý tộc. Trên người anh mang theo một sự quyến rũ tận sâu trong cốt tủy mà chỉ những ai đủ bản lĩnh trà trộn vào mọi tầng lớp xã hội nhưng vẫn giữ được cái tôi của mình mới có thể nung đúc thành, vô cùng hấp dẫn.

Ngư Vi mỉm cười nhẹ nhàng đưa tay cho anh, Bộ Tiêu đón lấy, cánh tay còn lại của anh vòng qua thắt lưng mảnh mai của cô, cúi đầu khẽ thì thầm bên tai cô: “Anh dìu em, em chỉ cần bước theo anh là được.”

49. Chương 49

“Sau khi có được em rồi, anh cần rở quá.”

Thật sự chỉ cần bước theo anh là được. Ngày hôm đó, Ngư Vi theo Bộ Tiêu học khiêu vũ, cô học rất nhanh. Không phải vì cô thông minh tiếp thu mau lẹ mà vì Bộ Tiêu dẫn dắt rất tốt, Ngư Vi cảm thấy bất kỳ cô gái nào lần đầu tiên học khiêu vũ mà được một người đồng hành ‘lão luyện’ như Bộ Tiêu hướng dẫn, đều sẽ không xảy ra sự cố giẫm phải chân trên sàn nhảy.

Trong bữa tiệc đính hôn hôm sau, ngoại trừ trang phục không giống như thường ngày, được thay bằng đầm dạ hội và com lê đen, thì mọi thứ không có gì khác hôm qua. Cho dù là dưới bóng cây râm mát thoang thoảng hương hoa trong khoảng sân nhỏ nơi mặt trời vàng nắng, hay ở nơi ánh sáng mờ ảo, bóng người lồng vào nhau trên sàn nhảy, Ngư Vi đều được Bộ Tiêu ôm chặt thắt lưng, đầu tựa vào ngực anh, lướt nhẹ bước

chân theo những giai điệu nhịp nhàng của âm nhạc. Trong mắt cô chỉ có Bộ Tiêu, dường như cả thế giới chỉ còn lại hai người bọn họ trong một vòng tròn khép kín.

Đối với Ngư Vi tất cả mọi thứ trong đêm nay đều vô cùng mới mẻ, lần đầu tiên trong đời cô tham gia vũ hội, lần đầu tiên mặc trang phục dạ hội, lần đầu tiên tham dự tiệc đính hôn của một người, mọi thứ đều là trải nghiệm lần đầu. Chùm đèn pha lê trong đại sảnh biệt thự được bật lên rắc ánh sáng vàng tung tủy, xung quanh là ánh nến chập chờn lay động, là hương tinh dầu phẳng phất theo làn gió lan tỏa trong không gian. Trong cái tranh sáng tranh tối quần áo lụa là, cô bưng ly champagne đứng trên ban công đón gió đêm ngẩng nhìn cảnh vật phía xa xa, dường như tất cả mọi thứ đều bị nhuộm trong ánh sáng, trong một giấc mơ không có thật.

Mà dáng hình cao gầy thẳng tắp mặc âu phục đứng ở phía xa xa nơi ánh sáng và bóng tối giao thoa kia, bóng lưng của Bộ Tiêu chính là hình ảnh không chân thật nhất.

“Tiểu Vi Vi, hai ta cụng ly nào.” Cô đang chăm chú ngẩng nhìn bóng lưng Bộ Tiêu, Nghi Lam đã bưng ly cocktail của mình đến bên cạnh, nhẹ nhàng chạm vào ly của cô, phát ra tiếng ‘poong’ trong trẻo.

Ông chủ Trương là bạn của Nghi Lam và Bộ Tiêu, nên đương nhiên cô ấy cũng nhận được thiệp mời. Hôm nay, lễ phục và trang điểm của Ngư Vi cũng là đi cùng với cô ấy. Lúc chọn quần áo, cô nàng lại lén chui vào phòng thử đồ, bàn tay hư hỏng vờn về nhào nắn một hồi rồi cười xấu xa thì thầm vào tai Ngư Vi: “Tiểu khả ái, ngực em lại lớn hơn nữa rồi, thủ pháp của Bộ Tiêu không tệ nha, động tác và lực đạo đúng là như có bùa chú mà!”

Ngư Vi tập mãi thành quen, đưa tay che ngực lại rồi tiếp tục thay quần áo, Nghi Lam nham nhở nói tiếp: “Chị nghe mấy tên đàn ông bọn lão Hồ nói, kích cỡ của Bộ Tiêu rất lớn, lần đầu tiên em đau chết đứng không?”

Lúc đó, Ngư Vi cầm nín không còn gì để nói, còn biết nói gì đây, mặt cũng ửng hồng lên. Lần đầu tiên của cô diễn ra vào ban ngày, mọi thứ quá rõ ràng, vừa nhắc tới, toàn bộ hình ảnh bỗng tuôn ào ra trong đầu... Nghi Lam thấy cô bị nói đến ngáy ngốc, cười càng xấu xa, thì thầm: “Không sao, lần đầu tiên ai cũng đau như vậy, sau đó có phải càng lúc càng sáng khoái dễ chịu, càng làm càng lên tay không?”

Nghĩ ngợi một lúc, Ngư Vi nhớ tới mấy ngày gần đây cô và Bộ Tiêu làm chuyện đó quả thật không còn đau nữa mà rất dễ chịu, chỉ có thể gật gật đầu, nhỏ giọng nói: “Uhm... đúng là như vậy.”

Nghi Lam nhìn Ngư Vi rồi rầm cúi người mặc quần áo, vành tai gò má đỏ bừng như rỉ máu, cô nàng thấy vậy cười không khép miệng, âm thanh vang dội ra tuốt ngoài cửa phòng. Bộ Tiêu đứng bên ngoài nghe thấy, hướng vào trong hô to: “Lão sắc nữ kia, bà nói bắt nháo gì đó hả? Đừng có làm hoen ố cô vợ nhỏ thuần khiết của tôi.”

Nghi Lam ‘chặc chặc’ nửa ngày, hướng ra ngoài gào to: “Đừng tưởng hai người bọn ông có thể ngược tôi, tôi không phải cầu độc thân!”

Lúc này, Ngư Vi và Nghi Lam đứng trên ban công hóng gió, Bộ Tiêu đang ở đằng xa trò chuyện với mấy người quen, hai người cụng ly xong, Nghi Lam thấy ánh mắt của Ngư Vi cứ dán chặt trên người Bộ Tiêu, đến nháy mắt cũng không, hết như xung quanh không còn ai tồn tại, cô nàng nhin không được lải nhải: “Ai chà ai chà ai chà chà, nhìn còn chưa đủ sao? Hai người đã khiêu vũ cả đêm rồi, bây giờ còn chưa thấy ngán hả?”

Không phải cô nàng phóng đại lên, cả đêm, luôn ôm nhau trong sàn nhảy, một lúc cũng không rời chính là hai người bọn họ, mỗi lần đối bạn nhảy đều không động đậy, từ đầu tới cuối đều không nhìn thấy được khuôn mặt Ngư Vi, cô luôn vui mặt trong ngực Bộ Tiêu, bộ dạng của hai người này thật khiến người ta giật gân, rất nhiều người đều đến hỏi cô nàng, Bộ Tiêu kết hôn khi nào, cô vợ yêu nhỏ nhắn tuyệt đẹp này lại lịch ra sao...

Không sai, quả là tuyệt đẹp, Nghi Lam thăm quan sát mái tóc dài đen mượt buông hờ, khuôn mặt nghiêng lung linh trong ánh nến của Ngư Vi, trộm nghĩ Bộ Tiêu thật may mắn hạnh phúc, bạn gái xinh đẹp tựa búp bê sứ, đang độ xuân thì làn da non mềm có thể bấm ra nước, đêm nay khoác lên người bộ trang phục này, như nàng tiên bước ra từ những câu chuyện đồng thoại.

Nghi Lam thấy Ngư Vi đang si ngốc đăm đăm nhìn Bộ Tiêu đột nhiên cúi đầu xuống nhoẻn miệng cười, cười đến ngưỡng ngừng xấu hổ, quả nhiên cô nàng vừa ngoảnh đầu lại, đã nhìn thấy Bộ Tiêu chầm chậm đi tới, nghĩ thầm rõ ràng mình không phải cầu độc thân, như thế nào mà vẫn bị ngược?!

“Bà không thể ở cách xa tôi một chút sao? Giống hết cái bóng đèn...” Bộ Tiêu tới nơi, chưa nói gì đã ôm Ngư Vi vào lòng rồi quay qua nói với Nghi Lam.

Nghi Lam bị nghẹn tròng to mắt, nghĩ thầm lẽ ra hôm nay phải đưa bạn trai mới người Nga của mình theo mới phải, tức quá mắng: “Hai người có thể chú ý xung quanh một chút không hả, hết kéo rồi ôm quần quýt như thế, bà đây không chịu nổi nhé, đêm nay vẫn là lão Trương đính hôn, hai người tính khi nào hả?”

Bộ Tiêu căn bản không để ý tới cô nàng, ôm Ngư Vi cười đến thoải mái, nhìn Nghi Lam một cái rồi lập tức cúi đầu quần lấy cô vợ nhỏ xinh đẹp của mình.

Lúc tiệc đính hôn kết thúc, Bộ Tiêu và Ngư Vi chào tạm biệt Nghi Lam, mỗi người lên xe của mình, đều là xe gọi bên ngoài, Nghi Lam hỏi bọn họ tính đi đâu, Bộ Tiêu vòng vèo lại một câu: “Còn có thể đi đâu? Một đêm lãng mạn ướt át, ngắm trăng sao ở nơi xa hoa...” nói xong, không đợi Nghi Lam phun châu nhả ngọc, liền vội vàng đỡ Ngư Vi ngồi vào xe, rồi chính mình cũng bước vào.

Chiếc ô tô được tài xế nhanh chóng khởi động, hướng về phía khách sạn anh đã đặt trước đó. Ngư Vi vẫn còn đang nghĩ ngợi một chuyện, mở lời xác nhận lại lần nữa: “Anh thật sự không cần quà sinh nhật sao ạ?”

Bộ Tiêu ngồi bên phải cô, quay đầu lại nhìn cô cười không ngớt: “Không phải anh nói rồi sao, sinh nhật anh năm nay món quà lớn nhất chính là em, em hãy suy nghĩ đi, tối nay làm thế nào để anh vui là được.”

Kỳ thật, đêm nay anh rất vui, nhìn Ngư Vi mặc trang phục dạ hội đẹp đến vậy, khiêu vũ với anh cả đêm. Anh diễn vai độc thân đi về một mình gần hai mươi chín năm, giờ chẳng khác nào nắng hạn gặp mưa rào, vào sinh nhật hai mươi chín tuổi này anh một bước đi lên đỉnh cao nhất đời người.

Nhìn cảnh đêm phồn hoa nhộn nhịp của thành phố G bên ngoài cửa sổ, Bộ Tiêu vẫn luôn nắm chặt tay Ngư Vi, anh biết đây là đêm cuối rồi. Anh đã nhận được điện thoại của Bộ Huy, hẳn nói đêm nay sẽ trở lại, nói cách khác, ngày mai anh sẽ phải đối mặt với hắn, nói rõ hết tất cả mọi chuyện.

Ngư Vi cảm giác được bàn tay Bộ Tiêu dùng rất nhiều sức siết chặt tay cô, cô nhìn anh nhưng anh không có biểu hiện gì khác lạ, đột nhiên đúng lúc này, cô nghe thấy điện thoại của anh vang lên.

Bộ Tiêu buông tay cô ra lấy điện thoại, lúc bấm nhận cuộc gọi, đầu bên kia truyền tới một âm thanh rất lớn, là giọng nói đầy lo lắng của Diêu Tố Quyên, Ngư Vi cũng nghe thấy: “Lão Tứ, chú đang ở đâu? Trên đường về nhà Tiểu Huy bị đụng xe, người không có gì đáng ngại, chị đang ở trong bệnh viện với nó, chú tới xử lý cái xe giùm chị!”

Ngư Vi nghe thấy đoạn đối thoại này, giật mình sững người ra, quả nhiên cô thấy vẻ mặt Bộ Tiêu cũng biến đổi: “Xảy ra chuyện ở đâu?”

Tiếp theo, cô lại nghe thấy chị dâu cả nói với anh rất nhiều, sau khi cúp điện thoại, Bộ Tiêu nhíu chặt mày bảo lái xe dừng lại. Ngư Vi nhìn ra ngoài cửa sổ thấy đã đến nội thành liền bảo: “Anh đi trước đi, em xuống xe tự về được mà.”

Giữa lúc đầy căng thẳng lo lắng, được nghe thấy giọng nói của cô, trái tim anh chợt yên ổn lại, Bộ Tiêu dịu dàng nói: “Sao anh có thể để em tự đón xe về được? Anh sẽ gọi taxi.”

Cô thấy Bộ Tiêu móc bóp ra, đắn đo tài xế mấy câu phải đưa cô đến tận nơi rồi mở cửa định bước xuống, đột nhiên anh khựng lại, thu chân vào ngồi xuống lại, sau đó ôm Ngư Vi thật chặt, khẽ hôn nhẹ lên môi cô.

“Đêm lãng mạn không được rồi...” Bộ Tiêu ngắm nhìn cô một lúc rồi trầm giọng cất lời, anh vuốt ve khuôn mặt cô, nụ cười vẫn giữ trên khóe môi, nhưng nụ cười đó dường như có chút nhợt nhạt: “Cũng tốt, sau khi có được em rồi, anh cần rõ quá.”

Nói xong, anh còn hất hất mày, nụ cười có đôi phần khinh bạc, nhưng Ngư Vi nhìn thấy không khỏi hoảng hốt. Bộ Tiêu buông cô ra, không đợi cô trả lời liền mở cửa xe bước xuống, lúc đóng cửa lại anh nhìn cô mỉm cười, sau đó ra hiệu cho tài xế lái đi.

Xe bắt đầu khởi động, Ngư Vi bám vào thành cửa sổ nhìn về phía Bộ Tiêu, anh cũng đưa mắt dõi nhìn xe rời đi, dáng hình anh trong bộ âu phục màu đen lẫn vào ánh đèn đường mờ ảo và bóng tối dày đặc, rồi dần biến mất trong dòng xe cộ, cô không nhìn thấy anh nữa.

Lúc Ngư Vi ngồi ngay ngắn trở lại, tim như chìm vào đáy cốc, khoảnh khắc đó, cô rất muốn xuống xe, ở bên anh đối mặt với tất cả mọi chuyện...

Tiến Ngư Vi đi rồi, Bộ Tiêu đón xe tới bệnh viện, trước khi đi vào phòng bệnh, anh đứng ở hành lang lối thoát hiểm đốt một điếu thuốc để bình tĩnh lại, nhưng vì lo lắng tình trạng thương tích của Bộ Huy, thuốc chỉ cháy đến một nửa anh đã dập tàn ném vào thùng rác.

Đến trước cửa phòng bệnh dành riêng cho một người mà Diêu Tố Quyên đã cho anh số phòng, Bộ Tiêu mơ hồ nghe thấy tiếng của anh cả, chị dâu và cả cháu trai, lúc này anh mới cảm giác có chút chân thật.

Bộ Huy vừa bị đụng xe, anh cả cũng có mặt ở đây, bệnh viện tuyệt đối không phải là nơi để bắt đầu nói ra những chuyện có khả năng gây xung đột. Bộ Tiêu biết hôm nay không có cách nào nói ra được. Lúc đi vào cửa, Bộ Huy đang nằm trên giường lập tức ngẩng đầu lên, vừa nhìn thấy anh kích động hô to: “Chú Út!”

Hắn mặc quần áo bệnh nhân, trên đầu quấn một vòng băng gạc trắng, may mắn bị thương không nghiêm trọng toàn thân không bị gì. Rốt cuộc Bộ Tiêu cũng đã có thể thở phào nhẹ nhõm, cười nhạt một tiếng đi tới.

“Chú Út, sao hôm nay chú ăn mặc như người tốt thế này?” Bộ Huy nhìn Bộ Tiêu một thân âu phục, mở miệng hỏi.

Bộ Tiêu nghe thấy, nhướn mày cười cười: “Chú Út của nhóc không phải người tốt sao?”

Bộ Huy cười nghiêng ngả: “Làm người tốt rất nhàm chán vô nghĩa, đàn ông đích thực phải có chút hư hỏng.”

Bộ Tiêu không nói gì, đi tới giường ngồi xuống cạnh hắn, Diêu Tố Quyên tức đến muốn cắn người: “Lão Tứ, đều do chú, cứ nhất quyết mua xe cho hắn, chị đã biết thế nào cũng sẽ xảy ra chuyện, hôm nay vừa nhận được tin này, đúng là hù chết chị mà!”

Bộ Tiêu hỏi đụng như thế nào, nghe thấy chị dâu cả hơi thở đã ổn định lại không còn lo lắng nữa nói mới biết thì ra tông phải cột điện. Anh nghe vậy cũng không cảm thấy có gì bất ngờ, Bộ Huy thường luyện chạy trong đường đua, nên khi lái xe trên đường phố phản xạ chưa được nhanh nhạy, xảy ra chút chuyện này cũng không có gì quá nghiêm trọng. Bộ Tiêu nghe chị dâu giáo huấn, chỉ cúi đầu mỉm cười không nói lời nào.

Nhưng Bộ Huy nghe một hồi cảm thấy đầu muốn bốc khói, quả thật không nhịn được nữa liền nói với Diêu Tố Quyên: “Được rồi, đừng nói nữa, cũng không phải chuyện tốt gì, mẹ nhanh theo ba về không được sao? Con muốn nói chuyện với chú Út...”

Diêu Tố Quyên nghe vậy lại tức giận: “Cũng do học từ hắn, từ nhỏ chuyện gì con cũng tìm chú Út, hợp phụ huynh cũng không nói với ba mẹ, con bây giờ thành ra thế này, đều là do sự nuông chiều của ông ‘ba Bốn’ này!”

“Được rồi được rồi, có mua quà cho mọi người đây.” Bộ Huy lảng sang chuyện khác, chỉ chỉ cái túi đựng đồ dưới giường, Bộ Tiêu xách lên giúp hắn, Bộ Huy nói: “Sinh nhật mẹ, con không có ở đây, lần này con đặt giải quán quân, tiền thưởng mua cho mẹ cái túi...”

Diêu Tố Quyên nghe thấy mấy lời này đột nhiên không nói được gì nữa, trợn mắt há hốc miệng choáng váng nghi ngờ: “Con nói thiệt hay giả vậy?”

Bộ Huy khó khăn loay hoay tự tay lấy từ trong túi to ra một chiếc túi giấy, bên trong quả thật là một chiếc túi xách nữ của một thương hiệu nổi tiếng. Diêu Tố Quyên hít vào một hơi, lúc Bộ Huy đưa tới tay bà, bà mở cở trong bụng đưa tay che ngực: “Ông trời của tôi ơi, con thật sự mua túi cho mẹ hả?”

Diêu Tố Quyên cảm động đến hốc mắt cũng nóng lên, ôm chặt cái túi vào lòng, lật tới lật lui kiểm tra, nhất thời không dám tin. Bộ Huy cười cười, tiếp tục móc trong cái túi đựng đủ thứ đồ, lôi ra một tấm huy

chương vàng óng đưa cho Bộ Tiêu: “Chú Út, hôm nay sinh nhật chú, nhưng con không còn tiền thưởng, chỉ có thể cho chú cái này, con giành được giải quán quân trở về, rất đàn ông đúng không?”

Bộ Tiêu cầm lấy chiếc huy chương kia, tâm trạng vô cùng phức tạp không cách nào mở miệng được, gượng cười một cái, cúi đầu xuống nuốt nước miếng. Rồi nghe thấy Bộ Huy hết sức cao hứng nói với anh ‘Sinh nhật vui vẻ’, giây phút đó, sự áy náy tràn ngập trong lòng khiến anh chỉ muốn bóp chết mình ngay tại chỗ.

“Cái kia chắc chắn là cho ba.” Bộ Tĩnh Sinh vui rạo rức nhìn cái túi gấm nhỏ vừa rơi ra được con trai nhặt lại cầm trên tay, bên trên có thêu mấy chữ ‘Nam mô a di đà Phật’, nào ngờ ông vừa đưa tay cầm lấy đã bị Bộ Huy đoạt mất.

“Cái này là cho Ngư Vi, con đi tới ngôi đền linh thiêng nhất xin một cái bùa hộ mệnh.” Bộ Huy nhanh tay đoạt lại khiến Bộ Tĩnh Sinh ghen đơ giương mắt nhìn.

“Đến cô bạn nhỏ của mình con cũng nhớ, vậy mà trong lòng hoàn toàn không có ba con hả?” Bộ Tĩnh Sinh vô cùng bi thương.

“Ba ngày ngày ăn chay niệm Phật, ngồi thiền tụng kinh, còn cần bùa hộ mệnh sao?” Bộ Huy cẩn thận bỏ túi gấm vào trong túi quần của mình cất thật kỹ.

Bộ Tiêu ghi hết những hình ảnh này vào trong mắt, liếm liếm đôi môi khô khốc, lúc đứng lên giọng có chút khàn khàn: “Chú ra ngoài hút thuốc.”

50. Chương 50

“Vì cô anh có thể lên núi đao, xuống biển lửa.”

Ngồi trên bậc thang lối thoát hiểm, Bộ Tiêu đốt liền hai điếu thuốc, cảm giác tội lỗi đang cấu xé anh ra gặm nhấm rồi từ từ ngấu nghiến không chừa lại chút mảnh vụn nào, cảm giác đó thật không dễ chịu, áy náy là thứ khiến anh cảm thấy sợ hãi nhất.

Lúc này đây thêm một lần nữa, anh nhận thức rõ tính cách của mình, thiếu kiểm soát, đầy ham muốn, tình cảm đè nén quá lâu một khi được giải phóng anh cũng đánh mất luôn lý trí, hoàn toàn buông thả đi theo trái tim, đi theo khao khát.

Nếu như anh cố đè nén để những chuyện vừa xảy ra ngủ yên trong lòng, có lẽ anh sẽ bớt đi chút áy náy. Nếu như ngày đó khi Ngư Vi tỏ tình với anh, anh lựa chọn án binh bất động, đợi khi cháu trai trở về tháo gỡ hết mọi khúc mắc, thì có lẽ hiện giờ sẽ không xảy ra tình huống anh và Ngư Vi lưỡng tình tương duyệt để rơi lại một người thứ ba khiến mình cảm thấy có lỗi thế này.

Bộ Tiêu khảy ngón tay gạt tàn thuốc, đưa lên miệng rít nhẹ một hơi hờ hững thở ra một vòng khói rồi bất giác lộ ra nụ cười tự giễu.

Anh ở đây hối hận cái gì chứ? Trên đời này không có thuốc hối hận, cho dù tất cả chuyện này có quay lại từ đầu, anh sẽ vẫn như cũ hôn cô, ôm cô vào lòng. Anh chính là người bất chấp hậu quả, không biết kiêng nể người khác như vậy. Hơn nữa thằng nhóc kia đã tỏ tình quá quyết liệt, cho dù bây giờ có giải thích với hắn thế nào đi nữa, hắn cũng đều không chấp nhận được.

Anh đã nhẫn nhịn quá lâu, rốt cuộc không thể nào kìm nén được nữa, hôn một người mình yêu và người đó cũng yêu mình không phải là chuyện rất đổi bình thường sao? Nếu như đã nghe thấy những lời trút gan trút ruột của người con gái mình yêu mà có thể tàn nhẫn đẩy đưa không dứt khoát khiến cô ấy buồn bã thất vọng thì quá nhu nhược yếu đuối căn bản không phải đàn ông.

Bộ Tiêu nhắm chặt mắt lại rồi mở ra, vẻ mặt nghiêm túc dụi tắt đầu thuốc. Lúc đi trở lại phòng bệnh anh đã nghĩ, điều khiến anh không chịu nổi nhất chính là nhìn thấy tiểu Huy đau lòng. Nếu để hắn phải đau

khổ giày vò thì chi bằng khiến hắn nổi giận, để hắn trút hết cơn phẫn nộ lên anh, đánh anh một trận cho hả lòng. Thà rằng niềm tin bỗng chốc sụp đổ và cảm giác bị phản bội khiến hắn đau đớn tức giận một lần rồi nhanh chóng được giải thoát còn hơn để nỗi dằn vặt, giày vò cứ chậm rãi ăn mòn hắn.

Đêm đó, Bộ Tiêu đã quyết định như vậy, nhưng rõ ràng không cách nào lường trước được hậu quả. Anh và chị dâu cả vừa giải quyết xong chiếc xe bị đụng, nhìn Bộ Huy đang ngủ trên giường bệnh, Bộ Tình Sinh nằm ở giường kế bên cho người nhà cũng đã ngủ thiếp đi. Người anh cần thông báo đầu tiên, chính là Diêu Tổ Quyên.

“Cái gì? Sáng mai chú sẽ thú nhận với ông cụ?” Diêu Tổ Quyên đứng bên cửa sổ cuối hành lang bệnh viện trờ to hai mắt, hạ thấp giọng: “Sao lại gấp thế, chị còn định giúp chú úp mở khua trống thêm mấy ngày, bắn trước chút tiếng gió với ông cụ. Nếu sáng mai chú ném ra một quả bom như vậy, nhà mình không phải loạn chết sao?”

Bộ Tiêu cúi đầu, bất đắc dĩ cười cười, chỉ có thể nói thật: “Tiểu Huy cũng thích cô ấy.”

Khoảnh khắc đó nét mặt Diêu Tổ Quyên đông cứng lại kinh ngạc nhìn lão Tứ, thấy anh không có vẻ gì là nói giỡn, tim bà lộp bộp rơi xuống, không không chế được bắt đầu cuống cuồng.

Bộ Tiêu kể thoáng qua mọi chuyện cho chị dâu cả nghe, Diêu Tổ Quyên càng nghe vẻ mặt càng trầm xuống, cuối cùng nhũn mày nói: “Chú thừa dịp tiểu Huy không có ở đây, nạy người đi mất hả?” (Nạy trong ‘Nạy góc tường’: có ý giựt người yêu/chồng/vợ của người ta.)

“Cái này sao có thể gọi là nạy?” Bộ Tiêu tựa người vào cửa sổ thở dài, chậm rãi nói: “Hai bên tình nguyện, chứ em trêu ai ghẹo ai chứ?”

“Nhưng trong mắt tiểu Huy, không phải như thế sao?” Diêu Tổ Quyên lo lắng đến mức mồ hôi ứa đầm cổ áo.

“Vây cũng tốt, cứ để nó đổ hết tội cho em, không nên trách người không có lỗi...” Bộ Tiêu nhìn ra ngoài cửa sổ, nhưng chẳng thấy được gì ngoài những bóng cây đen kịt một màu.

“Chị biết, chú muốn tự mình ôm đồm hết trách nhiệm!” Diêu Tổ Quyên không ngăn được lo lắng, đến mí mắt cũng nhảy loạn lên: “Chú thế này có ích gì chứ? Tiểu Huy tức giận, não loạn làm ầm lên với chú, không biết trong nhà sẽ thành cái gì đây. Không phải chị nói chú, nhưng chú là người lớn sao không thể nhẫn nhịn một chút để mọi chuyện thành ra thế này, bây giờ có muốn ngồi xuống nói chuyện nhẹ nhàng cũng không được!”

Bộ Tiêu trơ mặt mỉm cười, cười đến có chút vô lại nhưng chứa đầy ẩn ý nhờ giúp đỡ, nhìn bà nói: “Chị dâu, mọi việc ngày mai trông cậy hết vào chị, giúp em một tay...”

Diêu Tổ Quyên thườn thượt thở dài, nghe hắn nhờ cậy mình như thế, bao nhiêu lửa giận nhất thời không có chỗ trút. Bà quả thật không biết chuyện tiểu Huy thích Ngư Vi, lúc trước bà nói ‘có dâu nhỏ’ gì đó chỉ là lời nói đùa vô hại chẳng ảnh hưởng đến ai, chủ yếu là muốn Ngư Vi giúp đỡ tiểu Huy tiến bộ trong học tập, nào biết con trai mình âm thầm không tiếng động theo đuổi con gái nhà người ta lâu như vậy, bị từ chối vẫn không chịu buông tha.

Hai chú cháu này đúng là hết lần này tới lần khác không lúc nào khiến người ta bớt lo, giờ còn cùng thích một người. Diêu Tổ Quyên nghĩ tới chuyện đó, hai hàng chân mày cũng muốn bện chặt lại. Tuy miệng mắng lão Tứ, nhưng ngày mai trong nhà thật sự loạn lên, ông cụ gào khóc la mắng, bà làm sao bỏ mặc được đây?

“Không thể chậm lại vài ngày sao?” Diêu Tổ Quyên muốn thực hiện kế hoãn binh, nhưng nghĩ tới nghĩ lui cũng chẳng nảy ra được biện pháp nào.

“Giấu diếm cũng có ích gì đâu?” Bộ Tiêu chốt một câu quyết định sau cùng: “Ngày mai thôi.”

Tối đó, Bộ Tiêu trở về ‘Vô Bảo Trai’, trước khi ngủ anh nhận được điện thoại của Ngư Vi, nghe thấy giọng nói mềm mại dịu dàng của cô, trái tim anh lập tức yên ổn lại.

Anh đã từng nói vì cô anh có thể lên núi đao xuống biển lửa, tình huống này vẫn còn cách rất xa cái gọi là đau đớn khốn cùng. Bộ Tiêu không nói gì với cô, chỉ nói tiểu Huy không xảy ra chuyện gì, bảo cô đi ngủ

sớm cho khỏe. Ngày hôm sau, lần đầu tiên trong đời anh dậy thật sớm, mặc quần áo chỉnh tề rồi lái xe về nhà.

Bộ Huy sẽ sớm xuất viện, dù sao vết thương của hắn không có gì đáng ngại. Trước khi hắn về nhà, nếu anh có thể khiến cho ông cụ nổ hết pháo thì xem như mọi chuyện yên ổn được đôi phần.

Đậu xe trong sân xong, Bộ Tiêu mở cửa bước xuống đi nhanh vào cửa chính, vừa tiến vào phòng khách, quả nhiên nhìn thấy Diêu Tố Quyên và Phần Thanh đang ngồi trên sofa, vẻ mặt lo lắng bất an nhìn anh, chị dâu cả muốn nói gì đó nhưng lại thôi, sắc mặt đầy âu lo, Bộ Tiêu nhú mày nhìn hai người chị dâu mỉm cười nói: “Em lên lầu.”

Đưa mắt nhìn theo lão Tứ lên lầu, Diêu Tố Quyên bẽn lẽn ngồi trên sofa, chờ đợi trong sự tĩnh lặng trước khi cơn giông bão kéo tới.

Cửa phòng ông cụ mở rộng, Bộ Tiêu chẳng may do dự đi vào, nhìn thấy cha già ngồi trên xe lăn, đầu gối đắp một chiếc chăn nỉ đang nhìn ra cửa sổ ngắm hoa cỏ trong sân, anh gọi một tiếng ‘Ba’. Ông cụ Bộ nghe tiếng bước chân và giọng nói của anh, bóng lưng chợt khựng lại, sau đó chậm rãi dời xe lăn qua, nhìn con trai út mới sáng tinh mơ đã quần áo chỉnh tề đột nhiên xuất hiện trong phòng mình.

“Mới sáng sớm thế này, thằng nhóc ranh anh đã tới...” trong lòng ông cụ lập tức hoài nghi, hừ lạnh nói: “Anh lại gây ra họa gì rồi?”

Bộ Tiêu đi tới ngồi xuống sofa, dáng vẻ rất ngoan ngoãn hiền lành, nhấc mày nhìn ông cụ nói: “Con không có gây chuyện gì, con tới để thông báo với ba một chuyện.”

“Thông báo cái gì?” Ông cụ Bộ nhú chặt mày.

Bộ Tiêu khẽ thở nhẹ một hơi, ánh mắt sáng ngời, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Con và Ngư Vi yêu nhau.”

Ông cụ Bộ nghe con trai mình thốt ra câu đó, vẻ mặt bỗng chốc cứng nhắc, các nếp nhăn dờ ra như gốc cây già cỗi chết khô, đồng tử lóe ra ánh sáng sắc bén như chim ưng, cảm thấy mình đã nghe nhầm rồi, ông cụ vịn chặt cây gậy, sắc mặt u ám, lồng ngực phập phồng nhấp nhô lên xuống chậm rãi lấy lại hơi thở hỏi: “Anh nói cái gì?”

“Mấy hôm trước, con nói mình có bạn gái, chính là Ngư Vi.” Bộ Tiêu lặp lại từng chữ rất rõ ràng.

“Anh, anh nói ai?” Ông cụ Bộ tựa như không thể hít thở được nữa, kích động hỏi.

Về mặt Bộ Tiêu không đổi vắn phẳng lặng như nước, vô cùng nghiêm túc nói cái tên đó ra: “Ngư Vi.”

“Anh, anh...” Ông cụ Bộ cảm giác khí quản của mình đã bị con trai vặn xoắn lại, dồn sức thở thế nào cũng không có chút không khí lọt vào, lời nói bị ép nghẹn bật ra: “Là nha đầu Ngư gia?”

“Dạ.” Bộ Tiêu nhìn thấy bộ dạng ông cụ quả nhiên giống hệt những gì anh dự đoán, biết rõ đây là lúc nên bịt tai, quả pháo này đã bị anh châm ngòi.

Diêu Tố Quyên và Phần Thanh đang ngồi dưới nhà, đột nhiên nghe thấy trên lầu truyền xuống tiếng ông cụ bực phát cơn thịnh nộ, sau đó là tiếng ‘xoảng’ âm thanh của tách trà vỡ vụn, hai người giật thót tim sợ mất hồn mất vía, Long Long đang nằm trong xe nôi bên cạnh cũng bất ngờ khóc òa lên, Phần Thanh vội vàng ôm cu cậu vào lòng dỗ dành. Diêu Tố Quyên cắn răng một cái đi lên lầu.

Sau khi chị dâu cả lên lầu, Phần Thanh dỗ Long Long nín khóc xong, nhìn con trai ngủ được một lúc, lại nghe thấy giọng rống rung trời còn hơn ăn phải thuốc nổ của ông cụ hét lên mắng lão Tứ, cái gì mà ‘đổi phong bại tục’, cái gì mà ‘phóng đảng vô sĩ’, cái gì mà ‘yêu đương bất chính với cháu chắt trong nhà’ tất cả các từ ngữ từ cổ chí kim đều tuôn hết ra. Phần Thanh thườn thượt thở dài, trong lòng biết rõ hôm nay trong nhà đừng mong thái bình, không biết tới khi nào ông cụ mới có thể tiếp nhận được sự thật này, đúng lúc đó ông xả cô rửa mặt xong đi xuống lầu ngồi bên cạnh hỏi có chuyện gì.

Bộ Phụng Huyền lắng nghe vợ mình kể lại mọi chuyện, nhất thời kinh ngạc, nhú mày nói: “Lão Tứ và cô bé đó? Yêu nhau?”

Phàn Thanh gật gật đầu, nghe thấy ông xã thở dài nói: “Haizz, không phải anh nói chứ, tư tưởng của ba thật quá phong kiến, anh thấy hai người này rất xứng đôi mà, có điều lão Tứ phải hứng trọn cơn giận rồi, không biết sẽ giáo huấn đến khi nào đây.”

Ông xã nói xong liền đi làm, thấy dáng vẻ chồng mình vô cùng thoải mái, lại nghe nói tính khí nóng nảy đó của ông cụ sớm muộn gì cũng xui xuống thôi, Phàn Thanh như được uống liều thuốc an thần bất giác cảm thấy an tâm lại. Quả nhiên, ông cụ chỉ lớn giọng ầm ĩ hơn hai giờ, sau đó không còn nghe thấy âm thanh ông cụ mắng lão Tứ từ lâu một truyền xuống nữa.

Nhưng thời gian nói chuyện kéo dài rất lâu so với dự kiến, cơm trưa đã bày hết ra bàn, mà ba người trên lầu hoàn toàn không có vẻ gì sẽ xuống ăn. Lúc Phàn Thanh lên lầu gọi mọi người ăn cơm, có chút thấp thỏm đẩy cửa phòng ông cụ ra, quả nhiên nhìn thấy vẻ mặt hai cha con người nào người nấy ôm núi băng lạnh thấu xương đang ngồi đối đầu, bên cạnh là chị dâu cả thông minh khéo léo đứng ngoài nói góp vào, cơ bản đều là bên vực nói giúp cho lão Tứ, khuyên ông cụ hãy bớt giận.

“Vậy anh tính thế nào?” Sắc mặt ông cụ Bộ u ám, buồn bực im lặng một hồi, đột nhiên hỏi ra một câu như vậy, nghe giọng nói có vài phần mệt mỏi, có lẽ vì giận cả nửa ngày trời nên mệt rồi.

“Còn có thể tính thế nào ạ, đợi cô ấy tốt nghiệp, kết hôn sinh con.” Phàn Thanh nghe thấy giọng nói của lão Tứ chưa bao giờ nghiêm túc như thế: “Không phải ba luôn muốn con lập gia đình sao? Bây giờ con muốn kết hôn, đối tượng là cô ấy, sao ba lại không đồng ý?”

Ông cụ Bộ tức giận xoay mặt đi hừ hừ nói: “Ta luôn xem nha đầu Ngư gia như cháu gái mà yêu thương, anh là con ta, anh bảo ta thoát cái tiếp nhận thế nào đây?! Anh nói rõ mọi chuyện cho ta nghe, rốt cuộc anh và con bé là thế nào? Ta thấy đứa bé đó, nhìn sao cũng không giống người làm ra mấy chuyện này, không lẽ lần trước lúc đi của người ta tìm đến nhà, anh không nói rõ mọi chuyện với con bé sao?”

Bộ Tiêu nghe thấy mấy lời của cha già mình càng nói càng chệch đường ray chẳng đâu vào đâu, muốn mắng chửi anh thế nào cũng được, nhưng đụng tới Ngư Vi, anh không khỏi có chút tức giận, lạnh lùng nói: “Có gì mà không nói rõ? Sau khi cô ấy lên đại học, là con mặt dày mày dạn theo đuổi cô ấy, cô ấy có thể chấp nhận con, là con thấp hươu cảm tạ trời đất, ông cụ người mắng con là được, nói tới cô ấy là thế nào?”

Lửa giận vừa mới nhen nhóm hạ xuống lại ngùn ngụt bốc lên, Diêu Tố Quyên vã mồ hôi hết lời khuyên nhủ, ông cụ Bộ mới chịu ngồi xuống xe lăn, mắng tiếp: “Anh, anh xem thử anh đi, anh không cần giữ mặt mũi nữa phải không?”

Phàn Thanh nhìn cảnh này, biết rõ lát nữa không có ai nuốt trôi cơm, lại thấy chị dâu cả nháy mắt với mình, không thể làm gì khác hơn đành lui ra ngoài khép cửa lại.

51. Chương 51

Ở bên cô, rốt cuộc anh đã có thể hít thở lại.”

Cuộc đàm phán giữa ông cụ và lão Tứ kéo dài mãi đến hai ba giờ chiều.

Suốt thời gian đó, không có ai xuống nhà ăn cơm, chỉ có Diêu Tố Quyên đi xuống một lần vào bếp châm bình trà nóng bùng lên, bảo bộ ấm trà bị ném vỡ phải thay cái khác. Phàn Thanh hỏi mọi chuyện tiền triển thế nào rồi, chị dâu cả lộ sắc mặt mệt mỏi nhưng vẫn cố miễn cưỡng mỉm cười: “Vốn dĩ cũng chẳng phải chuyện lớn gì, có điều ông cụ đột nhiên nghe thấy như vậy nên không chấp nhận được, nhưng giờ có vẻ sắp thuyết phục được rồi, dù sau ông cụ cũng thích nha đầu nhà Ngư gia như thế.”

Phàn Thanh nghe vậy cũng coi như thở phào nhẹ nhõm, nhìn thấy thức ăn trên bàn đều đã nguội lạnh tính bảo đi nấu cơm hâm lại, nhưng Diêu Tố Quyên nhìn thoáng qua rồi nói hiện giờ không ai có tâm trạng ăn

đầu, Phan Thanh đành phải giúp đỡ di Triệu thu dọn. Đúng lúc này, đột nhiên nghe thấy trong sân có tiếng ô tô tiến vào, là Bộ Tĩnh Sinh đón Bộ Huy từ bệnh viện về.

Vốn dĩ Bộ Huy không muốn về nhà, hắn đã đi đến thành phố Z thi đấu gần một tuần, nghe theo lời chú Út ‘lạt mềm buộc chặt’ hờ hững với Ngư Vi lâu như thế, nên rất sốt ruột muốn đến trường tìm cô.

Cô thật sự thản nhiên đến lạ, khoảng thời gian đó, hắn đã gửi tin nhắn cho cô nhưng một chữ cô cũng không đáp lại. Trước đó nhìn thấy hắn lái xe đưa đón cô gái khác, cô cũng không ngạc nhiên thắc mắc chất vấn hắn điều gì, tâm trạng của Bộ Huy không cách nào yên ổn được. Nhưng trên đường lái xe đưa hắn về trường học Bộ Tĩnh Sinh đột nhiên chuyển hướng, ông lo lắng não hắn bị chấn động nên bảo tối nay nhất định phải về nhà, dù sao lần trước hắn cứu Ngư Vi cũng bị thương ở đầu.

Bộ Huy thấy thật phiền, nhưng biết ông cũng chỉ vì lo lắng cho mình sợ vết thương có biến chứng nên muốn theo dõi. Hơn nữa nghỉ lại về nhà cũng tốt, về thay một bộ quần áo khác lấy lại vẻ anh tuấn rạng ngời rồi đi tìm Ngư Vi.

Lâu rồi không được nhìn thấy cô, những ngày này ở nơi khác, trong lòng hắn rất nhớ cô, ngay cả đi chơi cũng muốn tìm thứ gì đó thật tốt mang về cho cô, lần này hắn giành chức vô địch, nhất định Ngư Vi sẽ nhìn hắn với ánh mắt khác xưa.

Lúc xuống xe, hai mắt Bộ Huy đột nhiên sáng bừng lên, nhìn thấy xe chú Út cũng đậu trong sân, tâm trạng của hắn thoát cái chuyển từ mây đen u ám sang trời trong rạng ngời, khoe môi cong vẹo mỉm cười. Hắn không ngờ Bộ Tiêu cũng về nhà, vừa vặn có thể tán dóc, uống rượu với chú Út.

Sải bước đi vào, Bộ Huy thấy phòng khách trống không, hắn gọi một tiếng ‘chú Út’ nhưng không có ai đáp lại, đến cả con chip bông cũng không chạy ra đón hắn, dưới nhà không một bóng người.

Quay đầu lại, thấy thím ba đang dọn dẹp bàn ăn, tất cả món ăn trên bàn đều còn nguyên không ai động đũa tới, Bộ Huy lại gần hỏi: “Chú Út con đâu rồi ạ?”

Phan Thanh chưa kịp trả lời, đột nhiên từ lầu hai lại truyền xuống tiếng ông cụ ùng ùng quát mắng, âm giọng rất lớn, nhưng không nghe rõ đang nói gì.

“Chú Út lại mắc lỗi gì rồi?” Bộ Huy nhú mày, nghe động tĩnh này lập tức hiểu ngay ông nội đang lên lớp giáo huấn.

Phan Thanh nhìn vẻ mặt đầy thắc mắc của Bộ Huy, nghĩ tới gần đây hắn luôn theo sát Ngư Vi, cả hai còn là bạn học lễ nào không biết chuyện của Ngư Vi và lão Tứ, liền hỏi: “Con không biết sao?”

“Biết gì ạ?” Bộ Huy mù mịt.

“Chú Út con và tiểu Ngư Vi yêu nhau, đang ngả bài với ông cụ.” Phan Thanh vừa thu dọn bát đĩa vừa nói.

Trong nháy mắt, nét mặt Bộ Huy đông cứng lại, hắn cho rằng một giây vừa rồi thính giác của hắn đã xảy ra vấn đề, tim đột nhiên rơi xuống, rơi đến một nơi thăm thẳm sâu đến mức hắn không cách nào níu giữ được, lấp bắp chẳng nên lời: “Thím nói gì ạ?”

Phan Thanh nhìn vẻ mặt đầy kinh ngạc của hắn, cảm thấy có lẽ hắn nghe chưa rõ liền giải thích: “Lão Tứ và Ngư Vi yêu nhau, đang ở trên lầu nói chuyện với ông nội, vì không cùng vai về lại cách nhau tới mười tuổi nên ông cụ vẫn chưa chấp nhận... Ngư Vi không nói với cháu sao?”

Bộ Huy ngơ ngác đứng đó, cảm thấy hai chân như bị đổ chì, như có ai đó nện một búa thật mạnh vào đầu mình, mạnh đến mức hắn cảm thấy âm thanh mềm mại của thím ba đã bị bẻ xoắn vặn vẹo như lời thì thầm của quỷ dữ. Khoảnh khắc đó hắn gần như choáng váng, không hề phát hiện những lời trong lòng mình đã vô thức bật thốt ra ngoài: “Chú Út và Ngư Vi? Thím nói đùa gì vậy?”

Hắn sững sờ trong giây lát, phản ứng đầu tiên là vội vàng đi lên lầu để chứng minh mọi chuyện không có thật, không phải như vậy. Chú Út và Ngư Vi yêu nhau, câu nói đó, cho tới bây giờ chưa bao giờ lướt qua trong đầu hắn, những lời này thật vô căn cứ, hắn cảm thấy đó tuyệt đối không phải là chuyện có thể nói đùa. Tất cả mọi người trong nhà đang muốn đùa hắn, một trò đùa vô vị tột cùng, vì vậy ngay bây giờ hắn muốn lập tức vạch trần lời nói dối đó.

Bộ Huy lặng lẽ đi đến cửa phòng ông nội, cánh cửa chỉ khép hờ, hắn nghe thấy rất rõ từng câu từng chữ bên trong, giọng nói của chú Út truyền vào tai hắn: “Hơn mười tuổi cũng không phải phạm pháp, rốt cuộc có gì không thể chấp nhận ạ?”

“Anh là một người đàn ông gần ba mươi tuổi nên không có gì! Ngư Vi năm nay chỉ vừa lên đại học, có khác gì một đứa trẻ! Anh nói ra mà không biết xấu hổ sao? Anh nói với ta, anh và cháu gái đồng đội cũ của ta, một đứa trẻ, yêu nhau sao?” Âm thanh ẩn chứa đầy tức giận của ông nội truyền đến: “Bây giờ, trước hết anh phải thề với ta, anh không được hủy hoại con bé, làm bẩn sự trong sạch của người ta! Nếu anh muốn chơi đùa, thì đi tìm người nào phù hợp tuổi tác thích chơi bởi với anh, đừng có chạm tới Ngư Vi...”

“Ông lão, người nói càng lúc càng kỳ quái, con hủy hoại ai chứ? Con làm gì với bạn gái mình sao có thể nói là hủy hoại?” Giọng nói của Bộ Tiêu trầm thấp: “Con chưa nói sao ạ? Con rất nghiêm túc.”

Khoảnh khắc Bộ Huy nghe thấy những lời này, cảm giác còn tồi tệ hơn một chiếc xe tải nặng nghiền qua thân thể hắn, đến khi lấy lại được tinh thần, tất cả tóc gáy đều dựng lên, lỗ chân lông nổ tung, không rõ là tức giận hay đau khổ, là ngạc nhiên nghi ngờ hay tan vỡ sụp đổ, hắn căn bản không cách nào thừa nhận, chỉ thấy thân thể mình rơi vào đáy vực vỡ tan, tim cũng vỡ tan, tất cả mọi thứ trước mắt đều âm ỉ sụp xuống.

Cánh cửa kia chỉ khép hờ, hắn có thể mơ hồ nhìn thấy bóng người ở bên trong, sau đó còn nghe thấy giọng nói của Diêu Tố Quyên truyền đến, hắn chỉ thấy cánh cửa kia dần trở nên dày hơn nặng nề hơn, trĩu nặng như sắt, mà những người ngồi bên trong, tất cả đều không phải người hắn quen biết, mỗi một âm thanh đều nói ra những lời khiến hắn xa lạ đau đớn đến tận cùng.

Một câu hắn cũng không muốn nghe, hắn không sao hiểu được, càng không cách nào tin tưởng, vì vậy hắn bước từng bước hư ảo trở về phòng mình, đóng cửa lại, Bộ Huy ngồi xuống mép giường, nhất thời cảm thấy đầu óc mơ hồ trống rỗng.

Tình huống bây giờ là gì vậy, hắn chẳng qua chỉ đi đến nơi khác mấy ngày để thi đấu, sau khi trở về, Ngư Vi và chú Út của hắn đã yêu nhau? Hơn nữa, hai người bọn họ yêu nhau từ khi nào, chẳng lẽ từ trước kia, khi đi của Ngư Vi đến nhà gây chuyện, hai người bọn họ đã lén lút ở bên nhau?

Cảm giác bị phản bội điên cuồng bùng lên từ sâu trong lục phủ ngũ tạng, không cách nào dập tắt được lửa giận ngày càng dữ dội, phút chốc hắn không dám tin những gì đã xảy ra, cảm giác bị lừa dối xúc phạm bóp nghẹt trái tim khiến hắn không thể nào thở được.

Người mà từ đó tới giờ Ngư Vi vẫn giấu kỹ trong lòng chính là chú Út của hắn sao? Hình xăm của cô cũng liên quan đến chú ấy? Người mà cô luôn đợi chờ, kỳ thật không phải người đàn ông nào khác mà chính là chú Út? Cô hết lần này đến lần khác cự tuyệt hắn, trái tim sắt đá đến vậy, không chút thương xót tàn nhẫn phải sạch quan hệ với hắn, tất cả đều vì người trong tim cô là chú Út?

Bao nhiêu phần nộ giận dữ giờ biến thành đau đớn, loại đau đớn tận cùng này khiến toàn thân hắn rét run, răng đánh vào nhau lập cập, tim như bị cào xé máu tuôn đầm đìa. Hắn lấy điện thoại ra, nhìn hộp thư không có bất kỳ lời hồi âm nào, một lần nữa cảm nhận sâu sắc cô đối với hắn lạnh lùng và tàn nhẫn đến mức nào.

Cơn phần nộ trời dậy, hắn ấn số của Ngư Vi, từng âm thanh tút tút như từng nhát dao lẳng trì giầy vò hành hạ hắn, qua thật lâu thật lâu, cho đến khi đầu bên kia điện thoại vang lên âm thanh hắn rất quen thuộc.

“Alo?” Giọng nói của cô vẫn không thay đổi, sau tiếng ‘alo’ đó là sự im lặng đột ngột đầy gượng gạo, cô không nói lời nào...

Bộ Huy cảm thấy khi câu hỏi đó lấp bắp thoát ra khỏi miệng mình lẫn trong tiếng cấn răng nát vỡ, khiến cái âm thanh khàn khàn kia hoàn toàn không còn là của hắn nữa: “Cậu... cậu và chú Út của tôi ở bên nhau?”

Khi hỏi cô những lời này, trong lòng Bộ Huy mới mơ hồ cảm giác được một sự thật rằng giờ đây cô đã là bạn gái của chú hắn rồi.

Ngư Vi thoáng ngập ngừng, rồi chữ ‘ừm’ nhẹ nhàng kia truyền vào tai hắn, như thể sớm biết sẽ có một ngày hắn hỏi như vậy.

Bộ Huy lại chất vấn: “Hai người bắt đầu ở bên nhau từ khi nào?”

Ngư Vi nói ra cái thời điểm, chính là ngày thứ hai sau khi hắn rời khỏi đây, ngay sau đó cô cất lời dường như muốn nói điều gì, nhưng vừa nói ‘Thật ra tớ...’, đã bị Bộ Huy bắt ngừng ngắt ngang điện thoại.

Hắn không muốn nghe thêm chữ nào nữa, ngoại trừ ‘tớ xin lỗi’ ra cô không có bất cứ lời gì muốn nói với hắn, ngoại trừ nói rõ cô và chú Út đang ở bên nhau ra, cô chỉ có vắn vắn ba chữ đó, nhưng bất luận là câu nào hắn cũng không muốn nghe.

Hắn ngồi trên mép giường, hổn hển thở ra từng hơi nặng nề, cơ thể không ngừng run rẩy, lúc này điện thoại di động bắt đầu rung lên, Ngư Vi gọi lại cho hắn, xót xa thay đây là lần đầu tiên cô gọi cho hắn, vậy mà chỉ để giải thích cô và chú Út của hắn ở bên nhau. Hơn nữa, chỉ mới ngày thứ hai hắn không có ở đây, mà hai người bọn họ đã không kìm lòng được dây dưa với nhau rồi. Bộ Huy phần nộ ném điện thoại vào tường rơi xuống đất văng tung tóe.

Thật sự đủ rồi, hai người bọn họ âm thầm yêu nhau, vậy mà đến giờ hắn mới biết, chú Út đã ngã bài với ông nội, vậy mà đêm qua hoàn toàn không có ý định nói với hắn.

Hắn thích Ngư Vi lâu như thế, luôn kiên trì chưa bao giờ từ bỏ việc theo đuổi cô như thế, chú Út rõ ràng cái gì cũng biết...

Lửa giận và sự lạnh lẽo toàn thân cứ trỗi dậy, hai tầng băng hỏa đè ép hắn đến nghẹt thở, mọi cảm xúc của hắn như cheo leo trên bờ vực sụp đổ, hắn thật sự không chịu được nữa rồi. Bộ Huy gầm lên, vung tay hất hết mọi thứ trên bàn xuống đất, một khi cơn giận đã phá vỡ trói buộc lòng lộn thoát ra, Bộ Huy không còn khống chế được nó nữa, mọi thứ trên tủ sách bên cạnh cũng bị hắn hất tung xuống, tủ kính cũng bị ném vỡ.

Tiếng đập phá đồ đạc trong phòng Bộ Huy vang lên dữ dội, lầu trên lầu dưới đều nghe thấy rất rõ, tất cả mọi người trong nhà lập tức bị âm thanh hỗn loạn đó thu hết sự chú ý, Bộ Tình Sinh và Phần Thanh hấp tấp chạy lên lầu, Diêu Tổ Quyên cũng đã từ phòng ông cụ chạy đến, đứng trước cửa phòng con trai, sắc mặt đầy lo lắng gõ cửa: “Tiểu Huy, con đang làm gì bên trong đó? Có chuyện gì thì ra ngoài nói nào!”

Không có câu trả lời nào đáp lại, âm thanh đập đồ bên trong không ngừng vang lên, có thể nghe thấy cơ hồ tất cả mọi thứ trong phòng đều đã bị đập nát.

Ba người đứng ngoài cửa rồi bởi, lo lắng không yên, đúng lúc này, một dáng hình cao lớn từ hành lang bên kia đi tới, Bộ Tiêu đứng trước cửa nhìn Diêu Tổ Quyên nói: “Để em vào.”

Diêu Tổ Quyên quay lại nhìn thấy vẻ mặt của lão Tứ, bất giác tim loạn lên như cuộn len rồi bởi. Cho tới giờ bà chưa bao giờ thấy nét mặt anh nghiêm túc đến vậy, nhưng tình huống trước mắt này, nhìn thấy tiểu Huy đau khổ như thế, ngay bản thân bà cũng không biết phải nói gì với anh...

Bộ Tiêu đứng trước cửa khẽ thở ra một hơi, gõ lộc cộc mấy cái, trầm giọng nói: “Mở cửa đi, là chú.”

Có lẽ vì nghe thấy âm thanh của Bộ Tiêu, mọi tiếng động bên trong đột nhiên im bất, sau một khoảng thình lạng ngọt ngào đến mức khiến người ta ngừng thở, phía sau cánh cửa truyền tới tiếng bước chân, sau đó cửa phòng bị Bộ Huy hung hăng giật mạnh ra.

Ánh nắng trong phòng bất ngờ tràn ra ngoài khe cửa khiến mọi người nheo mắt lại, bên trong là một mảnh hỗn độn như vừa có cơn bão quét qua. Bộ Huy xuất hiện sau cánh cửa, cổ áo bị giật lỏng, đầu tóc rối bởi, trong đôi mắt màu mực đậm chứa đầy oán hận, hung dữ chằm chằm nhìn Bộ Tiêu, vì kích động hắn cắn chặt răng, khóe miệng không khống chế được co rút lại, ngực dồn dập phập phồng tựa như chỉ một giây sau thôi sẽ bùng nổ vỡ òa.

Bộ Tiêu nhìn thấy trong đôi mắt hắn lóe lên những giọt nước mắt, khoảnh khắc đó, cổ họng anh như bị người ta cắt đứt, một chữ cũng không cất nên lời.

Bộ Huy vác ba lô lên vai, trừng mắt nhìn Bộ Tiêu, thô bạo hất mạnh vào bả vai anh một cái lướt người đi ra cửa. Bộ Tiêu thấy cháu mình muốn tông cửa xông ra, theo bản năng duỗi tay kéo hắn lại, nghiêm túc hỏi: “Cháu đi đâu?”. Khoảnh khắc anh nắm lấy cánh tay Bộ Huy, Bộ Huy rút cuộc đã không thể nào khống chế được nữa, tất cả phần nộ tức giận bùng lên, hắn xoay người, đâm thẳng vào mặt anh.

Bên cửa vang lên tiếng hoảng hốt nén đục, Bộ Tiêu bị Bộ Huy đâm một cú rất mạnh, mọi chuyện xảy ra quá bất ngờ khiến Bộ Tĩnh Sinh bỗng chốc không kịp phản ứng, đến khi khôi phục lại tinh thần, vội chạy tới phía sau giữ chặt con trai mình.

“Chú biết, rõ ràng chú biết tôi thích Ngư Vi, chú còn xuống tay với cô ấy!” Bộ Huy lại đâm một cái về phía chú mình, bị Bộ Tĩnh Sinh túm ra sau, nhưng hắn không hề giận chút nào, mà ngược lại bao nhiêu khó chịu, chua xót khổ sở đều trào ra, nước mắt tràn mi hắn bật khóc: “Vì sao chú lại tranh giành với tôi? Chú không biết cô ấy quan trọng với tôi đến mức nào sao? Tôi luôn nâng niu cô ấy, đến chạm cũng không dám chạm vào... Chú Út, từ nhỏ tới lớn, người tôi tin tưởng nhất là chú, chú lại đối xử với tôi như vậy! Chú căn bản không phải là chú Út của tôi!”

Bộ Tiêu bị hắn đâm một cú rất mạnh, biết rõ đến đi ngủ vẫn sẽ rất đau, nhưng thậm chí tư cách để đau anh cũng không có, anh tựa người vào vách tường phía sau chậm rãi đứng lên, lúc cúi đầu, những giọt máu lách tách rơi trên mặt đất, anh đưa tay quệt ngang, khắp mu bàn tay toàn một màu đỏ, khoang mũi và vòm miệng tanh nồng mùi máu.

Anh đứng vững lại, đồng tử đen sâu nâng lên nhìn thấy tiểu Huy đang khóc, ánh mắt anh bỗng chốc không còn là của anh nữa, không còn là ánh sao lấp lánh trong đêm mà ngày càng chìm vào bóng tối, tinh mạch đến chết lặng. Anh lặng lẽ nhìn Bộ Huy khóc trong giây lát, rồi đột nhiên nhận ra cái người trước mặt này không phải là người anh có thể gây tổn thương thêm nữa, cuộc đời này của hắn đã phải chịu một nỗi đau chưa từng xóa nhòa...

Bộ Tiêu trầm mặc thật lâu, nhúu mày khàn giọng nói: “Có thể vào phòng nói chuyện với chú mấy câu không?”

Hốc mắt Bộ huy đỏ hoe, nghe chú mình nói thế, đột nhiên giấy dựa bút ra khỏi tay Bộ Tĩnh Sinh, lạnh lùng nói: “Nói cái gì? Đời này, tôi không muốn gặp lại chú nữa.”

Bộ Huy ném lại câu này rồi xoay người đi xuống lầu, không thềm để ý tới âm thanh Diêu Tổ Quyên đang gọi mình, hắn giơ cánh tay lên điên cuồng lau sạch nước mắt trên mặt, hít hít mũi, bước thật nhanh ra khỏi nhà.

Bộ Tiêu tựa vào tường, rít chặt cánh môi đang rách da chảy máu, ánh mắt dường như vẫn còn sống nhưng tựa như đã chết mất rồi, anh dùng đầu lưỡi liếm vết máu, cúi đầu nhìn vạt trước chiếc áo sơ mi trắng đã nhuộm đỏ một mảng. Lúc này, ông cụ Bộ ngồi trên xe lăn ra khỏi phòng, cách nửa hành lang nhìn anh mắng chửi: “Anh rút ra ngoài cho ta! Trong nhà không phải là nơi để đánh nhau, muốn đánh ra ngoài đánh. Anh bảo ta phải nói tốt cái gì cho anh đây?! Tranh giành bạn gái với cháu mình, còn đánh nhau hả? Ta không có đứa con bất hiếu như anh!”

Bộ Tiêu tựa như hững hờ thu ánh mắt lại, đưa tay lau vết máu, trên mặt lại treo lên nụ cười như có như không, nhưng chỉ một giây ngắn ngủi sau, bản thân anh cũng cảm thấy cái cười chua chát này không đúng lúc, sắc mặt dần ảm đạm nhúu mày đi xuống lầu.

Ba người còn lại đang đứng cạnh cửa không biết phải làm gì, hôm nay trong nhà xảy ra quá nhiều chuyện, không ai biết phải đối mặt với tình trạng này thế nào.

Bộ Tiêu đi xuống lầu, bước ra cửa trước, con tai nhọn lại nhào tới nhảy lên chân anh, ánh mặt trời bên ngoài rất tươi sáng chẳng hề giống nỗi lòng anh, anh đưa tay lấy áo khoác, lúc cầm chìa khóa xe vừa ngắt đầu lên nhìn thấy người đang đứng trong sân kia, bất giác sửng sốt.

Ngư Vi xuất hiện trong sân, mái tóc dài đen nhánh lòa xòa, dường như cô đã vội vã chạy từ nơi nào đến, vẫn còn đang thở hồng hộc đi về phía cửa chính, lúc này cô cũng ngược mắt lên, nhìn thấy anh cô nhất thời ngây ngốc tại chỗ, vẻ mặt sửng sốt mở to hai mắt.

Cảm giác như lâu lắm rồi không được gặp cô, lúc này đây bao nhiêu áp lực mệt mỏi đều được ép xuống, giây phút nhìn thấy cô xuất hiện trước mặt mình, Bộ Tiêu cảm thấy dường như đã trôi qua mấy đời, ở bên cô, rốt cuộc anh đã có thể hít thở lại.

“Trong nhà hơi loạn, để anh đưa em về.” Bộ Tiêu chẳng chút nghĩ ngợi bước về phía Ngư Vi, nhìn cô nhàn nhạt mỉm cười.

52. Chương 52

Đau hay không không quan trọng, chỉ là rất nhớ em...”

Xuyên qua bóng cây và những cành lá đang lay động trong sân, chỉ nhìn thoáng qua Bộ Tiêu từ phía xa kia, Ngư Vi biết đã xảy ra chuyện gì.

Đêm qua, sau khi bữa tiệc kết thúc cô được lái xe đưa về, anh và cô chỉ nói chuyện với nhau mấy câu ngắn ngủi qua điện thoại rồi bỗng dưng anh biến mất. Sáng sớm nay, cô đã bắt đầu gọi cho anh, nhưng không nhận được bất cứ hồi âm nào, Ngư Vi mơ hồ nghĩ rằng anh đã về nhà nói rõ mọi việc với ông cụ.

Bộ Tiêu cứ tự mình gánh vác hết mọi thứ, nhưng chuyện này, rõ ràng cô phải ở bên anh cùng nhau đối mặt với mọi chuyện.

Vừa rồi, cô đang tự học trong thư viện đại học G thì nhận được điện thoại của Bộ Huy, nhìn hiển thị số điện thoại của người gọi đến, cô lấy lại bình tĩnh, chuẩn bị sẵn mọi tình huống trong đầu mới nhận cuộc gọi. Quả nhiên, hần gọi đến để xác nhận xem có phải cô và chú Út của hần đang ở bên nhau không. Ngư Vi vừa mới mở miệng trả lời ‘ừm’ một tiếng, những lời muốn giải thích chưa kịp nói ra, cuộc gọi đã bị Bộ Huy cắt ngang.

Sau đó, cho dù cô gọi thế nào hần cũng không nghe máy, Ngư Vi biết chuyện này không ổn rồi, cô bồn chồn lo lắng không thể nào ngồi yên trong thư viện, liền chạy ra ngoài gọi xe tới Bộ gia.

Đi tới khoảng sân nhỏ sau cánh cổng, Ngư Vi nhìn thấy Bộ Huy từ trong nhà đi ra, cô thoáng sửng sốt, cô thật sự không nghĩ mọi chuyện lại ầm ĩ tới mức này.

Hốc mắt Bộ Huy đỏ hoe, đầu tóc rối bời, cổ áo xốc xếch, tâm trạng nhìn qua vô cùng tồi tệ, dường như hần đã khóc. Quả nhiên khoảnh khắc nhìn thấy Ngư Vi, sau một giây hoảng hốt ngắn ngủi, hần lộ ra vẻ mặt cô chưa từng thấy bao giờ, trong con người đó đầy đau đớn bị thương, còn có cả oán hận trách hờn, rất nhanh sau đó hần đã dời tầm mắt đi.

Thấy hần lướt qua mình, tìm Ngư Vi như bị rét lạnh phủ xuống, lúc này đây cô mới ý thức được mọi việc nghiêm trọng đến mức nào, Ngư Vi duỗi tay ra chụp cánh tay hần lại: “Bộ Huy, cậu có thể khoan đi được không, tớ có lời muốn nói với cậu.”

Bộ Huy bị cô túm lấy cánh tay, nhất thời như bị điện giật, liềm giựt nhanh ra khỏi tay cô, trước khi đi ném lại một câu: “Tôi không muốn nhìn thấy cậu nữa.”

Thấy hần sải bước rời đi, Ngư Vi vội đuổi theo, nhưng phía đằng xa trên đường núi bỗng xuất hiện một chiếc xe thể thao lao tới, tốc độ rất nhanh, thắng kết một cái dừng lại trước mặt Bộ Huy, Bộ Huy không thèm nói gì nhảy lên xe bạn mình, nghênh ngang rời đi.

Kỳ thật, cô đã sớm chuẩn bị tâm lý, sau khi biết rõ chuyện của cô và Bộ Tiêu, chắc chắn hần sẽ vô cùng chán ghét phải nhìn thấy cô, dù sao hần đã theo đuổi cô lâu như vậy, tuy sau này đã từ bỏ, nhưng nhanh như thế cô và chú hần đã ở bên nhau, có lẽ Bộ Huy sẽ cảm thấy cô là đứa con gái thích đùa bỡn tình cảm người khác, một đứa chẳng ra gì.

Nhưng cô chưa từng nghĩ, Bộ Huy sẽ bất mãn đến vậy, tâm trạng không ổn định tới mức không kiểm soát được, hơn nữa còn trút giận lên Bộ Tiêu. Cái thời khắc Ngư Vi nhìn thấy Bộ Tiêu từ trong cửa bước ra, cô thấy tim mình như bị xoắn chặt, chỉ có thể mở to mắt sửng sờ tại chỗ, bất giác không thể mở miệng nói được gì.

Bộ Tiêu bị đánh, hiển nhiên là bị Bộ Huy đánh, một vết bầm nơi má trái, mũi và miệng đều là máu, thậm chí ngay cả vạt trước chiếc áo sơ mi trắng cũng nhuộm đỏ một mảng, anh cầm áo khoác chậm rãi bước tới, khoảnh khắc nhìn thấy cô, trên khuôn mặt lại hiện lên nụ cười quen thuộc, nhưng những vết thương trên khuôn mặt khiến cho tia cười đó có vẻ một mội khôn cùng.

“Trong nhà có chút lộn xộn, anh đưa em về.” Bộ Tiêu nhíu mày đi đến bên cạnh cô, cô đau lòng hít một hơi thật sâu, anh ôm lấy bờ vai cô đi về phía xe của mình.

Sau khi ngồi vào xe rồi, Ngư Vi vội vàng mở túi xách lấy khăn giấy đưa qua cho anh, Bộ Tiêu lau lên vết thương, dùng giấy chặn mũi lại, một hồi lâu sau máu mới ngừng chảy.

Nhìn đồng khăn giấy nhuộm đỏ máu đó, Ngư Vi vừa tức giận vừa đau lòng, giọng nói cũng trở nên lạnh lẽo: “Anh bị đánh đến thế này, vì sao không ai quan tâm anh hết?”

Tốt xấu gì cũng phải giữ anh ở nhà cầm máu, bôi chút thuốc, Bộ Tiêu đã bị thương đến vậy, tại sao mọi người trong nhà đều không thèm để ý, anh phạm phải tội ác gì tày trời hay sao, mà lại bị đối xử lạnh lùng như thế? Ngư Vi càng nghĩ càng giận, lẽ nào chỉ vì anh và cô yêu nhau mà phải gánh cái tội này, không có người nào đứng về phía anh, ủng hộ anh?

“Không có gì đâu,” Bộ Tiêu cho tới giờ chưa từng thấy vẻ mặt Ngư Vi lạnh lùng như thế, anh vội dỗ dành, giọng điệu làm nũng quần người: “Không phải em đến quan tâm anh sao? Còn cần người khác làm gì...”

Ngư Vi quay mặt sang, hai người nhìn vào mắt nhau, cô cố hết sức tự nhủ mình hãy bình tĩnh, bình tĩnh lại. Nhưng nhìn thấy vết thương trên gò má anh thật sự khiến cô đau lòng, khó chịu đến bức bối, cô nghiêng người qua, đưa tay vuốt ve khuôn mặt anh, nhíu chặt mày hỏi: “Đau lắm không anh?”

Bộ Tiêu bỗng cảm thấy nhẹ nhõm hơn rất nhiều, tất cả những mệt mỏi khổ sở của ngày hôm nay dường như hoàn toàn biến mất, anh mỉm cười, cầm bàn tay đang dịu dàng chạm vào vết thương của mình, điềm tĩnh nói: “Có gì mà đau? Trước kia anh bị người ta chém suýt chết còn không sao, em đừng tức giận, vì anh thật sự đáng bị ăn đòn nên trong nhà mới không ai hỏi tới...”

Ngư Vi khẽ sát lại gần anh, hai người nhìn nhau thật lâu, sau đó anh nâng bàn tay cô lên, nhẹ nhàng hôn xuống. Anh ngược đôi mắt sáng lấp lánh, giọng nói hiếm khi nghiêm túc: “Đau hay không không quan trọng, chỉ là rất nhớ em... Nghĩ tới, nếu có thể ăn với em một bữa cơm, ôm em ngủ một lát, nghỉ ngơi một chút thì thật tốt.”

“Vậy thì về nhà em đi ạ.” Ngư Vi vội nói.

Ngày hôm đó, trên đường về nhà Ngư Vi, không khí trong xe chưa bao giờ trầm mặc và yên tĩnh đến vậy. Ngư Vi biết Bộ Tiêu mệt mỏi, anh lái xe với vẻ mặt rất nghiêm túc, sườn mặt nghiêng chẳng chút nét cười, tâm trạng anh không tốt, khiến toàn thân như bị bao phủ bởi cảm xúc chán chường mệt mỏi.

Sao Ngư Vi lại không hiểu cảm nhận của anh, vì vậy cô im lặng không nói gì, một câu cũng không hỏi, để anh có một không gian riêng nghỉ ngơi hít thở, được yên lặng đắm chìm vào những suy nghĩ của mình. Đến nhà cô, Bộ Tiêu ngồi trên sofa hút thuốc, cô vào phòng lấy hộp thuốc ra lau sạch vết máu trên mặt anh, dùng một cái tăm bông nhỏ bôi thuốc lên vết thương, thu dọn quần áo bẩn anh đã cởi ra, lấy cho anh một bộ quần áo mới trước đó anh đã để lại, rồi đi lấy chăn bảo anh nằm xuống sofa ngủ một lúc.

‘Tít’ Ngư Vi mở điều hòa lên, chỉnh nhiệt độ thích hợp rồi đi vào bếp nấu cơm, sau khi đóng cửa lại, cả phòng khách chỉ còn một mình Bộ Tiêu.

Trong căn phòng mờ tối, trên người anh phủ tấm chăn của cô, mùi hương dịu dàng cơ thể cô và mùi thuốc mỡ hòa quyện vào nhau phảng phất nơi đầu chóp mũi là liều thuốc an thần tốt nhất trên đời, Bộ Tiêu nằm trên sofa, cảm thấy cuộc đời anh chưa bao giờ bình yên đến vậy.

Anh thật sự ngu ngốc lại còn chủ nghĩa đàn ông, ngông cuồng nghĩ rằng đàn ông phải gánh vác tất cả cho người phụ nữ mình yêu, kết quả biến thành cục diện bế tắc như hiện giờ, mọi chuyện đều bị anh phá hỏng, sự kiêu ngạo và tự phụ của anh không chỉ làm tổn thương tiểu Huy mà còn tổn thương chính mình, cuối cùng còn phải đến nơi này tìm sự an ủi nơi cô.

Rốt cuộc cô có phải là một thiếu nữ chỉ vừa mười tám, đôi mươi không? Có cô gái nào ở lứa tuổi của cô mà giống như lão cán bộ thế này?

Anh bắt đầu khao khát và ham muốn cái cảm giác được ỷ lại vào cô, cô không bao giờ nóng nảy xốc nổi, cũng không dẫn vật giày vò, cứ lặng lẽ ở đó thanh thản và điềm tĩnh còn chăm sóc lo lắng cho anh. Ngay cả căn phòng của cô cũng mang lại cho người ta cảm giác mềm mại và tĩnh lặng hết như cô vậy, tựa như

lúc này anh nằm trong phòng khách yên tĩnh và ấm cúng, bên tai mơ hồ truyền đến âm thanh nấu ăn trong bếp, cả người cuộn trong chiếc chăn ấm áp...

Bộ Tiêu nằm trên sofa, trong ánh sáng mờ ảo thầm cười giễu mình, bởi vì đúng lúc này bụng anh rất theo kịp hoàn cảnh mà ừng ực sôi lên, cả ngày chẳng ăn gì cũng không thấy đói, bây giờ vừa làm tổ trong nhà cô một lúc, mà bụng đã dán vào lưng réo ầm.

Anh chỉ ao ước cả đời mình được trôi qua trong những khoảnh khắc thế này, bị tổn thương có người bồi thuốc, lúc bụng đói có ai đó nấu cho mình ăn, những khi anh hồ đồ phạm phải sai lầm, có người vì anh đau lòng, vì anh tức giận, cùng anh vượt qua những khó khăn

Bộ Tiêu ngồi dậy vén chăn ra, đứng lên đi tới phòng bếp, bóng hình uyển chuyển dịu dàng mơ hồ sau tầng kính mờ kia dần hiện rõ trong mắt khi anh kéo cánh cửa ra. Hình ảnh vô cùng chân thật in sâu vào đáy mắt anh, là bóng lưng Ngư Vi đang nấu cơm cho anh ăn.

Bất luận phải trải qua khó khăn trắc trở gì, bất luận có bao nhiêu người phản đối, Bộ Tiêu cảm thấy có thể ở bên cô, dù chỉ một giây ngắn ngủi, anh cũng muốn tạm quên hết tất cả, chỉ muốn quý trọng và tận hưởng những giây phút này.

Đèn phòng bếp đang được bật sáng, tỏa ra ánh vàng ấm áp, nồi cơm điện vừa vặn bật nút nhảy lên, nôi đất nhỏ hầm súp phát ra âm thanh sôi ừng ực, hương cơm chín lan tỏa khắp phòng, Ngư Vi đang thả rau vào nước sôi, bất ngờ bị Bộ Tiêu dịu dàng ôm chầm từ phía sau.

“Ah?” Ngư Vi ngạc nhiên, động tác dừng lại: “Không ngủ sao anh?”

Hai cánh tay Bộ Tiêu từ phía sau vòng qua ôm chặt thắt lưng cô, cằm anh tựa lên bờ vai nhỏ nhắn, hít thật sâu mùi nước hoa nơi gáy cô, ôm cô thật lâu thật lâu, mãi đến khi hơi ấm của hai người hòa quyện vào nhau, bệnh điên của anh lại tái phát, trầm giọng thì thầm bên tai cô: “Bảo bối, sinh con cho anh đi...”

Ngư Vi thấy anh nghẹn cả buổi trời, giờ nói ra lại là câu điên khùng này, thở dài, sau đó nghe thấy anh tiếp tục diễn giải cho cái lời điên khùng đó: “Bụng lớn như quả bóng rồi đưa em về nhà, mọi người hết nói.”

“Anh chỉ có ý tưởng này thôi à?” Ngư Vi quả thật không còn gì để nói, rốt cuộc đã hiểu được vì sao anh nói mình đáng bị ăn đòn, mọi chuyện đã âm ỉ tới mức này mà anh còn có tâm tư nói đùa: “Anh cứ khẳng khẳng một mình gánh vác hết mọi chuyện, giờ thành ra thế này, anh vẫn chưa nghĩ nguyên nhân tại sao ạ.”

Bộ Tiêu bị cô lên lớp rồi, dở khóc dở cười đứng thẳng người dậy, buông lỏng tay ra, đi qua tựa vào bồn rửa, thật ra anh vốn chẳng nghĩ gì tới câu nói đó, nhưng khi ôm cô trong lòng bất giác muốn chiếm hữu cô hoàn toàn, dùng biện pháp ngang ngược nhất, nhanh nhất và khả thi nhất tha cô về động hồ ly, không cần quan tâm đến cảm nhận của bất cứ người nào.

Tuy nhiên, đó chỉ là suy nghĩ mà thôi, Bộ Tiêu bị những câu tiếp theo của Ngư Vi kéo trở về với tình trạng rối rắm hiện tại.

“Em sẽ giải thích rõ ràng với Bộ Huy, cậu ấy không nên trách anh, anh chưa bao giờ tranh giành với cậu ấy thứ gì, là em tỏ tình với anh trước, đợi khi cậu ấy biết rõ rồi sẽ hiểu cho anh, thế nên anh đừng một mình ôm đồm hết mọi chuyện nữa, có những điều anh nói với cậu ấy không có tác dụng như chính em nói ra.” Ngư Vi vừa nấu cơm, vừa nói rất rành mạch và gãy gọn: “Đợi mấy hôm nữa cậu ấy bình tĩnh lại rồi, em sẽ đi tìm cậu ấy, chắc chắn cậu ấy sẽ chấp nhận được thôi, dù sao cậu ấy vốn đã từ bỏ không theo đuổi em nữa...”

“Thật ra nó không có bỏ cuộc...” Bộ Tiêu thở dài, lúc này mới nhớ ra cô còn chưa biết chân tướng sự việc, đành phải đem chuyện ‘lạt mềm buộc chặt’ nói cho cô nghe.

Ngư Vi tròn xoe hai mắt, rốt cuộc cũng đã hiểu vì sao hôm nay Bộ Huy lại phản ứng mạnh như vậy, còn ra tay với Bộ Tiêu, một số chuyện xảy ra như trời xui đất khiến, cứ chất chồng lên nhau rồi dẫn tới hiệu ứng domino như hiện giờ.

Nếu như Bộ Tiêu không đề xuất ý tưởng ‘lạt mềm buộc chặt’, Ngư Vi sẽ không hiểu nhầm là Bộ Huy đã bỏ cuộc, chẳng chút nghĩ ngợi liền đi tìm Bộ Tiêu tỏ tình, tỏ tình thành công rồi còn không tiêm cho hắn liều thuốc dự phòng; và nếu như cái ngày hôm đó, Bộ Huy không đến thành phố khác thi đấu, hai người bọn

họ cũng không thể nào giấu diếm hẳn lâu như thế; rồi cứ cố ý đứng vào hôm nay khi Bộ Tiêu đang ngả bài với ông cụ, hẳn lại đột nhiên xuất viện về nhà, lại nghe thấy từ miệng người khác, chắc chắn rất khó chấp nhận...

Bây giờ, nhìn từ góc độ của Bộ Huy, quả thật đúng là hai người bọn họ đã vụng trộm yêu đương sau lưng hẳn, nhưng thật ra từ trước đó rất lâu rồi, cô và Bộ Tiêu vẫn luôn nghĩ về nhau.

Chưa nói đến ai đúng ai sai, mỗi người đứng ở vị trí và góc độ của mình đều có lập trường, cảm nhận riêng, rồi căn cứ theo hoàn cảnh đó mà làm ra những chuyện bản thân không thể kiểm soát. Chuyện này chỉ có thể đợi đến khi thời gian đem đến cho mọi người một cơ hội, có thể cùng nhau ngồi xuống giải thích mọi chuyện rõ ràng.

Tối đó, Bộ Tiêu ăn cơm ở nhà Ngư Vi, lại gọi cho Bộ Huy rất nhiều cuộc nhưng vẫn không có người bắt máy. Bộ Tiêu lo lắng cho cháu mình, chỉ có thể vội vã chạy về nhà tìm chị dâu cả nói chuyện tìm biện pháp, nếu vẫn không liên lạc được thì sẽ đến trường học tìm thử xem sao.

Mãi cho đến buổi tối, trước khi đi ngủ Ngư Vi vẫn nghe nói chưa tìm thấy Bộ Huy, ai gọi điện cũng không bắt máy, mọi người trong nhà đều lo lắng hẳn gặp phải chuyện gì, cô suy nghĩ một lúc, rồi lấy điện thoại nhấn số của hẳn, gọi đến năm lần nhưng đáp lại đều là tiếng títt títt báo chờ, cuối cùng đành phải tắt máy, xoay người đi ngủ.

Bộ Huy nhìn vào màn hình di động bề nổi, giữa các vết nứt màu đen liên tục nhấp nháy cái tên đó, hẳn nhìn nó lóe sáng lên trong bóng đêm rồi vụt tắt, một lần lại một lần, rốt cuộc cũng không còn bất kỳ động tĩnh gì nữa. Hẳn ngẩng đầu lên, những ngọn đèn trên tầng năm kia đã phụt tắt, phòng của Ngư Vi chìm vào một mảnh đen nhánh, mảnh đen đó hờ hững buông dài từ cửa sổ phòng cô đến trước mặt hẳn, rồi chôn vùi hẳn vào bóng đêm.

Bộ Huy vẫn ở cái nơi mà lần trước hẳn đã ngồi nhìn lên phòng cô suốt một đêm khi bị cô từ chối. Lúc này đây, không có ai bên cạnh hẳn, bộ dạng hiện giờ của hẳn khó coi đến mức hẳn không muốn bị bất cứ ai nhìn thấy, cả điện thoại gọi đến hẳn cũng không muốn nghe.

Những phần nộ và giận dữ lúc chiều không còn chiếm giữ, hành hạ hẳn đến tột cùng nữa; bởi vì lúc này đây hẳn mới phát hiện ra, có một loại cảm giác còn đau đớn khổ sở gấp trăm lần, đó chính là ‘đau lòng’.

Hẳn ngồi dưới nhà cô, không thể lên lầu nói chuyện với cô cũng không muốn nói, nhưng hết lần này tới lần khác trong lòng hẳn luôn nghĩ, cô giờ đã là bạn gái của chú Út, cả đời này hẳn mãi mãi không bao giờ đuổi kịp cô nữa rồi, cô đã có người khác, một lần nghĩ là một lần hẳn nhận hết giày vò.

Bộ Huy nghĩ mãi không ra, vì sao những gì hẳn cho là tốt đẹp nhất, hẳn trao hết cho cô, cô lại xem như vô hình, hẳn chỉ đơn thuần muốn đối xử thật tốt với cô. Nhưng đến khi hẳn hiểu ra rồi, hẳn lại không cách nào tiếp nhận.

Cô không làm sai điều gì cả, chỉ là trái tim cô không có hẳn mà thôi.

53. Chương 53

“Cho dù cảm thấy có lỗi, nhưng tham muốn chiếm giữ vẫn còn đó.”

Đêm hôm đó, Bộ Tiêu lái xe bên ba suốt cả đêm.

Sau khi ăn cơm tối xong từ nhà Ngư Vi đi ra, việc đầu tiên anh làm là về nhà thu dọn tàn cuộc, đến nhà rồi mới nhận ra không có ai muốn để ý tới mình.

Phòng của tiểu Huy đã dọn dẹp xong, ông cụ vẫn còn đang giam mình trong phòng không muốn xuống nhà ăn cơm, nói tức no bụng rồi. Điều Tổ Quyên sốt ruột lo lắng đến sứt đầu mẻ trán gọi điện khắp nơi tìm tiểu

Huy, thấy anh về cũng không rảnh để nói chuyện. Đến giữa khuya vẫn không liên lạc được với tiểu Huy, Bộ Tiêu khoác áo vào nói muốn đến trường học tìm hấn nhưng bị Bộ Tĩnh Sinh ngăn lại.

“Lão Tứ, chú đi tìm thì có ích gì, hiện giờ người hấn không muốn nhìn thấy nhất chính là chú.” Một câu nói đó của anh cả, khiến Bộ Tiêu cảm thấy như có ba nhát dao lạnh lèo cằm phập vào tim mình, mà câu tiếp theo của ông đã trực tiếp đánh thẳng anh xuống địa ngục: “Con tôi, tôi tự tìm.”

Chiếc áo khoác vừa mặc hồ một nửa, Bộ Tiêu đứng trước cửa cầm chìa khóa xe trên tay, nửa cơ thể hòa vào ánh sáng trong phòng, nửa còn lại chìm vào bóng tối mịt mờ trong sân. Trong phòng khách, sắc mặt vợ chồng lão Tam cũng biến đổi. Diêu Tổ Quyên nghe thấy mấy lời này cuối cùng cũng bộc phát đập một cái lên người Bộ Tĩnh Sinh: “Anh nói vậy là có ý gì? Có còn là người một nhà không? Phải nhìn thấy người khác khó chịu mới hài lòng sao? Bình thường sao không thấy anh để tâm đến con trai như thế, anh vào phòng niệm Phật của anh đi!”

Bộ Tĩnh Sinh bị vợ mắng lập tức cờ im trống lặng, đứng trơ tại chỗ không nói gì. Lúc chị dâu cả đi lên lầu, đưa lưng về phía mọi người nhưng không nhìn được bật khóc nức nở. Phần Thanh nhìn thấy tình cảnh này, không hiểu sao mọi chuyện bỗng trở nên âm ỉ như vậy, cũng vội vàng đi theo lên lầu khuyên nhủ.

Bộ Tiêu gom hết hình ảnh này vào trong mắt, chỉ có thể khoác chiếc áo đen kia lên, lấy từ túi quần ra điều thuốc, đưa lên miệng châm lửa rồi im lặng băng qua bóng đêm đen kịt trong sân đi về phía xe của mình.

Trong đêm khuya, đường núi chảy tràn một bóng đen dày đặc. Khi xe tiến vào nội thành, điện thoại của Bộ Huy vẫn không gọi được, không phải đường dây bận mà là không có người bắt máy. Kỳ thật mọi người trong nhà lo lắng cho Bộ Huy không phải không có lý do, tính tình của tiểu Huy quá rần rởi và nóng nảy, bị kích động không biết sẽ làm ra những chuyện gì, nhưng nếu như đêm nay hấn xảy ra chuyện thì bản thân anh không bao giờ có thể gánh vác nổi.

Bộ Tiêu đi tới bên dưới ký túc xá của Bộ Huy tìm người quản lý, đi vào trong hỏi mấy người bạn cùng phòng với cháu trai, không ai biết hành tung của hấn, anh lại hỏi số điện thoại của mấy người bạn học chung với Bộ Huy, gọi cho từng người một nhưng tin tức vẫn ngút ngàn.

Một đêm đằng đằng dài tựa vô tận, Bộ Tiêu đậu xe ở trước cổng đại học G, ngoài hút thuốc ra anh không còn biết phải làm gì, lần khói thuốc lượn lơ nơi kẽ tay, anh lại bắt đầu nhớ đến cái cảm giác bình yên và nhẹ nhõm khi ở nhà Ngư Vi...

Gần bốn giờ sáng, Bộ Tiêu lái xe đến dưới lầu nhà Ngư Vi, anh không có ý định lên nhà mà chỉ muốn ở nơi gần cô một chút, nếu nhận được tin tức của tiểu Huy cũng có thể đi tìm ngay.

Nhưng khi lái xe vào khu chung cư, trong ánh đèn pha của ô tô, từ phía đằng xa anh nhìn thấy bóng lưng cao gầy đó đang ngồi cạnh bồn hoa, Bộ Tiêu lập tức dừng xe lại, tắt đèn đi.

Anh gọi điện thoại cho Diêu Tổ Quyên báo đã tìm được tiểu Huy để mọi người trong nhà yên tâm, sau đó anh ngồi trong xe do dự không biết có nên đi xuống nói chuyện với cháu trai không.

Cuối cùng anh quyết định bất động cứ nhìn hấn từ xa thế này, anh cả nói không sai, hiện giờ người Bộ Huy không muốn nhìn thấy nhất chính là anh, anh mà đi tới nói chuyện với hấn, không chừng hấn sẽ lập tức bỏ đi, thậm chí lại nổi giận lần nữa.

Cả đêm, Bộ Tiêu ngồi trong xe, cứ như vậy nhìn Bộ Huy lặng lẽ ngồi đó, rốt cuộc anh đã thật sự cảm nhận được tâm tư của hấn dành cho Ngư Vi, giữa hấn và anh không thể nói ai nhiều ai ít, nhưng giờ khắc này hấn nhất định đau đớn hơn anh.

Anh bị thương còn có người bồi thuốc, Bộ Huy giờ cũng đang bị tổn thương nhưng lại không có ai bên cạnh.

Ánh sáng lơ mơ của buổi bình minh đã bắt đầu lấp ló nơi chân trời, cho đến khi cái bóng lưng chầm nhỏ kia trở nên rõ ràng hơn trong mắt, Bộ Tiêu chỉ muốn cầm dao đâm chính mình, đã rất lâu rồi anh không hút thuốc nhiều như thế, đợi đến khi đốt xong điếu cuối cùng, anh không thể làm gì khác là ngồi ngây người trong xe, cảm nhận sự áy náy đang chậm rãi lắng trì.

Áy náy cũng không còn cách nào, mọi việc đã đến nước này, Bộ Tiêu biết ngoại trừ sức mạnh của thời gian, không ai có thể giải quyết được.

Bầu trời đã sáng bừng rực rỡ, người trong khu chung cư lục tục nhiều hơn, mấy ông cụ bà bác đi ra ngoài tập thể dục. Bộ Tiêu nhìn thấy Bộ Huy ngồi suốt đêm cuối cùng cũng đứng dậy, nhưng hần không đi ra cổng cư xá, mà bước thẳng vào ngưỡng cửa lên nhà Ngư Vi.

Nhìn cháu trai biến mất sau cánh cửa, Bộ Tiêu nặng nề thở dài, không nói lời nào dứt khoát mở cửa xe theo hần đi vào.

Cho dù cảm thấy có lỗi, nhưng tham muốn chiếm giữ vẫn còn đó, Ngư Vi là người phụ nữ của anh, anh tuyệt đối không bao giờ vì áy náy mà buông tay nhường cô ...

Ngư Vi thức dậy rất sớm, mới hơn năm giờ sáng bỗng giật mình tỉnh giấc, cô nằm yên trên giường cố ép mình ngủ thêm lúc nữa, nhưng không cách nào chợp mắt được. Ngư Vi ngồi dậy đi vào phòng tắm rửa sạch sẽ rồi dọn dẹp nhà cửa.

Chẳng bao lâu nữa là đến Quốc khánh một tháng mười, Na Na sắp về nhà, Kỳ Diệu cũng trở lại thành phố G tìm cô, Ngư Vi tính dọn dẹp xong sẽ đi siêu thị mua ít thức ăn ngon chuẩn bị sẵn, đột nhiên chuông cửa vang lên.

Cô không nghĩ ngợi gì liền đi ra, mỗi ngày Bộ Tiêu đều tặng hoa cho cô, gió mặc gió mưa mặc mưa cứ sáng sớm là có nhân viên tiệm hoa đưa tới 99 đóa hồng đỏ, có điều đường như hôm nay đến hơi sớm?

Nhưng khi nhìn thoáng qua mắt mèo thấy người đang đứng bên ngoài, Ngư Vi rất ngạc nhiên, không phải nhân viên giao hoa, không ngờ Bộ Huy lại xuất hiện trước cửa nhà cô.

Cô thật sự không nghĩ Bộ Huy lại chủ động đến tìm mình, ngày hôm qua câu cuối cùng hần nói với cô là không bao giờ muốn nhìn thấy cô nữa... Ngư Vi không có thời gian nghĩ ngợi nhiều, dù sao hần đã mất tích cả đêm, cô có thể mượn cơ hội này để nói chuyện với Bộ Huy, hy vọng có thể giúp hần tháo gỡ khúc mắc.

Ngư Vi vội mở cửa ra, Bộ Huy giương mắt nhìn cô, khoảnh khắc đó cô không biết phải nói gì nên đứng sững người trong giây lát, nhưng cả hai đều không cảm thấy gượng gạo và khó xử như trong tưởng tượng, không có gì khác thường chỉ có sự im lặng trầm mặc. Bộ Huy không còn mất kiểm soát như hôm qua, Ngư Vi có thể cảm nhận được điều đó, lúc này đây toàn thân hần phủ đầy hơi thở mệt mỏi, sắc mặt nhợt nhạt đến dọa người.

“Tôi có thể vào không?” Hần trầm mặc thật lâu mới cất tiếng hỏi, giọng nói khàn đục.

Ngư Vi gạt đầu, để hần vào nhà rồi đóng cửa lại, cô đi vào bếp rót cho Bộ Huy ly nước ấm, nghe giọng của hần khàn như vậy, cần phải uống nước.

Bộ Huy bước vào trong, đập vào mắt là đôi dép nam đặt trước cửa ra vào; hần đi vào phòng khách, xuyên qua cửa kính có thể nhìn thấy bên ngoài ban công đang phơi chiếc áo sơ mi trắng của chú Út, dưới đất xếp đầy hoa hồng; đi đến sofa ngồi xuống, trên bàn trà có một cái gạt tàn, bên trong còn rất nhiều đầu lọc, bên cạnh là một hộp Lan Châu đen đỏ dang, khắp nơi đều là dấu vết cho thấy chú Út đã từng ở lại đây rất lâu.

Kỳ thật hần đã suy nghĩ suốt cả đêm, nghĩ thật kỹ tình huống hiện giờ, nhưng càng nghĩ hần càng không cách nào chấp nhận được.

Là bất kỳ ai cũng được, tại sao phải là chú Út? Cho dù là người đàn ông nào hần cũng có thể không thèm để vào mắt, nhưng hần gần như là đi theo đuôi chú Út mà lớn lên, khi còn nhỏ ý nghĩ duy nhất của hần là sau này sẽ trở thành một người đàn ông giống chú Út, cả thời kỳ trưởng thành của hần cũng đều bắt chước theo dáng vẻ của chú Út mà lớn lên. Ngư Vi và chú Út đều là những người vô cùng ý nghĩa đối với hần, không thể nào phân rõ được ai quan trọng hơn ai, vậy mà hai người bọn họ, lại yêu nhau.

Hần và chú Út tuy nói là chú cháu, nhưng thật ra không phải vậy, hai người cư xử với nhau như anh em bạn bè, nhưng lại có sự quan tâm chăm sóc của bậc trưởng bối dành cho con cháu. Từ nhỏ đến lớn, bất cứ chuyện gì của hần cũng đều có chú Út giúp gánh vác; hần gây họa có chú Út thu dọn tàn cuộc; muốn mua thứ gì trong nhà không cho phép, hần chỉ cần nói với chú Út, cho dù là trăng sao trên trời, chú ấy cũng sẽ tìm cách lấy cho hần. Người cha mỗi ngày ăn chay niệm phật kia của hần, cho tới giờ chưa từng chăm sóc hần, tất cả những kiến thức về giai đoạn trưởng thành cũng đều là chú Út dạy cho hần.

Nhưng người như vậy, lại yêu người con gái hấn thích nhất... Bộ Huy ngồi dưới lầu nhà Ngư Vi suy nghĩ suốt đêm, vốn dĩ trong lòng chỉ có chán ghét, thế nhưng cái cảm giác chán ghét đó dần biến thành một loại ‘chấp nhất’ cứng như đá tảng, bám rễ sinh trưởng bện chặt trong lòng hấn, không cách nào xóa bỏ, hấn hoàn toàn không thể chấp nhận, càng nghĩ càng không cách nào đối mặt.

Ngư Vi rót cho Bộ Huy ly nước ấm từ phòng bếp đi ra, lúc đưa cái ly qua cho Bộ Huy, cô thấy sắc mặt hấn trắng bệch không còn chút hồng hào nào, hấn ngồi yên lặng, buông rũ hàng mi không nhúc nhích.

Dáng vẻ của hấn bây giờ cô chưa từng thấy qua, Bộ Huy là người rất sĩ diện cũng rất thích thể hiện mình, nhưng lúc này đây hấn xuất hiện trong phòng khách nhà cô, dường như đã tháo bỏ tất cả che giấu và phòng bị, phơi bày ra những gì chân thật nhất.

Thời gian cứ trôi qua trong những tiếng tíc tắc của đồng hồ, hai người im lặng thật lâu, Ngư Vi đã nghĩ đủ thể nào cũng phải giải thích với hấn, nhưng câu đầu tiên hấn thốt ra khiến cô bất ngờ không kịp chuẩn bị.

“Cậu đã ngủ với chú Út tôi sao?” Bộ Huy yên lặng nhìn cô chằm chằm, âm thanh khàn đục hỏi.

Chỉ nhìn thoáng qua, hấn đã biết cô cố ý giữ xa khoảng cách giữa họ, sofa góc lớn như thế, nhưng cả cái góc nhỏ của nó cô cũng không ngồi, nhất định phải chuyển một cái ghế khác tới ngồi đối diện với hấn, hơn nữa trong phòng còn lưu lại rất nhiều dấu vết của chú Út, Bộ Huy đoán chắc chắn Bộ Tiêu đã ngủ lại nhà cô, đã ngủ lại không thể nào hai người không làm những chuyện...

Ngư Vi nghe thấy hấn hỏi vậy, sững sốt giây lát sau đó rũ mắt thừa nhận: “Ngủ.”

Hấn đi đến thành phố khác ven vện chưa đầy một tuần lễ, chú Út đã ngủ với người con gái hấn thích... loại chấp nhất cứng như đá tảng kia dường như càng ép chặt hơn muốn nghiền nát hấn, hấn khô khốc nuốt nước miếng xuống, nhưng không muốn uống ly nước ấm cô đưa, hấn xoay mặt sang chỗ khác không muốn nhìn thấy cô, thật sự không cách nào chịu nổi nữa hấn lạnh lùng phun ra ba chữ: “Thật ghê tởm.”

Ngư Vi bị lời nói của hấn đẩy vào hầm băng, trong lòng lạnh lẽo, cô giương mắt chậm rãi cất lời: “Có gì ghê tởm, tớ chịu trách nhiệm hành động của mình, tớ có thể làm tất cả những gì mình muốn với anh ấy.”

Bộ Huy cảm thấy ‘cô’ trong lòng hấn đã hoàn toàn sụp đổ, tối qua, khi cô gọi điện cho hấn, hấn thật sự rất muốn nhận, ngay cả khi hấn không muốn nhìn thấy ai nữa, chỉ muốn thế giới này hoàn toàn tan biến, nhưng cô tìm đến hấn, hấn phát hiện ra hấn vẫn không cách nào chối từ.

Nếu cô biết, nguyên nhân hấn luôn mở điện thoại chỉ vì trông đợi cô sẽ gọi cho hấn; nếu cô biết, vạn nhất có một ngày cô thật sự cần hấn, cho dù đang làm gì ở đâu bất kỳ lúc nào hấn cũng đều sẽ chạy đến bên cô; nếu cô biết, trên đời này có một người như hấn, cho dù cô nói gì hấn cũng sẽ làm theo. Có phải cô sẽ hiểu được, khi hấn biết cô và chú hấn ở bên nhau, cay đắng tới mức nào.

Hấn đâu muốn nói những lời tàn nhẫn với cô; hôm nay, hấn đến đây vì muốn được nghe cô giải thích để rồi hoàn toàn từ bỏ hy vọng. Nhưng khi hấn thật sự ngồi ở nơi này, nhìn dáng vẻ của cô, nghe thấy những lời bình thản điềm tĩnh tựa như đã sớm chuẩn bị để trả lời hấn, hấn mới nhận ra một điều, hấn thật sự không cách nào chấp nhận được, hấn không bao giờ muốn nhìn thấy cô và chú Út nữa.

Bộ Huy lại lắng nghe cô nói thật lâu, Ngư Vi giải thích với hấn rất nhiều, những chuyện như là cô tỏ tình trước, là hấn hiểu lầm chú Út, cô nói rất mạch lạc rõ ràng, từng việc đều giải thích cho hấn nghe, hy vọng hấn có thể hiểu...

Thật ra hấn có tư cách gì để cô ‘xin hấn hiểu’ đây? Hai người bọn họ đều dành hết tình cảm cho đối phương, nghe những gì cô nói, trước khi hấn thích cô, chú Út và cô hai người đã có tình ý với nhau. Nhưng mà, hấn có thể hiểu, không có nghĩa ngay lúc này đây hấn có thể tiếp nhận và thản nhiên đối mặt.

Những lời cô muốn nói, hấn đã nghe, nghe đến lời cuối cùng hấn thật sự cảm thấy mình đến nhảm rồi, hấn nghĩ có lẽ cô chỉ cần mở miệng nói một chữ nữa thôi, hấn sẽ lại rơi vào tình trạng mất kiểm soát, Bộ Huy rốt cuộc ‘tự chuốc khổ’ đã đủ liền đứng dậy rời đi.

Ngư Vi nhìn thấy hấn sắp đi, kỳ thật cô có thể nhìn ra vẻ mặt Bộ Huy ngày càng lạnh lẽo, cuối cùng lạnh như tượng đá. Lúc hấn mở cửa chuẩn bị ra ngoài, cô không kìm được hỏi: “Bộ Huy, nếu cậu nghĩ thông suốt rồi, có thể chấp nhận được không, dù sao cũng là người một nhà, sau này...”

Cô còn chưa nói hết câu, đã thấy Bộ Huy duỗi cánh tay ra, dấm mạnh một cái lên cánh cửa sau lưng cô, ‘ầm’ một tiếng, Ngư Vi giật mình run bắn lên.

Ngư Vi biết chắc hẳn sẽ không bao giờ ra tay với cô, lúc mở cửa cho hẳn cô đã nghĩ tới chuyện này, tuy Bộ Huy kích động nhưng tuyệt đối sẽ không làm tổn thương cô, có điều cô thật sự không nghĩ, hẳn nên một dấm vào cánh cửa phía sau cô...

Bộ Huy đang phải chịu đựng kích động và giận dữ, hẳn bước lại gần cô, Ngư Vi rất nhanh né sang một bên, muốn tránh khỏi phạm vi khống chế của hẳn.

“Cậu trốn cái gì, cậu cảm thấy tôi sẽ đánh cậu sao?” Bộ Huy nhìn dáng vẻ hoảng hốt của cô, nắm tay vẫn đặt trên cửa, cúi đầu lạnh lùng nhìn cô nói: “Tôi chỉ muốn nói cho cậu biết, tôi sẽ không chấp nhận, sau này cậu đừng bao giờ xuất hiện trước mặt tôi nữa, cậu và chú Út của tôi, ai tôi cũng không muốn nhìn thấy, chúc hai người các cậu sớm chia tay.”

Ngư Vi nghe hẳn nói vậy, không còn ý định tránh né nữa, cô hít sâu một hơi lấy lại tỉnh táo, vừa tính mở miệng đáp lại, ngẩng đầu lên nhìn thấy người đang đứng trên bậc thềm, nhất thời sững người ra.

Bộ Tiêu đứng cạnh cầu thang, tay dút trong túi quần, nhìn thấy cảnh tượng này vẻ mặt lạnh lùng nhíu chặt mày nói: “Lấy tay cháu ra cho chú.”

Bộ Huy nghe thấy giọng nói của chú mình liền quay đầu lại, quả nhiên thấy anh đang đứng phía sau hẳn, bên khoe môi còn có vết bầm hôm qua bị hẳn dấm trúng, nhưng ánh mắt chứa đựng tia cười lạnh lẽo, mày kiếm nhíu chặt nhếch lên.

“Nếu đánh chú vẫn chưa hết giận, chú để cháu đánh tiếp... Trước hết lấy tay cháu ra.” Bộ Tiêu có vẻ rất điềm tĩnh, nhưng nụ cười trên mặt khiến người ta không dám đụng vào, ngữ điệu ngày càng chậm rãi chứa đầy sự uy hiếp.

54. Chương 54

Em định ‘chăm sóc sức khỏe toàn diện’ cho anh sao?”

Bộ Huy lấy tay ra khỏi cánh cửa đứng thẳng dậy, quay người nhìn Bộ Tiêu cười lạnh lùng.

“Chú Út, đây là lần cuối cùng tôi gọi chú là chú Út, chú nói tôi đánh chú là có ý gì? Chú có thể đừng xem tôi như thằng ngốc hay không... Từ nay về sau, chú và cô ấy muốn yêu nhau hay làm gì thì làm, đừng xuất hiện trước mặt trêu chọc tôi, nhìn thấy hai người xuất hiện cùng lúc tôi không thoải mái, hai người cũng không cần thiết phải quan tâm tôi có chấp nhận hay không. Lúc trước, khi hai người ở bên nhau, căn bản cũng không nghĩ tới chuyện nói cho tôi biết.” Bộ Huy nói xong lời cuối cùng, lòng cũng như sắt đá rồi.

Hắn không muốn ở lại nơi này bất cứ giây nào nữa, thêm một giây là khó chịu một giây. Cho tới giờ, hẳn không bao giờ dám nghĩ mình và chú Út sẽ đối đầu nói chuyện với nhau ở một nơi thế này. Hẳn nhìn thấy vẻ mặt lạnh lùng của Bộ Tiêu dần trở nên ngây ngẩn, Bộ Huy biết hẳn làm được rồi, hẳn đã tàn nhẫn dấm vào chỗ đau của chú ấy. Nhưng hẳn thật sự không muốn đánh nhau nữa, đến nói chuyện hẳn cũng chẳng muốn mở lời.

Lúc này đây bình tĩnh lại, hẳn chỉ muốn cách hai người họ càng xa càng tốt.

Bộ Huy không nhìn Ngư Vi, mơ hồ bước ra cửa đi thẳng xuống cầu thang, lúc ngang qua Bộ Tiêu, hẳn nghe thấy chú Út thở dài hỏi hẳn: “Bây giờ cháu đi đâu? Có thể về nhà không?”

Bộ Huy khinh khỉnh bật cười, những lời hẳn vừa nói, chú Út căn bản chẳng xem ra gì, hẳn khẽ cắn răng xoay người trừng mắt nhìn Bộ Tiêu.

“Chú nghe còn không hiểu sao? Tôi không cảm thấy bị chú phản bội, cũng hiểu được mối quan hệ của hai người, nhưng chú còn muốn ép tôi phải chấp nhận, chúc phúc cho hai người sao? Gọi chú là chú Út, kêu cô ấy là thím Út, tôi quả thật không làm được. Sau này, hoặc là chú tránh tôi, hoặc là tôi né chú, tôi không bao giờ muốn nhìn thấy chú nữa.” Bộ Huy ném xong mấy câu này sắc mặt nguội lạnh bước xuống lầu.

Ra khỏi cửa, hần mới cảm giác hai chân mình nhũn xuống, từng đợt rét lạnh đánh tới nuốt trọn hần, hần đứng trong mịt mờ hai tay nổi lên tầng tầng gai lạnh, rõ ràng ánh mặt trời khỏi đầu ngày mới đang rải đầy tia ấm áp bên ngoài cửa, vậy mà không rơi vào người hần chút mảy may nào.

Bộ Huy đi dọc theo bóng râm chân tường, càng đi càng khó chịu, từ trưa qua đến giờ, hần không ăn chút gì, cũng không uống ngụm nước nào. Ngồi dưới lầu cả đêm, lúc này hần mới cảm giác được có lẽ mình đang lên cơn sốt, hần đi ra khỏi khu chung cư, vậy một chiếc xe, còn chưa kịp bước lên đã bám vào cửa nôn mửa.

Bụng trống rỗng nên chỉ nôn ra dịch dạ dày, lái xe thấy vậy không muốn chở hần nữa nghênh ngang rời đi.

Bộ Huy không biết phải đi đâu, hần ngồi ven đường móc cái điện thoại đã bị ném vỡ vụn ra, nhìn thấy số của chú Út, hần trực tiếp nhấn xóa đi, sau đó hần lục trong danh bạ điện thoại, không ai có thể liên lạc, hần nhìn thoáng qua số của Diêu Tố Quyên nhưng lại lướt qua rất nhanh, cuối cùng nhấn số của Bộ Tĩnh Sinh.

Hình như đây là lần đầu tiên, hần không muốn đi bất cứ nơi nào, chỉ muốn về nhà.

Điện thoại lập tức có người bắt máy, giọng nói của Bộ Tĩnh Sinh ở đầu bên kia sốt ruột rồi bời. Cho tới giờ, Bộ Huy chưa từng nghe thấy giọng nói của ba mình lo lắng như thế, dường như bao nhiêu cảm xúc dồn nén đều vỡ òa, hần cảm thấy từ nhỏ tới lớn ông chưa từng quan tâm tới hần.

“Ba.” Bộ Huy mở miệng khàn đục hô lên một tiếng: “Con bị sốt, ba tới đón con đi.”

Sau khi Bộ Huy biến mất dưới lầu, Ngư Vi lo lắng nhìn Bộ Tiêu, anh cúi đầu đứng yên tại chỗ, chùng như do dự có nên đuổi theo cháu trai không.

Sau đó, anh bỏ cuộc giương mắt thở dài, nắm tay cô vào nhà đóng cửa lại.

Bộ Tiêu ngồi trên sofa nghỉ ngơi một lúc rồi đốt điếu thuốc, anh nhìn thấy ly nước trên bàn trà không với chút nào, vẫn còn lo lắng hỏi cô: “Tiểu Huy không làm gì em chứ?”

Ngư Vi đi vào phòng tắm chuẩn bị nước cho anh, lắc đầu: “Không có, cậu ấy chỉ đắp một cái lên cửa.”

Bộ Tiêu không nói gì nữa, ngậm điếu thuốc lên miệng nhưng trong lòng càng khó chịu hơn. Vừa nãy, thà rằng hần nổi điên đánh anh một trận, dùng những lời xấu xa ác độc nhất chửi anh một lần, có lẽ anh sẽ không ngột ngạt như lúc này, bởi vì Bộ Huy mới là người chịu tổn thương nhiều nhất.

Kỳ thật, những gì tiểu Huy nói không sai, sao anh có thể yêu cầu hần chấp nhận chuyện này chứ? Nếu đổi lại là anh, anh cũng không thể nào tha thứ cái im hơi lặng tiếng nuốt trôi chuyện này, cái tính tình khó người đó của tiểu Huy cũng do chính anh nuông chiều mà ra. Từ nhỏ đến lớn luôn cưng chiều hần, muốn gì anh cũng đáp ứng nhưng anh tuyệt đối không hối hận, cho dù có quay lại từ đầu, anh vẫn như trước luôn đồng ý tất cả những yêu cầu của hần.

Bộ Tiêu chậm rãi thở ra một vòng khói, hiểu rằng những lời Bộ Huy nói lúc nãy chính là tiêu biểu cho quan hệ chú cháu tan vỡ, hần muốn đoạt tuyệt quan hệ với anh...

Đây không phải là chuyện có thể nói đùa, Bộ Tiêu chau mày phiền muộn phui tàn thuốc xuống, cảm thấy mấy ngày gần đây anh lo âu tới mức đầu cũng muốn bạc rồi.

“Đi tắm đi anh.” Ngư Vi chuẩn bị xong quần áo cho anh, bồn tắm cũng đã mở đầy nước, đi ra gọi Bộ Tiêu vào.

Bộ Tiêu nhìn cô bước từng bước tới bên cạnh, mấy ngày nay anh luôn lo nghĩ chuyện trong nhà, dường như rất lâu rồi không ngắm nhìn cô, liền đưa tay nắm lấy cổ tay cô kéo vào trong ngực mình.

Hai chân anh đang dang rộng, cô rơi xuống ngồi hẫng lên đùi Bộ Tiêu, anh vòng tay ôm chiếc eo nhỏ nhắn của Ngư Vi, cảm thấy lửa nóng đã bị tắt hai ngày nay bỗng phụt dậy.

Bộ Tiêu liếm môi, vết bầm bên khoe miệng vẫn còn chút ê ẩm, anh mỉm cười nhìn cô nhưng không hạ nụ hôn xuống. Trước đó mặt anh bị dính máu, bên ba bên ngoài cả đêm toàn thân đầy mồ hôi, lại ngồi trong xe lâu như thế cả người bám đầy mùi thuốc lá, bắn chết người, anh không muốn cô bị lây nhớp nháp.

Ngư Vi thấy đáng vẻ Bộ Tiêu muốn hôn lại thôi, cứ chằm chằm nhìn cô nuốt nước miếng, cái đầu kết trượt lên trượt xuống, nghĩ ngợi một lúc rồi nói: “Lát nữa anh tắm xong, chúng ta ra ngoài đi ạ, đến một nơi không ai biết, đêm nay đừng về.”

“Hử?” Bộ Tiêu nhú mày cười nói: “Em yêu, muốn bỏ trốn với anh nhanh vậy sao?”

“Đi gần đây cũng được mà.” Thật ra Ngư Vi không muốn đi những nơi quá xa, chỉ muốn ra ngoài với anh tìm một nơi không khí trong lành cho khuây khỏa. Cô cũng nhìn ra, gần đây tâm trạng Bộ Tiêu sa sút đầy mệt mỏi muộn phiền, nếu có thể đến một nơi cách xa thành phố G, rời xa Bộ gia một chút, chỉ có hai người bọn họ thả lỏng tinh thần thì thật tốt. Ngư Vi nhớ tới trước kia chị pha chế rượu có nhắc tới một khu cắm trại dã ngoại rất đẹp liền hỏi: “Đi leo núi được không anh? Em biết một nơi được lắm.”

Ngư Vi nhìn thấy lúc Bộ Tiêu nghe cô hỏi như thế, vẻ mặt anh bất giác sững lại, sau đó nhú mày lắc đầu, giọng nói đầy mệt mỏi: “Anh không thích leo núi.”

Ngư Vi nghe anh nói vậy liền cân nhắc kỹ lại cảm thấy leo núi quả thật rất mệt, thế nên đổi ý: “Vậy thì đến hồ câu cá ạ?”

Bộ Tiêu nhú mày nhìn cô bất giác bật cười, cười đến lúm đồng tiền cũng lộ ra: “Em nói thiệt hay chơi hửm? Đúng là lão cán bộ mà, em về hưu rồi hay thế nào mà sao thích làm những chuyện giống vợ chồng già thế này?”

Ngư Vi bị anh nói vậy mới phát hiện, quả thật cô không phải làm vườn thì chính là nấu cơm, hết như lão cán bộ về hưu nên đành để anh quyết định: “Vậy thì anh đưa em đi đâu cũng được, chúng ta đi thư giãn đầu óc một chút.”

Bộ Tiêu nói không thành vấn đề, anh biết rất nhiều nơi thú vị. Sau đó, anh đi vào phòng tắm tắm rửa, đúng lúc hoa hồng hôm nay được giao tới, Ngư Vi mở cửa ra ký nhận, đem hoa cắm vào bình đổ đầy nước vào, sau đó không còn gì để làm liền rón ra rón rén tới cạnh cửa phòng tắm, ngấm ngấm một lúc cẩn thận đẩy cửa vào.

Trong làn hơi nước mờ ảo, Bộ Tiêu ngăm người đến mơ màng, anh vốc nước nóng lên rửa mặt, suốt cả đêm không ngủ, đang thiu thiu muốn chớp mắt thì cánh cửa đột nhiên bị Ngư Vi mở ra, anh có chút kinh ngạc ngồi thẳng người dậy, nhìn đáng vẻ cô hùng hổ xông vào, anh dờ khóc dờ cười biếng nhác hỏi: “Em vào đây muốn làm gì?”

“Xoa bóp cho anh.” Ngư Vi muốn anh được thư giãn, quyết liều chết: “Phục vụ trọn gói”, nói xong liền cuộn tay áo lên đi về phía bồn tắm.

Bộ Tiêu bị cô làm chết cười, còn xoa bóp, đợi lát nữa không biết là ai xoa, ai bóp. Anh không phải chó nhỏ, mèo nhỏ, thỏ nhỏ thuần khiết như vậy, thế nên hết sức hữu nghị nhắc nhở: “Anh không có mặc quần áo, em nghĩ kỹ chưa.”

“Ừm, em biết anh không mặc gì.” Ngư Vi bình tĩnh mặt lạnh đi tới, ngồi xổm bên cạnh bồn tắm, duỗi tay ra tính bóp vai cho anh, kết quả cổ tay bị Bộ Tiêu nắm lấy.

Anh ngồi trong bồn tắm, ánh mắt nóng bỏng chằm chằm nhìn cô một hồi, từ từ kéo cô lại gần hơn, bàn tay ướt đầm giữ chặt gáy cô hôn lên, đôi môi chỉ lướt trên da thịt cô chốc lát, cơ thể đã hừng hực phản ứng, anh thấy tư thế này không thoải mái liền giữ lấy eo cô bế vào bồn tắm.

Chiếc váy nhỏ chạm vào nước ướt sũng, làn váy bông bênh trên mặt nước, anh vén chiếc váy ướt đầm của cô lên, nhìn chiếc quần lót trắng nhỏ dính sát vào da thịt, rất hiển nhiên anh không thể nào chịu nổi hình ảnh kích thích thị giác thế này, thường thức chiêm ngưỡng một hồi liền luồn tay vào trong kéo nó xuống, ôm trọn lấy thì thâm vào tai cô khiêu khích: “Em định ‘chăm sóc sức khỏe toàn diện’ cho anh sao?”

“Dạ, làm xong ngủ một giấc thật ngon nha anh.” Ngư Vi hết sức điềm tĩnh nói xong, xoay đầu lại hôn anh.

Chuyện ‘chăm sóc sức khỏe toàn diện này’ thật ra là chủ ý của Ngư Vi, mục đích cô muốn Bộ Tiêu được thả lỏng hoàn toàn, để anh biết cô sẽ mãi đứng bên cạnh anh, mặc chuyện gì xảy ra, quan hệ của anh và cô sẽ không bao giờ thay đổi.

Hôm qua, kể từ lúc anh bị mắng, bị đánh, bị đối xử thờ ơ lạnh nhạt, còn bên ba suốt đêm tìm người, cô thật sự có phần không hiểu, vì sao tất cả mọi người trong nhà lại có thái độ như vậy?

Là con người, ai mà không có sự ích kỷ, Ngư Vi cũng vậy, cô cũng có những người cô muốn bảo vệ, cô không thể chịu được khi Bộ Tiêu cứ mãi áy náy trong lòng mà không được mọi người thấu hiểu, thế nên cô rất muốn cùng anh ra ngoài hóng gió cho khuây khỏa.

Bộ Tiêu và Ngư Vi làm một lần trong phòng tắm rồi anh ngủ thiếp đến trưa, lúc thức dậy cô đã nấu cơm xong bày sẵn trên bàn ăn, ăn xong, anh lái xe đưa cô ra ngoài, chỉ muốn thoát khỏi tất cả mọi thứ, hoàn toàn buông lỏng một ngày.

Xe lăn bánh trên trục đường chính, hai bên cửa sổ hạ sát xuống đón gió lùa vào, tóc Ngư Vi bay lòa xòa trong gió, cô bỗng nhớ lại ngày hôm đó, lần đầu tiên cô đến Bộ gia ăn cơm. Tối đó, lúc Bộ Tiêu đưa cô trở lại Chu gia, cô cũng ngồi ở vị trí bên cạnh người lái, cửa sổ xe cũng mở rộng, gió thốc vào rất mạnh, tâm trạng cô khi đó cũng chẳng khác gì lúc này.

Tạm gạt tất cả mọi thứ sang một bên, chỉ ở bên cạnh người mình yêu, cho dù khi quay đầu lại điều gì sẽ đợi cô nơi điểm đến, cô sẽ phải đối mặt với những gì? Khoảnh khắc này, cô chỉ hy vọng niềm vui và sự nhẹ nhõm có thể rọi đến nơi sâu nhất trái tim mình.

Đêm đó, trước đèn xe là con đường núi khúc khuỷu mịt mù tựa những ngày anh và cô chôn giấu tình cảm của mình, nhưng bây giờ cô và Bộ Tiêu đã ở bên nhau. Mái tóc ngắn của cô đã trở thành tóc dài, cô từ một cô bé cần anh chăm sóc bảo vệ, giờ đã thành một người có thể sánh vai đứng bên anh. Cô đã có thể chăm sóc cho anh, là người phụ nữ của anh, người anh yêu.

Nghĩ tới những điều này, Ngư Vi cảm thấy đã vô cùng thỏa mãn, nếu như trước đây biết được có một ngày thế này, có lẽ ngay cả trong mơ cô cũng sẽ hạnh phúc mỉm cười mà bình tĩnh.

Đúng lúc đó, Bộ Tiêu lái xe vào cây cầu bắc ngang dòng Trường Giang, thu vào tầm mắt là cảnh vật hai bên ngút ngàn như triều dâng sóng dậy, trải dài về hùng vĩ, nguy nga tráng lệ. Những ngày gần lễ Quốc khánh, ánh mặt trời bỗng đẹp đến lạ thường, mặt sông gợn sóng lăn tăn phản chiếu ánh vàng rực rỡ lên nền trời trong veo, những tia nắng lấp lánh phủ rợp hai bên cầu treo như một tấm gương khổng lồ. Bộ Tiêu thấy Ngư Vi ngắm nhìn phong cảnh đến ngây người, đôi mắt to tròn không nhấp nháy cứ chăm chăm nhìn bên ngoài cửa sổ, anh không khỏi giảm bớt tốc độ, mỉm cười hỏi cô: “Không phải lần đầu tiên em đến đây chứ?”

Trong làn tóc lòa xòa cuộn theo gió, Ngư Vi gật đầu: “Dạ, em không có cơ hội đi ra ngoài.”

Bộ Tiêu chợt nhớ tới thời gian cô còn ở trung học, có lần anh đi họp phụ huynh cho Bộ Huy, trên bảng thông báo của lớp có dán ước mơ khát vọng của top mười học sinh nổi bật nhất, đương nhiên Ngư Vi cũng có mặt trong danh sách đó. Tất cả mọi người xung quanh đều có những khát vọng cao cả, lý tưởng vĩ đại, chỉ duy nhất một mình cô, người luôn đạt được số điểm cao nhất toàn trường trong mọi kỳ thi, lại vô cùng trong sáng, giản dị viết: “Có một công việc lương cao, thảnh thơi đi du lịch với người mình yêu thương.”

Khi đó, thầy Vương và anh có tán gẫu với nhau, ông ấy nói cô bé Ngư Vi này không có khát vọng cao vời, suy nghĩ đơn thuần, hơn nữa tính cách vô cùng kiên nhẫn, tương lai nhất định sẽ rất thành công.

Nghĩ tới đây, Bộ Tiêu nghiêng mắt nhìn cô đầy yêu chiều, còn cô vẫn đang chăm chú nhìn bên ngoài cửa sổ, hiện giờ tâm trạng cô rất tốt, từ lúc lên xe đến giờ, khúc môi lúc nào cũng cong veo đẹp hơn mảnh trăng non. Bộ Tiêu thu ánh mắt lại nhìn về phía trước, thầm nghĩ nhất định sau này phải đưa cô đi khắp nơi ngắm cảnh núi non hùng vĩ, sông nước hữu tình. Những ngày tháng của anh và cô còn rất dài, giữ hết lại để cùng cô ngắm nhìn thế gian này.

Xe đi được một khoảng đường dài, Ngư Vi thật sự không nhìn được nữa nhìn Bộ Tiêu hỏi: “Rốt cuộc chúng ta đi đâu vậy anh?”

Bộ Tiêu không mở thiết bị định vị trên xe, cứ quen lối quen đường tiến thẳng về phía trước, đã sớm ra khỏi phạm vi cô biết, Ngư Vi nhìn xung quanh chỗ nào cũng lạ lẫm, nhìn mãi cũng không ra anh muốn đưa cô đến nơi nào, chỉ biết là đi một mạch về hướng đông.

Bộ Tiêu mỉm cười không nói gì, mãi hồi lâu sau mới thông thả nói: “Dẫn em đi xem tay bạn già bốn chân của anh.”

Ngư Vi không đoán ra đó là nơi nào, mãi đến khi xuống xe mới biết được đáp án, không ngờ Bộ Tiêu đưa cô đến một trường đua ngựa, nói là muốn dẫn cô đi cưỡi ngựa.

“Lý tưởng sống của anh là uống loại rượu mạnh nhất, cưỡi con ngựa bất kham nhất, ngủ với người con gái anh yêu nhất...” Bộ Tiêu mở cửa xe cho cô, nhếch mày nhìn cô nói: “Ngày hôm nay, anh muốn làm tất cả.”

55. Chương 55

Nhưng sao chỉ trong tích tắc một đêm, tất cả chuyện xưa lại quay về.”

Mỗi lần hiểu anh thêm một chút, Ngư Vi lại càng phát hiện anh có rất nhiều sức hấp dẫn, ví dụ như trước hôm nay, cô quả thật không biết anh có thể cưỡi ngựa, hơn nữa còn nhuần nhuyễn đến vậy.

Dáng vẻ Bộ Tiêu mặc quần dài đi giày boots cưỡi ngựa nhìn rất điển trai, anh không giẫm bàn đạp, mà trực tiếp xoay người tung mình lên lưng ngựa, động tác vô cùng tiêu sái phóng khoáng. Sau khi giữ dây cương, anh đưa tay đỡ Ngư Vi lên ngồi vững vàng phía trước anh, hai chân kẹp lấy bụng ngựa, con ngựa đen kia nghe anh hô lên ‘Đại bảo bối’ liền ngoan ngoãn bước đi.

Đi loanh quanh mấy vòng trong sân, Bộ Tiêu ôm cô từ phía sau, hỏi cô có muốn tăng tốc không, Ngư Vi rất hiếu kỳ cũng muốn thử, nhưng khi con ngựa thật sự lao đi rồi, Ngư Vi mới biết mùi vị cưỡi ngựa không hề dễ chịu như cô nghĩ.

Cái hông bị lắc lư rất đau, nhìn cái bờm ngựa tung bay trước mặt, cô nắm yên thật chặt. Bộ Tiêu có thể cảm giác được người trong lòng mình cơ thể đang dần trở nên cứng đờ, anh ôm chặt thắt lưng cô dịu dàng trấn an: “Bảo bối em sợ gì, anh ở ngay phía sau em mà, em có thể ngã được sao?”

Dáng vẻ cưỡi ngựa nhàn nhã đó rất hợp với Bộ Tiêu, nó khiến cho cái khí chất vô lại và xấu xa lộ ra hoàn toàn. Sau đó, anh ghìm cương thả chậm tốc độ lại, hoàn toàn không thêm quan tâm con đại bảo bối của mình đi đâu, cưỡi ngựa không cần siết dây cương không chút gò bó ràng buộc, trên lưng ngựa anh ôm chặt cô từ phía sau, kề sát tai cô thì thầm nói nhỏ, rồi hôn trộm lên vành tai lên gáy lên cổ cô.

Ánh tà dương dần buông xuống, xa xa nơi chân trời rắng chiều sáng rực một màu hồng sẫm tuyệt đẹp, con ngựa thông dong thả bước dọc theo con đường, Ngư Vi tựa sát vào lồng ngực Bộ Tiêu, hai cánh tay anh ôm chặt thắt lưng cô, nghe anh nói thật nhiều những lời ngọt ngào, âm thanh dịu dàng đó khi vang lên từ phía đằng sau cô, có khi từ trên đỉnh đầu, và có khi trực tiếp chạm vào vành tai cô.

“Nếu như ngày nào cũng có thể bình thản thế này, sau này kết hôn rồi, anh sẽ mua con ngựa.” Bộ Tiêu hân hoan nói, ngữ điệu rất thanh thoi: “Ừm... cảm giác này sao giống trong tiểu thuyết võ hiệp vậy chứ?”

Sau đó, hai người tán gẫu với nhau những chuyện không đầu không đuôi, Ngư Vi rất bất ngờ khi nghe Bộ Tiêu nói anh cũng đã từng viết tiểu thuyết võ hiệp, lòng hiếu kỳ nhất thời tăng vọt: “Có thể cho em đọc thử được không?”

“Viết chơi thôi, nếu em muốn đọc đợi khi nào về tiệm, anh lấy cho em xem, lối hành văn có chút nghèo nàn, em đọc xong đừng có nôn phun ra.” Bộ Tiêu nhớ tới cái thời đại học nguệch bút viết hồ viết đồ, giờ chợt nghĩ lại cũng cảm thấy xấu hổ.

“Không đâu ạ, sao có chuyện đó được. Em xem rồi chỉ biết ngưỡng mộ anh, không ngờ anh còn có tài văn chương như thế...” Ngư Vi cảm khái nói: “Nếu bảo em viết, em không thể nào viết ra được, thể này cũng tốt, anh giỏi các môn xã hội, em lại học tốt khoa học tự nhiên, sau này con mình đi học có chỗ nào không hiểu, thì chỉ cần trực tiếp về nhà hỏi anh hỏi em là được rồi.”

Bộ Tiêu ngồi sau lưng cô cười rộ lên, cười đến rất xấu, âm thanh khàn đục đẽ nén vô cùng gọi cảm đầy mê hoặc, khê cắn tai cô: “Ừm, đứa bé đó ở đâu ra nhỉ? Hửm? Nếu không thì hôm nào chúng ta thử xem, không có cái tăng cao su vương vúi đó, anh nhất định sẽ làm cho em thoải mái hơn...”

Những lời vô lại này mà đã vùng dậy được rồi thì dễ gì kết thúc, Ngư Vi sớm tập mãi thành quen, anh tung chiêu nào cô đỡ chiêu đó, chiêu nào cũng vờ quăng lơ như không nghe thấy, bây giờ thỉnh thoảng cô còn trả lại mấy câu khiến cho Bộ Tiêu ghen cầm nín không nói được tiếng nào.

Vì trong lòng cảm thấy vui vẻ nên thời gian ngắn ngủi trôi qua rất nhanh, Ngư Vi nhảy xuống ngựa, đứng một bên xem Bộ Tiêu biểu diễn cưỡi ngựa vượt rào, kỹ thuật cưỡi ngựa của anh rất điêu luyện, cũng không biết anh đã tập bao lâu rồi, nghe ông chủ chuồng ngựa nói, mấy thớt ngựa tốt ở đây đều mua từ anh.

Xem ra anh đi đến đâu cũng có thể nhìn thấy chuyện làm ăn, còn bán cả ngựa, Ngư Vi nghe Bộ Tiêu và huấn luyện viên chuồng ngựa nói chuyện phiếm, nghe nghe một hồi nghe ra luôn anh còn bán cả chó ngao Tây Tạng.

Vốn tưởng ngày hôm nay sẽ kết thúc trong bầu không khí thanh thản dễ chịu. Nhưng khi trời vừa chạng vạng tối, hai người từ chuồng ngựa đi ra, sau khi ngồi vào xe, Ngư Vi nhìn thấy trong điện thoại có một cuộc gọi nhờ, là Diêu Tố Quyên gọi tới. Cô có chút do dự, sau đó nói lại với Bộ Tiêu, Bộ Tiêu nói không có việc gì, vừa rồi lúc thay quần áo trong phòng thay đồ anh đã nhìn thấy, chị dâu cả gọi cho anh hai cuộc, anh đã nhận rồi, không có chuyện gì lớn là Bộ Huy bị sốt.

“Chị ấy gọi điện trách anh sao ạ?” Đèn pha sáng lên, xe lần nữa tiếp tục lăn bánh tiếng về con đường phía trước, Ngư Vi có chút không vui: “Nhưng chuyện Bộ Huy bị sốt sao lại đổ lỗi cho anh chứ, có phải anh làm cậu ấy phát sốt đâu.”

Bộ Tiêu nắm vô lăng, cười rất nhạt, sau đó nghiêm nghị trầm giọng nói: “Đúng là nên trách anh...”

Ngư Vi không hiểu nhìn anh, nhất thời không biết phải nói gì, nhưng khi nghe thấy câu tiếp theo của Bộ Tiêu, cô mới thật sự ngây ngẩn cả người.

“Trên đời này có hai người, muốn cái gì anh cũng sẽ cho, một người là em, người còn lại là nó.” Bộ Tiêu hít sâu một hơi, chậm rãi nói: “Nếu bảo anh chết thay cho tiểu Huy, dù bất cứ lúc nào anh cũng không có lý do để từ chối... Là anh nợ nó quá nhiều.”

Những lời này có ý gì? Ngư Vi nhìn về mặt Bộ Tiêu không giống như anh đang nói đùa, ngược lại có phần nghiêm túc, anh bẽ ngoặt tay lái quay đầu lại, âm thanh mết mỏi nói không ra lời, nhưng khóe môi vẫn còn cong nụ cười: “Về nhà đi, cho dù đi tới đâu, rồi vẫn phải quay về.”

Vốn đã nói sẽ đi tới một làng du lịch gần đó nghỉ lại qua đêm, rốt cuộc vẫn thôi, Ngư Vi còn đang chưa hiểu chuyện gì xảy ra đã thấy Bộ Tiêu quay đầu xe chạy về hướng nội thành thành phố G, lúc này cô mới mơ hồ biết rằng anh vẫn luôn cảm thấy áy náy.

Anh biết Bộ Huy rất đau khổ, lúc này lại phát sốt, hẳn thật chẳng dễ dàng. Bộ Tiêu không thể nào ung dung tự tại tìm niềm vui cho riêng mình. Anh không cách nào yên tâm thoải mái đến một nơi không ai nhìn thấy nhẹ nhõm thông dong mà sống bên cô qua ngày đoạn tháng. Không phải vì sợ người ta nhìn thấy, mà là trở mắt nhìn Bộ Huy đau lòng sao anh có thể vui vẻ được, người chịu áy náy luôn là bản thân anh.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, câu anh vừa nói ‘thiếu nợ quá nhiều’ kia, chắc chắn có ẩn tình gì đó, Ngư Vi nhìn ra được Bộ Tiêu cố tránh né đề tài kia, cô biết anh không muốn nói tới, chỉ cần là chuyện ngay cả nhắc đến đã khiến anh phải trốn tránh, cô tuyệt đối không bao giờ ép anh phải nói ra.

Bóng tối trùm xuống ngôi nhà cổ của Bộ gia, hôm nay vô cùng yên tĩnh, phòng của Bộ Huy đã dọn dẹp sạch sẽ nhưng vẫn chưa kịp thay đồ dùng mới.

Bộ Huy vẫn chưa hết sốt, lúc này toàn thân rét run, hàm răng lập cập va vào nhau, dường như cả tấm chăn đều ướt đầm mồ hôi, dán vào cơ thể càng lạnh hơn, trong lúc mơ hồ giữa mộng và tỉnh, hắn tựa hồ thấy lại những hình ảnh đã rất lâu rồi không nhớ đến.

Bên trong đĩa chỉ còn dư lại một miếng thịt kho tàu cuối cùng, hắn ngồi đối diện với chú Út, hai đôi đũa loạn xạ tranh giành, hắn còn nhỏ như vậy, đến cả đũa cũng cầm không thạo, còn chưa cướp được thịt, một chiếc đũa trong tay đã bay luôn ra ngoài, hắn òa lên khóc, lập tức có cái sạn ‘bập’ một cái đánh vào tay chú Út, bóng hình của người phụ nữ dạy dỗ chú Út hắn không sao nhìn rõ được, hắn càng cố nhìn càng mờ mịt, chỉ nghe thấy âm thanh rất hung dữ: “Lão Tứ, chú là chú của tiểu Huy, đừng có giành với nó!”

Hắn chợt bừng tỉnh mở mắt ra, tất cả hình ảnh và âm thanh đó đều biến mất, Bộ Huy có cảm giác tất cả sức lực cũng muốn rời bỏ hắn, hắn không còn nhớ được gì, chỉ nhớ cuối cùng miếng thịt kia cũng nằm trong miệng hắn, nhưng sao hắn nghĩ mãi vẫn không cách nào nhớ ra được mùi vị của nó nữa.

Mùi vị của nó cũng giống như mùi vị được mẹ yêu thương, trong vô thức hắn đã dần quên hết rồi...

Mà Ngư Vi cũng không phải là miếng thịt kho tàu, cô là một con người, cô là của chú Út, chú Út tuyệt đối không bao giờ có thể nhường cô cho hắn như đã từng nhường miếng thịt kho tàu năm nào.

Hắn đang cay đắng nghĩ gì thế này, Bộ Huy nói với bản thân mình đừng nghĩ nữa, quên hết đi, nhưng khi nhắm mắt lại trong giấc mơ cô lại đến bên hắn, cô bất ngờ xuất hiện, đáng vẻ nhu mì đầy xót xa, cô ân cần nhìn hắn hết đôi dũa dài nói rằng: “Bộ Huy, tớ trêu cậu đó, tớ không thích chú Út của cậu đâu, tớ làm cậu đau lòng rồi sao?”

Nhưng ngay cả một giây hạnh phúc ngắn ngủi cũng không có, khi hắn giật mình bừng tỉnh dậy chỉ nhìn thấy trên đỉnh đầu là ánh đèn mơ hồ, chỉ có Bộ Tĩnh Sinh đang ngồi ở mép giường, bóng lưng ông dường như cũng oằn xuống, bỗng nhiên hắn muốn nôn liền ngồi dậy hô lên: “Ba, con muốn nôn.”

Bộ Tĩnh Sinh nghe có tiếng động vội vàng quay đầu lại, nghe thấy giọng nói thều thào của con mình, lòng ông đau như xát muối, như bị đè nén đến ngạt thở, ông không nói gì chỉ bưng chậu lên vỗ vỗ lưng cho Bộ Huy để hắn nôn ra, thuốc vừa mới uống vào hắn lại nôn ra hết, một mùi đắng chát. Nhìn hắn nôn sạch sẽ chẳng còn gì trong bụng rồi lại chui vô chăn, đưa lưng về phía mình nằm ngủ. Bộ Tĩnh Sinh yên lặng ngồi đó, trong ánh đèn mờ ảo đáng vẻ của ông trầm mặc dường như bất động không còn chút sự sống.

Ông thật sự không thể chịu đựng nổi, suốt đêm hôm qua không tìm được con trai, ông thấy mình cũng sắp chết rồi. Ông đi theo Diêu Tổ Quyên tìm đến nhà giáo viên chủ nhiệm của tiểu Huy, mượn sổ ghi chép số điện thoại của tất cả bạn học trong lớp hắn rồi gọi điện cho từng người một nhưng vẫn không tìm được người. Cuối cùng phải đến đồn cảnh sát báo tìm người, ông đã ngồi bên cửa đồn cảnh sát bất lực mà khóc, ông thật sự là một kẻ nhu nhược bắt tài đáng bỏ đi, nhưng tìm không được tiểu Huy, chuyện người đầu bạc tiền kẻ đầu xanh, ông thật sự không cách nào có thể chịu đựng thêm lần nữa.

Diêu Tổ Quyên vừa cúp điện thoại xong từ ngoài cửa đi vào, nhìn thấy ông xã mình ngồi bên mép giường, đáng vẻ cứng đờ như con rối, hốc mắt vẫn còn đỏ, bà thật sự không biết phải nói gì, thà rằng cả ngày hắn cứ ở yên trong phòng đối mặt với bàn thờ Phật tìm kiếm sự thanh thản trong lòng, bà còn thấy đỡ lo hơn lúc này.

Đối với Bộ gia chuyện không tìm thấy tiểu Huy suốt đêm qua khủng khiếp còn hơn trời sắp đổ sụp xuống. Vì những đau đớn đó ai đã từng nếm trải một lần sẽ không bao giờ xóa nhòa được, nỗi sợ hãi đó không cách gì phai mờ. Tối qua, tiểu Huy mất tích lâu như thế, đến cả ông cụ cũng trắng đêm không thể chợp mắt, chỉ hận không thể gọi lão Tứ về róc da róc thịt ra.

“Lão Tứ đâu rồi?” Bộ Tĩnh Sinh trầm mặc thật lâu, rồi như vừa bước ra từ cõi chết, chậm rãi quay đầu lại hỏi.

“Chú ấy có chuyện.” Diêu Tổ Quyên tùy tiện ứng phó, quyết định nói dối thay Bộ Tiêu, bà cũng không thể nào nói hắn đưa Ngư Vi đi chơi được...

Vừa rồi bà gọi điện cho Bộ Tiêu và Ngư Vi, cả hai số đều không có người bắt máy, sau đó lúc lão Tứ trả lời điện thoại, đến bà cũng muốn mở miệng mắng người rồi. Giờ phút quan trọng này, vậy mà lão Tứ còn có thể đưa Ngư Vi ra ngoài, hẳn thật sự mất trí hay hẳn hoàn toàn không muốn quan tâm nữa? Hẳn và Ngư Vi yêu nhau, chuyện này hoàn toàn không có gì sai, vốn dĩ tình cảm là chuyện không thể cưỡng cầu. Tình cảm của tiểu Huy chỉ phát sinh đơn phương một chiều, thương tâm chỉ là chuyện sớm hay muộn. Nhưng cháu hẳn đau lòng như thế, hẳn làm chú, vậy mà không về để giải quyết.

Điều Tố Quyên thấy Bộ Huy sốt mãi không hết, rồi nhìn dáng vẻ nặng nề ngủ thiếp đi của hẳn, không khỏi thở dài, nhưng mà cho dù lão Tứ có trở về, tiểu Huy không muốn nhìn thấy hẳn thì có thể giải quyết được gì đây, hai chú cháu đột nhiên ầm ĩ rồi rạn nứt như vậy, khoảng thời gian này lão Tứ cũng chẳng dễ dàng gì.

Lúc cửa phòng bị đẩy ra, Điều Tố Quyên vội ra nghênh đón, bác sĩ riêng của gia đình đi tới bên giường kiểm tra chai nước đang truyền cho Bộ Huy. Lúc ra cửa liền nhìn Điều Tố Quyên nháy mắt ra hiệu, ra tới ngoài bà nghe thấy bác sĩ khẽ hỏi nhỏ: “Điều tiểu thư, nhóm máu trong hồ sơ này có phải ghi sai rồi không? Con trai của cô và cô...”

“Không có ghi sai, tôi không phải là mẹ ruột của cháu.” Điều Tố Quyên nhàn nhạt đem chuyện mình đã chôn sâu tận đáy lòng khơi lại lần nữa.

Rõ ràng đến giờ mọi thứ đều đã trôi qua hơn mười mấy năm. Trong nhà ngày một tốt hơn, chuyện làm ăn của công ty mỗi ngày một lớn. Lão Nhị lẫn lộn ở thành phố B tỏa sáng rực rỡ, lão Tam thì càng khởi nghiệp, một tổng giám đốc tài năng xử lý việc gì cũng trôi chảy, lão Tứ tuy chẳng khác gì trước kia luôn khiến người ta khó mà tin tưởng, nhưng số tiền hẳn kiếm được nói không chừng lại nhiều nhất nhà. Tiểu Huy cũng nhờ phước đức ông bà thi đậu vào đại học G, từ lần đầu tiên hẳn gọi bà là ‘mẹ’ năm mười ba tuổi, hẳn đối với bà ngày càng tốt, gần đây hẳn tiến bộ hơn còn nghĩ tới chuyện mua túi xách tặng bà vào dịp sinh nhật... Tất cả đều thuận buồm xuôi gió, như mộ phần tổ tiên tỏa khói xanh, những điều tốt lành cứ bất ngờ mà đến nhưng sao chỉ trong tích tắc một đêm, tất cả chuyện xưa lại quay về.

Điều Tố Quyên phiền muộn đi tới cầu thang lầu hai, vừa chuẩn bị xuống lầu thì nhìn thấy một người mặc chiếc áo khoác đen quanh năm không đổi, trên miệng ngậm điếu thuốc, hai tay nhét trong túi quần đang chậm rãi bước lên, còn có thể là ai đây?

Bộ Tiêu vừa ngẩng đầu lên nhìn thấy dáng vẻ mỗi một của chị dâu cả, anh khẽ thở dài: “Chị dâu, tiểu Huy hạ sốt chưa ạ?”

56. Chương 56

“Thì ra chuyện xưa dài như vậy...”

Sau khi nhận được điện thoại của Điều Tố Quyên, Bộ Tiêu không còn tâm trạng nào để tiếp tục ‘bỏ trốn’ nữa. Thật ra, anh vốn không muốn đi đâu vào lúc này, nhưng vì Ngư Vi biết tâm trạng anh không vui nên muốn anh được nghỉ ngơi thư giãn, dĩ nhiên anh có thể nhìn ra ý tốt của cô nên mới quyết định đưa cô đi chơi một ngày, nhưng trong lòng không lúc nào không nghĩ tới tiểu Huy.

Thế nên vừa cúp điện thoại, anh liền quay đầu xe về nhà. Lúc này đây, đứng trên bậc thang nghe chị dâu cả nói tiểu Huy vẫn còn chưa hạ sốt nhưng đã ngủ rất sâu, rốt cuộc Bộ Tiêu cũng đã có thể thở phào nhẹ nhõm, nói chuyện với Điều Tố Quyên mấy câu rồi đi đến phòng ông cụ Bộ.

Điều Tố Quyên dặn dò anh mấy câu đừng có chấp với ông cụ rồi đi xuống lầu, trong lòng bà cũng cảm thấy nhẹ nhõm hơn. Dù sao lão Tứ đã chịu về nhà đối mặt để giải quyết mọi chuyện thì thế nào cũng có cách giải quyết. Nhưng khi xuống tới lầu một, Điều Tố Quyên bất ngờ nhìn thấy một bóng dáng đang đứng cạnh chân cầu thang nhìn mình.

Ngư Vi cũng đến cùng Bộ Tiêu, lúc này cô đang đứng yên ở đó, ngẩng đầu lên nhìn thấy bà, vẻ mặt vẫn trầm tĩnh như mọi khi, cất tiếng gọi: “Chị dâu.”

Gần đây, Ngư Vi đã thay đổi rất nhiều, hoàn toàn không còn nhìn ra dáng vẻ cô bé con năm trước đến nhà ăn cơm tối nữa. Khi đó mái tóc cô rất ngắn, tay chân mảnh khảnh, gầy yếu mong manh đến nỗi tưởng chừng một cơn gió cũng có thể cuốn bay đi, nhưng bây giờ đã bừng sáng rực rỡ như đóa hoa vừa độ xuân thì, trở thành một thiếu nữ xinh đẹp với mái tóc dài vùng ngang trời.

Diêu Tố Quyên nghe thấy cô đã thay đổi cách xưng hô, nhất thời không biết trong lòng mình cảm thấy thế nào. Nếu không có chuyện của tiểu Huy, chắc hẳn bà sẽ vô cùng cao hứng mà đáp lại, thật lòng vui vẻ mừng thay cho lão Tứ lớn tuổi độc thân kia. Nhưng hiện giờ con mình đang khó chịu khổ sở như thế, bà không phải là thánh, bà cũng có sự ích kỷ của mình, có sự thiên vị dành cho tiểu Huy nên khó tránh khỏi có chút cứng nhắc.

Nhưng chuyện nào ra chuyện đó, cô bé con người ta lại chẳng làm sai chuyện gì. Diêu Tố Quyên nhanh nhẹn ‘Chao ôi’ một tiếng nhìn cô mỉm cười, đi tới bên cạnh cô chẳng khác nào lúc trước: “Đi xuống bếp pha trà, cắt trái cây với chị đi!”

Vốn dĩ Ngư Vi đang rối bời, đây là lần đầu tiên cô đến Bộ gia với thân phận là bạn gái của Bộ Tiêu nhưng lại không được mọi người công nhận. Không chỉ không công nhận, mà quan hệ giữa Bộ Tiêu và Bộ Huy trở nên căng thẳng và bế tắc, không khí trong nhà hỗn loạn cũng bởi vì cô. Sau khi bước vào nhà, không ai đến nói chuyện với cô khiến Ngư Vi rất lo lắng, lúc này thấy chị dâu cả đối xử với mình hệt như lúc trước, trái tim cô mới yên ổn trở lại liền đi theo Diêu Tố Quyên vào phòng bếp.

Ngư Vi đến nơi này nhiều lần như vậy nên rất quen thuộc. Đi theo chị dâu cả vào bếp chuẩn bị thức ăn, pha trà hay cắt trái cây cô đều có rất nhiều kinh nghiệm, cũng thông thạo phòng bếp này như lòng bàn tay. Ngư Vi quen đường quen lối ở bên cạnh phụ giúp Diêu Tố Quyên, lá trà đặt ở đâu, trà cụ để chỗ nào, cô đều biết rõ.

Tuy cả hai luôn loay hoay nấu nước, chuẩn bị trà cụ, rửa trái cây không ai lên tiếng nói gì nhưng Diêu Tố Quyên vẫn có thể mơ hồ nhận ra Ngư Vi không thoải mái, bà biết thật ra cô cũng rất lo lắng thấp thỏm, nên quyết định trò chuyện tâm sự với cô.

“Sau khi em và lão Tứ nói chuyện yêu nhau, hai chị em mình vẫn chưa có dịp ngồi xuống tâm sự, bình thường thì lúc nào cũng cười nói vui đùa như vậy...” Diêu Tố Quyên bưng đĩa trái cây cho vào bồn rửa rồi khe khẽ thở dài: “Chị muốn nói để em biết, không phải mọi người trong nhà không chào đón em, nhưng hiện giờ mọi thứ khá hỗn loạn, mọi người ai cũng có nỗi khổ tâm của mình, đợi đến khi tất cả mọi chuyện qua đi, em và lão Tứ sẽ ở bên nhau thật vui vẻ hạnh phúc, dù sao tới tận hai mươi chín năm trời mới có người buộc được trái tim chú ấy.”

Ngư Vi nghe thấy những lời chị dâu cả nói, cô vô cùng xúc động, cô thật sự rất biết ơn bà có thể trò chuyện với cô thế này. Bây giờ cô mới phát hiện ra, nếu ngôi nhà này không có Diêu Tố Quyên sẽ không thể nào chống đỡ nổi dù chỉ một ngày, tự sâu trong đáy lòng Ngư Vi rất biết ơn: “Cảm ơn chị dâu, em biết ạ, có một số việc không thể nào nóng nảy được.”

Diêu Tố Quyên thấy cô vẫn luôn thấu hiểu và thông suốt như trước giờ, không khỏi muốn cùng cô trút hết những tâm sự chôn giấu trong lòng, bà nhàn nhạt mỉm cười: “Trong nhà này, nếu nói ai thấu hiểu và ủng hộ em nhất thì người đó có lẽ là chị, chị rất đồng cảm với em nhưng thật sự không được may mắn như em...”

Ngư Vi không hiểu thoáng bối rối nhìn bà, nghĩ thầm bà nói ‘đồng cảm’ là có ý gì, đã nghe thấy Diêu Tố Quyên nói tiếp: “Chị nhỏ hơn ‘cái đồ bỏ đi’ kia chín tuổi, cũng không ít hơn khoảng cách của em và lão Tứ bao nhiêu. Lúc chị ba bốn tuổi, hẳn đã mười mấy, đến khi chị mười mấy, hẳn đã lấy vợ sinh con. Hẳn luôn xem chị như cô em gái nhỏ nhà hàng xóm, chị thì có là gì đâu, chỉ là một nha đầu nhỏ lừa đảo suốt ngày đi theo đuổi hẳn, chị nói thích hẳn, hẳn xem như gió thoảng bên tai, chị đuổi theo hẳn, hẳn đã dành trái tim cho người khác... Cho nên chị thật sự rất ngưỡng mộ em, em thích lão Tứ, chú ấy cũng thích em, thật sự là chuyện tốt đẹp nhất trong cuộc đời này.”

Ngư Vi nghe tới đó liền ngẩng người, những lời Diêu Tố Quyên vừa nói ẩn giấu rất nhiều bí mật, ‘cái đồ bỏ đi’ kia chắc hẳn là Bộ Tinh Sinh rồi, nhưng cái câu ‘khi chị mười mấy, hẳn đã lấy vợ sinh con’ nghĩa là gì?

Lẽ nào bà là vợ sau của anh cả?

Diêu Tố Quyên thấy Ngư Vi ngần người ra không kịp phản ứng với những lời mình vừa nói, bà biết mình nói chưa rõ ràng, liền nhẹ nhàng giải thích: “Chắc em còn chưa biết, chị là vợ sau của anh cả, chị cũng không phải mẹ ruột của tiểu Huy, chỉ là mẹ kế...”

Ngư Vi bị câu cuối cùng của bà khiến cho sững sờ mở to hai mắt, nhất thời không thể nào tin nổi, bà không phải là mẹ đẻ của Bộ Huy? Thật sự không thể nào nhìn ra được, rõ ràng bà yêu thương con trai mình như thế, Ngư Vi cố nén xuống những suy nghĩ đang hỗn loạn trong đầu, chỉ có thể thần thờ bật thốt lên: “Em thật sự không biết...”

Diêu Tố Quyên mỉm cười: “Cũng đúng, lão Tứ nhất định sẽ không bao giờ chủ động nói với em chuyện này. Trong nhà này, có hai người không bao giờ muốn nhắc tới nó nhất, một người là chú ấy, người còn lại là chị, chú ấy sợ hãi khi phải nói tới nó, còn chị thì không muốn nghĩ tới nữa.”

Lời nói này của bà ẩn chứa ý nghĩa sâu xa, ngay khoảnh khắc đó Ngư Vi liền liên hệ những ẩn ý trong câu nói đó với những gì Bộ Tiêu đã nói hôm nay, anh nói anh mắc nợ Bộ Huy quá nhiều. Chẳng lẽ hai chuyện này có quan hệ với nhau? Dù sao Bộ Tiêu cứ một mực tránh né không nói rõ cuộc anh đã thiếu nợ Bộ Huy những gì. Ngư Vi nghĩ ngợi một lúc, cô luôn muốn biết những việc có liên quan đến Bộ Tiêu, vì vậy khẽ cắn răng cất tiếng hỏi: “Hôm nay, Bộ Tiêu nói với em anh ấy mắc nợ Bộ Huy rất nhiều, hai việc này có liên quan sao ạ?”

Diêu Tố Quyên đang dùng muỗng vớt lá trà, động tác bỗng ngưng lại. Bà nhìn thoáng qua Ngư Vi, thấy cô đang cúi đầu gọt táo, không khỏi cảm thán cô quá thông minh, chỉ có thể gật đầu: “Lời cũng đã nói đến đây rồi, thôi thì chị nói hết với em vậy. Lão Tứ cái người này không bao giờ nghiêm túc, thích nhất là trêu chọc nói đùa, quanh năm suốt tháng nào có nói được mấy lời đứng đắn.”

Ngư Vi cắt đứt vỏ táo xuống, ngược mắt nhìn dáng vẻ Diêu Tố Quyên sắp chìm vào chuyện xưa, nước trong ấm vừa bắt đầu đun lên. Cô nghe thấy chị dâu cả nhỏ nhẹ chậm rãi bắt đầu cất lời: “Phải nói rằng lão Tứ là đứa con sinh sau đẻ muộn của ông cụ, năm đó sau khi mẹ chồng sinh hắn ra sức khỏe rất yếu, chú ấy ra đời chưa được một tuần lễ, bà cũng bỏ mọi người mà đi, cho nên lão Tứ căn bản không biết được mùi vị của mẹ là gì.”

“Hắn là con út, nhỏ hơn anh cả của mình tới hai mươi ba tuổi. Năm lão Tứ lên hai, Tỉnh Sinh đã hai mươi lăm tuổi, ông ấy kết hôn, chị ấy so với chị còn mạnh mẽ nóng nảy hơn rất nhiều. Trong nhà lại không có phụ nữ, chị ấy quán xuyến hết mọi việc trong nhà như người ta thường nói ‘chị dâu cả như mẹ’. Lão Tứ khi còn bé vô cùng nghịch ngợm, trèo tường lật ngói, phóng hỏa đốt sân cái gì cũng làm qua, không chừa cái nào. Ai nói hắn cũng không nghe, trong nhà một đám đàn ông, vậy mà hắn không sợ người nào, chỉ sợ cây chổi của chị dâu cả. Hàng xóm láng giềng thường xuyên nhìn thấy cảnh hắn bị chị dâu cả cầm cây chổi dài rượt theo đuổi đánh khắp xóm, nhìn mãi phát chán...”

Ngư Vi thấy Diêu Tố Quyên nói tới đó khóe môi bà bắt chợt cong lên, cô nghĩ thầm sao bà lại biết rõ như thế, nhưng rồi ngấm lại cũng đúng, bà nói bà là hàng xóm của Bộ gia, nên hiển nhiên chứng kiến mọi chuyện...

“Khi đó, chị cũng đã mười sáu mười bảy, chị vẫn còn nhớ hồi nhỏ lão Tứ sợ nhất một chiều là bị chị dâu cả của hắn lột quần yếm đánh vào mông rồi bắt cỡi trường như vậy đứng ngoài cửa, hắn rất xấu hổ, làm ỉn trốn luôn trong chăn cả ngày không lộ mặt ra đường.” Ngư Vi nghe Diêu Tố Quyên nói tới đây, bỗng cảm thấy hình ảnh đó như bật ra trong đầu, nhìn không được cong môi cười, nghĩ thầm anh cũng có lúc bị người ta trị thành ra như vậy. Diêu Tố Quyên cũng vừa cười vừa nói tiếp: “Sau khi kết hôn được hai năm, Bộ Tỉnh Sinh sinh người con đầu tiên, là một đứa bé trai, tên ở nhà gọi là Đại Thành, nhỏ hơn Bộ Tiêu ba tuổi, thẳng nhóc tuổi xấp xỉ Bộ Tiêu này cũng vô cùng liều mạng. Từ nhỏ cả hai đã cùng nhau điên, cùng nhau không nghe lời người lớn, lão Tứ mang cháu trai đi gây chuyện thị phi khắp nơi, quan hệ tốt tới mức có thể mặc chung một cái quần.”

Ngư Vi khá kinh ngạc, nói như vậy, Bộ Huy vẫn còn một người anh trai... Nhưng vì sao chưa bao giờ thấy qua?

Nghĩ tới đây, cô mơ hồ có một loại dự cảm phần còn lại của câu chuyện xưa này không... lạnh, không thể

nào có chuyện Bộ Tiêu là nguyên nhân khiến cho chị dâu cả trước đây ly hôn với Bộ Tĩnh Sinh rồi dẫn con trai lớn đi đến nơi khác sống riêng được? Nếu không thì tại sao cho tới giờ cô chưa từng nghe nói tới... Ngư Vi nghĩ tới đây, không thể nào cười nổi nữa.

“Khi đó, chị cũng chết tâm, chết lòng, chết hết hy vọng với Tĩnh Sinh. Anh ấy đã kết hôn có con cái của mình rồi, chị còn dám yêu đơn phương gì nữa. Chị năm đó cũng đã trở thành đóa xuân thì mười bảy mười tám tuổi, liền quyết định đi đến thành phố khác học đại học, đi rất xa, rồi cũng có đôi ba lần chấp nhận những người theo đuổi mình nhưng đều không thành. Sau khi tốt nghiệp đại học chị trở về thành phố G, Tĩnh Sinh nói công ty anh ấy thiếu người bảo chị đến giúp đỡ, chị liền vào công ty nhỏ đó giúp anh ấy xử lý công việc, chưa tới mấy năm sau, anh ấy có thêm đứa con trai thứ hai, chính là tiểu Huy...”

Ngư Vi càng nghe càng chua xót, cô thật không ngờ trong lòng Diêu Tổ Quyên lại chất chứa nhiều đau khổ và giày vò đến thế. Nếu như cô phải trở mắt nhìn Bộ Tiêu kết hôn sinh con, mà tình cảm cô dành cho anh có chết cũng không buông bỏ được, không cách nào từ chối được những mong muốn của anh, vừa phải ở bên cạnh giúp đỡ anh vừa chứng kiến anh hạnh phúc với người phụ nữ khác, trong lòng phải là cái tư vị gì đây?

“Haizz, không nói chị nữa, nói chuyện của lão Tứ!” Diêu Tổ Quyên nhắc lại những chuyện đã qua, vẻ mặt cũng buồn bã mất mát, bà thay đổi đề tài: “Lão Tứ khi đó từ đầu đến đuôi rành rành là tên tiểu lưu manh, vừa hư hỏng vừa bừa bãi, lứa tuổi mười ba mười bốn là thời kỳ đại phản nghịch, cả ngày đánh nhau với người ta, có lần bị chém trên đường, toàn thân đầy máu, cũng là chị dâu cả đi cứu hẩn, mạnh mẽ lôi hẩn ra từ giữa đám người, rồi công suất trên lưng về tới nhà. Kỳ thật có đôi khi chị cũng tự nhủ với chính mình rằng, người vợ trước đây của Tĩnh Sinh là một cô gái rất tốt, bất luận đổi lại người phụ nữ nào đến nhà này, cho dù là chị, cũng không làm được một phần của cô ấy, cô ấy yêu thương lão Tứ bằng tất cả tấm lòng. Sau khi bị chém, suýt nữa lão Tứ đã bị bắt đưa vào trại giáo dưỡng vì thành niên, từ đó về sau thay đổi tính tình, yên tĩnh không ít.”

Nghe tới đây, Ngư Vi đột nhiên nhớ ra, cái năm cô ba tuổi lần đầu tiên nhìn thấy Bộ Tiêu đó, anh phóng từ trên cây xuống chọc cô khóc, ngay sau đó quả thật có một dì tay cầm cây chổi dài xông ra mắng anh một trận. Khi đó cô còn bé quá, chưa nhận thức rõ được người, nhưng lúc đó Diêu Tổ Quyên chưa vào nhà này, hóa ra bản thân cô cũng đã từng gặp qua chị dâu cả trước đây.

Đúng là một người rất hung dữ, Ngư Vi mơ hồ nghĩ lại những hình ảnh mình còn nhớ được, đúng là Bộ Tiêu bị mắng cho xối xả, cuối cùng phải ngoan ngoãn nghe lời.

“Nhưng đến mùa đông năm ấy, trong nhà xảy ra một chuyện khiến cho cuộc sống hạnh phúc nhiều năm như vậy bỗng chốc vỡ tan kể từ ngày hôm đó.” Lời nói của Diêu Tổ Quyên lại chuyển sang câu chuyện khác: “Có một đêm, cả nhà tìm khắp nơi mà không thấy Đại Thành, mọi người lo lắng đến mức sang nhờ hàng xóm đi tìm giúp, hiển nhiên chị cũng đi theo. Tìm đến nửa đêm, lão Tứ bỗng nhiên nói một câu, có thể Đại Thành đang ở đỉnh núi sau nhà. Căn nhà cũ trước kia của chúng ta đằng sau khoảng sân lớn là một ngọn núi, cũng không cao lắm, nhưng địa thế phức tạp, để dọa trẻ con không cho chúng lên đó chơi, người lớn đều nói trên núi có ma quỷ. Mọi người cùng nhau lên núi tìm, tìm suốt đêm vẫn không thấy, cuối cùng vẫn là chị dâu cả của lão Tứ tìm được con mình, bên dưới một vách đá, bị ngã xuống, không còn hơi thở nữa, thân thể đã cứng lại...”

Ngư Vi nghe thấy bàng hoàng khiếp sợ, nhưng Diêu Tổ Quyên dùng những lời rất ngắn gọn, cố gắng lướt thật nhanh qua cảnh tượng đó: “Chị dâu hẩn ôm thi thể con trai mình về đến nhà, vì quá kích động nên không còn bình thường nữa, cũng không nói chuyện, vừa đi vào cửa, trong nhà đầy người vây quanh, nhưng chị ấy cứ ngồi yên như vậy không nhúc nhích. Khi đó, lão Tứ đã quỳ ở cửa phòng Tĩnh Sinh suốt một ngày một đêm, nói là lúc trước hẩn hù dọa Đại Thành, nói trên núi có ma quỷ, hỏi Đại Thành có dám lên núi ở lại một đêm không, hai người đánh cuộc với nhau, hẩn vốn nghĩ đó chỉ là câu nói đùa trẻ con, nghĩ rằng Đại Thành không bao giờ dám đi thật, vì cậu Đại Thành này giống hệt ba mình, lá gan rất nhỏ.”

“Với cái tính cách đó của Tĩnh Sinh, chắc chắn sẽ không nói bất cứ điều gì, giống như vợ mình, chỉ ngồi ngơ ngác trong phòng. Lão Tứ bị ông cụ túm vào phòng đánh cho một trận... Haizz, đánh hẩn cũng có được gì đâu, hẩn cũng chỉ là một câu nói giỡn, ông cụ đánh rồi lại đánh, đánh tới mức bản thân ông cũng đau đến không muốn sống nữa, ông ôm lão Tứ vào lòng rồi cùng nhau khóc, đó cũng là lần đầu tiên chị thấy ông cụ rơi nước mắt.”

Bầu không khí trong bếp bắt đầu rơi vào khoảng lặng ngọt ngào trĩu nặng, nước trong ấm bỗng sôi lên, phát ra âm thanh chói tai.

“Sau đó, khoảng non nửa năm qua đi, tang sự đều đã làm xong, tuy không khí trong nhà vẫn rất nặng nề nhưng cũng dần chuyển biến tốt hơn. Lão Tứ tự trách, hối hận và áy náy nhưng đâu có cách nào xoay ngược được thời gian, nhưng từ đó về sau không còn nào loạn nữa, rất ngoan ngoãn nghe lời. Nhưng bỗng một ngày, một chuyện đột ngột xảy ra, chị dâu hắt treo cổ trong phòng tự tử.”

Ngư Vi nghe tới đây, hít vào một hơi thật sâu. Cô thật không hiểu, tính cách chị dâu cả trước đây rần rỏi đến vậy sao lại bị lẩn quẩn trong lòng không thể thoát ra được. Nhưng khi nghe hết những lời Diêu Tố Quyên giải thích, cô bất giác hiểu ra, chính bởi vì kiên cường như vậy nên mới có thể lựa chọn phương thức cực đoan đến thế.

“Trong di thư viết, xé chiều cái hôm Đại Thành xảy ra chuyện, chị ấy đã đánh con trai mình một trận rất đau, vì Đại Thành đã mười tuổi rồi mà vẫn còn đái dầm, chị ấy tức rên rết không thành thép, dạy hoài mà không được nên lúc đó có la mắng sỉ nhục hắt mấy câu, cho nên chị ấy cảm thấy rất có lỗi với con trai, ở trên núi lại bị kích động, cảm giác áy náy cứ lớn vồn trong đầu không thể thoát ra được, dằn dỗi Tình Sinh và tiểu Huy hai người hãy sống thật tốt, chị ấy sợ con trai lớn của mình bơ vơ cô độc trên đường, nên muốn đi cùng bầu bạn với Đại Thành...”

“Chuyện như thế xảy ra, ai mà chịu đựng nổi, lão Tứ luôn cảm thấy chỉ vì một câu nói của mình mà hại chết hai mạng người. Chị đã tận mắt chứng kiến hắt ôm chị dâu của mình từ trên xà nhà xuống, gào khóc nát ruột nát gan. Tiếp sau đó là Tình Sinh, con trai đi rồi, vợ cũng đi, anh ấy thỉnh năm mươi sư thầy đến nhà tụng kinh siêu độ, siêu độ xong rồi anh ấy cũng đi cùng với các sư thầy lên núi. Khoảng thời gian đó rất khó khăn vất vả, đến trong mơ chị cũng không bao giờ muốn hồi tưởng lại nữa. Khi đó tiểu Huy mới ba bốn tuổi có hiểu được gì đâu, là chị luôn mang hắt theo bên mình, nên có lẽ em cũng thấy kỳ lạ, vì sao chị lại giống mẹ ruột hắt như vậy, từ nhỏ hắt gọi chị là dì ‘tiểu Quyên’, kể từ sau khi hắt mất mẹ, đều là chị chăm sóc hắt.”

Lúc này đây tất cả mọi chuyện đều đã rõ ràng. Ngư Vi cắt trái cây nhưng động tác cứ cứng đờ, trong lòng cảm thấy áy náy thay cho Bộ Tiêu, anh chỉ là một câu nói đùa, không thể nào trách anh được, nhưng mọi việc lại từ câu nói đùa đó mà ra, chắc chắn anh sẽ tự dằn vặt ân hận suốt đời. Nhưng đáng thương nhất vẫn là anh cả, người đầu bạc tiền kẻ đầu xanh, rồi sau đó lại phải tiễn đưa vợ mình, khó trách anh lại dốc lòng hướng Phật, cả ngày tụng kinh ăn chay.

“Lại tám năm nữa trôi qua, chị vẫn luôn chăm sóc tiểu Huy, vẫn luôn đơn độc đi về một mình, con người Tình Sinh như đã chết qua một lần lại được chị cứu về, anh ấy không xuất gia, dù sao anh ấy còn có tiểu Huy. Sau đó chị và anh ấy kết hôn, tiểu Huy tốt nghiệp tiểu học lên trung học cơ sở, cuối cùng cũng sửa lại kêu chị là mẹ, hắt cũng thật sự xem chị như mẹ ruột của mình. Nhưng người thay đổi nhiều nhất hắt là lão Tứ, hắt thương tiểu Huy thương đến bất chấp đạo lý. Luôn nghĩ cách kiếm tiền để mua đồ làm tiểu Huy vui. Mười tám tuổi hắt đã thoát ly khỏi gia đình hoàn toàn tự lập. Em có từng thấy qua, ông chú nào lại yêu thương cháu mình đến thế chưa? Khi đó tiểu Huy bị người ta ức hiếp, hắt đã cắt đứt chân người ta.”

Khó trách anh nói anh nợ Bộ Huy quá nhiều, thì ra chuyện xưa dài như vậy. Ngư Vi hồi tưởng lại, từ khi cô bước chân vào Bộ gia đến giờ, cô hoàn toàn không cảm nhận được trong nhà đã từng trải qua chuyện bi thương đau đớn. Ngày ngày đều trôi qua trong niềm vui tiếng cười, trong sự bình yên hạnh phúc. Nào ai có thể ngờ mười mấy năm trước đã xảy ra chuyện tang thương đến vậy. Có lẽ bởi vì quá đau đớn, nên mọi người đều xem nó như tử huyệt mà trốn tránh nên chuyện này mới bị chôn vùi thật sâu, thành một góc khuất không ai dám chạm tới.

“Nhà chúng ta được như hôm nay, thật sự chẳng dễ dàng gì nên chị hy vọng em có thể hiểu. Tiểu Huy bị em từ chối lại phải trở mặt nhìn em và người chú hắt yêu thương nhất ở bên nhau. Trong khoảng thời gian ngắn như vậy, hắt không thể nào tiếp nhận được. Nếu em biết, yêu đơn phương một người không được đáp lại đau khổ đến mức nào, có lẽ em sẽ hiểu cho nó. Hai người họ vui vẻ hạnh phúc như thế, không bao giờ có chỗ dành cho mình, mọi thứ cứ xảy ra trước mắt, muốn trốn cũng không thoát. Tất cả suy nghĩ và tình cảm của người đó đều dành cho người kia, một người không phải mình, nhưng bản thân mình vẫn sẵn sàng vì người đó nguyện đầu rơi máu chảy, như một đứa trẻ ngốc nghếch mãi hoài chẳng chịu lớn, đau khổ cũng thể dằn vặt cũng vậy, vẫn không thể nào cắt đứt được cái ước vọng viễn vông, chuyện này, không ai có thể

hiếu hơn chị...” Thần sắc trong đôi mắt Diêu Tố Quyên dần trở nên sâu lắng, như đang chìm vào đoạn tình cảm đáng thương của mình, lúc bà nhìn về phía Ngư Vi, ngay cả cô cũng bị thứ tình cảm mãnh liệt đó chạm đến đáy lòng mà đồng cảm xót xa.

Chỉ cần nghĩ đến, nếu như cô phải trợ mắt nhìn Bộ Tiêu và một người cô quen biết, thậm chí là người bạn thân thiết của mình yêu nhau, kết hôn rồi sinh con. Cô sẽ không thể nào làm được như Diêu Tố Quyên, đợi chờ mười mấy năm... bốn năm trôi qua, rồi tám năm nữa đằng đẳng qua đi... Mà vị trí của cô bây giờ, tương lai Bộ Huy còn phải gọi cô là thím út. Nếu như có một ngày, bảo cô mở miệng gọi Bộ Tiêu một tiếng dượng như thế, cô hoàn toàn không cách nào tiếp nhận được.

“Em và lão Tứ có thể ở bên nhau, trong lòng chị thật sự rất vui. Về phần tiểu Huy, chị không hy vọng em sẽ quan tâm nó, chỉ cần đừng để ý gì tới nó nữa là được. Nhưng chị là mẹ nó, chỉ mong em có thể đợi đến khi nó chấp nhận được sự thật này. Nó nói với em những lời ác ý nhưng thật ra trong lòng nó không phải nghĩ như vậy.” Có vẻ Diêu Tố Quyên thật sự rất hiểu Bộ Huy, vừa nói xong mấy lời giúp hấn, vẻ mặt đang trầm lắng dần trở nên nhẹ nhõm, cảm khái cất lời: “Sớm muộn gì nó cũng sẽ hiểu ra, nếu là của mình có chạy cũng không thoát, không phải của mình cưỡng cầu không được.”

Cuộc trò chuyện thật dài này cứ như vậy kết thúc, Ngư Vi rất hiểu những gì chị dâu cả nói. Kỳ thật sao cô không hiểu chứ, có một số việc chỉ có thể đợi thời gian xóa nhòa, sức lực của con người không thể nào làm được. Từ phòng bếp đi ra, Diêu Tố Quyên bưng trà nóng lên lầu cho ông cụ, Ngư Vi thoáng ngập ngừng, cuối cùng vẫn không lên theo. Trước khi được ông cụ chấp nhận, cô không nên gây thêm những điều khó xử cho Bộ Tiêu. Nhưng lúc Diêu Tố Quyên đi xuống lầu, bà nói lão Tứ không có trong phòng ông cụ, hấn nói chuyện với ông cụ xong đã tự mình đi đến căn phòng nhỏ.

Ngư Vi nhẹ nhàng đặt chân lên cầu thang phía tây, khi lên tới lầu hai, cô nhìn thấy cuối dãy hành lang có một căn phòng, cô biết Bộ Tiêu luôn phạt quỳ ở nơi này, nhưng đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy.

Cửa phòng đang để mở, bên trong là một màu u tối ảm đạm chỉ có ánh lửa đỏ chập chờn trên đầu ngọn nến. Ngư Vi đi tới cạnh cửa, nhìn thấy Bộ Tiêu đang ngồi trên bồ đoàn dưới đất hút thuốc, tư thế vẫn tùy ý như thường ngày, người nghiêng ra phía sau, đôi mắt yên lặng nhìn hai hàng linh vị, ba nén nhang cắm trong lư đồng tỏa ra những làn khói lượn lờ nơi đầu đóm cháy đỏ.

Ngư Vi bất giác hiểu ra đây là nơi nào, mỗi lần Bộ Tiêu phạm lỗi ông cụ Bộ bảo anh đến nơi này phạt quỳ, đây quả thật là sự trừng phạt đáng sợ nhất, không phải đau đớn thể xác mà là từng lần roi quất vào lòng. Mà mỗi lần Bộ Tiêu chủ động đi đến nơi này ngồi thỉnh lặng ở đây, gần như là hành động tự dằn vặt giày vò, nơi này hoàn toàn không phải đặt bài vị tổ tông mà là đặt linh vị của người chị dâu cả đã mất của anh.

Ngư Vi đột nhiên nhớ lại những lời ông cụ đã mắng Bộ Tiêu vào cái ngày dì nhỏ của cô tới gây chuyện: “Người trị được anh đều đã chết hết rồi.”

Tuy bà đã mất đi nhưng vẫn luôn sống mãi trong lòng Bộ Tiêu, lặng lẽ tồn tại trong căn phòng nhỏ này, cái nơi giam cầm do chính tay anh tạo nên cho mình.

57. Chương 57

“Nhưng từ giờ về sau nếu anh lại đến nơi này, cô sẽ luôn ở bên anh. “

Bộ Tiêu nghe thấy âm thanh khe khẽ vang lên ngoài cửa, liền xoay đầu lại nhìn ra, thấy Ngư Vi đang đứng đó đăm đăm nhìn anh, gương mặt anh bỗng chốc lộ ra nét cười dịu dàng: “Để anh đưa em về?”

Ngư Vi không chút nghĩ ngợi bước vào: “Không cần đâu ạ, em ngồi với anh một lúc.”

Bộ Tiêu khá kinh ngạc khi thấy cô hành động như vậy, nhưng anh không nói gì, chỉ lấy thêm một cái bồ đoàn đặt bên cạnh vỗ vỗ lên rồi nhìn Ngư Vi mỉm cười: “Cũng tốt, cho mẹ anh nhìn mặt con dâu nhỏ của

bà, anh vậy mà có thể... tìm được một cô gái xinh đẹp thế này.

Bộ Tiêu thấy Ngư Vi không trực tiếp ngồi xuống, mà đi đến trước bàn thờ, lấy ba nén nhang thấp vào đầu ngọn nến rồi cắm vào bên cạnh ba nén nhang của anh, còn chấp tay trước ngực hướng về từng bài vị, vô cùng kính cẩn cúi đầu vái lạy, anh không khỏi cảm thấy buồn cười, cô nhóc này nhanh như vậy đã tiến vào trạng thái ‘con dâu nhỏ’ rồi.

Ánh mắt Bộ Tiêu tràn ngập ý cười, anh nhìn cảnh tượng này, ánh nến mờ lung in lên dáng hình cô càng làm nổi bật vẻ dịu dàng đầm thắm. Hình ảnh này khiến người ta không sao diễn tả được, như có ngọn lửa tỏa ra ánh sáng ấm áp sưởi ấm lòng. Đây có lẽ là cái ‘tình người và sự gắn kết giữa các thế hệ’ như người ta thường nói. Người mới đến lần đầu ra mắt người đã khuất, trong nhà lại có thêm một người, người đã đi rồi vĩnh viễn không bao giờ bị lãng quên, vẫn tiếp tục sống mãi trong lòng người ở lại...

Bộ Tiêu dụi dụi đầu chân mày mỉm cười, nhìn Ngư Vi đi tới ngồi xuống cái bồ đoàn bên trái mình. Khoảnh khắc ánh mắt anh và cô giao nhau, dường như hai người bọn họ đang trôi trong thế giới của mình rất lâu rồi vượt qua tất cả không gian và thời gian.

Cả hai chỉ im lặng nhìn nhau không nói gì. Vừa rồi lúc Ngư Vi thấp hương cúi lạy, cô đọc rất kỹ những dòng chữ trên bài vị, phía ngoài cùng là của mẹ Bộ Tiêu, hàng đằng sau phía trong góc là chị dâu và cháu trai anh. Thì ra người chị dâu trước của anh có cái tên rất dễ nghe, ‘Chữ Nguyệt Mai’, nếu chỉ nghe tên thôi thì thật sự sẽ không thể nào biết được bà là một người phụ nữ tính cách mạnh mẽ, rắn rỏi đến vậy.

Ngư Vi lặng lẽ ngồi bên cạnh Bộ Tiêu, sau đó cảm giác được anh đưa tay ra nắm lấy tay cô, bàn tay anh không giây phút nào không ấm nóng, thô ráp vững chãi, cô cũng khẽ siết chặt tay anh...

Đây có lẽ là lần đầu tiên khi anh ngồi trong căn phòng nhỏ này, có người ở cạnh anh chẳng? Ngư Vi không biết, nhưng từ giờ về sau nếu anh lại đến nơi này, cô sẽ luôn ở bên anh.

Ngư Vi nghĩ ngợi một lúc, cảm thấy vẫn nên nói với anh vừa rồi Diêu Tổ Quyên đã kể cho cô nghe hết tất cả mọi chuyện, nhưng lại sợ anh cảm thấy khó chịu, cứ suy đi nghĩ lại đắn đo mãi, chợt nghe thấy anh hỏi: “Có phải em có chuyện gì muốn nói với anh không?”

Thấy vẻ mặt Bộ Tiêu tìm tòi nghiên cứu, ánh mắt dịu dàng chăm chú nhìn mình, Ngư Vi bất giác cảm thấy không có gì phải khó xử, khẽ ngập ngừng: “Vừa rồi chị dâu cả đã kể cho em nghe, chuyện trước kia.”

Nét hoảng hốt sợ hãi thoáng vụt qua trên khuôn mặt Bộ Tiêu, nhưng chỉ một giây ngắn ngủi sau đó, từng góc cạnh trên gương mặt như được thả lỏng thư giãn hoàn toàn, lộ ra một nụ cười rất dịu dàng. Anh chống hai tay ra sau lưng, ngửa người ra sau: “Chị dâu cả quả thật thành tinh rồi, anh nghĩ gì chị ấy cũng biết, thật sự anh rất biết ơn chị ấy, nếu chị ấy không nói với em, anh một chữ cũng không thể nào nói được.”

Quả nhiên Bộ Tiêu không cách nào quên được những chuyện đã qua. Anh không sợ trời không sợ đất, nhưng có lẽ sợ nhất chính là chuyện này. Ngư Vi gật đầu cảm thán: “Nhà anh nếu không có chị dâu cả... thật sự không được. Nếu nói mọi người trong nhà là một cỗ máy lớn, thì chị dâu cả chính là những chiếc đinh ốc nhỏ nhất kia, chị ấy có mặt ở khắp nơi gắn kết mọi người, siết chặt các mắc xích. Nếu không có chị ấy, cái nhà này như cỗ máy đồ sộ mà lỏng lẻo tản mát khắp nơi, không thể nào vận hành được...”

Bộ Tiêu lắng nghe cô trực tiếp chuyển hướng đề tài, không nhắc tới chuyện kia nữa, đem hết lời nói đặt lên người Diêu Tổ Quyên, còn ẩn dụ cả hình ảnh như thế, anh biết cô đang lo lắng cảm nhận của mình liên cúi đầu cười cười, kéo Ngư Vi vào lòng: “Cái gì mà nhà anh nhà em, em là người của ai? Hửm?”

Khoảng thời gian sau đó, cô cứ bị Bộ Tiêu ôm như thế, đầu tựa vào vai anh, yên lặng ngồi dưới đất nhìn sáu nén nhang trước mặt đang chậm rãi tỏa khói vương vãi.

Cũng không biết đã ngồi bao lâu, hai người đều trầm mặc không ai nói lời nào. Đột nhiên ngoài cửa vang lên tiếng động, Ngư Vi xoay đầu lại liền thấy người hoảng hốt lập tức tránh khỏi vòng tay Bộ Tiêu ngồi thẳng dậy, cảm thấy rất luống cuống.

Bộ Huy đột nhiên xuất hiện ở cửa, ánh mắt vừa đảo qua bên trong, màu mắt trở nên u ám đen kịt, giây phút hần nhìn thấy Ngư Vi nép mình trong vòng tay chú mình, rốt cuộc cũng cảm thấy những gì đã xảy ra đều là sự thật.

Tâm trí hắn đột nhiên trống rỗng, hắn hoàn toàn không biết nên phản ứng thế nào, một câu cũng không thoát ra được, hắn cúi đầu quay trở về phòng.

Ngư Vi khá lo lắng tính mở miệng gọi hắn, nhưng lời nói đến khóe môi, cô bỗng hiểu ra, gọi hắn lại thì có thể nói gì chứ?

Bộ Tiêu cũng nhìn thấy Bộ Huy bất ngờ xuất hiện, khoảnh khắc đó về mặt anh bỗng trở nên có phần khác lạ. Anh lại ngược mắt nhìn bài vị kia trên bàn thờ, trong vòng tay anh là người con gái tiểu Huy thích nhất, chỉ dấu cả ở thế giới bên kia nhìn thấy cảnh tượng này không biết sẽ nghĩ gì...

“Cũng không còn sớm nữa, để anh đưa em về.” Bộ Tiêu đứng dậy khỏi bồ đoàn, thuận thế nắm tay kéo Ngư Vi lên.

Lâu lắm rồi Bộ Huy mới nằm mơ thấy mẹ ruột nên sau khi hạ sốt muốn đi tới phòng nhỏ thấp cho bà một nén nhang. Cho tới giờ Bộ Tĩnh Sinh chưa từng đến căn phòng nhỏ đó nên hắn tự mình đi, kết quả bất gặp chú Út ôm Ngư Vi ngồi đó.

Chú Út đã giới thiệu bạn gái với tất cả mọi người, còn giới thiệu với bà nội và cả mẹ ruột hắn. Chú ấy hoàn toàn không cảm thấy khó chịu, trong lòng hoàn toàn không nhớ tới hắn đang rất đau lòng sao? Cái tên trên bài vị kia, rõ ràng là mẹ và anh trai hắn.

Trở về phòng, Bộ Huy nghe thấy tiếng khởi động xe vang lên trong sân, hắn biết là chú Út đưa Ngư Vi về. Hắn bỗng nhớ lại trước đây, hắn chạy xe thể thao theo sau cô, cô kiên quyết không chịu lên xe, hắn hỏi cô có phải chỉ sẵn lòng ngồi xe của người đàn ông kia không, người đàn ông kia vậy mà... lại chính là chú Út của hắn, và cô quả nhiên vẫn chỉ muốn ngồi xe chú ấy...

Lúc này, cơn sốt đã hoàn toàn lui hết, đầu óc hắn như bị một chậu nước lạnh dội thẳng vào, cảm giác tỉnh táo tốt cùng đang từ từ gặm nhấm hắn, những kích động và phần nộ lúc ban đầu đã không thể nào quay trở lại, những cảm giác ấy đã hoàn toàn biến mất chỉ còn lại sự mệt mỏi trĩu nặng và trống rỗng khôn cùng.

Bộ Huy đứng bên cửa sổ, dõi theo bóng chiếc xe rời đi, bên trong là cô ấy và chú Út, đợi đến khi chiếc xe rời khỏi khoảng sân nhỏ trôi vào bóng đêm sâu thẳm, hắn cũng không biết mình đứng đó đã bao lâu.

Bộ Tĩnh Sinh đi xuống lầu một lúc rồi trở lên xem con trai thế nào, vừa vào phòng nhìn thấy tiểu Huy đứng bên cửa sổ, ánh mặt lặng lẽ nhìn xuống dưới, trong sân truyền tới tiếng khởi động xe lão Tư đưa cô bé kia rời đi. Cho tới bây giờ, ông chưa từng thấy qua dáng vẻ này của con trai mình, cơ thể phong phanh yếu ớt đứng đó tựa như chỉ một giây ngắn ngủi sau thôi hắn sẽ tan biến, không còn ở trước mặt ông nữa. Nỗi đau lại trỗi dậy trong lòng, ông lẩm bẩm: “Con hết sốt rồi sao? Chui vô chăn nằm một lát nữa đi...”

Bộ Huy im lặng không nói gì, cũng không trở lại giường nằm chỉ trầm mặc thật lâu. Lúc Bộ Tĩnh Sinh đi tới gần, mới nghe thấy con trai mình lắp bắp những lời rất khó hiểu: “Ba, con có thể không về nhà được không? Con về đây là cảm thấy rất khó chịu...”

Bộ Tĩnh Sinh chỉ cảm thấy hai chân mình mềm nhũn liền bám vào mép giường ngồi xuống, trong lòng trăm mối ngổn ngang, hai chữ ‘về nhà’ con trai nói đã đâm vào nơi đau đớn nhất trong tim ông. Ông cố gắng lấy lại hơi thở, không biết phải nói gì, chỉ có thể phát ra âm thanh run rẩy hỏi: “Vậy con muốn đi đâu?”

“Con muốn rời khỏi thành phố G... Để cho người khác sống vui vẻ, con đến nơi khác, con cũng sẽ sống thật vui vẻ như thế, ở nơi này bây giờ con có thể vui được gì đây?” Giọng nói của Bộ Huy trầm thấp, ngữ điệu chậm rãi từng chữ rõ ràng, càng nói càng tỉnh táo, câu cuối cùng như một câu tự vấn cũng tựa như lời giải đáp cho chính mình.

Bộ Tĩnh Sinh nghe đến câu cuối cùng của hắn, cảm thấy hơi lạnh đang lừa vào từng góc ngách cơ thể, ông run rẩy hỏi: “Trong lòng con hoàn toàn không thử suy nghĩ cho ba sao? Ba chỉ còn có đứa con trai duy nhất là con...”

Con trai ông đã như vậy rồi, ông làm sao có thể không nói gì lão Tư được đây? Vừa rồi Bộ Tĩnh Sinh xuống lầu thấy lão Tư đưa cô bé kia ra về, trong đầu ông cứ hiện lên câu hỏi, sao lão Tư có thể không nghĩ gì đến tiểu Huy như vậy. Bọn họ cứ đi đến bất cứ nơi nào mình muốn cần gì phải cùng nhau về nhà, con trai ông

ở bên cạnh nhìn thấy cảnh đó sao có thể chịu đựng được đây? Gần đây lúc thì tiểu Huy mất tích, lúc thì nóng sốt rần lên đau đớn khổ sở. Một người đã hơn năm tuổi như ông thật sự không thể nào chịu nổi giày vò, ông không bao giờ muốn ném trái lần nữa cái cảm giác mất đi con trai tốt cùng là thế nào.

Trên đường về, bầu không khí vẫn rất ngột ngạt. Kỳ thật, khi trong lòng đã vương nặng chuyện gì, thì dù người ta có trốn tránh đến tận nơi nào, có cố vui vẻ thoải mái đến đâu đi nữa, thời gian vẫn luôn trôi qua cùng với những lo lắng bất an.

Ngư Vi nhìn dáng vẻ lái xe của Bộ Tiêu, anh vẫn không có gì thay đổi, gương mặt nghiêng vẫn có nét môi cong thoát ẩn thoát hiện, nhưng cô có thể cảm nhận được anh đang lo lắng.

Buổi tối hai người bọn họ ngồi ở đó, mặc dù cô tựa vào bờ vai anh, nhưng tuyệt đối không hề mang chút ý nghĩ dục vọng. Bộ Tiêu tự mình đi đến căn phòng đó chính là muốn khiến bản thân mình áy náy, muốn tự dần vật giầy vò chính mình... Nhưng hết lần này đến lần khác cứ luôn bị Bộ Huy nhìn thấy cảnh tượng như vậy, người ta nói thật chẳng sai, càng sợ cái gì thì cái đó càng đến.

Xế chiều vừa nhận được điện thoại, Bộ Tiêu liền vội vã chạy về Bộ gia, đến đưa cô về cũng sợ bỏ lỡ chuyện gì đó ở nhà, nên dẫn cô theo cùng. Nhưng vừa rồi lúc rời đi, Ngư Vi thấy ánh mắt anh cả nhìn cô không hoan nghênh, cô mới biết lẽ cô không nên đến đó.

Tất cả mọi chuyện cứ rối bời như một mớ hỗn độn mà người ta gọi là bế tắc. Không ai biết làm thế nào để tháo gỡ cục diện vướng mắc này. Dù người tháo nó là ai đi nữa, thì chuyện gì cũng sẽ đến lúc phải kết thúc. Nhưng cái thời điểm giải quyết dứt khoát mọi chuyện nó lại thường đến nhanh đến nỗi khiến người trong cuộc không kịp trở tay.

Ngư Vi chưa bao giờ nghĩ rằng, buổi chiều ngày hôm sau cô đã nhận được điện thoại của Bộ Tiêu, bảo muốn đưa cô về nhà ăn cơm tối, là chị dâu cả thông báo.

Cô mơ hồ đoán rằng có lẽ Diêu Tố Quyên muốn hóa giải những bế tắc hiện giờ nên mới chu đáo chuẩn bị một bàn ăn, để mọi người có thể ngồi xuống cùng nhau ăn chén cơm tâm sự thẳng thắn hết mọi chuyện. Nhưng khi cô theo Bộ Tiêu đến Bộ gia, mới biết không phải như vậy. Bộ Huy không có ở nhà, ý của chị dâu cả có lẽ cũng không phải để hai chú cháu giải quyết mâu thuẫn...

Chiều hôm đó đúng lúc Ngư Vi không có tiết học, Bộ Tiêu lại là cái người vạn năm nhàn rỗi, anh lái xe đến khu chung cư đón cô. Sập tối khi hai người tiến vào khoảng sân nhỏ, con chip bông lại phóng tới cọ cọ liếm chân Bộ Tiêu. Cảnh vật trong sân chẳng có gì khác trước, tựa hồ hoàn toàn không biết ngôi nhà này đang rơi vào biến cố.

Lúc xuống xe, Bộ Tiêu đi qua bên cửa ghế lái phụ nhìn cô mỉm cười, nụ cười biếng nhác thường ngày rồi ôm vai cô đi vào cửa lớn. Ngư Vi biết anh đang tự nhủ với chính mình đừng khẩn trương, nhưng cô luôn có cảm giác rất xấu, dự cảm đó ngày càng trở dậy mãnh liệt.

“Hãy xem như về nhà ăn bữa cơm gia đình giống mọi ngày.” Bộ Tiêu cúi đầu xuống dịu dàng động viên bên tai cô: “Em cứ thả lỏng đi đừng căng thẳng quá ...”

Ngư Vi được anh giữ chặt bờ vai đi vào phòng khách. Dưới lầu một cô chỉ nhìn thấy Diêu Tố Quyên, ngoài ra không còn ai khác, bà cũng đang loay hoay trong bếp chuẩn bị cơm tối. Nhìn thấy hai người đi vào cửa, Diêu Tố Quyên không nói gì vội vàng đi ra. Ông cụ cũng không có ở dưới nhà, Bộ Tiêu và Ngư Vi chỉ có thể ngồi cạnh nhau trên sofa, một lúc sau Bộ Tĩnh Sinh đã xuống tới.

Tiếng bước chân chậm chạp của ông lập tức thu hút sự chú ý của hai người. Kỳ thật Ngư Vi khá sợ phải nhìn thấy anh cả, hôm qua ánh mắt ông nhìn cô hoàn toàn không còn tia nhả nhận ôn hòa thường thấy. Có lẽ trong ngôi nhà này, người không muốn cô xuất hiện ở đây nhất chính là Bộ Tĩnh Sinh.

Bầu không khí bất giác trở nên nặng nề, ngay vào thời khắc Ngư Vi luống cuống không biết phải làm gì, đã nghe thấy anh cả chủ động mở miệng.

“Lão Tứ, anh có chuyện muốn nói với chú, chú theo anh lên lầu một chuyện.” Nét mặt Bộ Tĩnh Sinh đượm vẻ mệt mỏi, tư thế bước đi cũng chao đảo nặng nề, câu đầu tiên khi vừa xuống tới dưới nhà là bảo Bộ Tiêu

lên lầu nói chuyện với ông.

Bộ Tiêu vốn đang ngồi vắt chéo chân trên sofa, thấy anh cả xuống tới, liền đặt hai chân ngay ngắn lại. Nhìn anh mình từng bước chậm chạp xuống cầu thang, dáng vẻ mệt mỏi đó dường như bỗng chốc trở nên già nua rất nhiều. Câu đầu tiên lại là như vậy, một cảm giác chua chát xộc lên nơi cổ họng anh, cái cảm giác này rất quen thuộc, cay nồng đến xót xa, tựa một ngụm máu không tan được, một ngụm máu đen đã cố lắng đọng thật sâu nơi góc khuất trong lòng anh từ rất nhiều năm về trước.

Đây là lần đầu tiên suốt mười mấy năm trôi qua, anh cả tìm anh nói chuyện...

Bộ Tiêu cố nuốt cái cảm giác chua xót nơi cổ họng xuống, khẽ thở nhẹ một hơi. Trước khi đi, còn nhường mày mím cười xoa tóc Ngư Vi một cái rồi bước theo sau Bộ Tĩnh Sinh chậm rãi lên lầu.

Lúc ở dưới nhà, khuôn mặt anh vẫn luôn cố treo lên nụ cười bình thản, nhưng khi đến hành lang lầu hai, vào khoảnh khắc không ai nhìn thấy, vẻ mặt anh trở nên kỳ quái đến mức bản thân anh cũng cảm thấy xa lạ.

Căn phòng anh cả lễ Phật, cho tới giờ anh chưa từng đi vào, đây là lần đầu tiên anh bước vào nơi này. Nhìn thấy cái bàn thờ Phật kia chính là cái anh đã thỉnh trước đây, đệm hương bồ, trên bàn còn có quyển kinh thư đã sao chép. Bộ Tiêu ngồi trên ghế sofa gỗ lim cứng chắc, hai khuỷu tay đặt hai bên đầu gối, không khống chế được muốn đốt điếu thuốc. Bộ Tiêu ngậm điếu thuốc lên miệng, ‘poong’ một tiếng châm lửa, rồi nhìn qua Bộ Tĩnh Sinh đang ngồi phía đối diện, sau làn khói thuốc mỏng lung ánh mắt của anh cả hoàn toàn suy sụp.

Anh đột nhiên nhớ lại lần đầu tiên anh hút thuốc năm mười ba mười bốn tuổi, bị chị dâu cả trước đây phát hiện, chị ấy liền chụp lấy cây chổi đập mạnh về phía anh, anh liền núp vào sau lưng anh cả. Bộ Tĩnh Sinh đỡ cây chổi cho anh, khuyên nhủ: “Ai dà, đàn ông con trai rít tí khói thuốc có là gì, em cứ đánh anh là được...”

Hình ảnh đó bỗng hiện về thật nhanh, anh lại nhìn thấy anh cả và chị dâu năm đó, Bộ Tiêu luống cuống không biết phải làm gì, cúi xuống nhét điếu thuốc vào miệng hy vọng có thể xoa dịu cái cảm giác không cách nào khống chế này.

Trong làn khói thuốc lượn lờ, Bộ Tĩnh Sinh ngồi phía đối diện rử mi mắt, ngữ điệu rất trầm, suy sụp cất lời: “Lão Tứ, nếu như không phải không còn cách nào nữa, anh sẽ không tìm chú, chuyện này chú không sai.”

Bộ Tiêu ngược mắt lên, khẽ liếm khóe môi khô khốc, những lời này khiến anh đau đớn đến tột cùng, nếu như anh cả nói: “Tất cả chuyện này đều là lỗi của chú”, có lẽ anh sẽ cảm thấy dễ chịu hơn. Bởi vì ngàn sai vạn sai, tất cả đều là anh sai, cho dù có nói hết những lời xin lỗi của đời này, anh cũng sẽ không cho phép mình nhẹ lòng hơn chút nào.

58. Chương 58

“Lão Tứ... Sớm trở về.”

“Có chuyện gì, anh nói đi.” Bộ Tiêu trầm giọng cất lời, nhìn làn khói quẩn quanh nơi đầu ngón tay, tàn thuốc đã lâu không gạt, anh khẽ gẩy tay gạt tàn rồi đưa lên miệng rít một hơi.

Chiếc rèm cửa sổ sau lưng Bộ Tiêu đang kéo hở một nửa, ráng hồng rực rỡ của buổi chiều tà xuyên qua phần cửa kính còn lại rải vào phòng, hắt lên khuôn mặt Bộ Tĩnh Sinh. Toàn thân anh cả ngập trong ánh tà dương còn sót lại nơi cuối chân trời, thứ ánh sáng luôn mang lại cảm giác tịch liêu đó càng khiến cho sắc mặt ông nhợt nhạt hơn. Ông vẫn luôn rử mi mắt thật thấp không lần nào ngược lên nhìn anh, cả bờ vai và thắt lưng dường như cũng rũ xuống, hình ảnh đó cứ in vào mắt anh.

“Tiểu Huy nó không hiểu chuyện, tối qua nó nói với anh nó muốn đi, anh hỏi nó muốn đi đâu, nó nói nó rời khỏi thành phố G. Anh hỏi nó học đại học phải làm sao, nó một tiếng cũng không nói...” Bộ Tĩnh Sinh vẫn luôn rủ mắt cúi đầu, khi nói tới đây vẻ mặt mới có chút gợn sóng, ngực phập phồng: “Anh biết nó được nuông chiều nên hư hỏng, hoàn toàn không hiểu chuyện, nhưng đại học G nó vất vả lắm mới thi đậu, còn chưa được một tháng mà đã muốn bỏ đi...”

Bộ Tiêu lắng nghe Bộ Tĩnh Sinh nói, anh càng nói, ngữ điệu càng khổ sở, nét mặt cũng ngày càng nặng nề, anh đã mơ hồ đoán được ý của anh mình, nhưng nhất thời không cách nào mở miệng được, cái cảm giác đắng chát đó nơi cổ họng càng mãnh liệt cuộn trào.

“Anh, anh chính là đồ bỏ đi, đến cả con trai mình cũng không quản được...” cả người Bộ Tĩnh Sinh lão đảo, nặng nề thở dài, dường như người đang chìm trong ánh rực rỡ của buổi chiều tà kia đã chết đi một nửa: “Anh hỏi nó rốt cuộc muốn đi đâu, nó nói hoặc đến Bắc Kinh lái xe, hoặc là vào bộ đội tham gia quân ngũ, cái nào cũng không đâu vào đâu như thế. Với cái tính tình thối của nó, có thể ăn đắng chịu khổ được sao? Đi ra ngoài bị người ta mắng chửi lạnh nhạt, tại sao lại không chịu... học hành cho tốt trước? Cần gì phải tự giày vò mình, chiếc xe bị hỏng của nó, anh nhìn sao cũng thấy nguy hiểm, lần trước đã va chạm một lần, nó lại còn muốn...”

Đầu óc Bộ Tiêu trống rỗng chẳng còn nghĩ được gì, anh ngồi dậy phải tàn thuốc. Khi nghe thấy anh cả nói tiếp câu còn lại, ngón tay anh bất giác không cách nào không chế được khẽ run lên.

“Anh chỉ còn lại một đứa con trai này là nó... Anh cũng biết chuyện này không thể nào đổ lỗi cho chú được, là anh quá ích kỷ, cho nên anh ưỡn mặt ra đây cầu xin chú.” Bộ Tĩnh Sinh nói đến đây, rốt cuộc tinh thần cũng sắp đổ sụp xuống.

“Anh cả.” Bộ Tiêu bất ngờ cắt ngang, Bộ Tĩnh Sinh nghe thấy hắn gọi mình bất giác sững người, ngược mắt nhìn lão Tứ đang ngồi phía đối diện, vì ngược ánh sáng nên không nhìn rõ được vẻ mặt hắn.

Cái tiếng ‘anh cả’ này, tựa hồ rất nhiều năm rồi hắn không gọi, mười mấy năm qua, ông căn bản vốn không nói chuyện nhiều với lão Tứ, hoàn toàn không gần gũi, mỗi lần gặp mặt cũng là trên bàn cơm bên cạnh đều có người, hai người chưa bao giờ nói chuyện riêng với nhau.

Mười mấy năm trước, hắn quỳ bên ngoài cửa phòng ông, ông không có ra ngoài nói chuyện với hắn. Sau đó lại nhìn thấy hắn ôm Nguyệt Mai từ xa nhà xuống gào khóc nát ruột nát gan, ông cảm thấy toàn bộ thế giới này đổ sụp xuống, càng không cách nào mở miệng nói với hắn dù chỉ một chữ... Về sau, vẫn là ông cụ lấy cái chết uy hiếp quyết không cho ra ở riêng, cái nhà này mới được bảo vệ, nếu không có lẽ ông và lão Tứ cả đời sẽ không qua lại với nhau nữa.

Lão Tứ hoàn toàn không làm sai điều gì, bất luận là trước đây hay hiện tại bây giờ cũng vậy. Sai vẫn là tâm ma của ông, ông đã tự dựng nên bức tường sắt trong lòng mình, rồi co vào đó trốn tránh. Ông cảm thấy có lẽ mình sẽ trốn đến cuối đời, mỗi lần nhìn thấy lão Tứ, ông không cách nào tránh được nhớ lại chuyện cũ, nên ông cố hết mức không nói chuyện với lão Tứ, không nói một lời.

Nhiều năm như thế trôi qua, sao ông không hiểu, lão Tứ so với ông còn đau đớn khổ sở hơn, ông còn có thể ném hết tất cả mọi chuyện, đến ngày giỗ thì núp mình vào bàn thờ Phật, căn phòng nhỏ đó cho đến giờ ông vẫn không dám tới gần. Bản thân ông trời sinh tính nhu nhược, chỉ biết sợ hãi trốn tránh, còn lão Tứ một chút cũng không quên cũng không cho phép mình quên.

Cái áo khoác năm đó Nguyệt Mai mua cho hắn, bao năm rồi hắn vẫn còn mặc, mặc đến cũ sờn vẫn không nỡ vứt đi.

Con chó nhỏ kia, là năm đó Nguyệt Mai nhặt về, khi con mẹ sinh được bảy con, những con khác đều cho người ta, nhưng hắn quyết giữ lại một con.

Hằng năm, vào ngày thả đèn Khổng Minh, hắn đều viết những dòng chữ ân cần thăm hỏi, ‘Xin chào’, ‘chị có khỏe không’, ‘cảm ơn’, ‘chúc bình an’, thỉnh thoảng lại đi vào phòng nhỏ đập đầu thấp nhang...

Trong nháy mắt, Bộ Tĩnh Sinh đột nhiên bị tiếng ‘anh cả’ của hắn đánh thức, nghĩ tới những lời mình vừa nói kia, thật sự quá tàn nhẫn với hắn, cái câu ‘chỉ còn lại đứa con trai này’ của ông có lẽ sẽ làm cho lão Tứ cảm thấy ông vẫn còn oán trách hắn.

“Anh...” Bộ Tĩnh Sinh muốn mở miệng, nhưng khi ngẩng đầu lên nhìn lão Tứ bất giác không nhận được nước mắt cứ nghẹn ngào tuôn ra. Vì trong cái thời khắc ánh sáng và bóng tối giao nhau này, mặt trời đã hoàn toàn chìm xuống chỉ còn lại chút tia nắng lẻ loi cuối ngày còn sót lại, ông nhìn thấy trên khuôn mặt đầy ray rứt của Bộ Tiêu... lão Tứ vẫn đang nhìn ông mỉm cười.

Nhìn thấy anh cả khóc, Bộ Tiêu khẽ thở dài, mặc dù anh chẳng thể cười nổi nhưng vẫn phải mỉm cười, trầm ngâm cất lời: “Được rồi, cũng không phải chuyện lớn gì, em sẽ đi thay tiểu Huy. Thật ra, em cũng biết, em ở đây cả ngày ngọt ngào hạnh phúc, anh anh em em, nó nhìn thấy trong lòng sẽ rất khó chịu. Nếu đổi lại là em, em cũng không chịu được, cũng sẽ tính chuyện cao chạy xa bay. Đây không phải là vấn đề có hiểu chuyện hay không. Chuyện học hành của hần quan trọng, em là người làm ăn, ra ngoài một chuyến cũng tốt... Nuông chiều hần nhiều năm như vậy rồi, đời người còn dư lại mấy lần mười mấy năm nữa đâu. Trước mộ của chị dâu cả, em đã nói em sẽ nuông chiều nó cho đến ngày em chết.”

Bộ Tiêu khẽ dụi chân mày, dập tắt đầu thuốc lá, nhìn thấy bờ vai Bộ Tĩnh Sinh run rẩy nghẹn ngào, lúc này đây anh mới phát hiện ra, anh cả quả thật đã già đi không ít. Lúc còn trẻ, ông thường cưỡi xe đạp chở anh lang thang dạo chơi khắp con hẻm nhỏ, trên tay lái lúc nào cũng treo bánh nướng nóng hổi giòn tan vừa mới được làm ra đem về nhà. Còn anh tối nào trước khi đi ngủ cũng lén trộm mở van xe đạp của ông. Ngày hôm sau, trước khi anh cả đi làm, nghe thấy âm thanh tức giận thở hồng hộc của ông, anh cười bỏ lẩn khỏi chỗ. Khi đó, anh cả trẻ trung anh tuấn, giờ thật sự đã mất đi phong thái đó rồi.

Nhiều năm như vậy trôi qua, sở dĩ ông trở nên tiêu tụy như thế, già yếu như thế, cũng vì đã phải gánh chịu quá nhiều đau đớn, vợ mất con mất, mà nguyên do tất cả những chuyện này đều tại anh. Bất luận anh cả có yêu cầu gì, cho dù có bảo anh chết thay cho Bộ Huy, anh cũng sẽ không bao giờ nói chữ ‘không’; huống chi, ông còn cố vượt qua những chuyện xưa, đến khóc lóc van xin anh...

Anh đi, thật sự là lựa chọn tốt nhất. Tuy thời gian có thể giúp xóa nhòa mọi chuyện nhưng ngày đó khi nào mới đến, không ai đoán được, một năm, năm năm hay mười năm rồi cả đời? Anh đi rồi sẽ giúp cho mọi người bình tĩnh lại, giúp cho ngày đó nhanh đến. Tiểu Huy có thể quên Ngư Vi đi, thậm chí có đủ thời gian để lại tìm được người con gái mình thích. Đến lúc đó, khi anh trở lại, chú cháu có thể lướt qua giai đoạn khó xử gượng gạo. Nói không chừng bởi vì xa cách giúp người ta nghĩ đến những điều tốt của nhau, sẽ càng trở nên tốt hơn so với trước.

Chỉ là quyết định này, khiến anh cảm thấy có lỗi với duy nhất một người, một người cũng quan trọng như tiểu Huy. Có lẽ một thời gian dài sau này, anh không cách nào ở bên cô được. Ngày hôm qua còn quyết định đưa cô đi ngắm nhìn đất trời rộng lớn này, có lẽ lời hứa đó đành lỡ hẹn một thời gian rồi.

Lúc Bộ Tiêu ra khỏi phòng anh cả, vừa nhìn lên, bất ngờ nhìn thấy một người đang nấp bên cửa. Không ngờ Ngư Vi đang đứng đó, đôi mắt cô nhìn anh như mơ hồ phảng phất tia sáng bạc long lanh, khoảnh khắc đó tim anh nhũn ra, anh biết mình không xong rồi, cơ hồ sẵn sàng vì cô mà tan thành vũng nước hòa vào đôi mắt đó.

Cho tới giờ, anh lúc nào cũng tiêu sái làm theo ý mình, không bao giờ chịu trói buộc, tất cả sự dằn dặt của cuộc đời anh trao cả cho cô.

“Em nghe thấy rồi sao?” Bộ Tiêu nhìn cô nhẹ nhàng cất lời, anh thật sự không nghĩ Ngư Vi sẽ lén nghe, cô lúc nào cũng lễ phép đúng mực, vô cùng nghiêm túc, có lẽ vì cô đã quá lo lắng cho anh.

Ngư Vi cứng đờ gật đầu, vừa rồi cô lắng nghe Bộ Tiêu và anh cả nói chuyện, trong lòng cũng khó chịu và khổ sở như anh, nhưng đến giờ cô cũng không biết làm cách nào để tiếp nhận: “Anh phải đi thật sao ạ?”

Bộ Tiêu phải rời đi... Cho tới giờ cô chưa từng nghĩ mọi việc sẽ kết thúc theo cách này, cho tới giờ cô chưa từng nghĩ, cô và anh chỉ vừa ở bên nhau được mấy ngày ngắn ngủi như vậy, giờ anh phải tạm xa cô.

“Ừm.” Bộ Tiêu khẽ khàng đáp lại một tiếng, nhưng không muốn thốt ra những lời khiến cô đau lòng, vì vậy anh ôm vai Ngư Vi cười thật tươi: “Đừng nói chuyện này nữa, xuống nhà ăn cơm nào, chị dâu đã chuẩn bị xong rồi.”

Cảm giác chua xót cứ tuôn ra trong lòng Ngư Vi như con suối đầu nguồn đổ về, cô được anh ôm, cùng anh đi xuống lầu. Lúc này, không khí dưới nhà cuối cùng cũng đã náo nhiệt lên, ban ngày Phan Thanh mang Long Long về nhà mẹ đẻ vừa mới được lão Tam đón về. Ông cụ cũng đã xuống nhà chuẩn bị ăn cơm, đang

bảo lão Tam chinh kênh xem dự báo thời tiết. Diêu Tổ Quyên đã dọn cơm xong, nhìn hai người mỉm cười: “Nói chuyện với anh cả xong rồi sao?”

Hôm nay, Diêu Tổ Quyên chuẩn bị bàn cơm này là làm theo ý Bộ Tĩnh Sinh. Ông bảo có chuyện muốn nói với lão Tứ, bà cho rằng nhiều năm như thế rồi cuộc hai anh em họ bởi vì chuyện của tiểu Huy mà đã phá được lớp băng ngăn cách. Nhưng khi nhìn thấy sắc mặt của Ngư Vi đi xuống lầu, trái tim bà bỗng lộp bộp rơi xuống.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, cả nhà ngoại trừ tiểu Huy vắng mặt thì mọi người đều ngồi vào bàn ăn, Bộ Tĩnh Sinh cũng xuống. Diêu Tổ Quyên đã quá hiểu ông, vừa nhìn thấy bộ dáng như người đã chết kia liền biết ngay không có chuyện gì tốt. Ăn cơm được một nửa, Bộ Tiêu bỗng nhiên mở miệng nói phải rời khỏi nhà một thời gian.

Diêu Tổ Quyên lập tức hiểu ra, bà trừng mắt nhìn Bộ Tĩnh Sinh đang ngồi bên cạnh mình, quả nhiên vẻ mặt hẩn sâu nào không nuốt được miếng cơm nào, ngồi đó nhìn chuyện tốt mình mới làm...

“Mọi chuyện cứ vậy đi, qua một thời gian ngắn em lại về.” Bộ Tiêu vừa nói những lời này xong, thấy bầu không khí trên bàn ăn bất giác lạnh xuống, sắc mặt mọi người đều cứng đờ, nên vội vàng đùa thêm một câu: “Đừng có nhớ em nhiều quá.”

Bầu không khí trong nhà vô cùng kìm nén ngột ngạt, mọi người đều mơ hồ đoán được những gì đang xảy ra. Bữa cơm này trôi qua rất chậm, nhưng trên đời có bữa tiệc nào không kết thúc, sau khi ăn cơm xong, Bộ Tiêu đưa Ngư Vi rời đi.

Lúc Ngư Vi ra khỏi cửa trước, vừa bước vào khoảng sân nhỏ, đột nhiên nghe thấy sau lưng mình có tiếng hô to, cô quay đầu lại thì thấy Diêu Tổ Quyên đang vội vã chạy ra. Chị dâu cả đứng dưới ánh đèn của cửa chính, dáng hình được ánh sáng rọi vào rất rõ, bà đứng đó ngập ngừng trong giây lát rồi thở dài, tựa như có rất nhiều lời muốn nói nhưng lại không biết phải bắt đầu từ đâu, cuối cùng ngàn lời vạn chữ chỉ duy nhất một câu, giọng nói thoáng run rẩy nhìn Bộ Tiêu cất lời: “Lão Tứ... Sớm trở về.”

Bộ Tiêu cười cười, kéo cửa xe ra, nhìn Diêu Tổ Quyên đáp lại: “Đã biết, chị dâu.”

Ngư Vi ngồi ở ghế lái phụ, nhìn chiếc xe từng chút một rời khỏi khoảng sân nhỏ Bộ gia, lúc ra tới cổng xe chuyển hướng, từ trong kính chiếu hậu, cô có thể nhìn thấy chị dâu cả đứng yên ở đó dõi mắt nhìn theo xe của bọn họ từ từ biến mất, bà cứ đứng đó không rời đi, trong lòng Ngư Vi lại ngập đầy chua xót.

Rời khỏi Bộ gia, trong xe chỉ còn lại cô và Bộ Tiêu. Ngư Vi biết rõ cuộc anh và cô cũng đã gỡ bỏ được mối bất hòa đầy khó khăn này, nhưng cái cách để kết thúc nó thật sự chẳng vui vẻ gì. Lúc này, trong không gian khép kín chỉ có hai người bọn họ, cô bình tĩnh lại chỉ để lắng nghe tiếng hít thở của anh. Ngư Vi biết, trong một khoảng thời gian nữa, có lẽ đây đã là bữa cơm tối cuối cùng anh ăn ở nhà.

Giờ phút này, Ngư Vi đang ngồi trên xe nhưng đột nhiên cảm thấy sự chia lìa như đang diễn ra trước mắt, chân thật và rõ ràng như trận mưa to bất ngờ ập xuống bên ngoài kia, mãnh liệt nện thẳng vào đầu cô.

Khi xe tiến vào nội thành, cơn mưa cũng dần nhỏ lại, những hạt mưa rả rích rơi xuống nóc chiếc ô tô màu đen. Nhìn con đường quen thuộc trước mắt, Bộ Tiêu muốn đưa cô về nhà, quả nhiên khi lái xe đến dưới lầu khu chung cư, anh dừng lại.

Không ai muốn xuống xe, hai người cứ ngồi yên như vậy, cần gạt nước đã ngừng lại, xe cũng đã tắt máy, ngoài cửa sổ là những giọt mưa bụi lất phất chìm trong màn đêm đen nhánh.

“Không cho anh lên nhà uống trà, ngồi một chút sao?” Bộ Tiêu phá vỡ không khí trầm mặc, nhìn gương mặt nghiêng của Ngư Vi, nở nụ cười không đứng đắn trước sau như một: “Cho dù có đi cũng không thể nào lập tức đi ngay được, anh còn phải sắp xếp xong công việc, chúng ta còn được hạnh phúc ngọt ngào mấy ngày nữa...”

Anh còn chưa dứt lời, đã thấy bàn tay mình đang đặt trên vô lăng bị Ngư Vi cầm lấy nắm thật chặt. Đường như cô dùng tất cả sức lực để nắm lấy như đang níu giữ cọng cỏ cứu mạng mình, siết thật chặt không bao giờ muốn buông ra. Bộ Tiêu cũng siết chặt tay cô, anh lại nhìn Ngư Vi, cô đang nhìn thẳng về phía trước cố kìm nén cảm xúc của mình.

“Anh đừng lo lắng gì hết, cho dù việc trong tiệm hay ở nhà, mọi thứ đều có thể giao cho em.” Ánh mắt cô vẫn nhìn thẳng về phía trước, không nhìn anh, nhưng ngoài cửa xe thì có gì đâu ngoài bóng đêm đen kịt.

“Điều anh lo lắng, nhiều hơn những thứ kia...” Bộ Tiêu tựa người vào lưng ghế, mười ngón tay đan chặt vào nhau, đến khóe mắt cũng dịu dàng nhìn cô đau đầu: “Ví dụ như em có ngốc nghếch đùa giỡn với sức khỏe của mình để đi làm thêm kiếm tiền, có mù mờ ra bên ngoài nhận ‘ca ca’ hay không. Công việc kia ở quán bar hay là em xin nghỉ đi, thời gian làm việc khuya như vậy mà không có người đón em, quan trọng nhất là, đừng nhớ anh nhiều quá... Anh sẽ nhanh trở lại.”

Ngư Vi vẫn không xoay đầu lại nhìn anh, cô biết nhìn thấy rồi, cô sẽ không thể nào kìm nén được những giọt nước mắt.

“Bảo bối, em còn nhớ những gì anh đã dạy cho em không?” Trầm mặc một hồi, Ngư Vi nghe thấy Bộ Tiêu cất tiếng hỏi mình: “Thế cướp trong cờ vậy...”

Cô đột nhiên hiểu ra anh có ý gì, tình huống trước mắt hiện giờ cũng giống như một lần tranh cướp cứ lặp đi lặp lại, tuần hoàn và đôi khi không thể tháo gỡ, chỉ có thể bắt đầu hạ quân cờ ở một điểm khác, vì vậy Bộ Tiêu muốn tạm rời khỏi cục diện bế tắc này, để có thể loại bỏ khúc mắc của tất cả mọi người.

“Người ta đều nói người chết rồi không còn ảnh hưởng gì đến người sống nữa, nhưng thật ra không phải vậy...” Bộ Tiêu nói đến đây, giọng nói bỗng trở nên rất nghiêm túc: “Anh luôn bị ảnh hưởng, cũng nguyện lòng bị ảnh hưởng, sợ dĩ bị ảnh hưởng, mới có thể sống được đến bây giờ, sống thành ra cái bộ dạng này, bị ảnh hưởng thì có gì mà không tốt, vì người đã rời đi kia không có bất kỳ ác ý gì đối với người còn sống. Không phải em vẫn luôn hỏi anh, vì sao lúc nào cũng mặc chiếc áo khoác đó ư?”

Cuối cùng Ngư Vi cũng đã quay đầu lại nhìn Bộ Tiêu, cô nhìn thấy cái đồng tử trong đôi mắt sáng lấp lánh đó chợt lóe lên một màu u tối, cô lại đưa mắt nhìn chiếc áo khoác đen sẫm cũ anh đang mặc trên người kia, mơ hồ đã biết được câu trả lời.

“Trước khi chị dâu cả bị lẩn quẩn trong đầu, có một thời gian rất bình thường, biểu hiện hoàn toàn không khác gì với mọi người. Có một hôm, chị ấy mua cho anh chiếc áo này, rất lớn, anh không cách nào mặc vừa được...” Lần đầu tiên Bộ Tiêu nhắc lại chuyện này, ngữ điệu nhẹ nhàng chậm rãi nói tiếp: “Anh hỏi chị ấy sao lại mua lớn như thế, chị ấy nói mua quần áo lớn một chút có thể mặc được thật lâu, hy vọng sau này anh lớn lên, có thể cao lên mập lên thật nhiều, nhưng cho tới giờ, anh vẫn chưa ăn ra được thành cái dáng vẻ chị ấy muốn, vẫn còn khá gầy.”

Đây là lần đầu tiên anh mở miệng nói về vết sẹo trong lòng mình. Ngư Vi lắng nghe, biết anh không cần người an ủi vì vậy cô cũng không nói gì. Thật ra anh đã sớm suy nghĩ thông suốt, chị dâu cả căn bản không trách anh, còn hy vọng anh có thể khỏe mạnh, hạnh phúc, nên anh mới chiều theo bộ dạng chị dâu cả muốn mà sống sót. Kỳ thật trong lòng Bộ Tiêu có lẽ có rất nhiều áy náy nhưng nó đã hòa hết vào hoài niệm, anh mang theo tưởng nhớ cả đời.

“Anh sinh ra đã không thấy mẹ, chị dâu cả chính là mẹ anh. Ông già vì khoảng cách quá xa, nên trừ đánh anh ra cũng mặc kệ không thèm quản anh. Anh cả cũng chẳng khác ông già ba anh bao nhiêu, đừng thấy anh ấy hiện giờ không thích nói chuyện với anh cứ ù ù cạc cạc như quả bí đao, lúc anh còn nhỏ, anh ấy rất thương anh...” Bộ Tiêu siết chặt tay Ngư Vi, mỉm cười ngắm nhìn cô: “Thế nên, cho dù không có chuyện năm đó, anh vẫn sẽ rời đi thay cho tiểu Huy, anh là chú nó, hơn nữa quan trọng nhất là, người có được em là anh, cho dù có chuyện gì xảy ra đi nữa thì anh vẫn hạnh phúc hơn nó rất nhiều đúng không? Đã chiếm được một báu vật lớn như thế, đã hạnh phúc đến tột đỉnh nhân sinh, cần gì phải để ý mấy ngày ngắn ngủi này.”

Anh nâng tay cô lên, nhẹ nhàng hôn lên mu bàn tay, sau đó lộ ra một nụ cười nghiêm túc, nhìn thật sâu vào đáy mắt cô: “Bảo bối, hãy hiểu cho anh.”

59. Chương 59

“Anh hy vọng điều thuốc này vĩnh viễn đừng bao giờ tàn.”

Ngư Vi bất giác không biết phải trả lời anh thế nào, tựa như có bức tường chặn ngang nơi lồng ngực đến hít thở cũng khó khăn, không cách nào mở lời được.

Cô đối với Bộ Tiêu hiển nhiên đã vượt qua cái ‘hiếu’ đơn thuần, những ngày này, cô vì anh khó chịu, vì anh âm ỉ, vì anh áy náy, vì anh đau khổ, vì anh mà cảm thấy nhẹ nhõm khi anh đưa ra quyết định. Trong mọi khoảnh khắc, cô chưa từng len vào khe hở vùng cảm xúc của anh khiến anh phải phân tâm, chỉ từng giây từng phút bước sát theo bên cạnh để cùng cảm nhận những gì anh đang phải trải qua, cho dù Bộ Tiêu nói phải đi, cô cũng chẳng nghĩ ngợi trong đầu rằng bản thân mình muốn gì.

Ngư Vi ổn định lại cảm xúc, vẽ mặt điềm tĩnh cất lời: “Anh thật sự không cần lo lắng cho em đâu, cho dù cả thế giới này không ai hiểu anh cũng sẽ có em hiểu anh, hơn nữa, em thật sự không khó chịu.”

Ánh mắt Bộ Tiêu đầy dịu dàng nhìn Ngư Vi, nhìn cô điềm tĩnh điều chỉnh lại tâm trạng bất an lo lắng của mình rồi chậm rãi nói từng câu từng chữ hết sức chân thành: “Được ở bên anh dù chỉ một ngày em cũng đã rất mãn nguyện, huống chi còn nhiều ngày như vậy, chúng ta đã làm với nhau rất nhiều thứ, có những thứ em chỉ mới được trải nghiệm lần đầu, cuộc đời này em không tiếc nuối điều gì hết.”

Bộ Tiêu nghe thấy cô nói những lời tận đáy lòng chẳng chút che giấu, bỗng chốc như có ngọn gió thổi hỗn loạn vào lòng hồ nơi đáy mắt anh tạo nên những gợn nước lấp lánh, cô nói những lời này sao mà ngọt ngào đến thế, đơn giản và thật thà đến thế, nhưng lại khiến trái tim anh ngập xót xa, anh siết chặt năm ngón tay cô, lắng nghe cô nói tiếp.

“Khoảng thời gian khó khăn vất vả trước kia em đã vượt qua được rồi, sau khi ở bên anh, em không còn cảm thấy có bất cứ khổ sở nào nữa.” Ngư Vi nói tiếp những lời rất chân thành, chỉ hận không thể trút hết những ý nghĩ trong lòng mình ra cho anh thấy: “Những chuyện anh lo lắng kia sẽ không bao giờ xảy ra đâu, em nhất định sẽ chăm sóc tốt cho mình, không chỉ bản thân mình, mà cả tiệm của anh, còn có nhà trên núi, em cũng sẽ đến... Đợi anh về rồi, chúng ta còn rất nhiều rất nhiều thời gian, có thể làm tất cả những gì mình muốn.”

Nghe đến đây, Bộ Tiêu mỉm cười khẽ thở nhẹ một hơi. Gần đây anh đã quên mất một số chuyện, cô là một người vô cùng tự lập, trước đây cô rất ghét làm phiền anh, bây giờ không có anh ở bên cạnh, cô sẽ càng chăm sóc bản thân tốt hơn...

“Haizz, anh bị tổn thương rồi, em cứ như vậy không cần anh nữa sao, hửm?” Bộ Tiêu ngả người ra sau, vì không khí quá nặng nề nên anh nói đùa để cô được thả lỏng.

Nào ngờ, Ngư Vi hết sức nghiêm túc lắc lắc đầu, chỉ một câu nói đùa của anh mà cô đã biến luôn thành châm ngôn: “Dĩ nhiên sao em có thể không cần anh chứ, có anh thì còn gì tốt bằng, chỉ là không có anh thì em vẫn sẽ chăm sóc bản thân mình thật tốt. Nếu như chỉ vì không có anh ở bên cạnh, mà em liền sống như bần nhão, thì sao anh có thể yêu em được?”

Bộ Tiêu dở khóc dở cười cúi đầu thật thấp, anh bị chân lý nhân sinh của cô chọc cô không cách nào khép miệng được. Sau khi nén được cơn buồn cười, anh lại quay đầu sang nhìn cô, vẽ mặt cô vẫn bình thản và kiên định như vậy, anh đột nhiên có một loại dự cảm, tương lai cô sẽ biến anh thành một bộ dạng mà anh hoàn toàn chưa bao giờ hình dung tới. Làm ăn lặn lội nhiều năm như thế, những bảo vật quý nhất anh nhặt được, cũng không thể nào so sánh với một góc nhỏ của cô.

“Sao anh cảm thấy phần còn lại của đời mình, anh sẽ bị vợ quản chặt thế này?” Bộ Tiêu nhướng nhướng mày, duỗi ngón tay ra ấn vào mặt Ngư Vi một cái: “Anh thấy, sau này chị dâu cả có thể lui về tuyến sau rồi, chuyện trong nhà để em quản là được...”

Đêm đó, Bộ Tiêu không ở lại nhà cô mà về ‘Vô Bảo Trai’. Ngư Vi biết anh còn công việc phải xử lý. Hừng sáng hôm sau anh đã có mặt ở nhà cô, nói đã mua vé máy bay vào ngày mai, gần đây có rất nhiều buổi

triển lãm giao lưu trong và ngoài nước, anh chỉ cần chạy xong chuyến này cũng có thể mất hơn nửa năm. Trò chuyện với anh đôi ba câu, Ngư Vi mới biết, thì ra việc làm ăn này của anh cần phải chạy khắp nơi trên thế giới, mỗi khi đi đến các địa phương thu hàng sẽ tìm hiểu được rất nhiều chuyện xưa thú vị, gặp gỡ rất nhiều con người đặc biệt.

Đây là lần đầu tiên Bộ Tiêu tán gẫu với cô chuyện làm ăn, anh còn tuyên bố rất nhiều lời táo bạo.

“Giấy chưa ra một trăm triệu anh chưa về.” Bộ Tiêu cà lơ phát phơ nói với Ngư Vi một câu như thế, Ngư Vi nghe vào tai cũng chẳng biết anh nói thật hay đùa, nhưng sau đó ngẫm lại thế nào cũng cảm thấy anh chỉ nói bừa...

Cô vốn lo lắng anh rời khỏi thành phố G lâu không về nhà, cuộc sống ở bên ngoài sẽ phải chịu vất vả. Nhưng khi lắng nghe anh nói chuyện một hồi, Ngư Vi bất giác cảm thấy yên tâm hơn rất nhiều. Vốn dĩ anh cũng thường xuyên đi công tác, Bộ Tiêu nói gần đây quả thật anh quá lười, đã lâu rồi không có chạy ra ngoài, bây giờ chạy một chuyến cũng tốt.

Ngày hôm đó, hai người không ai nói gì đến buổi chia ly ngày mai. Kỳ thật Ngư Vi cũng không biết có phải anh sợ cô lo lắng nên mới cố ý nói những lời đó để an ủi cô hay không, nhưng theo thời gian dần trôi qua, cô cũng không muốn cứ nghĩ mãi những chuyện đó nữa, chỉ muốn một ngày này trôi qua thật êm đềm hạnh phúc.

Bộ Tiêu đưa cô đến mấy nơi, đầu tiên là về tiệm dọn đồ cô một số việc vụn vặt, Ngư Vi đã chủ động đề nghị giúp anh trông coi tiệm, dù sao trong tiệm cũng còn có lão Hoàng làm chủ nên anh đồng ý.

Sau đó hai người đi đến siêu thị, dạo một vòng hết buổi trưa khiêng về rất nhiều thứ. Kỳ nghỉ Quốc Khánh đã gần kề, Na Na và Kỳ Diệu sắp trở về, Ngư Vi mua rất nhiều nguyên liệu nấu ăn, dự định đến lúc đó sẽ nấu cho cả hai những món thật ngon...

Cuối cùng tất cả mọi chuyện đều đã xếp đặt đầu vào đấy, hành lý cũng đã chuẩn bị xong, Ngư Vi hỏi Bộ Tiêu buổi tối anh muốn đi đâu, anh nhàn nhạt mỉm cười nói: “Ăn cơm em nấu.”

Thế là Ngư Vi vào bếp nấu mấy món ăn gia đình đơn giản, ba mẹt một canh. Hai người ngồi đối diện trên bàn, ăn bữa tối cuối cùng trước khi tạm xa nhau một thời gian. Ngoài trời đã tối đen, màn đêm phủ xuống, bình minh đang đến gần, một đêm ngắn ngủi.

Tựa như những gì Bộ Tiêu đã viết trong bức thư tình kia, ‘Thời gian có đôi khi rất dài, có đôi khi lại vô cùng ngắn ngủi’, đó là một khái niệm mà người ta chỉ có thể định nghĩa theo sự mạch bảo của trái tim, nó đằng đẳng trong những tháng năm đợi chờ hay đau thương mất mát, nó ngắn ngủi trong những tháng ngày hạnh phúc nhỏ nhoi. Ở bên anh trước khi phải chia xa thế này, cái khái niệm tương đối đó càng rõ ràng đến vậy.

Nếu xuất hiện một người có thể bẻ cong thời gian trong tim bạn, vậy thì người đó đã được bạn ban cho cái quyền chiếm giữ hết mọi góc ngách nơi linh hồn bạn suốt phần đời còn lại.

“Ngày mai anh bay chuyến mấy giờ ạ?” Trước khi ngủ, Ngư Vi nằm trên giường dịu dàng hỏi Bộ Tiêu. Cả ngày hôm nay, cô không hỏi vấn đề này, nhưng thời gian càng đến gần, cô càng cảm thấy hoảng hốt.

“Hơn tám giờ sáng.” Lúc Bộ Tiêu ngồi xuống mép giường, giọng nói cũng đã trở nên khá mệt mỏi.

Sớm như vậy, cơ hồ là trời vừa sáng anh đã phải đi. Lúc này đây, nằm cạnh anh trên giường, Ngư Vi mới cảm nhận được cái mùi vị chia xa đó, nó cứ chậm rãi đến gần rồi vẩn xoắn trái tim cô, nó hoành hành khắp nơi day dưa không dứt, rồi dần dần biến thành sự trách hờn. Rốt cuộc tại sao cô và anh phải chịu đựng những điều này, từ đầu đến cuối Bộ Tiêu đều không bỏ lỡ cô, cô lại càng chưa từng bỏ lỡ anh, vì sao anh lại bị ép phải ra đi thế này...

Bộ Tiêu ôm Ngư Vi trong lòng, dần dần cảm giác được hơi thở cô bỗng trở nên rối loạn, anh xoay cô lại, một tay giữ lấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, cúi đầu nhìn cô: “Sao vậy em?”

Ngư Vi cắn chặt răng, cô sẽ cố chịu đựng đến ngày mai, sau khi anh đi rồi cô sẽ một mình vỡ òa, cô cố hết sức kìm nén cắn từng chữ: “Anh phải biết, anh không làm sai gì hết...”

Bộ Tiêu loáng thoáng nhìn thấy trong mắt cô những tia nước long lanh. Anh vốn biết cô hoàn toàn chẳng dễ chịu chút nào như cô cố thể hiện cho anh thấy, lúc này có lẽ đã đau lòng nát ruột nát gan rồi, anh vuốt ve mái tóc cô nhẹ nhàng mỉm cười: “Thật sự không có gì đâu em, anh sẽ sớm trở về, chờ anh giã ra một khoản lớn, anh sẽ đưa em đi dạo khắp thế giới, chúng ta biến trái đất thành quả địa cầu cho em nghịch, được không nào?”

Ngư Vi nghe anh nói đùa, rồi nghe anh kể nơi nào có phong cảnh đẹp, nơi nào nơi nào anh nhất định sẽ đưa cô đến. Cô ôm anh thật chặt, cảm nhận hơi ấm và mùi hương trên cơ thể anh, một giây thôi cũng không muốn phí phạm.

“Em ngủ đi, khuya lắm rồi.” Ánh mắt Bộ Tiêu sâu lắng nhìn cô nhắc nhở.

Ngày mai, khi cô đi học anh cũng đi rồi, trời đã gần sáng, nếu rơi vào giấc ngủ, đêm nay sẽ lại ngắn hơn.

Nhưng cô vẫn không cẩn thận ngủ thiếp đi, lúc giật mình mở mắt ra, mặt trời sắp ló dạng sau chân mây rắc chút ánh lam vào khe hở nơi mép rèm cửa sổ. Bên cạnh cô không có ai, trong phòng tắm truyền ra tiếng nước chảy, Bộ Tiêu đang rửa mặt.

Cái cảm nhận của thời khắc này cô thật sự chưa bao giờ nếm trải, Ngư Vi vén vớ chần đứng dậy. Cô biết thời gian không còn nhiều nữa, cô đi đến phòng tắm, nhìn thấy vali hành lý đã xếp gọn gàng của Bộ Tiêu trong phòng khách, cô vờ như mình không thấy gì hết, nhưng dạ dày cứ như có ai đó cầu cào, đột nhiên cảm thấy buồn nôn.

Ngư Vi đẩy cửa phòng tắm ra, Bộ Tiêu đang cạo râu, anh xoay đầu lại nhìn cô, miệng nở nụ cười xấu xa thân thuộc: “Bảo bối, em dậy rồi sao?”

Gần gũi đến vậy, dường như chốc nữa đây anh phải đi chỉ là chuyện trong giấc mơ không có thật. Anh và cô cùng đánh răng rửa mặt, thay quần áo rồi ăn sáng. Ngư Vi nhìn lên đồng hồ treo tường, năm giờ, sáu giờ, đã sắp bảy giờ rồi, từng cây kim giờ, phút, giây cứ lướt đi rất nhanh, không cách nào buộc thời gian dừng lại... Cũng đến lúc Bộ Tiêu kiểm tra lại hành lý, đứng dậy nói: “Đi thôi.”

Giữa ban ngày, ánh mặt trời ảm áp sáng ngời phản chiếu rất rõ dáng hình anh. Anh mặc chiếc áo khoác đen dài, sải chân bước ra cửa, trên miệng là nụ cười ngả ngớn xấu xa, từng nét đều thân thuộc đến tận cùng, từng nét đều in sâu trong đáy mắt cô, cô tham lam muốn lưu giữ lại tất cả ở nơi sâu thẳm trái tim mình.

Lúc sắp bước ra cửa, Bộ Tiêu dừng lại hỏi cô: “Không ôm anh một cái sao?” Ngư Vi đi tới ôm chặt lấy anh, mặt chôn vào ngực anh, tựa như đã ôm thật lâu nhưng cũng tựa như chỉ thoáng qua một giây ngắn ngủi, đến cả hơi ấm của cơ thể anh cũng biến mất trong nháy mắt.

Không ai nói lời tạm biệt, chỉ như một ngày đi làm bình thường, sáng rời khỏi nhà rồi chiều tối lại trở về. Đôi đồng tử đen láy sáng ngời đầy giáo hoạt của Bộ Tiêu nhìn Ngư Vi thật sâu, anh nhướn mày nhìn cô mỉm cười, sau khi bước ra ngoài, anh đưa tay khép cửa lại.

‘Lách cách’ một tiếng, cửa đã bị đóng kín.

Toàn bộ thế giới, đột nhiên tĩnh mịch, im lặng như tờ.

Trước mắt cô bỗng chốc hoàn toàn trống rỗng, chỉ còn lại căn phòng tĩnh lặng, rõ ràng cô còn ngửi thấy mùi hương trên người anh, mùi thuốc lá nhàn nhạt hòa cùng hương nước ỉ quần áo kia.

Bộ Tiêu đi rồi, không biết bao giờ mới trở về. Cô ở nơi này, không biết khi nào mới được nhìn thấy anh... Ngư Vi đột nhiên có một loại xúc động muốn xông ra cửa, chạy xuống cầu thang kéo anh lại, để cả thế giới này đều chìm vào địa ngục, tại sao ai cũng được quyền ích kỷ, dựa vào cái gì chỉ cô là không? Nếu bọn họ biết được, Bộ Tiêu có ý nghĩa thế nào đối với cô, giờ khắc này, cả thế giới đều rút sạch tiếng động, tắt hết ánh sáng, chỉ còn lại cánh cửa đóng sầm trước mặt cô, ai có thể hiểu cho nỗi khổ của cô.

Ngư Vi yên lặng đứng bất động ở đó, sự yên tĩnh bất ngờ ập tới là loại cảm giác tàn nhẫn vô cùng đáng sợ như đời non lấp biển đè chặt lên cô, không cách nào xoa dịu được.

Không biết thời gian đã trôi qua bao lâu, cô chỉ cảm thấy cả căn phòng như chìm vào ánh mặt trời rực rỡ sáng bừng đến không thật. Ngư Vi đi ra ban công nhìn xuống dưới lầu, chiếc xe màu đen của Bộ Tiêu đã không còn ở đó, nơi anh thường đỗ xe trống rỗng, anh đi thật rồi.

Đột nhiên cảm giác buồn nôn bỗng dâng trào mãnh liệt hơn, cô chạy thật nhanh vào phòng, xông vào nhà vệ sinh ôm bồn cầu nôn sạch toàn bộ thức ăn vừa nãy đã cố miễn cưỡng nuốt vào, cơ thể như bị người ta lộn ngược ra.

Bộ Tiêu đi xuống cầu thang, mở cửa xe bước vào, một loạt động tác vô cùng liền mạch lưu loát, cho tới khi khởi động xe, lấy hộp thuốc lá ra, động tác của anh bỗng khựng lại...

Hai tay anh đặt trên vô lăng, nhìn chằm chằm hộp thuốc lá màu đen, trên gương mặt một chút nụ cười cũng không có.

Đây là thói quen cũ của bản thân, sau mỗi lần tạm biệt cô, anh đều ngồi trên xe đốt hết một điếu thuốc chờ đợi. Từ trước kia rất lâu, anh đã thầm ước định với mình như vậy, anh thật sự chưa từng bỏ lỡ một lần.

Trước đây, anh đợi dưới lầu nhà dì cô rồi đợi trước cổng trường nơi cô học. Sau này, anh đưa cô đến nhiều nơi, tâm trạng khi đốt điếu thuốc này cũng không giống nhau, có đôi khi lo lắng, có đôi khi đau đớn khổ sở, có đôi khi là nhẹ nhõm hạnh phúc, anh vì cô đã trải qua nhiều cung bậc cảm xúc như thế, nhưng chưa bao giờ trải qua cảm giác như lúc này.

Anh hy vọng điếu thuốc này vĩnh viễn đừng bao giờ tàn.

Tiếng ‘poong’ vang lên, anh bật lửa châm thuốc rồi rít một hơi, nhìn ngọn lửa lập lòe nơi đầu thuốc cháy sém một màu xám đen không ngừng lan tới đầu lọc, từng chút biến thành tro bụi rơi xuống, không thể nào ngăn nó lụi tàn. Lúc dụi tắt đầu thuốc, Bộ Tiêu khẽ nhếch môi lộ ra nụ cười thoáng hờ hững, đây có phải là điếu thuốc ngăn ngủi nhất trong cuộc đời anh không, sao nó lại vô tình tàn nhanh như vậy.

Bộ Tiêu ngẩng đầu lên, ánh mắt thâm trầm hướng về phía ban công nhà Ngư Vi, hai chậu đỗ quyên kia vẫn còn đặt nơi đó, cô không có đi ra. Anh nhìn một lúc, treo lên mặt nụ cười hờ hững, rồi khởi động xe rời đi.

Ngày Bộ Tiêu rời khỏi thành phố G, ánh mặt trời rực rỡ đến lạ. Hôm sau là ngày nghỉ đầu tiên của lễ Quốc Khánh, buổi chiều hôm đó Ngư Na rời trường nội trú trở về nhà, cô bé vô cùng hứng khởi phụ Ngư Vi, hai chị em cùng nhau nấu cơm. Đường như con bé cũng nhận ra tâm trạng cô không tốt liền hỏi nguyên nhân, Ngư Vi nói Bộ Tiêu đi rồi, con bé há hốc miệng, bưng mặt: “Chị, chị và anh rẽ chia tay rồi sao?”

Về mặt Na na đầy lo lắng, Ngư Vi lắc lắc đầu, lúc múc canh ra bát nhàn nhạt cất lời: “Sao có thể chia tay được, anh ấy đi công tác.”

Ngư Na ‘phù’ một tiếng, thối ra một hơi dài: “Thật hừ chết em, chỉ là đi công tác sao chị lại thương tâm thế này? Tình yêu ngay lúc cuồng nhiệt nhất tạm thời tách nhau ra giấy lát cũng rất tốt, tiễn biệt thẳng tân hôn đó, hai người cả ngày nghiêng qua lệch lại đều bám chặt lấy nhau, chỉ có cấu độc thân như em đây sắp bị ngược chết.”

Thấy tâm trạng của chị gái không tốt, Ngư Na rất chịu khó rửa sạch bát đĩa. Kết quả lúc loay hoay dọn dẹp nhà cửa, cô bé mới phát hiện ra khắp nơi đều là đồ đạc của Bộ Tiêu, bản thân cô bé chỉ mới rời nhà vào ký túc xá có một tuần lễ, vậy mà ở nhà chị gái đã mua thêm rất nhiều đồ cho anh rể, nào là dép đi trong nhà, ly nước, bàn chải đánh răng, tất cả mọi thứ đều có một bộ. Như thế khi cô bé không có ở nhà, hai người bọn họ đã sống chung với nhau. Ngư Na lại nhìn Ngư Vi đang ngồi trên sofa ngây người ra uống nước, bộ dạng lơ đãng muốn chết không muốn sống, cô bé không nhịn được thắc mắc: “Chị, mỗi lần chị và anh rể cái kia cái đó, có biện pháp không vậy?”

Ngư Vi đột nhiên nghe thấy em gái hỏi một câu kỳ quái như vậy, sững người ra một lúc, nghe nói thế, cô bất giác nhớ tới một chuyện, lần trước khi cô và Bộ Tiêu ở trong phòng tắm, lần đó quả thật không có biện pháp an toàn... Có điều trước đó chu kỳ kinh nguyệt của cô vừa hết, đúng vào giai đoạn an toàn. Nhưng lần đó cô quả thật có chút điên rồ, khiến cho Bộ Tiêu cái người không đáng tin kia ‘lên xe trước mua vé bổ sung sau’ còn sáng kiến âm thầm để hết lại bên trong.

Lúc này, đột nhiên nghe nhắc tới, Ngư Vi không kìm được bắt đầu căng thẳng, nửa mong đợi nửa lo lắng, cuối cùng cô dứt khoát nghĩ, nếu cô thật sự mang thai như vậy thật tốt, Bộ Tiêu không cần phải đi nữa...

Ngư Na nhìn vẻ mặt rối rắm của Ngư Vi, liền kề sát lại gần hỏi: “Chị, dì cả của chị chưa tới sao?”

“Không có việc gì đâu, thỉnh thoảng chậm mấy ngày thôi.” Lúc này đây, Ngư Vi cũng rối rắm không biết lòng mình đang nghĩ gì. Sáng nay cô còn bị nôn, có điều cô nghĩ vì tâm trạng không tốt, dạ dày không thoải mái nên mới buồn nôn, cho dù là phản ứng mang thai cũng không thể nào nhanh như vậy...

Trong lòng cứ đoán tới đoán lui, Ngư Vi bắt đầu mơ hồ thấp thỏm, nhưng vì xác suất rất thấp, nên cô cũng không nghĩ ngợi nhiều. Ngay lúc đó, kỳ nghỉ Quốc Khánh đúng hẹn mà đến, Kỳ Diệu trở về thành phố G. Ngày hôm sau, hai người liền hẹn nhau đi ăn cơm, đi dạo phố, tâm trạng của Ngư Vi mới tốt lên đôi chút.

Ngày nghỉ đầu tiên, cô và Kỳ Diệu hẹn nhau ở quán cà phê trước kia hai người thường lui tới. Ngư Vi tới trước, gọi một ly thức uống, đợi mãi hồi lâu sau, có tiếng chuông gió leng keng vang lên cửa tiệm bị đẩy ra. Cô ngẩng đầu nhìn thấy người đang tiến vào, trên mặt lập tức lộ ra nụ cười rất lâu rồi mới xuất hiện trở lại.

“Đuôi!” Quả nhiên, từ đằng xa, cô đã nghe thấy tiếng hét to vô cùng thân thuộc Kỳ Diệu gọi mình, âm thanh đó ngọt ngào lại giòn tan, nhìn dáng hình quen thuộc kia kích động chạy tới chỗ cô đang ngồi.

60. Chương 60

Nhất định rồi thời gian sẽ là liều thuốc tốt nhất”

Mái tóc đen nhánh mượt mà của Kỳ Diệu đã được cắt ngắn rồi, kiểu tóc ngang tai năng động đầy cá tính này rất hợp với cô ấy. Trên mái tóc trắng nõn còn đeo một viên trân châu nhỏ, khoác lên người bộ trang phục mùa hè đầy tươi sáng, đang hơn hớn chạy tới chỗ Ngư Vi.

Quả nhiên cô ấy đã thay đổi đôi chút, trở nên xinh đẹp rực rỡ hơn, nhưng vừa mở miệng nói chuyện, Ngư Vi phát hiện Kỳ Diệu vẫn rộn rịp rành rành như xưa, tinh thần thể lực hết sức dồi dào. Vì rất lâu rồi không gặp, vừa bước vào đã nhào tới ôm chầm lấy Ngư Vi, vô cùng phấn khích không thể nào kiềm chế.

“Đuôi, lâu lắm không gặp sao cậu biến thành dạng này rồi!” Kỳ Diệu thả cánh tay đang ôm Ngư Vi ra ngồi xuống ghế đối diện, đầy hiếu kỳ quan sát bạn thân mình từng li từng tí, phát hiện ra rất nhiều thay đổi.

Ngư Vi thật không biết mình thay đổi chỗ nào, chỉ nghe thấy Kỳ Diệu lâu lâu như đang đếm của gia bảo liệt kê từng điểm một, chỉ rõ chỗ nào cô không giống với trước kia, cuối cùng tóm gọn lại: “Bây giờ cậu tràn đầy nữ tính, chắc chắn, suýt chút nữa tớ không nhận ra cậu luôn, con người ta đúng là có tình yêu có khác, đúng rồi, cậu với cái ông chú xấu xa kia sao rồi? Đến giai đoạn nào rồi hả?”

Đột nhiên nghĩ tới Bộ Tiêu, Ngư Vi cảm thấy tâm trạng của mình như rơi thẳng xuống đáy cốc, anh vừa đi có một ngày thôi mà cô đã thấy như cả năm dài đằng đẳng... Ngư Vi hít một hơi thật sâu lấy lại tinh thần, suy nghĩ nên trả lời Kỳ Diệu thế nào, cuối cùng liều chết nói thẳng đuột: “Cái gì nên làm, đều đã làm rồi.”

Kỳ Diệu đang uống một ngụm nước đá thiếu điều muốn phụt ra, ho khan cả buổi, trừng to mắt: “Cậu và anh ta đã làm cái kia cái kia hả?”

Ngư Vi gật đầu, Kỳ Diệu bây giờ vẫn còn rất ngây thơ, bò sát lại gần, hạ giọng đến mức thấp nhất hỏi cô cảm giác thế nào, đôi mắt to chớp chớp nháy nháy y hệt một cục cưng hiếu kỳ.

Ngư Vi bâng quơ trả lời mấy câu, đối với đáp án đầy tính trừu tượng này cô nàng Kỳ Diệu rất không hài lòng, hờn giận bảo Ngư Vi chỉ nói cho có lệ, còn hỏi mấy câu rất ‘trong sáng’ nào là đêm đầu tiên, rồi thì cảm giác lên đỉnh thế nào. Ngư Vi miệng đắng lưỡi khô uống sạch ly nước, vội vàng đưa thực đơn qua để dời đi sự chú ý của cô nàng. Quả nhiên, Kỳ Diệu lập tức bị các món tráng miệng thu hút, gọi liền hai món bánh mousse và kem thuyền chuối mà mình thích nhất, còn có cả một ly thức uống lạnh.

Đã lâu rồi hai người không gặp nhau nên có rất nhiều chuyện muốn nói. Kỳ Diệu vừa ngồi xuống là cái miệng thoăn thoắt không có khép lại, tán gẫu một hồi, Kỳ Diệu đột nhiên nhớ ra chuyện gì đó liền hỏi: “Đúng rồi, có phải cậu và Bộ Huy đang mâu thuẫn không?”

Ngư Vi ngẩn ra: “Sao cậu biết?”

Kỳ Diệu cầm cái muỗng nhỏ khoét một miếng bánh ngọt, lơ đãng nói: “Không phải lâu lắm rồi ba đứa mình không gặp nhau sao, tối qua tớ gọi điện hẹn hấn, bảo hấn trưa nay đi ăn cơm với cậu và tớ, kết quả hấn không thèm nói gì từ chối thẳng. Hơn nữa, tớ còn thấy ảnh chụp của Bộ Huy do đám anh em trong nhóm Cường Điện đăng lên, hấn trở nên rất quái dị á, tóc cạo sạch, không phải thứ hấn để ý nhất chính là đầu tóc của mình sao...”

Tim Ngư Vi lộp bộp rơi xuống, chuyện của Bộ Huy luôn khiến cô cảm thấy như có một quả cân ngàn tấn đè nặng lên tim mình.

Vừa vặn có cơ hội này, Ngư Vi có thể tâm sự với Kỳ Diệu, kể cho cô ấy nghe những chuyện xảy ra gần đây, quả nhiên trút được nỗi lòng rồi mọi thứ cũng trở nên nhẹ nhõm hơn rất nhiều.

“Còn có chuyện này sao?” Đây là lần đầu tiên Kỳ Diệu nghe nói Bộ Huy thích bạn thân nhất của mình, vừa nghe xong cô nàng hết sức kinh ngạc, nhưng sao đó bỗng hiểu ra: “Chẳng trách lúc trước có một khoảng thời gian, hấn cứ đi theo hỏi tớ chuyện của cậu! Còn có, thì ra ảnh Cường Điện đăng là có ý đó...”

Ngư Vi nhú mày không hiểu cô ấy nói gì, Kỳ Diệu liền lấy di động mở danh sách bạn bè Cường Điện đưa cho cô xem một loạt ảnh chụp. Ngư Vi nhìn lướt qua, mặc dù xung quanh tối đen như mực nhưng dưới ánh sáng của đèn đường có thể nhận ra đó là khung cảnh dưới nhà cô. Bộ Huy ngồi cạnh bồn hoa, ánh đèn rọi vào sườn mặt nghiêng của hấn, hấn cúi đầu nên không thấy rõ được nét mặt.

Rồi nhìn những dòng status, Ngư Vi gần như đã hiểu tất cả, ‘Bồi anh em tốt một đêm thất tình’... Thì ra, cái đêm Bộ Huy bị cô từ chối, hấn đã ngồi dưới nhà cô suốt đêm.

“Chắc, đại ca Huy cũng thật đáng thương mà, thích cậu, kết quả cậu và chú Út hấn yêu nhau... Trước đây có một khoảng thời gian, mọi người còn tưởng cậu thích Bộ Huy, cậu đan cho hấn khăn quàng cổ lại luôn theo sát kèm hấn học, ai cũng có thể nhận ra cậu thật lòng muốn tốt cho hấn, muốn hấn tiến bộ hơn, nếu không với cái thành tích nát bét đó của hấn sao có thể đậu vào đại học G?” Kỳ Diệu chắc chắn lưỡi ngồi cảm khái những năm tháng thanh xuân ngẩn ngui.

Khi Ngư Vi nhìn thấy những tấm ảnh đó, trong lòng không rõ dư vị gì. Bộ Tiêu đi rồi, có lúc cô oán trách đổ hết lỗi cho Bộ Huy, nhưng cô biết cô vĩnh viễn không bao giờ có thể đứng ở góc độ của hấn mà cảm nhận những gì hấn phải trải qua, tựa như cái đêm đó khi hấn ngồi dưới nhà cô suốt đêm, hấn đã nghĩ gì?

Nhất định rồi thời gian sẽ là liều thuốc tốt nhất, nó sẽ im lìm không tiếng động vô hình thay đổi mọi thứ, một ngày nào đó nó sẽ xoa dịu tất cả những nỗi đau mà người ta đã trải qua.

Thêm một chuyện khác cuối cùng cũng có kết quả. Trong những ngày nghỉ lễ Quốc Khánh, vì Bộ Tiêu rời đi nên tâm trạng của Ngư Vi cũng phiền muộn đi theo anh. Kỳ Diệu đến nhà chơi, ngồi nấu lẩu với Ngư Na trong phòng khách, cô nhìn thấy nhưng chẳng muốn ném thử chút nào.

“Chị, rốt cuộc có cần kiểm tra thử không, chu kỳ của chị vẫn chưa tới hả?” Ngư Na nhìn thấy dáng vẻ ủ oải không muốn ăn của cô, không nhịn được hỏi thúc cô kiểm tra thử.

“Thiệt hay giả vậy?” về mặt Kỳ Diệu khiếp sợ nhìn cái tình hình này: “Đuôi, cậu có hả?”

Ngư Vi chỉ đơn giản cảm thấy không ngon miệng, gần đây dạ dày của cô quả thật không thoải mái, có điều chu kỳ kinh nguyệt cũng đã trễ khá lâu, cô không thể không nghe theo lời khuyên, đành mặc áo khoác vào đi xuống tiệm thuốc dưới nhà mua que thử thai.

Ngư Na và Kỳ Diệu cũng ngốc người ra, còn căng thẳng hơn cả Ngư Vi, ồn ào không ngừng giúp cô xem cái này sử dụng thế nào. Cô đi vào phòng vệ sinh rồi, mà hai người bên ngoài vẫn còn đang tranh cãi nên đặt tên bé con là gì cho độc đáo, còn giao hẹn trước Kỳ Diệu sẽ làm mẹ nuôi.

Ngư Vi cảm thấy mình đúng là điên thật rồi, cô vậy mà lại râm ran hy vọng sẽ nhận được kết quả bất ngờ, nếu như thật sự nhìn thấy hai vạch hồng có lẽ cô sẽ rất hạnh phúc...

Nhưng rốt cuộc, Ngư Vi thấy mình đã bị chính thân thể mình lừa dối rồi, lòng bỗng chùng xuống.

Nhìn một vạch trợt kia, không có gì cả...

Vốn dĩ cô nên thở phào nhẹ nhõm, nhưng thời khắc này cô cảm thấy dường như mình đã đánh mất thứ gì đó, trong lòng trống trải ném que thử thai vào thùng rác.

Phòng vệ sinh truyền đến tiếng nước chảy, sau đó nhìn thấy Ngư Vi đi ra, hai người ngoài cửa vẫn đang kích động ôm chầm lấy nhau, Kỳ Diệu hỏi ngay: “Con trai hay con gái hả?”

Ngư Na phọt cười: “Chị Kỳ Diệu, chị thật sự cảm thấy cái này có thể dò ra giới tính hả?”

“Đúng ha, chị vui quá mê sảng, ha ha” Kỳ Diệu lại bắt đầu âm ỉ: “Đuôi, tớ đã đặt cho cục cưng một cái tên rất tuyệt, ba ba nó họ Bộ, vậy thì gọi nó là Bộ Tiểu cậu thấy sao?” (Tiểu: nhỏ)

Ngư Vi nhìn hai người này đang hào hứng ôm nhau hét âm ‘quá tốt quá tốt’, cô dội ngang một chậu nước lạnh: “Không có gì hết, chỉ là gần đây sức khỏe của tớ không tốt thôi.”

Kỳ Diệu và Ngư Na lập tức lặng lẽ thu quân, ủ rũ mất hết khí thế, nhưng khi đến bàn ăn nhìn thấy vẻ mặt đầy cô đơn của Ngư Vi, Kỳ Diệu đành phải khuyên nhủ: “Vốn dĩ không nên có mà, cậu chỉ mới năm nhất đại học, còn chưa đủ tuổi kết hôn. Nhưng kỳ thật vừa rồi tớ đã nghĩ, tạm nghỉ học một năm có bé cưng cũng không có gì không tốt, quan trọng nhất ông chú xấu xa đó chắc chắn sẽ chịu trách nhiệm!”

Sau khi chuyện nhỏ này đem ngang qua, ba người lại tiếp tục vui đùa ăn lẩu, chủ đề vẫn là nếu cô thật sự mang thai thì sẽ thế nào.

Nếu có con, Bộ Tiêu nhất định sẽ lập tức trở về, ba mươi tuổi làm cha, có vẻ... rất tốt. Ngư Vi nghĩ ngợi lung tung một hồi, cũng trôi qua hết ngày.

Quả nhiên mấy ngày sau, kỳ nghỉ lễ tuy dài nhưng cuối cùng vẫn chấm dứt, tất cả mọi chuyện đều không có gì thay đổi, cho dù không có Bộ Tiêu thì cuộc sống vẫn tiếp tục trôi qua, nhưng buồn và dài thê liê như mãi không bao giờ đến điểm cuối.

Bảy ngày nghỉ Quốc Khánh chớp mắt đã qua hết, rất nhiều người trở lại thành phố đi làm, nhưng Bộ Tiêu vẫn không về bên cô, đã một tuần Ngư Vi cố thích ứng nhưng không thể nào quen với sự trống vắng này.

Mỗi ngày vẫn tiếp tục nhận được hoa của anh, thỉnh thoảng cô gọi xe đến ‘Vô Bảo Trai’ ngồi một lúc. Trong sân vườn, chú Hoàng vẫn dùng chiếc máy hát đĩa kim rất cổ kia mở những bài hát giai điệu nhẹ nhàng, nhưng không có ai duỗi tay về phía cô mời cô nhảy. Những ngày hạnh phúc của cô và Bộ Tiêu chỉ ngắn ngủi một tuần lễ, nhưng đó là ánh sáng rực rỡ nhất trong cuộc đời cô được thỏa sức tung hoành tự do ném trải từng giây phút vui vẻ ngọt ngào. Mỗi ngày cô đều hồi tưởng lại, gặm nhấm từng chút một đến trăm nghìn lần.

Cô cũng biết, mười tám năm trôi qua với quá nhiều đau khổ mệt mỏi, đột nhiên nếm được hương vị ngọt ngào nên rất dễ thỏa mãn. Cô không sợ khổ, cho dù vất vả đến đâu cô cũng chịu được, điều duy nhất cô không cách nào vượt qua, đó là cô thật sự rất nhớ Bộ Tiêu.

Đối với cô, anh không chỉ đơn thuần là người yêu, anh là điểm tựa là nơi cô ký thác tinh thần. Những ngày gần đây sau khi Bộ Tiêu đi, cô thường xuyên nằm mơ, trong mơ xảy ra rất nhiều chuyện hỗn độn không đầu không cuối, nhưng trong những giấc mơ đó cô luôn là cô bé con gọi anh ‘chú Bộ’, hy vọng anh có thể đến tìm cô, cứu giúp cô, ở bên cô, giải thoát cô khỏi những đau khổ.

Mặc chiếc áo khoác đen cũ sờn bao năm không đổi kia, trên miệng ngậm điếu thuốc, khi cười lộ lên vừa xấu xa lại hư hỏng, cô thật sự rất nhớ anh...

Lễ mừng Quốc Khánh năm nay, Bộ gia chưa bao giờ lặng lẽ đến vậy.

Trên bàn ăn hôm đó, lão Tứ đã thông báo chuyện rời khỏi thành phố G, nhưng suốt kỳ nghỉ trôi qua, Bộ Huy vẫn không một lần trở lại Bộ gia.

Bình thường chỉ một trong hai người không có mặt trong nhà đã rất vắng vẻ. Lúc này, bỗng nhiên cả hai chú cháu cùng biến mất, ngôi nhà cổ càng hoang vắng buồn tênh, không khí lễ hội cách thật xa ngoài cánh cửa, trong nhà phủ đầy không khí ẩm đạm quạnh hiu.

Hôm nay, ông cụ quả thật không thể nào chịu nổi nữa, trong nhà tĩnh lặng khác thường. Ông cụ hỏi Diêu Tổ Quyên rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, tại sao cháu trai không về nhà, rõ ràng chú Út của hắn đã bị ba hắn ép rời đi rồi, hắn còn muốn đồ sức gì nữa. Tối đó, Diêu Tổ Quyên gọi điện cho con trai bảo hắn ngày mai nhất định phải về nhà một chuyến, nói chuyện với nhau mấy câu trong điện thoại, bà mới biết, Bộ Huy hoàn toàn không biết chuyện Bộ Tiêu đã rời khỏi thành phố G.

“Chuyện khi nào vậy ạ?” Bà nghe thấy giọng nói trầm thấp đầy kinh ngạc của con trai mình ở đầu bên kia.

“Trước lễ Quốc Khánh, ơ, hóa ra con không biết hả?” Ba con quả là thiên tài mà, chuyện ép người đi thôi không nhắc, người đã đi rồi cũng không nói cho con biết...” Diêu Tổ Quyên mắng luôn Bộ Tĩnh Sinh trong điện thoại, hận không thể xem ông như cái di động mà bóp chết cho rồi. Nghĩ lại, lão Tứ chính là bị hắn bức phải đi, ông chồng không nóng không lạnh cứ ì ì như quả bí đao của bà chắc chắn cảm thấy rất xấu hổ khi phải nói với người khác chuyện này.

Vừa rạng sáng hôm sau Bộ Huy đã về tới nhà, rất lâu không trở về, từ hôm nhìn thấy chú Út ôm Ngư Vi ngồi trong phòng nhỏ, hắn ở lại luôn trong ký túc xá, chuyện Bộ Tiêu rời khỏi thành phố G, hắn thật sự chưa từng nghe ai nói.

Cho dù thế nào thì người nên rời đi cũng không tới lượt chú Út, sao chú ấy lại phải đi? Bộ Huy không hiểu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Vừa bước vào cổng đã nhìn thấy Diêu Tổ Quyên chạy ra đón, bao nhiêu ngày không gặp con trai, hốc mắt bà lập tức đỏ hoe.

Bộ Huy không chỉ gầy đi rất nhiều, mà còn cắt đầu húi cua. Trong nhất thời, Diêu Tổ Quyên cũng không nhận ra hắn, hắn đã thay đổi hoàn toàn chẳng còn chút gì giống trước. Nhưng có một thứ có thể nhìn ra, những ngày sống bên ngoài tiểu Huy cũng chẳng vui vẻ gì.

Nhìn thấy hai mắt Diêu Tổ Quyên ngập nước, Bộ Huy rất lúng túng, hắn đuổi con chíp bông đang xoắn xuýt dưới chân ra, sải bước vào nhà rồi hạ thấp giọng hỏi: “Sao chú Út lại phải đi ạ?”

Lúc vào tới phòng khách, Diêu Tổ Quyên đang đi rót nước cho Bộ Huy, động tác dừng lại: “Vì sao hả? Không phải tại con nói không muốn đi học nữa, muốn đi lái xe, đi bộ đội sao? Ba con không đồng ý, nên nói chuyện với chú Út con, bảo chú ấy đi thôi...”

Bộ Huy cau chặt mày, quả thật mới nghe lần đầu luôn, hắn có khi nào nói mình không đi học chứ?

“Con không có nói không muốn đi học, vất vả lắm mới thi đậu, con bệnh thần kinh sao chứ?” Bộ Huy thở dài, thật không biết ba mình nghĩ thành cái gì, liền giải thích: “Con chỉ muốn tạm nghỉ học, chứ không phải thôi học luôn...”

Diêu Tổ Quyên kinh ngạc, lập tức chạy tới sofa ngồi xuống bên cạnh Bộ Huy: “Vậy con nói tạm nghỉ học là có ý gì? Sao con không thể yên ổn mà học cho xong hả? Chú Út con đi rồi, cũng không nhìn thấy hắn và Ngư Vi ở chung một chỗ. Cho dù con có rảnh đi lòng vòng dạo một trăm tám chục vòng trung tâm thành phố này cũng không thấy hắn và Ngư Vi hẹn hò, tại sao vẫn không thể thành thật mà ở nhà hả?”

Bộ Huy nghe thấy bà nổ pháo đùng đùng nói một tràng, khe thở dài, âm điệu có chút mệt mỏi: “Con tạm nghỉ học đi bộ đội, đã điền đơn xét duyệt xong hết rồi, học kỳ sau sẽ đi.”

Diêu Tổ Quyên trừng to mắt, nhất thời hoàn toàn không biết phải nói gì, cho tới giờ bà chưa từng nghĩ những lời tiểu Huy nói là có ý này... Kiểu này xem ra, hắn bởi vì thất tình, không muốn ở nhà nhìn thấy lão Tứ và Ngư Vi ở bên nhau, nên mới muốn tự mình rời khỏi nơi này để thay đổi hoàn cảnh, thay đổi luôn tâm tình, hắn hoàn toàn không muốn gây trở ngại cho hai người kia. Vậy mà lúc trước bà còn cảm thấy tiểu Huy tùy hứng nông nổi cố tình gây sự. Kỳ thật, quyết định này của hắn, người không vui vẻ gì chỉ mình hắn mà thôi.

Nhưng Bộ Tĩnh Sinh sẽ đồng ý cho con trai đi bộ đội sao, từ nhỏ đến lớn đều xem như cục cưng bảo bối mà yêu thương hết mực, giờ thả vào quân đội chịu gian khổ dày vò, cũng không được nhìn thấy con mình, chắc hắn đau lòng đến chết. Nhưng có lẽ ông cụ sẽ rất ủng hộ, ông cụ người vốn là quân nhân, lão Nhị cũng ở trong quân ngũ, để tiểu Huy đi rèn luyện cũng là chuyện tốt.

Thấy Diêu Tổ Quyên im lặng suy ngẫm, Bộ Huy đứng lên nói: “Mẹ đi làm đi, con lên lầu sắp xếp ít đồ đạc.”

Diêu Tố Quyên nhìn tiểu Huy đứng dậy đi lên lầu, đột nhiên cảm thấy ngẩn người như rơi vào ảo giác, dường như đứa bé trai cao một mét tám trước mặt bà bỗng trưởng thành hơn rất nhiều, ánh mắt cũng sâu lắng hơn, rốt cuộc cũng đã bắt đầu ra dáng đàn ông rồi.

Bộ Huy lâu rồi không về nhà, vừa mở cửa ra, tất cả vật dụng trong phòng đều đã được thay mới. Mọi thứ trong căn phòng trước kia đã bị chính tay hắn đập phá, cái cảm giác ngày hôm đó vẫn còn chôn sâu trong lòng hắn, chỉ vừa nghĩ tới nó lại trở dậy mơ hồ đau đớn.

Hắn đứng ở bên cánh cửa này đâm chú Út một đâm, Bộ Huy chợt nhớ tới lần đó hắn và chú Út so chiêu, hắn hỏi đến khi nào hắn mới có thể đánh thắng chú ấy, không ngờ hắn thật sự đã đánh chú ấy, nhưng lại ở trong tình cảnh đối đầu ngang trái như vậy.

Chú ấy rời khỏi thành phố G, là bị ba hắn bức đi. Chú Út đi, có lẽ Ngư Vi sẽ rất khổ sở phải không? Nhưng đến tận bây giờ, hắn chưa từng muốn chú ấy phải đi, người nên đi phải là hắn. Hắn muốn tìm một vùng trời mới, có một khởi đầu mới viết lại câu chuyện của riêng mình, rồi hắn sẽ gặp gỡ những con người mới quên đi những tình cảm trong quá khứ. Không sai, đó là tất cả những gì hắn nên làm.

Bộ Huy ở trong phòng thu dọn đồ đạc, xếp mấy bộ quần áo sạch mang về trường. Lúc kéo ngăn bàn ra, hắn bỗng nhìn thấy cây bút kia.

Là của Ngư Vi tặng hắn, hắn đã dùng cây bút này thi đậu vào đại học G. Lần đầu tiên trong đời hắn nỗ lực hết sức mình, bởi vì thích cô, cũng bởi vì lần đầu tiên hắn nhìn thấy một cô gái như thế trong cuộc đời, một cô gái có thể làm cho hắn sinh ra cảm giác ỷ lại, vững tâm đến vậy.

Phía bên dưới cây bút kia là tấm ảnh tốt nghiệp trung học. Bộ Huy lấy ra ngắm nhìn, lại phát hiện quyển sổ lưu bút, hắn lật giở đến trang của chính mình, phía trên tên hắn còn có một nét gạch nhỏ viết ngoáy trên đầu.

Bộ Tiêu nhìn chốc lát, rồi cầm ảnh tốt nghiệp, sổ lưu bút và cả cây bút kia ‘bộp’ một cái ném tất cả vào thùng rác. Lúc chuẩn bị ra khỏi phòng, tay hắn vừa chạm vào cửa, chân bỗng khựng lại, như bị ai đó nắm giữ chặt không nhúc nhích được.

Cái khoảnh khắc hắn muốn xoay người lại, hắn siết thật chặt nắm tay, chuyện quay đầu bởi tìm thùng rác thật không đáng mặt đàn ông. Thứ quý giá nhất trong cuộc đời này đã không thuộc về hắn, đã ném cay đắng đến thế này, không cần thiết giữ lại tự làm khổ mình.

Bộ Huy sải chân ra khỏi phòng, ‘ầm’ một cái đóng cửa lại.

61. Chương 61

Trong mùa đông không có Bộ Tiêu ở nơi này, thành phố G gánh chịu một luồng khí lạnh lớn nhất từ trước đến nay bất ngờ tràn về. Tivi, báo đài liên tục lặp đi lặp lại đây là cái rét khắc nghiệt trăm năm mới gặp một lần. Thời tiết ngày càng lạnh hơn, sau khi liên tục hạ thấp xuống dưới không độ rồi dừng lại ở mức âm mười mấy độ, mưa tuyết lại ồ ồ kéo tới.

Ngư Vi cưỡi chiếc xe đạp điện, đằng sau chở một thùng giữ ấm bên trong chất đầy cà phê nóng, trà sữa, trà chanh và các loại thức uống nóng khác, băng qua màn tuyết đang ào ào rơi xuống trong sân trường.

Sau khi Bộ Tiêu rời khỏi nơi này ba tháng, cô đã có rất nhiều thay đổi. Kỳ nghỉ Quốc Khánh qua đi, mọi thứ trở lại bình thường, Kỳ Diệu và Ngư Na về lại trường. Ngư Vi không muốn bản thân có thời gian rảnh rỗi, cô bắt đầu bán trà lạnh tự làm cho các bạn sinh viên trong trường, cũng xem như kinh doanh nhỏ.

Không cần phải đầu tư nhiều vốn. Ngư Vi đựng trà và các loại nước trái cây trong những chai thủy tinh trong suốt, đóng lại bằng nút bần. Cô đặt những cái tên quen thuộc dễ nghe như ‘trà xanh sương mù’, ‘Phổ Nhĩ cổ thụ’, ‘Phượng Hoàng Đơn Tùng’, ‘hoa nhài thanh khiết’... trên chai có thắt một cái nơ nhỏ bằng dây

thùng, từ bên ngoài nhìn vào thấy đủ sắc màu rất bắt mắt. Cho thêm một ít đá nhỏ vào, bán chín đồng một chai, vì chai trà nhìn rất đẹp mắt nên không ít người sẵn sàng bỏ tiền ra mua.

(*Trà Phổ Nhĩ là loại trà khác được sản xuất từ giống chè Shan Tuyết. Giống chè này không thể trồng được ở những vùng trồng chè truyền thống mà mọc tự nhiên trên các vùng núi cao, khí hậu lạnh.

Trà Phượng Hoàng Đơn Tùng là dòng trà xanh của Triều Châu-Trung Quốc.Trà có màu nước vàng chanh, hương vị dịu mát và ngọt hậu.)

Khi đó, thời tiết rất nóng, gần đây trời trở rét, Ngư Vi đổi hết các loại trà lạnh thành thức uống nóng. Từ những ngày đầu tiên không ai nhìn tới, cho đến giờ cung không đủ cầu, việc buôn bán của cô ngày càng phát đạt, trở thành ‘Đệ nhất phong cảnh’ ở đại học G, còn được mọi người đặt cho biệt hiệu ‘Trà Hoa Nữ’, hiện giờ ai muốn mua thức uống của cô phải đặt trước. Vì kiếm được một chút tiền nên Ngư Vi mua cho mình chiếc xe đạp điện và thùng giữ nhiệt.

Số tiền kiếm được ngày một nhiều, nhưng đi kèm với nó sự mệt mỏi cũng ngày càng tăng lên. Lúc này, Ngư Vi đang cưỡi trên chiếc xe đạp điện nhỏ, chỉ thấy gió lạnh cắt da cắt thịt, những hạt tuyết ào ào đổ xuống phủ vào mặt, bám vào lông mi. Những nơi da thịt lộ ra ngoài, gió quét qua lạnh đến thấu xương. Cô đưa một tay trùm kín cái mũ bông trên đầu cài chặt nút lại, bên trong cổ cảm thấy ấm áp hơn. Nào ngờ lúc đó bánh xe lướt qua một tảng băng động, xe chao đảo, cả người lẫn xe ngã nhào xuống đất.

Ngư Vi hít vào một hơi lạnh, cô từ từ đứng dậy khỏi mặt đất, thu hút sự chú ý của rất nhiều người xung quanh. Ngư Vi đau đến cắn chặt răng, đi đến kiểm tra xe, xe không có việc gì nhưng chiếc thùng giữ ấm đằng sau bị văng ra ngoài. Vừa rồi lúc ngã xuống, cô nghe thấy lộp bộp những tiếng vỡ giòn, đến khi ôm cái thùng nhựa lên kiểm tra mới phát hiện có một góc đã bị nứt, chai thủy tinh bên trong cũng vỡ nhiều cái.

Tâm trạng cô lúc này còn ảm đạm hơn cả thời tiết. Những hạt tuyết dần biến thành mưa tuyết xoay tròn dữ dội trong không trung, thân hình cô lung lay trong gió, Ngư Vi bỗng nghĩ tới cuộc tại sao mình phải làm thế này...

Ngư Vi phủi phủi đầu gối, trên người cô dính rất nhiều bùn tuyết. Lúc này đang là giờ tan học, xung quanh người đi lại ngày càng đông, khắp bốn phía đều có người đứng nhìn, mọi ánh mắt đều tìm tòi nghiên cứu quan sát cô. Lúc Ngư Vi đứng dậy chuẩn bị ôm cái thùng trở lại xe, chợt phát hiện có một dáng người cao gầy đỡ chiếc xe đạp của cô lên.

Khi Ngư Vi nhìn thấy người đó, cô hơi sững người ra, đã bao lâu rồi hắn không xuất hiện trước mặt cô? Có lẽ Bộ Tiêu đi bao lâu thì hắn cũng biến mất lâu như thế.

Bộ Huy giúp dựng xe cô lên, ánh mắt hắn không nhìn cô mà đi thẳng đến bên cạnh ôm lấy cái thùng giữ nhiệt bước tới đặt lên yên sau rồi ràng dây buộc lại.

Thật ra trong ba tháng này, Ngư Vi thường xuyên nhìn thấy Bộ Huy, dù sao cũng ở trong cùng một trường, hướng chỉ môn tiếng Anh chuyên nghiệp bọn họ lại học chung giảng đường. Chỉ là hắn không nói chuyện với cô, cô cũng không nói gì với hắn. Đâu chỉ không nói chuyện, đôi khi ánh mắt hai người lơ chạm nhau, khoảnh khắc ngắn ngủi đó cả hai đều âm thầm quay đi, không ai nhìn ai, có thoáng gặp cũng vội vã lướt qua nhau.

Vì vậy, hôm nay hắn có thể tới giúp cô, có lẽ vì bộ dạng của cô quá thê thảm, Bộ Huy thật sự nhìn không nổi nữa.

Quả nhiên, sau khi giúp cô cột xong cái thùng giữ nhiệt đó, cuối cùng ánh mắt hắn cũng rơi trên người Ngư Vi. Hắn nhíu chặt mày, tựa như thở dài rồi trầm giọng hỏi: “Rất cuộc tại sao cứ nhất định phải bán cái này?”

Lúc trở lại trường sau kỳ nghỉ Quốc Khánh, Bộ Huy phát hiện Ngư Vi bắt đầu buôn bán nhỏ. Suy cho cùng, cô khởi nghiệp rất nhanh chẳng mấy chốc đã nổi tiếng khắp trường, đến giờ tin tức về ‘Trà Hoa Nữ đại học G’ luôn đứng đầu bản tin bất quá.

Hắn thường xuyên nhìn thấy, giữa những ngày mặt trời chói chang như thiêu như đốt, cô mặc một chiếc váy, mái tóc buông dài ôm một cái thùng xốp trắng đứng trước cửa giảng đường bán trà. Có người thật lòng muốn mua, nhưng có rất nhiều người chỉ vì muốn tán tỉnh cô nên đến mua trà để tìm cách tiếp cận...

Nếu chú Út nhìn thấy cảnh tượng đó, thật sự sẽ đồng ý cho cô làm những chuyện này sao? Vừa mệt mỏi lại cực khổ, còn bị người ta lời ra tiếng vào.

Ngư Vi chỉnh sửa lại quần áo, bộ dạng của cô quả thật có phần chật vật, cô gạt chống chiếc xe đạp điện, thấy Bộ Huy sải chân muốn rời đi, cô cất tiếng gọi hắn: “Tớ có thể nói chuyện với cậu một chút không?”

Bộ Huy dừng người một lúc rồi xoay người lại nhìn cô, hồi lâu sau khẽ gật đầu. Thế nên, giữa một ngày đầy bão tuyết, Ngư Vi và Bộ Huy rất lâu rồi mới có một lần nói chuyện lại với nhau. Cô đẩy chiếc xe đạp của mình cùng hắn sóng vai đi trong tuyết lớn. Trên con đường đầy cây phủ tuyết hai bên, hai người chậm rãi đi về phía trước, cô không nói với Bộ Huy những chuyện khiến hắn không vui, chuyện lúc trước lại càng không, cô chỉ nói những dự định trước mắt, những kế hoạch gần đây của mình, vì số lượng trà cô bán ra khá lớn cũng nhận được rất nhiều lời khen, nên cô tính mở một cửa tiệm.

Đi mãi đến ngã ba đường sắp phải tách ra, Bộ Huy vẫn luôn im lặng lắng nghe, cuối cùng khi đã tạm biệt rồi, nhìn Ngư Vi cười trên xe đạp điện ngày càng xa dần rồi biến mất trong mờ mịt tuyết trắng, hắn bỗng nghĩ tới những lời cô vừa nói.

“Sở dĩ muốn kinh doanh khi còn đi học, là vì...” Nói đến đó cô thoáng sững người, cúi đầu mỉm cười rất nhạt, rồi dùng ngữ điệu dửng dưng tiếp: “Có người nói với tớ rằng, kiếm tiền không nhất thiết phải đi làm thuê cho người ta, phải làm những công việc vất vả nặng nhọc, tớ cũng muốn thử làm điều đó, nhưng rõ ràng tớ không thông minh được như người đó...”

Tuyết rơi càng lúc càng dày, Bộ Huy hoàn toàn không nhìn thấy bóng dáng Ngư Vi nữa. Lúc lắng nghe cô nói, hắn hiểu cái từ ‘người đó’ trong miệng cô, chính là chú Út.

Trong thời khắc này, hắn đột nhiên nhận ra một điều, giữa hắn và Ngư Vi vô hình trung đã bị ngăn cách bởi một bức tường thành rất dày rất kiên cố, cho dù có lũ quét hay lửa ngập cũng không thể nào phá hủy được nó. Cho dù không có chú Út, cô cũng sẽ không thích hắn, vì hắn và cô cách quá xa nhau. Hắn chỉ có thể là chính mình trong dáng vẻ tuổi mười chín, nhưng những gì cô khao khát và ngưỡng mộ hắn không bao giờ có được ở cái tuổi mười chín này.

Cô thích một người trưởng thành từng trải, thông thạo sự đời, một người đàn ông có thể chỉ dẫn làm điểm tựa cho cô. Hắn cũng sẽ có, nhưng lúc này đây hắn không cách nào có được những điều đó, nói đơn giản hơn, hắn và cô đã bị đặt vào hai trường thời gian cách biệt, không bao giờ có thể giao nhau.

Rốt cuộc Bộ Huy cũng đã nhận ra được một sự thật mà khi còn đang trong vòng lẩn quẩn hắn hoàn toàn không thể nhìn thấy, nhưng thấy rồi cũng chỉ đành ngoảnh mặt làm ngơ. Giữa hắn và cô là một bức tường không bao giờ phá vỡ được, hắn cũng không cần thiết phải phá hủy nó, điều đó hoàn toàn vô nghĩa.

Cuối cùng quan hệ với Bộ Huy cũng đã phá được băng, ngoại trừ vẫn còn đôi chút lúng túng nhưng mọi thứ đã tốt hơn rất nhiều. Ngư Vi cảm thấy ngày Bộ Tiêu trở về mỗi lúc một gần, nhưng bỗng nhiên những chuyện không may cứ dồn dập kéo tới.

Ngày hôm đó, cô ở nhà nhắn tin trò chuyện với Bộ Tiêu, đang chuẩn bị đi ngủ thì bất ngờ nhận được điện thoại của Diêu Tố Quyên, giọng nói của chị dâu cả đầy lo lắng khác thường, Ngư Vi hỏi bà có chuyện gì, bà trầm mặc một hồi mới cất lời: “Nha đầu, chị muốn nhờ em giúp một chuyện.”

Lời nói của bà vừa tha thiết cấp bách, vừa chứa đựng ý khẩn cầu. Ngư Vi lập tức hỏi ngay đã xảy ra chuyện gì, có việc gì cứ nói với cô, cô sẽ cố gắng hết sức.

Sau khi Bộ Tiêu đi rồi, một thời gian dài Ngư Vi không trở lại Bộ gia, chủ yếu vì sợ sẽ gặp phải Bộ Huy ở nhà khiến hắn không thoải mái. Nhưng kể từ lần nói chuyện với hắn ở trường học, Ngư Vi cảm thấy Bộ Huy đã dần dần tiếp nhận, nên gần đây mỗi cuối tuần cô đều trở về bồi ông cụ Bộ đánh cờ, trò chuyện.

“Trong công ty xảy ra chút chuyện, có thể một thời gian ngắn chị không về nhà được. Đại gia đình nhà mình, bình thường đều do chị thu xếp trông coi, chị đi như vậy chỉ lo trong nhà xảy ra chuyện. Em cũng biết, tính tình Phần Thanh quá hòa nhã điềm đạm, Long Long lại nhỏ, bình thường cô ấy còn phải chăm con. Em có thể tới coi sóc nhà cửa giúp chị được không?” Diêu Tố Quyên giải thích sơ qua mọi chuyện.

Không nghi ngờ gì, Ngư Vi liền lập tức đồng ý, còn hỏi đi hỏi lại chuyện trong công ty có nghiêm trọng lắm không. Diêu Tổ Quyên chỉ thở dài, nói có mấy hợp đồng chưa thu được nợ, số tiền rất lớn, gần đây quay vòng vốn không ra, bà phải tập trung hết sức cho công ty.

Từ hôm đó trở đi, ngày nào Ngư Vi cũng đến Bộ gia, thật ra cô cũng không cần làm gì nhiều chỉ là thu xếp một ngày ba bữa cơm, chăm sóc ông cụ một chút. Nhưng dù sao cô cũng chỉ tạm thời thay thế chị dâu cả, trong nhà đột nhiên không có chị ấy, mọi thứ loạn hết lên.

Sau khi Ngư Vi thay Diêu Tổ Quyên trông coi nhà cửa, rốt cuộc Bộ Tĩnh Sinh cũng không chịu nổi cảnh nhìn thấy vợ mình suốt ngày tối mắt tối mũi bên ngoài, liền chạy tới công ty xử lý mọi việc với Diêu Tổ Quyên, ăn uống ngủ nghỉ luôn trong đó với chị dâu cả không về nhà nữa. Đúng ngay lúc này, nhà đột lại gặp mưa mọi chuyện cứ dồn dập kéo tới, mẹ Phàn Thanh qua đời, lão Tam vội vàng đưa vợ và con trai về Tế Nam chịu tang mẹ vợ. Bây giờ đã vào tháng một, gần đến tết rồi vậy mà hết người này tới người khác lần lượt rời đi, cả ngôi nhà lớn chỉ còn mình Ngư Vi chăm sóc ông cụ Bộ.

Gần đây, tâm tình ông cụ xuống rất thấp, đầu tiên là trong nhà âm ỉ hỗn loạn, sau đó là từng người một rời đi, lão Tứ đi trước, cháu trai không muốn về nhà, công ty lão Đại xảy ra chuyện, mẹ vợ lão Tam qua đời, quân cờ domino rung lên chuỗi phản ứng đổ sập xuống, biến một ngôi nhà đang vui vẻ đầm ấm bỗng chốc tan nát khắp nơi.

Rốt cuộc bên cạnh chỉ còn lại một tiểu nha đầu ở với mình. Trong cái mùa đông rét mướt trăm năm mới gặp một lần, trời đất vắng lạnh hoang tàn thế này, ông cụ Bộ cảm thấy mọi thứ tĩnh lặng đến lạ thường, tâm trạng cũng trở nên sa sút.

“Ông, đến lượt người rồi ạ.” Giọng nói dịu dàng mà điềm tĩnh đối diện bên kia bàn cờ gọi một tiếng, ông cụ Bộ ngẩng đầu lên lấy lại tinh thần mới nhớ ra mình đang đánh cờ với nha đầu Ngư gia.

Ngoài cửa sổ, tuyết chậm rãi rơi xuống, đã gần đến tết Nguyên đán rồi.

Ông cụ Bộ cầm quân cờ đen lên đi một nước, ngay sau đó quân cờ trắng của Ngư Vi cũng từng bước ép sát, cục diện rơi vào đòn thất cổ. Phong cách đánh cờ của nha đầu này ngày càng tà khí, từng bước hạ cờ y hệt như lão Tứ.

Ông cụ Bộ bị vỡ thế cờ, có chút hờn giận ngẩng đầu lên tính dạy dỗ lão Tứ, thoáng định thần lại, mới nhớ ra lão Tứ đã đi, ngồi đối diện là nha đầu Ngư gia. Lại chăm chú nhìn cô gái nhỏ đang ngồi bên kia nhìn mình mỉm cười, làm thế nào mà ông lại nhìn thấy rõ ràng sau lưng cô lão Tứ đang ngồi đó, hai dáng hình chồng lên nhau thành một khuôn mặt, một dáng người. Ông cùng Ngư Vi đánh cờ nhưng thấy như lão Tứ đang ngồi bên cạnh cô, mỗi bước cờ của cô đều tựa như nghe theo lời lão Tứ mà hạ xuống.

Thật không hổ danh là đệ tử do một tay lão Tứ dạy dỗ, sao trước đây ông lại không phát hiện ra Ngư Vi và Bộ Tiêu lại giống nhau đến vậy?

Lúc này đây, trong lòng ông cụ cứ nghĩ tới lão Tứ, có chút nhớ con trai nhỏ của mình rồi. Làm sao mà khi cái tên nghiệt tử kia ở bên cạnh, cứ nhìn thấy hắn là ông không vừa mắt muốn tống hắn đi thật nhanh, nhưng khi hắn đi không về ông cứ nghĩ tới hắn, cứ như nhìn thấy hắn đang lớn vồn trước mặt mình. Đến cả cây trúc đào bị hắn đung dỏng trong sân kia cũng đã cao thẳng tắp như thế, mà đồ ranh con hắn vẫn chưa chịu trở về.

Ban đầu cũng vì thích nha đầu Ngư gia nên lão Tứ mới bị trong nhà ép phải rời đi, lúc đó bản thân ông cũng phản đối. Giờ bình tĩnh nghĩ lại nha đầu Ngư gia tốt đẹp như vậy, nếu thành đôi với lão Tứ quả thật là chuyện tốt lành.

Mấy ngày qua trong nhà xảy ra biến cố, đôi mắt mờ già cỗi của ông mới xem như nhìn rõ được mọi chuyện. Cô bé Ngư Vi này làm việc gì cũng thông minh nhanh nhẹn, lúc nào cũng điềm tĩnh luôn khiến người ta cảm thấy yên tâm. Người lớn trong nhà hết người này tới người khác đều đi chỉ còn lại một mình con bé, con bé vẫn như trước luôn để ý lo lắng mọi sinh hoạt thường ngày của ông chẳng khác gì khi Diêu Tổ Quyên còn ở nhà. Cơm tối mỗi ngày đều do tự tay con bé nấu, con bé biết khẩu vị ông không tốt, không muốn ăn nên hấp, kho... thay đổi đủ món ăn đa dạng, chỉ vì muốn ông già ông ăn thêm được ít ngụm cơm.

Lúc trước nha đầu này từng nói, đợi khi nào lớn lên sẽ hiếu kính với mình, quả thật một chữ cũng không nuốt lời.

Ông cụ Bộ thở dài, đặt quân cờ trên tay vào hộp không muốn đánh nữa. Ngư Vi thấy ông cụ mệt mỏi, liền đi rót cho ông cụ người chén trà nóng rồi đi ra ngoài. Lúc đi tới cửa, bỗng nghe ông cụ gọi lại, thanh âm có chút mệt mỏi nhưng rất nghiêm túc: “Nha đầu, về sau đừng gọi là ‘ông’ nữa... gọi theo lão Tứ đi.”

Ngư Vi nghe thấy những lời này, cả người ngẩn ra, hai chân bất động đứng bên cửa, có chút hoài nghi mình nghe nhầm, lúc lấy lại tinh thần rồi mới dám tin ông cụ đã đồng ý chấp nhận cô, trong lòng bỗng cảm thấy thở phào nhẹ nhõm. Ngư Vi quay đầu lại thấy ông cụ Bộ ngồi trên xe lăn, bóng lưng già nua như đổ xuống, ông tựa vào cửa sổ nhìn bão tuyết ngoài trời, nét mặt đầy ắp cô đơn. Cô lặng lẽ khép cửa lại, đi ra ngoài.

Trong nhà không có bóng người nào, từng cơn gió hun hút lửa vào tầng trệt. Ngư Vi đóng kín tất cả cửa lớn, cửa sổ lại. Cô ngồi trên sofa một lúc nhưng vẫn thấy lạnh lẽo, nhìn bão tuyết mịt mù đổ xuống giữa đất trời, tuyết dày đặc như những chiếc chăn lông ngỗng ùn ùn kéo đến phủ kín khoảng sân nhỏ, khắp nơi chỉ toàn một màu trắng. Cô bỗng nhớ đến cái ngày tuyết rơi năm ngoái.

Ngay sau đó, Ngư Vi quyết định tìm những vật dụng cần thiết sẵn có trong nhà, học theo Bộ Tiêu làm đèn Khổng Minh.

62. Chương 62

Hàng năm, Bộ gia đều thả đèn trời để cầu xin những ước nguyện an lành. Năm nay trong nhà không có ai, Ngư Vi một mình làm. Người năm ngoái làm đèn, thả đèn đã không còn ở đây, Ngư Vi nhớ lại từng khoảnh khắc Bộ Tiêu dạy mình, ngỡ như anh vẫn còn đang bên cạnh, anh vẫn ngồi đó trên sofa, nơi khoe miệng luôn đọng đầy nụ cười nhìn cô chăm chú. Ngư Vi trôi trong cái hư hư thật thật mơ hồ đó từng bước từng bước làm đèn trời.

Sau khi làm xong rồi, là lúc viết lên những ước nguyện, năm ngoái cô viết ‘Nguyện hàng năm có hôm nay, tuổi tuổi có sáng nay’. Khi đó cả nhà đoàn tụ đầm ấm hạnh phúc, khoảng thời gian ngắn ngủi đó thật tốt đẹp biết bao. Năm nay, cảnh vật vẫn còn đây nhưng người đang mãi tận nơi nào.

Ngư Vi và ông cụ Bộ ngồi ăn cơm trên bàn ăn trống trơn chỉ có hai người. Sau khi ăn tối xong, một mình Ngư Vi đi ra sân, cô đứng giữa tuyết rơi vô tận nhìn lên bầu trời đêm vờ vờ, suy nghĩ trong chốc lát rồi viết lên hai chữ ‘Về nhà’.

Đèn Khổng Minh chở đầy hy vọng của cô, ngọn đèn vàng tỏa ra ánh sáng ấm áp từ từ bay lên không trung. Hai chữ ‘Về nhà’ đen đậm kia sáng bừng lên nổi bật giữa không gian thăm thẳm. Bất luận hiện giờ mọi người đang ở đâu, cô cũng hy vọng bọn họ có thể nhanh chóng trở về nhà.

Ngay đêm đó, trời đổ xuống một trận bão tuyết lớn. Ngư Vi ngủ rất muộn, nhưng cứ mãi chấp chờn không yên. Vừa rạng sáng, cô đột nhiên bừng tỉnh, nghe thấy từ trên lầu truyền tới một tiếng động rất lớn.

Ngư Vi xỏ dép vội vàng chạy lên lầu, đến trước phòng ông cụ Bộ gõ cửa, nghe thấy tiếng đáp lại ‘vào đi’, cô mới thở phào nhẹ nhõm. Sau khi mở cửa ra bước vào trong, nhìn thấy ông cụ đang ngồi ở mép giường ho khan dữ dội, trên mặt đất có một chén trà bị vỡ vụn, Ngư Vi hoảng hốt lo lắng không yên.

Đêm đó, ông cụ lên cơn sốt nhẹ không ngừng ho khan, dường như đã bị nhiễm phong hàn. Suốt cả đêm, Ngư Vi không dám để ông cụ một mình trong phòng, cô gọi điện thoại cho bác sĩ riêng của gia đình, sau khi bác sĩ khám xong kê toa truyền nước, cô ngồi đó đợi ông cụ ngủ say rồi cứ ngồi yên ở bên giường như vậy cho đến sáng.

Sáng hôm sau, người Bộ gia đang ở thành phố G đều trở về. Nhưng trước khi Bộ Tĩnh Sinh và Diêu Tố Quyên về tới, Bộ Huy đã có mặt ở nhà.

Hắn nhận được điện thoại của ba mình bảo hắn mau về nhà chăm sóc ông nội. Vừa bước vào cửa, Bộ Huy vô cùng kinh ngạc, hắn căn bản không biết trong nhà xảy ra nhiều chuyện như thế. Làm sao mà vừa về đến đã thấy trong nhà trống tên không một bóng người, chỉ có Ngư Vi và ông nội ở nhà, nhìn thấy dáng vẻ yếu ớt của ông nội, hắn vô cùng lo lắng.

Mới chỉ qua một đêm, mà ông cụ đã bị tắt tiếng hoàn toàn, Ngư Vi luôn ngồi sát bên giường trông nom một tắc không rời, có lần ông nội khàn khàn giọng chỉ mấp máy môi không thành tiếng, thều thào trong cổ họng dường như muốn nói gì, Ngư Vi khẽ lại gần cẩn thận lắng nghe, rồi hỏi: “Người muốn ngồi dậy ă?”

Ông nội gật đầu, ngay sau đó Bộ Huy nhìn thấy Ngư Vi đứng dậy, đỡ lấy hai bên dưới xương sườn ông cụ dùng sức nâng người ngồi dậy, cô đặt cái gối tựa vào lưng ông nội, chỉnh lại cho ngay ngắn, khoác thêm áo ngoài cho ông rồi rót nước ấm bưng tới. Thậm chí khi ông nội muốn nhổ đờm, cô cũng không ngại bẩn, lấy khăn giấy lau cho người, vỗ vỗ vào lưng ông cụ để ông nhổ sạch đờm ra. Một lúc sau, ông nội đột nhiên muốn nôn mửa, nhưng lúc Ngư Vi đưa chậu tới, ông đã nôn hết ra giường. Chờ ông nội nôn xong, cô lại bắt đầu lau dọn, đổi chăn mền khác.

Trong thời khắc này, Bộ Huy cảm thấy Ngư Vi và hắn không cùng một thế hệ, cô giống như người lớn trong nhà tự tay chăm sóc ông nội. Mà hắn, thân là cháu trai chỉ có thể đứng một bên ngóng nhìn không dám đến gần, tay chân luống cuống không biết phải làm gì, quả thật là một người dư thừa.

Lúc Diêu Tố Quyên và Bộ Tĩnh Sinh vội vã chạy về đến nhà, đã thấy Ngư Vi và tiểu Huy đang canh giữ bên giường. Nhìn dáng vẻ của Ngư Vi biết cô cả đêm không được nghỉ ngơi liền bảo cô về phòng ngủ một chút lấy lại sức. Lúc Bộ Huy đi theo Ngư Vi xuống lầu, mới nhìn thấy vẻ mặt cô có chút mệt mỏi.

“Cậu chưa ăn sáng phải không?” Ngư Vi quay đầu lại hỏi Bộ Huy, vừa rồi cô nhìn qua đồng hồ để bàn mới bảy giờ sáng.

“Đừng để ý tớ, cậu đi ngủ đi.” Bộ Huy sao có thể để cô lại phải lo lắng chuyện ăn uống của mình.

“Vậy chút nữa cậu nhớ gọi tớ, có thể lát nữa ba mẹ cậu sẽ đi, người giúp việc vẫn chưa tới...” Trước khi đi ngủ, Ngư Vi dặn dò Bộ Huy. Lúc đi về phòng mình, cô nhìn thấy Bộ Huy vẫn đứng yên ở đầu bên kia hành lang, vẻ mặt nhìn cô có đôi chút phức tạp.

Có lẽ hắn cảm thấy khó hiểu vì sao cô có thể chăm sóc người bệnh thành thạo và nhuần nhuyễn đến vậy. Lúc này Ngư Vi đã trở về phòng, cô kéo rèm cửa sổ ra, trong lòng thầm nghĩ nếu cô cũng giống như Bộ Huy, từ nhỏ đến lớn đều thuận buồm xuôi gió, chưa từng trải qua chuyện vui buồn hợp tan, có lẽ khi nhìn thấy ông cụ bị bệnh, cô cũng sẽ đứng ngây người ở bên cạnh, tay chân luống cuống giống như hắn.

Ngư Vi không tránh được lại nhớ tới chuyện cũ, khi đó cô vừa tròn mười bốn tuổi, bệnh của mẹ không phải cảm lạnh đơn giản thế này. Cô tự tay chăm sóc bà, rồi cũng trở mắt nhìn bà ngày một yếu dần cho đến ngày bà rời bỏ cô mà đi.

Trước khi ngủ, Ngư Vi nhìn bốn chữ ‘Bình Bộ Cửu Tiêu’ đang treo ở tường đối diện, tên anh, khoảnh khắc này, cô nhớ Bộ Tiêu, nhớ đến da diết khôn nguôi, đến cả sống mũi cũng thấy chua xót.

Có lẽ bởi vì trước khi đi ngủ, Ngư Vi đã nghĩ ngợi quá nhiều thêm vào đó là một đêm thức trắng mệt mỏi, vừa nằm xuống Ngư Vi đã nhanh chóng ngủ thiếp đi nhưng giấc ngủ rất cạn và mơ hồ.

Rèm cửa sổ không đóng kín, bên trong phòng tranh sáng tranh tối, Ngư Vi lạc vào tầng tầng lớp lớp những giấc mơ, nó ào ào đổ ập xuống ép cô tới mức không thở nổi.

Tất cả đều là những cơn ác mộng, hầu hết là những chuyện trước đây cô đã trải qua. Cô khóc nước mắt chảy trong bóng đêm đen tối đầy tuyệt vọng, cô cố gắng nắm bắt thứ gì đó, cô đã thật sự nắm được trong tay, nhưng lại phát hiện ra đó chỉ là hoa trong gương trăng dưới nước, hai tay cô trống trơn chẳng có gì. Trong cái mộng lung huyền ảo đó cô nhìn thấy mẹ khỏe mạnh nấu cơm trong bếp, cô hạnh phúc quá ôm chầm lấy bà vui đến ứa nước mắt: “Mẹ, thì ra mẹ không bị bệnh, mẹ vẫn khỏe mạnh về nhà sống với con, con cứ ngỡ mẹ đã bỏ con mà đi...”

Trong những kẽ hở rất nhỏ giữa mộng mị và tiềm thức, cô nghe đâu đó có tiếng vọng lại nhắc nhở rằng người đã mất thật rồi. Nó khiến cô không cách nào thở được, kẹt sâu vào tuyệt vọng bị thương.

Có những mảnh ký ức vỡ vụn vào những ngày trước khi mẹ qua đời, bà ra đi vì căn bệnh ung thư gan giai đoạn cuối. Những ngày cuối cùng, bà bị xuất huyết tiêu hóa, từng ngụm từng ngụm máu cứ ọc ra. Ngư Vi nhìn thấy mình trong giấc mơ đó, cô đứng trước giường bệnh muốn làm điều gì đó cho mẹ, nhưng cô bất lực không làm được gì, tay cô dính đầy máu, toàn thân cô dính đầy máu. Trên giường, trên sàn nhà, máu cứ tuôn ra cô không cách nào ngăn được.

Trong mơ, cô nhìn thấy mình đi thi, thi đến môn cuối cùng. Trong lòng cô đầy bất an lo lắng, cô vật lộn từng giây từng phút trong phòng thi, cơ hồ dưới lớp áo sơ mi mỏng manh của cô đã ướt đầm, như đã rút cạn nước trong cơ thể cô, mọi thứ trước mắt như trở thành hư ảo. Khoảnh khắc vừa làm bài xong, cô lao nhanh ra khỏi phòng thi, trời rất nóng, đến cả nhựa đường như cũng bị cái nóng thiêu đốt đó nấu tan ra vụn vụn hình dáng, cô chạy như điên đến bệnh viện, nhưng... người đã không còn...

Trên giường bệnh trống không, căn phòng rất tối, rất tối.

Ngư Vi như con rối dờ dẩn, lảo đảo vịn cánh cửa phòng bệnh khụy người té xuống, trời đất ngả nghiêng.

Cô thật sự không chịu nổi, cô cảm thấy tim mình như bị xé tan ra, thế giới này cũng tan nát như trái tim cô.

Rõ ràng biết là mơ, nhưng cô vẫn không nhịn được bám vào khung cửa, òa lên khóc nức nở, vì sao lại bắt cô phải trải qua giấc mơ đau đớn thế này một lần nữa?

Không biết đã khóc bao lâu, cô bỗng cảm giác có một đôi tay mạnh mẽ giữ chặt khuỷu tay mình.

Ngư Vi nức nở quay đầu lại, khi nhìn thấy rõ người trước mặt, cô biết cơn ác mộng tưởng chừng không có điểm cuối này rốt cuộc cũng đã đến lúc kết thúc, anh đã đến cứu cô thoát khỏi nó.

Về mặt Bộ Tiêu trầm lặng đứng sau lưng cô, giữ lấy cô, đỡ cô đứng dậy khỏi mặt đất.

Anh là người duy nhất trong giấc mơ cô có thể nhìn thấy rõ, rõ đến từng đặc điểm khuôn mặt đáng người, chân thật đến vậy.

Cô lại khóc đến nát ruột nát gan, cô nhào vào lòng Bộ Tiêu, ôm chặt thắt lưng anh, tựa như nắm chặt cọng cỏ cứu mạng cuối cùng, hai chữ kia không thể đè nén được tuôn ra khỏi cổ họng, là thứ âm thanh đầy tuyệt vọng đau đớn truyền từ nơi sâu thẳm linh hồn.

“Chú Bộ...” Cô khóc thật to kêu lên, tiếng khóc đó cơ hồ muốn ném cô ra khỏi giấc mơ đầy đau đớn: “Mẹ cháu chết rồi! Cháu không có mẹ! Chú có thể giúp cháu, giúp cháu...”

Bộ Tiêu rũ đôi mi dài ôm chặt lấy cô, bàn tay to lớn ấm áp vuốt ve sau đầu cô, anh không nói gì chỉ áp mặt cô vào ngực mình để cô có thể khóc thật lớn.

Trong mơ màng hư hư thực thực đó cô cứ vô thức gọi ‘chú Bộ’, ‘chú Bộ’. Những giọt nước mắt lạnh lạnh lăn dài trên gò má thấm ướt đầm gối kéo Ngư Vi ra khỏi giấc mơ, cô mới chợt nhớ ra mình đang ở nơi nào, nhưng những hồi ức đầy đau đớn đó níu giữ cô thật chặt, cô không cách nào thức tỉnh lại được, nước mắt cứ tuôn ra. Chưa bao giờ cô thấy cần anh như lúc này. Bây giờ cô không cần gì hết, chỉ muốn được nhìn thấy anh, giống như trong những giấc mơ, chỉ cần anh đến, anh sẽ đưa cô thoát ra khỏi những đau khổ.

Từ năm cô mười bốn tuổi, anh đã luôn ở bên cô. Lúc mẹ cô bị bệnh, anh đến giúp đỡ; lúc mẹ cô qua đời, anh đến an ủi vỗ về cho cô điểm tựa, rồi cái ngày đi đến nghĩa trang chôn cất tro cốt của mẹ, cũng là anh ở bên cô.

Ngay lúc này đây, cô mong anh trở về biết bao nhiêu, bản thân cô không cách nào khống chế được tâm trạng của mình nữa. Kể từ ngày anh đi, cô âm thầm góp nhặt những bất lực, cô độc và nhung nhớ; giờ đây tất cả mọi thứ đều vỡ òa.

“Cậu tỉnh dậy đi.” Ngư Vi vẫn còn đang khóc, bỗng nhiên có một đôi tay duỗi tới lắc lắc vai cô, đôi mắt Ngư Vi đắm lệ mông lung nhìn về phía bên kia giường. Khoảnh khắc đó, cô ngỡ như mình nhìn thấy Bộ Tiêu, nhưng khi định thần lại, dáng vẻ của người đó có đôi phần tương tự anh, nhưng rõ ràng không phải anh.

Là Bộ Huy.

Ngư Vi phủ chắn lên che mặt lại, cô phải nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, cô không muốn hấn nhìn thấy dáng vẻ xấu xí yếu đuối này của mình.

Vừa rồi Bộ Huy đi đến cửa phòng Ngư Vi để gọi cô, chợt nghe thấy tiếng cô hét lên bên trong, hấn mở cửa đi vào nhìn thấy cô như đang rơi vào ác mộng, nhưng miệng cô liên tục gọi những gì, hấn nghe rất rõ.

Cô gọi ‘chú Bộ’, lẽ ra, cô không gọi chú Út như vậy, nhưng cô vẫn gọi theo cách xưng hô trước đây, cô khóc rất nhiều khóc đến thương tâm, hấn còn mơ hồ nghe thấy cô nói cái gì ‘Mẹ mất’...

Hấn chưa bao giờ thấy Ngư Vi như thế này. Lúc từ trong phòng cô đi ra, Bộ Huy đã nghĩ, tất cả dáng vẻ của cô chú Út đều tận mắt nhìn thấy, bởi vì từ rất lâu trước đây, lâu đến bản thân hấn cũng không biết là khi nào, chú Út đã luôn ở bên cạnh giúp đỡ cô.

Trước đây cô từng nói với hấn rằng, từ khi lên mười bốn tuổi cô đã thích chú Út. Hấn khi đó tâm trạng kích động, căn bản không quan tâm cũng không để nó trong lòng. Cho đến hôm nay, hình như hấn mới mơ hồ hiểu ra, đối với Ngư Vi chú Út có ý nghĩa quan trọng như thế nào, quan trọng tới mức hấn không bao giờ có thể tưởng tượng được.

Bây giờ chỉ vì hấn mà chú Út phải rời đi, cô cần chú ấy như thế, nhớ chú ấy như thế còn kiên cường chống đỡ mọi thứ. Lúc này đây, hấn mới hiểu ra tình cảm của hấn dành cho Ngư Vi đã hoàn toàn không cách nào dùng chữ ‘thích’ để diễn tả nữa. Nó đã trở nên rất lạ lùng khó hiểu, hấn cũng không nắm bắt được, tựa như xa lạ lại tựa như đã hiểu rất rõ, nhưng có một điều hấn tuyệt đối không bao giờ muốn nhìn thấy Ngư Vi đau khổ.

Bộ Huy đi lên lầu hai, nhìn thấy Diêu Tổ Quyên đang ngồi nói chuyện với Bộ Tĩnh Sinh về mặt đầy căng thẳng, lúc hấn đến gần nghe thấy Diêu Tổ Quyên nói: “Anh bảo lão Tứ trở về đi, trong nhà hỗn loạn thế này, một mình Ngư Vi sao có thể chống đỡ nổi...”

Bộ Tĩnh Sinh trầm mặc, rủ mắt xuống dường như đang áy náy, còn chưa kịp cất tiếng nói gì đã nghe thấy một giọng nói khác vang lên.

“Muốn tham gia quân ngũ là quyết định của riêng con, vốn dĩ không nên để chú ấy đi,” lúc Bộ Huy đi ngang qua hấn nói: “Con sẽ gọi điện cho chú Út bảo chú ấy trở về.”

Nghe thấy hấn nói một câu như thế, Diêu Tổ Quyên lập tức trừng to hai mắt, sững người chằm chằm nhìn con trai mình. Nhưng Bộ Huy đã lướt qua bà bước ra ban công lấy điện thoại ra, lúc trước hấn đã xóa số của chú Út, giờ nghĩ lại mới thấy hành động đó trẻ con đến mức nào.

Cho dù có xóa bỏ thì những con số đó hấn vẫn thuộc lòng từng chữ không thể nào quên được, càng không có khả năng che giấu những thứ như huyết thống, bất luận vào lúc nào, ở đâu, hấn nhìn thấy Bộ Tiêu cũng phải gọi một tiếng ‘chú Út’, đó là chuyện đã được định sẵn từ khi mới chào đời.

Kỳ thật rất nhiều lần, thỉnh thoảng hấn về nhà đi ngang qua căn phòng trống tên của chú Út, hấn cũng không cách nào thích ứng được.

Nhấn sổ xong, Bộ Huy bắt đầu cảm thấy hồi hộp, rất lâu rồi hấn không nói chuyện với chú Út nên có đôi phần luống cuống lạ lẫm, nhưng điện thoại chỉ vừa vang lên hai tiếng đã có người bắt máy.

Hấn không nói gì, án binh bất động đứng sững người ra đó, hấn nghe thấy đầu bên kia cũng đôi chút trầm mặc nhưng rất nhanh sau đó đã truyền đến bên tai hấn tiếng cười hư hổng đầy thân thuộc, Bộ Tiêu nghe thấy không nhịn được cũng bật cười theo.

“Rốt cuộc cũng đã chờ được điện thoại của nhóc.” Giọng nói của chú Út rất lâu rồi hấn không nghe thấy, nhưng vẫn âm điệu trầm thấp đầy khinh bạc chẳng khác nào lúc trước: “Thằng nhóc cháu cuối cùng cũng nhớ chú Út của nhóc rồi sao?”

Bộ Huy bắt đầu dụi dụi chân mày, vừa định mở miệng, trên hành lang bỗng truyền đến tiếng la hét đầy hoảng hốt, sau đó cửa ban công đột nhiên ‘rầm’ một cái bị kéo mạnh ra, Diêu Tổ Quyên như cơn lốc đột ngột lao vào, Bộ Huy không hiểu chuyện gì đang xảy ra liền nghi hoặc nhìn bà, thấy sắc mặt bà trắng bệch đầy hoảng hốt.

“Tiểu Huy, ông nội con bị ngã xỉu rồi, con nhanh nói với chú Út, bảo chú ấy về mau đi!”

63. Chương 63

“Anh về rồi, sẽ không bao giờ đi nữa.”

Ngày hôm đó, ông cụ Bộ bất ngờ lên cơn đau tim đột ngột, cũng may lúc đó có bác sĩ bên cạnh kịp thời làm công tác hô hấp nhân tạo, trong phòng còn có chuẩn bị sẵn thuốc trợ tim và máy khử rung tim. Ngay sau đó ông cụ nhanh chóng được đưa tới bệnh viện cấp cứu, không thì cái loại bệnh phải tranh thủ từng giây từng phút này mà phát ra, rất nhiều trường hợp mạng người cũng không còn.

Ngư Vi đang ở dưới lầu một nghe thấy tiếng động vội vàng chạy lên lầu hai. Nhìn thấy cảnh tượng nguy kịch trước mặt, cô không giúp được gì chỉ có thể nhìn y tá bác sĩ tiến hành các biện pháp cấp cứu. Sau đó đi theo một nhà ba người của anh cả vào bệnh viện. Đến phòng cấp cứu, Ngư Vi mới biết ông cụ Bộ bị bệnh tim mạch vành từ rất lâu, trước đây bác sĩ đã nhiều lần khuyên nên làm phẫu thuật nhưng ông cụ không nghe. Cái tính khí bướng bỉnh đó một khi đã phát lên thì không ai có thể trị được. Lúc đó Bộ Tiêu đã nói chỉ còn một biện pháp là trói ông cụ lại đưa thẳng đến bệnh viện, chích một mũi thuốc mê vào, ông cụ có muốn bỏ xuống bàn phẫu thuật cũng vô phương.

“Haizz, phải chi lúc đó làm theo lời lão Tứ, cũng do em với anh quá nghe lời không làm trái ý ông cụ...” Lúc ngồi đợi bên ngoài phòng cấp cứu, Diêu Tố Quyên lẩm bẩm với ông xã mình: “Lần trước em đi xem quẻ, đại sư nói năm nay nhà mình có một kiếp nạn hung hiểm, nhìn tình cảnh này, em phải cẩn thận hơn mới được!”

Bộ Tĩnh Sinh cúi đầu như nghĩ ngợi gì đó một hồi rồi xoay qua nhìn vợ mình thắc mắc: “Em dùng tiền hóa giải sao?”

Diêu Tố Quyên gật gật đầu: “Đương nhiên là dùng tiền ạ, đại sư nói chắc chắn sẽ vượt qua, nhà chúng ta sau này là tứ đại đồng đường đó...”

Ngư Vi nghe hai vợ chồng họ nói chuyện với nhau, nghĩ thầm hai người này vẫn còn mê tín quá, tứ đại đồng đường, cái đó phải đợi đến khi Bộ Huy kết hôn sinh con, chuyện này cũng phải mấy năm nữa chứ... Thật ra, suốt đường đi Ngư Vi luôn tự trách mình, cảm thấy gần đây cô không chăm sóc tốt nên bệnh tình của ông cụ mới tái phát.

Diêu Tố Quyên nhìn thấy tâm trạng Ngư Vi sa sút liền nắm lấy tay cô: “Bé con này, em đang nghĩ gì vậy, tuyệt đối không ai trách em, em đã chăm sóc ông cụ thế nào ai không nhìn ra chứ? Nếu em tự trách mình như vậy, thì chắc chị phải ăn năn chết mất. À chị chưa nói với em đúng không, lúc nãy tiểu Huy đã gọi điện cho lão Tứ, lão Tứ sẽ lập tức về ngay, em yên tâm đi.”

Ngư Vi ngẩn người, mở to mắt nhìn Diêu Tố Quyên, bà nhàn nhạt mỉm cười nhìn cô gật đầu.

Rốt cuộc Bộ Tiêu đã có thể về rồi, lại là Bộ Huy tự mình gọi điện thoại? Ngư Vi bất chợt hiểu ra lý do, sáng nay lúc cô gặp ác mộng có lẽ đã nói mê gì đó bị Bộ Huy nghe thấy, hẳn biết cô rất cần Bộ Tiêu nên mới gọi điện thoại cho anh.

Sự việc này đến đây cũng có thể xem như kết thúc êm đẹp, Bộ Huy tự mình tháo gỡ được khúc mắc đã tiếp nhận chuyện của cô và Bộ Tiêu. Hôm qua, ông cụ cũng đã đồng ý chấp nhận cô, nên khi Bộ Tiêu trở về, cô và anh sẽ không còn bất cứ trở ngại nào nữa.

Ngư Vi thở ra một hơi thật dài, trên mặt thoáng hiện lên nụ cười, trong lòng ngập tràn sự nhẹ nhõm như đã trút bỏ được mọi gánh nặng. Chiếc đèn trời ngày hôm qua của cô thật quá linh nghiệm mà, Bộ Tiêu sắp về rồi, đợi anh trở về, tất cả mọi chuyện đều sẽ tốt đẹp.

Cô ngẩng đầu lên nhìn thấy Bộ Huy đang ngồi ở chiếc ghế đối diện ngoài hành lang, sắc mặt đầy thâm trầm, hẳn đứng dậy đi ra ngoài lối thoát hiểm hút thuốc. Dáng vẻ của hắn khiến cô cảm thấy có phần xa lạ, mái tóc cắt ngắn đi rất nhiều, tính tình trầm lặng hơn so với trước kia, hẳn dần dần lột bỏ dáng vẻ trẻ con. Tháng chín này hắn vào quân ngũ, đợi hai năm sau trở về, không biết hắn sẽ biến đổi như thế nào.

Bệnh tình của ông cụ rất nhanh đã ổn định trở lại, nhanh đến mức khiến các bác sĩ cũng cảm thấy ngạc nhiên. Cơ tim phục hồi rất tốt, không bao lâu đã tỉnh lại, hơn nữa vừa mở mắt ra tính khí bướng bỉnh lại nổi lên nói phải về nhà.

Tết nguyên đán đã gần kề, ý của ông cụ là phải về nhà đón năm mới, bệnh viện không phải nơi tốt lành gì nhìn thôi đã thấy xúi quẩy, nếu ở trong này đón năm mới thì sẽ xui cả năm. Ngư Vi ở cạnh giường nghe ông cụ nói vậy, trong lòng thầm đoán có lẽ ông cụ người sợ hãi. Vừa rồi bác sĩ cũng đã trao đổi riêng với người nhà, nói ông cụ người tuổi đã cao, phẫu thuật tim sẽ không tránh khỏi rủi ro. Có lẽ ông cụ Bộ đã nghĩ ngợi lung tung sợ không xuống được bàn phẫu thuật, sẽ phải chết trong bệnh viện nên muốn về nhà, còn làm ầm lên luôn miệng nói rằng không chừng năm nay là cái tết cuối cùng của mình, có chết cũng phải chết ở nhà.

Kỳ thật, Ngư Vi hoàn toàn có thể hiểu được mong muốn về nhà của ông cụ. Đối với người bị bệnh nặng đặc biệt là những người lớn tuổi đều sẽ cảm thấy cô đơn sợ hãi, hoảng hốt khi quãng thời gian còn lại ngày một ngắn đi. Cái cảm giác chỉ có một mình mình đương đầu với mọi thứ không có ai đi cùng. Gần đây ông cụ người thường nói cứ nằm mơ thấy đồng đội cũ đã mất, sợ là họ đến đón mình, nên càng vô cùng nhạy cảm yếu ớt.

“Lão Tứ đâu rồi, ta muốn lão Tứ!” Đêm đó, Diêu Tố Quyên lại khuyên ông cụ hãy nhanh chóng phẫu thuật, ông cụ Bộ hừ lạnh nói: “Rốt cuộc tại sao lại đi chứ, cũng nên trở về rồi, ta không phản đối chuyện của hần và Ngư Vi, bảo hần mau về đây.”

Lúc đó Ngư Vi đang cầm bình nước ấm trên tay đang đứng trước cửa phòng nên nghe thấy rất rõ, Diêu Tố Quyên an ủi: “Ba, lão Tứ đang trên đường về, là tiểu Huy gọi điện thoại cho hần, hai chú cháu đã giải hòa với nhau rồi, người yên tâm đi ạ.”

Chị dâu cả hết nước hết cái khuyên thật lâu, nhưng vẫn không cách nào khuyên được ông cụ đồng ý làm phẫu thuật. Ngày hôm sau chính là giao thừa, bà không thể làm gì khác hơn là sắp xếp chuẩn bị mọi thứ đón ông cụ về nhà. Tuy rằng trong nhà có đầy đủ các thiết bị y tế, cũng có bác sĩ riêng túc trực, nhưng vẫn không thể nào cảm thấy an tâm như ở trong bệnh viện. Lúc Bộ Tiêu nhận được điện thoại, anh còn đang ở trong một thị trấn nhỏ tận biên giới Vân Quý, không ai biết anh chạy đến đó làm gì, đúng lúc trùng ngay đợt ‘xuân vận’ hàng triệu người di chuyển về quê ăn tết, nên muốn trở về, cách nào đi nữa cũng phải lặn qua lộn lại hai ngày. Tất cả mọi người đều hiểu, nguyên nhân lớn nhất khiến ông cụ không chịu làm phẫu thuật là vì muốn gặp lão Tứ, ông cụ người sợ nhất lẽ như không còn bước ra được khỏi phòng mổ sẽ không được nhìn thấy mặt lão Tứ lần cuối.

Trong bốn người con, tuy thường ngày ông cụ người không vừa mắt nhất chính là Bộ Tiêu, nhưng thật ra mọi người trong nhà ai cũng biết, trong lòng ông thương nhất đứa con trai út này, cũng thích hần nhất, giữa hai cha con bọn họ có một sự gắn bó trói buộc không cách nào lý giải được, kỳ thật ông cụ Bộ chỉ nghe nhất lời của lão Tứ.

Lúc này đây, dường như mọi người trong nhà đều nhớ Bộ Tiêu, anh đi lâu quá rồi, trong nhà yên tĩnh đến lạnh lẽo, đến cả con chip bông cũng không thèm sửa lên. Trước đó, lúc lão Tứ đi lâu quá không về, nó còn nháo lên bỏ ăn, gần đây có lẽ như cũng cảm nhận được chủ nhân sắp trở về, nó cứ bồn chồn cúi kính, hướng mõm về khoảng sân trống sửa soạn.

Lại một mùa đông, mùa đông năm nay khắc nghiệt hơn mùa đông năm ngoái rất nhiều, rét mướt, gió rét như cái bàn chải sắt lạnh lẽo cào sọc thắm xanh biếc trong sân, khắp nơi đều là tuyết trắng và cây cối trở cảnh trụi lá, chỉ còn duy nhất mấy cây hoàng mai đang nảy nụ, nở ra những đóa vàng tươi.

Đêm giao thừa năm nay, bữa cơm tất niên ăn trong lặng lẽ đến cả tivi cũng không bật lên. Mọi người sợ ông cụ đang ốm không chịu được ồn ào, hơn nữa ông cụ cũng bảo đừng mở tivi, sợ trong phòng ồn quá, không nghe được tiếng lão Tứ về.

Trên bàn hầu hết đều là thức ăn chay, bệnh động mạch vành kiêng nhất dầu mỡ, vì vậy mọi người trong nhà cũng bắt đầu đi theo ông cụ và Bộ Tỉnh Sinh ăn thức ăn chay nhẹ nhàng, thức ăn đã dần cạn đáy rồi mà vẫn chưa thấy Bộ Tiêu về.

“Mọi người nghỉ ngơi trước đi ạ, anh ấy nói phải mười một mười hai giờ hơn mới có thể về đến nhà.” Ngư Vi thấy mọi người đã ăn cơm xong rồi mà không ai muốn đứng dậy, nên cô nói như thế.

Cô ước chừng là người thấp thỏm trông mong nhất, cơ hồ không thể nuốt trôi cơm, suốt buổi tối gần như chẳng ăn được chút gì. Kể từ lúc biết thời gian chính xác đêm nay anh về đến nhà, cô không lúc nào rời khỏi trạng thái hưng phấn. Nhưng Ngư Vi nói xong cũng không ai động dậy, cả đêm mọi người đều ngồi ngây người dưới lầu. Ngay cả lão Tam và Phần Thanh, buổi chiều vừa từ Tế Nam vợ và trở về, đã mấy ngày không có chợp mắt nhưng sau khi lên phòng tắm rửa thay quần áo ngủ xong lại trở xuống lầu một, đợi đến gần mười hai giờ.

Đến khi thấy đã quá muộn, Bộ Tĩnh Sinh cũng thay đồ ngủ, quyết định đẩy ông cụ người lên lầu nghỉ ngơi. Ông cụ Bộ thân thể không khỏe, đúng là không chịu nổi nữa. Đúng lúc này, con chíp bông mặt mày đang ảm đạm nằm sấp trên tấm thảm phòng khách bỗng đột nhiên ‘gâu gâu gâu’ sủa điên cuồng như mắc bệnh thần kinh, không ai kịp nhìn thấy, nó như mũi tên thẳng tắp lao vút vào sân chỉ còn một đốm vàng biến mất trong đêm tối.

“Về rồi?” Đúng lúc Diêu Tố Quyên từ trên lầu đi xuống đang đứng giữa cầu thang, ánh mắt ngạc nhiên mừng rỡ nhìn ra sân hỏ, lúc này Bộ Huy đang ngồi trên ghế sofa cũng ngẩng đầu ra nhìn, ngập ngừng không biết có nên đứng dậy hay không.

Ngư Vi run rẩy, cô có thể cảm giác được tim mình đang gia tốc đập rất nhanh, ngón tay, lọn tóc và cả khoe môi cũng run lên. Tiếng chó sủa trong sân ngày một dữ dội hơn, cho đến khi nghe thấy tiếng cái cổng sắt chạm khắc hoa lớn kia bị đẩy mạnh ra, tiếng con chíp bông ‘grừ grừ’, Ngư Vi mới tự lảm bảm với chính mình: “Anh về rồi.”

Cái âm thanh mở cửa này quá quen thuộc, chỉ có lão Tứ trở về mới ầm ĩ như vậy. Bộ Tĩnh Sinh đang chuẩn bị đẩy xe lăn ông cụ lên lầu cũng khựng lại, mọi người trong nhà đều đồng loạt nghiêng đầu nhìn ra sân.

Trong bóng đêm đen đặc, từ ngoài cổng đi vào một bóng hình cao ngất thẳng tắp, lúc Ngư Vi bừng tỉnh lại đã thấy chân mình chạy ra khỏi cửa trước, đang giẫm trên con đường mòn nhỏ trong sân.

Nương theo ánh đèn vàng sáng rõ ảm áp trong phòng, bóng dáng kia dần hiện ra được ánh sáng phác họa lên từng đường nét cơ thể. Bộ Tiêu mặc chiếc áo khoác màu đen dài quá gối, chiếc quần tây xám tro, trên cổ tùy tiện quấn chiếc khăn quàng thành hai vòng, là chiếc khăn rất dài, dày và ảm áp mà cô đã tự tay đan cho anh.

Dưới mái ngói cổ xưa che trên bậc thềm tam cấp thấp thoáng những đóa hoàng mai đang e ấp bung mình khoe sắc, vô số những chiếc nụ vàng tươi như những hạt ngọc nhỏ gieo mình trên cành lá mỏng manh. Ngư Vi nhìn thấy dáng hình cao gầy của Bộ Tiêu, thấy con chó vườn vô cùng hưng phấn nhảy nhót dưới chân anh rồi ào ào muốn trèo lên, anh quả thật không còn cách nào phải cúi xuống giơ một tay quắp nó lên ôm vào ngực, rồi tiếp tục sải bước đi vào.

Ngư Vi thấy anh ngẩng đầu lên, xuyên qua bóng đêm, dường như anh cũng thấy rõ người đang đợi mình ở cửa là cô. Anh bước khỏi vùng giao nhau giữa ánh sáng và bóng tối, cả người hoàn toàn hiện ra nơi ánh sáng, cô thấy Bộ Tiêu mỉm cười tựa như đã quan sát cô rất lâu rồi.

Dáng hình anh từ một bóng mờ hư ảo, dần hiện lên rất rõ trong đáy mắt cô, cho đến khi cô nhìn thấy đôi mày kiếm, đôi mắt đen láy và nụ cười xấu xa quen thuộc kia treo cong nơi đầu khoe môi, Ngư Vi mới thật sự cảm nhận được anh đã về rồi.

Anh gầy đến mức khiến cô nhất thời ngây người, tựa như không phải là anh của lúc trước, gầy đi rất nhiều, ngũ quan vốn góc cạnh càng trở nên sắc nét, làn da phơi nắng cũng đen hơn rồi, nhưng vẫn là mùi vị Bộ Tiêu là ánh mắt và hơi thở chẳng chút thay đổi nào, là dáng đi lắc đảo đầy phong dong kia, ngoài anh còn có thể là ai khác?

Hai chân Ngư Vi không nghe theo sự điều khiển nữa cứ ngậy ngốc bước ra đón anh, cô không nói gì chỉ biết tham lam ngắm nhìn anh. Đi đến giữa con đường mòn đá, cuối cùng hai người cũng chạm nhau, Bộ Tiêu dừng lại đứng yên đó đợi cô đi tới, đôi mắt sáng lấp lánh hẹp hút lại cười xấu xa vô cùng.

Tiếp đó là cảnh tượng trước đây từng xảy ra, con chó nhỏ trong lòng Bộ Tiêu bỗng chồm lên thoát khỏi tay

anh, nó phóng xuống đất nhảy lớn vồn bên chân anh và cô sửa gâu gâu. Rất lâu rồi anh không được nhìn thấy cô, Bộ Tiêu nhẹ nhàng cúi người, kề mặt mình vào sát mặt Ngư Vi.

Giống như ngày trước, nhưng không hoàn toàn như thế.

Anh là chú nhỏ của cô, cô là cái đuôi bé xíu nhỏ hơn anh mười tuổi, anh cao hơn cô rất nhiều, muốn nhìn thấy mặt cô anh phải cúi người xuống quan sát. Nếu như lúc này Bộ Tiêu ảo thuật lấy từ trong túi quần ra một viên kẹo sữa đưa cho cô, Ngư Vi cũng sẽ không cảm thấy ngạc nhiên.

Chỉ là, chiếc áo sơ mi trắng của anh đã biến thành chiếc áo khoác đen, cô từ cô bé con khóc nhè giờ đã thành thiếu nữ, con chó đang quấn quanh dưới chân hai người là nhãi con của con chó năm xưa, khi đó mùa hè giờ đã sang đông. Dường như anh đang từ đằng xa bước lại gần cô, nhưng dường như không hề có khoảng cách không gian, anh đã xuyên qua một trường thời gian rất dài đi đến bên cô. Lúc này đây, cô tựa như có thể nhìn thấy khuôn mặt chàng thiếu niên vẫn còn phảng phất nét ngây thơ đã đối mặt với cô năm nào.

Bộ Tiêu cúi người nhìn cô đầy bóng râm, Ngư Vi không kìm nén được nữa, cô nhào tới ôm chặt lấy anh, Bộ Tiêu thuận thế ôm siết cô vào lòng. Trên chiếc áo khoác to rộng của anh đượm nồng mùi khói thuốc trộn lẫn với mùi bụi đường phong trần mệt mỏi, quần áo của anh thấm đầy gió lạnh, rất lạnh, nhưng nhiệt độ cơ thể anh vẫn luôn ấm nóng như vậy, hơi ấm truyền qua mọi giá lạnh sưởi ấm cho cô.

“Anh về rồi...” Bộ Tiêu cúi xuống, áp cằm lên đỉnh đầu cô, lắng nghe hương thơm dịu dàng trên mái tóc cô, khẽ thì thầm bên tai: “Sẽ không bao giờ đi nữa.”

Trái tim Ngư Vi bỗng chốc bình yên đến lạ, cô cảm thấy trái tim mình đã đi theo Bộ Tiêu chìm vào sự bảo bọc yêu thương vững chãi của anh. Cô nhắm mắt lại ôm chặt thắt lưng anh, cảm nhận hơi ấm và mùi hương quen thuộc trên cơ thể đó. Một cái ôm khẽ thoáng qua, hai người thì thầm với nhau mấy câu rồi sóng vai đi vào nhà.

Lúc đi vào, Ngư Vi cứ lo lắng không yên sợ mọi người vẫn còn gượng gạo khó xử, nhưng khi vừa bước vào ánh sáng ấm áp trong phòng khách, tất cả mọi người đều nhìn cô và anh với vẻ mặt nhẹ nhõm đầy vui mừng.

Diêu Tố Quyên đi xuống cầu thang, cố làm ra vẻ nghiêm túc chằm chằm nhìn Bộ Tiêu hồi lâu, nhưng vẫn không nhin được ‘phốc’ cười âm lên, mắng: “Lão Tứ, chú đây là đi đào than hay đi làm ruộng hả? Đến thành cái dạng này, người không biết còn tưởng chú là tội phạm đang bị cải tạo ấy chứ! Vốn bộ dạng đã không giống người tốt, bây giờ lại râu ria lởm chởm thế này có thể đem cầm vào sát được rồi đó...”

Chị dâu cả nói xong giong tan mím cười, Bộ Tiêu ôm Ngư Vi đang đứng phía sau vào, nhướn nhướn mày, cái miệng ranh mãnh: “Ôi trời, chị dâu, cả ngày chị ngồi trong phòng máy lạnh làm bà chủ lớn, sao biết được bọn em ở đây xã hội cực khổ vất vả thế nào, chuyện khác không nói, trước hết bà chị hãy thưởng cho tội phạm đang bị cải tạo một bữa cơm ấm bụng đi...”

Diêu Tố Quyên ha hả cười mấy tiếng, trước khi đi chuẩn bị cơm cho Bộ Tiêu còn thả lại một câu: “Chú đang từ tội phạm bị cải tạo biến thành ăn mày rồi sao, được, để chị đi lục nổi kiếm cho chú chút đồ ăn thừa!”

Bầu không khí trong phòng chẳng khác gì lúc trước, chị dâu cả và Bộ Tiêu nói cười vui vẻ, ông cụ thấy anh về mắng cho mấy câu, hai cha con lại tiếp tục cãi vã không yên, cuối cùng bị Bộ Tiêu bắt đi ngủ: “Ông lão người đã ốm thành cái dạng này, đừng có tức giận với con nữa, mau lên lầu ngủ đi.” Ông cụ cũng không thể nào gượng gượng nổi nữa, đành phải nghe theo để Bộ Tiêu Sinh đẩy lên lầu đi ngủ. Lão Tam cũng đưa vợ về phòng.

Ngư Vi biết, bây giờ mới là thời khắc quan trọng nhất. Cô thấy Bộ Tiêu nhìn mình nháy nháy mắt, sau đó xoay người đi đến sofa ngồi xuống bên cạnh Bộ Huy, cô vội nhanh chóng đi vào bếp hâm nóng thức ăn với chị dâu cả.

Lúc đi vào hành lang, cô tập trung lắng nghe động tĩnh trong phòng khách, lờ mờ nghe thấy tiếng hai chú cháu nói chuyện với nhau, sau đó vang lên tiếng ‘poong’ âm thanh của bật lửa, cô biết sóng gió trước đó đã đi qua.

64. Chương 64

“Thế giới hai người nói gì cũng phải trải qua tám trăm năm nữa.”

Bởi vì rất lâu rồi không gặp, Bộ Huy vốn cho rằng hai người ngồi chung một chỗ sẽ khá lúng túng, nhưng khi nhìn thấy chú Út cởi cái áo khoác đen ném qua một bên rồi chậm rãi đi tới, lúc ngang qua còn duỗi tay vuốt loạn đầu hắn theo thói quen, tóc của hắn vừa cắt húi cua nên chạm vào có cảm giác gai gai, Bộ Tiêu khẽ cười: “Mấy tháng không gặp biến dạng rồi.”

Cảnh tượng này hết như trước đây, chú Út và hắn ở cạnh nhau không có gì thay đổi. Bộ Huy nhìn chú Út ngồi bên cạnh mình trên sofa, khoe môi ẩn hiện nụ cười thật tươi quan sát những thay đổi của hắn, hắn cũng nhàn nhạt cười một cái, nhìn chú Út hỏi: “Có phải con trở nên đẹp trai rạng rỡ rồi không?”

“Đương nhiên như vậy.” Bộ Tiêu nhướng mày, cúi đầu mỉm cười lấy bật lửa ra đốt cho mình điếu thuốc, Bộ Huy cũng lấy một điếu ngậm lên miệng rồi hướng qua Bộ Tiêu nhờ châm lửa.

Quả nhiên, có một điếu thuốc mọi việc cũng trở nên dễ dàng. Chẳng qua trước kia tâm trạng hắn kích động không cách nào bình tĩnh được nên đã nói những lời thiếu kiểm soát. Mấy tháng qua đi, thời gian đã xoa dịu tất cả, Bộ Huy nhìn thấy chú mình gây đi rất nhiều, mu bàn tay đang kẹp điếu thuốc đen sạm nắng, khớp xương lộ rất rõ khiến lòng bàn tay dường như to rộng hơn. Hắn nhìn đáng về chú Út hút thuốc, vẫn là đáng về biếng nhác tựa người vào sofa, hờ hững thở ra những vòng khói mà bấy lâu nay hắn vô cùng quen thuộc. Chỉ cảm thấy rất lâu rồi hắn không được nhìn thấy hình ảnh này, có rất nhiều lời muốn nói, rất nhiều chuyện muốn tâm sự, muốn nghe chú ấy kể những chuyện đã xảy ra trong mấy tháng qua. Nếu như lúc này có một chai rượu, mấy món đồ nhắm thì thật tuyệt.

Bộ Huy vừa nghĩ ngợi vừa thấp giọng trò chuyện với Bộ Tiêu, nào ngờ những gì hắn vừa nghĩ trong đầu đã trở thành sự thật. Lúc Ngư Vi đi ra khỏi phòng bếp bảo hai người bọn họ vào ăn cơm rồi trò chuyện tiếp, trên tay cô có cả một chai rượu và hai cái ly thủy tinh.

Ngư Vi bước ra, phát hiện bầu không khí giữa hai chú cháu đã tự nhiên, thoải mái hơn rất nhiều, Bộ Huy còn liên thoáng nói không ngừng, không khỏi thở phào nhẹ nhõm. Lúc cô đi ngang qua, Bộ Tiêu nghiêng đầu lại nhìn cô, anh tựa người trên sofa, áo khoác ngoài đã cởi ra, trên người mặc một chiếc áo len đen, đáng về đầy biếng nhác.

Anh nhìn cô ánh mắt đầy nóng bỏng tha thiết, Ngư Vi biết anh rất nhớ cô, nhưng lúc này không có cách nào nói chuyện với nhau được, nhưng chỉ một ánh mắt này thôi, những gì anh muốn nói cô đều hiểu.

Bộ Tiêu nhìn cô cười rất xấu rất xấu rồi ngó đi chỗ khác, sau đó lúc cô bê thức ăn đặt lên bàn, ánh mắt anh vừa như vô tình lại đầy cố ý nóng rẫy đậu trên người cô, ngắm nhìn, rồi ngắm nhìn, có lẽ chỉ đơn giản muốn nhìn cô thế thôi.

Đến mười hai giờ, đồng hồ để bàn gỗ vang lên, đêm giao thừa đã trôi qua, ngày đầu tiên của năm mới đã đến. Tết nguyên đán năm nay có phần yên ắng, nhưng lúc tiếng chuông đồng hồ vang lên, Bộ Tiêu và cô cùng nhìn vào ánh mắt nhau. Cô cảm thấy tất cả tâm nguyện của mình đều đã được thực hiện, hai cái tết liên tiếp, cô đều được ở bên anh trong những thời khắc cuối cùng của năm cũ để đón chào những điều tốt đẹp phía trước. Hơn cả thế, điều khiến cô vô cùng hạnh phúc là từ nay về sau, đêm giao thừa nào bọn họ cũng sẽ ở bên nhau.

Hai chú cháu đi vào phòng ăn, Bộ Tiêu thì xem như ăn cơm còn Bộ Huy thì đi theo uống rượu, ăn chút thức ăn khuya. Điều Tố Quyên cũng bảo Ngư Vi ngồi xuống bên cạnh, bốn người tán gẫu thật lâu, liên tục hàn huyên tâm sự đến hơn hai giờ khuya.

“Hai ngày rồi em chưa chớp mắt.” Bộ Tiêu vô cùng buồn ngủ ngồi đổ người trên ghế, lộ ra nụ cười mơ màng, ăn no uống say rồi, giờ anh chỉ muốn ngã người ra ngủ một lúc: “Em lên lầu trước đây, mọi người cũng ngủ sớm đi.”

Diêu Tố Quyên biết anh rất mệt mỏi, liền bảo anh lên lầu đi ngủ, lúc bà và Ngư Vi thu dọn bàn ăn, Bộ Huy cũng về phòng ngủ. Cũng chẳng có gì nhiều nên chỉ loáng qua một cái đã dọn xong, Ngư Vi rửa tay sạch sẽ trở về phòng mình sửa sang lại quần áo, đầu tóc một chút. Đợi đến khi đèn lầu một phút tắt, toàn bộ chìm vào yên lặng, cô lại rón rén đẩy cửa phòng ra.

Vừa rồi trước khi lên lầu, Bộ Tiêu dùng sức siết chặt tay cô dưới bàn, cô biết anh bảo cô lên lầu tìm anh, thật ra cho dù anh không để lại tín hiệu thì cô cũng muốn đi lên.

Ngôi nhà cũ của Bộ gia hoàn toàn chìm vào bóng đêm tĩnh lặng, chỉ có tiếng gió bắc thét gào ngoài cửa sổ, âm điệu vụn vặt bi thương tựa tiếng nước nổi nện ngạo. Ngư Vi bước nhẹ lên phía cầu thang khuất hơn đi lên lầu hai, qua lối ngoặt là hành lang phủ một màu đen nhánh, chỉ có chút quang sáng vàng vung rắc dưới khe cửa phòng Bộ Tiêu.

Cô rón rén đi tới, xoay tay nắm cửa, quả nhiên cửa đang mở đợi cô.

“Em chậm quá vậy, anh đang muốn xuống tìm em.” Cô vừa mới đẩy cửa ra chui vào phòng, đã nghe thấy âm thanh của Bộ Tiêu vang sát bên tai, giọng nói đầy hứng thú và trầm khàn ám muội.

Ánh sáng trong phòng mờ ảo, chỉ có chiếc đèn nhỏ đang bật bên đầu giường tỏa ra ánh cam hồng dịu nhẹ. Bộ Tiêu đứng ngay bên cửa, anh vừa tắm xong trên người mặc đồ ngủ, trong phòng vẫn còn phảng phất hơi nước hầm hập, giọng nói của anh cũng ướt đầm như mái tóc, mềm mại đầy khiêu khích pha lẫn sự thả lỏng hoàn toàn, màu sắc con người cũng trở nên đen sâu thăm thẳm.

Anh duỗi cánh tay nhẹ nhàng khép cửa lại khóa thật kỹ, rồi trực tiếp đè cô lên cửa, giữ chặt hai tay cô trên đầu, ánh mắt đói khát đầy ham muốn chăm chăm nhìn cô thật lâu, sau đó khẽ thì thầm, âm thanh khàn đục lạo xạo: “Anh nhớ em, nhớ đến chết mất...”

Nói xong, anh cúi xuống hôn lên môi cô, đè nén hơn ba tháng, tích cốp từng chút một khao khát nhưng nhớ, một khi đã được nụ hôn này khơi nguồn, không cách nào xoay ngược được bánh răng ham muốn, nó tiến thẳng lên phía trước bấu chặt vào nhau. Lúc anh hôn cô, cơ thể hai người như bóng cháy tan thành vũng nước chìm vào nhau.

Có lẽ vì anh mới tắm xong, hơi nước còn đọng lại trên người anh nhuộm vào cô, bờ môi anh trở nên mềm mại hơn, đầu lưỡi quen lối thuộc đường bông đùa trên choker trong cánh môi cô, nhẹ nhàng liếm láp, day dứt khiến toàn thân cô run rẩy. Những giọt nước trên mái tóc dày đen bóng của anh rơi lên mặt cô, nhồn nhột ướt át đầy khiêu khích, bàn tay mạnh mẽ giữ chặt cầm cô hôn thật sâu thật nồng nàn.

Hôn thật lâu, hơi thở ngày càng thô sần, từ khao khát điên cuồng đến triền miên dịu dàng, nụ hôn này kéo dài từ cửa đến trên giường. Ngư Vi cảm thấy dường như lúc này chỉ có thể thông qua những nụ hôn và những cái vuốt ve mới thật sự cảm nhận được anh đã trở về, hai bên mới có thể cảm giác được sự tồn tại của đối phương.

Cửa phòng tắm đang mở rộng, đến khi toàn bộ hơi nước bốc lên hòa hết vào không khí, nhiệt độ trong phòng giảm xuống, sự ẩm ướt cũng giảm xuống, hai người mới dần tỉnh táo lại nói lỏng vòng tay ra, nằm trên giường đăm đăm nhìn nhau.

Khoảnh khắc đó, trong phòng chỉ có sự tĩnh lặng. Bộ Tiêu giữ chặt cầm cô, từng chút một ngẫm nhìn thật lâu rồi khàn khàn cất lời: “Em gây quá, gần đây em làm gì vậy?”

Về đến nhà, lúc vẫn còn đứng bên ngoài, nhìn thoáng qua anh đã thấy cô gây đi rất nhiều. Vừa nãy cởi đồ lột cô ra, bàn tay vuốt ve lên cơ thể cô đã cảm nhận rất rõ, những nơi anh chạm vào mong manh đến đau lòng, rõ ràng lúc anh đi nơi nào trên cơ thể cô cũng mềm mại tròn đầy chạm vào như bơ sữa.

“Anh cũng gây đi nhiều.” Ngư Vi yên lặng nhìn anh, âm điệu có chút bùi ngùi cất lời.

Bộ Tiêu nhìn cô, nghe thấy những lời này, anh chậm rãi nhướn đuôi chân mày, vô cùng xấu xa đầy sắc thịt cười rộ lên, rành rọt nói từng chữ: “Có một chỗ không gây, em có muốn cảm nhận một chút không hửm?”

Sao Ngư Vi còn không biết anh nói chỗ nào chứ, dù sao hôn nhau lâu như vậy, bàn tay anh đã lần mò hết trong quần áo cô, cánh môi anh đã trượt dài khắp cơ thể, nơi không gây kia của anh, cô đã cảm nhận được sự tồn tại vô cùng mãnh liệt của nó...

“Hôm nay không được đâu anh, không có cái kia.” Cô kê sát tai Bộ Tiêu, khẽ xấu hổ thì thầm.

“Cái gì?” Bộ Tiêu biết rõ còn cổ vờ hỏi, nghe thấy Ngư Vi ‘liều chết’ vô cùng thản nhiên nói cái từ... kia ra, anh bị cô chọc cho buồn cười, một tay đang ôm eo cô vuốt lên đỉnh đầu, xoa nhẹ mái tóc dài của cô: “Trước đó không dùng mà có gì đâu nào, đâu có dễ mang thai như vậy.”

Ngư Vi nghe anh nói vậy liền nhớ tới lần trước, nhin không được liền kể lại cho Bộ Tiêu nghe chuyện mình hiểu nhầm mang thai. Khi đó, vì anh đang ở nước ngoài nên cô không nói với anh.

“Hử?” Bộ Tiêu nghe cô nói vậy, lập tức chau mày kinh ngạc: “Em nói lại lần nữa...”

“Em cứ tưởng mình mang thai, còn mua que thử, nhưng hóa ra không phải.” Ngư Vi mắt không chớp vô cùng thông thả lặp lại lần nữa: “Chỉ là chu kỳ kinh nguyệt bị lùi lại mấy ngày thôi.”

“Sao lúc đó em không nói với anh?” Bộ Tiêu nghiêm nghị nhìn thẳng vào mắt cô, vuốt tóc mai cô ra sau hỏi: “Anh suýt chút nữa làm cha rồi, chuyện đó mà em cũng có thể để trong bụng lâu như vậy không nói với anh.”

Ngư Vi rất nghiêm túc nói: “Còn không phải không có sao ạ, nếu có em đã nói với anh rồi.”

“Bé con em hình như rất thất vọng hửm...” Bộ Tiêu cười cười, hai tay ôm lấy khuôn mặt cô, nhìn thật sâu vào đôi mắt long lanh đó: “Bây giờ quá sớm, thế giới hai người nói gì cũng phải trải qua tám trăm năm nữa đã, mà tám trăm năm cũng không đủ, em không biết khoảng thời gian này anh nhớ em đến mức nào đâu, mỗi tối nằm trên giường trong khách sạn, trong đầu lúc nào cũng như chiếu phim điện ảnh hình ảnh của em...”

...

Tối đó, Ngư Vi không ở lại trong phòng Bộ Tiêu quá lâu. Mặc dù cô có rất nhiều chuyện muốn nói với anh, anh cũng muốn ôm cô ngủ đến sáng. Thế nhưng khoảng hơn ba giờ, trong sân đột nhiên sáng bừng lên ánh đèn xe chói mắt, khoảng sân nhỏ dưới nhà như trở mình thức dậy. Ngư Vi khá ngạc nhiên muốn ngồi dậy đi xem có chuyện gì, Bộ Tiêu đã nhanh chóng ôm cô nằm xuống, nói: “Không có gì đâu em, Nhị ca về.”

Đối với chuyện Bộ Tiêu gọi Bộ Quân Nghiệp là ‘Nhị ca’, Bộ Huy kêu chị ấy thành ‘Nhị thúc’, từ kỳ nghỉ đông năm ngoái Ngư Vi xem như đã tiếp nhận được, xem ra chị Hai cũng vội vã từ thành phố B chạy về.

Vì sao phải gấp gáp như vậy, trong lòng Ngư Vi cũng đã mơ hồ có đáp án. Ngay dịp năm mới này, ông cụ phải làm cuộc phẫu thuật quan trọng, chị Hai chắc chắn phải về rồi. Cô đang ngẫm nghĩ, lại bị Bộ Tiêu quăn lầy hôn thật lâu, mãi đến khi dưới lầu vang lên tiếng nói chuyện, anh mới ôm cô ra cửa xuống lầu về lại phòng cô, bảo cô ngủ một giấc thật ngon. Vừa rồi lúc ăn cơm, nghe chị dâu cả nói gần đây ông cụ do một tay cô chăm sóc, nhìn ánh mắt đầy mệt mỏi lo lắng, anh biết Ngư Vi không được nghỉ ngơi đầy đủ, giờ anh đã về rồi, cô không còn phải vất vả nữa, mọi thứ đều giao hết cho anh.

Ngư Vi ngủ được khoảng hơn hai tiếng đồng hồ, khi thức dậy mới chỉ năm giờ rưỡi sáng. Cô luôn mơ hồ cảm thấy hôm nay sẽ xảy ra chuyện gì đó, vì luôn nghe thấy tiếng thì thầm nói chuyện và tiếng bước chân loạt xoạt cả đêm. Ngư Vi rời giường đi đánh răng rửa mặt thay quần áo, rồi chuẩn bị lên lầu xem có chuyện gì. Lúc lên cầu thang, vừa vặn trông thấy Bộ Huy đi xuống.

Không ngờ hần lại dậy sớm như thế, Ngư Vi khá ngạc nhiên, ngược lại Bộ Huy rất bình thản, lúc đi ngang qua cô hần nói: “Trên lầu đang họp, cậu lên đó đi.”

Nói xong Bộ Huy đi xuống bếp, nhìn bộ dạng của hần có lẽ là đi kiểm đồ ăn sáng. Ngư Vi vội vàng chạy lên lầu, đi vài bước trong hành lang thì nghe có âm thanh từ gian phòng mỗi ngày anh cả thường lễ Phật truyền ra ngoài. Cô đi tới bên cạnh, quả nhiên nghe thấy phía sau cánh cửa có tiếng nói chuyện thảo luận nho nhỏ, cô đẩy nhẹ cửa ra, nhìn thấy hầu hết mọi người trong nhà đều đang có mặt.

Ngoài cửa sổ mờ tối, trời vẫn chưa sáng hẳn. Trong phòng thấp thoáng bóng người đứng ngồi khắp căn phòng nhỏ. Cô khá kinh ngạc, Bộ Tĩnh Sinh, Diêu Tổ Quyên và cả Bộ Quân Nghiệp, Bộ Phương Huyền đều ở đây, Bộ Tiêu ngồi hút thuốc trên sofa bóng lưng anh xoay về phía ánh sáng, nhìn thấy cô đến, anh lập tức mỉm cười ngẩng cằm lên tỏ ý bảo cô đi vào.

Bộ Quân Nghiệp ngồi hút thuốc lá bên cạnh Bộ Tiêu đang nói chuyện với chị dâu cả, bị Bộ Tiêu huých mạnh một cái, đẩy ra phía bên ghế còn trống, bàn ghế làm bằng gỗ lim cứng đét, cô nàng bị cắn mạnh ở móng đầu đến xuyết xoa, ‘ui chao’ một tiếng, ngẩng đầu lên nhìn thấy cô gái nhỏ, ánh mắt lập tức đậu trên người Ngư Vi.

“Ồ, đây không phải là tiểu mỹ nữ năm ngoái sao?” Bộ Quân Nghiệp trợn tròn đôi mắt sâu đen, nhìn Ngư Vi đi vào.

“Lão Nhị, cái gì mà tiểu mỹ nữ, sau này chính là em dâu út của em đó! Điều Tố Quyên thổi thổi chén trà nóng, tựa người vào bàn đọc sách phía sau cười nói.

Hai mắt Bộ Quân Nghiệp càng trừng lớn hơn, quả nhiên, cô nàng nhìn thấy ‘tiểu mỹ nữ’ đi tới, Bộ Tiêu vỗ vỗ bên cạnh hắn, chính là cái vị trí mình vừa ngồi khi nãy, ý bảo cô ngồi xuống, đợi ‘tiểu mỹ nữ’ đại nhân ngồi vào chỗ rồi, hắn liền vờ lấy vai người ta, còn vắt chéo chân thì thầm to nhỏ, hoàn toàn là cái bộ dạng ‘tân hôn hạnh phúc’ mà.

“Chú!” Bộ Quân Nghiệp dồn hết khí lực hùng hồn chỉ Bộ Tiêu gào lên: “Chú cũng thoát kiếp độc thân rồi hả?”

Bộ Tiêu nghe xong chỉ nhếch miệng cười không thêm trả lời ngay, một tay ôm lấy Ngư Vi, một tay duỗi ra dụi đầu thuốc vào gạt tàn, rồi mới thông thả nhướng mày nói: “Không sai, ông già đã đồng ý rồi, chỉ còn dư lại một mình anh cầu độc thân, anh cứ chờ xương cốt của ông già cứng lại để xem ông lão trị anh thế nào...”

Bộ Quân Nghiệp trưng ra vẻ mặt như bị sét đánh, cái miệng đang phun khói cũng tròn vo, mặt mũi đầy kinh dị nhìn chằm chằm lão Tứ và Ngư Vi, lúc lấy lại tinh thần rồi mới biết mình đã trở thành ngược cầu.

Ngư Vi kể sát lại tai Bộ Tiêu khê hỏi anh mọi người đang thảo luận chuyện gì, Bộ Tiêu cúi đầu mỉm cười nói: “Chuyện của ông cụ, đã bàn bạc cả đêm cuối cùng cũng quyết định xong, đợi lát nữa ông lão thức dậy liền đưa tới bệnh viện, phải nhanh chóng làm phẫu thuật thôi, đã liên hệ sắp xếp với bác sĩ rồi.”

“Có thể khuyên người được không ạ?” Ngư Vi khá lo lắng chuyện này liền thắc mắc.

Bộ Tiêu quay đầu lại nhìn cô đầy yêu thương, bên khóe môi hiện lên nụ cười dịu dàng: “Biết sao đây, cả nhà đều ngoan ngoãn nghe lời ông lão, chỉ có mình anh là tên hư hỏng, lát nữa cứ để anh ra tay thôi...”

Nói xong anh nhếch môi cười đến xấu xa, hai đường chân mày như nằm hết lên trục hoành, nhưng lời này vừa nói ra như có một sức mạnh vô hình khiến người ta yên tâm, cảm giác rất vững lòng, tựa như chỉ cần có anh thì ngôi nhà này sẽ không còn chuyện gì nữa.

65. Chương 65

Một con cáo lông đỏ đang chăm chú nhìn về phương xa.”

Sớm tinh mơ ngày đầu tiên của năm mới, tất cả mọi người trong nhà tiến vào phòng ông cụ Bộ. Ông cụ người đêm qua ngủ muộn nên vừa mới thức dậy, đang ngồi trên giường gật gù đắc ý, xoay lắc cổ tập thể dục. Vừa mở mắt ra nhìn thấy con trai con gái, con dâu nối đuôi nhau vào phòng, ngay cả lão Nhị ở tận thành phố B xa xôi vốn đã nói đầu tháng ba mới có thể về cũng có mặt, ông cụ lập tức hiểu ngay tình huống, sầm mặt xuống: “Mới sáng tinh mơ thế này, vào đây nhận tiền mừng tuổi sao? Sao còn chưa khẩu đầu nữa?”

Trong nháy mắt không có ai lên tiếng, bầu không khí trong phòng khá nặng nề, sau đó ông cụ Bộ nhìn thấy lão Tứ cọt nhả đẩy mọi người sang hai bên bước ra, ánh mắt mọi người trong nhà đều rơi trên người hắn, ngược lại Bộ Tiêu rất thản thờ, không nói nhiều lời ngồi xuống mép giường ông cụ, cầm chiếc áo cardigan len lông cừu mặc vào cho cha già rồi nhướng mày nói: “Ông lão, hôm nay phải vào bệnh viện, con tới thông báo cho người một tiếng.”

Ông cụ Bộ trong lòng không muốn, đến phút cuối cảm thấy rất sợ, quyết chơi trò ăn quýt tuyên bố rằng hắn không đi chính là không đi. Ông cụ hắn nghĩ đám con trai, con gái, cả con dâu này có thể làm gì được hắn chứ, hắn là chủ gia đình gia trưởng phong kiến nói một không hai. Nào ngờ Bộ Tiêu làm càn cứ mặc quần áo vào cho hắn, gài từng cúc từng cúc một, động tác có chút thô lỗ, hoàn toàn không thêm để ý tới ý kiến của hắn.

“Qua hết năm mới hãy đi!” Ông cụ Bộ sốt ruột muốn đẩy tay lão Tứ ra ngăn không cho gài nút áo mình lại. Nói người già như lão ngoan đồng quả không sai, lúc này ông cụ người chẳng khác nào đứa trẻ đang nổi tính bướng bỉnh: “Nếu ta không xuống được bàn mổ, anh sẽ không nhìn thấy cha anh nữa rồi, chờ qua hết năm đi rồi nói sau!”

Bộ Tiêu cài xong cái khuy cuối cùng trên cổ áo, Ngư Vi đã đưa chiếc áo bông khoác ngoài qua cho anh, anh nhận lấy rồi tiếp tục mặc vào cho ông lão. Trong lòng nghĩ thầm ông lão này nói cái gì mà ‘đợi qua hết năm rồi nói’, nghe bác sĩ nói, tình trạng trái tim ông cụ hiện giờ chẳng khác gì quả bom nổ chậm, không biết nó sẽ bất ngờ bùng phát lúc nào, mọi người trong nhà sao có thể yên tâm để ông cụ ở nhà mừng năm mới cho được.

Sau khi mặc xong áo ấm cho ông cụ Bộ, Bộ Tiêu khẽ cười nói: “Thôi đi ông lão, ông lão người lúc nào cũng kiêu hãnh rằng từ lúc còn thấp lè tè bằng đũa quần đã chạy dưới làn tên mũi đạn, bên cạnh bãi mìn đầy mặt đất mà cũng dám lao đi như điên, con thấy ngài chính là khoác lác, đến phẫu thuật mà còn không dám làm.”

Diêu Tố Quyên nghe thấy lão Tứ nói những lời này, sợ hắn chọc ông cụ lên cơn giận, trái tim của ông cụ đang không ổn, nhưng nhìn qua nét mặt ông cụ Bộ không có vẻ gì quá tức giận cũng không phản đối ầm ĩ, chỉ là nghiêng đầu sang chỗ khác hừ lạnh một tiếng.

“Chuyện phẫu thuật này có làm hay không không phải do ông cụ ngài quyết định, người khác không dám trêu vào ngài, nhưng con không sợ, đi thôi.” Bộ Tiêu nói xong, sửa sang lại quần áo cho ông cụ, lập tức đứng thẳng dậy một tay đỡ lấy ông cụ đang ngồi trên giường rồi bế lên.

Một loạt động tác này của anh khá mạnh bạo khiến tất cả mọi người đều hoảng sợ, lúc kịp lấy lại phản ứng, Bộ Tỉnh Sinh sợ ông cụ bị va đụng vội vàng chạy đến bên cạnh lão Tứ mở đường, lão Nhị lão Tam đã xuống nhà chuẩn bị xe, Ngư Vi cầm chăn lông lấy thêm bình nước ấm, mọi người trong nhà vội vàng đưa ông cụ đến bệnh viện.

Ngày hôm đó, ông cụ Bộ bị Bộ Tiêu bạo lực hết như thổ phỉ cường đạo mà bế xuống lầu, trực tiếp nhét vào trong xe đưa đến bệnh viện. Vẫn là cái biện pháp này của Bộ Tiêu có hiệu quả, vào viện rồi làm một loạt các kiểm tra, sau đó các chuyên gia tiến hành hội chẩn, ông cụ được đẩy vào phòng gây mê làm các công tác chuẩn bị trước khi phẫu thuật rồi lên bàn mổ.

Bên ngoài cửa phòng phẫu thuật, tất cả mọi người trong nhà đều tập trung đông đủ, bầu không khí ngập căng thẳng lo âu. Bộ Tiêu và Bộ Huy đi ra ngoài hút thuốc, anh cả lần tràng hạt trong tay đến hơn tám trăm ngàn lần, miệng khê niệm kinh. Ngược lại Diêu Tố Quyên như liều thuốc an thần của cả nhà, nhắc đi nhắc lại với Bộ Quân Nghiệp: “Nhà chúng ta sau này chắc chắn là tứ đại đồng đường, ông cụ sẽ tuyệt đối không có chuyện gì.”

Ngư Vi là một thành viên của gia đình, cùng sống vai bên cạnh mọi người trải qua giây phút này. Một mặt cô lo lắng cho ông cụ, nhưng mặt khác cô cảm nhận được cảm giác an toàn từ lâu rồi cô không có nữa.

Đã rất lâu rồi cô không cảm nhận được hương vị gia đình đầy đủ có mẹ có ba, sau đó mẹ bệnh nặng rồi cũng bỏ cô mà đi, Chu gia như cái lồng sắt lớn, nhốt cô vào đó đè nén ngột ngạt như chốn lao tù, một nơi như vậy sao có thể gọi là nhà.

Ngư Vi ngồi trên ghế dài ở hành lang bệnh viện, lại nhớ đến những năm tháng sống cùng Từ Ấu Oánh. Ngẫm lại tất cả những chuyện đã trải qua, thật khiến người ta thương cảm, nhưng cái cảm giác đó dường như đã cách xa mấy đời. Sẽ không còn ai can thiệp vào cuộc sống của cô, sẽ không còn ai có thể khiến cô đau khổ nữa. Lần đầu tiên Ngư Vi cảm nhận được, cô ngồi ở nơi này, có người bên cạnh cùng cô chống đỡ vượt qua khó khăn là loại cảm giác gì.

Ngư Vi ngẩng đầu nhìn Bộ Tiêu và cháu trai vai kề vai đứng phía ngoài cửa kính hút thuốc, hai người vừa nói với nhau gì đó vừa nhìn xuống dưới lầu bệnh viện. Đường như cũng cảm nhận được cô đang nhìn mình, anh đột nhiên xoay người lại tựa vào lan can phía sau, ánh mắt họ vừa vận giao nhau. Bộ Tiêu nhìn cô từng chút từng chút rồi chậm rãi nhoẻn miệng cười thật tươi, khi nhìn thấy nụ cười sáng bừng rạng rỡ của anh cái cảm giác bình yên đó càng rõ rệt trong lòng cô.

Từ giờ trở đi, cô đã có nhà của mình, anh là nhà cô... đối với cô Bộ Tiêu trở nên quan trọng hơn rất nhiều, trước kia anh là nơi tránh gió bão, là đôi tay luôn xuất hiện kịp thời kéo cô khỏi bóng tối, sau đó anh là ước vọng đẹp đẽ nhất trong sinh mệnh của cô, rồi dần biến thành người yêu. Trong thời khắc này, anh lại là người nhà, những ngày những tháng những năm sau này, anh sẽ càng trở nên quan trọng hơn nữa.

Cuộc phẫu thuật của ông cụ Bộ tiến hành rất thuận lợi, sau khi được đẩy ra khỏi phòng mổ, vì tuổi tác đã cao nên ông cụ được đưa vào phòng chăm sóc đặc biệt để theo dõi hai ngày. Sau khi trở lại phòng bệnh thường, xem như đã vượt qua giai đoạn nguy hiểm nhất, bắt đầu giai đoạn phục hồi lâu dài.

Mùa đông giá rét ở thành phố G năm nay cũng đã đi vào những ngày cuối cùng. Ông cụ trải qua một trận thập tử nhất sinh, sau đợt phẫu thuật đó, thân thể cũng theo cùng mùa xuân dần khởi sắc, sinh mệnh như một lần nữa tái sinh tỏa sáng rực rỡ. Thời điểm những cánh hoa mùa xuân nở rộ khắp các nẻo đường, ông cụ cũng hoàn toàn bình phục được đón về nhà. Trừ đi đứng không thể nào nhanh nhẹn như trước, nhưng ông cụ đã có thể vứt bỏ xe lăn, bước xuống đất, chống gậy bắt đầu từng chút một quá trình luyện tập hồi phục chức năng, đã có thể tự mình tới tới lui lui bước đi từng những bước nhỏ.

Lúc trở về nhà, những cánh hoa xuân đâm chồi nảy lộc phủ khắp sân vườn, dây leo vươn mình đùa nghịch nơi cửa sổ lầu hai phòng ông cụ khiến tâm tình ông lão người rất vui vẻ phấn khởi, còn bắt đầu bế Long Long, chơi đùa với cháu trai, có thể chơi với cu cậu rất lâu. Mọi thứ đều diễn ra như có phép lạ, thậm chí mái tóc của ông cụ cũng không còn bạc nhiều như xưa.

Diêu Tố Quyên nói đùa rằng ông cụ cải lão hoàn đồng, kết quả thật đúng như những lời bà nói, sau khi ông cụ từ bệnh viện trở về, tính tình hoàn toàn thay đổi, không còn nóng nảy cáu kỉnh như trước cũng không thích nổi giận, cả ngày lúc nào cũng vui tươi hơn hớn, còn luôn miệng ư hừ mấy điệu hát dân gian.

Bộ Tiêu nhìn thấy ông lão người luôn nở nụ cười trên miệng, cuộc sống gia đình thật vui vẻ hạnh phúc, anh đặc biệt đi lòng cho ông cụ rất nhiều món đồ chơi nho nhỏ, khi là con sáo lúc thì con dế, còn mở rộng cái ao trong sân ra nuôi mấy trăm con cá chép, làm thêm một cái cầu đá nhỏ bắc ngang qua.

Bộ Tiêu luôn nghĩ cách làm vui lòng cha già, tất nhiên cũng tốn không ít tâm tư nghĩ đến cô vợ nhỏ của mình. Sau khi anh trở về, lúc xem xét hàng hóa trong ‘Vô Bảo Trai’ mới nghe ông chú Hoàng kể lại, khoảng thời gian anh đi, Ngư Vi lấy thân phận ‘bà chủ’ đã giúp hắn một mối làm ăn, người ta vô cùng sung sướng ngày hôm đó quẹt ngay thẻ vào máy POS* trong tiệm thanh toán gần một trăm vạn.

(*POS là từ viết tắt tiếng anh của Point of Sale là các máy chấp nhận thanh toán thẻ.)

Anh lắng nghe cảm thấy vô cùng thú vị, lúc đi hỏi Ngư Vi, ngược lại cô hết sức khiêm tốn bảo rằng cơ bản đều là lão Hoàng nói chuyện với người ta, cô chỉ ngồi bên cạnh gật đầu. Bộ Tiêu nghe vậy càng thấy cô sao đáng yêu đến thế, cô chỉ gật nhẹ đầu một cái đã kiếm được gần trăm vạn, ai tin?

Sau khi ông cụ xuất viện, anh cũng đã phát hiện ra tiểu gia hỏa nhà anh đang lén lút làm chuyện gì, cả ngày cứ dán mắt vào điện thoại nghiên cứu thị trường chứng khoán, về mặt lúc nào cũng điềm tĩnh không thể nào nhìn ra cô đang kiếm được tiền hay đang thua lỗ nữa, hỏi rồi mới biết, cô đã tiết kiệm được một khoản nho nhỏ.

Công việc ở quán bar cô quả thật không còn làm nữa. Trước khi đi, Bộ Tiêu để lại cho cô thẻ tín dụng của anh, cô không sử dụng gì cho mình, tiền mặt và cả vàng trong két sắt ở ‘Vô Bảo Trai’ cô cũng không đụng tới. Gần đây, nhiều lần đến nhà, nhìn thấy cô ôm một cái thùng giữ nhiệt đi giao trà lạnh, anh mới biết cô muốn mở tiệm.

“Cá tổng, có cần đầu tư không hửm?” Hôm nay, Bộ Tiêu ở nhà Ngư Vi cơm nước xong, nhìn cô xếp đầy các chai thủy tinh trên mặt đất, cất giọng trêu đùa hỏi.

Ngư Vi rửa xong bát đĩa lau tay sạch sẽ đi ra, nhìn bộ dạng hồ ly bắt chéo hai chân ngồi trên sofa của Bộ Tiêu, cố tình chọc giận anh: “Anh Phong nói muốn đầu tư cho em một khoản tiền.”

Bộ Tiêu vừa nghe thấy cái tên kia, nét mặt nháy mắt đóng băng, hai hàng chân mày xoắn lại như muốn vắt ra nước vô cùng chậm rãi nhấn nhá từng chữ: “Em nói cái gì? Đã không còn làm nhân viên ở đó nữa, mà mở miệng ra là cái gì anh... em muốn tạo phản hả?”

Quả nhiên, tối đó mưu đồ làm phản của cô đã bị trừng trị cực kỳ thê thảm ở trên giường, cơ hồ đến sáng hôm sau cũng không bò dậy nổi. Bộ Tiêu kịch liệt phản đối quyết không đồng ý để Sở Phong đầu tư tiền cho cô, còn cầm bản kế hoạch của Ngư Vi xem xét thật lâu. Sau khi lướt qua thực đơn đồ uống mà cô đã nghiên cứu, nhìn thấy tên gọi của nó, anh nhướn môi xấu xa không ngừng, ôm chặt cô vào lòng trừu: “Cá tổng, thức uống hương táo này sao lại gọi là nụ hôn đầu? Hửm?”

Cái tên đó đúng là có chôn giấu chút tâm tư của cô... Khi Ngư Vi pha chế thức uống có vị táo đó, cô quả thật nhớ đến hương vị nụ hôn đầu của họ, lúc đó Bộ Tiêu ăn táo.

Dĩ nhiên những tính toán của cô không dừng ở đó, kế hoạch mở tiệm cuối cùng cũng đã định ra được một ngày. Hôm đó, cô bảo Ngư Na thiết kế logo cho mình, Na Na rất có khả năng thiên phú về hội họa, gần đây con bé tham gia rất nhiều cuộc thi vẽ tranh, cũng giành được một số giải thưởng, đặc biệt hơn nữa bình thường con bé chỉ tiện tay nguệch ngoạc mấy nét lên vở nhưng nhìn rất đẹp mắt, khiến Ngư Vi kinh ngạc không ít lần.

“Chị, đại khái chị muốn vẽ cái gì?” Ngư Na cầm quyển sổ phác thảo nhìn chị gái hỏi.

“Có thể thiết kế hình một con hồ ly không?” Ngư Vi đã sớm suy nghĩ kỹ trước đó.

Hồ ly? Ngư Na nhướn mày lướt lướt mấy nét trên trang giấy, nhưng vẫn chưa nắm bắt được ý, lại hỏi: “Chị nói cụ thể một chút đi, hồ ly loại nào?”

“Ừm... Trên mặt luôn ẩn hiện nụ cười xấu xa, khóe môi nhếch lên, hai hàng chân mày không bao giờ ở cùng một độ cao, đôi mắt rất sáng...” Ngư Vi lẩm bẩm tuôn ra yêu cầu của mình.

Tay Ngư Vi lướt đi trên giấy, càng vẽ càng buồn cười, thậm chí nghe chị gái mô tả cái bộ dạng đó trong đầu cô lại hiện lên rõ ràng là khuôn mặt của anh rể, đã có người thật để so sánh, quả nhiên cô năng vẽ nhanh như trở bàn tay, trên giấy dần hiện ra một con hồ ly vô cùng sống động.

Có điều, nếu dùng làm logo thì quả thật có chút phiền phức vì khá đơn giản và không đủ bắt mắt. Cuối cùng Ngư Vi vẫn quyết định dùng hình vẽ con cá nhỏ làm biểu tượng. Nhưng thiết kế con hồ ly của Na Na cũng không uổng phí. Ngày hôm đó, cô khai trương quán trà, con hồ ly kia xuất hiện trên túi ny lon, trên giấy dán bình thủy tinh, trên tường trang trí, trên menu... và trên tấm bảng thực đơn lớn trong quán có vẽ một con cáo lông đỏ đang chăm chú nhìn về phương xa, trong miệng còn ngậm một con cá nhỏ, bên môi lộ ra nụ cười vô cùng giảo hoạt.

‘Trà Tiểu Ngư’ cứ như vậy khai trương, cửa hàng nhỏ, lập tức bị chôn vùi trong rất nhiều các cửa tiệm trà lớn có thương hiệu trong thành phố G thương mại sầm uất, không dễ gì chiếm được thị phần của thị trường đầy tiềm năng này. Muốn dẫn bám trụ vững vàng, sau khi đưa cửa tiệm đi vào hoạt động, Ngư Vi đã liên tục suy nghĩ ra rất nhiều chiến lược khác.

Những ngày mùa xuân ngắn ngủi đã lướt qua thành phố G, trời bắt đầu vào hè. Gần đây, trà lạnh bán rất tốt, vì thời tiết đang ngày càng nóng dần lên. Thời điểm cuối tháng năm, bước sang đầu tháng sáu, Bộ gia đón một chuyện vui, tiệc đầy tuổi của Long Long.

Long Long đã tròn một tuổi, bắt đầu tập tễnh học đi, nhưng cơ bản muốn đến chỗ nào vẫn phải bò tới, đứng lên lảo đảo được vài bước lại té ục ra. Ngư Vi đã nhìn cu cậu từ lúc còn bé như cái nắm gạo nếp trắng nhỏ nhỏ trong tả lót cho đến khi lớn như thế này. Có điều cho dù Long Long đã một tuổi nhưng có một chuyện không hề thay đổi, đó là cu cậu vẫn rất ghét chú Út.

Bộ Tiêu đã nghĩ rất nhiều biện pháp, như tắm rửa thay quần áo khác đến ôm hân, trên người hoàn toàn không bám chút mùi khói thuốc nào, nhưng cứ mỗi lần vừa đụng tới là Long Long lại lớn giọng khóc âm lên. Có lần Bộ Tiêu mặc kệ cu cậu, khóc thì khóc ôm vẫn cứ ôm, thẳng chốc con đó liền tè dầm đầy lên người chú Út nó.

Tiệc đầy tuổi tổ chức long trọng hơn lúc mừng trăm ngày rất nhiều, ăn cơm xong, mọi người bày ra trên mặt đất rất nhiều thứ để Long Long chọn đồ vật đoán tương lai. Ông cụ rất trông đợi, bố trí nhiều món đồ cho thấy sau này cháu trai sẽ có tiền đồ rộng mở. Trong nhà mỗi người đều để một món đồ mình mang theo bên người, Bộ Tiêu tùy tiện ném đại cái chìa khóa xe xuống. Kết quả lúc Long Long bò tới bò lui, nhìn cũng không thèm nhìn, xoay qua xoay lại giữa đồng đồ chọn cả nửa ngày, cuối cùng lượm lên một món khiến người ta dở khóc dở cười.

Là thỏi son Ngư Vi mang theo bên mình, nho nhỏ sáng lấp lánh, Long Long cầm lên còn vô cùng hưng phấn giật nắp ra, quệt một cái tay dính đầy màu hồng.

Bộ Tiêu ngồi một bên, thông thả phán một câu: “Nhìn kiểu này, tương lai cháu nhỏ của tôi là Giả Bảo Ngọc mà...”

Ngư Vi ở bên cạnh khẽ huých anh một cái, Bộ Tiêu nhìn thẳng nhóc nhỏ ngồi giữa đồng đồ, trên tay đang nghịch thỏi son của cô, miệng cứ bập bẹ y y a a chẳng biết nói cái gì, mọi người đang ngồi bên cạnh cười ầm lên. Anh tiến lại gần tai Ngư Vi, hạ thấp giọng bông đùa: “Trên người em có phải quá thơm ngon rồi không, hửm? Đến cả thằng nhóc như cái bánh bao nhỏ xíu này cũng thích...”

Ngư Vi nghe thấy anh lại nói mấy lời không đâu vào đâu như thế liền dạy dỗ: “Anh thật không đứng đắn mà, cu nhóc mới có một tuổi nhỏ như thế mà cũng đùa được.”

“Một tuổi thì sao chứ, con anh mà một tuổi thì sẽ biết trêu con gái, không nhìn xem ba hấn là ai.” Bộ Tiêu tiếp tục thì thầm bên tai cô: “Nói cho em biết, anh Ba của anh cũng không tốt lành gì đâu, anh là công khai xấu xa, còn hấn vụng trộm biến thái, hấn và chị dâu thứ ba còn hoang dã mãnh liệt hơn hai chúng ta nhiều...”

Thật sự nghe không nổi mà, Ngư Vi biết anh đang chuẩn bị nói tiếp mấy lời đầy ‘trong sáng’, liền đưa tay chặn ngang miệng anh lại, Bộ Tiêu thuận thế nắm lấy tay cô, khéo môi cong lên cười vô lại, hai mắt sáng rõ đầy hứng thú nhếch đuôi mắt nhìn cô, rồi cúi đầu hôn lên mu bàn tay Ngư Vi còn liếm mấy cái.

Ngư Vi muốn rút ra, lại bị anh túm chặt lại, bộ dạng chẳng khác nào lão hồ ly liếm láp con mèo, mắt chăm chăm ngấm ngĩa bàn tay cô, sau đó hôn lên rồi lại ngửi ngửi nhìn cô uất ức bị mình bắt nạt, cuối cùng mặc kệ bên cạnh đang có người, kéo thẳng cô ngồi xuống đất bên cạnh mình.

Đúng lúc đó, có lẽ do hành động của Bộ Tiêu quá lộ liễu khiến cho Long Long nhìn thấy mặt anh, thằng bé con đột nhiên khóc ầm lên, oa oa gào văng trời. Bộ Tiêu ôm Ngư Vi ngồi bên cạnh, nghe thấy chị dâu cả mắng anh không đứng đắn, anh liền quay sang dạy dỗ Long Long: “Chú nói cho thằng nhóc nhỏ cháu biết, máy bay xe tăng không cầm, như thế nào lại cầm trúng ngay son môi của thím út, có phải nhóc rất thích mỹ nữ không hả, sau này sẽ đi gieo họa cho không biết bao nhiêu cô bé con đây...”

Sau khi tiệc đầy tuổi của Long Long kết thúc, mọi người ở trong phòng khách chụp ảnh kỷ niệm. Có một chút tiếc nuối là hôm nay Bộ Huy không về, gần đây hấn bận rộn với đội xe trong trường, rất lâu rồi không có về nhà, chị Hai Bộ Quân Nghiệp cũng đã trở lại thành phố B nên trong nhà thiếu mất hai người. Những người còn lại đều có mặt trong bức ảnh gia đình. Bắt đầu từ hôm nay, ông cụ Bộ có một tâm nguyện đang đợi được hoàn thành.

Ý muốn của ông cụ là đợi Bộ Huy tham gia quân ngũ trở về, mọi người trong nhà sẽ tập hợp lại chụp một bức ảnh gia đình. Đối với ý tưởng tạm bảo lưu kết quả nghỉ học hai năm thực hiện nghĩa vụ quân sự của cháu trai, ông cụ là người ủng hộ nhất trong nhà. Ông luôn cảm thấy từ nhỏ Bộ Huy đã bị chú Út của nó nuông chiều tận trời, muốn gì cũng được, bảo bọc quá kỹ trong chăn êm nệm ấm. Nghe chính cháu trai nói muốn tự mình ra ngoài trải nghiệm, ông cụ người vô cùng cao hứng.

Nhưng khi ngày tháng kéo nhau đi qua, ngày Bộ Huy sắp rời khỏi nhà đến gần, trong lòng ông cụ Bộ ngập tràn lo lắng.

Hiển nhiên không chỉ có ông cụ, mà tất cả mọi người đều cảm thấy đôi chút mất mát đối với chuyện Bộ Huy sắp phải đi, nhất là Bộ Tinh Sinh. Ông và Bộ Huy nói chuyện với nhau rất nhiều, vẫn là không muốn con trai mình đi, nhưng rốt cuộc không cách nào thuyết phục được tiểu Huy, ngày đi càng đến gần tinh thần anh càng trở nên sa sút.

Thời gian là con ngựa không ghìm được cương, cứ nhắm thẳng về phía trước điên cuồng lao đi vun vút, cái ngày đó rốt cuộc rồi phải đến.

Điều Tổ Quyên ở trong phòng khóc thật lâu mới lấy lại được tinh thần đi ra tiễn con trai. Bộ Tĩnh Sinh vốn không có ý định xuống lầu, nhưng khi Bộ Huy ra tới sân, ông không chịu được vội chạy từ trên lầu xuống, nhìn bóng con trai đeo túi hành lý đã đóng gói kỹ từng bước một rời khỏi khoảng sân nhỏ, thân thể Bộ Tĩnh Sinh khẽ lung lay.

Dường như hắn đã cao hơn nhiều, vai, lưng cũng trở nên cứng cáp rộng lớn. Bộ Huy đeo hành lý bước vào trong ánh mặt trời, ánh sáng chiếu vàng khiến bóng lưng đó ngày càng trở nên mơ hồ hư ảo, hắn bước đi thẳng về phía trước không một lần quay đầu lại.

Bộ Tiêu đứng ở trong sân, trên miệng ngậm điều thuốc, nhìn Bộ Huy từ từ đi đến, khi bước ngang qua anh, dưới vành nón kia hiện lên nụ cười đầy sức sống tuổi trẻ, anh cũng mỉm cười nhìn cháu trai, không nói gì, chỉ nặng nề vỗ, vỗ vào lưng hắn.

“Đi.” Bộ Huy đi qua bên cạnh chú Út, để lại một chữ này, sau đó không quay đầu lại bước thẳng ra khỏi nhà.

Sau khi đặt hành lý vào cốp, Bộ Huy ngồi vào phía sau xe taxi. Khi xe từ từ lăn bánh, rẽ ngoặt khúc quanh, hắn vẫn không cách nào tiêu sái mạnh mẽ như đang cố thể hiện. Hắn quay đầu lại, nâng vành nón lên, nhìn mái nhà dần trở nên xa xăm chỉ còn lại cái chấm nhỏ heo hút bị cành lá xanh um che khuất. Thử cuối cùng hắn nhìn thấy là chú Út tiễn hắn đi, chú ấy dõi mắt nhìn theo hắn. Bộ Huy đột nhiên nhớ tới những mẫu hồi ức vụn vặt rải rác thời thơ ấu, hắn đi theo sau lưng chú Út, từng chút một lớn lên, nhìn bóng lưng của chú Út, chuyện gì cũng có chú Út gánh vác cho hắn.

Bây giờ, hắn đã thật sự vượt qua chú Út, khi lướt qua bên cạnh chú ấy hắn cũng không dừng chân lại, cuối cùng hắn đã có đủ sức rời khỏi chú Út, bước đi trên con đường chỉ thuộc về riêng hắn. Khi Bộ Huy xoay đầu lại, trên môi lộ ra một nụ cười thật tươi.

Ngày hôm đó, sau khi Bộ Huy đi rồi, bầu không khí của Bộ gia có chút lắng đọng. Khoảng thời gian vui vẻ dường như cũng rời đi, mọi thứ bỗng trở nên khá ảm đạm. Hôm đó, trong nhà còn xảy ra một chuyện. Sau rất nhiều năm qua đi, lần đầu tiên Bộ Tĩnh Sinh đi vào gian phòng nhỏ kia thấp ba nén nhang, Bộ Tĩnh Sinh đi vào không bao lâu, Bộ Tiêu cũng theo anh cả tiến vào căn phòng nhỏ.

Không một ai biết hai anh em bọn họ đã nói với nhau những gì ở đó, hoặc có lẽ họ cũng chẳng nói điều gì, đây chỉ là một lần trò chuyện rất đời thường giữa hai người. Khi năm dài thảng rộng qua đi, những chuyện đã xảy ra rồi cũng sẽ bị những thứ vụn vặt đời thường chôn vùi trong khói lửa cuộc sống.

66. Chương 66: Kết Thúc Rồi!

Bảo bối, anh sẽ không đi đâu nữa hết, mãi mãi ở đây.”

Vào một đêm mùa hè nào đó, màn đêm sâu thẳm, trong phòng không có tiếng động nào ngoài tiếng rì rì của máy lạnh đang phá tan cái nóng oi ả mùa hè. Ngư Vi đẩy gọng kính nhỏ trên sống mũi, đóng biểu đồ trên máy tính lại, sau đó mở sách tài liệu bên cạnh ra. Bốn năm đại học đã thấm thoát trôi qua, sau khi tốt nghiệp, thay đổi lớn nhất về ngoại hình đó là Ngư Vi đã vinh dự có thêm cặp kính làm bạn đồng hành. Việc học nặng nề thời trung học không làm cô bị cận, kết quả khi lên đại học vì bận rộn quá nhiều công việc khiến đôi mắt cô cũng quá tải theo.

Chủ yếu là nghiên cứu cách kinh doanh cửa hàng trà lạnh kia của mình, từng bước tiến vào thị trường mở rộng thêm ra. Trong thời gian đó, Ngư Vi đã dành rất nhiều thời gian và tâm huyết, tích lũy được nhiều các mối quan hệ, trong vòng ba năm, ở thành phố G đã có năm cửa hàng ‘Trà Tiểu Ngư’, khoảng thời gian

trước khi bắt đầu bận rộn bảo vệ luận án tốt nghiệp, Ngư Vi còn tranh thủ trả lời một cuộc phỏng vấn của đài truyền hình địa phương, chủ đề chính là sinh viên khởi nghiệp, cô là một trong những khách mời.

Khi đó người dẫn chương trình hỏi cô sau khi tốt nghiệp có dự định gì, có phải sẽ tập trung vào sự nghiệp đẩy mạnh phát triển ‘Trà Tiểu Ngư’ ra khắp cả nước hay không. Ngư Vi có chút ngập ngừng trả lời rằng cô đã thi đậu vào hệ nghiên cứu sinh của đại học G, sẽ tiếp tục học lên... Hiển nhiên người dẫn chương trình lại đưa ra câu hỏi vì sao, cô nàng Ngư Vi ‘liều chết’ ngay cả trên chương trình truyền hình cũng rất thẳng thắn bình thản mà trả lời rằng học nghiên cứu sinh sẽ thuận tiện cho việc kết hôn, cũng có thời gian để có con.

“Trước khi chương trình bắt đầu tôi xin được phép hỏi, Tiểu Ngư nói cô có dự định sau khi tốt nghiệp sẽ kết hôn với bạn trai phải không ạ?” Người dẫn chương trình bất quá lên, camera trực tiếp quay cận cảnh khuôn mặt Ngư Vi khiến gò má cô nhuộm hồng nhưng vẫn hết sức điềm tĩnh gạt đầu.

Đó là vào tháng sáu, buổi phỏng vấn đã diễn ra cách đây hai tháng. Hôm đó về đến nhà, cô và Bộ Tiêu cùng nhau xem chương trình, khi thấy cô trả lời phỏng vấn trên truyền hình, Bộ Tiêu vô cùng hài lòng, yên lặng mỉm cười, cười đến khoe miệng toét ra tận mang tai, nghe cô nói học nghiên cứu sinh để có thời gian kết hôn sinh con, rồi cuộc anh cũng không nhịn được, mê đắm nhìn cô thật sâu: “Kế hoạch sinh con cũng đã có, bây giờ anh không theo kịp em rồi?”

Kể từ lúc cô tròn hai mươi tuổi, đủ độ tuổi quy định để kết hôn. Kỳ thật Bộ Tiêu đã hơn một trăm tám mươi lần cầu hôn, cơ hồ cứ nói chuyện với nhau được mấy câu thể nào anh cũng thả ra cái câu quen thuộc ‘Bảo bối gả cho anh đi’, ‘Anh muốn cưới em’, ‘Ngày mai chúng ta đi lãnh giấy đi’... nhưng cô vẫn không chịu cho anh câu đồng ý. Khoảng thời gian đó, Bộ Tiêu đã mua xong nhà mới, sửa sang trang trí lại toàn bộ, vì để chuẩn bị sau này cùng cô sinh Bộ Tiêu đến cả thuốc lá cũng bỏ luôn. Hết như chỉ đợi ngày nào đó cô gạt đầu đồng ý sẽ trực tiếp tha cô về động hồ ly.

Ngư Vi cảm thấy cần phải trao đổi với anh kế hoạch tương lai của mình, trên thực tế học nghiên cứu sinh là lựa chọn cô thích nhất. Cho đến hôm nay, cô vẫn chẳng khác gì lúc xưa, vẫn không có quá nhiều dã tâm tham vọng, cô chỉ muốn tốt nghiệp xong sẽ kết hôn với Bộ Tiêu rồi sinh con, trải qua cuộc sống gia đình hạnh phúc đơn giản ấm áp. Học nghiên cứu sinh trong tương lai cô còn có thể học lên tiến sĩ, ở lại đại học G làm giảng viên, một năm có thể đôi lần cùng Bộ Tiêu đi du lịch. Quan trọng nhất là công việc ổn định, hơn nữa nghiên cứu học thuật cũng rất phù hợp với cô, việc kinh doanh gì đó, chỉ là một nghề phụ như vậy cũng tốt rồi.

Cô trực tiếp đưa bản kế hoạch cho Bộ Tiêu xem, Bộ Tiêu xem rồi rất lâu không lên tiếng, vì ánh mắt còn nhìn thấy gì đâu ngoài hai chữ ‘sinh con’ kia, ngả ngớn nói: “Cái kế hoạch này thật không tệ, anh cảm thấy em cần phải dành ra toàn bộ thời gian để làm phần này,” Vừa nói vừa dùng bút khoanh tròn hai chữ ‘sinh con’ lại, đánh dấu trọng tâm, “Ngư tổng, à không, Ngư giáo sư, cái câu kia nói thể nào ấy nhỉ, không cây cày sẽ không có thu hoạch...”

Đúng ngay lúc đó, tiết mục trong tivi phát sóng hình ảnh cô, bên dưới là một dòng chữ chạy nổi lên ‘Gương mặt thành công trong cuộc sống, tình yêu và sự nghiệp đều thăng hoa, Trà Hoa Nữ đại học G’, quả thật đã mô tả cô thành sinh viên trẻ tuổi ưu tú gương mẫu. Sau đó, chương trình còn chưa xem xong, Ngư Vi đã bị Bộ Tiêu ôm vào phòng ngủ tiến hành ‘thực hiện kế hoạch’ rồi.

Tất cả mọi thứ đều phát triển tốt đẹp theo mong đợi của cô, hôm tốt nghiệp, Bộ Tiêu đưa cô về Bộ gia một chuyến, đêm đó cô trực tiếp chuyển vào phòng của anh. Ở trên giường, anh lại cầu hôn cô lần nữa, chính xác là ‘màn cầu hôn vô lại với những từ ngữ ô nhiễm nhất trên thế giới’ giống như cô đã dự đoán, rồi đeo chiếc nhẫn kim cương lên ngón tay cô. Mới hừng sáng hôm sau, anh đã chào từ biệt ông cụ và mọi người trong nhà, vội vàng đưa cô đến cục dân chính.

Cái tâm trạng này thật sự rất kỳ lạ, vừa hồi hộp căng thẳng lại có phần thấp thỏm lo âu, nhưng lại cảm thấy như đang lơ lửng bay lượn trên không trung, đang vút đôi cánh thật cao bỗng lượn nhào xuống rồi lại bất ngờ vút lên. Khi bước vào nơi đó, cô và Bộ Tiêu vẫn là người yêu, nhưng khi cầm quyển sổ nhỏ kia trên tay, cô và anh đã là vợ chồng, cô là vợ anh, tương lai sẽ là mẹ các con anh.

Ngư Vi cảm thấy cuộc đời này trôi qua có phần khá nhanh, phần lớn các bạn cùng lứa tuổi của cô vẫn còn đang lĩnh hội tình yêu là gì, họ đang trải qua những tháng ngày hạnh phúc và cả những gặp ghềnh mất mát

để dần học được cách yêu một người. Vậy mà cô đã tìm được người bạn đồng hành sống vai cô đi hết cuộc đời này, bắt đầu xây dựng mái ấm của riêng mình. Nếu như từ nhỏ cô không có những trải nghiệm hoàn toàn khác với mọi người, thì chắc có lẽ đáng về hiện giờ của cô không phải thế này.

Gần đây, cô thậm chí còn cảm thấy biết ơn những tháng ngày vất vả khó nhọc khi xưa. Mỗi người trong cuộc đời này, đến rồi đi, may mắn hay thất bại hoàn toàn không giống nhau, đừng băn khoăn ngờ vực tốt xấu, hãy nỗ lực sống hết mình hướng tới những mong ước tốt đẹp, rồi một ngày nào đó, tất cả sẽ trở thành hiện thực.

Cuộc sống sau hôn nhân còn hạnh phúc hơn so với tưởng tượng của cô rất nhiều, cái hạnh phúc đó nó hiện thân trong những gì gần gũi thân thuộc nhất từ một chén cơm, một ánh đèn đến hai đôi đũa, chiếc giường đôi, chiếc chăn dành cho hai người... tất cả những thứ đó tăng lên cùng niềm vui hạnh phúc. Cô có người chồng yêu thương mình, cảm giác này so với ba năm hẹn hò yêu đương nửa chung sống kia hoàn toàn khác biệt.

Sau khi nhận giấy đăng ký kết hôn, hai vợ chồng Ngư Vi chuyển vào căn nhà Bộ Tiêu mới mua, là một ngôi biệt thự nhỏ. Ngư Na đã lên lớp mười, học ở trung học Z trường cũ của cô. Để tiện việc đi học, vừa không muốn làm bóng đèn lại tự ngược mình nên Na Na vẫn tiếp tục ở lại căn nhà thuê trước đó. Gần đây được nghỉ hè, con bé rủ luôn Kỳ Diệu đến ở cùng, phần lớn khi có thời gian rảnh là Ngư Vi lại về đó tìm hai người.

Cho đến ngày hôm nay, cô yêu Bộ Tiêu tám năm, bốn năm yêu đơn phương. Ngày thứ hai tốt nghiệp đại học, cô và Bộ Tiêu kết hôn, đến hôm nay tân hôn đã được hai tháng.

Đêm nay, Ngư Vi đọc sách có chút không vào, cô gỡ mắt kính ra đóng sách tài liệu lại rồi nhìn chiếc nhẫn kim cương rất lớn trên ngón vô danh kia. Chiếc nhẫn này do chính tay Bộ Tiêu chuẩn bị cho cô, anh tìm một nghệ nhân kim hoàn đặc biệt chế tác ra nó, lúc vừa đeo lên, Ngư Vi cảm thấy hai mắt mình cũng muốn bị quáng rồi. Chiếc nhẫn rất đẹp, vô cùng tinh xảo, nghe Bộ Tiêu nói, anh vì chiếc nhẫn cưới này đã tốn không ít tâm tư, từ góc độ nào đó nó sẽ lấp lánh ra tia sáng mang hình con cá, ở một góc độ khác sẽ nhìn thấy những cánh hoa, ẩn chứa ý nghĩa tên cô.

Dời ánh mắt đầy yêu quý trân trọng khỏi chiếc nhẫn, Ngư Vi giương mắt nhìn những bức ảnh đang xếp trên kệ sách trước mặt.

Bốn năm qua đi, thời gian không dài nhưng cũng không quá ngắn, những hồi ức của cô và Bộ Tiêu ngày càng được lấp đầy, sống động và rực rỡ như chỉ vừa mới hôm qua.

Ánh mắt Ngư Vi lần lượt lướt qua từng bức ảnh bên trong khung hình. Ngày sinh nhật cô năm trước, vào kỳ nghỉ đông đó, Kỳ Diệu và trúc mã của cô nàng cuối cùng đã đến với nhau, Kỳ Diệu đưa bạn trai đến mừng sinh nhật cô, ba người ngồi trên bàn ăn cắt bánh ngọt chụp ảnh. Tết nguyên đán năm ngoái ở Bộ gia, ảnh chụp cô ôm Long Long làm hoành thánh. Ảnh chụp kỳ nghỉ hè đưa Na Na đi cắm trại ngoài trời, ngày hôm đó cô và em gái ngồi trước lều nấu súp. Ảnh lần đó đi theo Bộ Tiêu đến một bữa tiệc, Nghi Lam uống rượu say ôm cô hôn loạn xạ. Còn có ảnh đi trường đua ngựa, một mình cô cưỡi con ngựa nhỏ phóng như bay, bóng lưng là một tư thế hết sức oai hùng... Trên tất cả những bức ảnh này đều không có Bộ Tiêu, nhưng mỗi tấm hình đều do chính tay anh chụp, thật bất ngờ anh là người không thích chụp ảnh, chỉ thích đi theo cô khắp mọi nơi lưu lại những kỷ niệm vào những bức ảnh của cô, kỹ thuật chụp ảnh của anh rất khá.

Cô đang chăm chú ngắm nhìn từng bức ảnh, bỗng sau lưng vang lên tiếng bước chân khê khàng như thể cố tình giẫm thật nhẹ, từng bước tiến lại gần cô. Ngư Vi cúi đầu nheo miêng cười, biết là anh đến, quả nhiên một giây sau thất lưng cô đã bị ôm siết lấy, bên tai phả ra một luồng khí nóng: “Em đây là muốn châm đèn đọc sách xuyên đêm? Vứt bỏ người đàn ông của em nằm một mình trên giường hửm ...”

Anh vừa mới tắm xong, áo choàng tắm trên người không cài thắt lưng, toàn bộ vật trước mở rộng lộ ra lồng ngực màu mật ong cùng thất lưng cơ bụng rõ ràng, màu da hai cánh tay sẫm hơn da cô khá nhiều, anh bế cô đặt lên đùi mình rồi ngồi xuống chiếc ghế trước bàn, quét mắt qua một bàn đầy sách, nhin không được cười nói: “Đã có mấy giấy chứng nhận rồi, đến cả chứng nhận kết hôn cũng đã lấy, còn chưa hài lòng sao?”

Gần đây Ngư Vi đang chuẩn bị tham gia cuộc thi lấy chứng chỉ sư phạm, trong quá trình học trong trường

có thể đăng ký thi bất cứ lúc nào cũng được. Chỉ là dạo này được nghỉ hè, Ngư Vi cảm thấy rỗi rãi đến mức quá dư thừa, nên mới ôm lấy một chứng chỉ nữa ôn luyện, có điều cũng không quá quan trọng.

“Vậy thì hôm nay không đọc sách nữa ạ, này giờ hình như em cũng xem không vào.” Ngư Vi ngồi trên đùi Bộ Tiêu, nhìn khuôn mặt anh, trong thư phòng chỉ bật chiếc đèn bàn, sau lưng anh là bóng tối nên ngũ quan đó được ánh sáng phác họa vô cùng rõ nét.

Ánh sáng rọi vào người anh làm nổi bật lên từng cơ bắp, từng nét gồ ghề vạm vỡ của cơ thể, đậm và rõ ràng tựa như dùng dao khắc lên từng đường cong mạnh mẽ. Bộ Tiêu năm nay ba mươi hai tuổi, đang ở giai đoạn chín muồi nhất của người đàn ông, hương vị thành thực càng được nồng hấp dẫn. Ngư Vi ngồi trên đùi anh, cách một lớp áo bông mỏng manh, có thể cảm nhận được khi cơ thể rắn chắc tràn đầy năng lượng đó chạm vào da thịt của cô có đôi chút cần cần đầy khiêu gợi.

“Bảo bối, anh vừa chớp mắt một lúc, hình như đã mơ thấy em.” Bộ Tiêu khẽ dụi nhẹ đuôi mày kiếm.

“Ở cùng một nhà mà còn mơ thấy em,” Ngư Vi ôm ghì cổ anh, biết rõ phỏng chừng anh sẽ lại nói gì đó để trêu cô, nhưng vẫn rất hiếu kỳ: “Anh mơ thấy gì ạ?”

“Ừm...” Bộ Tiêu cười xấu xa lộ ra lúm đồng tiền, mơ màng suy ngẫm: “Mơ thấy một cô nhóc con, còn chưa phát triển, chân nhỏ gầy như hai gậy trúc, đầu tóc ngắn ngắn như con trai, cứ luôn miệng gọi anh chú chú...”

Ngư Vi nghe thấy những lời anh nói có vẻ rất đáng đắn đo ngoài dự đoán của mình liền thắc mắc: “Anh mơ thấy hai chúng ta trước kia ạ?”

Bộ Tiêu híp mắt lại, lắc lắc đầu: “Không phải, sao có thể thuần khiết như thế... Anh vừa nhìn liền thấy trong mơ không phải là vợ yêu của anh sao? Anh liền nói với em, anh nói sau này em sẽ là nàng dâu nhỏ của anh, sau đó em vô cùng vui vẻ cười thật tươi nói rằng em đã muốn làm vợ anh từ lâu rồi, sau đó em nhào vào lòng anh, ôm cổ anh. Em nói anh có thể nhận được sao? Anh liền đi theo em đến một nơi rất riêng tư, hình như là ở trong xe...”

Ngư Vi nghe nghe một hồi quả nhiên thấy anh bắt đầu không đứng đắn, tiếp theo chắc chắn sẽ là diễn thuyết một bài trong ‘tiểu hoàng thư’, cô nghe không vô liền huých anh một cái: “Anh lưu manh quá.”

Nghe cô mắng mình lưu manh, Bộ Tiêu cười đến rạn rở, dứt khoát lưu manh toàn tập, đứng dậy ôm ngang eo Ngư Vi bế thẳng cô về phòng ngủ.

Đêm nay, anh và cô ngủ sớm hơn bình thường một chút, ngày mai thứ bảy, sáng mai anh phải đưa cô về nhà. Ông cụ đã dặn đi dặn lại cả trăm ngàn lần, ngày mai muốn chụp ảnh gia đình. Cũng giống như mọi ngày, anh nằm xuống võ như đã ngủ say đợi Ngư Vi ngủ trước.

Đã rất nhiều lần, anh phát hiện cô thường đợi lúc anh ngủ say, rồi chăm chú ngắm nhìn anh. Yêu nhau bốn năm, kết hôn hai tháng, cô vẫn nhìn không đủ, đợi đến khi hơi thở của cô phả ra chậm chậm đều đều, Bộ Tiêu lại mở mắt ra ngắm nhìn khuôn mặt say ngủ của cô.

Những chuyện xảy ra trong giấc mơ vừa rồi, thật ra không buồn cười như những gì anh trêu cô, anh chỉ mơ thấy dáng vẻ của cô những năm mười bảy mười tám tuổi, anh và cô không ai làm gì, hai người chỉ yên lặng ngắm nhìn đối phương, cô mở miệng cất tiếng gọi anh ‘chú Bộ’, anh im lặng lắng nghe nhìn cô mỉm cười. Song dường như cô cũng không có gì muốn nói, dường như ngắm nhìn anh đã là điều hạnh phúc nhất nơi sâu thẳm trái tim cô.

Cuộc sống của cô có một giai đoạn đầy bi thương vất vả, kỳ thật anh cũng nào có hơn gì cô. Lúc Bộ Tiêu bình tĩnh khỏi cơn mơ, vẫn cảm thấy đau lòng vì người con gái đầy mạnh mẽ đó. Anh đẩy cửa thư phòng ra, nhìn thấy cô bình yên ngồi đó trong ngôi nhà của hai người, trong căn phòng của hai người, mặc quần áo hai người cùng nhau mua, cô là người phụ nữ của anh, là vợ anh, anh thấy niềm hạnh phúc ào ạt dâng trào. Và cả một thứ cảm giác còn hơn cả hạnh phúc lấp đầy tim anh, cô đã là của anh rồi, cái loại cảm giác từ nay về sau bất luận có chuyện gì xảy ra, anh đều có thể thay cô gánh vác, hơn nữa còn một cách danh chính ngôn thuận.

Cô là người phụ nữ của anh, Bộ Tiêu lặng lẽ ngắm nhìn khuôn mặt cô đang tựa trên gối đầu, dùng ánh mắt tha thiết nhất vuốt ve từng nét ngoan hiền trên gương mặt đó. Và dường như cô cũng cảm nhận được hoặc như đã sớm có chủ mưu, bỗng nhiên mở tròn xoe hai mắt ra nhìn anh.

“Hửm?” Bộ Tiêu lại bắt gặp được lần nữa, anh đưa tay khẽ véo cái mũi nhỏ nhắn của cô, vuốt ve cái nốt ruồi duyên nơi đầu chóp mũi, thấp giọng nói: “Lại không ngủ... Anh luôn ở đây, mỗi tối em còn phải kiểm tra bao nhiêu lần? Bảo bối, anh sẽ không đi đâu nữa hết, mãi mãi ở đây.”

Ngư Vi nghe anh dịu dàng nói những lời vô cùng ngọt ngào, cô rúc người vào ngực anh, ôm anh thật chặt mỉm cười hạnh phúc.

Trước khi kết hôn, họ tranh nhau nhìn đối phương quay đi trước. Sau khi kết hôn, họ lại tranh nhau nhìn đối phương chìm vào giấc ngủ say. Rốt cuộc, người quay đi trước kia hạnh phúc hơn hay người ở lại ngắm nhìn đối phương hạnh phúc nhất?

Kỳ thật, cả hai đều rất hạnh phúc.

Giữa mùa hè tháng tám, Bộ gia hôm nay có chút ồn ào ngoài dự tính. Mới sớm tinh mơ, trong sân đã liên tục vang lên tiếng xe ô tô truyền tới, đầu tiên là lão Tứ đưa nàng dâu nhỏ mới cưới của mình về nhà, ngay sau đó chiếc xe jeep của chị Hai tỷ tỷ rất hoành tráng tông phải cây... Ông cụ Bộ hôm nay tràn đầy sức sống, vì chụp ảnh nên tinh thần rất phấn chấn, mặc lên người bộ quân phục cũ năm nào, trước ngực còn đeo đầy huân chương, tất cả mọi người đều ăn mặc chải chuốt chỉnh tề, tập trung trong phòng khách lầu một đợi Bộ Huy về.

Một năm trước, từ cái ngày Bộ Huy đi bộ đội trở về, ông cụ đã muốn chụp ảnh gia đình, nhưng không biết làm thế nào mà lão Nhị ở thành phố B không sắp xếp được thời gian, năm nay xem như tất cả mọi người trong nhà đều có mặt đông đủ.

“Sao tiểu Huy còn chưa về tới?” Thời gian còn sớm, mới chưa tới chín giờ sáng mà ông cụ đã bắt đầu sốt ruột.

“Hắn mới tham gia quân ngũ về, nên cả năm nay đều dồn hết sức vào việc học, không dám lơ là, vừa rồi có nói với con đang trên đường về.” Diêu Tổ Quyền đáp lại lời ông cụ.

Thời tiết đẹp đến mức không thể diễn tả bằng lời, nhìn ra phía xa xa, bầu trời trong xanh thăm thẳm mây nắng lững lờ trôi tựa bức hình nền tuyệt đẹp trong máy tính. Trong sân truyền đến âm thanh huyên náo đang chạy nhảy của Long Long. Ngư Vi đi đến cạnh cửa trước, nhìn thấy bóng lưng của Bộ Tiêu đang ngồi xổm trên mặt đất nói chuyện với cháu trai, hài hòa đến bất ngờ.

Anh mặc một chiếc áo sơ mi trắng, quần tây đen, ngồi đó nhoẻn miệng cười, hoàn toàn là bộ dáng của một tay lông bông lêu lổng. Long Long bé xúu như cái kẹo, ngồi xổm trước mặt chú Út mình, Bộ Tiêu mỉm cười xấu xa nhìn cu cậu, hai chú cháu nói chuyện với nhau câu được câu mất.

Có thể nói sau này Long Long không còn sợ Bộ Tiêu nữa, dần dần cũng đã chịu ở chung một chỗ với chú Út, gần đây nghịch ngợm hơn, thậm chí còn thích bám dính lấy Bộ Tiêu, Ngư Vi nhìn bóng lưng hai chú cháu một lớn một nhỏ ngồi xổm trên mặt đất, mỉm cười đi vào nhà.

“Chú Út, nó chết rồi sao?” giọng nói ngọt ngào giòn tan của Long Long ngập tràn lo lắng hỏi, trên khuôn mặt bé xúu trắng nõn nà hiện lên vẻ buồn thiu.

Bộ Tiêu cúi đầu nhìn, trong bóng râm, ánh mặt trời lọt qua khe hở của những chiếc lá xanh non rắc chút lốm đốm vàng rơi xuống, có một con ve sầu đang nằm bất động trên mặt đất, cái cánh trong suốt đã bị mất đi một bên, một lỗ kiến đen nhỏ dày đặc như thủy triều đang bò lên người nó, cho dù có nhìn thấy con ve sầu khẽ động, đó cũng chỉ là bị đại quân kiến khuân đi.

Anh nhú nhú mày, khẽ thở dài: “Chết rồi.”

Hàng chân mày bé xúu của Long Long xoắn lại thành một cục: “Sao nó lại chết ạ?”

“Ừm...” Bộ Tiêu nghe thấy câu hỏi này, trầm ngâm một lúc, chau mày lại, nhất thời không biết nên trả lời thế nào, anh đưa bàn tay dày rộng ra xoa xoa đầu cháu nhỏ: “Tuy nó chết, nhưng sẽ biến thành một thứ khác rồi sống lại.”

Hai mắt Long Long sáng bừng lên, tròn xoe nhìn về phía chú Út, nhìn thấy chú Út đang mỉm cười không giống như gạt người: “Thật sao? Vậy nó sẽ biến thành cái gì ạ?”

“Cái này cũng chưa biết được, có thể là bướm bướm, có thể là chuồn chuồn, cũng có thể là hoa cỏ gì đó...” Bộ Tiêu nói dối càng lúc càng thái quá, bản thân anh cũng có chút tự cười giễu mình, sau đó nói tiếp: “Chết không có nghĩa là hết, nhóc con cháu không cần phải đau lòng.”

Long Long như có điều ngẫm nghĩ, nhưng nháy mắt tâm trạng đã vui vẻ trở lại, đúng lúc đó ngoài sân nhỏ vang lên tiếng động cơ xe thể thao, nhìn thấy anh họ về, Long Long lập tức nhảy dựng lên, chạy về phía Bộ Huy.

Bộ Tiêu phủi nhẹ bụi trên đầu gối, chậm rãi đứng thẳng dậy, nhìn Bộ Huy từng bước đi vào nhà. Gần đây, thằng nhóc này lại trở nên đẹp trai hơn rồi, năm đó hắn từ bộ đội trở về, trên người nồng đượm khí chất quân nhân, cho đến giờ như vẫn còn khắc sâu trong xương cốt, đầy cứng cáp đàn ông. Theo thời gian ngày càng trôi qua, tiểu Huy ngày càng trầm lắng hơn tỏa ra mùi vị lạnh lùng đầy cuốn hút.

“Chú Út.” Bộ Huy ôm Long Long, giọng nói đã trở nên trầm đục hơn, ba năm đi qua, từng đường nét trên khuôn mặt càng trở nên góc cạnh rõ ràng, đôi mắt lấp lánh sâu lắng. Hắn ôm em họ đi tới bên cạnh Bộ Tiêu nói: “Con về trễ, trên đường bị kẹt xe...”

Ba chú cháu ôm vai bá cổ đi vào nhà, tất cả mọi người tập trung lại theo hiệu lệnh của ông cụ, ai không ăn mặc nghiêm chỉnh liền bị ông cụ giáo huấn cho một trận bắt trở về phòng thay quần áo. Trước khi chụp ảnh, mọi người đều đã đứng vào vị trí của mình, ông cụ lại quét mắt kiểm tra từng người một, lúc ánh mắt rơi trúng lên người Bộ Huy liền khảy khảy kính dừng ngay lại lên lớp một trận: “Con thử nhìn xem trên cổ con là cái gì hả? Mau cài nút áo vào.”

Diêu Tố Quyên nghe nói thế, vội vàng nhìn lên cổ con trai mình, thấy từng mảng hồng hồng thêm vào đó vẻ mặt Bộ Huy cũng có chút rối rắm mất tự nhiên, bà lập tức hiểu ngay chuyện gì liền ồn ào không ngừng: “Ôi chao, có bạn gái rồi mà không nói với mọi người trong nhà, cô gái đó đâu rồi? Nhìn thế này, miệng có vẻ rất rộng nha...”

Cả nhà cười ầm lên, vốn dĩ đã đứng ngay hàng thẳng lối đầu vào đó, giờ lại bị tản mác ra. Bộ Huy có chút xấu hổ cúi đầu thấp xuống, nóng mặt cài nút áo sơ mi lại. Bộ Tiêu đứng trước giá ba chân của máy ảnh, hô to: “Mọi người chú ý, chuẩn bị chụp đây, cười lên nào.”

Điều chỉnh xong máy chụp hình, Bộ Tiêu đi về phía Ngư Vi, đứng phía sau lưng cô bên phải của ông cụ, sau khi anh ôm vai cô, cô và anh nhìn nhau mỉm cười.

Bức ảnh chân dung gia đình đầu tiên này của Bộ gia, mọi người tập trung đông đủ trước ngôi nhà cổ, phải chụp đi chụp lại nhiều lần mới thành công. Lần đầu tiên là Bộ Tĩnh Sinh nhắm mắt, lần thứ hai Long Long nghịch loạn trong lòng Phần Thanh, lần thứ ba Bộ Tiêu không nhìn vào máy ảnh, ánh mắt cứ chạy về phía cô vợ nhỏ xinh đẹp của mình.

Cuối cùng khi đến giờ cơm tối, mọi người lựa ra bức ảnh đẹp nhất, nhìn ai cũng thấy vui vẻ tràn ngập sức sống, ông cụ Bộ rất hài lòng, bảo Bộ Tiêu nhanh chóng đi rửa ra lồng vào một cái khung thật lớn treo ở phòng khách lầu một, sau đó mỗi người lấy một tấm mang về cất trong album gia đình.

Thức ăn buổi tối, Ngư Vi tự tay mình xuống bếp làm cá. Khi ngồi vào bàn ăn, mặc dù đã rửa tay rất sạch nhưng dường như vẫn loáng thoáng ngửi thấy mùi cá nhàn nhạt nơi đầu ngón tay, khiến Ngư Vi có cảm giác buồn nôn... “Bảo bối...” Bộ Tiêu nhìn đáng vẻ không muốn ăn của vợ yêu, kẻ sát lại gần tai ngử điệu hết sức vô lại trên cô: “Có rồi?”

Trên bàn ăn, mọi người đang trò chuyện vô cùng sôi nổi, không ai nghe thấy hai người bọn họ thì thầm với nhau, Ngư Vi ngẫm nghĩ một lúc: “Em không biết nữa, chắc không phải đâu.”

Bộ Tiêu vuốt ve xoa nhẹ mái tóc cô, anh duỗi tay mức cho cô một chén canh nóng hổi, hơi nóng nghi ngút bốc lên từ cái chén sứ trắng như một làn sương mù lãng đãng, thời khắc này, ánh đèn phòng ăn tỏa ánh sáng ập ập rọi lên từng khuôn mặt mọi người đang mỉm cười thật tươi. Dường như bên ngoài trời đang nổi gió, có tiếng gào rít cuộn qua đám lá cây trong bóng tối thăm thẳm nơi khoảng sân nhỏ, nhưng trong phòng ánh đèn sáng rạng ngời, trên bàn ngập tràn tiếng cười nói hoan hô đầy hạnh phúc, hoàn toàn đối lập với

màu sắc lạnh lẽo bên ngoài tựa như hai thế giới cách biệt. Ngư Vi cầm cái thìa sứ trắng múc một ngụm canh, nhìn thấy loang loáng dầu trên mặt đã bị cô gạt sang một bên, cô đưa cái muỗng xuống phía dưới, múc một ít nước canh có vài lát lá hành cắt nhỏ đưa lên miệng, muỗng canh này, nóng nóng, uống vào rất ấm áp.

HOÀN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/do-quyen-khong-tan-ho-ly-thuc-thuc>